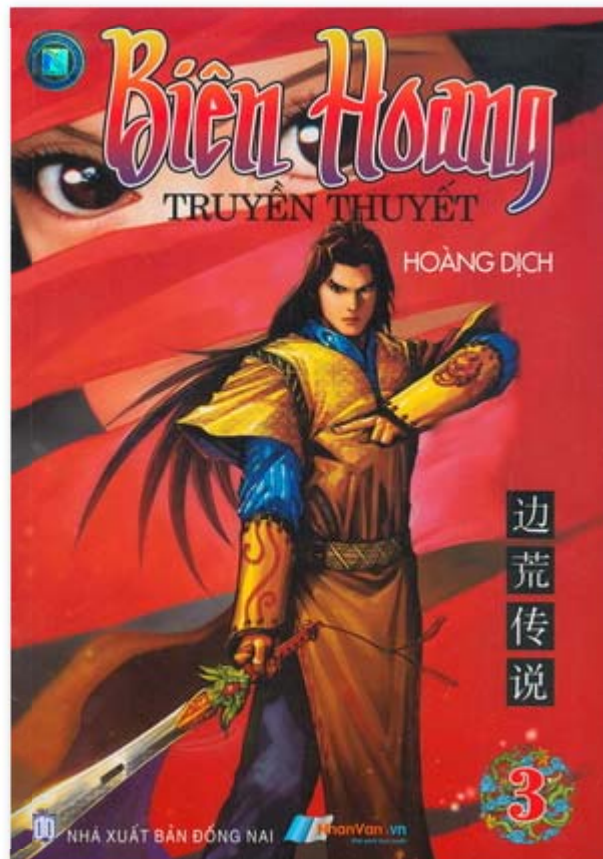

Huỳnh Dị

Biên Hoang Truyền Thuyết - Tập 3

MỤC LỤC

1. Trọng Kiến Kiều Oa
2. Dao Ngôn Mãn Tập
3. Trung Nghĩa Chi Hộ
4. Hung Tung Tái Hiện

5. Xảo Phá Âm Mưu
6. Đoàn Kết Nội Bộ
7. Ngọc Nhân Lai Kiến
8. Tâm Bội Diệu Dụng
9. Quân Tinh Đệ Nhất
10. Hồi 10
11. Thối Dịch Chi Kế
12. Cấp Chuyển Trục Hạ
13. Tuyệt Xứ Sinh Cơ
14. Quyết Chiến Cô Phong
15. Nữu Chuyển Càn Khôn
16. Đào Quá Tử Kiếp
17. Giao Tâm Chi Ngôn
18. Lỗ Nhân Đại Kế
19. Đại Dịch Truy Chí
20. Duy Nhất Sinh Lộ
21. Mưu Dịch Hậu Động
22. Đại Giang phong Vân
23. Nhất Ngôn Vi Định
24. Tử Vong Hương Vãn
25. Hoàng Thiên Hữu Nhãn
26. Hoàn Khán Khí Sở
27. Mã Xa Mật Hội
28. Ý Ngoại Chi Chiến
29. Ngộ Trung Phó Xa
30. Hòa Khí Thu Tràng
31. Nhi Nữ Ân Oán
32. Tấn Thính Thiên Mệnh
33. Giác Lực Biên Hoang
34. Chiến Vân Mật Bố
35. Thiên Lý Chiến Thư
36. Tuyệt Trung Tổng Thán
37. Bất Hoan Nhi Tán
38. Hạnh Phúc Chi Môn
39. Vãn Thiên Vô Ngữ
40. Hoang Ngoại Tự Nghĩa
41. Mật Lộ Hào Hùng
42. Tam Thiên Chi Kỳ
43. Tiệt Kích Chiến Thuật
44. Tâm Kinh Nhục Khiêu
45. Liên Hoàn Độc Kế
46. Thiên Đại Hỷ Tấn
47. Đạo Pháp Giao Phong
48. Cháp Giả Vi Chân
49. Tuyệt Trung Tổng Thán (2)
50. Hoài Thủy Phong Vân
51. Bạch Vân Cổ Sát
52. Tam Bội Hợp Nhất
53. Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân
54. Động Thiên Phúc Địa (2)
55. Thiên Hàng Hung Triệu
56. Đại Hoạch Toàn Thắng
57. Hoài Thủy Dạ Thoại
58. Hoang Thôn Quỷ Tung
59. Phật Tàng Chi Bí
60. Tai Dị Trình Tường
61. Thứ Kích Hào Ngoạn
62. Dịch Hữu Nan Phân (2)

63. Nhẫn Nhục Phụ Trọng
64. Như Ý Kiều Thê
65. Hoạn Nạn Chân Tình (2)
66. Bạch Nhạn Chi Luyến
67. Phóng Quân Nhất Mã
68. Hoành Sanh Chi Tiết
69. Túc Mệnh Đối Thủ
70. Ngọc Thạch Câu Phần
71. Phản Công Đại Kế
72. Tuyệt Hạ Sinh Cơ
73. Đố Khanh Nhất Vãn
74. Đa Thiết Sấn Nhiệt
75. Nhân Diện Toàn Phi
76. Viên Mộng Chi Kế
77. Dĩ Mệnh Vi Chú
78. Thần Bí Thứ Khách
79. Hữu Bị Giả Thắng
80. Xà Hạt Mỹ Nhân
81. Thức Kiến Quá Nhân
82. Chiến Lược Bộ Thự
83. Sinh Tử Chi Gian
84. Phong Vũ Quá Hậu
85. Tân Cừu Cựu Hận
86. Hào Đại Hỉ Công
87. Biên Hoang Kính Lữ
88. Biến Hóa Dĩ Dãi
89. Long Tiềm Địch Tập
90. Hồng Nhan Họa Thủy
91. Cải Trương Dịch Điều
92. Kính Tạ Bất Mẫn
93. Đại Hiện Thần Thông
94. Tập Đề Ngọa Long
95. Tây Qua Bì Pháo
96. Thiên Ý Nan Trắc
97. Đại Chiến Chi Tiền
98. Trục Chi Biên Tập
99. Khuynh Thổ Trung Khúc
100. Thao Kỳ Kế Doanh

Hồi 1

Trọng Kiến Kiều Oa

Boong! Boong! Boong!"

Tiếng chuông báo canh ba từ xa xa truyền đến.

Chỉ còn hai canh giờ nữa là đến bình minh.

Yến Phi toàn thân tận lực thi triển bản lĩnh, cuối cùng ở bên dưới lớp tuyết đến cạnh một tòa kiến trúc. Chàng vốn định lướt tới xa hơn, nhưng bị một tảng đá nền ngăn trở, khó mà tiến lên phía trước được nữa.

Nơi chàng vừa di chuyển qua xuất hiện một vết lõm xuống, may mà gió mang bụi tuyết nhanh chóng lấp đầy, không làm lộ một chút vết tích.

Yến Phi tập trung cao độ, nghe ngóng tám hướng. Ngay lúc chàng định phá tuyết mà ra đột nhiên có tiếng

bước chân nơi cổng viện, nhân số chắc cũng phải từ mười người trở lên. Chàng ngẫm giật mình, lòng nghĩ chẳng lẽ địch nhân đã phát hiện ra mình. Có điều còn chưa kịp tìm ra câu trả lời thì đại môn phía trước phòng xá đã mở rộng, có tiếng Mộ Dung Thùy vọng đến: "Các người ở ngoài cửa chờ ta."

Tiếp đó có tiếng bước chân hai người đi vào trong nhà.

Mộ Dung Thùy và một người nữa không biết là thần thánh phương nào vượt qua cửa vào, đi qua khu vườn nhỏ, bước vào thính đường ở trung viện. Một thanh âm nữ nhân nhu hòa cất lên: "Phong Nương bái kiến Đại Vương!"

Mộ Dung Thùy đáp lễ: "Thỉnh Phật nương thượng tọa!"

Yến Phi lại giật mình sợ hãi. Nếu thực sự Ni Huệ Huy và Mộ Dung Thùy liên kết với nhau, đó khẳng định là việc chẳng lành. Thế nhưng lúc này cũng chẳng biết làm thế nào, cho dù chàng có lập tức thủ tiêu ý định gặp gỡ Kỷ Thiên Thiên, tình huống cũng không có gì khác biệt. Đào tẩu hay đi gặp Kỷ Thiên Thiên đều khó hơn lên trời.

Chàng có thể đến được chỗ này thực tế đã là điều cực kỳ may mắn. Chẳng ai biết được may mắn như thế này có còn tiếp tục mãi hay không.

Ni Huệ Huy cất tiếng hỏi: "Phong Nương có phát giác tình huống dị thường nào không?"

Phong Nương đáp: "Ta vừa mới đảo qua chỗ Thiên Thiên tiểu thư. Nàng ngủ không yên giấc, thỉnh thoảng lại nói mê lảm nhảm, chỉ có Tiểu Thi là ngủ ngon."

Tâm tình Yến Phi tựa như bị thiêu đốt, bởi vì chỉ có chàng minh bạch rằng nguyên nhân là do tâm lực Kỷ Thiên Thiên bị tổn hao. Có điều thực tế so với sự tưởng tượng của chàng nghiêm trọng hơn rất nhiều, đã đến giai đoạn ảnh hưởng đến sức khỏe nàng, nếu không với tu dưỡng nội công của nàng sẽ không khi nào nói mê sáng. Nếu như vì thế mà tiết lộ việc nàng và Yến Phi có thể liên hệ tâm linh thì đúng là nguy hiểm tột bậc.

Với khinh công của Phong Nương, việc nhìn hoặc nghe trộm Kỷ Thiên Thiên thật dễ như trở bàn tay. Điều này khiến chàng có thêm nhiều lý do khác để không thể không đi gặp Kỷ Thiên Thiên.

Ni Huệ Huy hỏi: "Kỷ Thiên Thiên nói mê những gì?"

Phong Nương đáp: "Ta tuân theo phân phó của Đại Vương, trong lúc Thiên Thiên tiểu thư nghỉ ngơi không dám đặt chân vào nội viện, do vậy nghe không được rõ."

Ni Huệ Huy thắc mắc: "Đại Vương sao lại không để Phong Nương đến nội viện bồi tiếp tiểu thư, như thế có phải là vạ vô nhất thất không?"

Mộ Dung Thùy nhẹ nhàng nói: "Đó chính là yêu cầu từ miệng Thiên Thiên, ta đã đáp ứng mà không hối hận. Bất quá trong tình huống khẩn cấp, Phong Nương không cần bị mệnh lệnh ước thúc."

Kể đó cả ba chột im lặng.

Yến Phi cảm thấy vùng phụ cận có nhiều người trước sau đi qua. Chàng chẳng vì vậy mà sợ hãi, nhưng cũng biết rằng đó là những cao thủ đi theo Mộ Dung Thùy đang rà soát khu nội viện. Bọn chúng đang triển khai tìm kiếm một cánh triệt để, mục đích xem chàng có trốn ở đó không.

Trong tình huống này, có lẽ Mộ Dung Thùy và Ni Huệ Huy đã nhận được tin tình báo, biết được chàng đã tiềm nhập hành cung.

Phong Nương nhin không được liền hỏi: "Có tin tức liên quan đến Yến Phi hay không?"

Mộ Dung Thùy thở dài: "Bọn ta khẳng định y đã thành công nhập thành rồi."

Tuyết rơi cộng với điều nghe được làm cho Yến Phi rung động, cũng thâm hiểu việc tìm ra thiếu sót và sơ hở của chàng tất yếu có liên quan với Ni Huệ Huy.

Quả nhiên Ni Huệ Huy nói: "Lúc ta tĩnh tọa thì pháp liền cảm ứng rõ ràng Yên Phi đang ở trong thành, chỉ là không biết bằng cách nào mà y có thể thần bất tri, quỷ bất giác tiềm nhập."

Mộ Dung Thùy vội hướng về phía Phong Nương giải thích: "Phật nương đã đạt đến cảnh giới thông thần. Hôm nay Yên Phi di chuyển đến vùng ngoại thành, Phật nương liền phát sinh cảm ứng nói cho ta biết phương vị của hần, quả là linh nghiệm như thần."

Yên Phi trong lòng cười khở. Bản thân do bắt buộc phải khai phóng tâm linh nhằm cảm ứng vị trí của Kỳ Thiên thiên, cho nên tránh không được tà thuật của lão.

Phong Nương rõ ràng là rất hứng thú đối với dị năng của Ni Huệ Huy, liền hỏi: "Thế thì Phật nương hần đã nắm được vị trí của Yên Phi ở trong thành phải không?"

Ni Huệ Huy đáp: "Nếu tại địa hình hoang dã ta thì triển bí thuật thì có thể cảm ứng được phương hướng của đối tượng. Thế nhưng ở địa phương đông người, ta chỉ có thể biết được có y hay không trong một phạm vi nào đó, do thuật Truy Tử của Phật môn thì triển lúc này chỉ khoanh vùng được đối tượng thôi."

Yên Phi mừng rỡ không ngờ lại có cơ hội thu thập thông tin quan trọng như thế này, chí ít cũng hiểu rõ bản chất sơ hồn thuật là như thế nào, đồng thời có thể khẳng định Truy Tử hành pháp còn xa mới bằng tâm linh cảm ứng của chàng.

Phong Nương thốt: "Nguyên lai là như vậy."

Mộ Dung Thùy vội nói: "Phong Nương chớ nên coi thường. Phật nương nhớ lại một đoàn tù binh Đê tộc nhập thành từ sớm, suy đoán vấn đề có lẽ phát sinh từ bọn chúng. Người liền lập tức đuổi theo đến đại lao, đưa từng tên ra thẩm tra, rồi phát giác một người tù trong số đó mới được đưa vào trong phòng giam một lúc đã lăn ra chết. Phật nương biết ngay là chuyện đáng ngờ, liền kiểm tra khu mộ địa thì phát giác tử thi đã không cánh mà bay."

Ni Huệ Huy từ tốn nói: "Người đó khẳng định là Yên Phi, nếu không chẳng lẽ được nhận pháp của ta. Tiểu tử này thực không thể xem thường, trước thì khám phá thân phận của tề đồ Trần Trữ, rồi dùng phương pháp thâm thiên hoán nhập hóa trang thành tù binh để lọt vào thành nội."

Yên Phi cảm thấy toàn bộ sống lưng lạnh toát, chẳng phải là do hàn khí từ băng tuyết, mà do trong lòng chấn động hãi hùng. Tình thế thực sự hung hiểm đến cực điểm. Chàng chỉ cần bước chân ra, khẳng định đang từ đóng giả biến thành tù nhân đích thực. Ở trong lao phòng kiên cố như thế, chàng căn bản không có đường đào thoát.

Mộ Dung Thùy nói: "Sở dĩ bọn ta lập tức đuổi theo, đồng thời phái người tìm kiếm khắp nơi, là để cho hần không có cả chút thời gian để thở."

Ni Huệ Huy tiếp lời: "Trừ phi y có khả năng thăng thiên độn thổ, bằng không trong đêm tối tĩnh lặng như thế này, lại do không thạo đường lối, ít nhất là ngày mai mới có thể nghĩ cách thăm dò nơi Đại Vương xa giá, rồi mới đến cứu người. Theo như ước đoán của ta, đêm mai là đêm bọn ta có nhiều khả năng bắt được Yên Phi nhất."

Yên Phi lòng kêu tuyệt diệu, địch nhân tuy suy đoán rất hợp tình hợp lý, nhưng đối với chàng chỉ có lợi vô hại. Giới bị của địch nhân không vì thế mà giảm bớt, bắt quá hai người tối lợi hại bên địch là Mộ Dung Thùy và Ni Huệ Huy lại không tham gia tìm kiếm. Tất cả là bởi vì họ nhận định Yên Phi đêm nay không tới nên sẽ nghỉ ngơi dưỡng thần dưỡng sức, để đêm mai bọn họ có thể đạt trạng thái sung sức nhất hòng xuất thủ đối phó với chàng.

Phong Nương đáp: "Phong Nương minh bạch rồi! Ta tuyệt không dám có ý coi thường."

Mộ Dung Thùy nói: "Nơi này giao cho người đấy."

Dứt lời liền cùng Ni Huệ Huy mau chóng ly khai.

Yến Phi tập trung thính lực theo dõi tiếng bước chân của hai người cho đến khi họ ra đến cổng lớn.

Cuộc tìm kiếm cuối cùng cũng dừng lại, Yến Phi nghe tiếng gió, biết rằng các cao thủ đang phân tán ở khắp sân trong trang viện. Chẳng rõ chúng có nhận được cái khoát tay chỉ thị nào hay không, chỉ thấy nhất loạt chạy ra chỗ Mộ Dung Thùy và Ni Huệ Huy đang đứng.

Quả nhiên có tiếng Mộ Dung Thùy nói nhỏ: "Bên trong viện chắc không có vấn đề, đêm nay phòng tuyến của các người chuyển ra bên ngoài viện, tránh kinh động giấc ngủ của tiểu thư, minh bạch chưa?"

Chúng nhân hạ giọng đáp ứng.

Sau đó là tiếng Mộ Dung Thùy cùng Ni Huệ Huy và thủ hạ lục tục rời đi.

Yến Phi từ dưới lớp tuyết trời lên, vừa hay đèn đóm trong gian giữa trang viện được tắt đi, có vẻ Phong Nương cũng có chủ ý tương tự, muốn nghỉ ngơi cho khỏe.

Lúc này chỉ còn nửa canh giờ là trời sáng, Yến Phi không muốn lãng phí một chút thời giờ nào, ở trên mặt tuyết lao đi như tên bắn, thoắt cái đã đến bên cạnh một cửa sổ ở hậu viện, vô thanh vô tức tiến vào theo lối này.

Lúc chàng đóng cửa lại, bên ngoài hoa tuyết đã rơi dày đặc thêm chút nữa.

Chàng đang ở trong gian phòng chứa ba mươi chiếc rương của chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, lòng chợt nhớ lại lúc bọn chàng đưa Kỷ Thiên Thiên đến Biên Hoang Tập, hiện tại lại vì nàng mà đến nơi này, trong thời gian đó đã xảy ra bao nhiêu thay đổi kinh tâm động phách.

Yến Phi vận công làm tan chảy lớp tuyết dính trên người, hơi nước bốc lên ngùn ngụt, đồng thời nâng cảm quan xúc giác lên mức cực hạn, lập tức phát giác có người đi qua trung viện và giờ đã đặt chân lên khu vườn nhỏ hậu viện. Chàng liền nhanh tay mở một chiếc rương lớn bên cạnh rồi ẩn mình vào trong đó. Chui vào chiếc rương này chẳng phải là tùy tiện chọn lựa, mà là do chàng nhìn thấy trên chiếc chiếu cạnh đó có mấy đồng y phục, liền đoán là số y phục này được lấy ra từ sớm để chuẩn bị sử dụng, rồi khẳng định trong rương trống rỗng.

Ngay sau khi chàng đóng nắp rương, có một người như gió vút qua bên cửa sổ, rồi quay trở lại trung viện.

Yến Phi từ trong rương nhảy ra, lòng nghĩ thầm "Phong Nương người quả nhiên đã tận tụy hết mình với công việc, trước khi đi ngủ còn kiểm tra một vòng khắp các chỗ."

Hết sức kiềm chế hưng phấn, chàng mở cửa đi ra. Phía ngoài là một hành lang nối nội viện với thính đường.

Chàng đã có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hô hấp của Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi từ bên trong phòng ngủ truyền tới.

Yến Phi cẩn thận đi đến cửa phòng, áp tay vào cánh cửa rồi tổng xuất chân khí, chốt cửa giống như bị một bàn tay vô hình từ từ kéo ra, không hề gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Cánh cửa được nhẹ nhàng mở ra, giường ngủ của Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi cùng với các kiến trúc phụ trong căn phòng lần lượt xuất hiện. Yến Phi như chớp lách mình vào, rồi khép cửa lại như vị trí ban đầu.

Bên ngoài gió tuyết lạnh buốt vẫn thổi không ngừng, trong này lại vô cùng yên tĩnh và ấm áp, chỉ duy nhất có thanh âm hô hấp khe khẽ của chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên.

Yến Phi trước tiên di chuyển đến chiếc giường nơi Tiểu Thi đang ngủ an lành ở góc bên kia, đưa mắt nhìn qua tường thấy nàng đang ôm chăn ngủ say. Tiểu Thi gầy đi không ít, nhưng hô hấp đều đặn thông suốt, khiến chàng cũng an lòng.

Bây giờ chàng mới run run đi đến bên chiếc giường tú lệ của Kỷ Thiên Thiên, xuyên qua hương trướng nhìn nàng nằm đó chịu đựng sự dày vò của nỗi nhớ, nếm trải đến tận cùng nỗi sầu khổ tương tư. Có điều trông dáng nàng nằm ngủ vẫn đẹp như đoá hải đường xuân, thật là một mỹ cảnh lay động lòng người.

Hồ hấp của Kỳ Thiên Thiên đột nhiên gấp gáp, hỗn loạn và nặng nhọc, hiển nhiên là nàng đang trong cơn ác mộng, chỉ thấy đôi môi xinh xắn nói trong mê sảng: "Đừng đến! Đừng đến!"

Yến Phi trong lòng trào dâng tình cảm yêu thương vô cùng vô tận. Chàng đối với Kỳ Thiên Thiên không còn chút nghi kỵ gì nữa, khẽ đưa tay vén trướng ngồi xuống bên cạnh giường.

Thân thể kiều mị của Kỳ Thiên Thiên khẽ run rẩy, tựa như có cảm giác.

Yến Phi cúi người xuống, mùi hương quyến rũ từ thân thể kiều mị của nàng ngập tràn khứu giác. Chàng ghé sát bên tai nàng thì thào: "Thiên Thiên! Thiên Thiên! Yến Phi đã đến đây này!"

Kỳ Thiên Thiên bỗng chốc tỉnh dậy, nhất thời vẫn chưa rõ chuyện gì xảy ra, suýt buột miệng kêu thất thanh.

Yến Phi vội đưa tay chặn lên môi nàng, hai gương mặt sát lại tới mức có thể ngửi thấy cả hơi thở của nhau. Chàng trêu mếu nhìn vào đôi mắt đang mở to của nàng rồi nói khẽ: "Thiên Thiên! Là ta đây! Chính là Yến Phi của Biên Hoang tập đây!"

Thân thể thơm tho của Kỳ Thiên Thiên rung lên từng hồi, đôi mắt đẹp hiển thị thần sắc như không tin vào điều đang diễn ra trước mắt.

Yến Phi dờn ngón tay đang đặt trên đôi môi xinh, thần tình của nàng đang bắn khoắn ngổ ngàng chột biến thành hân hoan cực độ. Hai bàn tay ngọc ngà từ trong chăn ấm đưa ra níu cứng lấy cổ Yến Phi, thân hình nóng bừng như lửa nấp sát vào cơ thể chàng. Hai người trao cho nhau một nụ hôn dài như vô tận.

Mưa tuyết giá lạnh và kẻ địch đáng sợ ở bên ngoài kia chột như không hề tồn tại trên đời.

Cả đất trời như chỉ còn lại hai tấm lòng sắt son, biển cạn đá mòn không bao giờ thay đổi.

Đôi nam nữ đang ở giữa miền luyến ái triền miên, phải trải qua nỗi khổ tương tư ly sầu biệt hận. Máu, mồ hôi và nước mắt đã đổ xuống, vì thế lúc này mỗi khắc đều là sự đền bù không ai có thể lấy mất của họ.

Từ lúc con tim rung động trước Kỳ Thiên Thiên, Yến Phi không bao giờ nghĩ nụ hôn đầu tiên của bọn họ lại xảy ra trong tình huống như thế này. Bất quá giờ đây điều đó không còn quan trọng. Thời gian, địa điểm và ngay cả toàn bộ đất trời cũng vậy, chẳng còn quan trọng nữa.

Hiện tại nguyện vọng duy nhất của chàng là đêm mưa tuyết khắc nghiệt này cứ kéo dài vô hạn định, cho đến tận khi trái đất ngừng quay.

Hai trái tim bị cầm tù giờ đang hòa chung một nhịp đập rộn ràng, căn phòng ngủ tối tăm tràn đầy tư vị đắng cay ngọt ngào lẫn lộn. Họ ôm nhau không rời mặc dù biết như vậy sẽ khiến việc chấp nhận cảnh phân ly sau này thật khó mà chịu đựng nổi.

Môi họ rời nhau, lặng đi một lúc cả hai đều không nói nên lời.

"Yến Phi à! Chuyện này là không thể! Chàng làm sao đến được đây? Thiên Thiên không phải đang mơ chứ?"

Yến Phi để mặc cho nàng kéo ngả vào trong trướng. Chàng khẽ nằm lên thân thể kiều mị của nàng, rồi mãi nguyện nói: "Nàng không phải đang mơ, ta đích thực đã tới."

Kỳ Thiên Thiên kéo chăn choàng lên người Yến Phi, chẳng buồn để ý đến việc chàng vẫn còn đi giày.

Yến Phi hai tay ghì chặt lấy nàng, áp sát thân mình vào cơ thể đầy đặn và mềm mại ở bên dưới. Qua làn áo mỏng, dường như chẳng còn gì ngăn cách hai người nữa. Chàng cảm thấy thân thể nàng nóng như lửa, ngửi thấy hơi thở mê người của nàng. Rồi không dám chần chừ, chàng mau chóng đặt hữu thủ lên bối tâm nàng, từ từ truyền vào Tiên thiên chân khí tuyệt đối tinh thuần.

Kỳ Thiên Thiên nũng nịu nói: "Mộ Dung Thùy đã biết là chàng sẽ đến, còn bố trí thiên la địa võng chờ chàng chui vào để bắt sống. Thế mà chàng thần bất tri quỷ bất giác đến được đây. Yến lang chàng thật là tài giỏi!"

Mộ Dung Thủy đã đấu không lại chàng. Thiếp và Tiểu Thi cùng chàng ly khai luôn có được không?"

Yến Phi nghe tim mình đau nhói. Gặp được Kỳ Thiên Thiên nhưng không có cách gì đưa nàng tẩu thoát, đối với chàng mà nói thật đúng là một sự thực vô cùng tàn nhẫn.

Chàng bèn đáp: "Hiện tại vẫn còn chưa đến lúc, bất quá bọn ta đã nghĩ ra kế sách vẹn toàn cứu nàng và Tiểu Thi. Thiên Thiên cần phải nhẫn nại một chút."

Khuôn mặt thanh tú của Kỳ Thiên Thiên lộ rõ thần sắc thất vọng làm cho trái tim Yến Phi như bị dao cắt. Nàng run rẩy ôm chặt lấy gã, cất giọng thê lương: "Yến lang lại định bỏ người ta mà đi sao? Thiên Thiên hoang mang lo lắng lắm, một ngày không có chàng, người ta cảm thấy mình sống mà như đã chết."

Yến Phi cố gắng đè nén nỗi lòng chua xót, rồi gắng gượng nói: "Thiên Thiên phải kiên cường lên, như thế bọn ta mới có cơ hội trốn thoát, vĩnh viễn không phải phân ly. Trước bình minh ta buộc phải ly khai, bằng không sẽ chẳng còn cơ hội thoát thân nữa."

Kỳ Thiên Thiên ngậy người thốt: "Bình minh?"

Tiếp đó gương mặt tú lệ nóng bừng lên, thân thể yếu đuối lay động, nàng hổn hển nói: "Đêm sắp tàn rồi, Yến lang ơi! Hãy chiếm hữu Thiên Thiên đi! Người ta nguyện trao hết tất cả cho chàng. Đó là điều mà bấy lâu nay thiếp hằng mong đợi!"

Tâm trí Yến Phi chấn động mãnh liệt, lửa dục tình dâng cao ngùn ngụt, suýt chút nữa thì lấn át cả lý trí, cũng may là trong suy nghĩ vẫn còn một điểm sáng để bầu vùi vào. Chàng vội vã nói: "Thiên Thiên hãy tỉnh lại đi, thời gian không nhiều, đêm nay ta đến chủ yếu để chữa trị tình trạng tâm lực tổn hao quá độ cho nàng. Không có nàng làm thám tử thu thập tin tức thần diệu giúp ta, thì bọn ta vô pháp cứu nàng và Tiểu Thi từ tay Mộ Dung Thủy. Nàng hãy tập trung tinh thần, lắng nghe ta nói nhé."

Kỳ Thiên Thiên tựa như đã từ trong mộng đẹp trở về với hiện thực tàn khốc, nàng lấy lại sự bình tĩnh rồi nói: "Thiên Thiên chẳng biết phải làm gì! Những ngày gần đây thiếp không dám nhớ đến chàng, bởi vì mỗi khi nhớ đến thì lại hoa mắt chóng mặt và đau đầu ghê gớm. Tình huống ấy thật đáng sợ."

Yến Phi liền nói: "Đó chính là vì tinh khí của nàng đã bị tổn hao quá nhiều, cơ thể không sao tự bổ sung phục hồi được."

Kỳ Thiên Thiên kêu khẽ một tiếng rồi nói: "Yến lang đúng là tài giỏi, cơ thể người ta lúc này vô cùng ảm áp dễ chịu. Chàng chẳng phải đã đã thông kinh mạch cho thiếp rồi sao?"

Yến Phi trả lời: "Đã thông một số kinh mạch đặc biệt của nàng chính là công phu sơ bộ để củng cố nguyên âm. Ta đã dùng chân khí nguyên dương tinh luyện truyền vào cơ thể nàng. Chỉ cần nàng y theo công pháp của ta, nội trong trăm ngày có thể cơ bản hoàn thành giai đoạn cốt yếu. Một khi nguyên âm của nàng hoàn toàn có thể thu nạp chân khí nguyên dương của ta, nàng không những không còn gặp phải vấn đề tổn hao tâm lực nữa, mà còn có thể điều khiển việc kết nối tâm linh với ta, như thế một ngày bọn ta sẽ được đoàn tụ. Bất quá nội trong một trăm ngày này, nàng không được liệch lĩnh thử cố gắng liên hệ tâm linh với ta. Về phần mình, ta cũng tuyệt đối không hưởng ứng lời kêu gọi của nàng, bằng không bao công sức trước đây sẽ tiêu tan hết."

Kỳ Thiên Thiên lại hôn chàng lần nữa, rồi nhoẻn miệng cười: "Thiên Thiên sẽ nghe lời Yến lang mà!"

Yến Phi liền nói: "Bây giờ nàng hành công đi!"

Thế rồi gã kề miệng sát bên tai nàng, nhát nhát giải thích toàn bộ công pháp cơ bản, đồng thời tiên thiên chân khí vẫn miên man bất tuyệt theo bối tâm nàng truyền vào nội thể.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu.

"Boong! Boong! Boong!"

Tiếng chuông báo canh tư vượt qua gió tuyết trong đêm từ ngoài xa vọng lại.

Tay Yến Phi rời khỏi bối tâm Kỳ Thiên Thiên, chàng hân hoan nói: "Xong rồi! Thiên Thiên có cảm giác thế nào?"

Kỳ Thiên Thiên cố gắng mở to đôi mắt đẹp rồi đáp: "Người ta thấy mệt mỏi lắm! Có lẽ là do nhớ chàng cả trong mơ lẫn khi còn thức, rồi chịu đựng mọi sự khổ ải bị thương trên nhân thể."

Cõi lòng Yến Phi như trĩu xuống. Gặp nhau chưa được bao lâu đã lại phải biệt ly, tư vị này đúng là vô cùng đau đớn, càng tệ hơn khi chẳng biết tháng năm nào mới được trùng phùng. Chàng buồn bã nói: "Ta phải đi rồi. Việc ta đến đây tốt nhất đừng cho Tiểu Thi biết. Nàng ta có biết chúng ta có thể tâm linh tương thông không?"

Hai mi Kỳ Thiên Thiên đã ướt đẫm nước mắt, nàng thê lương đáp: "Tiểu Thi chỉ bán tín bán nghi, ôi!"

Yến Phi nói: "Tốt nhất là đừng cùng nàng ta đàm thoại đến vấn đề này. Hãy nhớ, nàng có một thị tỳ tên gọi Phong Nương, niên kỷ trạc bốn mươi, chính là cao thủ do Mộ Dung Thủy ngầm phái đến giám đốc. À, nàng có một sợi dây nào không?"

Kỳ Thiên Thiên ngồi dậy đáp: "Trong chiếc rương bên cạnh, thiếp có một bộ hành trang để hành tẩu giang hồ rất tốt. Đó là thành quả mà Thiên Thiên thu thập trong nhiều năm. Có một sợi dây chế từ gân hươu dài đến mười trượng, tuy nhỏ nhưng mà bền lắm."

Yến Phi đỡ Kỳ Thiên Thiên nằm xuống giường, đắp lại chăn cho nàng, rồi ôm nàng thật chặt, sau cùng nói: "Nàng hãy ngoan ngoãn ở đây nghỉ ngơi nhé. Đến khi chúng ta tái kiến lập mối liên hệ tâm linh, bọn ta chẳng phải có sự khởi đầu mới ư? Lúc đó ta sẽ nói cho nàng hay phải hành động ra sao để thoát khỏi tình trạng này."

Kỳ Thiên Thiên bất chấp tất cả ôm ghì lấy Yến Phi rồi trao cho chàng một nụ hôn nồng cháy. Thiên địa xoay chuyển, vui buồn đoàn tụ và ly biệt vào lúc này đã hòa làm một.

Hồi 2

Dao Ngôn Mãn Tập

Yến Phi xuyên qua cửa sổ ra ngoài, khép cửa lại rồi lập tức lướt đến một cây đại thụ gần hậu viện, nhảy lên trên cây, leo tít lên trên.

Bốn phía gió và tuyết vùn vùn, một màu trắng trải dài. Tất cả đã trở thành tấm màn che đầy tốt nhất cho chàng.

Yến Phi biết thời khắc này sẽ không kéo dài, chàng bèn ngấm chuẩn một cây đại thụ bên ngoài tường viện. "Vù" một tiếng, chàng đã bay sang đó, nháy mắt đã đi được sáu, bảy trượng, vượt qua cả tường viện. Mắt thấy lực nhảy sắp hết, gân hươu trên tay chàng liền bắn ra như điện, kinh lực thấu qua làm dây bám vào và quấn luôn vài vòng vào một cành cây chia ngang ra. Mượn chỗ đó làm điểm tựa, Yến Phi an nhiên lướt tới cây đại thụ ngoài tường viện.

Mũi chân chàng điểm ngay vào cây, đồng thời sợi dây cũng được thu lại. Không chậm chút nào, thân chàng đã bay về phía mái nhà một toà kiến trúc gần đó. Nếu ai đó nhìn thấy cảnh này đều nghĩ chàng sẽ đáp xuống mái ngói nhưng Yến Phi lại biết đó là chỗ nguy hiểm nhất. Dù có gió và tuyết yểm hộ, chỉ cần hiện thân trên mái của bất cứ toà kiến trúc nào sẽ lập tức bị đám cao thủ mai phục xung quanh phát giác ra ngay.

Đúng lúc thân người chàng sắp hạ xuống, dây gân hươu trên tay Yến Phi bắn thẳng xuống dưới, thoáng chốc đã biến thành thẳng đờ chống vào mái ngói. Sợi dây gân hươu mềm mại được phủ đầy chân khí tức thì biến thành cứng rắn như một cây gậy lại có tính đàn hồi. Lực phản hồi khi chống vào mái ngói giúp Yến Phi lại bay tiếp lên cao, như một con chim lớn vượt qua toà kiến trúc đó rồi đáp xuống một cái vườn nhỏ.

Yến Phi thầm kêu may mắn, tự biết đã thoát khỏi chỗ nguy hiểm nhất. Chàng không chút do dự lập tức lướt về bên trái, xuyên qua các toà nhà phòng ốc nhanh như quỷ mị. Sau khoảng mười lần hô hấp, chàng đã quay lại vị trí tiến vào trước đây.

Chàng vốn dĩ đã có thể đột nhập thần bất tri quỷ bất giác, giờ đây thêm sợi dây như hổ được thêm cánh. Yên Phi nhẹ nhàng tránh thoát hai đội tuần binh, từ trên cao lướt qua hành cung của Mộ Dung Thuý rồi chạy thẳng tới tường thành.

Đuốc trên tường thành trong cảnh gió tuyết khắp nơi đã biến thành lực bất tòng tâm không thể chiếu xa. Yên Phi dễ dàng dùng dây gân hươu treo lên tường thành, rồi nhân lúc đám lính canh đang đi về thành lâu tránh tuyết, theo tường thành trượt xuống, sau đó sử dụng tuyệt kỹ trầm mình xuống tuyết. Khi tiến vào hào nước hộ thành lạnh ngắt, Yên Phi đã biết rằng trong trường tranh đấu Kỳ Thiên Thiên với Mộ Dung Thuý, chẳng những chàng đã thắng một trận tương bưng mà còn lần đầu tiên vượt lên chiếm thế thượng phong.

oOo

Lưu Dụ bị tiếng động làm cho tỉnh lại. Gã vừa lồm cồm ngồi dậy thì một thủ hạ bước tới nói: "Đồ lão đại, Mộ Dung đương gia, Trác danh sỹ đang ở ngoài đợi Lưu gia."

Lưu Dụ bị chuyện đó làm cho ngạc nhiên. Với địa vị của ba người đó cùng đến một lúc phải để Giang Văn Thanh tự mình tiếp ngoài đại đường, sau đó mới gọi Lưu Dụ đến. Chứ vào tận nơi tìm gã như thế này thật bất hợp lý.

Gã bèn hỏi lại: "Đại tiểu thư đâu?"

Tên thủ hạ Đại Giang bang trả lời: "Đại tiểu thư sáng sớm đã ra bến tàu. Máy người Đồ lão đại nói muốn lập tức gặp mặt Lưu gia."

Trong lòng Lưu Dụ chợt nổi lên cảm giác bất an. Sau khi vệ sinh qua loa, gã liền đi ra ngoài gặp mặt ba người.

Sau khi ngồi xuống xong xuôi, Trác Cuồng Sinh nói: "Chung Lâu hội nghị bị bãi bỏ rồi."

Lưu Dụ ngây người hỏi lại: "Đã phát sinh chuyện gì sao?"

Đồ Phụng Tam thở dài: "Đó là bởi vì chúng ta đã đánh giá thấp địch nhân. Trong lúc lời đồn bay khắp nơi như hiện nay mà triệu khai hội nghị thì chỉ có hiệu ứng ngược mà thôi."

Mộ Dung Chiến giải thích thêm: "Bắt đầu từ tối qua, có một lời đồn từ Dạ Oa tử phát tán ra ngoài nói rằng người giết Phụng Thiện chính là Lưu huynh và Tống huynh, mục đích là để giá hoá cho Di Lạc giáo, dựa vào đó để triệu tập Chung Lâu hội nghị coi Di Lạc giáo là công địch, với dã tâm mượn lực lượng của Biên Hoang Tập để đối phó với Di Lạc giáo."

Lưu Dụ nghe vậy ngẩn ra. Lời đồn này vô cùng lợi hại lại rất hợp lý. Có thể thấy người phao tin chẳng những cao minh mà còn biết rất rõ tình huống hiện thời của Biên Hoang Tập, lại hiểu rõ tâm lý khó đoàn kết của Hoang nhân.

Ánh mắt của Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Trác Cuồng Sinh tất cả đều chăm chú quan sát phản ứng của gã mà không nói gì, như thể nói ra chuyện đó trong lúc gã không phòng bị, xem biến hoá của gã thế nào. Có thể thấy bọn họ trong lòng cũng có nghi ngờ.

Lưu Dụ đón lấy ánh mắt của ba người, cười khổ hỏi: "Mọi người nghĩ ta thuộc dạng có thể làm những chuyện đó sao?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Điều làm mọi người tin nhất ở lời đồn đó là nói rõ Phụng Thiện từng gặp người ở Quảng Lăng, cùng người ước địch liên thủ đối phó với Di Lạc giáo. Vì vậy Phụng Thiện không hề có đề phòng gì với người, nên bị người bố trí giết chết tại Biên Hoang Tập."

Đồ Phụng Tam nói: "Đó cũng là điểm sơ hở duy nhất của lời đồn này. Bởi vì vốn không có ai biết biết rõ bí mật đó. Người duy nhất biết chuyện này chỉ có thể là hung thủ giết Phụng Thiện, hắn có thể đã tra khảo ra chuyện này từ Phụng Thiện."

Mộ Dung Chiến nói: "Tất nhiên cũng có thể do một người trong số chúng ta tiết lộ ra. Có thể thấy chỗ cao minh nhất của người tạo ra lời đồn này là còn làm cho bọn ta nghi ngờ lẫn nhau."

Lưu Dụ càng nghe càng đau đầu. Bỗng nhiên ưu thế đối phó với Di Lạc giáo của gã toàn bộ bị mất hết, lại còn rơi vào thế bị động. Gã muốn nói, cũng không biết phải nói gì!

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: "Chỗ cao minh của địch nhân còn là làm cho bọn ta cảnh giác lẫn nhau. Nếu như ta đoán không sai, trước khi địch nhân đem thi thể Phụng Thiện phơi ra trước mắt mọi người ở Đông môn đã tính đến nước tung tin đồn này ra. Lời đồn kiểu này ở chỗ khác thì không có công hiệu nhưng ở Biên Hoang Tập còn hơn cả thiên quân vạn mã, dễ dàng làm Hoang nhân phân hoá, làm cho Chung Lâu hội nghị không cách gì đưa ra một quyết định nhất trí được."

Lưu Dụ khó nhọc hỏi lại: "Các người vẫn tin ta chứ?"

Trác Cuồng Sinh cười nhẹ: "Nếu như không tin người thì đã không tạm thời huỷ bỏ hội nghị. Đợi khi nắm rõ mọi việc rồi mới triệu tập lại hội nghị sau."

Đồ Phụng Tam nói: "Bọn ta tin người vì người là bằng hữu của Yên Phi. Người Yên Phi xem trọng, tuyệt không thể là người ti bỉ vô sỉ như vậy được."

Mộ Dung Chiến lại nói: "Bốn người bọn ta phải đồng lòng nhất trí mới có hy vọng vượt qua nguy cơ trước mắt này. Nếu không bọn ta sẽ biến thành một nắm cát rời rạc để cho địch nhân tùy ý giết mổ."

Trong lòng Lưu Dụ hơi yên tâm hơn. Bất quá nếu như tin đồn này bay tới Quảng Lăng, bị Lưu Lao Chỉ biết được mình đã từng bí mật gặp gỡ Phụng Thiện, sau đó lại không báo cáo lên trên, khẳng định gã sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.

Gã bèn nói: "Chỉ cần tìm ra kẻ nào là hung đồ giết chết Phụng Thiện, là bọn ta có thể nắm lại quyền chủ động trong tay."

Đồ Phụng Tam nói: "Kẻ đó khẳng định là vẫn đang tiềm phục bên trong Biên Hoang Tập vì vậy với động tĩnh của bọn ta rõ như lòng bàn tay. Chỉ một lời đồn đã giải quyết xong sách lược coi Di Lạc giáo là công địch của bọn ta. Hiện tại hắn vẫn ở thế thượng phong."

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Không biết người đó căn bản có chút quan hệ nào với Trúc Pháp Khánh không?"

Trong lòng Lưu Dụ chợt động, nhớ lại lời An Ngọc Tình nói đêm qua. Gã đáp: "Người đó khẳng định phải có liên quan đến Di Lạc giáo. Vì chỉ có người của Di Lạc giáo mới lưu ý và nắm rõ hành tung của Phụng Thiện, nhưng người đó cũng vô cùng thông thạo Biên Hoang tập. Kẻ đó có thể là ai?"

Mộ Dung Chiến đáp: "Bọn ta cùng tới đây kiểm Lưu huynh là muốn xem phản ứng của Lưu huynh với chuyện này thế nào, cũng hy vọng từ việc kiểm tra thi thể Phụng Thiện xem xem có thể tìm ra dấu vết của hung thủ từ vết thương của hắn hay không."

Lưu Dụ nói: "Chuyện này không có vấn đề gì. Bọn ta lập tức đi xem Phụng Thiện."

Ba người đồng thời giật mình, nhìn Lưu Dụ.

"Bốp!"

Lưu Dụ vỗ một cái vào đùi nói: "Bọn ta không ngờ lại quên không nhờ đến chuyên gia tra án trong tập giúp đỡ."

Ba người giật mình cái nữa, cuối cùng bọn họ nhớ đến cái mũi linh nghiệm của Phương Hồng Sinh. Nếu như hắn từ thi thể của Phụng Thiện tìm ra hung thủ hoặc nắm được mùi vị của hung thủ, chẳng nhẽ không thể tìm ra hung thủ đang tiềm phục trong Biên Hoang Tập hay sao?

oOo

Yến Phi vượt qua Tứ Thủy. Một cột khói dày đặc ở phía nam thu hút sự chú ý của chàng.

Gió và tuyết đã ngừng trước lúc bình minh. Tuy nhiên trên trời vẫn dày đặc mây. Trời đất ảm đạm.

Trong lòng Yến Phi lại có một cảm giác như bắt đầu một ngày hoàn toàn mới, mọi sự nghi hoặc với tình cảm của Kỳ Thiên Thiên đã biến sạch. Quan trọng nhất là chàng đã làm sống lại hy vọng phục nguyên của Kỳ Thiên Thiên.

Sau lưng chàng là Diệp Luyến Hoa đã lấy lại cùng với hành trang. Yến Phi triển khai cước pháp phóng về chỗ khói bốc mù mịt kia. Nửa canh giờ sau chàng đã tới chỗ khói bốc nghi ngút đó. Đó là một thôn làng gồm khoảng một trăm hộ, giống những hoang thôn gần bên, đã sớm không còn người ở. Chỗ phát lửa là một lâu phòng quy mô nhất ở đó, giờ đã cháy thành than. Trong thôn xác người khắp nơi, đầy dấu vết của một trận đánh kịch liệt. Người chết đều mặc trang phục đạo sỹ, trên đạo bào có tiêu ký của Thái Ất giáo.

Yến Phi lập tức liên tưởng đến trường đấu tranh giữa Thái Ất giáo và Di Lặc giáo. Có thể tưởng tượng sau khi đạo quán của Thái Ất giáo bị san thành bình địa, giáo đồ Thái Ất giáo chạy trốn bốn phương. Trong đó có một đám không hiểu sao lại tiến vào Biên Hoang, gặp phải truy binh của Di Lặc giáo cản lại, giết người chết khắp nơi thế này.

Thái Ất giáo kết thúc rồi.

Trong trường đấu tranh với Di Lặc giáo, Thái Ất giáo đã hoàn toàn thất bại.

Chàng vốn không có hứng thú với việc đấu tranh giữa các đạo phái thế này, đang định ly khai bỗng nhận ra điều gì nên vội đứng lại.

Mục quang của Yến Phi lướt qua ba cỗ thi thể nằm ngửa trên đường làng gần đó. Mấy thi thể đó cả người co quắp không tự nhiên, khiến cho trong lòng chàng nổi lên một trận hàn ý. Những thi thể này không có dấu vết thương tích gì, nhưng toàn bộ thất khiếu đều chảy máu. Hiện thị lúc sống bị người ta dùng khí kinh mà chấn chết. Xem vị trí chết của họ có thể thấy họ đang trên đường chạy trốn thì bị hung thủ từ trên cao hạ xuống chặn ba người lại rồi lập tức giết chết. Cả quá trình diễn ra vô cùng nhanh chóng thật không ai có thể vượt qua nổi.

Trong lòng Yến Phi chợt động, kiểm tra hơn mười thi thể nữa, trong lòng càng kinh hãi.

Nguyên do tất cả đều bị giết cùng theo cách đó, đều bị người ta dùng chân khí cách không giết chết. Chỉ một chiêu trí mệnh, làm nát hết lục phủ ngũ tạng mà chết.

Là ai có công phu và thủ đoạn như thế này?

Hung thủ chỉ có một người, vậy mà trong lúc giáo đồ Thái Ất giáo chạy ra tứ phương đào mệnh vẫn không để người nào chạy thoát. Thân thủ thật nhanh, võ công thật đáng sợ, làm người khác nghe thấy phải rùng mình. Yến Phi tự thấy mình không thể so được.

Chẳng nhẽ do "Đại Hoạt Di Lặc" Trúc Pháp Khánh thân tự xuất thủ hay sao? Chuyện này phát sinh chưa lâu, Trúc Pháp Khánh vẫn còn ở phụ cận ư?

Đang nghĩ đến đây thì chàng nghe thấy thanh âm kinh khí giao kích từ xa truyền lại.

Yến Phi không chút do dự lao về chỗ phát ra âm thanh.

oOo

Phương Hồng Sinh nhắc tám vải trắng phủ lên thi thể của Phụng Thiện, thần tình cổ quái.

Trác Cuồng Sinh nói: "Bọn ta ra ngoài rồi nói."

Năm người ra khỏi nơi cất thi thể, quay lại Trung Nghĩa đường.

Ngồi xuống rồi mà Phương Hồng Sinh vẫn chưa hết về kỳ quái, ra dáng tâm thần hoảng hốt.

Đồ Phụng Tam hỏi: "Chẳng nhẽ không ngửi thấy mùi gì? Hay có nhiều mùi khác nhau quá?"

Phương Hồng Sinh đáp: "Các vị có phát giác ra một điều là thi thể này đến giờ vẫn không có mùi hôi không?"

Mộ Dung Chiến nói: "Có thể bởi vì trời chuyển sang lạnh nên thi thể không dễ dàng bốc mùi chẳng?"

Phương Hồng Sinh lắc đầu đáp: "Thật kỳ quái! Thi thể bị người ta rắc một lớp phấn gì đó lên, chẳng những che hết các mùi khác đi mà còn có tác dụng bảo quản xác. Chúng làm vậy là có mục đích gì?"

Rồi y lại nói tiếp: "Nếu như ta đoán không sai, trước khi được rắc phấn, thi thể đã được rửa ráy sạch sẽ, tựa hồ như thi hành thủ đoạn đối phó với cái mũi của ta."

Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến cùng Trác Cuồng Sinh tự nhiên quay sang nhìn Lưu Dự.

Lưu Dự cười khở: "Xem ra ta không thể dựa vào cái mũi linh khôn của Phương tổng để thoát khỏi hiềm nghi rồi."

Đồ Phụng Tam thở dài: "Sự tình thật làm cho người ta ngạc nhiên. Chuyện này đương nhiên không ảnh hưởng đến sự tín nhiệm của bọn ta với Lưu huynh, nhưng cũng không thể dùng nó để chống lại lời đồn, chẳng những vô pháp thuyết phục hội nghị, lại làm các phái hệ chúng ta càng thêm nghi ngờ lẫn nhau. Bởi vì có thể khẳng định Phương tổng rất quen thuộc với mùi của hung thủ."

Trác Cuồng Sinh nói: "Bọn ta trước tiên phải làm rõ một chuyện đã."

Sau đó trong sự chờ đợi của mọi người, lão hướng Phương Hồng Sinh hỏi: "Địch nhân rõ ràng trước tiên đã bắt sống Phụng Thiện, sau đó mới dụng hình bức cung. Như vậy mùi vị hung thủ có thể lưu lại trên cơ thể Phụng Thiện được hay không?"

Mộ Dung Chiến đáp: "Quán chủ có phải đang hoài nghi hung thủ đánh lạc hướng, làm bọn ta nhọc công vô ích không?"

Phương Hồng Sinh đáp: "Mỗi một cá nhân không ngừng phát xuất mùi ra ngoài, đặc biệt tại lúc dụng lực đồ mồ hôi, hoặc sau khi tỉnh tự, chỉ là tự thân không biết mà thôi. Nếu quả như người bắt sống và người giết Phụng Thiện cùng là một người, ta dám khẳng định kẻ đó sẽ lưu lại mùi vị trên thân thể Phụng Thiện."

Tiếng Giang Văn Thanh ở cửa vào cất lên: "Lại có một tin đồn mới!"

Ai nấy đều ngạc nhiên.

oOo

Yến Phi tiến vào trong rừng. Thanh âm kinh khí giao kích càng rõ ràng, liên tiếp và kịch liệt, hiển nhiên những kẻ tham chiến đều là những cao thủ siêu việt. Nhân vật bình thường trong vũ lâm không thể có uy thế như vậy.

Sau khi tiến sâu vào rừng độ nửa dặm, tình cảnh xuất hiện trước mắt làm cho Yến Phi vốn bình tĩnh, nhưng nhìn thấy cũng phải bị chấn động tâm thần.

Hai đạo nhân ảnh một vàng một trắng, trong rừng sâu đang truy kích đả đấu với nhau. Thân pháp hai người nhanh đến độ như biến thành hai đạo khói mờ. Nhưng kinh khí phát ra vẫn mạnh mẽ điên cuồng không chút lẫn lộn, làm cho cây cối xung quanh ngã rạp ra như bị hai trận lốc xoáy càn quét. Bóng vàng hiển nhiên đang chiếm hết tất cả thượng phong, đuổi đánh bóng trắng nghiêng trái ngã phải, liên tiếp thụt lùi.

Khi Yến Phi còn cách hai người khoảng mười trượng, Bóng vàng liền đánh ra một chưởng trúng vào vai trái bóng trắng. Bóng trắng trúng chưởng bay vật ra xa, máu phun lên đầy trời.

Điệp Luyến Hoa đã ở trong tay.

Yến Phi đã nhận ra hai người giao thủ là ai, lại hiểu người mặc áo cà sa vàng căn bản hoàn toàn không chế chiến cục, trước đó không hạ sát thủ là vì muốn chơi trò mèo vờn chuột để tàn nhẫn vũ nhục và xúc phạm đối thủ, đến giờ cảm thấy sát khí của Yến Phi mới hạ độc thủ lấy mạng đối phương.

Yến Phi hét lớn, người và kiếm hợp nhất lao vào tấn công người mặc áo vàng, đồng thời kêu to: "Yến Phi ở đây, mời Đại Hoạt Di Lặc chỉ điểm!"

Trúc Pháp Khánh cười dài một tiếng, nhanh chóng bỏ đi, thanh âm từ xa truyền lại: "Hôm nay giết người đã đủ! Tiểu Yến Phi người nếu muốn tìm chết, sao không đợi vài ngày nữa?"

Yến Phi đuổi theo không kịp, lại minh bạch Trúc Pháp Khánh không phải sợ Yến Phi chàng mà vì sau khi vừa đả đấu xong, lão không muốn tiếp tục đánh một trận chiến sinh tử nữa.

Thầm thở dài một tiếng, chàng quay lại chỗ Thái Ất giáo chủ Giang Lăng Hư đang ngã không ngồi dậy nổi kia.

oOo

Giang Văn Thanh ngồi vào chỗ chủ tọa, ngưng trọng thần sắc nói: "Sớm nay lại có một tin đồn truyền ra, nói rằng Chúc lão đại của Hán bang bị Đại Giang bang bọn ta giết hại. Nguyên nhân là bọn ta bị Hoàn Huyền và Lương Hồ bang áp chế ở phương nam, không thể phát triển nên phải cướp lấy Hán bang."

Trác Cuồng Sinh nhíu mày nói: "Lời đồn đó có thể gây ra chuyện gì? Biên Hoang Tập là nơi mạnh được yếu thua. Nếu quả chuyện đó là sự thật, cũng không có ai lý tới."

Đồ Phụng Tam nói: "Nhưng nếu hợp hai lời đồn lại thì sẽ tạo ra hiệu quả không ngờ, cũng làm tăng thêm sự chia rẽ trong Biên Hoang Tập, có thể cô lập Đại Giang bang và Lưu huỳnh."

Tiếp đó, lão thở dài một tiếng rồi nói: "Người này quả thật rất cao minh, bắt quá lại tính sai quan hệ giữa ta với Đại Giang bang và Lưu huỳnh. Hắn nghĩ rằng ta sẽ lợi dụng hình thế này để kích động người khác liên thủ đả kích Đại Giang bang, độc chiếm lợi ích phương nam, giống như tình huống với Hán bang ngày xưa."

Mộ Dung Chiến hân hoan nói: "Chính vì bọn chúng tính sai tâm ý của Đồ huỳnh nên lời đồn này biến thành vẽ rắn thêm chân, làm bọn ta biết được bọn chúng muốn đối địch với Đại Giang bang và Lưu huỳnh. Nếu mà như vậy, thân phận của bọn chúng chưa gọi đã lộ ra rồi."

Trác Cuồng Sinh quyết đoán nói: "Khẳng định là có liên quan đến Di Lặc giáo và Tư Mã Đạo Tử, mà hung thủ giết chết Phụng Thiện là người mà tất cả bọn ta đều biết."

Thần tình của Giang Văn Thanh bỗng thay đổi. Mọi người lập tức bị thái độ của nàng làm cho chú ý.

Đồ Phụng Tam hỏi: "Đại tiểu thư đang nghĩ gì chăng?"

Từ khi ngồi lên vị trí chủ tọa của Đại Giang bang, Giang Văn Thanh không muốn mọi người gọi mình bằng danh hiệu bang chủ. Vì vậy người trong hay ngoài bang đều gọi nàng là Đại tiểu thư.

Giang Văn Thanh đáp: "Ta đang nghĩ đến một người."

Mục quang của nàng chậm chậm nhìn mọi người một vòng, rồi trầm giọng nói: "Người này chính là kẻ phản đồ đã mưu hại Chúc lão đại – Hồ Bái. Bọn ta luôn không thể đoán ra kẻ đứng sau lưng hắn là ai, nhưng hiện tại có thể đoán khả năng lớn là Trúc Pháp Khánh hoặc Tư Mã Đạo Tử."

Đồ Phụng Tam nhíu mày nói: "Hắn tựa như chưa đủ tư cách bắt sống được Phụng Thiện."

Lúc này bỗng có hai người vội vã chạy vào. Không ngờ là hai kẻ đã theo Yến Phi lên phương bắc nghe ngóng tình huống của Kỳ Thiên Thiên, Bàng Nghĩ và Cao Ngạn

Hồi 3

Trung Nghĩa Chi Hộ

Giang Lăng Hư ngồi tựa vào một cây gần đó, thần sắc tỏ ra bình tĩnh. Nhưng Yến Phi biết rõ lực phủ ngũ tạng của lão đã nát nát, dù là Đại La Kim Tiên cũng không thể kéo lão từ Quỷ môn quan quay lại được nữa. Bất quá, lão không hổ là cao thủ nhất nhì phương bắc, vẫn có thể dựa vào một khẩu chân khí cực kỳ tinh thuần để bảo trụ thần trí.

Giang Lăng Hư gọi: "Yến Phi!"

Yến Phi ngồi xuống bên cạnh lão hỏi: "Giáo chủ có việc gì cần phải giao lại không?"

Hắn vốn không có chút hảo cảm nào với Thái Ất Giáo, nhưng chứng kiến cảnh hấp hối thê lương của Giang Lăng Hư này trong tâm thấy không đành, hy vọng có thể giúp lão an lòng để lão ra đi thanh thản.

Giang Lăng Hư nặng nhọc hít vào hai hơi khẩu khí, khoé miệng máu lại trào ra nói: "Người lão muốn hạ sát kế tiếp là ngươi. Phải cẩn thận! Lão nhờ Thiên Địa Hợp Bích nên đã luyện thành yêu pháp. Thiên hạ không còn ai thắng nổi lão nữa."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Thiên Địa Hợp Bích ư?"

Tinh thần Giang Lăng Hư bỗng nhiên hồi phục, sắc mặt đỏ hồng lên nói: "Chỉ có đan kiếp... ngươi... ôi!"

Yến Phi chính đang định hỏi rõ ngọn nguồn thì Giang Lăng Hư đã tắt thở.

Một nhất đại cao thủ đã chết như vậy đó.

oOo

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn ngồi xuống. Bọn họ chưa kịp nói gì thì Thác Bạt Nghi, Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt cùng với lãnh tụ mới của Dạ Oa tộc là Diêu Mãnh đã nghe tin tìm đến. Trung Nghĩa Đường tức thì náo nhiệt.

Thành viên của Chung Lâu hội nghị, trừ Hồ Lô Phương và Phí Nhị Phiết, tất cả đều có mặt.

Bàng Nghĩa ngó thấy Lưu Dụ vui mừng nói: "Bọn ta đang đau đầu không biết làm sao tìm ngươi, không ngờ gã bạn quý ngươi lại tìm đến."

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Chỉ còn thiếu mỗi Hồ Lô Phương và Phí Nhị Phiết nếu không chúng ta có thể cử hành một Chung Lâu hội nghị phi chính thức rồi."

Từ chỗ cửa vào vọng đến thanh âm của Hồ Lô Phương: "Có tin tức của Thiên Thiên tiểu thư sao lại không có phần của bọn ta chứ?"

Mọi người ngoảnh ra nhìn, thì ra Hồ Lô Phương và Phí Nhị Phiết đang bước vào trong Trung Nghĩa Đường.

Giang Văn Thanh nhanh trí nhường ngay ghế chủ vị: "Mời Trác quán chủ ngồi lên ghế chủ trì."

Sau đó nàng lại phân phó Tịch Kính sai thủ hạ canh gác bốn phía, phòng người khác nghe lén. Tịch Kính lĩnh mệnh đi ra.

Trác Cuồng Sinh đương nhiên không từ chối, ngồi vào ghế chủ tọa, hướng mặt về mọi người ngồi ở hai bên nói: "Ta có một đề nghị xin hội nghị phê chuẩn tư cách tham dự không chính thức của Tống Bi Phong. Lão và Thiên Thiên tiểu thư có quan hệ thâm sâu, tuyệt không làm những chuyện gây bất lợi đến Thiên Thiên tiểu thư."

Hồng Tử Xuân nhíu mày nói: "Ta kính trọng Tống Bi Phong là một hảo hán tử. Bất quá lão trước giờ không có quan hệ trực tiếp đến Biên Hoang tập bọn ta, chỉ có thể coi là khách nhân. Nếu để người ngoài tham dự vào hội nghị bọn ta như vậy sẽ trở thành một tiền lệ rất xấu."

Đồ Phụng Tam bình thần đáp: "Hồng lão bản có ý nghĩ như vậy là vì không biết nguy cơ sắp tới gần. Ta tán thành với đề nghị của Trác quán chủ. Bởi vì Tống Bi Phong là một kiếm thủ nhất đẳng, có thể tăng cường thực lực cho bọn ta."

Hồ Lô Phương hỏi: "Đồ đương gia nói tới nguy cơ, có phải ám chỉ chuyện Phụng Thiện bị giết không?"

Bàng Nghĩa nghe vậy như lạc trong sương mù. Cao Ngạn bỗng kêu lớn hỏi: "Phụng Thiện của Thái Ất giáo phải không?"

Mọi người đưa mắt nhìn hần, bởi vì phản ứng của hần rất không bình thường.

Cho đến lúc này, mọi người vẫn không hiểu rõ sao chỉ có hai người quay lại tập. Bất quá theo ước định, bọn họ được cử đi tìm cách cứu thoát chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, tìm ra mới trở về Biên Hoang tập. Vì vậy mọi người nghe tin mới kéo đến đây hy vọng được nghe tin tức tốt lành.

Bàng Nghĩa cuối cùng đã hiểu ra, giật mình nói: "Yến Phi tính toán không sai. Ma chương của Di Lặc giáo quả nhiên đã tiến đến Biên Hoang tập."

Lúc này mọi người đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên, bao gồm cả những người tin chắc việc Phụng Thiện bị Di Lặc giáo sát tử là Lưu Dụ, Đồ Phụng Tam, cùng với cả những người không hề tin vào chuyện đó.

Trác Cuồng Sinh nói: "Từ từ thuật lại từng việc cho rõ ràng. Trước tiên nói rõ cho chúng ta biết tiểu Yến Phi đang ở đâu? Sao lại không cùng trở về tập với hai người?"

Bàng Nghĩa đáp: "Chuyện này kể lại rất dài. Bọn ta trên đường từ Bình Thành trở về Biên Hoang tập thì bị Ni Huệ Huy của Di Lặc giáo dẫn người theo truy sát. Yến Phi bảo chúng ta tự mình trốn đi để hần mạo hiểm dẫn dụ truy binh."

Thác Bạt Nghi giật mình thất thanh hỏi: "Bình Thành?"

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên hỏi: "Bọn người sao lại đến địa phương xa tít đó làm gì?"

Cao Ngạn đáp: "Bởi vậy mới nói chuyện đó nói ra rất dài, để nói sau thì hơn, trước hết hãy bàn việc của Di Lặc giáo. Lúc đó Yến Phi bảo cho bọn ta biết, trước khi hần quyết chiến với Tôn Ân đã bắt gặp Ni Huệ Huy cùng với phần đồ của Hán bang Hồ Bái bí mật nói chuyện trong rừng sâu. Lúc đó Hồ Bái gọi Hách Liên Bột Bột là đại sư huynh, Vương Quốc Bảo là nhị sư huynh. Còn bản thân hần chắc là ứng vào vị trí tam đồ của Trúc Pháp Khánh."

Hần nói đến đây trong Trung Nghĩa Đường thấy đều yên lặng như tờ. Tiếng kim rơi xuống chắc cũng nghe rõ.

Lưu Dụ vỗ đùi nói: "Ta đã biết kẻ nào sát tử Phụng Thiện rồi!"

Đồ Phụng Tam lẩm bẩm một mình: "Tên khốn kiếp! Không lạ khi hần động chân động tay trên thi thể Phụng Thiện. Bởi vì Phương tổng biết rõ mùi vị của hần, và hần cũng là người biết rõ nhất khả năng này của Phương tổng."

Phương Hồng Sinh hoang mang hỏi: "Thật ra là kẻ nào?"

Mộ Dung Chiến đáp lớn: "Đương nhiên là lão bằng hữu cũ của chúng ta Hách Liên Bột Bột rồi!"

Hồng Tử Xuân hít vào một khẩu khí lạnh, ngượng ngịu nói: "Ta không còn phản đối tư cách không chính thức tham dự hội nghị của Tống Bi Phong nữa."

Giang Văn Thanh vội vã phân phó Tịch Kính đang thủ ngoài đại môn đi mời Tống Bi Phong tới.

Cơ Biệt cười khở: "Ta nghe mà thấy hồ đồ! Có ai nói rõ cho ta rốt cục là có chuyện gì không?"

Trác Cuồng Sinh với thân phận người chủ trì hội nghị, giải thích mọi chuyện, cũng may có Bàng Nghĩa và

Cao Ngạn vừa về lại biết rõ những chuyện liên quan đến chuyện xảy ra gần đây ở Biên Hoang tập.

Hắn nói đến đây thì Tống Bi Phong đã theo sau Tịch Kính đến nơi. Lưu Dụ gọi lão ngồi xuống cạnh mình rồi ghé tai lão giải thích tình huống hiện tại.

Trác Cuồng Sinh thuật lại mọi việc xong, không khí trong Trung Nghĩa Đường tức thời phát sinh biến hoá. Mọi người đều hiểu rõ việc Chung Lô hội nghị chuyển địa điểm từ không chính thức thành chính thức tại nơi này, để lập tức quyết định phương hướng sau này của Biên Hoang tập. Bởi vì sau trận chiến lấy lại Biên Hoang tập, đây là lần đầu tiên Biên Hoang tập đối diện với nguy cơ chiến tranh với địch nhân.

Trác Cuồng Sinh vui mừng nói: "Tất cả mọi người xem xem, chúng ta phải chăng vẫn còn vận khí? Bàn lão bản và Ngạn thiếu gia của chúng ta trở về rất đúng lúc, chẳng những hoá giải hết chuyện nghi ngờ giữa bọn ta, mà còn làm chúng ta đoàn kết nhất trí ứng phó với cường địch."

Trình Thương Cổ lúc này cũng đã tới, cười đáp: "Chẳng những thành viên hội nghị đoàn kết nhất trí, mà toàn thể Biên Hoang tập mọi người đều một lòng. Hiện tại ở bên ngoài đã tụ tập hàng nghìn Biên Hoang huynh đệ, đợi bọn ta tuyên bố tin tốt về kế sách giải cứu chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư."

Diêu Mãnh không kìm được hỏi: "Dựa vào cước trình của Yến Phi, sao lại không bằng bọn lão Bàn nhỉ?"

Trung Nghĩa Đường im ắng trở lại.

Bàn Nghĩa đợi Trình Thương Cổ ngồi xuống xong mới thờ dài nói: "Không cần phải lo lắng cho Yến Phi, tiểu tử đó chắc đã đi làm việc khác rồi. Ta và Cao tiểu tử từng bàn với nhau, nếu về tập mà không thấy hắn thì chắc hắn đã lên tới Huỳnh Dương tìm gặp Thiên Thiên rồi."

Câu cuối cùng của lão làm toàn thể mọi người đồng kêu lớn.

Trác Cuồng Sinh mời mọi người giữ yên lặng xong rồi nói: "Ta bỗng nhiên cảm thấy Tiểu phi của chúng ta quả thật đã đi đến Huỳnh Dương. Bất luận hắn có thành công hay không, cũng sẽ rất nhanh trở về làm thực lực của bọn ta đại tăng. Việc gấp trước mắt là hội nghị phải ra quyết định xem có lập tức coi Di Lặc giáo là công địch của chúng ta hay không?"

Hồ Lôi Phương đáp: "Chuyện này còn phải nói sao? Ai không đồng ý sẽ lập tức trở thành công địch của bọn ta."

Lưu Dụ giơ tay phải lên, đợi ánh mắt mọi người tập trung cả vào hắn rồi nhẹ nhàng hỏi: "Có thể cho phép ta đưa ra một đề nghị không?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Đã là người dự hội nghị với tư cách chính thức là có quyền phát ngôn. Lưu huynh mời nói ra đề nghị."

Lưu Dụ nói: "Đề nghị của ta là hôm nay tịnh không có Chung Lô hội nghị, càng không có giáo phái hay người nào đó là công địch của Biên Hoang tập, chỉ là bàn đến việc Phụng Thiện bị Lưu Dụ ta giết mà thôi. Thành viên tham dự chẳng những khăng khăng giữ ý kiến của mình mà còn cãi cọ mâu thuẫn âm ỹ."

Đồ Phụng Tam nói tiếp: "Tiểu đệ đề nghị trực xuất Lưu huynh và Tống huynh ra khỏi Biên Hoang tập. Chỉ vì Đại tiểu thư, Nhị Phiết gia và Trình lão đại cực lực phản đối, Trác danh sỹ không nể tăng cũng phải nể phật nên đành quyết định đợi Yến Phi trở về, tái cử hành hội nghị rồi sẽ quyết định sau."

Mộ Dung Chiến cười sảng sặc nói: "Hào kếp! Bọn ta trong bóng tối dựa vào chiếc mũi linh diệu của Phương tổng lòi Hách Liên Bột Bột và Hồ Bái đang ẩn trong tập ra, hy vọng lúc đó thì Yến Phi đã trở về. Chúng ta lại diễn lại thủ đoạn đối phó với Hoa Yêu ngày trước, bắt hung thủ giết người trả giá tại Biên Hoang tập."

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Hãy xem! Tinh thần đoàn kết của bọn ta chẳng phải đã quay lại rồi sao? Cần phải cảm ơn Thiên Thiên tiểu thư. Hiện tại bất cứ thế lực nào muốn xâm phạm Biên Hoang tập, trước tiên đều phải dùng đến sách lược phân hoá bọn ta, làm bọn ta rơi vào cục diện như những hạt cát rời rạc. Hiện tại loạn thế của thiên hạ đã đến, Biên Hoang tập ít ra cũng là mảnh đất an lành. Nhưng Hoang nhân ở đây tịnh không phải ẩn tránh để sống cuộc đời lén lút, mà là sống một cách quang minh chính đại, oanh oanh liệt liệt

liệt, làm ăn lớn, kiếm nhiều tiền. Ngày bọn ta nghênh đón chủ tỳ Thiên Thiên quay về Biên Hoang tập, Biên Hoang tập sẽ tiến vào những năm tháng hưng thịnh nhất. Người nào trải qua thời khắc đó, đảm bảo không sống uổng phí một đời!"

Diên Mãnh đứng dậy hét lớn: "Diên Mãnh ta đại biểu cho Dạ Oa tộc hoàn toàn tán đồng với những lời nói của Trác Cuồng Sinh. Muốn sống thì phải sống một cuộc đời thống khoái! Nhưng khi Thiên Thiên tiểu thư chưa trở về, không có ai có thể thật sự thống khoái được."

Trong lòng Lưu Dụ vô cùng kích động. Tâm nguyện của Tạ An thống nhất lại Biên Hoang tập cuối cùng đã hoàn thành trong tay của Kỷ Thiên Thiên. Tất cả mọi người đều vì "công nghĩa" và "tự do" của Biên Hoang tập mà phấn đấu nỗ lực. Khi Kỷ Thiên Thiên vừa đặt chân vào Biên Hoang tập, Biên Hoang tập đã trở thành một Biên Hoang tập khác trước.

Trác Cuồng Sinh cười dài: "Hoang nhân bọn ta tất cả đều là anh hùng hảo hán. Mời Diên Mãnh ngồi xuống."

Sau khi Diên Mãnh ngồi xuống, một lúc lâu sau không có ai nói gì. Nhưng tất cả đều có thể cảm nhận được không khí cảm động đang dâng đầy trong Trung Nghĩa Đường. Người người đều hăng hái nguyện vì Biên Hoang tập và Kỷ Thiên Thiên mà chảy máu rơi đầu.

Lưu Dụ lại càng hiểu rõ hơn về tình thế bên ngoài của Biên Hoang tập. Không những phải tiêu trừ những mâu thuẫn trước kia tưởng như không thể giải khai giữa các phái hệ, còn phải làm cho mọi người trân trọng những gì đang có trước mắt. Điều này tịnh không phải tự nhiên sẽ có, mà đó là kết quả của cả một quá trình tận lực đấu tranh và gìn giữ.

Tại phương bắc, Phù Kiên bị giết, chính quyền nhà Tần sụp đổ. Mộ Dung Thuý thể mạnh quật khởi, làm các tộc khác rơi vào tình trạng phải đấu tranh để sinh tồn. Mộ Dung Thuý bởi thế trở thành địch nhân chung của các bộ tộc. Một ngày Mộ Dung Thuý chưa bị đánh đổ, là một ngày các tộc khác còn chỗ để hợp tác chống lại đại địch chung. Hình thế đó hiện đang thể hiện rõ ở bên trong Biên Hoang tập. Nhưng Biên Hoang tập còn có những điều kiện độc nhất vô nhị không nơi nào có, đó là trong lúc Mộ Dung Thuý chinh phục phương bắc, Biên Hoang tập trở thành địa phương duy nhất các tộc có thể bảo toàn tự chủ và tự do của mình.

Hình thế phương nam cũng phức tạp như vậy, còn có phần vi diệu hơn. Vì thế chẳng những Lưu Dụ cùng với Đại Giang bang kết thành đồng minh thân thiết, mà còn có thể chung sống hoà bình với Đồ Phụng Tam. Thậm chí trong các tình huống đặc biệt còn kẻ vai chiến đấu cùng nhau. Quả là ít thấy!

Nói cho cùng, điều hấp dẫn nhất ở địa phương Biên Hoang tập này là công nghĩa và sự tự do của nó.

Trác Cuồng Sinh nói: "Tốt rồi! Đối với Di Lạc giáo tất cả mọi người chúng ta đều có cùng nhận thức và đã quyết định xong phương thức hành động. Hiện tại nên bàn đến đại kế cứu Thiên Thiên tiểu thư."

Mục quang mọi người tập trung lại cả trên người Bàn Nghĩa và Cao Ngạn.

Bàn Nghĩa đáp: "Ta và Cao Ngạn đều nhận thấy Yến Phi đã có cách cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi, có khi còn có kế sách chu toàn rồi. Bất quá hần vẫn chưa nói rõ với bọn ta. Vì vậy chỉ đợi khi hần trở về là có thể biết được ngay thôi."

Thác Bạt Nghi cuối cùng không nhịn được hỏi: "Các người sao lại đến tận Bình Thành?"

Cao Ngạn đáp: "Giờ tất cả mọi người đều ở đây cả, để ta mang những điều ta biết báo cáo lại cho các vị. Bọn ta qua xem xét hình thế của Huỳnh Dương thì biết rõ dù cho có dùng hết binh lực của Biên Hoang, cũng vô pháp cứu được Thiên Thiên và Thi Thi. Đúng lúc vô kế khả thi đó thì Yến tiểu tử đề nghị đi lên phía bắc, vượt qua Trường Thành đến Thịnh Nhạc tìm huynh đệ Thác Bạt Khuê của hần nhờ giúp đỡ."

Bàn Nghĩa tiếp lời hần: "Thành thật mà nói, ta và Cao tiểu tử trong lòng đều nghĩ chẳng để làm gì, lại còn lãng phí thời gian. Ai ngờ bọn ta ở phụ cận Nhạn Môn thành bắt gặp binh lính của Thác Bạt Khuê chuẩn bị đánh Bình Thành."

Thác Bạt Nghi thất thanh hô: "Cái gì?"

Tất cả mọi người đều biến sắc. Đặc biệt những người biết rõ tình thế phương bắc là Mộ Dung Chiến và Hồ Lôì Phương, lại càng hiểu rõ Bình Thành không chỉ đơn giản là một trọng trấn quân sự, mà còn gần sát với thủ đô Trung Sơn của Yến quốc. Hành động đó của Thác Bạt Khuê tương đương với việc vuốt râu hùm của Mộ Dung Thuý.

Đồ Phụng Tam giờ ngón cái lên khen ngợi: "Quả là can đảm!"

Thác Bạt Nghi lập tức có thêm hảo cảm với hắn rất nhiều, vội thiết tha hỏi tiếp: "Kết quả thế nào?"

Cao Ngạn đáp: "Nói ra khẳng định mọi người đều sẽ không tin. Thủ thành chính là Mộ Dung Tường – con trai của Mộ Dung Thuý. Nhưng Thác Bạt Khuê thêm vào với tiểu Yến Phi của bọn ta, bằng kỳ mưu diệu kế với binh lực không tới ba nghìn người chỉ một ngày đã lấy được Bình Thành. Thậm chí còn ép Mộ Dung Tường phải chạy về Trung Sơn, dồn binh lực Yến quốc thủ yên ở Trường Thành, sau đó không tốn một người nào thu hồi được Nhận môn."

Mọi người nghe vậy ngây ngốc nhìn nhau, quả như Cao Ngạn đã nói, đều lộ ra thần sắc không tin.

Phải biết binh lính Yến quốc vang danh khắp nơi, Bình Thành cũng là toà thành kiên cố trứ danh ở phương bắc. Kể cả khi có binh lực đầy đủ, để công hạ một toà đại thành như vậy một năm cũng chưa chắc đã xong!

Thác Bạt tộc chiếm được Bình Thành, tức thì chèn ép ngay uy thế như mặt trời chính ngọ của Mộ Dung Thuý.

Mộ Dung Chiến và Hồ Lôì Phương như trong bóng tối thấy được ánh sáng, lần đầu tiên xuất hiện một hy vọng cho tiền đồ của bộ tộc mình.

Thác Bạt Nghi như trút được tảng đá nặng trong lòng, nhưng vẫn chưa hết sợ hãi phải thở hổn hển.

Toàn trường bỗng biến thành cổ quái.

Trác Cuồng Sinh hai mắt sáng rực lửa nhiệt tình nói: "Việc kể lại chuyện tiểu Yến Phi cùng với Thác Bạt Khuê lấy được Bình Thành này do hai người bọn người phụ trách, đảm bảo sẽ làm rung chuyển cả Biên Hoang tập."

Giang Văn Thanh nhẹ nhàng hỏi: "Thác Bạt Khuê sao lại không chuẩn bị công chiếm Trung Sơn? Nếu không Yến Phi và bọn người sao lại ly khai?"

Lưu Dự trong lòng thầm khen, Giang Văn Thanh quả là cẩn trọng. Từ việc Yến Phi ly khai đã đoán ra được Thác Bạt Khuê không đủ sức tiến đánh Trung Sơn. Trong lòng hắn cũng nổi nên một cảm giác kỳ quái. Thác Bạt Khuê là huynh đệ của Yến Phi, trước chiến dịch Phì Thủy, hắn ở Biên Hoang tập đã nhìn thấy bản lĩnh của Thác Bạt Khuê. Hiện tại cuối cùng đã chứng tỏ rằng hắn nhận xét không lầm. Một ngày nào đó trong tương lai, Lưu Dự hắn và Thác Bạt Khuê có thành địch nhân ở trong thế bất lưỡng lập hay không?

Bàng Nghĩa trả lời Giang Văn Thanh: "Theo Yến Phi nói thì Thác Bạt Khuê đang ép Mộ Dung Thuý phải quay lại chiến đấu."

Đồ Phụng Tam vỗ đùi nói: "Đó chính là kỳ mưu diệu kế cứu Thiên Thiên tiểu thư của Yến Phi."

Tổng Bi Phong nãy giờ vẫn yên lặng cảm thụ và quan sát tác phong hành sự của Hoang nhân, lòng nhiệt huyết cũng như sự chân thành của bọn họ. So với cao môn đại tộc Kiến Khang, trừ chú cháu Tạ An ra, ai ai cũng chỉ đóng cửa tự khen lẫn nhau, bàn hươu tán vượn, vĩnh viễn không thể biến lời nói thành hành động, rút cục lại toàn là một lũ vô dụng. Những người ngồi đây chỉ cần sau hai ba câu đã quyết định xong kế mưu và hành động. Quả là sảng khoái nhanh nhẹn.

Hồng Tử Xuân hỏi: "Ta vẫn chưa minh bạch. Chuyện đó với việc cứu Thiên Thiên tiểu thư có quan hệ gì?"

Trong số quần hùng Biên Hoang tập, Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt đặc biệt cảm kích với Kỳ Thiên Thiên. Đó là vì ngày đó Biên Hoang tập bị Mộ Dung Thuý và Tôn Ân liên thủ vây công, chỉ có Kỳ Thiên Thiên ủng hộ ý kiến của hai người bọn họ, định ra đại kế bảo mệnh khi mất tập. Sau đó nàng lại chấp nhận hy sinh bản thân

mình, làm chậm đại quân của địch nhân, giúp bọn họ có thời gian thoát thân đào tẩu.

Hoang nhân là người rất coi trọng nghĩa khí giang hồ, ân oán phân minh. Vì vậy hai người trong việc giải cứu chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên đều toàn lực góp sức.

Thác Bạt Nghi bỗng như biến thành một người khác, hào hứng hét lớn đáp: "Vì chỉ cần Mộ Dung Thuý ly khai Huỳnh Dương, không cần biết hắn có mang theo chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư ở cạnh hay không, cơ hội của bọn ta sẽ tới!"

Điền Mãnh lo lắng về việc Kỳ Thiên Thiên còn hơn nhiều so với người khác. Sự thật toàn bộ trên dưới Dạ Oa tộc đều nhìn Kỳ Thiên Thiên bằng con mắt sùng bái, coi việc Kỳ Thiên Thiên bị bắt đi mất là chuyện đại sỉ nhục. Lúc này hắn vừa hưng phấn vừa lo lắng vội vã hỏi: "Nếu như Mộ Dung Thuý chỉ phái người về thu phục lại Bình Thành. Mơ ước của bọn ta chẳng thành hư không ư?"

Lưu Dự biểu lộ tài trí quân sự hơn người của mình, nhẹ nhàng trả lời: "Nếu như quân đội do Mộ Dung Thuý phái đến lại bị thảm bại thì sao?"

Đại đường đang âm ỉ bỗng nhiên an tĩnh. Tìm ai cũng đập thành thịch, nghĩ tới chuyện nếu tình huống đó xảy ra thì sẽ chỉ có một khả năng duy nhất. Bỗng nhiên Mộ Dung Thuý không còn đáng sợ như trước kia, cũng không phải không thể bị đánh bại.

Điểm yếu của Mộ Dung Thuý tại phòng tuyến phía bắc chính là việc Thác Bạt Khuê công hãm Bình Thành. Biểu hiện hắn chẳng những là một kinh địch mới quật khởi của Mộ Dung Thuý mà còn trực tiếp uy hiếp đến kinh thành Mộ Dung Thuý không thể để mất.

Trác Cuồng Sinh tổng kết lại: "Hội nghị đến đây là kết thúc. Nhất thiết đợi khi Tiểu Phi quay về rồi lại thương thảo tiếp. Đối phó với Di Lạc giáo do lão Đồ nắm quyền chỉ huy, cứ y kế như vậy mà thi hành. Mời các vị giơ tay biểu quyết!"

Mười thành viên chính thức của hội nghị đồng thời giơ tay lên tán thành.

Trác Cuồng Sinh cười ha hả nói: "Hội nghị giải tán!"

Hồi 4

Hung Tung Tái Hiện

Yến Phi men theo bờ tây Dĩnh Thuý tiến về Biên Hoang tập. Thuyền bè liên tục qua lại trên sông, thể hiện rằng Biên Hoang tập đã khôi phục lại cảnh hưng thịnh của trung tâm mậu dịch vận chuyển nam bắc. Trong lòng chàng cảm thấy vui vẻ.

Mặc dù trong di ngôn của Giang Lăng Hư đã nói về việc Trúc Pháp Khánh luyện thành ma công, chàng vẫn không hề sợ hãi. Thực tâm chàng không hề có ý đề phòng mà chỉ suy nghĩ sâu xa vì sao Trúc Pháp Khánh lại coi chàng là mục tiêu trừ khử tiếp theo của hắn.

Giang Lăng Hư tịnh không cần phải dọa dẫm khiến chàng khiếp sợ, bởi Yến Phi đã từng theo cạnh Tạ Huyền tại Kiến Khang lúc ông giết chết Trúc Bất Quy. Cho dù chàng không hề xuất thủ đối phó với Trúc Bất Quy, nhưng với tính cách hẹp hòi của Di Lạc giáo, họ đã ở vào thế không thể cùng tồn tại với Yến Phi chàng.

Hồi tưởng lại lúc Giang Lăng Hư lâm chung tựa như còn rất nhiều lời muốn nói với chàng, chỉ hận là không đủ sinh lực để nói hết mọi điều. Lúc y đang nói chàng là người Trúc Pháp Khánh muốn giết, y như muốn nói thêm, nhưng lại như nghĩ đến việc phá ma công của Trúc Pháp Khánh càng quan trọng hơn nên chuyển sang việc tìm Đan Kiếp. Lại nghĩ là Yến Phi căn bản không có khả năng tìm được tung tích của Đan Kiếp, hoặc là tìm được Đan Kiếp nhưng không có khả năng sử dụng, nhất thời tâm lạnh khí nhạt đã không thể tiếp tục kiên trì mà đoạn khí, khiến cho di ngôn của y trở thành những lời rời rạc, không thể trở thành tin tình báo hữu dụng hoàn chỉnh.

Giang Lăng Hư rốt cuộc muốn kể cho chàng nghe tin tức trọng yếu gì?

Di Lạc giáo vì sao lại được sự trọng dụng của Mộ Dung Thuý? Ở Huỳnh Dương, Yến Phi đã tận mắt thấy uy thế của Ni Huệ Huy, quan hệ cùng Mộ Dung Thuý càng thêm mật thiết, bọn họ giống như bằng hữu có đản đo tính toán, hợp tác để cùng đối phó với Yến Phi chàng.

Chàng nghĩ đến Hách Liên Bột Bột.

Trên thực tế, Mộ Dung Thuý và Di Lạc giáo vẫn là bạn bè nối khổ từ xưa, bởi vì Hách Liên Bột Bột chính là đại đệ tử của Trúc Pháp Khánh, ngoài ra Hách Liên Bột Bột còn là quân tiên phong tiến công Biên Hoang tập của Mộ Dung Thuý.

Các hành vi làm cản của Hách Liên Bột Bột tại Biên Hoang tập có lẽ đã từng khiến cho Mộ Dung Thuý tức giận, bất quá Mộ Dung Thuý vì phải ứng phó với mối hoạ hàng đầu trong lòng là Thác Bạt Khuê, đản đo nặng nề, y chỉ còn cách phải tiếp tục giúp đỡ Hách Liên Bột Bột.

Trong tình huống như thế, Thác Bạt Khuê đánh Thống Vạn thành của Hách Liên Bột Bột trở nên không dễ dàng như tưởng tượng, nhất là hiện tại Thác Bạt Khuê cùng Mộ Dung Thuý cũng đã trở mặt thành thù.

Di Lạc giáo tại phương bắc thế lực rất lớn, chúng đã phá vỡ được thế lực vốn thâm căn cố đế của Phật môn. Nếu Mộ Dung Thuý toàn lực hỗ trợ Hách Liên Bột Bột, đối với Thác Bạt Khuê vây cánh mới hình thành sẽ tạo thành uy hiếp nghiêm trọng.

Đột nhiên, chàng hiểu ra việc cùng đấu tranh với Di Lạc giáo cũng trực tiếp liên quan đến việc cứu Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi.

Mộ Dung Thuý hiện đang giở thủ đoạn, dùng trăm phương ngàn kế để đoạt lấy tâm hồn thiếu nữ của Kỷ Thiên Thiên.

Muốn bắt sống Yến Phi chàng là để chứng minh Kỷ Thiên Thiên thấy Yến Phi chỉ là kẻ thất bại, bóp nát hình tượng anh hùng vô địch của Yến Phi trong tim Kỷ Thiên Thiên, khiến cho Kỷ Thiên Thiên đích thân thấy chàng ngả gục.

Nếu như không thể bắt giữ, chỉ có thể mượn tay Di Lạc giáo hạ sát chàng. Như vậy có thể đoạn tuyệt si niệm của Kỷ Thiên Thiên đối với chàng, còn Kỷ Thiên Thiên cũng khó trách Mộ Dung Thuý, bởi vì mọi chuyện đều có thể đổ hết lên người Trúc Pháp Khánh.

Sát tử Yến Phi chàng có thể đã kích Thác Bạt Khuê, lại có thể bẻ gãy bất chí và sĩ khí của Hoang nhân, bất luận đối với Mộ Dung Thuý hay Trúc Pháp Khánh, đều có lợi ích vô cùng.

Trúc Pháp Khánh hiện thân ở Biên Hoang, tận sát cao thủ lọt lưới của Thái Ất giáo, chính là tín hiệu báo trước Di Lạc giáo sẽ đảo loạn thiên hạ.

Thông qua hai đại môn đồ Hách Liên Bột Bột và Vương Quốc Bảo, Di Lạc giáo có thể dễ dàng phát triển lực lượng cứ điểm ở hai miền nam bắc.

Xem ra Hách Liên Bột Bột đành để cho Thác Bạt Khuê ứng phó, còn xung đột giữa chàng và Trúc Pháp Khánh là không thể tránh khỏi. Chàng phải dùng mọi phương pháp và thủ đoạn ngăn trở Trúc Pháp Khánh đi đến phương nam. Đó không chỉ vì báo đáp ân tình của Tà gia, mà còn vì lợi ích của Biên Hoang tập và chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên.

Đúng lúc đó, chàng chợt nghe thấy bên phía bên phải truyền lại tiếng binh khí giao tranh.

Yến Phi trong lòng chấn động căn cứ theo thanh âm chạy đến.

oOo

Lưu Dụ ngây người ngồi trong tiểu sảnh, trong đầu kêu ong ong.

Tổng Bi Phong bước lại, đến bên cạnh gã rồi ngồi xuống, không nói lời nào.

Ông là người hiểu rõ nhất tình cảnh của Lưu Dụ, cũng chỉ có ông mới minh bạch phiền não của Lưu Dụ.

Lưu Dụ như không biết có Tống Bi Phong ngồi cạnh, lẩm bẩm nói: "Ta phải làm sao đây?"

Tống Bi Phong lên tiếng: "Đem mọi chuyện nói cho Tiểu Phi biết! Việc này lừa trái lừa phải cũng vô ích, lại càng thêm sự hiểu lầm không cần thiết. Nếu lại khiến cho Tiểu Phi phán đoán sai lầm, càng làm tổn hại thêm tình cảm giữa các người."

Lưu Dụ lại biểu lộ sự đau khổ, than thở: "Hắn nếu biết tiểu diệt cùng Nhậm yêu nữ hợp tác sẽ nhìn tiểu diệt như thế nào?"

Tống Bi Phong nói: "Nếu hắn thực sự là hảo bằng hữu của ngươi, tất sẽ thông cảm cho hoàn cảnh và nỗi khó xử của ngươi."

Lưu Dụ bỗng nhiên đứng dậy.

Tống Bi Phong ngạc nhiên: "Ngươi muốn đi đâu vậy?"

Lưu Dụ trầm giọng: "Tiểu diệt muốn ra ngoài tập đi một vòng, nếu như giết Phụng Thiện đúng là Hách Liên Bột Bột, hắn tất phải có một nhóm lính ẩn tàng ở vùng phụ cận Biên Hoang tập."

Tống Bi Phong cùng gã đứng dậy, gật đầu đồng ý: "Khả năng này là vô cùng lớn."

Lưu Dụ nói: "Tống thúc hãy để tiểu diệt tự đi một mình! Đừng quên tiểu diệt là thám tử xuất sắc nhất của Bắc Phủ Bình, tất có đủ năng lực để tự bảo vệ mình."

Tống Bi Phong minh bạch tâm tình của gã, khẽ căn dặn: "Hãy cẩn thận!"

Lưu Dụ lắc đầu thờ dài một tiếng, đi ra khỏi cửa.

oOo

Kỷ Thiên Thiên ngồi cạnh giường, cúi đầu nhìn sắc mặt của ái tỳ, âu yếm gọi liên tục: "Thi Thi! Thi Thi!"

Tiểu Thi mở mắt ra nhìn, nói: "Tiểu thư!" rồi gắng gượng muốn ngồi dậy.

Kỷ Thiên Thiên đỡ nàng ngồi dựa lên đầu giường, hỏi: "Hôm nay có đỡ hơn chút nào không?"

Tiểu Thi gật đầu nói: "Đỡ hơn nhiều rồi" rồi lại nói về không vui: "Tiểu Thi thật vô dụng, khiến tiểu thư phải bận tâm!"

Kỷ Thiên Thiên cười nhẹ: "Khi con người ta bị bệnh, tâm tình tự nhiên bi quan hơn, mất đi đầu chí, ta cũng đã gặp cảnh này rồi, Thi Thi không phải tự trách. Chúng ta hiện tại phải trợ giúp lẫn nhau, cùng nhau cố gắng. Tại sao lại ngây người nhìn ta như vậy?"

Tiểu Thi nói: "Tiểu thư hôm nay như biến thành một người khác, dung nhan tươi tỉnh, đã phát sinh việc gì vậy?"

Kỷ Thiên Thiên rung động mãnh liệt, nàng muốn đem chuyện gặp Yến Phi đêm qua nói hết ra, muốn Tiểu Thi chia sẻ cùng nàng sự hoan hỷ và phần chấn trong lòng. Nhưng nàng nhớ tới lời căn dặn của Yến Phi, trong lòng lại trầm kinh hãi, nếu để cho Mộ Dung Thuý hoặc là Phong nương giám thị mình phát giác thần sắc bản thân có điều dị thường, không khỏi sẽ có lòng nghi hoặc.

Đồng thời nàng cũng minh bạch vì sao Yến Phi muốn nàng giấu cả Tiểu Thi, bởi vì Tiểu Thi rất đơn thuần, tuyệt đối không thể giấu được tâm sự.

Nghĩ rồi nàng đành phải nói dối Tiểu Thi: "Ta đã thu được một tin tức tốt lành, Biên Hoang đệ nhất kiếm thủ của chúng ta liên thủ cùng huynh đệ Thác Bạt Khuê của chàng, đã công hãm Bình Thành cùng Nhậm môn hai

đại trọng trấn của bắc phương, khí thế quân đội đang thẳng hướng đến Yến Đô Trung Sơn, khiến cho Mộ Dung Thuỳ tiến thoái lưỡng nan. Mong tưởng quay về Biên Hoang tập của chúng ta, từ không có khả năng trở thành trần trề hy vọng."

Tiểu Thi trên mặt tỏ ra kinh hỷ, nàng tịnh không thực sự minh bạch lời Kỳ Thiên Thiên vừa nói, bất quá nàng tuyệt đối tín nhiệm Kỳ Thiên Thiên, Kỳ Thiên Thiên nói có hy vọng, đương nhiên là vô cùng tin tưởng không chút nghi ngờ.

Trên thực tế, sau khi bị đem đến Huỳnh Dương, đây là lần đầu tiên Kỳ Thiên Thiên biểu hiện thần sắc mạnh mẽ trần trề sức sống như vậy.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

Kỳ Thiên Thiên không vui hỏi: "Ai?"

Đó là phụ nhân quản gia gọi là Phong nương, thanh âm của Mộ Dung đại thẩm ở ngoài cửa: "Tiểu thư đã dậy chưa? Bữa sáng đã chuẩn bị xong, kính xin để chúng tỳ nữ vào hầu tiểu thư."

Kỳ Thiên Thiên trong lòng cũng muốn chải tóc trang điểm đôi chút, để che đậy điểm quang của bản thân nhân vì Yến Phi đến.

Liền đáp: "Đa tạ đại thẩm! Đợi ta trang điểm xong hãy vào."

Sau khi Phong nương đi khỏi, Kỳ Thiên Thiên tát nhẹ lên má Tiểu Thi, hoan hỷ nói: "Không ai có thể đấu được với Yến Phi, thậm chí là mạnh như Mộ Dung Thuỳ đi chăng nữa cũng nhất định phải chịu thất bại."

Tiểu Thi làm sao có thể biết được nàng ám chỉ chuyện phát sinh đêm qua, ngây ngô gật đầu.

oOo

Trác Cuồng Sinh kéo Bàn Nghĩa và Cao Ngạn đến mảnh đất chỗ Đệ nhất lâu, cười nói: "Các người xem cho ta, địa phương này thành dạng gì đây?"

Đông Đại nhai người đi lại tấp nập, những tiệm tạp hoá phụ cận đều tràn ngập người các phương đến mua bán, duy chỉ có Đệ nhất lâu vẫn trống vắng như cũ, chỉ có vài cây cột gỗ chống xuống đất, tạo thành tình cảnh đối nghịch rõ rệt.

Cao Ngạn ngạc nhiên nói: "Ông đem Bàn lão bản của bọn ta đến đây chỉ để than phiền thôi sao?"

Bàn Nghĩa cất tiếng: "Ông bạn già này muốn bắt ta sớm dựng lại Đệ nhất lâu. Ai! Một ngày Thiên Thiên chưa trở lại, ta căn bản không có hứng thú làm việc này."

Trác Cuồng Sinh cười sảng sặc nói: "Tin tưởng vào Biên Hoang tập đi! Chúng ta có thể sáng tạo ra kỳ tích ngoài mong tưởng của bất cứ người nào, bao gồm cả việc cứu lại Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi tỷ trong tay Mộ Dung Thuỳ. Người xây dựng lại Đệ nhất lâu, sợ rằng cũng cần đến sáu tháng, một năm! Khi Thiên Thiên tiểu thư vinh quang trở về Biên Hoang tập thì Đệ nhất lâu của người cũng vừa hoàn thành, chẳng phải là khánh lễ lớn nhất hoan nghênh Thiên Thiên tiểu thư à?"

Bàn Nghĩa cười khổ đáp lời: "Ta thực không có hứng thú."

Trác Cuồng Sinh nói: "Có gì mà không hứng thú? Người cần người thì có người, cần tiền thì có tiền. Còn Tuyết Giản Hương của người cũng đã cạn kho rồi. Không có Tuyết Giản Hương, người người đều không có hứng thú, đặc biệt là tiểu Yến Phi của chúng ta."

Rồi Trác Cuồng Sinh quay sang nói với Cao Ngạn: "Ta nói có đúng không?"

Cao Ngạn biết trong đầu Trác Cuồng Sinh thường nghĩ đâu đâu, đều là những ý nghĩ khác người, chỉ biết đồng ý nói: "Thiên Thiên và Tiểu Thi khi trở về thấy Đệ nhất lâu hiện ngang đứng tại Đông Đại nhai, khẳng định là kinh hỷ ngoài tưởng tượng."

Bàng Nghĩa giọng vẫn còn rầu rĩ: "Nhưng..."

Trác Cuồng Sinh không nén được liền ngắt lời hắn: "Nhưng? Nhưng cái gì? Ta là chuyên gia của Biên Hoang, hiểu rất rõ tâm lý của Hoang nhân. Đệ nhất lâu được xây dựng lại sẽ có tác dụng kích lệ sĩ khí, khiến mọi người đều có cảm giác Đệ nhất lâu là Tàn Hoài lâu khi trước Thiên Thiên từng cư trú lâu dài ở Kiến Khang. Không có Đệ nhất lâu của Kỷ Thiên Thiên thì còn ra cái gì? Minh bạch chưa?"

Cao Ngạn đẩy đẩy Bàng Nghĩa nói: "Những lời của ông bạn già này không phải là không có một chút đạo lý!"

Trác Cuồng Sinh giọng không vui: "Cái gì mà một chút đạo lý? Là rất nhiều đạo lý đó. Đệ nhất lâu chính là đại biểu của tự tín cùng quyết tâm nghênh tiếp Thiên Thiên tiểu thư trở về của chúng ta. Hoang nhân rất kỳ quái, cần một toà Đệ nhất lâu để đề tỉnh bọn họ. Trong việc giải cứu chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư, tác dụng lớn nhất của người có thể có là hồi sinh Đệ nhất lâu tại nơi hoang phế này, khiến cho nó phải tráng lệ hơn khi trước."

Bàng Nghĩa cuối cùng cũng nhượng bộ, gật đầu nói: "Được rồi! Bất quá khi Tuyết Giản Hương cắt xong phải được chôn giữ một năm mới có thể đem ra cúng ưng."

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Thôi đi! Người có biết vại vò Tuyết Giản Hương còn lưu lại ở Kiến Khang hiện tại giá có thể sánh với hoàng kim. Ta cũng còn một vò, đợi sau khi Yến Phi trở về sẽ đem ra uống một trận thống khoái với mọi người."

Rồi hét ầm lên: "Đệ nhất lâu a! Đệ nhất lâu! Khi Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi trở về, người sẽ trở thành biểu tượng của Đông môn đại nhai ở Biên Hoang tập, Hoang nhân chúng ta cũng được vinh diệu vì người."

oOo

Yến Phi đi tắt vào đường dịch đạo thông tới mặt bắc Biên Hoang tập, ngoài thủy lộ đây là con đường bộ chính yếu thông đến Biên Hoang tập và Tứ Thủy. Ngày trước đại quân Phù Kiên nam hạ, chính là dựa vào con đường lớn được Hoang nhân gọi là "Biên Tứ dịch đạo" này.

Các con đường của Biên Hoang đại đa số đã bị phá hủy không dùng được nữa, chỉ còn hai đoạn dịch đạo nối liền nam bắc Biên Hoang tập và tây Dĩnh Hà được Hoang nhân không ngừng tu bổ, nói chung vẫn còn trong tình trạng được bảo trì tốt.

Người giao tranh đã không thấy đâu, chỉ có thể từ những vết chân loạn xạ in trên mặt đất để thấy được ở đây đã từng có trận chiến đấu kịch liệt.

Yến Phi là cao thủ truy tung, chàng phục xuống mặt đất triển khai thuật "địa thính", và nghe được thanh âm tiếng chân của mười mấy con ngựa cùng một cỗ xe ngựa vừa đi khỏi, đang dần dần đi xa về phía Biên Hoang tập.

Yến Phi nhảy dựng lên, ngửi được một mùi u hương trước đây đã từng ngửi qua.

Mùi chàng tuy chưa đạt đến mức thiên sinh dị bẩm như Phương Hồng Sinh kỹ nghệ thần kỳ, nhưng so với người bình thường thì vượt xa.

Trong lòng đồng thời nổi lên ngọc dung như hoa của An Ngọc Tình, chàng cảm thấy nàng ở trong cỗ xe.

Yến Phi âm thầm kinh hãi.

Tại sao nàng lại đến nơi đây? Tại sao lại cùng người khác ác đấu? Bằng vào thân thủ trác tuyệt của nàng, ai có thể bắt được nàng?

Nghĩ đến điều này, chàng không thể do dự thêm, toàn lực đuổi theo cỗ xe ngựa.

oOo

Lâm Hải quận, Chương An thành.

Tôn Ân với Lư Tuần và Từ Đạo Phúc theo hầu, đang đi tuần tra các thuyền đội tập kết trong vịnh.

Chương An thành, phía đông ở gần Đông Hải, nếu từ đây giong thuyền lên bắc, có thể từ đường biển đi vào Đại giang, tiến thẳng đến Kiến Khang, một đại thành trì trọng yếu nhất ở phía nam Kiến Khang.

Ba người thúc ngựa đi chậm chậm men theo bờ biển, trên hải cảng là gần hai trăm chiến thuyền tung bay cờ xí của Thiên Sư quân, biểu thị sức mạnh của Thiên Sư quân có thể lật đổ uy thế Đại Tấn.

Tôn Ân mục quang chiếu ra cửa biển phía đông, có chút suy tư.

Từ Đạo Phúc nói: "Toàn bộ mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ cần Thiên sư một lệnh ban xuống, chúng ta liền có thể giương buồm lên bắc."

Tôn Ân tiến lên một gò đất cao rồi ghìim ngựa lại, khẽ cười hỏi: "Tình hình những thành trì lớn ở vùng duyên hải ra sao?"

Từ Đạo Phúc đáp: "Quân triều đình Kiến Khang do nội sử Vương Ngưng Chi thống lĩnh đóng ở Cối Kê, Âm Thành, binh lực vào khoảng một vạn, chúng cho rằng có thể ngăn trở được đại quân Thiên Sư của chúng ta."

Tôn Ân hừ lạnh hỏi lại: "Vương Ngưng Chi?"

Lư Tuần nói: "Vương Ngưng Chi là con Vương Hy Chi, là phu tể của Tà Đạo Uẩn, chị Tà Huyền, chân chính tin tưởng Thiên Sư giáo nhưng lại không thừa nhận Thiên Sư đạo của bọn ta, là kẻ ngu si, tự cao tự đại, không phải là tướng tài."

Tôn Ân cười sảng sặc nói: "Chẳng lẽ khi Tà Huyền chết đi, Tấn thất thực sự không còn tướng giỏi?"

Từ Đạo Phúc cười nói: "Các phe phái ở Tấn thất tranh đấu với nhau kịch liệt. Gần đây nhất, Vương Quốc Bảo liên tục mớm lời cho các đại thần, xin Tư Mã Diệu gia phong cho Tư Mã Đạo Tử, làm cho Tư Mã Diệu nổi giận cực tuyền. Tư Mã Diệu thấy Tư Mã Đạo Tử kiêu ngạo khó kìm, muốn Vương Cung liên kết với Ân Trọng Kham kiềm chế Đạo Tử. Nhưng không ngờ Ân Trọng Kham sợ Hoàn Huyền, liền đề nghị Vương Cung lôi kéo Hoàn Huyền, Hoàn Huyền thừa cơ ra điều kiện với Vương Cung, là phải hiến con gái là Vương Đạm Chân cho hắn làm thiếp. Điều này không những khiến Ân Trọng Kham khó xử, lại càng làm cho Vương Cung tiến thoái lưỡng nan, khiến toàn bộ kế hoạch lật đổ Tư Mã Đạo Tử bị đổ vỡ."

Tôn Ân lắc đầu thờ dài: "Lại một kẻ ngu xuẩn."

Lư Tuần nói: "Tư Mã Diệu thấy cục diện không ổn, không thể không giáng chức quan trung thư thị lang Phạm Trữ người đã trở thành nhân vật chính trong triều đình phản đối Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo sau khi Tà An mất, cho làm Dự Chương thái thú, lại cải phong Tư Mã Đạo Tử thành Cối Kê vương. Trong tình huống như vậy, Tấn Thất căn bản không chiếu cố đến phương nam."

Lại nói: "Tiền quân đến Kiến Khang lúc này thật là thời cơ nghìn năm có một."

Tôn Ân nói: "Đạo Phúc có ý kiến gì không?"

Từ Đạo Phúc mục quang chậm chậm lướt qua đội chiến thuyền thanh thế cực thịnh, trầm giọng lên đáp lời: "Hiện tại tám quận Cối Kê, Ngô Quận, Ngô Hưng, Nghĩa Hưng, Lâm Hải, Vĩnh Gia, Đông Dương, Tân An đều có người của Thiên Sư đạo chúng ta, sự thống trị của Tấn thất chỉ tồn tại trên danh nghĩa thôi. Cường hào địa phương hoàn toàn ủng hộ quân ta, chỉ cần Thiên Sư hô to một tiếng, quân Tấn tất nghe tiếng bỏ chạy. Bất quá cho dù các quận phía nam duyên hải Kiến Khang đều nằm trong tay quân ta, thì muốn công hãm Kiến Khang cũng không dễ dàng gì. Nếu kéo dài đến sáu tháng một năm, khiến cho Bắc Phủ binh hoặc quân Kinh Châu kéo đến chi viện, thì tình thế của chúng ta quả thực không tốt. Theo đệ tử bây giờ chưa phải lúc đại cử tiến công."

Tôn Ân gật đầu không nói gì.

Lư Tuần nhíu mày nói: "Lời của Đạo Phúc có lý, bất quá hiện tại các cường hào thổ tộc ở tám quận đang

ngắt đầu chờ đợi Thiên Sư đánh đuổi người Bắc, để tự mình làm chủ. Nếu chúng ta án binh bất động, khiến cho lòng nhiệt tình của những người ủng hộ quân ta nguội lạnh, đối với chúng ta vô cùng bất lợi."

Tôn Ân khẽ cười nói: "Lời các người nói đều có đạo lý. Tấn thất vẫn chưa thực sự đại loạn, nếu tùy tiện tấn công Kiến Khang, ngược lại khiến cho Tấn thất lại trở nên đoàn kết, vì vậy lúc này không nên dụng binh đối với Kiến Khang."

Dừng một chút rồi nói tiếp: "Bất quá chúng ta cũng không thể không làm gì. Chúng ta mang thủy binh men theo duyên hải lên phía bắc cũng đủ để uy hiếp Vương Ngưng Chi, khiến hắn không dám vọng động. Ông Châu có đại hải hiểm yếu, dễ thủ khó công, có thể khiến chúng ta trước hết tạo thế bất bại, rồi sau đó có thể triển khai chí hướng lật đổ Tấn thất của chúng ta, nhất cử lưỡng tiện."

Từ Đạo Phúc và Lư Tuần liên tục khen hay.

Tôn Ân ngừng đầu lên trời cười nói: "Chúng ta có thời gian một tháng chuẩn bị để tiến đánh Ông Sơn, cứ ung dung mà bố trí. Khi chiếm được Ông Sơn đảo sẽ có thể từ từ nuốt chửng các quận thành duyên hải, phá vỡ bình phong phía nam của Kiến Khang, lúc đó chúng ta muốn công muốn thủ, không do người khác làm chủ nữa."

Hai người liền dạ ran.

Hồi 5

Xảo Phá Âm Mưu

Tiếng vó ngựa, bánh xe của đội mã xa ly khai khỏi dịch đạo, đi vào khu rừng thưa phía tây bên cạnh đường, nhằm hướng tây nam lướt tới.

Yến Phi theo thanh âm truy nhập vào trong rừng, hiện giờ chàng đã có thể thấy bóng dịch nhân. Hơn mười kỵ sĩ hộ tống một cỗ xe ngựa đang đi xuyên qua rừng.

Chàng vốn có chủ ý, gặp dịch nhân lập tức tập kích, nhất định phải giết dịch nhân không kịp trở tay để cứu lại An Ngọc Tình một cách an toàn. Nhưng trong đội mã xa có một bóng người khiến chàng cảnh giác trong lòng, không dám khinh suất vọng động.

Đó là bóng của Hách Liên Bột Bột.

Các kỵ sĩ khác mặc dù ngồi trên lưng ngựa, nhưng mỗi người khí độ ngưng tụ, hình thái vững như Thái Sơn, hiển nhiên là không phải kẻ tầm thường.

Yến Phi trong lòng trào lên vô số nghi vấn, biết lúc này Hách Liên Bột Bột đang giao tranh cùng Thác Bạt Khuê, Hách Liên Bột Bột làm sao có khả năng phân thân để đến Biên Hoang tập? Hách Liên Bột Bột đánh cướp An Ngọc Tình, không phải đã có dự mưu từ trước hay sao? Nếu không vì cố gì lại chuẩn bị cỗ xe ngựa để chở chiến lợi phẩm mỹ lệ như vậy? Hách Liên Bột Bột và An Ngọc Tình rốt cuộc là có khúc mắc gì? Mặc dù thế địch mạnh mẽ, Yến Phi đã hạ quyết tâm, thề phải cứu An Ngọc Tình ra khỏi ma chướng của Hách Liên Bột Bột, bởi Hách Liên Bột Bột tính tình dâm ngược háo sát, An Ngọc Tình rơi vào tay hắn, tao ngộ bi thảm thật khó có thể tưởng tượng nổi.

Sau khi bám đuổi theo đối phương ba mươi dặm, rừng cây trở nên rậm rạp, đội mã xa đột nhiên dừng lại.

Yến Phi lợi dụng sự yểm hộ của cây cối, vô thanh vô tức đuổi đến một vị trí gần đó cách khoảng hơn hai mươi trượng, tĩnh lặng quan sát biến hoá.

Từ phía nam có tiếng vó ngựa vọng tới và nhanh chóng tiếp cận, bọn Hách Liên Bột Bột hoàn toàn không có thần thái khác lạ, kẻ đến hiển nhiên là đồng đảng.

Cửa xe mở ra, một nữ tử mặc kinh trang từ trên xe bước xuống, thân hình yếu điệu, cặp mắt lớn đầy vẻ yêu mị, và không thấy có binh khí tùy thân. Thân phận của ả không phải là thấp, lập tức sau đó có người dắt

ngựa tới, mời ả lên ngựa. Từng đợt hàn phong hiu hiu thổi, y sam nữ tử pháp phối càng biểu hiện rõ những đường cong uyển chuyển của nàng.

Yến Phi lưu ý động tác lên ngựa của ả, mặc dù không thấy khoa trương lắm, nhưng có thể nhanh chóng nhìn ra một vẻ nhẹ nhàng phóng túng. Loại tình huống tùy tâm sở dục ấy, đích thực không phải là hảo thủ bình thường làm được. Yến Phi nhãn lực cao minh, lập tức đưa ra phán đoán, nữ nhân này võ công tương đương Hách Liên Bột Bột, dù cho không bằng Hách Liên Bột Bột thì cũng chênh nhau không nhiều.

Chàng cuối cùng đã minh bạch vì sao bằng khả năng của An Ngọc Tình, lại trúng phục kích mà bị cầm giữ.

Nữ nhân kia thúc ngựa đến bên cạnh Hách Liên Bột Bột, cùng nhau nhìn về nơi có tiếng vó ngựa, nói: "Trong người ả không có tâm bội, thật khiến người ta bức mình."

Rồi lại yêu kiều cười với Hách Liên Bột Bột: "Nữ nhân này quả là vũ vật nhân gian, Bột Bột ngươi không thể phóng túng tay chân làm càn, nếu không Di Lạc gia sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Hách Liên Bột Bột dậm dật cười "hắc hắc" nói: "Vậy khi dục hoả thiêu thân ta giải quyết làm sao nhỉ? Liệu có thể tìm tiên nương hộ pháp nàng giúp ta giải trừ được không?"

Nữ tử này cười đến hoa rơi lá rụng, tình ý như muốn quyến rũ vậy. Trung niên tráng hán lưng mang bội đao ở bên cạnh Hách Liên Bột Bột cười quái dị: "Kiều Lâm nàng chớ có tốt với người nọ bỏ rơi người kia như vậy. Nhất định mưa móc phải thấm đều, bổ thí nhục thân công bình, khiến cho Dịch Hán ta cũng được chia một chén, vậy mới gọi là công đức vô lượng."

Yến Phi chú ý thấy trong khi ba người cười cợt với nhau, những người khác không những không dám nói một lời nào, mà ngay cả một tiếng cười phụ hoạ cũng không có, hiển nhiên trong đám người này, thân phận địa vị của Hách Liên Bột Bột, Kiều Lâm và Dịch Hán là cao nhất.

Hách Liên Bột Bột giả bộ kinh ngạc nói: "Lão Dịch ngươi không nói đùa đấy chứ!? Tứ đại kim cương các vị luôn luôn bên nhau, ngươi lại chưa từng thưởng thức qua tư vị tiêu hồn Kiều đại tỷ của chúng ta ở trên giường, nói ra ai mà tin được?"

Dịch Hán cố ý tạo vẻ rầu rĩ, than thở: "Kiều đại tỷ suốt đêm hầu hạ Di Lạc gia, đâu có nhàn rỗi mà bồi tiếp chúng ta vui vẻ. Nếu không bồi tiếp Di Lạc gia thì lại đi nghỉ ngơi, há!" Lời nói này khuyết đức trắng trợn, đầy ý dâm ô.

Kiều Lâm giận dữ nói: "Dịch Hán, cẩn thận không ta cắt cái đầu lười của ngươi xuống đó, ai đêm đêm đến hầu hạ Di Lạc gia hả?"

Lúc này có hơn hai mươi kỵ sĩ xuất hiện ở phía nam, phi thẳng về phía bọn chúng. Nhìn đằng xa bọn họ ăn mặc như thương lữ, so với các hành lữ vẫn đi lại ở Biên Hoang tập thật không thể phân biệt.

Yến Phi từ lời đối thoại của bọn chúng có thể biết rõ thân phận của đôi nam nữ Dịch Hán và Kiều Lâm này, bọn chúng chính là hai người trong số tứ đại hộ pháp kim cương của Di Lạc giáo, xuất hiện ở nơi đây đương nhiên không phải là việc tốt lành gì.

Kỳ quái nhất là An Ngọc Tình hành tung phiêu hốt, làm sao người khác lại dễ dàng biết được như vậy để phục kích bắt giữ?

Cuối cùng đám kỵ sĩ kia cũng đến, khi còn cách khoảng hai trượng thì chúng ghì cương dừng lại, một người trong số đó mặc ngựa phóng nhanh, phi đến trước mặt ba người, thần sắc ngưng trọng chào hỏi ba người.

Hách Liên Bột Bột lạ lùng nói: "Thần sắc của thái tử sao lại trầm trọng như vậy? Đã phát sinh việc gì à?"

Yến Phi nghe xong trong lòng kinh hãi, cảm giác lò mờ mọi việc đều không giản đơn, trong đó tất ẩn chứa âm mưu quỷ kế. Người trước mặt được gọi là thái tử, khẳng định không phải là Mộ Dung Đức mà chàng đã gặp mấy lần tại Huỳnh Dương, vậy vì sao lại có thêm một thái tử khác nữa? Kể được gọi là thái tử này niên kỷ chắc chưa đến ba mươi, xem ra là nhất biểu nhân tài, khí lực cường tráng, cao to vạm vỡ, nét mặt nghiêm túc, lưng đeo mã đao, nhìn qua có thể thấy ngay là một Hô nhân có thân phận địa vị.

Hắn không trực tiếp hồi đáp câu hỏi của Hách Liên Bột Bột mà hỏi lại: "Đã bắt được nữ nhi mỹ lệ của An Thế Thanh chưa?"

Kiều Lâm đối với hắn ta hiển nhiên cực kỳ hứng thú, yêu kiều cười nịnh nói: "Đều là do đại lực của thái tử bang trợ, Di Lạc gia sẽ vô cùng cảm kích."

Địch Hán trầm giọng nói: "Biên Hoang tập xuất hiện biến hoá ngoài ý liệu phải không?"

Thái tử này gật đầu đáp: "Hiện tại các người tuyệt không nên đến Biên Hoang tập, Hoang nhân đã nhận định việc của Phụng Thiện là do Hách Liên huynh làm. Lúc này Phương Hồng Sinh bằng cái mũi của hắn đang tra xét nơi hạ lạc của Hách Liên huynh."

Hách Liên Bột Bột đại nộ nói: "Ta đến Biên Hoang tập, việc đầu tiên là cắt cái mũi của gã đó xuống!"

Yến Phi nghe như trong đám sương mù, lơ mơ cảm thấy không ổn. Chiếu theo đạo lý, nếu Phương Hồng Sinh muốn tìm ra Hách Liên Bột Bột thì đó phải là chuyện cực kỳ cơ mật, nhưng cái kẻ được gọi là thái tử này lại biết được mọi chuyện như trong lòng bàn tay!

Địch Hán nói: "Kế hoạch của chúng ta không có chút sơ hở nào, tại sao lại khiến cho địch nhân đột nhiên sinh cảnh giác vậy?"

Thái tử thở dài: "Vốn mọi việc đều thuận lợi, đến mức bọn Hoang nhân nghi thần nghi quỷ, Lưu Dự khó thoát khỏi hiểm nguy. Ai biết được Bàng Nghĩa và Cao Ngạn sáng sớm hôm nay hốt nhiên trở về, lại thêm lời của tên Yến Phi đáng chết dưới nghìn đao truyền lại, chỉ ra Hách Liên huynh và Hồ Bái huynh là môn đồ của Đại Phật gia, khiến cho đại cục thay đổi hoàn toàn. Tại Trung Nghĩa đường của Đại Giang bang cử hành hội nghị lâm thời, quyết định toàn lực độ sức với chúng ta, khiến cho người ta khó lòng tưởng tượng."

Hách Liên Bột Bột, Địch Hán và Kiêu Lâm ba người nghe xong đều ngơ ngác nhìn nhau.

Yến Phi đang núp trong bóng tối tức thì tâm hồ nguy hiểm, may mắn là chàng đã nghe được lời đàm thoại của bọn chúng, bởi vì trong hội nghị khẳng định có nội gian của bọn chúng, nếu không thái tử này không thể biết rõ những việc phát sinh trong hội nghị như vậy.

Nếu như bây giờ không phải cứu An Ngọc Tình, chàng lập tức chạy ngay về Biên Hoang tập.

Lúc này chàng không rõ về quan hệ giữa Di Lạc giáo và Mộ Dung Thuý, bởi kẻ được gọi là thái tử kia, khẳng định là thuộc về một thế lực Hồ nhân khác.

Hách Liên Bột Bột hỏi: "Yến Phi tại sao lại biết chuyện của chúng ta?"

Thái tử đáp lại: "Hiện tại tình không phải là lúc truy cứu xem bằng cách nào Yến Phi biết được tin tức. Kế hoạch cô lập Đại Giang bang và Lưu Dự không thực hiện được nữa, chúng ta nhất định phải bố trí lại, nếu không một chút điểm ưu thế còn lại của chúng ta tại Biên Hoang tập cũng sẽ mất."

Hách Liên Bột Bột hừ lạnh nói: "Mặc dù sự việc phát triển có chút trắc trở, nhưng Biên Hoang tập thuỷ chung vẫn rơi vào tay chúng ta. Thần công của Phật Tôn đã đại thành, thiên hạ vô địch thủ, lại thêm chúng ta có người tiếp ứng, có thể lần lượt ám sát những kẻ ngăn trở chúng ta. Đợi đến khi Biên Hoang tập quần long vô thủ, nhân tâm đại loạn, chúng ta liền có thể thu thập tàn cục."

Thái tử cười khỏ: "Đó là biện pháp trong lúc không có biện pháp, người cung cấp tin tức cho chúng ta ở Biên Hoang tập cũng không phải kẻ đáng tin. Ta phải toàn lực kiên trì khiến hắn hiểu rõ đại nghĩa, hắn mới miễn cưỡng khuất phục, nhưng cũng làm hao phí bao nhiêu công sức thuyết phục của ta. A! Biên Hoang tập đúng là một thùng nhuộm lớn, bất cứ ai cũng có thể bị làm cho biến chất."

Yến Phi trong lòng chửi thầm, vì sao không nói rõ ra?

Thái tử lại nói: "Hiện tại ta đi an bài nhân mã của ta bí mật tiến vào Biên Hoang tập, xin chuyển lời đến Đại Phật gia, trước khi cùng hội quân với chúng ta, ngàn vạn lần không nên khinh suất vọng động."

Hách Liên Bột Bột nhún nhường một cách đặc biệt, đáp lời: "Mọi việc đều theo ý thái tử phân phó."

Thái tử hướng về đám thủ hạ phía sau ra hiệu, trực tiếp quát ngựa đi về phía tây bắc, hơn hai mươi kỵ sĩ phóng sát theo sau, nhanh chóng khuất sâu trong rừng cây.

Hách Liên Bột Bột vẫn ngồi ngẩn trên lưng ngựa, hẳn là do tin xấu thái tử vừa mang lại làm cho chấn động, tinh thần bị ảnh hưởng, trong lòng đại loạn.

Yến Phi động lòng, triển khai thân pháp, âm thầm tiến về phía trước mười trượng, chỉ còn cách đối phương cự ly khoảng bảy, tám trượng.

Lúc này mười bảy người đối phương, đa số đều cưỡi ngựa đứng đằng trước và hai bên mã xa, phía sau mã xa chỉ có hai kỵ sĩ thủ vệ, sự chú ý của người đánh xe cũng tập trung lên phía trước.

Hách Liên Bột Bột cất lời: "Chúng ta rốt cuộc đã phạm sai lầm ở điểm nào?"

Kiều Lâm hung bạo nói: "Sai lầm lớn nhất của chúng ta là đã không giết chết Yến Phi!"

Địch Hán bất bình lên tiếng: "Tên tiểu tử này mạng thật lớn! Phạt nương trước kia đã đem hắn chôn vùi xuống dưới đất, lại vận công chấn đứt tâm mạch của hắn, ai ngờ hắn vẫn tiếp tục sống, kiếm thuật lại càng ngày càng tiến bộ. Lần này Phạt nương muốn dùng hắn để đả kích tín tâm của Tôn Ân, có thể nói là trộm gà không được lại mất thêm nắm gạo."

Yến Phi đã minh bạch, ni Huệ Huy đích thực đã từng đem chàng thoát khỏi hiểm cảnh, nhưng thực sự không phải là hảo tâm. Một mặt thị uy với Tôn Ân, khiến hắn nghi thần nghi quỷ, tín tâm tổn thương; mặt khác lại cho rằng bản thân chàng khó có thể sống được. Ai ngờ chàng được Đan Kiếp cải tạo kinh mạch, Thái Tức đại pháp lại có thể nối liền kinh mạch đứt đoạn.

Chàng cũng ngẫm chùi mồ hôi lạnh toát ra, nếu như ni Huệ Huy đâm một đao lên tâm tạng mình, bảo đảm chàng chỉ có thể nằm mãi dưới đất mà thôi.

Chàng thấy bọn Hách Liên Bột ba đại cao thủ tâm thần đều có vẻ hoảng hốt nên quyết định mạo hiểm cứu người. Chàng đề tụ huyền công, nhún người nhảy lên một cành cây nằm ngang.

Gió mạnh thổi khiến lá cây xa gần đều kêu xào xạc, che dấu thanh âm chạm vào cành vào lá của chàng.

May mắn là khu vực này không có mưa tuyết đổ tới, nếu không việc che dấu hành tung của chàng sẽ càng thêm khó khăn.

Yến Phi nhảy lên hạ xuống mấy lần đã tiến tới một cành lá rậm rạp của một cây đại thụ cách mã xa khoảng ba trượng.

Chàng dám khẳng định trước khi bị địch nhân chặn đường đã có thể phá mui xe tiến nhập vào trong. Vấn đề là An Ngọc Tình nhất định bị độc môn thủ pháp của chúng phong bế huyết đạo, chàng mang theo một người, làm sao có thể thoát khỏi sự truy kích của địch nhân.

Chỉ riêng một mình Hách Liên Bột Bột, muốn đánh thắng hắn đã không phải chuyện dễ dàng, huống hồ còn có hai đại cao thủ Kiêu Lâm và Địch Hán, lại thêm mười mấy chiến sĩ Hung Nô không phải loại tầm thường.

Nhưng nếu bỏ qua cơ hội trước mắt, đợi đến khi đội xa mã đi, địch nhân tập trung giới bị thì cơ hội cứu lại An Ngọc Tình sẽ càng mù mịt.

Đang đau đầu, bỗng nhiên chàng có cảm giác.

Chàng tự nhiên quay sang phía bên trái, chỉ thấy Lưu Dụ đang nấp sau một lùm cây tùng ra hiệu với chàng, do quan hệ về giác độ, nên không bị địch nhân phát giác, chỉ có chàng từ trên cây cao mới thấy gã.

Yến Phi hoàn toàn không thể minh bạch vì sao Lưu Dụ lại xuất hiện ở đây, nhưng mừng vui khôn kể. Chàng

vội vã ra hiệu, biểu thị mục tiêu trong cỗ xe, muốn Lưu Dụ dẫn dụ địch nhân ở phía trước.

Hai người đã từng kề vai tác chiến, nên có sự ăn ý phi thường.

Lưu Dụ biểu thị đã minh bạch, biến mất ở sau lùm cây.

Yến Phi chỉ đành nhẫn nại chờ đợi, trong lòng cầu mong bọn Hách Liên Bột Bột tiếp tục trò chuyện.

Thanh âm của Địch Hán truyền tới: "Kế hoạch cũ đã không thể thực hiện, đành phải dùng vũ lực khống chế Biên Hoang tập. May mắn là chúng ta có nội ứng, nếu không căn bản không biết bắt đầu từ đâu."

Hách Liên Bột Bột đồng ý: "Thái tử đã nói nội ứng của chúng ta vẫn do dự trong lòng, do đó nhất định phải động thủ trước khi hắn ta thay đổi ý định, khiến hắn ta không thể hối lại."

Kiều Lâm nói: "Hãy trở về doanh trại rồi nói chuyện tiếp!"

Hách Liên Bột Bột quay đầu ra lệnh: "Sa Duyên Nã người lập tức quay về báo với Di Lạc gia những gì thái tử vừa nói. Và cũng báo thêm rằng nữ nhi của An Thế Thanh đang trong tay chúng ta."

Một trong ba kỵ sĩ phía sau cỗ xe lĩnh mệnh đi ngay.

Hách Liên Bột Bột đang định thúc ngựa đi tiếp thì ở cách ba mươi trượng về bên phải, Lưu Dụ bỗng nhiên xuất hiện trên một cảnh ngang trên cao bốn, năm trượng của một cây đại thụ, hai chân nhún nhảy, bộ dạng tỏ vẻ tiêu diêu, cười dài nói: "Hách Liên huynh lâu nay vẫn khỏe chứ!? Đã đến Biên Hoang, sao không đến thăm cố nhân hảo hữu lại lén la lén lút trốn trong rừng rậm thế này, hay đang làm việc gì không muốn người khác biết?"

Bọn Hách Liên Bột Bột không khỏi biến sắc.

Kiều Lâm và Địch Hán giật dử quát lên một tiếng, thúc ngựa phóng về phía Lưu Dụ.

Hách Liên Bột Bột thần sắc có chút kinh nghi, đưa mắt nhìn bốn phía, quét một lượt xa gần hòng phát giác xem còn có địch nhân khác không, sau đó quát lớn: "Các người hãy đi trước đi!" Rồi quát ngựa đuổi theo sau Địch Hán và Kiêu Lâm.

Người đánh xe sao dám chần chừ, liền giơ roi ngựa lên không, rồi quát xuống mông bốn con ngựa. Các kỵ sĩ bảo vệ xe ngựa đang định xuất phát, Yến Phi đã vô thanh vô tức từ trên không phóng xuống, Diệp Luyến Hoa xuất ra trăm nghìn kiếm ảnh, đón đầu hai kỵ sĩ phía sau cỗ xe.

Hai chiến sĩ Hùng Nô tuy thân thủ cao minh, nhưng vì thấy Yến Phi còn ở cự ly khá xa nên không kịp đề phòng liền gặp tai ương, huyện Kiên Tĩnh lần lượt bị đâm trúng, ngã nhào xuống ngựa.

Hai con ngựa nhảy chồm lên hí vang kinh hãi, các chiến sĩ khác liền phát hiện có biến thì đã không kịp ngăn trở sự việc phát sinh.

Yến Phi chân điểm một cú lên đầu ngựa, mượn lực phi ngang, sau đó như luồng khói phóng đến cỗ xe, chân đạp lên nóc xe, lộn người một cái, Diệp Luyến Hoa hoá thành cầu vồng, kích thẳng về phía người đánh xe.

Kiều Lâm và Địch Hán đang ở cách Lưu Dụ chưa đầy năm trượng, Hách Liên Bột Bột cũng đang truy đuổi phía sau bọn chúng chừng hơn mười trượng. Ba người nghe thấy thanh âm người kêu ngựa hí, quay đầu nhìn lại giật giữ đến mức sáu cặp mắt như phun lửa, biết là trúng kế nhưng không thể xoay chuyển bại cục.

Động tác của Yến Phi nhanh như thiểm điện, người đánh xe nghe thanh âm quay đầu nhìn lại, đang muốn bạt xuất mã đao dẫu giữa chỗ ngồi thì Diệp Luyến Hoa đã bỏ thẳng xuống mặt, hấn sợ hãi nghiêng mình rơi xuống xe, thoát khỏi đại hoạ sát thân nguy hiểm.

Người đánh xe còn đang lặn dưới đất chưa đứng dậy được, Yến Phi đã nhảy vào vị trí của hắn, nắm lấy dây cương của cỗ xe, thúc ngựa lao nhanh, đi lệch sang phía phải. Đám địch kỵ kinh hãi chạy tránh sang một bên.

Trong chốc lát, Yến Phi đã thúc cổ xe ngựa xông phá trùng vây, nhằm phía đông dịch đạo phóng tới.

Đội hình địch kỵ rối loạn, phải một lúc sau mới có thể chấn chỉnh chiến tuyến, toàn lực truy đuổi phía sau cổ xe.

Hách Liên Bột Bột, Kiều Lâm và Địch Hán ba người bây giờ còn tâm trí đâu để ý đến Lưu Dụ, nhất tề quay ngựa truy đuổi.

"Phốc! Phốc!"

Hai chiến sĩ Hung Nô truy đuổi đến gần nhất từ trên lưng ngựa tung mình nhảy lên, hạ lên nóc cổ xe.

Yến Phi cười lên một tiếng, phóng ra hai đạo chỉ phong, bắn lên đuôi con ngựa dẫn đầu, con ngựa đau quá càng điên cuồng chạy, cổ xe đột nhiên tăng tốc.

Yến Phi mềm mại như báo lộn người lên cạnh trước nóc cổ xe, Điệp Luyến Hoa toàn lực công kích.

"Keng ! Keng !"

Hai âm thanh trong trẻo vang lên, hai Hung Nô chiến sĩ tay cầm mã đao đều không may bị đánh trúng binh khí, chẳng những công thế hoàn toàn tiêu thất, mà còn bị Điệp Luyến Hoa mang theo chân kinh đánh văng khỏi cổ xe, nặng nề rơi xuống đất.

Yến Phi nhanh như chớp lại di chuyển lên phía trước. Một địch nhân khác vừa nhảy lên thùng xe chưa kịp có cơ hội đứng vững, đã bị chàng quét cho một cái cả người lẫn đao văng ra xa không dậy nổi.

Cười dài một tiếng, Lưu Dụ không biết từ đâu xuất hiện, từ trên phóng xuống, rơi vào vị trí người đánh xe, khống chế cổ xe một cách hữu kinh vô hiểm, xuyên rừng phóng đi.

Yến Phi hoành kiếm đứng trên nóc cổ xe, trông như thiên thần.

Địch nhân lập tức nản lòng, không ai dám thí mạng nhảy lên xe nữa, chỉ dám truy đuổi sau xe, quát tháo cho có vẻ.

Hách Liên Bột Bột đã truy đuổi đến sau đám chiến sĩ, Kiều Dịch hai người cũng đang truy đuổi đằng xa.

Yến Phi cười lớn nói: "Làm phiền Hách Liên huynh đưa tiễn rồi, bắt quá tiễn người nghìn dặm, cuối cùng cũng phải chia tay, xin mời Hách Liên huynh trở về thôi!"

Hốt nhiên kích ra một quyền cách không, kinh khí mãnh liệt phóng ra, Hung Nô kỵ sĩ truy đuổi gần nhất không thể tránh né, tức thì trúng quyền ngã nhào, nằm lăn trên đất.

Vài kỵ sĩ phía sau hoảng hốt vội vã tránh né, để khỏi đập lên người của mình, tức thì đội hình tán loạn, quân lính tan rã.

Hách Liên Bột Bột đuổi đằng sau bị nhân mã của mình ngăn cản, không thể không dừng ngựa thu cương.

Hắn chỉ dừng lại một thoáng thôi thì cổ xe ngựa đã sớm phóng ra tít xa, biến mất trong rừng cây.

Hồi 6

Đoàn Kết Nội Bộ

Dừng xe!"

Lưu Dụ cho cổ xe ngựa chạy lên một ngọn đồi nhỏ rồi mới dừng lại.

Yến Phi quét mắt nhìn quanh, xem chừng không có tung tích địch nhân mới từ nóc xe nhảy xuống và nói: "Lưu huynh quan sát giùm ta!"

Lưu Dụ lộn mình nhảy lên nóc xe, trong lòng nảy sinh cảm giác thân thiết quen thuộc làm hắn nhớ lại tình cảnh ngày nào hai người từng chung vai chiến đấu. Có tiếng mở cửa từ bên dưới vọng lại, tiếp tới lại nghe Yến Phi kinh hãi kêu "Ủa!"

Lưu Dụ thấy xung quanh không có địch nhân nên nhảy xuống.

Yến Phi lúc này đã vào trong thùng xe và đang nhìn quanh bên trong. Trong xe trống rỗng không một bóng người chỉ có mỗi Yến Phi đang ngơ ngẩn nhìn vách thùng xe.

Lưu Dụ cho tới lúc này vẫn chưa biết trong xe là ai nên hỏi: "Có chuyện gì?"

Yến Phi lui ra khỏi cửa xe rồi đáp: "Nàng đi rồi! Còn ghi lại trên thành xe cảm ơn bọn ta. Nàng chắc có bản lĩnh giải huyết độc đao, lựa lúc bọn ta không chú ý, thoát đi từ cửa sổ."

Lưu Dụ hỏi: "Nàng là ai?"

Yến Phi bước tới đầu xe thả bốn thốt ngựa đang thở phì ra từng đợt khói trắng đáp: "Là con gái của An Thế Thanh, An Ngọc Tình."

Lưu Dụ vừa giúp một tay tháo ngựa, vừa lắng nghe Yến Phi giải thích sự tình, khi giải thích xong thì bốn thốt ngựa cũng được tự do yên ổn ăn cỏ. Hai người ngồi trên đỉnh đồi phía sau cỗ xe để nghỉ ngơi lấy sức.

Lưu Dụ nói: "Giả như biết được thân phận của người gọi là thái tử đó thì bọn ta có thể biết ai là nội gián."

Yến Phi hỏi: "Làm sao người lại tới đây thật đúng lúc như thế?"

Lưu Dụ đáp: "Ta theo dõi nhóm người của thái tử đó mới tới đây. Định bước ra ngoài tập để xem có phát hiện được bóng dáng của địch nhân hay không, vừa ra khỏi tập là thấy bọn chúng bỏ dịch đạo vào rừng, ta mới sinh nghi theo sau nhưng cũng suýt mất dấu của chúng."

Yến Phi hỏi: "Tình huống Biên Hoang tập ra sao?"

Lưu Dụ đem tình huống ra ngắn gọn kể lại, từ lúc Phụng Thiện bị giết cho tới sáng nay đã cử hành hội nghị lâm thời tại Trung Nghĩa đường, sau đó mới tổng kết: "Địch nhân đã biết rõ mọi điều phát sinh trong hội nghị như lòng bàn tay, điều này khẳng định nội gián có mặt lúc đó, người này phải là người Hồ nên không thể không khuất phục trước đại nghĩa dân tộc của gã thái tử."

Yến Phi gật đầu đáp: "Đương nhiên không phải Thác Bạt Nghi, còn lại là Mộ Dung Chiến và Hồ Lô Phương."

Yến Phi chợt hiểu ra giật mình nói: "Khẳng định là Hồ Lô Phương, vì Mộ Dung Xung chỉ mới hơn ba mươi tuổi, không thể có con lớn như vậy được. Chỉ còn Khương chủ Diêu Trường mới có thể có con lớn như vậy thôi."

Lưu Dụ trầm giọng: "Nếu là con của Diêu Trường thì phải là Diêu Hưng, người này trí dũng song toàn, võ công hơn cả cha hắn, giữ ngôi vị Khương tộc đệ nhất cao thủ."

Yến Phi than: "A! Hồ Lô Phương! một bên là huynh đệ Biên Hoang tập, một bên là thân tộc, ta có thể tưởng tượng ra cái khó xử của hắn. Bọn ta lập tức nhanh chân về Biên Hoang tập đi."

Lưu Dụ kéo hắn lại, cười khổ: "Ta còn có chuyện quan trọng muốn nói với người."

Yến Phi lấy làm lạ hỏi: "Thật ra là chuyện gì? Sao thần tình người lại cổ quái thế?"

Lưu Dụ rầu rĩ đáp: "Người Di Lặc giáo sở dĩ đánh bắt An Ngọc Tình là vì Tâm bội, mặc dù không có trên mình nàng nhưng chúng có thể dùng nàng để uy hiếp An Thế Thanh giao ra Tâm bội. Bọn chúng không biết Tâm bội đã bị Nhậm Thanh Thị trộm mất, lại càng không biết Tâm bội đang ở trên người của ta."

Yến Phi thất thanh: "Cái gì?"

Lưu Dụ từ từ tháo tâm bội đeo trên cổ xuống, đưa cho Yến Phi xem: "Tâm bội đây."

Yến Phi nhận lấy, xem xét kỹ rồi cau mày nói: "Món đồ của Nhậm yêu hậu sao lại lạc vào tay ngươi?"

Lưu Dụ đáp: "Á đã ép ta thu nhận để bảo quản cho ả, vì Tâm bội này có thể sinh cảm ứng với Thiên Địa bội. Á lại nghĩ Thiên Địa bội vẫn còn trong tay An Thế Thanh nên sợ bị cha con bọn họ truy sát."

Rồi tuần tự kể lại gốc ngọn mọi điều, luôn cả chuyện Nhậm Thanh Thị nói về sự lạ lùng của ngọc bội, một chữ cũng không giấu. Kể xong hết hần mới cảm thấy nhẹ nhàng, khẽ nói: "Nói ra được rồi, tâm lý ta thật là dễ chịu! Ngươi có giận ta, ta tuyệt không trách ngươi vì ta đã sai."

Yến Phi ngẩn ra một lúc rồi lại trầm ngâm, bỗng cười nói: "Nếu là trước khi Thiên Thiên bị giam cầm mang về phương bắc, ta biết ngươi cùng Nhậm Thanh Thị hợp tác lại giấu ta, nhất định tâm lý ta sẽ không thoải mái. Nhưng hiện tại nghe điều này thì lại thấy là chuyện tự nhiên, ngươi minh bạch đạo lý này chứ?"

Lưu Dụ ngạc nhiên lắc đầu tỏ ý không minh bạch.

Phản ứng bình tĩnh của Yến Phi đã nằm ngoài ý liệu của hắn. Lưu Dụ rõ ràng đã thay đổi, nhưng Yến Phi cũng đã không còn là Yến Phi trước đây. Con người phải biến hóa theo hoàn cảnh, bằng không thì sẽ bị đào thải.

Thần tình Yến Phi hiện lên sự cay đắng và khủng hoảng, ngẩng nhìn bầu trời hoàng hôn sắp ụp xuống, từ từ nói: "Chiều hôm đó ta nhìn Thiên Thiên quay trở lại chiến thuyền của Mộ Dung Thủy. Nhìn chiến thuyền mang người yêu của ta ra đi, lúc ấy ta đã lập quyết tâm sẽ dùng bất luận loại thủ đoạn nào, chỉ cần đem được Thiên Thiên về cạnh ta, ta sẽ làm không chút do dự. Đương nhiên ta chỉ nói thủ đoạn đối với địch nhân, hoàn toàn không gây họa cho kẻ vô tội."

Rồi xoay ra nhìn hắn, ánh mắt hiện lên cảm tình sâu sắc, ngữ khí vẫn bình hòa, thần nhiên nói tiếp: "Cho nên ta minh bạch hoàn cảnh của ngươi, vì tranh đấu để sống còn, vì không muốn phụ lòng Huyền soái, ngươi không thể không thỏa hiệp. Nếu không làm thế, có khả năng ngươi đã sớm bị Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo giết hại, vậy thì làm sao ngươi có thể ngồi đây với ta để trút bầu tâm sự?"

Nói xong nhìn về hướng rừng núi ngoài xa, trầm giọng tiếp: "Ta đã chẳng hề nghĩ tới việc tham dự vào bất cứ một cuộc chiến tranh nào cả, nhưng ta có thể nào không chiến đấu cho Biên Hoang tập, không chiến đấu cho Thiên Thiên chứ? Ta không có cách nào khác, ngươi cũng đã không có cách nào khác, nên ta minh bạch chuyện của ngươi, thông cảm cho ngươi."

Lưu Dụ hết sức cảm kích, úp mặt vào hai lòng bàn tay, giọng hối tiếc: "Nhưng ta đã lừa dối Huyền soái, không đem chuyện Mạn Diệu nói cho ông biết, lại càng không phải đối với ngươi."

Yến Phi lắc đầu: "Vì ngươi không có một con đường nào khác. Nếu không là Mạn Diệu làm Tư Mã Diệu và Tư Mã Đạo Tử bất hòa thì ngươi làm sao có đất đứng ở phương nam? Ta và ngươi đều nằm trong dòng rút xuống của cơn thủy triều nhân sinh, điều duy nhất có thể làm chính là xoay sở trong hoàn cảnh ác liệt, phấn đấu không ngừng để tiến nhanh đến mục đích."

Rồi chàng nói tiếp: "Ngươi nói Nhậm Thanh Thị đã động sát cơ với Tư Mã Diệu, chuyện này không phải nhỏ và chẳng lành chút nào, phương nam sẽ trở thành tình huống chia năm xẻ bảy."

Lưu Dụ ngẩng đầu suy nghĩ rồi nói: "Nam triều từ sau cuộc chiến Phì Thủy đã sớm trở thành chia xẻ hỗn loạn, hoàn toàn nhờ vào dự uy của Huyền soái và trận Phì Thủy mới đè nén được thế lực mọi phía. Nhậm Thanh Thị cho dù có muốn giết Tư Mã Diệu cũng không thể làm được trong sớm chiều mà phải xếp đặt một cách xảo diệu, bằng không thì Mạn Diệu làm sao giữ được tính mệnh? Nên việc chính trước mắt là phải ứng phó với Di Lạc giáo như thế nào? Nếu để Trúc Pháp Khánh an toàn tới Kiến Khang thì khẳng định Tà gia một viên ngọc cũng không còn."

Ngừng một chút lại nói tiếp: "Ngươi đã đến Huỳnh Dương chưa?"

Yến Phi bình thản đáp: "Ta không những đã đến Huỳnh Dương mà còn đã gặp Thiên Thiên rồi."

Lưu Dụ giật bắn người, ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin tưởng nổi.

Thần tình của Yến Phi như đang hồi tưởng: "Ta đã không thể nào nghĩ thông, trong đêm quyết chiến với Tôn Ân, làm sao lại chỉ gặp Ni Huệ Huy mà không thấy Trúc Pháp Khánh? Thì ra Trúc Pháp Khánh lấy được Thiên Địa bội đã lập tức tìm chỗ bí mật để mượn công năng kỳ dị của Thiên Địa bội tu luyện 'Thập Trụ Đại Thừa Công', tầng cuối của công pháp. Hắn lại ra lệnh cho Di Lạc giáo phải lật đổ Biên Hoang bằng đại kế 'Thai tử phúc trung', nào ngờ sự mạo hiểm quá độ của Hách Liên Bột Bột đã đưa tới kết quả thảm bại."

Kế đó lại đem chuyện ở Huỳnh Dương đã gặp Ni Huệ Huy và di ngôn của Giang Lăng Hư ra nói để Lưu Dụ hiểu rõ ngọn nguồn của sự tình.

Lưu Dụ bỗng nói: "Di Lạc giáo cùng Mộ Dung Thùy bí mật cấu kết, Nhậm Dao cũng là kẻ góp phần với chúng bày kế đối phó với Tôn Ân, bị Tôn Ân nhìn ra âm mưu nên đã tiên phát chế nhân, sát tử Nhậm Dao. Sự thảm bại của Hách Liên Bột Bột đã làm Mộ Dung Thùy bất đắc dĩ phải cùng Tôn Ân liên thủ. Sự tình thật là phức tạp chỉ có thể nói là một mớ hỗn độn!"

Ánh mắt Yến Phi sáng lên, trầm giọng: "Hiện tại Hách Liên Bột Bột và Di Lạc giáo đang chuẩn bị trở lại, lại có Khương tộc làm hậu thuẫn, chứng tỏ Di Lạc giáo có thể phản Mộ Dung Thùy vì sợ Mộ Dung Thùy một khi thống nhất phương bắc thì Di Lạc Giáo và Hách Liên Bột Bột sẽ không có chỗ dung thân. Cho nên bọn ta trước tiên cần phải giải quyết vấn đề Hồ Lô Phương, sau đó họa may mọi người mới đồng lòng ứng phó ngoại địch."

Lưu Dụ nói: "Ta chỉ lo giả như Trúc Pháp Khánh nhận ra tạm thời không làm gì được Biên Hoang tập sẽ bỏ qua Biên Hoang tập mà tới thẳng Kiến Khang, bọn ta rốt cục cũng không có cách nào ngăn trở y xuống phương nam."

Yến Phi siết hữu thủ, nắm chặt Tâm bội cười nói: "Không phải ngươi đã nói Thiên Địa bội cùng Tâm bội có cảm ứng vi diệu sao? Nếu thật vậy thì Trúc Pháp Khánh đừng mong tới được Kiến Khang, bọn ta có thể giết Di Lạc giáo một phen không còn manh giáp, trừ hại cho đời."

Tinh thần Lưu Dụ bị chấn động mạnh, đáp: "Bọn ta phải lập tức về Biên Hoang tập!"

oOo

Trong cảnh tranh tối tranh sáng trước bình minh, Hồ Lô Phương vội vã đến tổng đàn Chấn Kinh hội ở Tiểu Kiến Khang. Âm Kỳ đang lặng lẽ chờ hắn tại đại môn.

Hồ Lô Phương giận dữ: "Có chuyện gì khẩn cấp vậy chứ? Ngay cả chờ đến bình minh cũng không được sao?"

Âm Kỳ đáp: "Là việc liên quan đến Hách Liên Bột Bột, bọn ta ở Biên Hoang tập phát hiện nơi đóng quân của y."

Hồ Lô Phương giật mình: "Lại có chuyện bất ngờ vậy sao? Doanh trại của y nằm chỗ nào trong Biên Hoang?"

Âm Kỳ cùng y bước về hướng chủ đường, đáp: "Ta hoàn toàn không biết, công lao này là của Lưu Dụ, thật xứng danh là thám tử xuất sắc nhất Bắc Phủ binh."

Hồ Lô Phương trở nên trầm mặc không nói thêm một lời. Trước mặt là chủ đường, trông ảm đạm không đèn đuốc, lại không có một âm thanh nói chuyện nào truyền lại, bên trong đại môn đang mở rộng là một màu đen như mực.

Hồ Lô Phương không nhin được, hỏi: "Ai ở trong đó?"

Âm Kỳ cung kính đáp: "Để tránh tai mắt địch nhân nên bọn ta không dám phổ biến rộng rãi, bốn người đã đến

là Giang đại tiểu thư, Trác quán chủ, Mộ Dung đương gia và Lưu Dự."

Thần sắc Hô Lôi Phương hiện vẻ do dự, đứng lại trước bậc thềm đá. Âm Kỳ nghiêng gần lại thấp giọng nói: "Bọn ta quyết định đập thẳng Hách Liên Bột Bột một đòn vào đầu, đánh tan tành hành động chuẩn bị xâm chiếm Biên Hoang tập của y, nên sau bình minh bọn ta lập tức bí mật tập kết nhân mã, đợi đến hoàng hôn là xuất kích."

Hô Lôi Phương thở ra nhẹ nhõm, gật đầu đáp: "Ta minh bạch rồi!" Rồi bước lên bậc cấp dài.

Âm Kỳ đuổi theo sau nói: "Hô Lôi đương gia mời vào đại đường, ta còn phải đi đón tiếp người khác."

Hô Lôi Phương cảm ơn rồi không nói gì nữa bước thẳng vào đại đường. Trong đại đường tối đen có hơn mười người ngồi, Hô Lôi Phương vừa biết không ổn thì nghe "rầm" một tiếng, đại môn sau lưng đã bị đóng lại, đèn lửa chiếu sáng cả đại đường như ban ngày.

Hô Lôi Phương hung hăng quát lên: "Chuyện này thật ra là chuyện gì?"

Trác Cuồng Sinh ngồi ở ghế chủ vị hướng ra đại môn, ngồi hai bên đều là thành viên của Chung Lâu hội nghị. Hai người mà y không thể ngờ tới, phụ trách việc đóng cửa vừa rồi, vốn đã lâu không thấy mặt, chính là Lưu Dự và Yển Phi.

Đồ Phụng Tam nhìn về chiếc ghế trống bên cạnh nói: "Mời Hô Lôi đương gia ngồi!"

Hô Lôi Phương nhìn Mộ Dung Chiến, thần sắc chuyển thành hung ác, giận dữ nói: "Người cũng đứng theo phe người Hán để hại ta?"

Mộ Dung Chiến thả lỏng tay đáp: "Chuyện này không quan hệ gì đến chủng tộc, cứ theo quy củ làm việc của Biên Hoang tập, Hách Liên Bột Bột là công địch của Biên Hoang tập, ai cấu kết với công địch lập tức trở thành công địch của bọn ta."

Hô Lôi Phương bình tĩnh trở lại, trầm giọng nói: "Các người không được ngậm máu phun người mà phải chứng minh được ta cấu kết với Hách Liên Bột Bột, phải có bằng chứng thật rõ ràng."

Cơ Biệt than: "Ta một mực kính trọng Hô Lôi Phương huynh là một hảo hán tử, mọi người đều từng chung vai tác chiến, bọn ta dư hiểu người bị ép buộc hợp tác với bọn người Hách Liên Bột Bột một cách bất đắc dĩ vì có nỗi khổ riêng. Chỉ cần mọi người cùng thành thật với nhau, vẫn còn cách để giải quyết ổn thỏa."

Trác Cuồng Sinh với thân phận chủ trì bình thản nói: "Mời Hô Lôi đương gia ngồi, người vẫn còn là thành viên của hội nghị."

Thác Bạt Nghi nói: "Mọi người bình tâm tĩnh khí rồi nói chuyện xem sẽ như thế nào có được không?"

Hô Lôi Phương nhìn Giang Văn Thanh thấy nàng gật đầu khuyến khích, thần sắc Hô Lôi Phương từ từ thay đổi rồi bước tới chiếc ghế trống cạnh Đồ Phụng Tam ngồi xuống một cách yếu ớt.

Yển Phi và Lưu Dự rời khỏi đại môn và chia nhau ngồi hai ghế cuối. Im lặng phủ trùm lấy sảnh đường.

Yển Phi bình tĩnh nói: "Ta đã thấy Hách Liên Bột Bột cùng bọn Di Lặc giáo là Kiều Lâm và Địch Hán trong một cánh rừng sâu ở Biên Hoang gặp gỡ với Diêu Hưng, lại còn nghe bọn chúng nói chuyện. Lúc đó Hách Liên Bột Bột đang giam cầm con gái của An Thế Thanh là An Ngọc Tình, lại cảm ơn Diêu Hưng tại Biên Hoang tập cho biết hành tung của An Ngọc Tình. Hô Lôi huynh biết ta không hề phao tin."

Hô Lôi Phương trơ ra không có chút biểu tình gì, mạnh mẽ chống lại: "Chuyện này có liên quan gì tới ta?"

Căn phòng lớn im lặng đến độ tiếng kim rơi cũng nghe thấy.

Yển Phi ung dung đáp: "Ta đã tới Huỳnh Dương và tận mắt thấy Ni Huệ Huy trong thành, trợ giúp Mộ Dung Thùy truy tìm ta, thái tử Diêu Hưng của quý tộc không phải đã biết quan hệ của Di Lặc giáo và Mộ Dung Thùy rồi sao? Giả như Diêu Hưng không biết gì cả thì y đã bị người lợi dụng rồi."

Cuối cùng thì Hồ Lôi Phương cũng biến sắc muốn nói mà không mở miệng được.

Trác Cuồng Sinh hét lớn: "Hồ Lôi Phương ngươi vẫn còn chưa tỉnh ngộ sao? Di Lạc giáo và Mộ Dung Thùy xử tốt với Khương tộc ngươi chỉ vì còn có chỗ để lợi dụng. Hiện tại Biên Hoang tập bọn ta đoàn kết một lòng, căn bản là không có vết rạn nứt nên mới giữ được lợi thế này. Nếu phải mình đao mình thương đối địch một trận, bọn ta có sợ ai? Giả như ngươi bị người lợi dụng làm bọn ta bị đánh thủng một chỗ, đối với mọi người chẳng tốt đẹp chút nào mà Khương tộc các người cuối cùng lại chẳng được gì, chỉ có Mộ Dung Thùy và Trúc Pháp Khánh là chiếm được tiện nghi."

Hồ Lôi Phương trông giống như bị tê liệt trên ghế, bộ dạng như không biết phải nói gì.

Hồng Tử Xuân nói: "Đúng là người lâm cảnh thật khó xử, bọn ta ai cũng minh bạch điều này, không ai trách ngươi. Bọn ta ngồi đây không ai không có quan hệ dây mơ rễ má với các đại thế lực bên ngoài Biên Hoang tập, nhưng phải y theo quy củ của Biên Hoang tập để hành động thì Biên Hoang tập mới có thể tiếp tục hưng vượng. Biên Hoang tập là Biên Hoang tập, là địa phương mà bọn ta an thân lập nghiệp, nếu không có Biên Hoang tập thì bọn ta sẽ thật sự trở thành những Hoang nhân không có nhà để về."

Diêu Mãnh phẫn khích nói: "Kẻ đại địch chân chính của bọn ta là Mộ Dung Thùy. Vì chuyện của Thiên Thiên tiểu thư, Hoang nhân bọn ta và y đã thành thế bất lưỡng lập, ai muốn lật đổ Biên Hoang tập sẽ là công địch của bọn ta."

Đồ Phụng Tam đưa tay qua vỗ vỗ vai Hồ Lôi Phương, ôn hòa nói: "May mà Yến Phi phá được âm mưu của Di Lạc giáo, Hồ Lôi đương gia vẫn chưa lún sâu vào bùn, chỉ cần lão ca biết sai lầm mà quay lại lấy công chuộc tội thì mọi người đều sẽ là hảo huynh đệ."

Thật ra họ vẫn chưa hiểu rõ, Di Lạc giáo đã phản Mộ Dung Thùy cùng Khương tộc hợp tác, nhưng vẫn cấu kết với Mộ Dung Thùy để lợi dụng Khương tộc, bất quá khi chuyện này bại lộ thì ra lệnh cho Hồ Lôi Phương rút lui.

Hồ Lôi Phương cuối cùng đã suy sụp hoàn toàn, yếu ớt nói: "Là ta đã không phải với các người, các người muốn ta phải làm gì?"

Phí Nhị Phiết trầm giọng: "Doanh địa của Hách Liên Bột Bột đóng tại nơi nào?"

Hồ Lôi Phương ngần ngừ, sau đó thản nhiên đáp: "Vốn đóng ở cách tập khoảng hai chục dặm về hướng tây bắc gần Diêu Tử hạp, là chỗ ta đã chọn cho chúng."

Chúng nhân đều hân hoan vì Hồ Lôi Phương đã thật tình thổ lộ, chứng minh hắn đã thật lòng muốn lấy công chuộc tội, xác nhận Hách Liên Bột Bột đã giấu giếm quan hệ giữa Di Lạc giáo và Mộ Dung Thùy.

Yến Phi nói: "Hồ Lôi huynh nên bỏ chuyện này sang bên và vờ như bị bọn ta giam cầm tại gia nên không cách nào đưa ra tin tức, làm cho Di Lạc giáo chỉ biết là âm mưu của chúng đã bị ta biết rõ."

Hồ Lôi Phương cảm kích gật đầu: "Chiến sĩ của tộc ta đã định là ngày mai mới đến Diêu Tử hạp, binh Hung Nô của Hách Liên Bột Bột cộng thêm đồ chúng của Di Lạc giáo độ chừng hai vạn."

Chúng nhân nghe vậy đều hít vào một hơi khí lạnh, giả như Hồ Lôi Phương làm nội ứng lại thêm cao thủ Di Lạc giáo đông như mây tụ, bất ngờ đột kích vào tập thì Biên Hoang tập có khả năng rất lớn chỉ trong một đêm sẽ bị lọt vào tay kẻ thù.

Lưu Dụ cuối cùng cũng lên tiếng: "Bọn ta đã cùng Hách Liên Bột Bột giao thủ, có khi nào hắn dựa vào hai vạn người mà phát động sớm không?"

Trác Cuồng Sinh gật đầu đáp: "Tính cách của Hách Liên Bột Bột thích mạo hiểm nên chuyện này rất có khả năng."

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu hắn về đến doanh trại rồi tức thì tiến quân thì hiện tại chỉ cách khoảng dưới mười dặm."

Giang Văn Thanh nói: "Cao Ngạn đã suất lĩnh huynh đệ của hắn ra ngoài tập thám sát địch tình, nếu địch nhân có động tĩnh gì khẳng định sẽ không qua được tai mắt của hắn."

Hô Lôi Phương nói: "Yên huynh có thể kể ta nghe tình huống lúc gặp Hách Liên Bột Bột không?"

Yên Phi ngắn gọn thuật lại sự việc.

Hô Lôi Phương nghe xong thở dài nói: "Giả như Hách Liên Bột Bột vẫn chưa tiến quân vào Biên Hoang tập, ngày mai chắc hắn sẽ cho người tìm ta thám thính tình huống, ta sẽ nhân đó có thể gạt hắn một phen."

Hồi 7

Ngọc Nhân Lai Kiến

Cốc, cốc, cốc"

Yên Phi tỉnh lại, chàng cố ngồi dậy hỏi: "Ai?"

Thác Bạt Nghi dùng chân đẩy cửa mở ra, tay phải ôm một bồn nước, tay kia đẩy vật dụng gội rửa. Gã bước qua ngưỡng cửa tiến vào, vừa cười vừa nói: "Mặt trời mọc rồi! Lại còn chưa ra khỏi giường, cả Biên Hoang tập đang chờ Yên anh hùng của bọn ta đó."

Yên Phi nhớ lại trước đó đã theo Thác Bạt Nghi quay lại, sau khi đến đại dịch trạm ở Bắc môn, vì đã nhiều ngày thiếu ngủ nên không gắng gượng được nữa đã lăn ra ngủ say không còn biết đến trời trăng.

Chàng nhích ra đến mép giường và hỏi: "Bây giờ là lúc nào?"

Thác Bạt Nghi đem hết đồ đạc linh kính đặt trên một chiếc bàn tròn nhỏ trong góc rồi nói: "Bây giờ là giữa giờ thân, người ngủ được năm canh giờ rồi."

Yên Phi than: "Ta vẫn thấy chưa đủ." Chàng cố gượng đứng lên rồi bước sang chiếc bàn, ngồi xuống dùng nước rửa mặt.

Nước lạnh như băng làm tinh thần chàng phấn chấn lên.

Bởi Thác Bạt Nghi nôn nóng về tình huống của Thác Bạt Khuê công hãm Bình Thành và Nhạn môn nên đã mời chàng về đại dịch trạm nghỉ ngơi, vì vậy chàng không theo Lưu Dụ về lại Đông môn.

Thác Bạt Nghi nói: "Hách Liên Bột Bột đã không khinh cử vọng động, chỉ phái người vào tập để nghe ngóng tình huống."

Yên Phi hỏi: "Ai đến gặp Hô Lôi Phương?"

Thác Bạt Nghi đáp: "Đến gặp Hô Lôi Phương chính là Kiều Lâm, nhìn thấy Hô Lôi Phương bình an vô sự, ả đã yên tâm phần nào. Lúc Hô Lôi Phương cùng ả nói chuyện thì hai người Đồ Phụng Tam và Trác Cuồng Sinh cách tường theo dõi, lắng nghe để bảo chứng Hô Lôi Phương không dở trò."

Yên Phi hỏi: "Kiều Lâm có tin những gì Hô Lôi Phương nói không?"

Thác Bạt Nghi cười: "Có gì mà không tin, bọn ta cùng góp ý tạo ra một cổ sự hợp tình hợp lý. Người và Lưu Dụ khó khăn lắm mới truy đuổi được Diêu Hưng và đồng bọn ở ngoài tập, theo đến nơi gặp gỡ của chúng. Bởi thấy thanh thế bọn chúng quá lớn nên chỉ dám từ xa quan sát không thể lại gần, nên không nghe được bọn chúng nói gì. Sau đó bọn Diêu Hưng bỏ đi, người và Lưu Dụ định tập kích Hách Liên Bột Bột nên mới đi vòng tới sau lưng chúng, vừa lúc nghe chúng nói 'Con gái An Thế Thanh đã lọt vào tay' nên đoán ra An Ngọc Tình đang ở trong mã xa mới hạ thủ cứu người."

Yên Phi mừng rỡ: "Rất hợp với hoàn cảnh lúc ấy, bất quá có sức thuyết phục nhất chính là Hô Lôi Phương

vẫn còn sống một cách mạnh khỏe. Với đầu óc của Hách Liên Bột Bột, có suy nghĩ nát óc cũng không đoán ra lại có chuyện tha thứ người khác như vậy nên khẳng định là y rất tin tưởng không hề nghi ngờ gì."

Kế đó chàng thay đổi y phục rồi đeo sau lưng thanh Diệp Luyến Hoa danh chấn thiên hạ.

Thác Bạt Nghi vẫn còn ngồi, nói: "Hô Lôi Phương cho Kiều Lâm biết, tuy Biên Hoang tập đề cao cảnh giác nhưng vẫn chưa minh bạch tính nghiêm trọng của sự tình, chỉ nghĩ là Di Lặc giáo muốn gây sóng gió, bất quá đã cho tinh kỵ ra ngoài tập tìm kiếm trong vòng trăm dặm, hẳn còn khuyên Kiều Lâm cần phải tạm thời triệt thoái."

Nói xong, gã đứng dậy cùng Yến Phi bước về hướng bắc đại nhai.

Yến Phi nói: "Kiều Lâm phản ứng ra sao?"

Thác Bạt Nghi đáp: "À có thể phản ứng gì chứ? Đương nhiên là quay về báo cáo với Hách Liên Bột Bột. Hai canh giờ sau ả quay lại gặp Hô Lôi Phương và cho Hô Lôi Phương biết nên lợi dụng lúc bọn ta chưa giới bị hãy tấn công Biên Hoang tập đêm nay trước bình minh, ra lệnh cho Hô Lôi Phương chuẩn bị. Hô Lôi Phương vờ phản đối nhưng cuối cùng đành phải đồng ý, lại còn ước định theo hai cửa tây, bắc để vào tập."

Yến Phi than: "Cái này gọi là đi theo vết xe đổ, lần này Di Lặc giáo vẫn phải lỗ vốn."

Thác Bạt Nghi nói: "Theo sự suy đoán của bọn ta thì phải do Trúc Pháp Khánh tự mình ra lệnh tiến công, Hách Liên Bột Bột vẫn chưa có tư cách sai bảo Kiều Lâm và Dịch Hán. Sau giờ tỵ, bọn ta sẽ phong tỏa toàn tập rồi đưa lão phụ, nữ ấu qua bờ đông Dĩnh Thủy, sau đó giăng bẫy đợi địch nhân chui đầu vào."

Hai người ra khỏi đại dịch trạm đến con đường lớn náo nhiệt ở Bắc môn, ánh dương lấp lánh lên người sinh ra cảm giác không chút lo nghĩ.

Yến Phi không để ý tới ánh mắt mọi người trên đường đang nhìn chàng, ngửa mặt nhìn trời rồi nói: "Trận chiến tối nay có thể rất khó khăn, Trúc Pháp Khánh và ni Huệ Huy đều không dễ ứng phó, nếu có chuyện gì, bọn ta sẽ bị thương vong nặng nề."

Thác Bạt Nghi đáp: "Cho nên mọi người đang cung kính đợi đại giá của lão ca người tại Thuyết Thư quán của lão Trác để thương lượng kế hoạch giết yêu ma. Cũng vì thế mà ta không thể không đánh thức người dậy."

Yến Phi toan nói thì bỗng phát giác có người bên đường vẫy tay về phía hắn.

Thác Bạt Nghi ngạc nhiên hỏi: "Ai vậy?"

Yến Phi định thần nhìn kỹ mới phát giác ra là An Ngọc Tình giả trang làm nam nhân, vì hình ảnh khuôn mặt phủ sa dây của nàng đã khắc sâu và nổi bật trong đầu nên nhất thời chàng không nghĩ ra đó là nàng.

Chàng vỗ vỗ lên vai Thác Bạt Nghi và nói: "Là An đại tiểu thư, người quan sát trông chừng cho ta, ta sang đó cùng nàng nói đôi câu."

Thác Bạt Nghi cười: "Chỉ được đôi câu thôi đấy nhé, nhiều hơn nữa câu ta sẽ tới bắt người."

Yến Phi theo An Ngọc Tình vào một ngõ nhỏ.

An Ngọc Tình dừng chân xoay lại, điều làm Yến Phi không hề quên là đôi mắt đẹp để lộ thường và bí mật nhìn hắn không chớp: "Người ta chưa có cơ hội để tự mình đa tạ huynh!"

Yến Phi bước lại gần đến độ ngửi thấy mùi hương của nàng, chàng nói có vẻ không hiểu: "Tại sao An tiểu thư bỏ đi không lời cáo biệt? Nếu nàng không lưu lại mấy chữ trong xe thì ta đã tưởng Trúc Pháp Khánh thần thông quảng đại đã âm thầm mang nàng đi rồi."

An Ngọc Tình đối với hắn rõ ràng đã thân thiện hơn so với lần gặp tại Kiến Khang, nàng vừa cười vừa đáp: "Ngọc Tình không muốn gặp mặt hai người trong tình huống đó thôi!"

Yến Phi hỏi: "An tiểu thơ làm sao lại bị trúng phục binh của chúng?"

An Ngọc Tình cười khở: "Ta phát hiện ra Kiều Lâm trong tập, thấy ả rời tập liền theo sau truy tung, nào ngờ đó lại là cái bẫy."

Yến Phi lại hỏi về vấn đề hấn lo lắng nhất: "Lúc trong xe An tiểu thơ không nghe địch nhân nói chuyện sao?"

An Ngọc Tình hừ lạnh: "Bọn chúng phong tỏa mười tám yếu huyết trên người làm ta hôn mê nên không nghe gì cả. Bất quá từ nhỏ cha đã cho ta dùng đan dược để củng cố tăng cường kinh mạch, làm thể chất ta có khác với người thường, nên khi bọn người gây sự ồn ào làm ta kinh tỉnh trở lại, từ đó mới tự vận khí khai mở các huyết đạo bị cấm chế."

Yến Phi thỏa mãn, trầm nghĩ thảo nào Hách Liên Bột Bột đã không lo lắng, ngay trước chỗ người đẹp vẫn tiết lộ bí mật. Chàng bèn cười nói: "Thể chất tiểu thơ khẳng định là kỳ lạ phi thường, xem ra không cần bọn ta giúp cũng có thể thoát khỏi nguy hiểm."

An Ngọc Tình đỏ mặt nhẹ nhàng nói: "Có lợi tất có hại, đan dược làm ta có tính cách khác với người thường, đến mức bất cận nhân tình. Trước đây nếu có gì đắc tội với Yến huynh, ta mong Yến huynh không để trong lòng."

Yến Phi không nhịn được phải nhìn sâu trong đôi mắt xinh đẹp của nàng, vui vẻ đáp: "Làm gì có chuyện đó chứ? Ta có một tin vui muốn báo cho tiểu thơ hay, ta gặp lệnh tôn tại đạo quan của Thái Ất giáo, lại may mắn giúp được ông trừ khử đan độc trong nội thể làm biến đổi tính tình nên ông đã hồi phục, hiện tại đang quay trở về nhà!"

Thần sắc An Ngọc Tình hiện lên vẻ kinh ngạc mừng rỡ không thể giấu được, nàng sung sướng nhảy lên như một cô gái nhỏ: "Thật à?"

Yến Phi giải thích qua, sau đó nói: "Ta hiện có chuyện gấp phải làm, tiểu thơ nếu không muốn bị cuốn vào chuyện chiến tranh tốt nhất tạm thời nên ly khai Biên Hoang tập."

An Ngọc Tình hỏi: "Có phải là chuyện đối phó với Di Lạc giáo không?"

Yến Phi đáp: "Đúng là Di Lạc giáo, nếu không có gì thay đổi bất ngờ thì đêm nay chúng sẽ tấn công toàn diện."

An Ngọc Tình nói: "Ngọc Tình có thể đem hết chút sức mọn để giúp đỡ không? Nhân gia đến Biên Hoang tập là để nhờ huynh giúp lấy lại Thiên Địa bội từ tay Trúc Pháp Khánh."

Yến Phi lấy làm lạ: "Lần trước tại Tà gia ở ngõ Ô Y đã cùng tiểu thơ nói chuyện, tiểu thơ dường như đối với Thiên Địa bội không chút quan tâm, sao bây giờ lại nôn nóng muốn thu hồi ngọc bội?"

Đôi mày xinh đẹp của An Ngọc Tình thoáng cau, thần tình làm lòng người rung động cực độ. Nàng nhẹ nhàng thở dài: "Là vì ta sợ Trúc Pháp Khánh mượn hiệu năng lạ lùng của Thiên Địa bội khi hợp lại, sẽ theo đó tìm ra Tâm bội và ta tuyệt không để Tâm bội rơi vào tay của tà ma này."

Nàng lại nói thêm: "Tình huống này đúng là không thể vài lời nói hết, bọn ta có thể hẹn gặp lại chỗ nào khác để nói chuyện được không?"

Yến Phi làm sao có thể cự tuyệt nên nói ra thời gian và địa điểm. An Ngọc Tình mỉm cười ngọt ngào rồi mới bỏ đi.

Thác Bạt Nghi đã đến bên cạnh nhưng trong đầu hấn vẫn còn hiện ra vẻ cười làm động lòng người của nàng.

Thác Bạt Nghi thở ra một cổ khẩu khí rồi nói: "Xem ra không chỉ là đôi câu rồi! Vẻ đẹp của nữ tử này so với Thiên Thiên lại có phần hơn, mặc dù không hề muốn dụ người mà cũng đã làm người phải xao xuyến cực độ."

Yến Phi hiểu ý, cười mắng: "Đầu óc người đang nghĩ đến chỗ nào rồi? Người ta là bậc khuê tú nghiêm trang, đi thôi!"

Hai người cười nói với nhau, từ thần thái và dáng đi nhẹ nhàng thoải mái của họ, không ai ngờ Biên Hoang tập sắp phải chịu một cơn gió bão của chiến tranh lúc này đang hình thành.

Hồi 8

Tâm Bội Diệu Dụng

Trước khi vào Thuyết Thư quán, Lưu Dụ kéo Yến Phi qua một bên đàm thoại, Thác Bạt Nghi đành một mình tiến vào bên trong quán trước.

Thanh lâu và đồ quán của Dạ Oa tử vẫn chưa mở cửa làm ăn, ráng chiều của hoàng hôn mang lại dư vị mệnh mang khó tả.

Yến Phi nhíu mày nói: "Có chuyện gì khẩn yếu vậy?"

Lưu Dụ trong nắm tay giấu vật gì đó đưa cho Yến Phi, vừa cầm lấy thì Yến Phi liền lộ thần sắc kinh dị, ngạc nhiên hỏi: "Vì sao lại biến thành nóng như vậy?"

Vật cầm trong tay chính là Tâm bội.

Lưu Dụ khoác vai chàng kéo ra một góc bên ngoài, hạ giọng: "Một khắc trước đây Tâm bội bắt đầu ấm dần, điều đó cho biết là Trúc Pháp Khánh đã tới, chuyện lạ thể này chắc là người có biện pháp hơn ta."

Yến Phi cười khở trả lời: "Trúc Pháp Khánh khả năng vẫn ở bên ngoài tập, cũng có thể đang ở trong tập, thậm chí ngay tại bên cạnh bọn ta, ai mà dám chắc được cơ chứ? Chuyện này thật khiến người ta đau đầu. Nếu Ni Huệ Huy và Trúc Pháp Khánh cùng nhau hành động, chỉ cần hai người họ cùng đối phó Biên Hoang tập sẽ tạo nên một sự phá hoại rất lớn. Chỉ cần một việc không hay cũng đủ để họ biết được kế hoạch hiện tại của chúng ta, tình thế sẽ trở nên vô cùng bất lợi."

Lưu Dụ nói: "Theo lẽ thường, trước khi liên quân Di Lặc giáo đồ và quân hung nô Hách Liên Bột Bột toàn diện xâm nhập, Trúc Pháp Khánh đáng lý ra không nên có hành động nào để tránh chuyện đánh cỏ động rắn, chỉ cần chúng ta nhân cơ hội này bao vây phụ trợ Trúc Pháp Khánh, thì khẳng định toàn quân Hách Liên Bột Bột sẽ bị tiêu diệt."

Yến Phi gật đầu thừa nhận: "Người hiện tại còn rõ ràng hơn ta, nói cho ta biết nên làm thế nào?"

Lưu Dụ trả lời: " Dễ trúng kế rồi, sự tình này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài, đúng ra Trúc Pháp Khánh phụ trợ hiện đang trong tập thì mới hợp tình hợp lý. Hồ Bái theo Chúc lão đại đã lâu, không những đối với Biên Hoang tập hiểu rõ như lòng bàn tay, mà khẳng định vẫn còn dư đảng lưu lại trong tập, muốn lật đổ Biên Hoang tập từ bên trong, hoàn toàn không cần ý lại vào Hô Lôi Phương vốn lập trường bất định."

Yến Phi cuối cùng cũng nhận thức rằng Lưu Dụ rất giỏi về mặt dùng mưu mô thủ đoạn khi đối phó với địch nhân, bản thân chàng cũng là người tài trí cao tuyệt, chỉ vì đồ trình mỗi một, nên chẳng có thời gian nhàn hạ tĩnh tâm suy nghĩ. Hiện từ những dị biến phát sinh trên Tâm bội mà suy đoán Trúc Pháp Khánh nhiều khả năng đã tiềm nhập Biên Hoang tập, chứ không phải ở tại bản doanh địch chờ đến lúc tấn công, lập tức chàng tỉnh ngộ nên nói: "Chúng ta có thể từ biến hóa của Tâm bội mà suy ra Trúc Pháp Khánh đã vào trong tập, Trúc Pháp Khánh với Thiên Địa bội trong tay đương nhiên cũng phát sinh cảm giác tương tự, lão ta nghĩ thế nào nhỉ?"

Lưu Dụ nói: "Lão chỉ có thể nghi thần nghi quỷ, không hiểu rõ là tại sao Thiên Địa bội lại phát sinh như vậy, bởi vì đây vốn là bí mật của Đạo môn nên lão có thể không hiểu được, nếu đổi là Tôn Ân hoặc Giang Lăng Hư thì lại là chuyện khác. Một khả năng khác là lão bỏ Thiên Địa bội vào trong một thứ hộp gì đấy để tránh rơi mất khi đã đấu, vì thế mà không biết các biến hóa phát sinh trên Thiên Địa bội."

Yến Phi động dung nói: "Như vậy là quyền chủ động nằm trong tay chúng ta rồi."

Rồi lại than: "Thực ra chỉ cần tìm An Ngọc Tình hỏi một câu là rõ, chỉ tiếc là không có cách nào để hỏi cho rõ ràng cả."

Lưu Dụ ngăn người nói: "An Ngọc Tình đã trở lại rồi à?"

Yến Phi quyết định dứt khoát: "Ta có hẹn cùng nàng ta gặp mặt nói chuyện, việc này không nên trì hoãn nữa, người lập tức thỉnh Tổng đại thúc đi gặp An Ngọc Tình, bảo nàng tới Thuyết Thư quán tránh bị Trúc Pháp Khánh ám toán lần nữa, những chuyện phát sinh khác người tự biết phải làm như thế nào. Ta hiện tại tìm cách lợi dụng Tâm bội tìm kiếm nơi trú ẩn của Trúc Pháp Khánh, nếu không đêm nay chúng ta có thể thua thiệt mà vẫn hồ đồ chưa rõ đây."

Lưu Dụ chau mày nói: "Nhưng chúng ta giải thích thế nào với An Ngọc Tình? chúng ta tuyệt không thể tiết lộ sự tình xung quanh Tâm bội với bất cứ ai bao gồm huynh đệ trong Biên Hoang tập."

Yến Phi trả lời: "Vấn đề này giải quyết không khó, ai ai cũng biết ta đối với yêu pháp của Ni Huệ Huy có cảm ứng, mượn cái đó để giải thích công năng kỳ diệu của Tâm bội là được."

Lưu Dụ vỗ trán kêu: "Kế hay!"

Rồi gã từ trong bọc lôi ra một ngọn phong đăng nhỏ thiết kế tinh xảo đưa cho Yến Phi dặn dò: "Hãy thận trọng! bọn ta theo lối cũ lên tháp chuông trên Quan Viễn đài để quan sát, chỉ cần thấy người phát xuất tín hiệu sẽ lập tức toàn lực hỗ trợ."

Tiếp đó gã nói ra các phương pháp phát xuất thông tin

Yến Phi nhận tiểu phong đăng và lập tức rời đi.

Ánh sáng lờ mờ ban đêm bao trùm cả Biên Hoang tập. Nhìn bề ngoài Biên Hoang tập dường như vẫn bình thường, hoang nhân bắt đầu đông đảo hướng về Dạ Oa từ tầm hoan tác nhạc, sự thật thì Biên Hoang tập đang trong tình thế bề ngoài yên ả nhưng bên trong thì rất căng thẳng, các đại thế lực đang ngấm ngấm nổi dậy và tạo thế chờ đợi thời cơ.

Lưu Dụ nói rất đúng, về phương diện và tình huống này không thể qua mặt được Hồ Bái, Đại Giang bang tiếp quản Hán bang tức là cũng tiếp nhận cả dư đảng của Di Lạc giáo, việc điều động nhân mã Đại Giang bang sẽ khiến cho Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy phát sinh cảnh giác. Từ đây có thể suy ra Hồ Lôi Phương có lẽ đã phản lại bọn họ.

Đây quả là trường đấu thú vị cả về đấu trí lẫn đấu lực.

Yến Phi mang theo Tâm bội thẳng tiến theo hướng đối diện tìm kiếm khắp Biên Hoang tập, dựa vào những biến dị kỳ diệu của Tâm bội để phán đoán vị trí của Trúc Pháp Khánh nên hiện tại đã có thu hoạch.

Lúc này chàng đang ẩn mình trong vùng bóng tối của Đệ Nhất lầu, gần như có thể khẳng định Trúc Pháp Khánh hiện đang ở tại khu bán vải lụa, nơi trước đó tiệm vải Hưng Thái Long bị Đồ Phụng Tam cưỡng bức chiếm đoạt đổi thành Thích Khách quán.

Sau trận chiến Biên Hoang tập, Đồ Phụng Tam giành được Tiểu Kiến Khang đã giao lại khách quán cho chủ cũ của nó, chỉ không ngờ lão bản Nhậm Minh Bang của Hưng Thái Long lại là yêu nhân của Di Lạc giáo.

Đồ Phụng Tam tuyệt không phải tùy tiện chọn một cửa hàng nào đó để làm Thích Khách quán, mà xem ra đã nhìn thấu quy mô và vị trí chiến lược của Hưng Thái Long, nó không những khóa chặt khu vực trung tâm đại nhai mà còn có hậu viện rộng rãi với bốn kho chứa thuận tiện có thể ẩn chứa hàng trăm người. Giả như Hưng Thái Long có một đạo năm trăm quân tối tinh nhuệ của Di Lạc giáo nhân lúc hỗn loạn từ trong tập mà tấn công Đông môn, khẳng định khởi sự là có thể khống chế cửa thành.

Sở dĩ Kiều Lâm nói gì đó như thể tấn công tây môn, bắc môn chắc chắn là kế lừa dối liên quân trong tập mục đích là muốn liên quân tập trung lực lượng phòng thủ hai cửa này, Di Lạc giáo sau khi chiếm Đông Môn sẽ thừa cơ tràn vào, do vậy có thể phán đoán là địch nhân đã nhìn ra Hồ Lôi Phương đã bán đứng bọn chúng.

Yến Phi thầm kêu "Hung hiểm thật."

Kế hoạch của địch nhân vốn dĩ không có một chút kẽ hở, bắt đầu từ việc phơi xác Phụng Thiện thị chúng, từng bước từng bước tiến hành âm mưu chờ đợi tín hiệu của Hồ Lôi Phụng sẽ bất ngờ tập kích nhất cử thủ thập Giang Văn Thanh, Tịch Kính, Phí Nhị Phiết và các nhân vật đầu não của Đại Giang bang, hoàn toàn tiếm quyền Đại Giang bang, sau đó sẽ xâm lấn các thế lực khác, ai ngờ lại bị Yến Phi khám phá ra âm mưu này, xem ra Biên Hoang tập khí số vẫn chưa tận.

Nghĩ đến đó, Yến Phi đề khí phi thân, âm thầm tiến về tiệm vải Hưng Thái Long dò xét.

oOo

"Đại vương giá đáo!

Kỷ Thiên Thiên ngồi một mình trong nội đường, thần sắc bình tĩnh nhìn Mộ Dung Thùy với vẻ mặt mỗi một đang tiến vào.

Mộ Dung Thùy lẳng lặng ngồi xuống góc còn lại của tiểu kỳ, một lát sau mới nói: "Thiên Thiên chắc đã đoán xảy ra việc gì rồi chứ?"

Kỷ Thiên Thiên trong lòng dâng lên một cảm giác khó nói, thiên hạ rộng lớn này e rằng chỉ có Yến Phi, ái lang của ta là có bản lĩnh hý lộng vị bá chủ vô địch này như lật bàn tay, đầu tiên thì đoạt mình lại ngay trong tầm kiểm soát của hắn, tuy rằng không thành công nhưng cũng khiến thiên hạ chấn kinh; hiện tại cho dù thiên quân vạn mã toàn lực giới bị vẫn có thể cùng nàng âm thầm gặp gỡ, làm sao không khiến Mộ Dung Thùy thất vọng chán nản như bây giờ. Môi hồng khẽ hé nói: "Chàng tới rồi à?"

Mộ Dung Thùy gật đầu nói: "Hắn đã tới rồi lại đi, Thiên Thiên có thể an tâm."

Kỷ Thiên Thiên lạnh lùng hỏi tiếp: "Chàng có thụ thương gì không?"

Mộ Dung Thùy lắc lắc đầu, đột nhiên bật cười nói: "Giỏi cho Yến Phi! giảo hoạt như cáo, tuyệt không phải loại hữu dũng vô mưu lại cảnh giác hơn người, thấy tình thế bất lợi lập tức ly khai, làm bao bố trí của ta thành công cốc, quả thật là đối thủ cao minh xác thực là khó tìm."

Kỷ Thiên Thiên ngấm ngấm lo sợ, ở với Mộ Dung Thùy một thời gian khá lâu, bằng vào lan tâm tuệ chất của mình, nàng đã phần nào suy đoán tính cách và tác phong hành sự của hắn.

Thấy Mộ Dung Thùy đột nhiên tán dương Yến Phi, bề ngoài muốn biểu hiện phong độ bao dung hơn người của hắn, thực chất ngấm ngấm là đã có phương pháp đối phó với Yến Phi. Mộ Dung Thùy là hạng người khi xác định rõ mục tiêu tuyệt đối không buông tha, như là hắn đối với mình vậy.

Mộ Dung Thùy quay lại nhìn nàng, êm nhu hỏi: "Thiên Thiên không muốn nói gì sao? Ôi chao, hình như tinh thần chiều nay Thiên Thiên thật tốt."

Kỷ Thiên Thiên ngấm ngấm thở dài, nàng biết rằng bất luận che dấu thế nào cũng không thể qua mặt được hắn, đồng thời cũng hiểu rằng càng giải thích càng hỏng, đơn giản là không nên trả lời hắn, nên nàng nói: "Ông muốn ta nói gì đây?"

Mộ Dung Thùy ngược lại chẳng một chút hoài nghi nào, nói: "Thiên Thiên đúng là không nên nói về vấn đề trên, đồ kỵ là thứ tình cảm khiến người ta đau đầu nhất. Được thôi, ta muốn rõ ràng hiệp nghị giữa chúng ta có còn hiệu lực không?"

Kỷ Thiên Thiên thầm nghĩ chỉ là hiệp nghị do mình người tình nguyện, ta đã không hề đáp ứng chuyện gì, bất quá nếu biết Mộ Dung Thùy đã thực sự bắt sống Yến Phi, Kỷ Thiên Thiên nàng vì Yến Phi mà chấp nhận mọi hy sinh.

Đúng tại khoảnh khắc này, nàng cảm nhận sẽ có một nguy cơ khác xảy đến cho quan hệ giữa nàng và Yến Phi trong tương lai.

Mộ Dung Thùy chắc chắn sẽ không bị động mà nhìn Yến Phi tới bản doanh cứu nàng mà có thể còn chủ động xuất kích trước, chỉ cần bắt được Yến Phi thì tự nhiên mình sẽ phải hiến thân cho hắn, nếu sự tình phát triển đến đó mình sẽ chẳng thể về bên cạnh Yến Phi được nữa. Mộ Dung Thùy xem ra quả là cao minh.

Kỷ Thiên Thiên chẳng lộ ra ngoài chút nào tâm sự của mình, nhẹ nhàng nói: "Đại vương nói thế nào thì cứ thế ấy, Thiên Thiên cảm thấy rất mệt nên muốn nghỉ ngơi sớm một chút."

Lúc này trong tâm nàng chỉ tràn đầy hình ảnh của Yến Phi, chẳng thể dung nạp thêm bất kỳ chuyện nào khác, cứ theo bí pháp Yến Phi truyền thụ là ý thủ đan điền quyết không để lộ ra ngoài.

Mộ Dung Thùy chậm chậm đứng dậy, cười: "Thiên Thiên nổi giận rồi! Bất quá ta chả có ý oán trách gì, ngày mai là ngày tốt để ta cử hành lễ đăng cơ rồi, ngàn vạn mong Thiên Thiên xuất hiện để Mộ Dung Thùy ta cảm thấy mọi việc được hoàn hảo."

Nói đoạn ung dung rời đi.

oOo

Yến Phi từ trên nóc mái nhà lộn nhanh xuống đất ẩn mình trong vùng tối phía sau đó.

Phía hậu viện tiệm vải Hưng Thái Long chỉ còn cách chàng ước tính khoảng vài dãy nhà, đột nhiên chàng tâm nảy sinh cảnh giới, tuy rằng không nhìn thấy địch nhân nào nhưng để an toàn vội tìm kiếm nơi để ẩn náu bản thân. Chỉ giây lát có tiếng gió từ phía Tây Nam truyền đến.

Yến Phi từ trong bóng tối ngẩng mặt nhìn lên, khép mắt thành đường nhỏ tránh để cho địch nhân có thể nảy sinh cảm ứng ánh mắt của mình. Chàng không thể không cẩn thận, từ tốc độ di chuyển càng ngày càng gần, chàng phán đoán đối phương chắc phải là nhất đẳng cao thủ

Ba đạo hắc ảnh lướt qua mái nhà chớp mắt biến mất, rõ ràng là hướng về phía hậu viện của tiệm vải Hưng Thái Long.

Yến Phi liếc qua đã nhận ra người đứng giữa trong ba đạo hắc ảnh đó chính là vợ của Trúc Pháp Khánh Ni Huệ Huy. Hai bóng theo sát bên thị là hai nam tử, thân thủ xem ra cũng rất cao minh, phải là nhân vật trong Kim Cương Tứ Đại Hộ Pháp của Di Lặc giáo.

Yến Phi trong tâm thầm kêu tuyệt.

Ni Huệ Huy rất cuộc cũng vội vã từ Vinh Dương tới đây kịp thời, đương nhiên là Trúc Pháp Khánh sau khi gặp chàng tại Biên Hoang đã truyền tin nhắn Ni Huệ Huy không cần trấn thủ Vinh Dương nữa, mau lập tức về hội hợp cùng Trúc Pháp Khánh.

Chàng thầm kêu thật là cơ hội tốt, chỉ cần bám theo Ni Huệ Huy là có thể truy ra nơi ẩn náu của Trúc Pháp Khánh, cũng vì Ni Huệ Huy vừa tới nên Trúc Pháp Khánh thế nào cũng phải giải thích tường tận cho thị minh bạch tình thế hiện tại của Biên Hoang tập, nhân đó chàng có thể nắm rõ tình hình của địch nhân.

Tất cả các suy tính ấy lần lượt lướt nhanh qua đầu chàng như điện quang, Yến Phi từ chỗ nấp nhô ra mau lẹ bám theo địch nhân.

Lưu Dự đứng trên Quan Viên đài, hướng mắt về phía đông Đại nhai lướt một vòng quanh các gian phòng, hai bên chàng là Đồ Phụng Tam và Trác Cuồng Sinh.

Trên đài còn có hơn hai chục cao thủ tinh tuyển từ Dạ Oa tộc, ai nấy đều tập trung tinh thần, nghiêm mật giám sát toàn bộ Biên Hoang tập, chỉ cần Yến Phi phát xuất đăng quang tại bất kỳ đâu là khó có thể lọt qua mắt họ được.

Còn Giang Văn Thanh, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi dẫn đầu ba toán tinh binh ẩn mình trong đêm tối tại các lầu phòng vành ngoài quanh Dạ Oa tử cảnh giới cao độ, sẵn sàng ứng phó với đột biến xảy ra.

Dạ Oa tộc liên quân thành từng nhóm xuất động, bề ngoài biểu hiện như tầm hoan tác nhạc, sự thật là ai nấy đều chuẩn bị chu đáo để ứng phó với bất kỳ tình huống nào.

Phòng ngự ở vòng ngoài do Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt, Phí Nhị Phiết và các người lớn phụ trách. Hồ Lôi Phương do tình huống đặc biệt chỉ lĩnh nhiệm nhân mã bản bộ ở Nam môn chờ lệnh, lại còn bị đặt dưới sự giám sát.

Mọi chuyện đều được chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn chờ tín hiệu của Yến Phi.

Trác Cuồng Sinh vuốt râu hân hoan cười: "Biên Hoang tập chúng ta toàn trông vào tiểu Yến Phi, bằng vào mạch bảo của tâm linh kỳ diệu mà hiểu rõ âm mưu của địch nhân, nếu không chỉ sợ chúng ta chết mà không hiểu tại sao."

Đồ Phụng Tam than rằng: "Ta rất ít khi bội phục một ai nhưng không thể không bội phục Yến Phi, nếu không có hắn thì chúng ta sớm đã tiêu đời ở Phong Minh hạp. Còn tại Huỳnh Dương khi tình huống địch nhân giăng trận bày bố nghiêm mật tiếp đón, hắn vẫn có thể lén vào gặp mặt Thiên Thiên mỹ nhân được, như tối nay có thể đại phá Di Lạc giáo thì cũng phải bái tạ công ơn của hắn."

Nghe hai người tán thưởng Yến Phi như vậy, Lưu Dụ lại có cảm thụ khác.

Hai người họ đều là những người không cam chịu khuất phục số mệnh, nên chỉ cần có cơ hội lập tức thoát khỏi sự đã qua nắm lấy vận mệnh của mình. Như Biên Hoang tập chính là ân sủng tối cao mà ông trời ban cho họ.

Trác Cuồng Sinh cũng là loại người rất đặc biệt, đối với sự vật đều có cách nhìn và tư duy khác hẳn mọi người. So với đám danh sĩ khoa trường rỗng tuếch của Kiến Khang, lão mới đích thực là phong lưu danh sĩ, không đòi hỏi gì cho bản thân cũng đã toát lên khí chất của danh sĩ.

Cái chết của Nhậm Dao đã giải phóng lão khỏi vận mệnh của gia tộc, do đó lão cự tuyệt tham dự bất kỳ hành động nào của Tiêu Dao giáo.

Đồ Phụng Tam thì nhân vì Biên Hoang tập mà hiểu thấu hoàn toàn con người của Hoàn Huyền, đối với lão triệt để thất vọng, càng không cam tâm làm công cụ cho lão thống nhất thiên hạ.

Bon họ đều cảm kích Yến Phi, chỉ là vì lợi ích của Yến Phi và họ hoàn toàn đồng nhất, họ đều có thể vứt bỏ sinh tử vì tự do và công bằng của Biên Hoang tập vinh nhục cùng hưởng.

Cổ chung trường bắt đầu trở nên náo nhiệt, các lộ giang hồ nam nữ từ ngũ hồ tứ hải tới buôn bán và trình diễn tạp nghệ bắt đầu dựng lều mở rạp.

Lưu Dụ thốt lên: "Hay cho Yến Phi! Hay cho Biên Hoang tập! Ai chưa đến đây, tưởng nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ đến tình huống này."

Trong lòng gã bất giác hiện lên khuôn mặt như hoa như ngọc của Vương Đạm Chân, nếu nàng có mặt tại đây sẽ thấy một quang cảnh thú vị đến thế nào?

Nàng hiện tại ở phương trời nào?

Đêm nay là một đêm đặc biệt phi thường, tại chốn phồn hoa nhiệt náo này lại ẩn giấu sát cơ trùng trùng.

Đồ Phụng Tam than: "Lưu huynh nói rất đúng. Lần đầu tiên khi ta đặt chân lên Biên Hoang tập liền sinh cảm thụ chưa từng có, khi đó ta còn mang thân phận của kẻ phá hoại không thể tự thức ngộ, cho đến khi gặp Thiên Thiên tiểu thư ta mới bắt đầu do dự nghi ngờ về hành vi của mình, nghĩ đến Biên Hoang tập giống như một hồ nước trong xanh mỹ lệ trong đó các loại cá cùng cỏ cây sinh trưởng nương tựa vào nhau mà sống, bất kỳ thứ gì khác vút vào đều phá hỏng cảnh đẹp mê người của hồ nước."

Trác Cuồng Sinh song mục lóe lên thần sắc cuồng nhiệt, thần tình hiện lên vẻ hoài niệm, hắn chậm rãi nói: "Ta cũng nhớ cảm giác lần đầu tới Biên Hoang tập, đích thị là vừa gặp đã yêu, sau đó ta mới phát giác ra thứ mình quyến luyến, yêu mến mãnh liệt chính là Biên Hoang tập, hoàn toàn yêu nó, ngoài nó không còn gì là

quan trọng nữa cả. Ta không chỉ yêu ưu điểm mà còn yêu cả khuyết điểm của vùng đất này nữa, chỉ có ở Biên Hoang tập ta mới sống hết lòng hết sức. Mỗi thời khắc đều không biết chuyện gì sẽ xảy ra sau đó, mỗi thời khắc Biên Hoang tập đều ở ranh giới giữa an toàn và nguy hiểm, tựa như mộng đẹp và ác mộng quấn quít không rời. Nói đúng ra ta còn phải cảm kích hai vị, trời xui đất khiến làm ta hồi phục được tự do của bản thân, lão thiên gia thực đãi ta không bạc, vì vậy ta quyết định sống chết cùng Biên Hoang tập, nơi khác cho dù có sống với ta cũng chẳng có chút ý nghĩa nào cả."

Nghe lão tự bạch thâm tình, hai người nhất thời không biết nói gì thêm.

Tiếng bước chân vang lên.

Tổng Bi Phong tới gần Đồ Phụng Tam trầm giọng bảo: "Không tìm thấy An tiểu thư."

Lưu Dụ giật mình hỏi: "Không xảy ra chuyện gì chứ?"

Trác Cuồng Sinh thanh âm mười phần tin tưởng nói: "Không kẻ nào dám động thủ tại Dạ Oa tử, huống hồ An Ngọc Tình không phải nữ lưu tầm thường mà kiếm pháp cao minh, nếu Di Lặc giáo dám công nhiên hạ thủ tuyệt không thể qua mắt được Dạ Oa tộc chúng ta."

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Chắc nàng ta gặp sự cố đặc biệt, không phó hẹn."

Tổng Bi Phong hỏi: "Tiểu Phi vẫn chưa có tin tức gì sao?"

Lưu Dụ lắc đầu đáp: "Chúng ta vẫn đang chờ."

Đồ Phụng Tam nói: "Việc thu tóm phục binh của Di Lặc giáo do bốn người chúng ta và các cao thủ tinh tuyển của Dạ Oa tộc phụ trách, hỗ trợ Yến Phi đối phó với phu phụ Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy, các yêu nhân còn lại do các hảo hán khác thu thập. Mẹ nó chứ! Bọn ta phải gọi chúng là có tới mà không có về, như thế mới chứng tỏ được thực lực của chúng ta."

Có tiếng gió động.

Bốn người quay đầu lại, Cao Ngạn thần sắc ngưng trọng lao vào như gió.

Hồi 9

Quân Tinh Độ Nhất

Yến Phi xuất phát sau nhưng tới trước, nhân lúc Ni Huệ Huy ba người vượt tường tiến vào hậu viện cũng tung mình tiến vào theo.

So với bố trí hành cung của Mộ Dung Thùy ở Huỳnh Dương thì cách bố trí ở Hưng Thái Long của bọn yêu nhân Di Lặc giáo còn kém xa. Yến Phi thật sự cao minh khi chọn vị trí thuận lợi, nhân lúc sáu tên canh phía sau hậu viện chú ý đám ba người Ni Huệ Huy là băng vào ẩn thân, lại thêm hành động nhanh như điện chớp, lợi dụng đêm tối yểm hộ liền trườn người dán sát tường mà vào, đến khi địch nhân trở lại bình thường chàng đã kịp nấp trong một đồng phế liệu ngổn ngang cạnh kho hàng.

Ba người Ni Huệ Huy lướt qua đầu chàng, từ trên nóc kho hàng nhảy xuống đất tiến vào khu phòng ốc phía sau tiếm vãi Hưng Thái Long.

Yến Phi đang ngồi xếp bằng, toàn lực vận công loại bỏ hết mọi tạp niệm trong đầu.

Đầu tiên đập vào tai là tiếng thanh âm hô hấp truyền lại từ phía kho hàng, nghe kỹ có thể khẳng định trong kho chứa khoảng hơn trăm người, nếu tính cả bốn thương phòng cộng lại thì tổng cộng địch nhân hiện có tại khu hậu viện phải lên đến bốn đến năm trăm tên.

Sự chú ý của chàng mau chóng di chuyển sang hướng ba người Ni Huệ Huy, băng vào thích giác linh mẫn mà dõi theo bước chân của họ.

Ni Huệ Huy chợt dừng lại, làm cho hai gã kia cũng dừng theo.

Tiếp đến là tiếng hừ lạnh của Ni Huệ Huy, nghe thấy vậy Yến Phi hết sức hoài nghi, bắt quá chàng chỉ biết thị dừng lại ở cửa sau kho hàng, điều này khiến Yến Phi hoan hỉ ra mặt. Nếu Trúc Pháp Khánh trú thân tại kho hàng đầu tiên cách chàng hơn hai mươi trượng, lại còn thêm bức tường đá kiên cố ngăn trở, muốn nghe rõ cuộc nói chuyện giữa Ni Huệ Huy và Trúc Pháp Khánh thì chàng buộc phải rời chỗ ẩn tòi đó mới có thể nghe rõ ràng được.

Có tiếng con gái hoảng hốt nói: "Phật nương phúc an! Phật gia tại phía trước đang chờ đón pháp giá"

Ni Huệ Huy lạnh lùng nói: "Coi người xem quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù thế kia còn ra thể thống gì nữa không? Mau cút đi cho ta!"

Tiếp đó là tiếng bước chân ngày càng xa dần.

Yến Phi nghe thấy mà lắc đầu, yêu nhân vẫn là yêu nhân, thời khắc đại chiến lâm đầu, vậy mà Trúc Pháp Khánh vẫn nhịn không được đi tìm nữ đồ đệ hành dâm thủ lạc, lại còn để Ni Huệ Huy bắt gặp nữa.

Có tiếng Trúc Pháp Khánh vang lên: "Tiểu Huệ Huy của ta đến rồi đấy à? Nàng đến thật tốt quá! Con nhỏ Tiểu Mị lăng lơ sao sánh được với bảo bối này của ta chứ."

Tiếp đó là một tràng cười dâm dăng.

Ni Huệ Huy hạ giọng phân phó hai người bên cạnh: "Các người tuần thị xung quanh, xem xét có lạ không."

Hai gã tuân mệnh rời đi.

Tiếng gió vụt nổi lên, một trong hai người quay lại hậu viện, lướt qua cách chỗ Yến Phi ẩn nấp khoảng hai trượng tiến vào một kho hàng ở chính giữa.

Tinh thần Yến Phi lại tập trung trở lại phía Ni Huệ Huy.

Cửa đóng lại.

Thanh âm chưa hết giận dữ của Ni Huệ Huy vang lên từ trong phòng: "Ông đang làm gì vậy? Gặp Yến Phi mà không giết hẩn, lại để hẩn khám phá ra quan hệ giữa Diêu Hưng và chúng ta."

Trúc Pháp Khánh không vui nói: "Nàng và Mộ Dung Thùy làm gì vậy? Giăng thiên la địa võng, lại để cho Yến Phi tại thành Huỳnh Dương ra vào tự do, không thể cản trở nổi hẩn. Có phải là gặp Mộ Dung Thùy như lửa gặp rơm bốc cháy hoàn toàn quên sạch mọi sự chẳng."

Yến Phi kinh hãi, Ni Huệ Huy hiển nhiên là trên đường đến đây đã nghe thuộc hạ hồi báo, biết rõ ràng âm mưu bại lộ. Như vậy vấn đề sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng, có phải là Hồ Lôi Phương bị bức bách nên phải giả vờ ưng thuận theo phe họ nhưng thật ra lại ngầm ám thị nhắc nhở Kiều Lâm chăng?

Trúc Pháp Khánh kêu "Ồi chào!", cùng âm thanh tiếng sột soạt do xiêm y và hơi thở hổn hển của Ni Huệ Huy tạo ra, rõ ràng là Ni Huệ Huy đã nhào vào lòng Trúc Pháp Khánh và đang hung dữ nhéo Trúc Pháp Khánh, hai tay của Trúc Pháp Khánh rõ là đang sờ soạng khắp thân thể phong mãn của Ni Huệ Huy.

Quan hệ của đôi phu phụ này thật kỳ quái, lại còn dâm tiện không chịu được.

Ni Huệ Huy giận yêu nói: "Dừng tay. Nếu không ta với ông một mắt một còn. Nào....."

Lại tiếng Trúc Pháp Khánh hôn "chụt, chụt" liên tiếp, lại nói: "Mộ Dung Thùy có tán tụng công phu trên giường của nàng không?"

Yến Phi chỉ muốn bịt tai lại, đối thoại của hai tà nhân này quanh quẩn không ngoài việc quan hệ nam nữ.

Ni Huệ Huy tức giận: "Mộ Dung Thùy hiện tại trừu Kỳ Thiên Thiên ra đối với các nữ nhân khác chẳng chút hứng thú, ông còn hồ ngôn loạn ngữ uống hũ dấm thì ta tuyệt đối không tha cho ông."

Trúc Pháp Khánh cười đậm đắng: "Là Mộ Dung Thùy ngu ngốc, không biết mình đã bỏ qua một vụ vật như thế này. Hà! Kỳ Thiên Thiên, để Mộ Dung Thùy chơi chán rồi ta sẽ cùng hắn trao đổi nương tử một đêm. Ôi chào! Nương tử sao càng lúc lại càng mạnh tay đến vậy!"

Ni Huệ Huy lại giận dữ nói: "Dừng tay. Hiện tại là thời khắc nào mà ông nổi hứng bắt tử như vậy. Hiện nay ta chỉ sợ bị tiểu tử khám phá ra chúng ta cùng Mộ Dung Thùy, Diêu Phương ba phe đã kết thành một, giả sử chuyện ở Biên Hoang tập này đến tại Mộ Dung Xung thì có phải bao nhiêu điều kế công sức của chúng ta chả còn linh nghiệm nữa sao."

Từ chỗ ẩn nấp Yến Phi cảm thấy lạnh mình, trong lòng kêu thầm thật nguy hiểm, chàng cảm thấy chuyện này thật không phải vô ích.

Hồ Lôi Phương khẳng định có vấn đề, chỉ là vì hắn tính không để lộ tình huống đáng nghi ngờ nào.

Trúc Pháp Khánh cười lạnh nói: "Bất luận là Diêu Trường chiếm được Quan Trung, hoặc là Mộ Dung Thùy thống nhất được Mộ Dung Tiên Ti tộc, tạm thời đối với chúng ta không hề quan trọng, tốt nhất là sau khi Mộ Dung Xung bị tiêu diệt, Diêu Trường cùng Mộ Dung Thùy đánh nhau tới lưỡng bại câu thương, chúng ta ở giữa chiếm hết quyền lợi của Biên Hoang tập, lại dùng chiêu cách bờ coi lửa, mở rộng giáo phái của ta."

Ni Huệ Huy giọng bất mãn: "Phật gia nào phải là người có tầm nhìn hạn hẹp thế? Chúng ta đương nhiên là không thể cùng Mộ Dung Thùy và Diêu Trường liệu định, nhưng không thể không lo cho Bột Bột, hiện tại nó đầu phục Diêu Trường để đối kháng Thác Bạt Khuê, chuyện này quan hệ tới sự phát triển cơ nghiệp chúng ta tại Bắc phương, tuyệt không thể xem nhẹ."

Trúc Pháp Khánh hừm một tiếng, nói: "Thác Bạt Khuê thì có gì đáng lo, hắn dám chiếm lấy Bình Thành và Nhận Môn chỉ là tìm đường chết. Hắn căn bản còn thua xa đối thủ Mộ Dung Thùy, làm sao coi là đủ cân lượng?"

Lại hỏi tiếp: "Nàng đã gặp Diêu Hưng chưa?"

Ni Huệ Huy trả lời: "Bọn ta gặp nhau lúc hoàng hôn, đối với đề nghị đột kích Biên Hoang tập hôm nay, về phía hắn thì không có vấn đề, hắn có một vạn Khương binh tinh nhuệ, bản thân Diêu Hưng cũng là kẻ kiêu dũng thiện chiến nên có thể một đòn là chiếm lấy khu bến cảng. Về phía Quốc Bảo có thuận lợi không?"

Trúc Pháp Khánh đáp: "Hai ngàn quân Kiến Khang của Quốc Bảo đã theo đường bộ lặng lẽ tiềm nhập khu vực rừng rậm núi hiểm phía nam Biên Hoang tập, mọi việc đều ổn thỏa. Lần này nhân họa đắc phúc, cả đám ngu ngốc vô tri Biên Hoang tập chết đến nơi mà vẫn còn lo nói chuyện nhân nghĩa đạo đức, đêm nay giữa giờ Sửu và giờ Dần bọn chúng sẽ biết thế nào là đã sai lầm tệ hại thế nào."

Lại tiếp tục hỏi: "Về phía Mộ Dung Thùy có nói gì không? Ta thật không hiểu sau khi công hãm Biên Hoang tập thì hắn thu được lợi ích gì chứ?"

Yến Phi vốn dĩ định ly khai, nghe đến đoạn này lập tức quyết định lưu thêm giây lát.

Ni Huệ Huy nói: "Yêu cầu duy nhất của hắn là bắt sống Yến Phi mang về Huỳnh Dương. Ông nói hắn bất trí, ta cho rằng hắn là loại gian ngoan giáo quyết mới đúng. Dù cho chúng ta đoạt được Biên Hoang tập, nhưng đến khi bao nhiêu thành trì từ Tứ Thủy đến phương Bắc trở thành trong tay của hắn, bọn ta nào dám không chia đều lợi ích Biên Hoang tập không? Không phải một binh một tốt mà vẫn có được Biên Hoang tập, hắn đích thị mới là kẻ thông minh."

Yến Phi lập tức phán đoán, võ công Trúc Pháp Khánh tuy cao minh hơn Ni Huệ Huy nhưng tài trí thì không bằng thị.

Trúc Pháp Khánh cười nói: "Ai là người thông minh nhất tương lai sẽ có câu trả lời. Không chỉ một mà là hai, điều kiện mà Tư Mã Đạo Tử đặt ra cũng là muốn bắt sống một người."

Ni Huệ Huy nói: "Lưu Dụ?"

Trúc Pháp Khánh đáp: "Nương tử đoán đúng lắm, sắp còn một chút thời gian, ta lại chịu nhịn hơn trăm ngày, hay là chúng ta..."

Ni Huệ Huy tức giận nói: "Ông mà nhịn trăm ngày à? Ta còn chưa tính sổ với ông chuyện xảy ra vừa rồi là như thế nào?"

Lúc này Yến Phi đang định bỏ đi.

Trúc Pháp Khánh cười dâm dặt: "Nương tử đại nhân đại lượng, ta có trọng lễ muốn tặng nàng đây."

Ni Huệ Huy hớn hờ nói: "Có bảo vật gì thì mau mang ra."

Yến Phi toàn thân chấn động, đoán ra được vật mà Trúc Pháp Khánh muốn đưa Ni Huệ Huy là thứ gì.

oOo

Cao Ngạn tới trước bốn người nói: "Tình thế xảy ra ngoài dự liệu của chúng ta."

Lưu Dụ nói: "Phải chăng phát hiện hành tung địch nhân ở phía Nam tập?"

Cao Ngạn ngờ nhắc hỏi: "Người làm sao mà đoán trúng được?"

Trác Cuồng Sinh khẩn trương cắt ngang nói: "Thời gian không nhiều, những chuyện vớ vẩn thì không cần nói đến."

Cao Ngạn nói: "Sau khi tối trời, nhân mã của Hách Liên Bột Bột theo Diêu Tử hạp xuất phát lập trận ở sơn khu, bắt đầu cẩn thận từng bước tiến về tập. Cứ theo tình hình hiện tại của chúng khoảng sau giờ Tý sẽ đến khu hồ nguyên phía tây tập."

Tổng Bi Phong hỏi: "Là thể loại binh chủng gì vậy?"

Cao Ngạn trả lời: "Toàn là kỵ binh, nhân số từ một vạn rưỡi đến vạn tám, đội hình chỉnh tề, không giống đám ô hợp Di Lặc giáo và quân Hung Nô lúc mới đầu tập hợp."

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Tình hình quân địch phía Nam như thế nào?"

Cao Ngạn đáp: "Phía Nam, địch nhân ẩn phục tại sơn khu phía tây bắc Hoang Cương trấn, nhân số không rõ lắm, có lẽ phải vài ngàn người, nếu ta nhìn không lầm là quân Kiến Khang của Tư Mã Đạo Tử, cũng là loại khinh kỵ binh. Nếu bọn họ rời khỏi nơi ẩn náu có thể trong hai canh giờ là tới Nam môn."

Tổng Bi Phong và Lưu Dụ đưa mắt nhìn nhau cùng hiểu đối phương nghĩ gì. Rõ là Di Lặc giáo muốn xuất thủ đối phó Biên Hoang tập thì đương nhiên đồng minh Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo không thể đứng ngoài cuộc được.

Đồ Phụng Tam mắt lấp lánh nhìn sang hướng Lưu Dụ nói: "Lưu huynh có biết tâm ta hiện nghĩ gì không?"

Lưu Dụ gật đầu nói: "Nếu chúng ta nhắm mắt tin vào kế hoạch Kiều Lâm cố tình để lộ cho Hồ Lô Phương là tiến công vào hai cửa Tây và Bắc của Biên Hoang tập, sợ rằng trận này chúng ta thất bại thảm hại."

Trác Cuồng Sinh hít một hơi khí lạnh nói: "Phải chăng Hồ Lô Phương có vấn đề?"

Đồ Phụng Tam nói: "Điều này vẫn rất khó nói, bất quá tha thứ cho phần đồ vốn không phải tác phong của ta, chúng ta tất phải tiểu nhân trước quân tử sau, giả thiết như Hồ Lô Phương không chịu ngoan ngoãn hợp tác, chúng ta cần phải ra tay tiêu diệt hần mảnh giáp không còn. Mặt khác nếu để Kiến Khang quân theo Nam môn tiến vào Biên Hoang tập cùng Khương bang của Hồ Lô Phương hội hợp, chắc chúng ta chết không có đất chôn."

Tổng Bi Phong nói: "Theo tình huống hiện tại, chúng ta nhằm vào Hồ Lô Phương khai đao chỉ sợ đã thảo kinh xà, điều đó khiến chúng ta không thể đi trước một bước tiêu diệt bọn phục binh Di Lặc giáo trong tập được."

Đồ Phụng Tam hướng về Lưu Dụ hỏi: "Lưu huynh đối với việc này có ý kiến gì?"

Lưu Dụ trong lòng dâng lên cảm giác kỳ dị, Đồ Phụng Tam hiện tại không ngừng kiểm tra năng lực phán đoán và ứng biến của mình, rốt cuộc hắn có ý đồ gì? Hay định nhân cơ hội này kiểm tra xem mình có đủ tư cách để kế thừa Tạ Huyền hay không, hay là muốn hiểu rõ năng lực của mình để tương lai đối phó lại chẳng?

Nghĩ rồi gã lại lập tức bỏ qua nhận định này, do vì Đồ Phụng Tam đối với Biên Hoang tập cũng giống nhiệt luyện của Trác Cuồng Sinh với Biên Hoang tập vậy, điều đó không thể nghi ngờ. Nhìn theo góc độ này Đồ Phụng Tam rõ ràng có ý phản lại Hoàn Huyền, do đó muốn mình trở thành lãnh tụ tối cao của Bắc Phủ binh khi đó sẽ toàn lực hỗ trợ.

Bất kỳ thế lực nào muốn tồn tại tại Biên Hoang tập nếu không có thế lực ngoại lai trợ giúp sẽ trở nên khó khăn phi thường

Suy nghĩ đến đó không chút do dự, gã hạ giọng nói: "Hiện tại việc tối quan trọng là làm rõ lập trường chân chính của Hồ Lô Phương."

Xong lại quay qua Cao Ngạn nói: "Địch nhân không những coi thường Biên Hoang tập mà còn coi thường năng lực trinh sát của thủ lĩnh phong môi Cao Ngạn tiểu tử của chúng ta, Cao Ngạn ngươi hiện tại toàn lực tìm kiếm khu vực đề đập của Dĩnh Thủy, nếu Hồ Lô Phương đích thực tâm khẩu không như nhất, đại quân Diêu Hưng khẳng định đang tàng thân nơi ở nơi nào đó của khu vực đề đập"

Trác Cuồng Sinh chau mày: "Người của Diêu Hưng khả năng cũng ẩn thân ở phía tây ngạn để tránh các rắc rối khi vượt sông."

Cao Ngạn động dung nói: "Lưu đại ca đích thị là thám tử xuất sắc, ta cũng nhận như lão Trác nếu mình là địch nhân khẳng định sẽ ở đâu đó bên Tây ngạn, vì vậy mới tập trung nhân thủ tìm kiếm phía Tây ngạn, đề đập chỉ cho người theo dõi thôi."

Đồ Phụng Tam hân hoan liếc nhìn Lưu Dụ, lộ thần sắc tán thưởng nói: "Cao Ngạn ngươi có thể bắt đầu tìm kiếm khu bến cảng lục soát khắp khu sơn lâm hoang dã phía Đông ngạn trong thời gian hai canh giờ ngựa chạy, thám tử cử đi phải thực sự có bản lĩnh, nhất định không để địch nhân phát giác."

Cao Ngạn lĩnh lệnh lên đường.

Trác Cuồng Sinh xoa xoa tay: "Thám tử xác thực không phải sở trường của ta, được rồi! Hiện tại các người định xử lý thế nào?"

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đưa mắt nhìn nhau và cùng nở một nụ cười hiểu ý, sau đó ung dung trả lời: "Chúng ta hiện tại có thể phán đoán địch nhân phải sau hai canh giờ nữa mới có thể phát động toàn diện công kích, dĩ nhiên chúng ta lại có thêm thời gian để chờ tin tức của tiểu Phi, xưa nay hắn chưa để chúng ta thất vọng bao giờ."

oOo

Yến Phi đưa tay vào bọc lấy ra Tâm bội, nắm chặt trong lòng bàn tay..

Tâm bội nóng đến mức khó cầm được, nhiệt lực phát ra từng đợt từng đợt khiến chàng nảy sinh cảm giác cổ quái vô cùng.

Thanh âm yêu kiều của Ni Huệ Huy lại truyền đến tai chàng: "Ông làm cái gì thế, đường đường là Đại Hoạt Di Lặc gia sao lại có thể quỳ dưới đất như vậy?"

Yến Phi không còn thời gian để chế giễu tư thế phòng the của Trúc Pháp Khánh, trong lòng thầm nghĩ Thiên Địa bội quả như Lưu Dụ dự tính là đã được cất giấu trong chiếc hộp nào đó, vì vậy đến tận lúc này đối

phương vẫn chưa phát hiện được tình huống dị thường phát ra trên Thiên Địa bội.

Bất quá nếu để đôi phu phụ này phát hiện Thiên Địa bội đang nóng lên thì hậu quả thật không lường. Có trời mới biết họ đã bức Phụng Thiện nói ra bí mật của Thiên Địa bội hay chưa.

Đúng thời điểm này, linh quang trong đầu chợt hiện.

Trúc Pháp Khánh nghiêm chỉnh nói: "Lạc thú khuê phòng chẳng chỗ nào không dùng cả, nó thu gom hết những điều xấu hổ lẫn những chân tình chân tính của người ta, như thế mới có thể tận hưởng được. Bồn Phật gia hiện tại dâng lên Phật nương đạo gia dị bảo, hy vọng sau khi nương tử thu hậu lễ mà quên đi làm lỗi của bồn Phật gia mà chỉ nhớ đến những điều tốt, trước khi đại khai sát giới có thể cùng bồn Phật gia tu luyện Hoan Hỷ Thiên công, ta đã kiểm chế cực khổ lắm rồi."

Hỏa nhiệt chân khí từ Đan Kiếp xuất hiện tập trung về bàn tay bao tỏa Tâm bội vào bên trong.

Cũng như cách phong bế tâm linh của Yến Phi, chân khí của chàng cũng có dị năng tương đương, cũng như Tâm bội có thể cảm ứng Thiên Địa bội từ xa vậy.

Yến Phi trong tâm cầu trời báỉ phạt, Tâm bội quả nhiên lạnh dần trở lại.

Chiếc hộp được nâng lên và có tiếng vọng ra.

Ni Huệ Huy"A" lên một tiếng yêu kiều, khen rằng: "Quả nhiên là kỳ bảo vô song. Ồ! Ông lại làm gì thế?"

Trúc Pháp Khánh cười dâm đãng nói: "Nàng nghĩ xem ta làm gì nào? Đương nhiên là giúp nương tử cởi bỏ y phục rồi."

Ni Huệ Huy run rẩy hơi thở nặng nhọc nói: "Hiện tại là lúc nào rồi?"

Trúc Pháp Khánh hừ lạnh: "Nàng cho Trúc Pháp Khánh ta là loại yêu nhân nào, há lại không biết đến lúc sát nhân chăng? Hiện tại thần công của ta đã đại thành, cùng nàng tu Hoan Hỷ Thiên là giúp nàng đột phá trong võ công đợi đến lúc giết chóc cho thống khoái, nàng cứ theo sự phân phó của ta, khiến ta cảm thấy nàng trở thành tâm can bảo bối biết nghe lời của ta."

Ni Huệ Huy thanh âm như run rẩy nói: "Di Lạc Phật gia của ta, lão muốn làm gì nô gia thì làm, mọi sự đều theo ý của Phật gia."

Yến Phi thầm nghĩ nếu lúc này là đột kích Trúc Pháp Khánh thì không thể cơ hội ngàn năm có một này được

Nhưng nhiệm vụ trọng yếu lúc này là truyền đạt tình hình địch nhân, đành âm thầm vội vã bỏ đi.

oOo

Lưu Dự nhìn hướng về phía Đông Đại nhai, nói "Ta dám khẳng định nhân mã của Diêu Hưng đang nấu mình tại Đông ngạn."

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Nếu nhân mã của Diêu Hưng không tham dự hành động đêm nay, Hồ Lôi Phương đã không cần phải che dấu địch nhân đến từ Kiến Khang càng không cần nói dối chúng ta."

Trác Cuồng Sinh thở dài nói: "Thật đáng tiếc! Nhưng đến giờ ta vẫn khó tiếp thu Hồ Lôi Phương lại là loại người bán đứng huynh đệ bằng hữu như vậy."

Đồ Phụng Tam lạnh lùng nói: "Biết người mà không biết được tâm. Ngày nọ chúng ta cùng hấn cùng chống đại địch không thể dừng được, mà cũng vì lợi ích nữa. Hiện tại hấn cũng vì lợi ích, bất quá chỉ là lợi ích của tộc nhân hấn chứ không phải lợi ích của Biên Hoang tập."

Trác Cuồng Sinh lắc đầy cười khổ nói: "Chúng ta có thể chống lại ba lộ đại quân của địch nhân không? Trước khi định nhân đại cử tấn công chúng ta còn phải đối phó với phu phụ Trúc Pháp Khánh và Hồ Lôi Phương, chỉ riêng ở tổng đàn Khương bang đã có đến ba nghìn binh mã rồi."

Đồ Phụng Tam nói: "Tình thế đêm nay hung hiểm không khác gì trận chiến chống lại Tôn Ân và Mộ Dung Thùy, bất quá chỉ cần chúng ta dùng biện pháp giống như thế là có thể qua cơn khó khăn này."

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên: "Giống như thế?"

Đồ Phụng Tam nói: "Đầu tiên là xác lập rõ ràng quyền chỉ huy, ta nguyện ý toàn lực ủng hộ Lưu huynh làm tổng chỉ huy trận này, còn người đi thuyết phục lão đại các phe khác đương nhiên là Trác danh sĩ của chúng ta rồi."

Trác Cuồng Sinh lom lom nhìn Đồ Phụng Tam rồi lại nhìn Lưu Dụ, bỗng nhiên bật cười: "Biện pháp thật đơn giản và dễ hiểu, vậy mà ta nghĩ không ra. Tuân mệnh!"

Nói xong hoan hỷ đi ra.

Tổng Bì Phong giật mình báo: "Đã thấy tín hiệu của tiểu Phi rồi!"

Hai người cả mừng nhìn lại, ở một góc biên giới của Dạ Oa tử có ánh sáng yếu ớt của Phong đăng lóe lên một ngắn một dài một, hiển nhiên là yêu cầu tấn công khẩn cấp.

Hồi 10

Đồ Phụng Tam, Tổng Bì Phong, Lưu Dụ và Yến Phi gặp nhau ở ranh giới góc Tây Nam của khu Dạ Oa Tử, họ vội vàng tiến nhập một tòa tiền trang của Phí Nhị Phiết ở Đông Đại nhai, nằm đối diện với tiệm vải Hưng Thái Long.

Bốn người leo lên gác, nhìn qua hai cửa sổ nhỏ trông ra phố quan sát tình hình của tiệm này.

Đồ Phụng Tam hậm hực nói: "Trời đất! Không ngờ lại đến ẩn nấp tại thích khách quán của ta, thật là khéo làm sao. Ngày nọ ta cưỡng mua lại Hưng Thái Long, khẳng định đã làm hư một số chuyện mờ ám của bọn Di Lặc giáo."

Lưu Dụ cười nói: "Người thích hợp để chỉ huy tấn công tiệm vải Hưng Thái Long khẳng định là Đồ huynh, ngoài Đồ huynh ra còn ai quen thuộc tình thế bên trong hơn được"

Đồ Phụng Tam hân hoan thừa nhận: "Việc tốt thế này ta không từ chối." rồi cười nói tiếp: "Nhân quang của ta không đến nỗi tệ! Ngày ấy chọn trúng tiệm vải Hưng Thái Long làm thích khách quán, chính là vì nhìn ra có thể ẩn tàng binh lực tại bốn kho chứa hàng ở hậu viện Hưng Thái Long, không ngờ vốn là sào huyệt bí mật của bọn Di Lặc giáo."

Yến Phi vấn tất những điều nghe được từ phụ phụ Trúc Pháp Khánh về tình hình chính yếu của địch nhân, khiến mọi người khẳng định Hồ Lôi Phương đã phản bội lại họ, đồng thời cũng thấy phát sinh thêm vấn đề mới.

Lúc này Giang Văn Thanh, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi và Trác Cuồng Sinh nghe báo liền kéo nhau đến thương lượng sách lược chống địch mới nhất.

Trác Cuồng Sinh nói: "Mọi người không ai dị nghị về đề nghị của Đồ lão đại cử Lưu huynh làm tổng chỉ huy mọi việc đêm nay, hiện tại thời gian cấp bách, thỉnh Lưu gia ban lệnh."

Lưu Dụ dưới ánh mắt khích lệ của Yến Phi, gật đầu nói: "Hành động tấn công Hưng Thái Long lần này do Đồ huynh phụ trách, do vì Đồ huynh hiểu rõ địa thế Hưng Thái Long hơn bất kỳ ai, bất quá trước khi hành động, chúng ta phải quyết định xem nên xử lý Hồ Lôi Phương và người của hắn thế nào."

Đoạn hướng sang Diêu Mãnh hỏi: "Diêu huynh có ý kiến gì không?"

Mọi người hướng mắt về phía Diêu Mãnh, đồng thời càng tán thưởng Lưu Dụ tâm tư cẩn mật, nhân vì Diêu Mãnh bản thân là một Khương nhân với Hồ Lôi Phương là đồng tộc, tuy nói rằng Dạ Oa tộc luôn mang tinh thần siêu việt chủng tộc, nhưng Diêu Mãnh thủy chung vẫn là Khương nhân không thể hoàn toàn không có

tình đồng tộc.

Diêu Mãnh song mục lấp lánh nói: "Hồ Lôi Phương đến giờ vẫn chưa tỉnh ngộ. Đối với Dạ Oa tộc chúng ta mà nói chỉ có phân biệt trong Biên Hoang và ngoài Biên Hoang thôi, trong Biên Hoang thì tự do và công bằng ngoài Biên Hoang thì chỉ có lao dịch những người bị bạo quân bóc lột hay những kẻ tự tư tự lợi độc tài thôi, ngày nào còn tư lợi dân tộc tồn tại ngày đó chiến tranh vĩnh viễn không chấm dứt được. Phàm ai đã từng đến Biên Hoang tập đều như tỉnh lại sau cơn ác mộng, nhận rõ chân diện mục của bọn cầm quyền ngoài Biên Hoang. Diêu Mãnh ta hôm nay ở đây nói rõ tấm lòng Dạ Oa tộc, ở Biên Hoang tập chỉ có Dạ Oa tộc, khi tất cả mọi người gia nhập Dạ Oa tộc, Biên Hoang tập trở thành một cộng đồng xã hội chưa từng có trong lịch sử. Đối với Dạ Oa tộc mà nói, kẻ nào phản bội lại Biên Hoang tập chính là phản đồ, bị toàn bộ Dạ Oa tộc coi là công địch, không một ai ngoại lệ."

Trác Cuồng Sinh hạ giọng nói: "Ta có thể bảo chứng lời nói của tiểu Mãnh là lời nói phát ra từ tâm can, lời nói của mỗi cá nhân chân chính trong Dạ Oa tộc. Niềm tin của Dạ Oa tử không phải một sớm một chiều tạo thành mà đã sớm hình thành từ trước khi Dạ Oa tử xuất hiện, tại Biên Hoang tập các hoang nhân thuộc lớp thanh niên không tham gia các bang hội nhưng vẫn tồn tại khí thế chiến đấu bảo vệ vì tự do của Biên Hoang tập. Hiện nay tập quán này đã trở thành lý tưởng của một thể hệ hoang nhân ở Biên Hoang tập, bất cứ nhân tố nào tác động cũng không thể lay chuyển."

Mọi người đều tĩnh tâm lắng nghe không một chút sót suốt. Do vì đây là cuộc đấu tranh liên quan đến Khương bang, mà Dạ Oa tộc không ít người Khương do đó cần phải hiểu rõ tâm ý của họ.

Phụ trách an toàn trong tập giao cho bốn cánh quân tinh nhuệ của Đại Giang bang, Phi Mã hội, Bắc Kỳ liên và Chấn Kinh hội gồm một vạn năm ngàn quân, hiện đang lặng lẽ tiếp cận bao vây bốn phía các phòng xá của tiệm vải Hưng Thái Long, chuẩn bị phát động công kích như sấm chớp điện giật vào đám Di Lạc giáo, tuy cần có thời gian di chuyển nhưng họ vẫn còn thời giờ.

Diêu Mãnh là một hảo hán hàng đầu trong Dạ Oa tộc rất được Trác Cuồng Sinh tín nhiệm và tộc nhân ưu ái, vui chơi giải trí thì như điên cuồng nhưng khi đối diện với nguy hiểm thì không sợ cái gì. Bản thân rất hiểu đại nghĩa, vì vậy không những không tính toán đến mối hoài nghi của Lưu Dụ mà còn nhân dịp hiển thị tâm ý của gã cũng như người Dạ Oa tộc xóa tan mọi nghi ngờ.

Trác Cuồng Sinh nói tiếp: "Tiểu Mãnh trước khi tới Biên Hoang tập bản thân thuộc hàng vương tộc của người Khang, sau khi phụ huynh bị Diêu Trường hại chết, tiếp đến tan nhà nát cửa lại buộc hẳn phải xuất chinh vào cõi chết nên hẳn phải đào ngũ đến vùng Biên Hoang tập này, từ lúc ấy chỉ coi mình là một hoang nhân. Sự thực thì Dạ Oa tộc đích thị là hoang nhân ràng buộc hoang nhân, trừ phi có tâm địa khác còn lại chỉ trung thành với Biên Hoang tập."

Diêu Mãnh gật đầu khẳng định: "Chúng ta chỉ trung thành với Dạ Oa tộc và Thiên Thiên tiểu thư."

Đồ Phụng Tam đặt tay lên vai Diêu Mãnh, xúc động nói: "Lời bộc bạch của người khiến ta cảm động phi thường."

Diêu Mãnh hướng về Lưu Dụ, hạ giọng nói: "Thỉnh Lưu soái hạ lệnh!"

Lưu Dụ trong lòng cảm thấy kích động, nói: "Lần này chúng ta đối phó ngoại địch vẫn dùng chiến thuật cũ của Thiên Thiên tiểu thư dùng đài cao chỉ huy, tiếp tục sử dụng phương pháp đèn tín hiệu và cờ xí để phát động. Hiện nay, trước mắt nhiệm vụ cấp thiết là phải đối phó Trúc Pháp Khánh và Hồ Lôi Phương. Đối phó Trúc Pháp Khánh nhất định do Đồ huynh phụ trách chỉ huy, còn với Hồ Lôi Phương chúng ta có cách nào giải quyết mà không phải đổ máu không? Ta vẫn rất tin hấn đối với Biên Hoang tập vẫn còn tình cảm sâu nặng"

Yến Phi nói: "Sự thật thì Hồ Lôi Phương và ba ngàn chiến sỹ Khương bang của hắn vẫn bị giám sát nghiêm mật, nếu có bất kỳ động tĩnh nào thì sẽ bị tiêu diệt đến không còn manh giáp. Hơn nữa hắn nhất định phải phối hợp với bên ngoài mới phát huy sức phá hoại được."

Mộ Dung Chiến nói: "Chỉ cần nghe lời Lưu soái nói ra đủ thấy rõ Lưu soái quả thật nghĩ cho đại cục của Biên Hoang tập, Tuy nhiên hành động lần này của Diêu Hưng nhiều khả năng để đối phó chúng ta, ta vẫn tin rằng Hồ Lôi Phương vẫn còn tinh thần của một hoang nhân, tình huống này khá giống với ta có thể là chấp mê bất ngộ, cũng như tiểu Mãnh nói là vẫn chưa tỉnh ra được. Chỉ cần chúng ta đánh tan phục binh của Di Lạc giáo,

hắn tức khắc sẽ tỉnh táo trở lại."

Trác Cuồng Sinh hân hoan nói: "Ta rất cao hứng khi các vị nói chuyện như những hoang nhân thực sự, từ góc độ hoang nhân mà suy xét lợi ích cho mọi người. Khi Hồ Lôi Phương minh bạch chúng ta coi hắn là hoang nhân chứ không phải ngoại địch, hắn sẽ hiểu rõ chỉ có nơi Biên Hoang tập này hắn mới như cá gặp nước tha hồ vùng vẫy."

Lưu Dụ nói: "Ta hiểu rồi, hiện tại trước tiên chúng ta dùng toàn lực tập kích Trúc Pháp Khánh, sau đó sẽ thuyết phục Hồ Lôi Phương, tiếp đến là lúc chúng ta chủ động xuất kích."

Đoạn chuyển qua Đồ Phụng Tam nói: "Tại cuộc tấn công Di Lặc giáo lần này mọi việc xin giao cho Đồ huynh chỉ huy."

Giờ tỵ.

Cả con đường Đông đại nhai tĩnh lặng như quỷ vực, chẳng thấy bóng dáng ai.

Tiệm vải Hưng Thái Long bị bao vây trung trùng điệp điệp, quân tiền thủ mai mục tại các vị trí trên cao chuẩn bị hành động.

Nhiệm vụ tấn công vào Hưng Thái Long do Đại Giang bang phụ trách, phân biệt tấn công từ cửa chính và cửa hậu, các phái cử một trăm chiến sỹ đều là các hảo thủ thiện nghệ trong đánh tấn công trực diện. Nhiệm vụ của họ không phải là tiêu diệt địch nhân hoàn toàn mà là đập tan kháng lực ngoan cường của địch, buộc đối phương phải chạy khỏi tiệm vải Hưng Thái Long.

Đồ Phụng Tam, Yến Phi, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi, Tống Bi Phong, Lưu Dụ sáu người lập thành tốp cao thủ bí mật ém sẵn ở những phòng xá lân cận Hưng Thái Long, mục tiêu của họ chính là phụ phụ Trúc Pháp Khánh.

Trác Cuồng Sinh quay về Quan Viễn đài từ trên cao điều khiển phối hợp hài hòa giữa các lộ nhân mã, quan sát toàn cục.

Diêu Mãnh đi tập kết chiến sỹ Dạ Oa tộc, cách ly tuyệt đối Hồ Lôi Phương với cuộc chiến bao vây, khiến cho Hồ Lôi Phương dù có ý cũng vô phương chi viện Trúc Pháp Khánh.

Giang Văn Thanh chỉ huy trận chiến bao vây hiện trường, với uy thế lời đình vạn quân, một cú là đánh tan phục binh của bọn Di Lặc giáo.

Đồ Phụng Tam chăm chú quan sát phòng xá nơi Trúc Pháp Khánh trú ngụ tại phía sau tiệm vải Hưng Thái Long, thở dài: "Đến khi chiếm lại được Hưng Thái Long, thế nào ta cũng phải lật tung sào huyệt của bọn Di Lặc giáo để xem cho rõ chúng bài trí Hưng Thái Long như thế nào?"

Lưu Dụ nói: "Người nghĩ phía dưới có mật thất và địa đạo chăng?"

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Khả năng này rất lớn, nếu ta ráp tâm xây dựng một cứ điểm quan trọng trong Biên Hoang tập, khẳng định sẽ kiến tạo mật thất để tồn trữ các loại cung tên vũ khí bí mật, lại còn đào các địa đạo để có thể bí mật vào ra, khi cần có thể dùng làm đường đào thoát."

Đoạn chuyển sang hươc quay về Yến Phi hỏi: "Tình thế địch nhân thế nào?"

Yến Phi cảm giác Tâm bội đeo trên ngực mát lạnh, chàng vẫn dùng chân khí bao tỏa nó, bất quá chỉ cần suy giảm chân khí Tâm bội sẽ lập tức nóng nên, rõ ràng là phụ phụ Trúc Pháp Khánh vẫn còn trong tiệm vải Hưng Thái Long. Chàng trả lời: "Mọi việc như bình thường, địch nhân vẫn chưa phát sinh cảnh giác"

Mộ Dung Chiến cười: "Trúc Pháp Khánh chắc vẫn đang cùng Ni Huệ Huy hợp thể giao hoan cùng luyện Hợp Hoan đại pháp gì đó."

Thác Bạt Nghi nói: "Có thể bí đạo không chỉ có một đường, chúng ta làm sao mà ngăn chặn?"

Tổng Bi Phong giọng lạnh lùng: "Chỉ cần bí đạo không nằm trong phòng họ đang giao hoan là được."

Đồ Phụng Tam nói: "Đến lúc hành động rồi!"

Tiếp đến phát ra một tiếng nghe như tiếng chim hót.

Chiến tranh bắt đầu.

Hơn trăm trái hỏa du đạn nhằm Hưng Thái Long mà bay tới, tập trung chủ yếu đối phó bốn gian phòng phía hậu viện.

Chính uy lực của loại Hỏa Du đạn này đã tạo nên kỳ công trong trận chiến bảo vệ Biên Hoang tập, lửa đạn vung ra bốn phương tám hướng, bám vào thân người tường nhà mà thiêu trụi, đích thị là chế tác tuyệt hảo của hoang nhân.

Phía địch lập tức đại loạn, toàn bộ tiệm vải Hưng Thái Long bị vây trong biển lửa, địch nhân từ trong tiệm vải Hưng Thái Long tìm đủ cách chạy ra ý đồ muốn vượt tường đào tẩu.

Các cung thủ mai phục trên mái ngói thi nhau bắn như mưa rào, Di Lặc giáo đồ trúng tên la liệt chẳng có ai chạy thoát được.

Cổng trước cổng sau đồng thời mở toang, mỗi nơi vọt ra mấy chục bóng địch nhân muốn đột vây đào tẩu, bị các chiến sĩ Đại Giang bang phục sẵn dùng kinh tiễn bắn ngã nhào hơn chục tên, lần lượt giết sạch chúng. Đồng thời theo thế lửa giảm dần, từ cửa trước cửa sau tiến vào khu phòng ốc tại Hưng Thái Long gặp tên nào là diệt tên đó.

Thế cục bị khống chế hoàn toàn không kịp trở tay, lại bị hoang nhân chiếm hết địa lợi nhân hòa khiến cho địch nhân không có năng lực phản kháng.

Khói đen dày đặc bốc thẳng lên trời.

Trừ hậu viện nhiều chỗ bốc lửa, cửa hàng chính và hai dãy nhà sau lửa cháy đã giảm dần, rõ ràng là các loại vải lụa được cất giấu ở phía sau.

Yến Phi, Đồ Phụng Tam, Tổng Bi Phong, Lưu Dụ, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi sáu đại cao thủ lúc này vừa vượt tường nhảy vào tiến về phía sân vườn tại hậu viện. Chỉ thấy cửa lớn hướng về một phía ở hậu viện đã mở lớn, Di Lặc giáo đồ tranh nhau chạy trốn ra đằng sau, tựa hồ phía sau khu phòng xá có sinh lộ duy nhất của chúng, tâm thần kêu không ổn.

Yến Phi tay cầm Điệp Luyến Hoa vung lên thành một vòng tròn lạnh lẽo, không để ý gì tới binh khí địch nhân đang công tới cứ thế xông vào bên trong như gió cuốn.

Không cần đến nhóm người Đồ Phụng Tam động thủ, các hảo thủ tinh nhuệ chuyên đối phó các cao thủ Di Lặc giáo theo hai bờ tường sân vườn nhảy xuống cắt đứt đường đào thoát của bọn chúng.

Phía trong nhà vọng ra tiếng binh khí giao đấu, bọn Đồ Phụng Tam phi người qua cửa gần đó đang định xông vào thì thấy Yến Phi vọt ra nói: "Trúc Pháp Khánh theo bí đạo đào tẩu rồi, chúng ta mau đuổi theo."

Mọi người thò đầu nhìn vào bên trong, chỉ thấy một khoảng hậu đường trống trơn, đường vào địa đạo hiện ra ở một góc nhà nên vội theo Yến Phi nhảy lên tường vọt lên mái nhà.

Phía sau ánh lửa rừng rực, khói bốc cuồn cuộn, phía trước là một vùng khoảng tám tới hoang phế kéo dài về khu vực đồ nát phía Nam.

Bỗng nhiên hơn mười bóng nhân ảnh từ dưới đất phi lên mái ngói của một ngôi nhà đồ nát, cách chỗ họ chừng hơn năm mươi trượng chạy bán sống bán chết về hướng Tây tập.

Có tiếng thanh âm lãnh khốc của Trúc Pháp Khánh vang vọng lại: "Lần này coi như các ngươi may mắn, bắt quá vận may không ở với các ngươi lâu nữa đâu."

Tổng Bi Phong hừ lạnh một tiếng đang định đuổi theo.

Yến Phi chăm chú nhìn theo bóng địch nhân ở phía xa, cảm giác trên ngực Tâm Bội lạnh dần đi, chàng nói: "Không cần đuổi theo nữa."

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Bọn chúng chạy về hướng có đại quân của địch nhân đồn trú, chúng ta đuổi đến cùng chỉ e không ổn."

Mộ Dung Chiến thở dài: "Thật là tiếc! Chúng ta vốn có cơ hội tiêu diệt toàn quân bọn chúng, tiếc là không được như ý."

Thác Bạt Nghi hỏi: "Bước tiếp theo chúng ta làm gì đây?"

Lưu Dụ hiểu ý hần quan tâm đến phương hướng hành động của quân Hách Liên Bột Bột, bởi vì Hung Nô Thiết Phất bộ của Hách Liên Bột Bột đang cùng Thác Bạt tiên ti giao chiến, nếu như Hách Liên Bột Bột không đánh mà lui, không hề hao tổn binh tốt lui quân về Thống Vạn, cộng thêm hàng ngàn giáo đồ Di Lặc sẽ tạo thành uy hiếp to lớn với Thác Bạt Khuê.

Gã nói: "Chỉ cần là người biết cách dụng binh, với tình hình hiện giờ của Biên Hoang tập mà cứ thế tấn công thì chỉ có chuốc lấy nhục nhã, như ta mà là Trúc Pháp Khánh hoặc Hách Liên Bột Bột sẽ lập tức lui binh, lại còn phải đề phòng chúng ta truy kích nữa."

Đồ Phụng Tam tiếp lời: "Trúc Pháp Khánh khả năng là loại điên rồ không thể theo lý thường mà suy đoán, chúng ta phải củng cố tinh thần, một mặt toàn lực giới bị, mặt khác phái trinh thám giám sát mọi hành động của bọn chúng."

Có tiếng gió vang lên, Giang Văn Thanh hạ xuống bên cạnh Lưu Dụ và Tổng Bi Phong nói: "May không nhục mệnh, đã giải quyết xong toàn bộ địch nhân."

Lưu Dụ kỳ lạ hỏi: "Không bắt được tên nào à?"

Giang Văn Thanh cười khổ đáp: "Đám Di Lặc giáo đồ này hình như trúng phải loại ma chú gì đấy của Trúc Pháp Khánh, cho dù thân thể bốc cháy nhưng vẫn chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, chúng ta không còn lựa chọn nào buộc phải hạ sát thủ."

Chúng nhân nghe thấy đều hít một hơi lạnh, nếu để đạo quân gồm toàn những tử sĩ này nhân lúc tình huống trong Tập phát loạn mà công kích thì hậu quả thật không thể tượng tượng. May mà họ đi trước một bước giải quyết triệt để vấn đề này.

Mộ Dung Chiến nói: "Trúc Pháp Khánh mà lui binh, Kiến Khang quân cũng không thể không lui, vậy thì binh lính của Diêu Hưng sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?"

Đồ Phụng Tam nói: "Diêu Hưng căn bản không biết rõ tình hình phát triển thế nào, nói không chừng vẫn theo kế hoạch mà vượt sông tấn công."

Lưu Dụ gật đầu nói: "Khả năng này rất lớn, như vậy Trúc Pháp Khánh nhất định hội hợp đội ở ngoài thành phía Tây nhằm giữ chân quân chủ lực của chúng ta. Hy vọng chúng ta không biết tình huống nhóm Diêu Hưng sẽ từ phía sau mà tấn công, nhờ thế có thể đục nước bắt cá hồng xoay chuyển tình thế."

Thác Bạt Nghi mỉm cười: "Như vậy chúng ta giăng thiên la địa võng tại bờ tây Dĩnh Thủy, đợi Diêu Hưng tự đâm đầu vào lưới."

Tổng Bi Phong nói: "Nếu muốn đối phó Diêu Hưng, trước tiên phải giải quyết Hồ Lôi Phương và nhân mã của hắn."

Giang Văn Thanh nhẹ nhàng nói: "Trận đánh này chúng ta có đến tám, chín phần thắng trong tay, bất quá nếu như Trúc Pháp Khánh mạo hiểm đánh bạc, thừa lúc chúng ta đang phải ứng phó với Diêu Hưng mà mang quân tấn công, thì dĩ nhiên ta vẫn có thể thắng nhưng là thắng rất cực khổ, đối với nguyên khí vừa mới

khôi phục Biên Hoang tập thì khá bất lợi."

Đoạn nói tiếp: "Trận tấn công tiếm vài Hưng Thái Long đã gây lên khủng hoảng rất lớn, hiện tại Dạ Oa tộc theo chỉ thị của Trác quán chủ đang thực thi lệnh giới nghiêm."

Đồ Phụng Tam chau mày nói: "Đại tiểu thư phản đối việc áp đảo Hồ Lôi Phương phải không? Sự thật thì bọn ta không ai muốn ra tay với hắn cả, bởi vì mọi người vốn là huynh đệ kẻ vai sát cánh chiến đấu, Khương nhân trong tập đối với việc này cũng khó tiếp nhận, thế thì đại tiểu thư có biện pháp nào hay không?"

Mộ Dung Chiến nói: "Khi địch nhân phân thành hai cánh tiến công Biên Hoang tập, chúng ta lại như vô lực không chế các hành động của Hồ Lôi Phương. Trừ phi Hồ Lôi Phương và toàn bộ nhân lực chịu để chúng bắt trời và cách ly toàn bộ"

Giang Văn Thanh ung dung nói: "Hồ Lôi Phương dù không nghĩ cho bản thân cũng phải nghĩ đến thủ hạ và gia quyến. Chiếu theo tác phong hành sự của Trúc Pháp Khánh tuyệt sẽ không thông báo tình hình biến hóa trong Tập cho Diêu Hưng, chúng ta trước tiên hãy thuyết phục Hồ Lôi Phương báo tin cho Diêu Hưng khiến hắn biết khó mà lui binh, như vậy Hồ Lôi Phương đã có thể giải thích với tộc nhân lại còn lập công cho Biên Hoang tập và hóa giải trường chiến tranh này."

Yến Phi mỉm cười nói: "Đại tiểu thư xác thực đã tính toán chu toàn, xem ra kế này tính khả thi rất lớn, có thể nói là không sơ hở. Chỉ cần nhân mã của Cao Ngạn dò ra vị trí của Diêu Hưng, sau đó thông báo với Hồ Lôi Phương, Hồ Lôi Phương đương nhiên biết rằng bọn ta đã nắm vững tình hình của Diêu Hưng, nếu Diêu Hưng mạo hiểm xâm phạm chỉ tự mình chuốc lấy diệt vong."

Giang Văn Thanh giọng hân hoan: "Kế này còn có trò hay phía sau nữa, khi Trúc Pháp Khánh và binh lính Kiến Khang chờ đợi khổ nhọc một đêm mà chẳng thấy tín hiệu động tĩnh nào của Diêu Hưng chỉ đành âm thầm rút lui. Hai vạn quân của Hách Liên Bột Bột sẽ lui về Thống Vạn, vợ chồng Trúc Pháp Khánh và tùy tùng tất theo Kiến Khang quân nhằm Kiến Khang nam hạ, chúng ta có thể chia binh theo nhiều hướng theo hai đường thủy bộ truy kích vợ chồng Trúc Pháp Khánh, khiến cho chúng vĩnh viễn ở lại đất Biên Hoang này."

Chúng nhân đồng thời động dung, khen ngợi kế trí cùng chiến lược cao minh của Giang Văn Thanh.

Lưu Dự trong lòng cảm thấy an ủi, Giang Văn Thanh chung quy đã khôi phục trở lại sau cái chết thảm của phụ thân, biểu hiện kiến thức tài tình cân nhắc không nhường tu mi, đưa ra một kế sách tốt nhất cho Biên Hoang tập nhất cử giải quyết mọi vấn đề trên cả hai phương diện trong và ngoài.

Mộ Dung Chiến phấn khởi nói: "Vậy ai sẽ đi gặp Hồ Lôi Phương đây?"

Đồ Phụng Tam cười: "Đương nhiên do Lưu soái quyết định."

Lưu Dự nói: "Do tiểu Yến Phi của chúng ta đi gặp Hồ Lôi Phương có được không?"

Mọi người đều kêu tuyệt.

Yến Phi đương nhiên là nhân tuyển thích hợp, bởi vì toàn Biên Hoang tập này ai ai mà không tín nhiệm Yến Phi, chính là biết chàng không hề có tư tâm.

Hồi 11

Thối Địch Chi Kế

Hồ Lôi Phương nét mặt âm trầm ngồi một mình trong đại đường của Khương Bang lạnh lùng nhìn Yến Phi bước tới ngồi cạnh, nhưng vẫn lăm lăm lý chán nản không nói gì.

Yến Phi nhẹ giọng nói: "Ta hiện tại đến là để gặp huynh đệ, tuyệt không phải gặp địch nhân."

Hồ Lôi Phương lạnh nhạt hỏi: "Bọn họ không phải là phái người tới giết ta sao?"

Yến Phi thành khẩn nói: "Ta chính tai nghe được lời Diêu Hưng nói là người không thể tin được, hẳn phải trở hết tài miệng mới khiến người miễn cưỡng khuất phục. Lại còn nói Biên Hoang tập là cái ổ truyền nhiễm, do đó ta tin rằng lão ca người vì tình thế mà buộc phải tuân theo, chứ thực tâm vẫn toàn lực lo nghĩ cho Biên Hoang tập."

Hồ Lôi Phương ngây ra một lát, rồi hai tay đưa lên ôm mặt nói: "Ta phải làm sao bây giờ?"

Yến Phi thân nhiên trả lời: "Trong tình huống thật khó để đưa ra quyết định như thế này, chỉ có cách tuân theo lợi ích thực tế mà thôi, giả sử các người thành công khống chế Biên Hoang tập thì chắc cũng không thu được lợi gì, Khương tộc các người chỉ như đã trảng xe cát, cuối cùng các tiện nghi rơi hết vào tay Mộ Dung Thủy và Trúc Pháp Khánh."

Hồ Lôi Phương buông hai tay, từ từ ngẩng đầu lên và lắc đầu nói: "Để ta nói cho người hay, hành động xâm nhập Biên Hoang tập lần này Mộ Dung Thủy tuyệt đối không có nửa điểm quan hệ, chính miệng Diêu Hưng bảo chứng như vậy, nếu không ta cũng không đồng ý làm nội ứng cho hắn."

Yến Phi nói: "Có phải Diêu Hưng bảo đảm với người là sẽ không dấn động gì tới các thế lực Biên Hoang tập, chỉ là muốn đối phó với Đại Giang bang và Bắc Kị liên không?"

Mặt Hồ Lôi Phương ngây ra: "Làm sao người biết vậy?"

Yến Phi nhẹ nhàng đáp: "Bởi vì Diêu Hưng vẫn lừa dối người, sự thật là Diêu Trường, Mộ Dung Thủy và Trúc Pháp Khánh đã kết thành liên minh, liên minh muốn đối phó không chỉ Biên Hoang tập, mà còn muốn đối phó cả Mộ Dung Xung hiện đang chiếm cứ Trường An. Tin tình báo chính xác này là do ta nghe lén được lúc vợ chồng Trúc Pháp Khánh nói chuyện."

Hồ Lôi Phương ngạc nhiên một lúc rồi lại hỏi: "Vụ cháy ở tiệm vải Hưng Thái Long là như thế nào?"

Yến Phi trả lời: "Đây là sào huyệt của Di Lặc giáo tại Biên Hoang tập, có một cánh phục binh khoảng mấy trăm người cho Trúc Pháp Khánh phụ phụ trực tiếp chỉ huy, may là bị chúng ta phát hiện sớm. Chỉ tiếc là phụ phụ Trúc Pháp Khánh đã chuồn theo bí đạo ra khỏi Biên Hoang tập, đến hội họp Hách Liên Bội Bội đóng ở phía tây bên ngoài tập, hiện đang rình rập cách ngoài tập khoảng năm dặm, thấy thuận lợi là tiến vào."

Hồ Lôi Phương cuối cùng cũng ý thức được tình thế nghiêm trọng, hắn biến sắc nói: "Không ngờ có chuyện như vậy, cho dù ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy hết được hiềm nghi."

Yến Phi nói: "Vẫn còn có hai việc có thể chứng minh dã tâm của địch với Biên Hoang tập nữa, một là ba ngàn quân của Kiến Khang đã ém sẵn ở vùng rừng kín cách cửa Nam khoảng mười dặm, trùng hợp với việc lão ca người trấn giữ Nam môn, có thể thấy họ chẳng tín nhiệm người chút nào. Hai là Diêu Hưng của quý tộc hoàn toàn không như đã nói với người rằng chưa cùng Di Lặc giáo hội hợp, mà đã lĩnh suất một vạn chiến sĩ mai phục tại bờ đông Dĩnh Thủy chuẩn bị đêm nay là vượt sông lén tới, một đòn là chiếm lĩnh khu bến cảng."

Hồ Lôi Phương lặn nửa tái mặt không nói thêm được lời nào.

Yến Phi nói tiếp: "Chiều theo suy đoán của chúng ta, Trúc Pháp Khánh chính là đang chuẩn bị bán đứng quý tộc, tuyệt không hề thông báo âm mưu chúng đã bại lộ vẫn theo kế hoạch đã định tấn công Biên Hoang tập, còn Trúc Pháp Khánh sẽ tụ hội cùng binh lính Kiến Khang mạo hiểm đánh liều theo các hướng Tây, Bắc và Nam tiến vào."

Hồ Lôi Phương chán nản không nói, hiển nhiên là trong lòng hắn đã loạn.

Yến Phi vẫn tiếp tục: "Hiện nay chỉ còn một cách khả thi để Hồ Lôi huynh có thể tự cứu mình và Diêu Hưng tránh khỏi bị toàn quân tiêu diệt."

Hồ Lôi Phương phấn chấn tinh thần vội nói: "Mong Yến Phi chỉ điểm!"

Yến Phi hạ giọng nói: "Diêu Hưng khẳng định là trông thấy khói bốc lên từ tiệm vải Hưng Thái Long, hiện nay chính là đang nghi thần nghi quỷ, chỉ cần Hồ Lôi huynh qua sông gặp hắn, phân tích lợi hại khiến hắn không chiến mà lui, như thế vòng vây quanh Biên Hoang tập sẽ tự giải, vậy là Hồ Lôi huynh có thể lấy công chuộc

tội, mọi người về sau vẫn là bằng hữu."

Hồ Lôi Phương cảm kích nói: "Người vẫn tín nhiệm ta ư?"

Yến Phi thân nhiên nói: "Ta tuyệt đối tín nhiệm Hồ Lôi huynh, bất quá những người khác vị tất đã nghĩ như thế, bởi vậy phải do Hồ Lôi huynh biểu thị thành ý để thủ hạ của huynh buông vũ khí, tập trung vào nơi chỉ định ở tiểu Kiến Khang, như vậy bọn ta mới không còn mối lo bên trong. Hồ Lôi huynh chắc hẳn minh bạch ý ta chứ?"

Hồ Lôi Phương thở dài một hơi, nói: "Hình pháp này là hợp tình hợp lý, ta tín nhiệm sự bảo chứng của Yến Phi người, theo biện pháp ấy mà làm."

Lưu Dụ, Yến Phi, Tống Bi Phong ba người lên Quan Viễn đài, quang cảnh Dạ Oa tử hoàn toàn biến đổi. Quảng trường và các phố xá dọc ngang không còn thấy bóng những đám người tìm vui tiêu đêm đến sáng nữa, tất cả thanh lâu, đồ quán đóng cửa từ sớm, lãng nhãng đến quảng trường buôn bán hoặc hiển nghệ cầu tài đều lánh vào trong các lữ quán.

Trước trận chiến Biên Hoang tập rúng động thiên hạ, Biên Hoang tập bản thân không hề có cái gọi là lệnh "giới nghiêm". Khi đại quân Phù Kiên chiếm đóng Biên Hoang tập, trong tập mười nhà hết chín là vườn không nhà trống, Phù Kiên chỉ biến Biên Hoang tập thành một quân doanh có quy mô lớn, quân doanh thì có quy củ của quân doanh, so với lệnh giới nghiêm này của tập có sự phân biệt rất lớn.

Đạo luật giới nghiêm Biên Hoang tập lần đầu do Kỷ Thiên Thiên ban bố, khi ấy các đại thế lực trong tập đều đồng lòng, khiến cho lệnh giới nghiêm được chấp hành triệt để.

Cũng bắt đầu từ khi xảy ra trận chiến Biên Hoang tập, các hoàng nhân minh bạch rằng muốn duy trì tự do công bằng trên mảnh đất Biên Hoang thì tất cả phải đoàn kết nhất trí, mỗi cá nhân tự phải thực hiện bổn phận của mình, tuyệt đối nghiêm chỉnh tuân thủ các quyết định của Chung Lâu nghị hội.

Do đó khi lệnh giới nghiêm được ban hành đều được người người hưởng ứng, Biên Hoang tập nhanh chóng chuyển sang trạng thái giới nghiêm chuẩn bị chiến đấu. Chỉ cần chiếc chuông đồng lớn ở Cổ Lâu chung vang lên, hoàng nhân sẽ ào ào kéo tới hỗ trợ chiến đấu bảo vệ Biên Hoang tập.

Một đội kỵ sĩ phóng qua Cổ Chung Lâu hướng về khu Bến cảng.

Trên Quan Viễn đài có treo ba cây đèn màu lục, hiển thị địch nhân vẫn chưa vào đến phạm vi có thể uy hiếp đến Biên Hoang tập, bất quá ba chiếc đèn này chính là đang biểu thị cho trạng thái giới bị toàn diện.

Ba người bước tới bên cạnh vị chỉ huy đại cục Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh hướng về Lưu Dụ cười nói: "Đến lượt Lưu soái đảm đương nhiệm vụ khổ sai này rồi!"

Lưu Dụ thờ dài: "Để ta thử một chút có được không?"

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên nói: "Lão ca ngươi bận lắm sao?"

Lưu Dụ nói: "Không phải là ta, mà là ai cũng đều bận đến thử không nổi, một mặt phải đề phòng địch tiến công, mặt khác phải tổ chức một cánh quân tinh nhuệ truy sát Trúc Pháp Khánh, hoạch định sách lược và lộ tuyến truy kích, tuyệt đối không để sai sót."

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên nói: "Biên Hoang tập chúng ta nhân tài đông đúc, các phương diện đều được hỗ trợ đầy đủ, Trúc Pháp Khánh làm sao đấu nổi với chúng ta? Chỉ cần thần tri diệu giác của tiểu Yến Phi là đủ để giáo huấn hắn một phen, còn khiến Trúc Pháp Khánh chút nữa là táng thân trong tập. Hừ! Trừ phi hắn ngoan ngoãn trở về phương Bắc, nếu có chút vọng tưởng xuyên qua Biên Hoang đến Kiến Khang thì chỉ chuốc lấy diệt vong."

Yến Phi trong lòng thầm hổ thẹn, đồng thời chàng quay nhìn hai người Lưu Dụ và Tống Bi Phong, chỉ có bọn họ mới biết lần này có thể đại phá được phục binh của Trúc Pháp Khánh trong tập nội, không phải nhờ dĩnh năng của Yến Phi mà hoàn toàn là nhờ vào Tâm bội.

Lúc này Mộ Dung Chiến, Đồ Phụng Tam và Thác Bạt Nghi ba người cũng kéo lên Quan Viễn đài tới bên cạnh bọn họ.

Thác Bạt Nghi nói: "Mọi việc chuẩn bị đã xong xuôi, chỉ còn xem lần này Hồ Lôi Phương có thể lập công chuộc tội thế nào thôi."

Đồ Phụng Tam bực tức nói: "Đâu đã đến Diêu Hưng sinh cường, hắn chỉ có một lựa chọn, đó là lập tức lui binh."

Mộ Dung Chiến trầm ngâm hỏi: "Diêu Hưng có khi nào then quá hóa giận mà hạ sát Hồ Lôi Phương để tiết hận, tỏ rõ đã biết Hồ Lôi Phương bán đứng bọn hắn không?"

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên nói: "Theo cách nói của người trong chúng ta người đáng ra phải là người mong muốn Khương bang tan rã nhất chứ, bởi vì Diêu Hưng lần này đến Biên Hoang tập mục đích chính vẫn là giết Mộ Dung Chiến người, vì sao người vẫn quan tâm đến sống chết của Hồ Lôi Phương? Ta thật sự rất muốn biết tại sao."

Mộ Dung Chiến cười khổ: "Bởi vì ta luôn coi hắn là bằng hữu, cảm thấy trước sau gì ta và tộc nhân của hắn cũng bị Mộ Dung Thùy đánh bại. Lúc đó thì Biên Hoang tập sẽ trở thành nơi duy nhất để chúng ta an thân sinh sống, nghĩ đến tương lai biết đâu sẽ vậy nên càng không muốn đấu đá gì với hắn nữa."

Lưu Dự hỏi rằng: "Mộ Dung lão đại vì sao đột nhiên đối với Mộ Dung Xung và Diêu Trường không còn nửa điểm tin tưởng thế?"

Mộ Dung Chiến trầm giọng trả lời: "Ta đối với họ đã mất hết tin tưởng, nguyên do bởi vì Mộ Dung Thùy cao minh một cách đáng sợ. Xem tình hình hiện tại của Biên Hoang tập thì thấy, nếu chẳng phải do phát hiện được âm mưu của địch thì tình thế thật không thể tượng tượng được. Chúng ta chỉ trông vào vận may, nhưng lão thiên cũng không thể chiếu cố vĩnh viễn được"

Đồ Phụng Tam gật đầu thừa nhận: "Mộ Dung Thùy xác thực là tài trí hơn người, chẳng phí đến một binh một tốt nào mà chút nữa là có thể thu thập được chúng ta, bảo sao khẩu khí của hắn không lớn."

Trác Cuồng Sinh nói: "Do vậy chúng ta phải duy trì tinh thần đoàn kết như Thiên Thiên tiểu thư đã đề xướng, đúng như Diêu Mãnh đã nói, khi Biên Hoang tập ngoài Dạ Oa tộc không còn bang hội hoặc môn phái nào khác, Biên Hoang tập tự khắc trở nên vô phương tấn công, không còn có hiện tượng như việc Hồ Lôi Phương xuất hiện nữa."

Mộ Dung Chiến nói: "Hiện tại vẫn chưa đến lúc đó, nhưng ta tin cuối cùng sẽ có ngày đó. Ai! Ai có thể nói với ta Mộ Dung Thùy sẽ làm gì bước tiếp theo đây? Có thể nói với ta tương lai sẽ ra sao đây?"

Mọi người đều hiểu cảm thụ của hắn hiện tại.

Mộ Dung Thùy và Diêu Trường đương nhiên vì lợi ích mỗi bên mà kết hợp với nhau, hơn nữa cũng vì chúng có cùng chung mục đích, đó chính là Mộ Dung Xung hiện đang trấn giữ Trường An.

Mộ Dung Chiến vì lo lắng cho an nguy của Mộ Dung Xung và tộc nhân mà tâm sự trùng trùng. Do đó hắn đã dùng ví dụ thực tế chứng minh vì sao Dạ Oa tộc siêu việt, mọi ranh giới chủng tộc bang hội nào vẫn chưa đến lúc xuất hiện.

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Giả thiết ta suất lĩnh toàn thể thuộc hạ gia nhập Dạ Oa tộc, Hoàn Huyền sẽ lập tức cử người đến giết ta ngay. Vì thế, nguyện vọng của Trác quán chủ e rằng phải qua một đoạn đường dài gian nan nữa mới thực hiện được."

Thác Bạt Nghi tiếp lời: "Hoặc có thể vĩnh viễn không thể thực hiện"

Trong các anh hào tại Biên Hoang tập chỉ có Thác Bạt Nghi là có quan hệ rất mật thiết với bản tộc, qua đó cũng có thể thấy tính đoàn kết trong nội bộ của Thác Bạt Tiên ty tộc và bản lĩnh dùng người của Thác Bạt Khuê.

Để phân tán tâm sự ưu tư của Mộ Dung Chiến, mọi người chuyển sang đề tài khác. Bởi vì lo âu vẫn chỉ là lo âu, không ảnh hưởng gì đến thành bại của cuộc chiến trước mắt.

Yến Phi phát ngôn: "Ni Huệ Huy từng nói với Trúc Pháp Khánh một đoạn khó hiểu thế này."

Mọi người đều không hiểu vì sao Yến Phi đột nhiên là chuyển sang vấn đề này, bất quá hiểu rằng Yến Phi tất có đạo lý của chàng, xưa nay chàng chưa nói thừa một lời, bèn tĩnh tâm lắng nghe.

Yến Phi đưa mắt về phía bờ Dĩnh Thủy đối diện, điềm nhiên nói: "Theo thị nói điều đáng sợ nhất là mối quan hệ liên minh giữa thị và Mộ Dung Thủy, Diêu Trường bị khám phá, nếu để việc này truyền đến tai Mộ Dung Xung thì toàn bộ diệu kế của bọn họ không thể thực hiện được."

Mộ Dung Chiến hít mạnh một hơi lương khí nói: "Chẳng lẽ việc tấn công Biên Hoang tập lần này lại có thể ảnh hưởng đến quân đội của tộc nhân ta tại Trường An?"

Yến Phi hiển nhiên đã suy nghĩ kỹ lưỡng sau đó mới nói ra như vậy, chàng phân tích: "Diêu Trường và Mộ Dung Thủy hợp tác đương nhiên cùng gây dựng lợi ích chung, mà tất cả chúng ta đều đã đoán ra mục đích của Mộ Dung Thủy chính là trừ khử tộc nhân của Mộ Dung huynh, còn Diêu Trường đích thị là muốn từ tộc nhân của huynh mà ra tay chiếm đoạt Trường An. Vấn đề là làm cách nào mà hai bên đều đạt mục đích. Đúng không?"

Tổng Bì Phong chau mày nói: "Nhưng mà chuyện này thì có liên quan gì đến cục diện trước mắt?"

Đồ Phụng Tam trả lời: "Cứ cho là không có một điểm liên quan trực tiếp đi, Mộ Dung Thủy sở dĩ câu kết với Diêu Trường là để đối phó với Mộ Dung Xung. Như thời đại Phù Tần, mối quan hệ giữa Mộ Dung Thủy và Diêu Trường luôn tốt, sau khi Phù Kiên bại vong họ vẫn tiếp tục hợp tác, như lần công打火 Biên Hoang tập lần này vừa có thể khôi phục thể diện của Mộ Dung Thủy lại vừa có thể cắt đứt đường lui duy nhất của Mộ Dung Xung, thật là nhất cử lưỡng tiện."

Lưu Dụ giật mình nói: "Ta hiểu ra rồi!"

Người người mục quang hướng về Lưu Dụ, thật sự muốn biết gã đã hiểu được điều gì.

Lưu Dụ đưa mắt dừng tại người Yến Phi, nói: "Mộ Dung Thủy và Diêu Trường chính là đang triển khai kế dụ rắn rời hang."

Mộ Dung Chiến biến sắc nói: "Tộc nhân của ta chắc chắn sẽ trúng kế."

Thân thể như hùm của Thác Bạt Nghi cũng chấn động, hiển nhiên đã nghĩ ra âm mưu của Mộ Dung Thủy và Diêu Trường.

Tổng Bì Phong lắc đầu biểu thị không hiểu.

Yến Phi gật đầu ngầm ý, cổ vũ Lưu Dụ nói ra ý tưởng trong đầu của gã.

Lưu Dụ nói: "Giả sử như Mộ Dung Thủy tự mình thống suất đại quân viễn chinh lên Bắc đánh Thác Bạt Khuê để trừ khử mối lo về sau, đồng thời Diêu Trường lại cùng Mộ Dung Xung kết minh, hiệp nghị chia Quan Trung, vậy thì tình huống nào sẽ xảy ra đây?"

Đồ Phụng Tam thở dài: "Kế này quả thật cao minh phi thường, bởi vì tộc nhân của Mộ Dung lão đại đối với Quan Trung tuyệt không lưu luyến, chỉ một lòng một dạ muốn lấy lại đất Yến cũ, thấy Mộ Dung Thủy dẫn đại quân tiến về Bắc chắc sẽ thừa cơ hội khởi quân xuất quan, nào biết Mộ Dung Thủy thoát lui chỉ là vẻ ngoài, khi Trường An bị Diêu Trường thừa cơ thu thập, Mộ Dung lão đại và tộc nhân hết đường tiến thoái, lúc đó mặc cho Mộ Dung Thủy làm thịt mà thôi."

Mộ Dung Chiến nói: "Nhất định là như thế, ta lập tức cho người phi ngựa thông báo tới Trường An, hy vọng có thể còn kịp"

Nói xong lao đi như gió cuốn.

Chúng nhân người này nhìn người nọ, cũng cảm thấy tâm tình trầm trọng.

Từ khi cùng Mộ Dung Thùy giao thủ đến nay họ luôn luôn ở thế hạ phong, ngay tại tình huống hôm nay cũng không một chút cải biến, họ càng phát giác ra Mộ Dung Thùy quả thật lợi hại.

Không có Mộ Dung Chiến tại trường, mọi người nói chuyện không còn cố kỵ gì nữa.

Trác Cuồng Sinh than: "Cho dù Diêu Hưng tạm thời lui quân, chắc chắn cũng sẽ cắt đứt và phong tỏa giao thông đường thủy bộ hướng bắc của Biên Hoang tập, người của Mộ Dung Chiến sẽ không có cơ hội đến Trường An mà báo tin."

Thác Bạt Nghi nói: "Tộc ta chiếm được hai thành Bình Thành và Nhận Môn và trực tiếp uy hiếp Trung Sơn, Mộ Dung Thùy khó có đường để đối phó Mộ Dung Xung, chả lẽ hắn không để ý tới hay sao?"

Lưu Dụ nói: "Đương nhiên là không thể không xét tới, Mộ Dung Thùy trước tiên giả lui binh, sau đó chia làm hai cánh, bản thân một mình dẫn đạo quân chủ lực công kích Mộ Dung Xung đã xuất quan, lại sai con là Mộ Dung Bảo xuất quân phản công quý tộc. Chỉ cần hai trận tuyến đều thành công, thiên hạ phương Bắc này như đồ trong túi của Mộ Dung Thùy mà thôi. Đến như Diêu Trường có thể cùng Mộ Dung Thùy tranh đoạt hay không, còn xem xem hắn có bản lĩnh quét sạch các thế lực thâm căn cố đế của Phù Tàn tại quan nội không đã."

Tống Bi Phong không hiểu: "Toàn bộ sự kiện toàn có lợi cho Mộ Dung Thùy và Diêu Trường, vậy thì Trúc Pháp Khánh được gì trong vụ này?"

Đồ Phụng Tam nói: "Mấu chốt là ở Hách Liên Bột Bột, nếu ta đoán không sai Mộ Dung Thùy có thể cùng Diêu Trường hợp tác là do Di Lặc giáo đứng giữa làm cầu nối. Thu hoạch trực tiếp của Trúc Pháp Khánh, chính là chiếm lĩnh cứ điểm Biên Hoang tập, thay thế hoàn toàn Đại Giang bang và Chấn Kinh hội của chúng ta; lợi ích lâu dài có thể là dùng Biên Hoang tập chi viện Hách Liên Bột Bột khiến hắn có thể cùng quần hùng phương Bắc tranh hơn thua."

Lưu Dụ nói chắc chắn: "Diêu Hưng lần này tạm thời lui binh, cũng là vì bận thu thập tàn cục ở Quan Trung mà không thể phân thân tấn công ta được. Do đó trước mắt đại họa của chúng ta thủy chung vẫn là Di Lặc giáo, một khi Trúc Pháp Khánh đến được Kiến Khang, thì đối với Biên Hoang tập bất lợi vô cùng. Đối với ta mà nói, dù công dù tư tuyệt đối không để Trúc Pháp Khánh về được Kiến Khang."

Trác Cuồng Sinh nói: "Hoàn toàn đồng ý. Trúc Pháp Khánh là người bụng dạ hẹp hòi, lần này khẳng định không thể nuốt trôi chuyện này, nếu như chúng ta không nhân cơ hội này mà diệt trừ thì hậu họa sau này rất khôn lường."

Mọi người bất giác hướng cả về phía Yên Phi.

Yên Phi quay sang Thác Bạt Nghi nói: "Cố gắng thông tri cho Tiểu Khuê liệu định của chúng ta, chỉ cần Tiểu Khuê cầm chân được Mộ Dung Bảo, Mộ Dung Thùy không thể không về công đả Tiểu Khuê, chúng ta rồi sẽ có cơ hội cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi."

Tiếp đến lại nói: "Hiện tại giờ Sửu đã qua, về phía địch nhân vẫn hoàn toàn không có động tĩnh, có thể thấy Hồ Lô Phương thuyết phục Diêu Hưng cuối cùng đã thành công. Địch nhân đã bỏ mất cơ hội tốt để tấn công Biên Hoang tập đêm nay, còn phải lập tức lui binh. Để không bỏ mất cơ hội truy sát Trúc Pháp Khánh, binh mã chúng ta phải lập tức lên đường chuẩn bị phục kích trước trên đoạn đường đi Kiến Khang, lấy nhàn hạ mà đánh mỗi một, như vậy mới không nhọc công mà vẫn đạt được hiệu quả."

Mọi người đồng thanh đáp ứng.

Yên Phi quay sang Lưu Dụ nói: "Lưu huynh có ý kiến gì không?"

Lưu Dụ hân hoan nói: "Mọi việc cứ y theo chỉ thị của Yên Phi. Biên Hoang tập tạm giao cho Trác quán chủ phụ trách, nửa canh giờ sau chúng ta tập hợp tại Bến cảng, thuyền đội của Văn Thanh sẽ đợi chúng ta ở

đó."

Trác Cuồng Sinh cười: "Các người cứ an tâm đi! Mọi việc nơi này có ta lo liệu. Hồng lão bản và Cơ công tử sẽ giả như đang truy kích quân Kiến Khang, khiến cho chúng cả người lẫn ngựa đều không thể nghỉ ngơi."

Đồ Phụng Tam giọng vui vẻ: "Ai dám xâm phạm chúng ta đều phải nuốt nghẹn mà đi. Đến phu phụ Trúc Pháp Khánh còn phải ôm hận ở Biên Hoang, thì ai muốn đến xứ Biên Hoang này mà khuấy nước bắt cá đều phải suy nghĩ kỹ trước khi làm. "

Thác Bạt Nghi nói: "Thứ cho ta đi trước một bước."

Thác Bạt Nghi đi rồi, Đồ Phụng Tam nói: "Ta muốn tìm Mộ Dung Chiển nói vài câu, trong tình huống hiện tại hấn lưu lại Biên Hoang tập này thích hợp hơn là ta."

Trác Cuồng Sinh nhìn Đồ Phụng Tam rời đi, than rằng: "Nào ai mà tưởng tượng được Biên Hoang tập lại trở nên như thế này? Chẳng những chúng ta từ sau những đả kích từ khi Thiên Thiên tiểu thư bị bắt đi đã khôi phục trở lại, ngày càng đoàn kết hơn, càng có khả năng ứng phó khảo nghiệm. Rồi sẽ có ngày chúng ta từ trong tay của Mộ Dung Thùy mà đoạt lại ngai vàng đón Thiên Thiên tiểu thư trở về Biên Hoang tập."

Hồi 12

Cấp Chuyển Trực Hạ

Mười lăm chiếc Song Đầu thuyền từ Biên Hoang tập xuất phát, thuận dòng xuôi nam. Từ giờ đến lúc bình minh chỉ còn hơn nửa canh giờ, trời tranh tối tranh sáng, chiến thuyền không chút đèn lửa ẩn hiện trong đêm như mãnh thú.

Hô Lô Phương chung quy cũng trở lại yên bình mang theo tin mừng rằng Diêu Hưng đã lập tức triệt binh, hoang nhân sẽ không sợ Diêu Hưng trá nguy, bởi vì một vạn bộ đội của Diêu Hưng bị giám sát nghiêm mật bởi đội thám tử do Cao Ngạn cầm đầu.

Mặt khác liên quân của Di Lặc giáo và Thiết Phất bộ của Hung nô nhận thấy tình huống biến đổi nên đã từ từ triệt thoái ra ngoài ba dặm, sĩ khí đại giảm không thể trở lại uy hiếp trực tiếp Biên Hoang tập được nữa, ngược lại còn phải lo hoang nhân phản công đuổi theo truy sát.

Khi hoang nhân đoàn kết nhất trí thì mạnh đến như Mộ Dung Thùy hay Tôn Ân phải khổ công mà không hạ được thì kẻ nào dám khinh thường.

Yến Phi, Lư Dự, Tống Bi Phong, Đồ Phụng Tam, Thác Bạt Nghi đứng trên tháp chỉ huy chiến thuyền đi đầu quan sát tình hình hai bên bờ sông.

Thác Bạt Nghi cất giọng tán thưởng: "Kỹ thuật điều khiển thuyền trong đêm của thuộc hạ Đại tiểu thư khiến người ta được đại khai nhãn giới."

Giang Văn Thanh khiêm tốn đáp: "Thác Bạt lão đại quá khen rồi. Vì phải tránh tai mắt địch nhân nên bắt buộc phải mạo hiểm, may là huynh đệ trong bang thuộc đoạn sông này như lòng bàn tay, điều đó sẽ tránh không bị khỏi tai nạn."

Lưu Dự đứng cạnh nàng, thấy hương thơm như lan xạ lại thêm âm thanh nhẹ nhàng thập phần dễ nghe, trong tim bất dưng lên cảm giác kỳ lạ.

Giang Văn Thanh thoải mái tự nhiên đứng cạnh gã, hiển nhiên trong tim nàng gã có địa vị mật thiết khác hẳn mọi người.

Đồ Phụng Tam nói: "Khẳng định Trúc Pháp Khánh lần này ăn phải quả đắng, khả năng lớn là đến giờ này hấn vẫn chưa biết Kiến Khang quân đã bị bại lộ, hấn lại càng không biết rằng hành tung đã bị chúng ta nắm được, lại thêm kỹ năng điều khiển thuyền của Đại Giang bang dưới tay Đại tiểu thư, nên chúng ta có thể bắt thần phục kích khiến bọn chúng không kịp trở tay."

Tổng Bi Phong nói: "Chúng ta lấy sức nhàn đánh quân mệt, thắng bại thế nào bắt tất phải nói cũng biết."

Lưu Dụ bàn thêm: "Trận này chúng ta chắc thắng mười phần, bất quá không thể sơ ý. Lần này chúng ta chỉ có thể điều động ba nghìn kỵ binh, muốn thắng lợi triệt để thì phải dụng kỳ binh tập kích. Tuy nhiên phụ phụ Trúc Pháp Khánh võ công cao cường, thấy bất lợi tất sẽ phá vòng vây đào tẩu, muốn hạ sát chúng không phải chuyện dễ dàng."

Đồ Phụng Tam tiếp lời: "Mặt này thì chúng ta cứ theo Yến Phi mà hành động, không để Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy trốn khỏi Biên Hoang."

Yến Phi nói: "Truy sát Trúc Pháp Khánh người đồng cũng chẳng ích gì, đến lúc đó thì cứ tùy cơ hành động, đến khi chúng đột vây đào tẩu thì ta, Đồ huynh, Lưu huynh và Tổng thúc sẽ phụ trách truy sát, Đại tiểu thư và tiểu Nghi sẽ lưu lại chỉ huy tác chiến."

Thác Bạt Nghi gật đầu: "Mấy người các vị chuyên tâm tiếp đại Trúc Pháp Khánh, còn lại để ta và Đại tiểu thư phụ trách."

Tổng bi Phong hỏi: "Cảm ứng với Ni Huệ Huy thế nào?"

Câu này đương nhiên là nhằm hỏi Yến Phi, chúng nhân tất thấy hướng mục quang về phía chàng.

Song mục Yến Phi lấp lánh thần quang, tinh thần hướng về mảnh Tâm bội đeo trước ngực, ngọc bội thần kỳ này liên tục tỏa ra từng làn hơi ấm tựa như kêu gọi hưởng ứng với Thiên Địa bội. Chàng trầm giọng: "Ni Huệ Huy đang di chuyển về hướng chính nam, nếu ta không nhầm thì chúng đang cùng với Kiến Khang quân phản hồi Kiến Khang, bất quá do cự ly quá xa nên ta không thể biết vị trí chính xác."

Giang Văn Thanh hỏi: "Yến huynh có thể cảm ứng phương hướng của chúng hiện giờ không?"

Yến Phi đáp: "Miễn cưỡng thì cũng có thể, hiện giờ chúng đang ở phía tây bắc bọn ta."

Đồ Phụng Tam cười lớn: "Vậy thì chúng ta đã chặn trước chúng rồi, mọi sự nhất thiết y theo kế hoạch của Lưu soái tiến hành, bọn chúng chạy như chó nhà táng suốt một ngày rồi, đến đêm mai chúng ta sẽ đuổi giết cho bọn chúng không còn một manh giáp."

Trác Cuồng Sinh hay thoải mái đứng trên Quan Viễn đài, gió đêm tung áo phát phơ, trong lòng thấy thống khoái như đang cười gió mà bay.

Một vùng Biên Hoang tập bé nhỏ nơi hoang dã, tuy miễn cưỡng dựa vào một chút Dĩnh thủy hiểm địa nhưng lại không có tường cao hào sâu thế mà vẫn đứng vững trước mưu đồ thôn tính của tứ phương quần hùng, nghĩ đến đủ làm người ta tự hào.

Mộ Dung Chiến, Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt lúc này cũng lên lầu, tả hữu quây quần cạnh lão.

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên hỏi: "Các người không phải chuẩn bị truy kích quân Kiến Khang sao? Tại sao lại rồi rã đến đây?"

Ba người thần sắc ngưng trọng.

Mộ Dung Chiến trầm giọng: "Tình hình có điều gì đó không ổn, trước hết liên quân Di Lạc giáo và Hung Nô bắt đầu tiến về phía chúng ta, bề ngoài chính là có vẻ tiến công bọn ta vào lúc bình minh."

Hồng Tử Xuân tiếp: "Sự tình vượt ngoài dự liệu, Kiến Khang quân đã âm thầm vượt rừng, nhân số vượt ngoài dự liệu đã quá vạn quân, hiện đang bày trận cách nam môn ba dặm, ta nên truy kích thế nào?"

Cơ Biệt nói: "Chúng ta đã trúng kế dụ địch của quân Kiến Khang rồi. Toán quân đầu tiên chỉ là để thu hút sự chú ý của chúng ta thôi, sự thật quân đội chủ lực của chúng ẩn trong rừng."

Trác Cuồng Sinh nhíu mày: "Nhưng Diêu Hưng đúng là đã triệt thoái kia mà?"

Mộ Dung Chiến than: "Ta có cảm giác bất tường, Diêu Hưng đáp ứng Hô Lôi Phương lui binh chỉ là ngoài mặt, thực tế thì lại là trá. Chúng men theo Dĩnh Thủy lui về phía bắc rồi có thể tại thượng du vượt sông quay lại, và bọn chúng mang theo công cụ vượt sông rất tiện lợi."

Trác Cuồng Sinh nói: "Muốn dựng cầu vượt sông thì phải mất tối thiểu một thời thần mới được."

Hồng Tử Xuân than: "Thế nên ta mới nói đến rạng sáng là chúng sẽ tấn công."

Trác Cuồng Sinh rút cuộc cũng phải biến sắc, hét: "Chúng ta sai lầm ở điểm nào đây? Lẽ nào Hô Lôi Phương vẫn còn bán đứng chúng ta?"

Mộ Dung Chiến lắc đầu: "Theo ta, Hô Lôi Phương không có vấn đề mà là Diêu Hưng phản lại hấn."

Cơ Biệt chấn động, chỉ về hướng bắc kêu: "Thảm rồi! Xem kia."

Chúng nhân biết có sự bất diệu, mục quang đều hướng cả về phía bắc. Trong đêm đen có một trần hồng đăng bay lên, tiếp theo là hai trần hoàng đăng cùng hai trần lục đăng.

Bốn gã kinh hoàng!

Hồng đăng báo hiệu địch nhân tiếp cận, mỗi trần hoàng đăng biểu thị một vạn địch nhân, hai trần lục đăng báo hiệu địch nhân còn cách hai dặm.

Trên mặt Trác Cuồng Sinh không còn một giọt máu, đôi môi run rẩy: "Chắc chắn đây không phải là quân của Diêu Hưng, chúng vẫn chưa qua sông, chúng không thể nhiều như thế được."

Hồng Tử Xuân rên lên: "Trúng kế rồi! Nhân mã của Diêu Hưng đang quay lại kìa!"

Tại bờ kia, thượng du Dĩnh thủy bay lên một trần hồng đăng, một trần hoàng đăng dẫn cùng ba trần lục đăng báo hiệu bộ đội của Diêu Hưng đích thị đã quay lại, còn cách khoảng ba dặm.

Tính ra, nhân số địch nhân lên tới sáu vạn từ bốn phương tám hướng công đã Biên Hoang tập.

Nhưng nguy hiểm nhất lại là toán bộ đội tinh nhuệ nhất của Biên Hoang tập đã theo Yến Phi nam hạ truy sát Trúc Pháp Khánh.

Mộ Dung Chiến đau khổ nói: "Chúng ta trúng kế nhưng khổ nhất là không biết sơ hở ở chỗ nào? Địch nhân dọc theo Tây ngạn Dĩnh thủy đột kích tới khẳng định là của Mộ Dung Thùy. Hiện tại chúng ta phải khẩn cấp lựa chọn giữa quyết tử hay lập tức đào vong?"

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Còn đủ thời gian không?"

Cơ Biệt chán nản: "Chạy được người nào hay người ấy, còn hơn bị đồ sát sạch."

Mộ Dung Chiến hét: "Thời gian không còn nhiều. Giờ chỉ còn duy nhất biện pháp thừa lúc Diêu Hưng chưa tới, nổi thuyền làm cầu để thoát sang bờ đối diện."

Hồng Tử Xuân nói: "Hoặc chạy dọc theo tây ngạn Dĩnh thủy về phía nam, chỗ đó vẫn còn lỗ hổng mà địch nhân chưa phong tỏa kịp."

Trác Cuồng Sinh mặt trắng bệch như xác chết, hét lên: "Đánh bốn mươi chín hồi chuông."

"Đang! Đang! Đang!"

Tiếng chuông âm vang, toàn Biên Hoang tập đại biểu cho sự chịu nhục và thất bại triệt để của Hoang nhân.

Phía trước hai bên bờ sông vút cao lên, tại đoạn sông này Giang Hải Lưu, tiền nhiệm bang chủ của Đại Giang bang đã trúng mai phục thụ thương rồi chết.

Thân thể Yến Phi đột nhiên kịch chấn, sắc mặt trắng bệch

Chúng nhân phát giác có điều dị thường, mục quang đều hướng về phía chàng.

Lưu Dụ cảm thấy bất ổn, vội hỏi: "Có chuyện gì?"

Tâm bội trước ngực Yến Phi đột nhiên lạnh băng, không còn chút hơi ấm.

Điều này là không thể!

Biến hóa đột nhiên xảy ra, từ ấm áp đột nhiên trở thành băng lãnh, giống chừng như là có người đã cắt đứt liên hệ giữa Tâm bội với Thiên Địa bội.

Yến Phi lợi dụng năng lực cảm ứng của Tâm bội với Thiên Địa bội, cảm thụ nhiệt lực biến hóa của Tâm bội để theo đó tìm vị trí của Trúc Pháp Khánh.

Tâm bội hoàn toàn không còn phản ứng, hành tung của Trúc Pháp Khánh cũng theo đó biến mất, chàng không còn biết hướng đi nào nữa.

Vậy chỉ còn khả năng đáng sợ nhất là Trúc Pháp Khánh thi triển Ma công phong tỏa Thiên Địa bội, ngăn cản liên hệ giữa tam bội.

Chàng trở nên rối loạn vì đã trúng phải quỷ kế của Trúc Pháp Khánh.

Trúc Pháp Khánh tra khảo Phụng Thiện đã sớm biết được liên hệ giữa Tâm bội và Thiên Địa bội; do đó từ biến hóa của Thiên Địa bội biết rằng đang có người trong tập dùng Tâm bội đang tra tìm hành tung của mình.

Khi Yến Phi tiềm nhập tiệm vải Hưng Thái Long nghe trộm hán và Ni Huệ Huy trò chuyện, hán đã cố ý tiết lộ tin tức thật giả lẫn lộn khiến Yến Phi nhận định sai lầm. Trúc Pháp Khánh cố ý xuất ra bộ dạng mê man, mở miệng là đòi sắc dục nam nữ khiến Yến Phi coi thường cho rằng trí kế của hán không cao như Ni Huệ Huy.

Tối ngoan độc và cao minh hơn cả là Trúc Pháp Khánh đã cố ý dẫn dụ bọn chàng đến vây công rồi hy sinh thủ hạ qua đó biết được kẻ đang giữ Tâm bội.

Lại còn làm cho hoang nhân tin tưởng vào tin tức tình báo nghe lén được nên từ đó đánh giá sai lầm về thế địch.

Hiện thời, Trúc Pháp Khánh đương nhiên do từ Thiên Địa bội cảm ứng được Tâm bội trên người Yến Phi nên đã cắt đứt sự cảm ứng, hướng về chàng mà phát xuất cảnh cáo.

Tại sao lại cảnh báo vào thời khắc này?

Ý tưởng vụt xuất trong tâm tưởng Yến Phi, chàng hiểu rằng trong lần chính diện đối kháng này với Trúc Pháp Khánh chàng đã thất bại thảm hại, có khả năng không thể đứng dậy được nữa.

Yến Phi vung tay hét lớn: "Lập tức quay đầu, phía trước có mai phục!"

Lưu Dụ, Đồ Phụng Tam, Thác Bạt Nghi, Tống Bi Phong, Giang Văn Thanh tất thấy sắc mặt đại biến, hoàn toàn không hiểu có chuyện gì xảy ra.

Đội thuyền đã tiến vào khúc quanh, dòng nước đoạn này đặc biệt chảy xiết, Song Đầu thuyền tuy linh hoạt nhưng cũng khó mà quay đầu.

Lưu Dụ kinh hãi hỏi: "Có chuyện gì?"

Thương Diệp Luyến Hoa xuất vô, Yến Phi thê thảm thốt: "Chúng ta trúng kế của Trúc Pháp Khánh rồi. Hán và Ni Huệ Huy ở tiệm vải Hưng Thái Long nói chuyện hoàn toàn là hướng về chúng ta cố ý để gạt chúng ta. Ta phải lập tức quay về Biên Hoang tập."

Giang Văn Thanh hô lớn: "Quay đầu."

"Đang! Đang! Đang!"

Lính truyền tin gõ đồng la hướng về các thuyền ra lệnh quay đầu.

Đoạn sông đột nhiên chuyển thẳng ra, đầu tiên đập vào mắt chúng nhân là hàng hàng thuyền ảnh, đang lúc chưa rõ là chiến thuyền phương nào thì hai bên bờ đã vang tiếng "Sát" động trời, xuất hiện hàng trăm máy bắn đá và hàng ngàn cung thủ, hỏa tiễn cùng đá như mưa lao về phía bọn họ.

Thân thuyền vỡ nát, không thể phản kích được chút nào.

Đồ Phụng Tam thấy bất diệu, hét cuồng: "Bỏ thuyền đào tẩu."

Trong ánh nắng xé trưa, Lưu Dụ đang tẩy rửa vết máu và thương tích trên người.

Cho đến giờ gã vẫn chưa rõ đã phát sinh chuyện gì. Có thể khẳng định Biên Hoang tập đã thất bại hoàn toàn, Trúc Pháp Khánh đại thắng, chẳng những hấn chiếm được Biên Hoang tập mà còn được thể nghênh ngang tiến vào Kiến Khang phát dương yêu giáo.

Đêm qua, gã và Yên Phi bỏ thuyền chạy lên tây ngạn Dĩnh thủy đã bị một đội năm trăm quân Kiến Khang như mãnh hổ đánh cho chạy tơi tả.

Gã liều chết bảo vệ Giang Văn Thanh phá vây đào tẩu, chạy được hai ba dặm thì lại gặp đội truy binh khác, sau khi kịch chiến thì chia hai đường bỏ chạy, đến giờ hoàn toàn mất tin tức.

Gã muốn quay lại Biên Hoang tập để xem xét tình hình, may mà trước đó phát hiện cả ngàn kỵ binh Hung nô xuất phát từ hướng Biên Hoang tập đang tìm kiếm khắp nơi.

Gã vội quay đầu chạy đến đây mới dừng lại nghỉ ngơi.

Mọi chuyện đều kết thúc rồi.

Biên Hoang tập khẳng định đã rơi vào tay địch nhân, nếu không nhân mã của Hách Liên Bột Bột tuyệt không có khả năng phân thân đến nơi đây, rõ ràng là truy sát Hoang nhân đào tẩu từ Biên Hoang tập.

Lưu Dụ chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại gặp sự thảm bại như lần này, gã thân được tuyển làm chủ soái đương nhiên phải chịu trách nhiệm, từ sâu thẳm lòng gã không ngớt tự trách mình.

Bao nhiêu nỗ lực trong quá khứ hiện tại đều hóa thành mây khói, càng không dám tưởng tượng đến mệnh vận sau này, thế lực của Tư Mã Đạo Tử lập tức bành trướng. Mất Biên Hoang tập, Bắc Phủ Bình lại càng không thể hành động trái lại ý của Tư Mã Đạo Tử.

Tương lai của hấn chỉ còn con đường chết.

Thiên hạ tuy rộng nhưng lại không chỗ dung thân.

Lịch sử không có khả năng lặp lại lần nữa, việc Biên Hoang tập đã mất đi lại chiếm về như lần trước vì địch nhân đã có bài học cũ, chắc dùng toàn lực đuổi tận giết tuyệt những Hoang nhân đang đào thoát. Nếu Hoang nhân chạy về phương Bắc hay phương Nam thì đều rơi vào phạm vi thế lực của địch nhân, Hoang Nhân chỉ trở thành vật sẵn của bọn chúng.

Bản thân Lưu Dụ lại là vật sẵn cao giá nhất của Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo, Lưu Lao Chi sẽ không bảo hộ một kẻ vô dụng như gã nữa.

Ngoài cái chết thì giờ còn làm được gì?

Tim gã đột nhiên dâng lên cảm xúc mãnh liệt về Vương Đạm Chân.

Ài! Đến nữ nhân mà mình yêu thương nhất còn không bảo hộ được thì còn là nam tử hán đại trượng phu gì nữa?

Gã càng hổ thẹn với Tạ Huyền, sợ hãi nghĩ đến cảnh Tạ gia bị Di Lạc giáo lăng nhục báo thù. Chưa bao giờ gã trải qua thời khắc đen tối như thế này, gã sợ khi phải đối diện với tương lai.

Sự mất mát và sợ hãi đẩy gã đến vực sâu của tình cảm, biến khổ không bờ, chỉ có một phương pháp để giải thoát.

Gã chợt phát giác đã hoành ngang hậu bối đao, kẻ cổ. Chỉ cần kéo mạnh một cái mọi sự đều kết liễu, tự vẫn còn hơn để rơi vào tay địch nhân chịu nhục.

Tiền đồ trước mắt chẳng có một điểm sáng.

Đột nhiên vó ngựa vang lên, từ xa tiến lại.

Lưu Dụ cảm giác tuyệt vọng không còn sinh lộ, gã kêu thảm một tiếng đang định kết liễu cuộc đời còn lại thì một tiếng thét thanh tao vang lên đề tỉnh gã.

Chả phải là tiếng của Giang Văn Thanh sao?

Lưu Dụ quên mình từ trong suối lao lên, giờ hết tốc lực vội vã đuổi theo phía tiếng thét.

Yến Phi ngồi trên ngọn đồi nhỏ, trong vùng cỏ mọc um tùm nhìn một đội Kiến Khang quân hăm hở lao qua, trong tim chàng rỉ máu.

Sự thật đáng sợ trước mắt khiến chàng nhớ về tình huống năm nào khi Mộ Dung Văn suất lĩnh ác binh đến giết hại thôn chàng, tráng đinh nhất loạt trăm thủ, phụ nữ thì trước cường gian sau giết chết, hành động độc ác này lại trùng diễn tại Biên Hoang tập.

Tảng sáng, chàng cùng Tống Bi Phong, Đồ Phụng Tam, Thác Bạt Nghi cùng gần hai trăm chiến sĩ trên đường đào tẩu chạm trán cùng Kiến Khang quân, địch từ bốn phương tám hướng đổ tới. Dẫn đầu chính là Vương Quốc Bảo, đệ tử của Trúc Pháp Khánh, phá tan đội hình bọn họ nên đành mạng ai nấy giữ mà đào vong. Từ đó bọn họ lạc nhau, không biết sinh tử thế nào.

Sự tình sao lại chuyển biến đột ngột như vậy?

Chính mình sai lầm do đánh giá thấp Trúc Pháp Khánh, bằng vào thủ đoạn của Trúc Pháp Khánh, một khi bắt được Phụng Thiện vào tay, lại thêm Phụng Thiện bản thân lại là kẻ tham sinh úy tử giờ chịu khổ hình thì bao nhiêu bí mật sẽ khai hết.

Trúc Pháp Khánh biết được Tâm bội đang do ai đó trong tập nắm giữ, tự nhiên sẽ cho đó là An Ngọc Tình.

Thấy Trúc Pháp Khánh trăm phương nghìn kế tìm cách bắt giữ An Ngọc Tình mà vẫn chưa tình ngộ, nếu không thì sao có ngày hôm nay!

Thác Bạt Khuê chiếm được thành, trong chàng đã xuất hiện hy vọng cứu được chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên, hiện tại mọi hy vọng đã tan như mây khói. Hiện tại không có Biên Hoang tập ủng hộ, chàng muốn cứu chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên từ tay Mộ Dung Thùy chỉ là nằm mộng.

Chàng đâu không lại Mộ Dung Thùy, càng không lại Trúc Pháp Khánh, tài trí và sự gian xảo của hắn vượt xa tưởng tượng của chàng.

Bước tiếp theo phải làm gì đây?

Tim Yến Phi trống rỗng, không thấy chút hy vọng cũng không biết phải đi đâu bây giờ.

Chàng có thể mất đi đầu trí, bỏ không cứu Thiên Thiên chủ tỳ nữa sao?

Không.

Chết cũng phải làm, trứng chọi đá thì sao chứ! Chàng muốn lấy cái chết để biểu thị mối thâm tình với Kỳ Thiên Thiên.

Chàng quyết định đến Huỳnh Dương.

Đúng lúc này, Tâm bội băng lãnh phát sinh biến hóa, từng đợt hơi ấm truyền lại, đích thị Thiên Địa bội đang kêu gọi Tâm bội

Ý niệm đầu tiên của chàng là phong tỏa Tâm bội nhưng sau lại đổi ý, bởi vì chàng hiểu đây là cơ hội duy nhất để sát tử Trúc Pháp Khánh.

Hồi 13

Tuyệt Xử Sinh Cơ

Lưu Dụ từ trên ngọn cây lao xuống, Hậu Bối đao chớp nhoáng quét ra, kỵ sĩ trên ngựa lập tức ô hô ai tai còn gã an nhiên ngồi xuống lưng ngựa.

Cho dù là kẻ nhát gan nhất nhưng sau khi trải qua một trường đồ sát kịch liệt đêm qua cũng phải trở thành kẻ tâm ngoan thủ lạt, coi mạng người như cỏ rác nếu không tuyệt không có khả năng toàn mạng.

Giang Văn Thanh hiện đang bị hơn ba mươi quân Kiến Khang truy sát, sở dĩ nàng duy trì được đến phút này không phải vì công lực cao cường mà bởi vì nàng đã làm rơi mũ, lộ ra thân phận nữ nhi khiến cho tặc binh nổi thú tính, chúng muốn bắt sống nàng để thỏa mãn.

Hiện thời, chúng hét vang vây quanh bốn phía truy đuổi Giang Văn Thanh đào tẩu, chờ đến khi nàng kiệt lực.

Chiến lược của Lưu Dụ được quyết định khi quan sát xong địch tình, bởi vì với tình trạng thể lực của gã hiện nay tuyệt không có khả năng đối phó với hơn ba mươi địch nhân, nên gã phải dụng kế.

Gã chém chết kỵ sĩ đi cuối, nhân lúc địch nhân đang chú ý vào Giang Văn Thanh đang chạy cuồng trong rừng rậm bèn thúc ngựa tiến lên.

Hậu bối đao liên tiếp vung lên, hai kỵ sĩ sau cùng bị gã tấn công bất ngờ cùng không kịp kêu trước khi chết đã rơi xuống ngựa mất mạng.

Lưu Dụ nắm lấy dây cương của thốt ngựa vô chủ tăng tốc lao lên, một kỵ sĩ quay đầu lại định nói gì với đồng bọn, thấy người lạ định lớn tiếng hô hoán báo động thì trường đao của Lưu Dụ đã đưa đến chém ngang yết hầu không kịp kêu một tiếng, hất rơi khỏi lưng ngựa xuống đất phát ra một âm thanh lớn.

Hai kỵ sĩ phía trước chung quy cũng cảnh giác quay đầu lại, Lưu Dụ không còn cố kỵ gì nữa giật cương lao vào giữa hai người, đao quang như điện chớp xuất ra, hai kỵ mã chưa kịp xuất binh khí đã bị chém ngã.

Địch nhân phát giác có biến lập tức rút binh khí lao đến vây giết Lưu Dụ.

Lưu Dụ chỉ cần có thể, từ gã đến chỗ Giang Văn Thanh chỉ còn bốn kỵ sĩ, còn lại thì đều đang ở hai bên tả hữu không thể ngăn kịp được gã.

Đương nhiên nếu bốn tên kỵ sĩ phía trước có thể kìm giữ gã một thời gian thì địch nhân sẽ trùng trùng vây khốn gã, nhưng gã tuyệt không cho bọn chúng cơ hội.

Lưu Dụ cười lớn, thét: "Yến Phi tới đây."

Phía trước, Giang Văn Thanh chạy càng lúc càng chậm, xem tình huống sắp quy vì kiệt lực, nghe vậy thì tâm yêu kiều chấn động mạnh liền ngã lăn ra đất.

Bốn kỵ sĩ phía trước quả nhiên vừa nghe danh Yến Phi đã biến sắc, khí thế giảm đi phần nào, cũng chẳng còn tinh thần mà phân biệt vì sao Yến Phi lại dùng đao chứ không dùng kiếm, đủ biết Yến Phi thịnh danh đến mức nào.

Lưu Dụ giả danh Yến Phi cũng là có nỗi khổ không nói được, giả như gã mà dùng tên thật thì khi bốn kỵ sĩ này về hồi báo Tư Mã Đạo Tử thì gian tặc này có thể công nhiên khép gã vào tội phản quốc.

"Keng! Keng! Keng"

Ba tiếng binh khí giao nhau vang lên kèm theo đó là một tiếng la thảm, Lưu Dụ đánh tan địch nhân cản đường lao thẳng về phía Giang Văn Thanh đang nằm quay đầu lại nhìn.

Bốn kỵ mã phóng tới không hãm được nên lọt ra phía sau Lưu Dụ.

Trong đó có một kỵ sĩ từ từ rơi khỏi lưng ngựa, từ trên ngựa lăn xuống đất liền bị Lưu Dụ nghênh đón chém cho một đao.

"Văn Thanh dậy đi" Lưu Dụ hét lớn, đồng thời tra đao vào vỏ.

Giang Văn Thanh biết đây là lúc sinh tử cố miễn cưỡng ngồi dậy, tức khắc Lưu Dụ nắm lấy lưng nàng kéo lên, đặt ngồi vào lòng mình.

Lưu Dụ một tay thúc ngựa, tay kia vẫn dắt theo thót ngựa không.

Sau lưng ba mươi trượng tiếng vó ngựa dồn dập, hai chục kỵ sĩ còn lại đang rượt tới.

Lưu Dụ phát sinh cảm giác đồng sinh cộng tử cùng Giang Văn Thanh, gã ghé vào tai nàng hỏi: "Văn Thanh còn cưỡi ngựa được không?"

Giang Văn Thanh gật đầu, tiếp lấy dây cương.

Địch nhân đã tới gần.

Lưu Dụ đợi đến khi khảng định Giang Văn Thanh không vấn đề gì mới nói: "Văn Thanh ngồi yên" song thủ gã ấn lên lưng ngựa, thân hình bay lên đáp xuống lưng con ngựa kia.

Lưu Dụ hiểu rằng đại kế cứu người mới thành công một nửa, còn lại một nửa thành công bằng vào hiểu biết về địa hình biên hoang mà bỏ rơi địch nhân.

Đoạn hét lớn: "Văn Thanh theo ta."

Rồi rẽ sang bên trái vòng qua một cây cổ thụ, chạy về phía rừng rậm.

Giang Văn Thanh nghiêng răng ruỗi ngựa bám sát đằng sau.

oOo

Yến Phi chạy theo sơn khu phía tây nam Biên Hoang nơi toàn những vách đá ít người lui tới nhằm tránh đông người và khoái mã của địch nhân bao vây, sau đó chàng mới có điều kiện để quyết chiến với Trúc Pháp Khánh.

Sau mấy lượt phi thân Yến Phi lên đến đỉnh núi, chàng ngồi xếp bằng điều tức.

Hàn phong từng trận, y sam phát phới nhưng người chàng vững như bàn thạch không hề dao động một phân.

Tâm bội trước ngực ấm lên biểu hiện Trúc Pháp Khánh đang tới gần.

Yến Phi hướng về phía đông bắc nhìn thấy rừng hoang vô tận, tuy ở trên đỉnh núi nhưng cũng không thể nhìn thấy Biên Hoang tập cách đó trăm dặm.

Ôi! Biên Hoang tập! Thành tập kỳ dị đã cho chàng sự yên lành, sinh khí và cuộc đời mới, cũng làm cho chàng tan nát tâm hồn, mất đi nơi chốn yêu quý nhất.

Chàng đối với Biên Hoang tập là yêu hay là hận?

Mấy trăm quân kỵ xuất hiện ở bìa khu rừng thưa cách chàng hơn mười dặm.

Yến Phi truyền chân khí vào Tâm bội, cắt đứt liên hệ với Thiên Địa bội.

Địch tiếp tục cưỡi ngựa chạy thêm hai mươi trượng rồi dừng lại.

Tâm bội từ nóng chuyển sang lạnh, rốt cuộc Trúc Pháp Khánh cũng nhận được tín hiệu của chàng.

Chàng hiểu không thể không làm Trúc Pháp Khánh phải chịu khuất phục, vì hấn nếu không có Tâm bội chỉ dẫn thì muốn bắt chàng giao cho Mộ Dung Thùy chỉ là kẻ ngu nằm mộng, dù có mạnh như Trúc Pháp Khánh cũng lực bất tòng tâm.

Muốn có cơ hội quyết chiến với Yến Phi thì Trúc Pháp Khánh phải bỏ lại hết tùy tùng bao gồm cả Ni Huệ Huy, lên đỉnh núi cùng chàng đơn đả độc đấu để phân thắng bại.

Mặt trời mùa đông đã sớm lặn về rặng núi phía tả, ánh tà huy nhẹ nhàng êm ả nhuộm hồng một góc trời, gió lạnh thổi lồng lộng.

Không khí u ám tràn ngập trên sự tiêu điều của Biên Hoang sau cơn kiếp nạn.

Nếu Yến Phi là kẻ ích kỷ thì tuyệt không cho Trúc Pháp Khánh cơ hội này để giết mình.

Nhưng chàng thấy mình phải chịu hoàn toàn trách nhiệm trước sự bại vong của Biên Hoang tập. Bên cạnh đó vì vinh nhục của một kiếm thủ cùng với vinh nhục của Biên Hoang tập, nên chàng đã gạt sang một bên mọi thứ khác cùng với kẻ đứng đầu tội ác làm Biên Hoang tập thất thủ, quyết một cuộc tử chiến.

Quả nhiên trong đám địch kỵ có một kẻ lao ra nhằm hướng sơn khu lao tới.

Từ độ cao và khoảng cách này nhìn xuống thì nhân mã đối phương chỉ là những điểm nhỏ, nhưng Yến Phi theo màu vàng của cà sa thì nhận thấy đó chính là Trúc Pháp Khánh.

Yến Phi thu hồi huyền công phong tỏa Tâm bội đồng thời vận khí điều tức để tiến vào trạng thái tốt nhất để nghênh tiếp kinh địch đáng sợ này.

Tâm bội nhanh chóng ấm lên.

Trong tim chàng không còn khổ não, bất an, bi thống, chỉ còn duy nhất sự an tĩnh sau khi mọi hy vọng đã tiêu tan.

Tâm cảnh như gương sáng, chàng hiểu rõ mình đối diện với thất bại sâu xa, kế hoạch cứu chủ tỳ Thiên Thiên chỉ còn là ảo ảnh,

Trước mắt chỉ còn trận quyết chiến sắp tới và cái chết của chàng.

Chính vào lúc tâm ý nguội lạnh như tro tàn, sinh thú tiêu thất thì từ nơi sâu thẳm trong Khí Hải huyết nơi đan điền một luồng nhiệt lực nóng như thiêu đốt phát sinh, yếu huyết toàn thân rung động nhưng không có hiện tượng kinh mạch loạn động của tẩu hỏa nhập ma. Một cỗ hàn băng từ vị trí Tâm bội khuếch tán ra.

Chỉ cảm thấy toàn thân như lọt vào thừa hỗn mang, cảnh giới thiên địa sơ sinh, thủy hỏa tương giao, vừa hỗn độn vừa nghiêm trang làm cho chàng không thể diễn tả được cảm giác đang hưởng thụ.

Yến Phi phúc chí tâm linh, tuy không rõ nguyên nhân nhưng tự hiểu huyền công đang tiến vào giai đoạn tối khẩn yếu, chỉ cần vượt qua được lần may mắn này thì huyền công phát xuất từ Đan kiếp, thành từ Đan độc sẽ có thể đạt tới cảnh giới đại thành. Cũng biết vì mình lấy đức báo oán, giúp Giang Thế Thanh trị Thủy độc, đã trung hòa được dư hại của hỏa kiếp một cách xảo diệu, nếu không thì lần "Hỏa phát" này sẽ đốt cháy kinh mạch của mình rồi chết.

Uy lực của Thủy độc tuy không sánh được Hỏa kiếp nhưng do Tâm bội đã phát xuất công năng kỳ dị, ngưng tụ Thủy độc trong kinh mạch nên lưỡng hại tương giao giúp Yến Phi đắc thành chính đạo.

Tâm bội đáng ra phải tăng nhiệt độ khi Trúc Pháp Khánh tiếp cận thì lại lạnh dần, hiện chỉ còn hơi ấm.

"Bồng!"

Yến Phi cảm thấy toàn thân hóa thành một điểm nguyên tinh nhỏ bay lên kết tụ trên đỉnh đầu, không còn cảm giác thấy nhức thân nhưng lại không bỏ sót bất cứ âm thanh nào.

Trúc Pháp Khánh đã tiến nhập sơn khu đang tiến về phía chàng, chàng không biết Thiên Địa bội có biến hóa gì không?

Mọi thứ phát sinh và diễn ra tự nhiên đúng vào lúc Yến Phi thất ý nhất.

oOo

Lưu Dụ tạt nước lạnh vào mặt Giang Văn Thanh, vị bang chủ mỹ lệ rên lên một tiếng và tỉnh lại.

Xung quanh tối om.

Lưu Dụ đỡ nàng ngồi dậy.

Giang Văn Thanh hỏi: "giờ gì rồi nhỉ? A! Đau quá!"

Lưu Dụ nói: "Mặt trời mới vừa lặn xuống núi, ta đã tẩy rửa vết thương và băng bó cho nàng rồi, không còn đáng ngại nữa. Văn Thanh ngất đi vì dụng lực quá độ lại thêm mất máu và hao tổn chân nguyên."

Giang Văn Thanh cảm thấy vết thương đã được băng bó, ngửi thấy vị sang được rất nồng, mặt thoáng hồng nhưng nói như không có chuyện gì: "Đa tạ huynh."

Lưu Dụ trong tâm khởi lên cảm giác lạ, hai vết thương một tại ngực, một tại đùi đều là những nơi bí ẩn của nữ nhân không thể để lộ thể mà nàng có vẻ cho là chuyện đương nhiên.

Giang Văn Thanh đưa mắt nhìn qua thân gã, nhíu mày hỏi: "Huynh vẫn chưa băng bó vết thương của mình?"

Lưu Dụ nói: "Chút thương tổn nhỏ nhất không đáng kể, để nó tự khỏi thôi. Trước mắt chúng ta phải thoát khỏi hiểm cảnh, Văn Thanh phải khôi phục càng sớm càng tốt."

Giang Văn Thanh than: "Khôi phục để làm gì? Không ngờ cơ nghiệp của cha lại bị hủy trong tay bất hiếu nữ này."

Trong tâm Lưu Dụ hoàn toàn đồng ý với nàng, cuộc đời mọi người đều đã kết liễu, tất cả mọi con người của Biên Hoang tập đều đã kết liễu. Mất đi Biên Hoang tập thì Hoang nhân trở thành những kẻ không nhà như cánh bèo lênh đênh, lưu lãng tứ xứ còn gã thì trở thành kẻ phản bội bị truy nã.

Bất quá khi gã nói ra miệng thì không thể như vậy được, lại làm ra vẻ sung mãn, tràn đầy đấu chí, ngang ngạnh nói: "Trước tiên chúng ta phải giữ lại tính mệnh, tương lai ắt có cơ hội sẽ quật khởi."

Giang Văn Thanh nhẹ giọng: "Huynh còn dám về Quảng Lăng?"

Lưu Dụ ngậm miệng không nói được câu nào, may sao lại nhớ ra Nhậm Thanh Thị và Mạn Diệu, nói: "Hiện tại mà về thì đương nhiên là đi vào chỗ chết, nhưng khi Tư Mã Diệu ngộ hại tình thế sẽ cải biến, khi ấy ta

hoặc giả lại có cơ hội."

Giang Văn Thanh phấn khởi tinh thần, hỏi: "Ngựa đâu rồi?"

Lưu Dụ cười khổ: "Ngựa kiệt sức mà chết rồi, chính vì thế mà nàng bị nó hất xuống đất hôn mê đến giờ, chúng ta phải đi bộ thôi, vì thế mà Văn Thanh phải nhanh chóng hồi phục để còn tranh thủ khi tối trời mà chạy trốn."

Giang Văn Thanh lại thở dài nói: "Không biết huynh an ủi ta hay trong tâm huynh nghĩ như vậy, bất quá hiện tại không cho ta cao vọng quá. Lần thất bại này khiến chúng ta khó mà hồi phục. Nhìn cảnh Kiến Khang quân truy tìm chúng ta trong tư thế cản tận sát tuyệt thì biết là Biên Hoang tập đã rơi vào tay chúng, vậy chúng ta sai ở đâu nhỉ?"

Lưu Dụ nói: "Chúng ta không tính tới bộ đội của Mộ Dung Thùy lại thêm trúng gian kế của Trúc Pháp Khánh, khi Yến Phi nghe hẳn nói chuyện cùng Ni Huệ Huy, Trúc Pháp Khánh đã biết có kẻ nghe trộm nên đã cung ra tin tức tình báo sai. Còn có khả năng trong lãnh tụ của Biên Hoang tập có nội gian của Di Lạc giáo, nên hẳn biết tình huống của chúng ta rõ như lòng bàn tay, chúng ta mới bị thất bại nhanh chóng và thảm khốc như thế này."

Giang Văn Thanh nói: "Chúng ta thật đã đánh giá thấp Trúc Pháp Khánh, chỗ tối lợi hại của hắn là để mặc chúng ta vây công tiệm vải Hưng Thái Long, khiến chúng ta tin tưởng đích xác vào tin tức tình báo của Yến Phi nghe được."

Thấy Giang Văn Thanh ngây dại nhìn mình, gã ngạc nhiên hỏi: "Những lời ta nói đều xuất phát từ đáy lòng, Văn Thanh hà cớ gì mà nhìn ta với con mắt như vậy?"

Đôi mắt đẹp của Giang Văn Thanh vẫn nhìn gã không chớp, nàng thở ra một hơi: "Huynh có biết lúc rồi khi huynh nói tựa như biến thành một người khác vậy, khí độ uy vũ ngạo nghễ thiên hạ, ta chưa từng thấy qua bộ dạng của huynh như thế nào bao giờ."

Lưu Dụ thoáng chút ngượng ngùng nói: "Ta đúng là ngông cuồng một chút, bất quá cảm thấy hoàn toàn tự nhiên khi nói ra những lời như vậy. Ta tuyệt không thể phụ lòng kỳ vọng của Huyền soái được, càng không thể để Văn Thanh thất vọng. Bất luận là khó khăn gian khổ thế nào, chúng ta đều phải hướng về mục tiêu phía trước mà vượt qua. Thu phục Biên Hoang tập chỉ là sự kiện trung gian, mục tiêu tối hậu của ta chính là trở thành đại thống lĩnh của Bắc Phủ binh, Biên Hoang tập lúc đó mới có ngày vui an lạc, Đại Giang bang mới có thể phùng chấn thanh uy, khôi phục lại những phong quang vốn có của Đại Giang bang trước kia."

Giang Văn Thanh u oán nói: "Lời huynh nói tựa như một giấc mộng đẹp xa vời. Nếu ta không phải là bang chủ Đại Giang bang, lại thêm thâm mang huyết thù, tất sẽ khuyên huynh tìm trốn non xanh nước biếc mà quy ẩn, không cần lý tới việc tranh đấu chém giết của thế gian. Đáng tiếc rằng ta không thể làm như vậy, cho nên chỉ trông chờ vào vận khí của huynh thôi."

Lưu Dụ trong tâm rất muốn hỏi nàng rằng có muốn cùng gã quy ẩn hay không? Chỉ hận tưởng nhớ đến Vương Đạm Chân, mang điều muốn nói nuốt vào trong lòng. Đoạn nói: "Văn Thanh tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút, một canh giờ sau chúng ta sẽ lên đường đi Kiến Khang."

Gã đang định đứng dậy, lập tức bị Giang Văn Thanh túm lấy tay áo.

Lưu Dụ lại ngồi xuống nói: "Còn vấn đề gì nữa chẳng?"

Giang Văn Thanh buông tay, thần sắc bình tĩnh nói: "Tư Mã Đạo Tử tất sẽ phái người phòng tỏa biên giới giữa Kiến Khang và Biên Hoang, chúng ta cứ vội vã chạy thẳng trong Biên Hoang chỉ là tìm đường chết. Chưa kể trên mình ta mùi thuốc nồng nặc, chắc chắn không thể qua mắt địch nhân, hay huynh hãy tìm phương thức khác?"

Hào khí và đấu chí của Lưu Dụ có thể nói là do Giang Văn Thanh khuyến khích mà thành, sự thật thì không có bất kỳ điều kiện khách quan nào hỗ trợ gã, gã cũng chưa từng động não suy nghĩ đến tương lai. Được Giang Văn Thanh điểm chỉ tình huống và hiểm nguy trước mắt, gã không thể không tính toán tử tế được.

Giang Văn Thanh nói rất đúng, bản thân mình và nàng đều là người bị truy nã hàng đầu của Tư Mã Đạo Tử, cứ thế này mà tới Kiến Khang chẳng khác xua dê vào miệng cọp, vạn lần không thể.

Lưu Dụ ở Kiến Khang không thân không thích, lại không thể nhờ vả Tạ gia, đến Kiến Khang tìm quán trọ chả khác nào tìm đường chết, cuối cùng phải cần biện pháp nào mà thần không biết quỷ không hay mà tiềm nhập Kiến Khang không?

Có nên chuyển hướng về Quảng Lăng không? Tôn Vô Chung hoặc giả sẽ chiêu cố đến. Nghĩ đến khả năng này, trừ khi bản thân có thể đường đường chính chính trở về, bằng không việc ẩn trong nội phủ của Tôn Vô Chung chỉ là việc làm ngu ngốc chẳng có ý nghĩa gì cả.

Muốn hoàn thành mộng tưởng của mình tất phải nhìn xa trông rộng, phải làm náo trời động đất hấn mới có thể có cơ hội được.

Nghĩ đến đó, trong tâm chấn động nói: "Chúng ta đầu tiên đến Thọ Dương, tới đó rồi sẽ tính các biện pháp tiếp theo."

Giang Văn Thanh ngậy người nói: "Thọ Dương là trấn quan trọng của Bắc Phủ binh, chàng không sợ bị người ta vì lĩnh thưởng mà bán đứng sao?"

Lưu Dụ trả lời: "Thọ Dương là địa phương mà Tư Mã Đạo Tử không quản đến được, người của Tư Mã Đạo Tử càng không thể tại đó mà làm náo động, người phụ trách nơi đó là Hồ Bản vốn có giao tình với ta, bởi vì ta từng cứu mạng ông ta một lần."

Giang Văn Thanh do dự: "Lòng người khó đoán, với tình huống như hiện tại chàng vẫn còn tin nhiệm ông ta sao?"

Lưu Dụ cười nói: "Chỗ vi diệu chính là ở đây. Trở ngại chính là mối quan hệ với Lưu Lao Chi, hơn nữa ta lại thuộc hệ phái của Tạ Huyền, Tư Mã Đạo Tử bất luận cầm hận ta thế nào cũng không thể ngang nhiên công bố ta là khâm phạm. Chỉ cần không có lệnh bắt giữ chính thức nào, ta vẫn đương nhiên là Phó tướng đại nhân của Bắc Phủ binh, Hồ Bản đương nhiên theo lý là quan tâm đến ta, chuyện có truyền ra cũng chẳng sợ ai làm gì đến Hồ Bản cả."

Giang Văn Thanh ngưng thần nhìn gã, hân hoan nói: "Lòng tin của huynh cuối cùng đã thật sự khôi phục trở lại."

Lưu Dụ ngượng ngùng: "Ta có thể nào cũng không thể qua mắt nàng được. Cùng thì tất biến, biến thì tất thông. Ta chỉ đặt giả thiết tưởng tượng Huyền soái trong tình huống này sẽ xoay sở như thế nào thôi?"

Giang Văn Thanh điềm nhiên nói: "Ông ấy chỉ e là không thể vượt qua thất bại nặng nề như huynh được, sớm đã tự tận cho xong."

Lưu Dụ lại ngơ ngác.

Đó phải chăng là một trong những nguyên nhân mà Tạ Huyền tuyển chọn mình bởi vì mình là kẻ tứ cố vô thân, mất sạch mọi thứ vẫn có thể bắt đầu lại từ đầu, không giống như Tạ Huyền còn có gánh nặng thế gia đại tộc.

Bàn tay mềm mại đặt nhẹ lên má hấn, nhẹ nhàng nói: "Nếu có cơ hội ta sẽ cạo râu cho huynh."

Lưu Dụ đột nhiên cảm thấy cho dù có lâm vào thời khắc đen tối nhất của đời người, nhưng vẫn luôn có sinh cơ ở mọi chốn, chỉ là phải tranh thủ phần đâu như thế nào thôi.

Trải qua thảm bại lần này, Lưu Dụ không còn là Lưu Dụ của ngày xưa nữa, đương nhiên sẽ không nảy sinh ý niệm tự tử nữa.

Hồi 14

Quyết Chiến Cô Phong

Tình cảnh ở Biên Hoang Tập sau trận hạo kiếp.

Phía trong tập đầu đó vẫn còn hơn chục chỗ khói đen bốc cao, trên sông Dĩnh Thủy cũng trên mười chiến thuyền bị đắm hoặc đã mắc cạn. Xác người trôi nổi, cảnh tượng thật thương tâm khiến người không nỡ nhìn.

Liên quân của địch không hề áp dụng chính sách khoan hồng đối với hoang nhân mà là muốn đuổi tận giết tuyệt, triển khai một trường đại đồ sát vô tình và khủng bố.

Xa xa treo trên cao của Chung Lâu là bốn lá cờ riêng rẽ phân biệt đại biểu cho Mộ Dung Thùy, Diêu Trường, Trúc Pháp Khánh và Tư Mã Đạo Tử.

Sau khi Đồ Phụng Tam bắn người lên thân cây, hấn thở dốc từng cơn trầm giọng nói: "Thù này không báo, thề không làm người."

Tổng Bi Phong lẫn Thác Bạt Nghi đều im lặng không nói.

Sau khi ba người đột phá khỏi vòng vây đã trở về Biên Hoang Tập, ẩn mình trong khu rừng rậm gần bờ đông của Dĩnh Thủy ngẫm theo dõi tình huống ở Biên Hoang Tập.

Thác Bạt Nghi lặng lẽ hỏi: "Dự định hai vị ra sao?"

Đồ Phụng Tam cười khổ: "Thành thực mà nói, Đồ Phụng Tam này chưa hề nghĩ sẽ có một ngày như hôm nay nên nhất thời trong lòng rối loạn, tựa hồ lúc này trời đất tuy lớn mà lại chẳng có đến một nơi để đi."

Tổng Bi Phong ngạc nhiên hỏi: "Đồ huynh không nghĩ đến việc trở về lại Kinh Châu hay sao?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Nếu bây giờ ta về Kinh Châu chẳng khác gì để cho Hoàn Huyền một cơ hội sát tử mình, hấn đối với việc ta không tuân theo ý hấn đã sớm để mối hận trong lòng Chỉ vì nhìn tới lợi ích ở Biên Hoang Tập mà cố gắng nhẫn nhịn, hiện tại Biên Hoang Tập đã mất, ta đối với hấn còn có giá trị lợi dụng gì nữa?"

Tổng Bi Phong lại hỏi: "Nếu đã như vậy, tại sao không cùng ta quay về Kiến Khang?"

Thác Bạt Nghi nhíu mày: "Tổng Thúc không phải đang nói chuyện đùa chứ? Kiến Khang là địa bàn của Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo, bọn ấy chịu tha cho chúng ta ư?"

Tổng Bi Phong thản nhiên bảo: "Tại Kiến Khang, phản đối Tư Mã Đạo Tử có rất nhiều người, ta tự nhiên có cách. Chỉ có ở Kiến Khang chúng ta mới có thể nắm được tình huống ở Biên Hoang, sau khi hiểu rõ tình thế mới quyết định bước tiếp theo nên làm gì. Chỉ ít cũng có thể lập mưu để giết Trúc Pháp Khánh."

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Nếu như Yến Phi, Lưu Dụ và Đại tiểu thư không chết, khẳng định sẽ đến Kiến Khang."

Thác Bạt Nghi trầm ngâm giây lát rồi bảo: "Ta thật muốn đi cùng hai vị tới Kiến Khang, bắt quá ta có việc trọng yếu hơn phải đi làm. Hiện tại Biên Hoang đã rơi vào tay của Mộ Dung Thùy, hấn sẽ đích thân hoặc sai người lập tức trở về phá Bình Thành, nên ta phải nhanh chóng trở về Bình Thành báo tin cho tộc nhân của ta."

Tiếp đó y giang tay nắm chặt cầu vai hai người, từng tiếng nói mạnh mẽ: "Hoang Nhân vĩnh viễn không chịu thua, sẽ có một ngày chúng ta giành lại những gì đã mất. Trân trọng!"

Nói xong lùi lại phía sau, khai triển thân pháp nhắm hướng Vu Nữ khâu nguyên mà đi.

Đồ Phụng Tam thần thờ một lúc, sau như đã hạ quyết tâm bèn quay sang Tổng Bi Phong nói: "Chúng ta đi!"

oOo

Yến Phi hiểu rõ ở bất cứ lúc nào khác mình cũng không thể tạo ra được khả năng, nên cần phải nắm giữ cơ

hội duy nhất để giết Trúc Pháp Khánh.

Máu chót ở tại Tâm bội.

Tuyệt vời hơn là Mộ Dung Thủy chỉ muốn bắt sống chàng để chứng tỏ với Thiên Thiên ai là kẻ mạnh, sở dĩ Trúc Pháp Khánh muốn tỏ hảo ý với Mộ Dung Thủy trong chuyện này chắc chắn là đã có giao dịch.

Lần này thảm bại cũng chỉ vì chàng và Lưu Dụ đã đánh giá thấp Trúc Pháp Khánh, hiện tại tình huống lại vừa vặn xoay chuyển ngược lại. Trúc Pháp Khánh khinh thường Yến Phi cực chiến mệt mỏi, thụ thương nhiều chỗ, hấn lại tự thị thần công đã luyện thành, sợ rằng nếu chàng có ý muốn bỏ trốn thì rất khó để truy bắt. Bởi vậy dù chiến thắng đã gần trong tầm tay nhưng hấn vẫn mạo hiểm một mình tìm đến, đúng là cơ hội trời cho để chàng đơn đã độc đấu.

Mặc dù bây giờ Yến Phi thần công đã thành, nhưng từng chứng kiến qua bản lĩnh của Trúc Pháp Khanh giết chết Thái Ất Giáo đồ từ trên xuống dưới, kể cả Giang Lăng Hư. Chàng hiểu rằng cho dù tận dụng hết bản lĩnh hiện tại của mình so với hấn vẫn thua một chiêu nửa thức, muốn dùng sức mình giết chết Trúc Pháp Khanh khó như lên trời.

Phải biết cao thủ đối đầu chỉ cần sai một chiêu là thảm bại, tuyệt không có chuyện may mắn.

Nhưng tình thế lúc này thật sự ích lợi lạ thường cho chàng, vấn đề là chàng làm sao vận dụng nó.

Yến Phi thầm nghĩ may mắn vì chưa bao giờ gặp mặt giao thủ với Trúc Pháp Khánh, bởi vậy có thể an tâm thi triển chiến lược dẫn dụ hấn vào bẫy.

"Thoái Âm Phù".

Ý thủ khó hạ sinh tử khiếu, dẫn khí thuận đường lên Nhâm mạch, qua Tâm mạch đến Nê Hoàn cung, quá Ngọc Châm rồi hạ đến huyết Vĩ Lư, chân khí trong thể nội lập tức biến nhiệt nóng lên.

Sau ba mươi sáu vòng chu thiên, bỏ "Thoái Âm Phù" sử dụng "Tiền Dương Hỏa" chân khí chuyển động theo hướng ngược lại, lập tức từ nóng sang lạnh.

Tiên thiên chân khí của chàng rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục.

Từ phương pháp luyện nội đan đơn giản học được từ Độc Tẩu, cuối cùng cũng biến thành pháp quyết hành khí của chàng. Tiền Dương Hỏa đầu tiên khiến chân khí của chàng hóa thành Thủy Hàn từ Thủy Độc. Thoái Âm Phù sau đó mở ra sức mạnh của hỏa nhiệt từ Hỏa Kiếp.

Đến khi chàng thi triển lại môn công pháp tự sáng chế, "Nhật Nguyệt Lệ Thiên Đại Pháp" Thủy Độc Hỏa Kiếp bắt đầu dung hoà không gián đoạn, Nhật ấm Nguyệt lạnh, hoàn toàn tự nhiên không để lại một dấu tích.

Yến Phi thậm chí bản thân cũng không biết mình đã gặp kỳ duyên Đạo gia gọi là "Hoạt Tử Thời".

Tý là thời gian bắt đầu của mười hai canh giờ, Hoạt Tử Thời là thời điểm trùng sinh của người tu đạo, trải qua hết thủy nỗ lực khắc khổ đến thời khắc này hiện rõ ra, chỉ cần có thể nắm bắt được sẽ thu lại hiệu quả gấp bội.

Yến Phi ngày đó bị Ni Huệ Huy chôn xuống dưới đất nên tâm mạch được tái tạo lại, đương chết phục sinh là lúc thần công sơ thành. Vừa mới đây đã chán nản tới cùng lập chí quyết tử, Hoạt Tử Thời xuất hiện trong lúc mọi thứ đã thành không, nỗ lực trong quá khứ xuất hiện như dòng nước chảy. Đứng trước đại địch Yến Phi vô tâm chuyên chí tu hành, cuối cùng lại sở đắc được Hoạt Tử Thời.

Lợi ích to lớn không thể tính được,

Trúc Pháp Khách hiện thân phía trước, Yến Phi đồng lúc cảm ứng Thiên Địa bội không có trên thân hấn thậm kê đáng tiếc, trong lòng chàng sinh ra nghi hoặc.

Tại đỉnh núi cao vót trơ trọi, hai đại cao thủ cuối cùng gặp nhau trong thời khắc sinh tử, dưới tình huống này

rút lui là không khả dĩ, ai là người có ý nghĩ này chắc chắn là chết. Bởi vậy kết quả cuối cùng chỉ duy nhất một người có thể sống mà rời khỏi.

Trúc Pháp Khánh thần nhiên đến chỗ Yến Phi đang ngồi cách đó ba trượng, giơ ngón tay lên khen ngợi: "Yến Phi, người đúng thật là anh hùng hảo hán, trong tình huống bại trận hoàn toàn vẫn dám dụ ta đến đây tử chiến, tiết kiệm cho Phật gia ta không ít công sức. Nhưng ta cũng không thể kềm lòng tự hỏi sao người lại ngu xuẩn đến như vậy, có cơ hội bỏ trốn lại không quý trọng lại muốn đem tiểu mệnh dâng lên. Tốt lắm! Chỉ cần người hiến ra Tâm bội, ta có thể giữ cho toàn thân chôn cất đằng hoàng."'

Nói đến những câu cuối, thần tình trên mặt chuyển ra nghiêm khắc, nhãn thần thâm sâu khó dò hiện ra nét khinh miệt hòa lẫn trào lộng, đứng như Yến Phi sờ liệ, hấn coi thường chàng.

Yến Phi biết rằng hấn đang làm ra tư thái có vẻ muốn giết chàng, sự thật mục đích cuối cùng là bắt giữ mình.

Chàng hiểu Trúc Pháp Khanh muốn đạt mục đích này nên cố ý nói nhảm để kéo dài thời gian.

Trúc Pháp Khanh đích xác sinh ra đã có dáng Phật, giống y như tượng Phật Di Lặc trong miếu đường sống lại. Nhưng thật ra hấn bất quá chỉ là ác phật và tà ma. Cà sa vàng quấn quanh thân thể to béo của hấn đang bay lộng lộng trong gió, bụng béo phối hợp với cái đầu to hơn thường nhân gấp đôi, thể hình cao to mạnh bạo, thần thái an nhiên tự đắc, đúng là có phong phạm ngạo mạn thiên hạ.

Yến Phi từ bờ vai dày của hấn, đến cái gáy cổ thô và đôi bàn tay to lớn nhìn ra một sức mạnh kinh nhân.

Sự thật từ lúc Trúc Pháp Khánh hiện thân, chàng đã bị khí thần cường đại của hấn bao vây khóa chặt, lúc này muốn chạy cũng không được,

Yến Phi mỉm cười: " Phật gia nếu như không ngăn trở kiều thê tiềm nhập lên núi, ta sẽ lập tức phá hủy Tâm bội."

Trúc Pháp Khánh thần sắc xuất hiện vẻ kinh ngạc, bỗng nhiên vừa vươn tay lên, một đóa pháo bông hỏa tiễn thoát ra bay lên cao nổ tung thành đóa pháo bông màu vàng rực rỡ ngoạn mục.

Yến Phi hiểu mình vừa thắng được một lần, chàng dựa vào tình huống Thiên Địa bội không có trên mình hấn, thêm vào tâm linh cảm ứng phát hiện ra Ni Huệ Huy đang từ phương hướng khác chạy đến, bèn dùng Tâm bội uy hiếp Trúc Pháp Khánh, ngăn trở hấn và Ni Huệ Huy hội hợp.

Bất luận Trúc Pháp Khánh tự phụ ra sao, khinh thường Yến Phi đến mức nào hấn cũng biết giết chàng thì dễ, muốn bắt sống chàng quả là không có đến một khả năng. Nhưng nếu có thêm một Ni Huệ Huy võ công không kém Trúc Pháp Khánh bao nhiêu đứng bên hiệp trợ, thành công có thể đại tăng.

Chiếm thế thượng phong lần này, đã tạo thành đả kích vào lòng tin của Trúc Pháp Khánh.

Trúc Pháp Khánh hồi phục sự thung dung, cười ha ha nói: "Hảo tiểu tử! người quả nhiên là có hạng, nhân tài như thế thật sự là khó kiếm. Chết vinh không bằng sống nhục, hà huống người chết đi thì Kỳ Thiên Thiên sẽ trở thành thứ đồ chơi của Mộ Dung Thùy, sao không nhập giáo của ta? ta có thể khiến cho người đạt thành sở nguyện."

Yến Phi càng khẳng định mục tiêu chân chính của Trúc Pháp Khánh là bắt sống mình, sở dĩ cố ý nhắc đến Kỳ Thiên Thiên là để kích phát ý niệm cầu sống của chàng.

Cho đến lúc này, Trúc Pháp Khánh vẫn bị chàng xỏ mũi dẫn đi. Mấu chốt là ở chỗ trong tâm chàng hiện tại không có gì lo ngại, còn Trúc Pháp Khánh có chuyện sở cầu chắc chắn sẽ có sở thất.

Nếu Trúc Pháp Khánh vừa lên đến đã sử dụng toàn lực giết chàng, hươu chết về tay ai khó mà dự đoán được,

Yến Phi lắc đầu nở nụ cười: "Phật gia đã sai quá tệ hại."

Ni Huệ Huy lưu lại sườn núi, nếu Trúc Pháp Khanh không triệu hoán thì sẽ không khinh cử vọng động. Trước

khi Ni Huệ Huy lợi dụng cơ hội hai người động thủ lên lên, chàng cần phải dùng kiếm chém chết Trúc Pháp Khánh.

Điệp Luyến Hoa xử ra trong tay, hóa ra một màng xanh bao bọc toàn thân, Yến Phi từ từ bay lên khỏi mặt đất, vẫn giữ tư thế an tường ngồi bất chéo chân trông tình cảnh quỷ dị phi thường.

Trúc Pháp Khánh hét to một tiếng, chẳng thấy hấn lấy thế đề khí đã biến thành lãng không quăng mình về hướng Yến Phi, hai tay hóa ra cả trăm bóng chưởng, càn sa bay lượn, hình tượng uy mãnh đến cực điểm. Nhưng khuôn mặt lại tĩnh như nước lặng, biểu lộ tâm linh tu dưỡng kiên cường như bàn thạch của hấn, đã đạt đến cảnh giới bất động tâm.

Yến Phi trong tĩnh có động, còn hấn trong động lại hàm chứa tĩnh. Hình thành tình thế đối lập cường liệt.

Yến Phi cảm thấy xung quanh trong vòng mười trượng đã bị khí tràng của hấn bao bọc, chân phí từ bốn phương tám hướng dồn lại tạo ra một áp lực khấn bách khiến chàng chẳng những đau đớn toàn thân da thịt, hô hấp khó khăn mà còn ảnh hưởng đến năng lực nghe, nhìn.

Cuối cùng chàng hiểu ra, vì sao trước lúc Giang Lăng Hư lâm tử đã nói trong thiên hạ khó kiếm ra người có khả năng đối phó với Trúc Pháp Khánh, tất cả bởi vì "Thập Trụ Đại Thừa Công" của hấn thiên tính là khắc chế bất kỳ nội công tâm pháp nào, khiến năng lực đối kháng của người khác suy giảm trầm trọng, nguyên do là không có sức để hoàn thủ.

Chỉ có Đan Kiếp có khả năng khắc chế phản lại "Thập Trụ Đại Thừa Công" của hấn.

Trúc Pháp Khánh cười một tràng dài: "Đệ Nhất Trụ Chỉ Quan."

Chưởng ảnh hóa thành nhất quyền, tựa như từ huyền cảnh hiện ra biến thành một quyền bao phủ đất trời chính diện đánh tới, kinh khí kinh nhân xuất hiện cùng một hấp lực mạnh mẽ kéo Yến Phi tới để nhận một quyền kinh thiên động địa.

Tay quyền trong mắt Yến Phi không ngừng lớn lên, cả đất trời lẫn ngọn núi to lớn hoàn toàn tiêu thất, xứng đáng là "Chỉ Quan" tuyệt kỹ.

Yến Phi biết rõ nếu đơn thuần dựa vào "Thủy Độc" công pháp, tuyệt không có cách chịu nổi một đòn này, bèn ngầm vận tâm pháp Minh Nguyệt Âm Nhật, Đan Điền lập tức nóng lên.

Kỳ sự phát sinh, trước mắt chẳng những trở nên trong sáng, một quyền vốn có mục đích mê hoặc mắt người bỗng biến thành một quyền mạnh bạo không chút hoa xảo đánh thẳng tới chàng. "Chỉ Quan" tuyệt kỹ uy lực lập tức giảm đi hơn nửa. Quyền kinh của Trúc Pháp Khánh đương nhiên không dễ chịu được,

Chỉ cần Yến Phi không bị bức xuống hạ phong, chàng sẽ có chiến lược để thủ thắng.

Chàng không có thời gian để xem Ni Huệ Huy tiếp tục lên lên hay không, vì chẳng thể thi triển tâm linh cảm ứng chi pháp.

Trúc Pháp Khánh gầm lên một tiếng, khẳng định là ám hiệu để thông tri cho Ni Huệ Huy chạy đến.

Yến Phi lập tức hạ mình xuống đất, đồng thời thi triển hai chân, vừa chạm đất liền bắn thẳng đến Trúc Pháp Khánh, Diệp Luyến Hoa đánh thẳng ra phía trước, xảo diệu thần kỳ đến cực điểm, động tác tiêu sái tự tại lại tựa như tự nhiên mà thành.

Quyền kiếm giao kích, phát ra âm thanh nổ tung dữ dội,

Yến Phi nửa thân mình cầm kiếm tê đi, bị quyền đánh văng mấy vòng trong không trung, cuối cùng hạ xuống phía sau Trúc Pháp Khánh.

Trúc Pháp Khánh cười lớn: "Thống khoái! Có thể chịu đựng một quyền toàn lực của ta, so với Giang Lăng Hư còn khá hơn."

Vừa nói vừa xoay vòng như cơn lốc thổi lui, toàn thân cả sa phát phối, bản thân trở thành tâm điểm của cơn bão táp mãnh liệt.

Vẫn còn xoay vòng trong không trung, Yến Phi đã lặng lẽ chuyển "Tiền Dương Hòa" qua "Thoái Âm Phù", hỏa nhiệt lập tức phân tán hết chân khí của Trúc Pháp Khánh vừa xâm nhập vào, tà khí của hắn không nóng không lạnh nhưng khiến toàn thân kinh mạch như muốn vỡ tung, khó mà giữ mạng. Trong lòng thầm kêu may mắn, hiểu rằng mình đã phán đoán chính xác, di ngôn trước lúc chết của Giang Lăng Hư không sai, hắn dùng chính cái chết của bản thân để tìm ra cách duy nhất áp chế Trúc Pháp Khánh, Đan Kiếp xác thực là khắc tinh của Trúc Pháp Khánh.

Vừa tiếp đất, "Thoái Âm Phù" lại biến thành "Tiền Dương Hòa" khí băng hàn từ Thủy Độc tụ vào trường kiếm.

Trúc Pháp Khánh hai tay mở ra, tựa như con dơi lượn tới, hét: "Sau "Chỉ Quan" đến 'Chỉ Thính'"

Bên tai của Yến Phi chỉ toàn âm thanh của gió xé tới, một lần nữa chẳng nghe được bất kỳ âm thanh nào khác.

"Thập Trụ Đại Thừa Công" thật sự chẳng phải tầm thường, chuyên hướng tới cảm quan của con người. Chỉ cần một sai lầm sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Đan điền phát hỏa.

Yến Phi chém Điệp Luyến Hoa ngược về sau, đánh trúng một chỉ đang tới của Trúc Pháp Khánh.

"Keng!"

Yến Phi bị lực chấn động buộc thối lui lại năm bước, Trúc Pháp Khánh bám sát như bóng với hình, hai tay biến thành mười bóng chưởng ảnh, thế đánh mãnh liệt như thủy ngân cuộn cuộn điên cuồng công tới không tìm thấy chỗ hở.

Yến Phi lùi đến hơn mười bộ, tới sát tận mép vực.

Thuần túy dựa vào "thủy hàn chân khí" xác thực không thể là địch thủ của Trúc Pháp Khánh, trước mắt là cơ hội duy nhất thủ thắng.

Đích thực Trúc Pháp Khánh không có ý giết chàng, chỉ làm cho chàng tổn hao chân nguyên, đợi Ni Huệ Huy tới liền thủ bắt chàng.

Lợi thế duy nhất của chàng là đối phương không biết trong người chàng có huyền công Đan Kiếp.

Bản thân đang ở bờ vực nguy hiểm, Trúc Pháp Khánh nếu như thừa lúc chàng bất lợi dùng toàn lực xuất thủ, khẳng định có thể giết chết chàng, Trúc Pháp Khánh nếu như muốn bắt sống chàng, cần phải cho chàng cơ hội để phản kích lại. Cũng chỉ như vậy, đối phương mới có cơ hội lấy được Tâm bội còn nguyên vẹn.

Quả nhiên khí tràng của Trúc Pháp Khánh biến đổi hút chàng ngược trở lại.

Trúc Pháp Khánh cười to: "Yến Phi ngươi dùng hết lực rồi, hãy xem "Chỉ Trụ" của ta." Hai tay áo phồng lên, giáp mặt Yến Phi đầy tới.

Yến Phi cảm thấy khí huyết toàn thân sôi sục, hai mắt nổ đom đóm, nhục thân như muốn biến thành bụi bay về hướng địch nhân. Hai ống tay áo của hắn như chứa đựng cả vũ trụ càn khôn, trong lòng chàng liên giết mình, hiểu rằng nếu cứ để hắn thi triển ma công, không cần dùng tới đệ thập trụ thì mạng mình chết chắc.

Một kiếm đánh ra vào ngay giữa hai tay áo.

Xảo diệu nhất là đầu tiên thả ra hết thủy hàn chân khí, khiến đối phương không thể lĩnh hội được sát chiêu tiếp theo.

Nếu như chiêu này vẫn không phá được "Thập Trụ Đại Thừa Công" của hắn, chàng đành phải nhảy xuống

vực, nửa đường sẽ phá hủy Tâm bội, trước khi rơi xuống đất sẽ tự vẫn.

Lúc Thủy hàn kinh khí xuất phát, "Tiến Dương Hỏa" nhanh chóng đổi thành "Thoái Âm Phù", hỏa nhiệt từ Đan Kiếp như núi lửa trào ra bạo phát chảy qua kỳ kinh bát mạch, tập trung cao độ theo sau Thủy hàn chi khí từ kiếm phá không bay ra.

Trúc Pháp Khánh thể công không biến đánh tới, không nhận ra sát cơ ẩn tàng bên trong của Yến Phi. Kinhhĩ nói: "Điều trùng tiểu..."

Chữ "kỹ" còn chưa kịp nói, sắc mặt liền thay đổi, vì muốn bắt sống Yến Phi nên chỉ xuất ra năm thành ma công. Hắn vốn đã tính toán, đối phó với Yến Phi hoàn toàn đang ở thế hạ phong là có dư.

Khi hắn phát giác ra có chuyện bất ổn, thì hối hận cũng đã muộn.

Hỏa nhiệt kinh khí kinh người từ Đệch Luyến Hoa xạ đến, hai ống tay áo của Trúc Pháp Khánh lập tức hóa thành bụi phấn, hiển thị "Chỉ Trụ" của hắn không thể chịu được chân khí huyền diệu của Đan Kiếp.

Trúc Pháp Khánh rú lên một tiếng điên cuồng, dùng lực thối lui, hai tay hóa thành tầng tầng chưởng ảnh, hy vọng có thể toàn bộ khóa chặt kiếm khí của Yến Phi.

Yến Phi nhân kiếp hợp nhất, đánh mạnh vào chưởng ảnh của hắn.

Trúc Pháp Khánh bay về phía sau như điều đứt dây, tai mắt mũi miệng đồ đầy máu, hai mắt lộ vẻ sợ hãi khó tin được,

Yến Phi cũng phun ra một miệng máu tươi, giải khai chân khí phong tỏa Tâm bội, trong lúc chàng lảng không tới Trúc Pháp Khánh, Tâm bội nhiệt khí thay đổi rất nhanh, chứng tỏ Ni Huệ Huy đang dùng hết tốc độ để tiếp cận.

Trúc Pháp Khánh ma công thâm hậu. "Thập Trụ Đại Thừa Công" sự thực là kỳ chiêu tuyệt nghệ liên tục đánh ra không ngừng. Yến Phi biết chân khí của Đan Kiếp tuy lợi hại nhưng chỉ đơn thuần bằng vào Đan Kiếp thật không đủ giết hắn trước khi Ni Huệ Huy tới đây.

Chỉ có một phương pháp, là khiến cho tên yêu nhân cái thể này không thể đoán ra được phương pháp của mình.

"Nhật Nguyệt Lệ Thiên Đại Pháp" toàn lực triển khai.

Đệch Luyến Hoa hóa thành vạn ảnh kiếm, như cuồng phong đánh tới Trúc Pháp Khánh.

Thủy Độc Hòa Kiếp đồng lúc vận dụng, phối hợp với kiếm pháp tinh diệu như thần, khiến cho uy thế của Trúc Pháp Khánh hoàn toàn bị tiêu diệt, bị đánh đến không còn cách đối phó cũng không còn sức hoàn thủ.

"Thương!"

Đệch Luyến Hoa vào vỏ.

Chiếc đầu trục của Trúc Pháp Khánh rời thân thể bay lên không trung.

Yến Phi đối với địch thủ luôn luôn để lại dư địa, chí thiếu cũng để cho đối phương toàn thân, nhưng Trúc Pháp Khánh ma công thâm hậu, có thể chịu đựng được bất kỳ thương thế nào, chỉ có chặt đi đầu của hắn thì mới bảo chứng được hắn chắc chắn đã chết.

Yến Phi thuận tay cởi áo ngoại bào, hứng lấy thủ cấp rơi xuống rồi nhanh chóng rời đi.

Hồi 15

Nữ Chuyển Càn Khôn

Cùng đi với Hồ Bân chỉ có hai tùy tùng nên Lưu Dụ cũng yên tâm phần nào, nếu như hấn đến cùng số lớn nhân mã thì biện pháp duy nhất của gã chính là trốn cho thật nhanh.

Lưu Dụ từ ngọn cây nhảy xuống nghênh đón Hồ Bân.

Nơi đây là một khu rừng rậm ở phía nam Thọ Dương chừng hai dặm, Lưu Dụ để tránh liên lụy Hồ Bân vì vậy không dám nhập thành và Giang Văn Thanh ra mặt tìm một vị bằng hữu cũ của Giang Hải Lưu, nhờ người này làm trung gian hẹn ước Hồ Bân.

Hồ Bân chịu đến nơi này gặp gã cũng xem như là bằng hữu chí cốt.

Lưu Dụ phát ra tiếng quạ kêu, Hồ Bân cơ trí dặn hai thủ hạ lưu lại bên ngoài, một mình đi vào rừng.

Lưu Dụ đi nhanh tới nói: "Hồ đại nhân, ngài khỏe chứ?"

Hồ Bân lộ ra thần sắc mừng rỡ vội bước lên nắm chặt hai tay gã, vui vẻ nói: "Người đúng là phúc lớn mạng lớn, ta cứ tưởng người chạy không thoát thủ của tên gian tặc Tư Mã Đạo Tử."

Lưu Dụ cười khổ: "Lần này bọn ta thật sự thất bại thảm hại, thời gian sau này càng khó khăn hơn. Ta đến tìm ngài là muốn thám thính tình hình Kiến Khang và Bắc Phủ binh."

Hồ Bân ngạc nhiên nói: "Nghe giọng điệu của người hình như không biết lần này Tư Mã Đạo Tử phái con hấn Tư Mã Nguyên Hiên và Vương Quốc Bảo tấn công Biên Hoang tập, bề ngoài thắng chứ thật ra thất bại, hơn nữa không biết làm sao thu dọn cái mớ bòng bong Biên Hoang tập này."

Lưu Dụ cũng ngạc nhiên hỏi lại: "Ta không hiểu ngài đang nói gì? Sau khi Biên Hoang tập thất thủ, ta ngày đêm đào vong chạy thẳng đến nơi này tìm ngài."

Hồ Bân hưng phấn nói: "Năm ngày trước có người treo thủ cấp Trúc Pháp Khánh ở Đông môn, người nói xem điều đó có ngoạ mục không?"

Lưu Dụ giật mình hiểu ra: "Tiểu tử giỏi."

Hồ Bân gật đầu: "Người đoán đúng rồi! Nhất định là Yên Phi làm. Di Lặc giáo đồ trong tập giống như phát điên, lòng bắt Yên Phi khắp nơi khiến cả Biên Hoang tập hiện tại đang rất loạn, không ai dám đến đó. Quân trú đóng trường kỳ ở đó cũng không thể làm gì được, hoang nhân trước khi đào vong ai ai cũng phóng hỏa đốt sạch toàn bộ kho lương, hiện thời việc cấp dưỡng cho số lớn quân trú đóng bất luận phe nào cũng không đảm đương nổi. Nghe nói Mộ Dung Thùy và Diêu Trường đã bắt đầu lui binh, chỉ lưu lại số ít nhân mã. Ngày nào Biên Hoang tập chưa khôi phục nguyên trạng, dù là ai cũng đừng hòng kiếm được bất kỳ lợi ích từ Biên Hoang tập."

Lưu Dụ nghe vậy trong lòng rất phấn chấn, gã thầm nghĩ Yên Phi làm như thế không những xoay chuyển cả tình thế mà còn lập tức đưa chàng từ Biên Hoang tập đệ nhất cao thủ thăng cấp thành thiên hạ đệ nhất kiếm thủ.

Điều này vốn không có khả năng.

Nhưng Yên Phi đích xác đã làm được.

Yên Phi không những lấy lại thể diện cho hoang nhân còn giúp Tà gia tránh được đại họa, Phật môn phương nam vượt qua kiếp nạn. Di Lặc giáo mất đi lãnh tụ tinh thần cũng không còn mặt mũi đến Kiến Khang, Di Lặc giáo không có giáo chủ khai sáng thì không thành Di Lặc giáo. Một kiếm của Yên Phi đã xuyên thủng lời bịa đặt gạt đời Trúc Pháp Khánh là Di Lặc Phật giáng thế.

Muốn lấy lại Biên Hoang tập không phải là điều hão huyền, song con đường phía trước còn đầy gian nan.

Gã vội hỏi: "Tình hình hoang nhân như thế nào?"

Hồ Bân trả lời: "Hoang nhân trước khi địch nhân đến đã trốn đi tứ tán, đại bộ phận chạy về phương nam, một

số khác thì chạy về phía biển cả. Hoang nhân quen thuộc biên hoang lại có ngựa thay chân, liên quân tấn công Biên Hoang tập tuy muốn đuổi tận sát tuyệt nhưng lực bất tòng tâm."

Lưu Dụ nhẹ cả người, gã sợ nhất hoang nhân tập hợp lại liều chết cự địch, như thế có thể thấy Trác Cuồng Sinh là người ứng biến linh hoạt, khiến việc ngóc đầu trở lại không phải là lời nói suông. Vấn đề ở chỗ làm sao triệu tập lại hoang nhân, phản công Biên Hoang tập.

Gã hỏi tiếp: "Phía Kiến Khang có phản ứng ra sao?"

Hồ Bân đáp: "Ta sáng hôm nay mới nhận được tin tức Trúc Pháp Khánh bị Yên Phi cắt đầu nên vẫn chưa biết tình hình Kiến Khang. Bất luận ra như thế nào, điều này đối với cha con Tư Mã Đạo Tử là thất bại nghiêm trọng, công hạ mười Biên Hoang tập cũng không bù đắp nổi, cũng làm cho thanh uy người tăng lên rất cao."

Lưu Dụ giống như đi trong màn sương mù: "Có quan hệ gì đến ta?"

Hồ Bân phân tích: "Trong Bắc Phủ binh lan truyền rộng rãi cuộc chiến lần này do người làm chủ soái, cố ý để địch nhân chui đầu vào chỗ vườn không nhà trống, thực thi lại kế sách cho Phù Kiên lấy được Thọ Dương năm đó. Giờ đây Trúc Pháp Khánh xác thực bị hãm bằng hữu của người chém đầu thị chúng, dĩ nhiên giúp đỡ rất lớn đối với tiếng tăm của người, cho rằng người không phụ ủy thác của Huyền soái tránh được tai kiếp lớn cho Tà gia và Phật môn."

Lưu Dụ nghe vậy ngẩn người, không biết nên đáp lời hần như thế nào.

Hồ Bân đột nhiên đưa tay nắm chặt cánh tay hần, bước thêm vài bước vào sâu trong rừng cây hạ thấp giọng nói: "Hiện thời Bắc Phủ binh cần chính là một Huyền soái khác, người đứng lúc nổi lên thay thế, bây giờ điều kiện đầy đủ lại là người kế thừa Huyền soái đích thân lựa chọn, điều còn thiếu chỉ là một cơ hội."

Lưu Dụ cười khổ: "Đa tạ ngài đã coi trọng ta như thế."

Hồ Bân nói: "Ta không phải vì người từng cứu ta một mạng nên nhìn người bằng con mắt khác, mà là không ai rõ hơn ta sự xem trọng và kỳ vọng của Huyền soái đối với người. Bất luận người thua như thế nào ở Biên Hoang tập vẫn là một điều mơ hồ, sự thật là người bình yên thoát thân, Tư Mã Đạo Tử đã không thu được gì còn bị một tay người hủy đi Di Lạc giáo. Huống hồ hoang nhân sớm có tiền lệ thu hồi lại Biên Hoang tập, trong lòng mọi người khẳng định việc này sẽ diễn ra lần nữa. Biên Hoang tập gắn liền với vinh nhục hoang nhân, không có hoang nhân Biên Hoang tập chỉ là một đồng cỏ nát."

Lưu Dụ hít sâu một hơi, gật đầu: "Hoang nhân đúng là vĩnh viễn không chịu khuất phục dưới thế lực hung ác. Còn tình hình Lưu gia ra sao?"

Hồ Bân hừ lạnh: "Lưu Lao Chi mấy ngày trước phái người đưa tin cho ta, một mặt nói phải giúp đỡ Vương Cung đối phó Tư Mã Đạo Tử, mặt khác lại muốn ta án binh bất động thủ vững Thọ Dương, rõ ràng là do dự không quyết đoán. Ài! Nếu Huyền soái còn sống sao để tình hình này xảy ra chứ? Biên Hoang tập thất thủ khẳng định ảnh hưởng thái độ của Lưu Lao Chi với Vương Cung."

Lưu Dụ hỏi: "Bên Hoàn Huyền có động tĩnh gì không?"

Hồ Bân trả lời: "Hoàn Huyền người này rất khó đoán, trong tình hình hiện giờ còn đưa ra điều kiện với Vương Cung, muốn Vương Cung gả nữ nhi bảo bối cho hần làm thiếp, khiến Vương Cung vừa tức giận lại khó xử."

Lưu Dụ chần động nói: "Cái gì?"

Hồ Bân ngạc nhiên: "Có vấn đề gì à? Sắc mặt người sao trở nên khó nhìn vậy?"

Lưu Dụ thở nhanh vài hơi: "Không có gì, Vương Cung không phải đã hứa gả con gái cho nhi tử Ân Trọng Kham rồi sao?"

Hồ Bân không nghi ngờ gì, hần nói: "Thì ra người cũng biết việc này. Ài! Chính vì như thế ta mới nói Hoàn Huyền khiến người khó xử, ngay thời điểm này lại đề xuất điều kiện ép người khó chấp nhận như thế, cùng lúc đắc tội với hai người Vương Cung và Ân Trọng Kham. Bất quá hiện thời quả là không ai làm gì được

Hoàn Huyền, Lưu Lao Chi thật ra không phải đối thủ Hoàn Huyền. Nên ta nói Bắc Phủ binh cần một Huyền soái khác, người đó chính là người. Tháng trước Chu Tự từng đến Thọ Dương cùng ta bàn luận, hần và ta đều đồng ý người là nhân tuyển tốt nhất thay thế Huyền soái."

Lưu Dụ trong lòng đang dâng lên ngọn thao thiên cự lãng.

Không! Ta tuyệt đối không cho phép Vương Đạm Chân rơi vào ma chướng của Hoàn Huyền.

Thanh âm Hồ Bân truyền vào trong tai: "Người bây giờ có dự định gì?"

Lưu Dụ trong lòng nghĩ đến Vương Đạm Chân buột miệng nói: "Ta có thể làm gì nào?"

Hồ Bân cất giọng thông cảm: "Người hiện tại quả khó làm được gì, ngàn vạn lần đừng trở về Quảng Lăng, nếu không người sẽ trở thành vật hy sinh trong cuộc tranh đấu giữa Lưu Lao Chi và Hà Khiêm. Ta và Chu Tự cũng nghiến cứu qua tình huống này, nhất trí cho rằng chỉ có khi Tôn Ân làm phản người mới có thể công nhiên trở về."

Hần phân tích thêm: "Tình hình người bây giờ hết sức vi diệu, Bắc Phủ binh phái người ra ngoài đến Biên Hoang thám thính tình thế, nên ngày nào người chưa trở về Quảng Lăng trình diện thì ngày đó người vẫn là người tự do. Có rất nhiều việc chỉ làm không thể nói, ta thấy nếu người dùng thân phận chủ lãnh đạo hoang nhân đoạt lại Biên Hoang tập lần nữa, sẽ khiến tất cả tướng lĩnh trẻ tuổi Bắc Phủ binh nhận định người có tư cách làm người thừa kế Huyền soái, khi đó ai muốn khiêu chiến người đều phải suy nghĩ ba lượt mới làm."

Lưu Dụ miễn cưỡng khôi phục lại từ trong nỗi ưu tư về Vương Đạm Chân, gã hỏi: "Tôn Ân vẫn chưa khởi sự à?"

Hồ Bân đáp: "Tôn Ân đã công chiếm đảo lớn Ông Châu thiết lập căn cứ, lại kêu gọi cường hào các quận huyện duyên hải phản Tấn. Sách lược cực kỳ cao minh, Kiến Khang quân vô lực phản kích chỉ có thể ngồi nhìn Thiên Sư quân ngày càng lớn mạnh. Hừ! Tình hình như vậy Tư Mã Đạo Tử vẫn động binh với Biên Hoang tập chứng tỏ đã mất hết nhân tâm, nhất là lần này chĩa mũi dùi vào Tà gia và người càng khiến Bắc Phủ binh người người nghiến răng thống hận. Lại thêm Lưu Lao Chi phản phúc khó lường, Hà Khiêm cam tâm làm chó theo đuôi Tư Mã Đạo Tử, nên Bắc Phủ binh ký thác hy vọng lên mình người người kế thừa được Huyền soái chỉ định, kết quả đã như thế người ngàn vạn lần đừng khiến họ thất vọng."

Lưu Dụ đại khái đã hiểu rõ tình hình hiện tại của phương nam, gã hỏi thêm một vấn đề cuối cùng: "Nhiếp Thiên Hoàn có hành động gì không?"

Hồ Bân trả lời: "Đây là một việc khác khiến người ta lo lắng. Lương Hồ bang từ sau cuộc chiến Biên Hoang khuếch trương nhanh chóng, được Hoàn Huyền ngầm cho phép như tầm ăn dâu thôn tính sạch sẽ địa bàn Đại Giang bang, dần khống chế thượng du Đại giang phía Tây Kiến Khang, khiến cho sự uy hiếp của Hoàn Huyền đối với Kiến Khang ngày càng tăng. Một khi Kiến Khang mất đi quyền khống chế thượng du Đại giang, Hoàn Huyền có thể tùy thời phong tỏa Đại giang, Đại Tấn ta kể như mất đi phân nửa giang sơn càng vô lực đối chọi Hoàn Huyền."

Lưu Dụ than: "Ta cuối cùng minh bạch Tư Mã Đạo Tử vì sao không đếm xỉa Tôn Ân mà tấn công Biên Hoang tập, chính là muốn phá vỡ sự phong tỏa của Hoàn Huyền. Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, Di Lạc giáo mất đi Trúc Pháp Khánh khó trở lại làm nhân tố hòa hoãn giữa Tư Mã Đạo Tử và Mộ Dung Thùy. Điều Trường, Biên Hoang tập cũng không cách nào phát huy tác dụng vốn có."

Hồ Bân nói: "Cho nên người cần nhanh chóng thu phục Biên Hoang tập, vì Biên Hoang tập cũng là mạch máu của Bắc Phủ binh, không có Biên Hoang tập Bắc Phủ binh đành cúi đầu dựa dẫm Kiến Khang quân."

Lưu Dụ gật đầu: "Ta hiểu rồi. Hết sức đa tạ Hồ đại nhân về cuộc nói chuyện này, khiến ta hiểu rõ tình thế phương nam. Ta tuyệt đối không để Hồ đại nhân và Chu đại tướng thất vọng."

Hồ Bân vỗ vỗ bả vai gã: "Đi làm cho tốt vào, chúng ta rất tin tưởng người. Đến bây giờ, người vẫn làm rất xuất sắc."

Lưu Dụ bắt tay hần nói lời từ biệt và lướt sâu vào trong khu rừng rậm.

Tiếng gió nổi lên, Giang Văn Thanh trên ngọn cây nhảy xuống nói: "Hỏi ra tình hình gì chưa?"

Lưu Dụ chỉnh đốn tâm tình tạm thời gạt bỏ suy nghĩ về Vương Đạm Chân, gã trả lời: "Sự tình biến chuyển rất lớn khiến người ta không ngờ tới, Yến Phi lại thành công tiêu diệt Trúc Pháp Khánh, còn treo thủ cấp hắn ở Đông môn Biên Hoang tập thị chúng."

Giang Văn Thanh phản ứng giống như ban nãy Lưu Dụ nghe được, mở to mắt lộ ra thần sắc rất khó tin.

Lưu Dụ giải thích một lượt, lại nói: "Một tin tức khác cực kỳ tốt là hoang nhân trước khi địch nhân vây công bỏ tập đào tẩu, còn đốt sạch kho lương và tàu thuyền, địch nhân chỉ đoạt được một đồng đồ nát."

Giang Văn Thanh tinh thần chấn động, đôi mắt thanh tú sáng rực lấp lánh ánh lửa.

Lưu Dụ sau khi thuật lại thế cuộc biết được từ miệng Hồ Bân, nói: "Hiện tại việc duy nhất chúng ta nên làm là triệu tập huynh đệ chạy khỏi Biên Hoang tập, thừa lúc địch nhân vì cái chết của Trúc Pháp Khánh trận cước đại loạn phản công Biên Hoang tập."

Giang Văn Thanh nhíu mày: "Tình thế quả có lợi với chúng ta, bất quá huynh đệ chúng ta tản mạn khắp nơi, muốn triệu tập họ không phải việc mười ngày nửa tháng làm xong. Huống chi Tư Mã Đạo Tử toàn lực tầm nã các huynh đệ trốn về phương nam, họ có thể bảo mệnh được đã là cực kỳ giỏi."

Lưu Dụ nói: "Chỉ cần ta tìm được Yến Phi thì có biện pháp, Biên Hoang tập có tình thế đặc biệt nên chúng ta chỉ cần cắt đứt đường vận lương thủy lục nam bắc, có thể bức lui quân trú đóng của địch nhân. Chỉ cần huynh đệ hoang nhân nghe phong phanh chúng ta triển khai phản kích, tất hỏa tốc trở về có thể khiến thanh thế chúng ta trở nên mạnh mẽ."

Giang Văn Thanh nói: "Địa thế biên hoang đối với địch nhân bất lợi, cũng bất lợi như vậy với chúng ta. Đối với việc cung ứng lương thực và binh khí cung tên chúng ta cũng nảy sinh vấn đề."

Lưu Dụ trầm ngâm: "Điều này xác thực là vấn đề khó khăn, dù sao cũng không phải không có biện pháp giải quyết, có thể có một người giúp được việc này."

Giang Văn Thanh nói: "Khổng Tịnh?"

Lưu Dụ thầm khen Giang Văn Thanh suy nghĩ miễn tiếp, gã gật đầu: "Chính là hắn, chỉ mình hắn mới có năng lực giúp đỡ về mặt này, hơn nữa cũng quan hệ đến lợi ích của hắn. Nếu như Yến Phi không trảm sát Trúc Pháp Khánh dưới kiếm, hoặc hoang nhân bị địch nhân giết không còn manh giáp, ta cũng không còn mặt mũi thỉnh hắn giúp đỡ, bây giờ dĩ nhiên là một việc khác."

Giang Văn Thanh nói: "Khổng Tịnh thủy chung là một người làm ăn, nếu ngằm giúp đỡ huynh như thế một khi bị Tư Mã Đạo Tử phát giác, Lưu lao Chi cũng không bảo vệ được hắn. Nên chúng ta cần dùng chút thủ đoạn, để hắn hiểu chúng ta không những đủ thực lực phản công Biên Hoang tập và có cách bảo mật việc này."

Lưu Dụ cười khỏ: "Về mặt này chúng ta có thể sử dụng thủ đoạn gì?"

Giang Văn Thanh đáp: "Việc Khổng Tịnh do ta phụ trách, đừng quên ta còn căn cứ bí mật ở Tân Nương Hà thuộc sông Dĩnh Thủy do nhị thúc ta Giang Hải Văn tạo lập, các huynh đệ chạy khỏi Biên Hoang tập sẽ trở về nơi đó. Ta vừa tìm cách liên lạc Khổng Tịnh vừa đợi tin tức tốt đẹp của huynh."

Lưu Dụ vui mừng: "Vậy ta đến Kiến Khang, nếu ta đoán không sai Yến Phi chắc đến Kiến Khang."

Giang Văn Thanh nhắc: "Nhớ không thể trì hoãn quá lâu, cứ địa Tân Nương Hà toàn dựa vào sự viện trợ từ Biên Hoang tập, mất đi Biên Hoang tập khiến chúng ta rơi vào tình thế khó khăn. Chúng ta tuyệt đối không để Khổng Tịnh biết rõ tình hình thực tế, nếu biết thì hắn sẽ không giúp đỡ."

Lưu Dụ hỏi: "Theo Văn Thanh ước đoán, cứ địa Tân Nương Hà có thể cầm cự được bao lâu?"

Giang Văn Thanh trả lời: "Nếu như tình hình không có gì thay đổi, nửa năm hay một năm không thành vấn đề. Bất quá nếu có số lượng lớn huynh đệ trở về, e rằng chỉ chống đỡ được ba tháng."

Lưu Dụ nói: "Vậy lấy ba tháng làm kỳ hạn, chúng ta sẽ đến Tân Nương Hà hội hợp Văn Thanh."

Giang Văn Thanh đột nhiên đưa tay đề lên mu bàn tay gã, gương mặt tươi cười ửng hồng dần khe khẽ: "Cẩn thận nhé !"

Nói xong xoay người bước đi.

oOo

Yến Phi đi qua Chu Tước kiều, trong lòng gã có muôn vàn cảm khái.

Kiến Khang không còn là Kiến Khang ngày trước.

Thiên hạ đệ nhất danh sĩ Tạ An đã mất, chôn thân nơi tiểu Đông Sơn thành ngoại, phong lưu đã xa.

Tạ Huyền danh truyền thiên cổ vì trận chiến Phì Thủy, còn tráng niên đã sớm từ trần khiến Nam Tấn rơi vào cục diện tứ phân ngũ liệt, nội chiến nội loạn chỉ chạm nhẹ liền phát.

Sông Tần Hoài mất đi Kỳ Thiên Thiên càng không phải sông Tần Hoài ngày xưa, Kỳ Thiên Thiên giống như minh nguyệt phản chiếu Tần Hoài, chỉ mình nàng mang lại cho sông Tần Hoài phong thái khiến người ta rung động ngoài bầu không khí suy đồi của thế gia vọng tộc.

Kiến Khang vẫn phồn hoa như cũ, nhưng Yến Phi biết rõ những gì thấy trước mắt chỉ là cảnh giả tạo khó duy trì được lâu, một khi Tư Mã Diêu bị Man Diêu hại chết đại biến tức thì giáng lâm, không có bất kỳ sức người nào có thể kéo lại Nam Tấn đang bước trên con đường biến loạn và phân liệt.

Tất cả cửa khẩu Kiến Khang rõ ràng được tăng cường, đối với người ra vào kiểm tra nghiêm ngặt, may mắn ngày đó lúc chàng ở Kiến Khang, Tạ gia lo liệu ổn thỏa cho chàng giấy thông hành chính thức, lại thêm chàng giấu Diệp Luyện Hoa ngoài Chu Tước môn, cải trang thành thư sinh nho nhã nên qua cửa thuận lợi.

Chàng tịnh không phải nhập thành không có mục đích, ngoài Chu Tước môn chàng phát hiện ám ký hoang nhân lưu lại chỉ ra nơi hoang nhân ẩn náu, còn biểu thị rõ ràng người lưu ám ký chính là Đồ Phụng Tam.

Hoang nhân tịnh không thất bại thảm hại, chàng từ thủ pháp thông tin bí mật của hoang nhân tìm được Trác Cuồng Sinh, Mộ Dung Chiến, Hồng Tử Xuân, Âm Kỳ, Cơ Biệt, Diêu Mạnh và gần ba ngàn huynh đệ hoang nhân ẩn thân tại vùng đầm lầy Vu Nữ Khâu.

Nghe được chàng giết chết Trúc Pháp Khánh, người người sĩ khí phấn chấn quyết chí phản công. Chỉ hận thiếu lương thiếu cung tên, hữu tâm vô lực.

Chàng lần này đến Kiến Khang muốn triệu tập huynh đệ chạy về phương nam, đồng thời nghĩ biện pháp xoay sở lương thực và vật tư.

Bàng Nghĩ và Cao Ngạn cũng rất có khả năng lánh đến Kiến Khang, bởi vì Cao Ngạn cũng có giấy thông hành qua cửa. Về mặt này, hẳn chàng có biện pháp hơn bất kỳ người nào.

Đi qua cầu chính là hẻm Ô Y, cổng vào nằm bên phải ngự đạo có thị vệ trấn giữ, bất quá dù có thể tự do xuất nhập Yến Phi cũng không có tâm tình nhàn rỗi quay về đất cũ.

Trăm sát Trúc Pháp Khánh, khiến chàng cảm thấy không phụ sự kỳ vọng của Tạ An và Tạ Huyền, bớt đi một phần tâm sự.

Có thể giết chết Trúc Pháp Khánh thật sự phần may mắn rất lớn, hoàn toàn dựa vào thành công của sách lược, nếu không người chết chính là chàng chứ không phải Trúc Pháp Khánh.

Mục tiêu chàng là Quy Thiện tự sau chợ phía Bắc.

Điều này khiến chàng nghĩ đến Đồ Phụng Tam chắc là cùng Tống Bi Phong chạy đến Kiến Khang, vì chỉ Tống Bi Phong mới có liên hệ với Phật môn. Phật tự cang là nơi ẩn thân tốt nhất.

Đột nhiên một loạt tiếng quát mắng từ phía sau truyền đến, người đi đường tới tấp nép sát hai bên đường.

Yến Phi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nhóm gần trăm lính Kiến Khang đang áp giải hơn mười phạm nhân đi qua Chu Tước kiều tiến vào ngự đạo, hướng về phía hoàng thành.

Yến Phi vừa thoáng nhìn đã biết bị áp giải đích thị huynh đệ hoang nhân, trong đó bất ngờ có hai người là Bàn Nghĩa và Phương Hồng Sinh.

Yến Phi suýt chút muốn lập tức xuất thủ cứu viện, nhưng lại biết như thế là hết sức lỗ mãng.

Chàng vội tránh vào bên đường, cố ý đứng ở chỗ ngoài cùng.

Đợi sau khi mười mấy kỵ binh khai lộ đi qua, Bàn Nghĩa chân bị cùm cũi đầu ủ rũ ngang qua trước mặt, Yến Phi thì triển công pháp truyền âm nhập mật truyền thanh âm trực tiếp vào tai Bàn Nghĩa: "Yên tâm! Tối nay ta đến cứu huynh."

Bàn Nghĩa chợt run người, nhìn về phía chàng.

Hai người trao đổi ánh mắt, Bàn Nghĩa vội cúi đầu, tránh bị người áp giải nhìn ra thần sắc có phần khác thường.

Yến Phi ngậm thở dài, đuổi theo bọn họ.

Hồi 16

Đào Quá Tử Kiếp

Khi Yến Phi đặt chân tới Chu Thước lâu, chiếc thuyền chở khách và hàng hóa cùng Lưu Dụ đang cách Kiến Khang ba dặm đường sông.

Vốn là trinh sát xuất sắc nhất của Bắc Phủ binh, Lưu Dụ đã trù tính cho bản thân nhiều kiểu thân phận, chẳng những có thể qua mắt địch nhân mà còn có thể ứng phó với sự thẩm tra không cần thiết của các thế lực quân sự khác nhau. Trở thành trinh sát đệ nhất lưu, gã cũng là chuyên gia cải trang dịch dung, lúc này gã đang gắn râu biến thành tóc mai hoa râm, hóa trang thành một khách thương vân du đến hai vùng Kinh Dương, đang theo đường thủy đi đến Kiến Khang.

Gã hiểu rõ đường quan đạo Trường Giang thủy vận. Tại đại thành Lịch Dương của Kiến Khang gã cố ý ra tay hào phóng, lên một chiếc thuyền chở khách và hàng hóa từ Vũ Xương chạy tới, để quân phòng thủ Kiến Khang sẽ không hoài nghi trên thuyền có người từ Biên Hoang tới.

Tư tưởng tình cảm của gã có điểm rối loạn, gã nghĩ đến Vương Đạm Chân, nghĩ đến Giang Văn Thanh và cũng nghĩ đến Biên Hoang tập.

Lần này Biên Hoang tập mất là vì hoang nhân tự mẫn sau chiến quả huy hoàng của việc giành lại được một Biên Hoang tập đã mất trước kia. Chính thế nên bọn họ sinh ra lòng tin mù quáng là trong thời gian ngắn sẽ không có người dám tới xâm phạm, cho nên ở các phương diện đều buông lơ xuống.

Nào biết địch nhân chẳng những có Hồ Bái hiểu rõ Biên Hoang tập làm nội gian, mà lại bởi quan hệ của Diêu Trường có được sự trợ giúp của Hồ Lôi Phương, biết được rõ ràng hư thật của Biên Hoang tập. Vì thế mà địch nhân lèn vào Biên Hoang một cách thần không hay, quỷ không biết, phát động công kích.

Lại thêm kẻ thu thập tin tức xuất sắc nhất Biên Hoang tập là Cao Ngạn theo Yến Phi đi tới phương bắc, cả mạng lưới tình báo rơi vào trạng thái tê liệt hết một nửa làm mất đi lợi thế đó. Hơn nữa địch nhân kế hoạch chu toàn, vì thế rơi vào thế hạ phong bất lực hoàn thủ.

Bất luận như thế nào, Yến Phi bằng Tâm bội trình sát được Trúc Pháp Khánh phục binh ở trong tập, tuy trúng phải gian kế của Trúc Pháp Khánh, nhưng cũng làm Biên Hoang tập vì sai lầm mà lại may mắn tránh được đại tai kiếp bị giết toàn tập, trong họa có phúc! Bại vì Tâm bội, thành cũng bởi Tâm bội. Yến Phi chính là bằng Tâm bội tìm được cơ hội trời cho chém chết Trúc Pháp Khánh, làm thay đổi lại toàn bộ tình thế vốn tuyệt đối bất lợi của hoang nhân.

Trải qua lần chạy trốn cái chết này, quan hệ của gã và Giang Văn Thanh càng mật thiết hơn. Ngày hôm đó, hình ảnh Giang Văn Thanh vẫn với thân phận Tống Mạnh Tề đó cười nói dụng binh, tung hoành trong cõi Biên Hoang tập, nàng tiêu sái thật tự nhiên. Nhưng sau cái chết của Giang Hải Lưu, nàng đã biến đổi rất nhiều mà trở nên trầm mặc ít nói, thiếu đi sự tự tin, bởi vậy có thể biết được nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục lại từ cái chết của Giang Hải Lưu. Nghĩ đến đó gã liền cảm thấy đau lòng, làm gã cảm thấy chuyện phục hưng Đại giang bang, Lưu Dụ gã không thể đứng ngoài bàng quan.

Gã thừa nhận bản thân mình đối với Giang Văn Thanh rất có hảo cảm, nàng không chỉ là chiến hữu của gã, mà còn là một nữ nhân phi thường động nhân, tuệ chất lan tâm, lương thiện hiền lành. Mà nàng đối với gã càng rất có tình ý, chỉ hận là tim của gã đã sớm bị Vương Đạm Chân chiếm mất nên khó có thể dung nạp nữ tử khác, hơn nữa cũng cảm thấy giữa gã và Giang Văn Thanh không nên có tư tình nam nữ.

Ồi...

Nghĩ tới Vương Đạm Chân, gã liền sốt ruột như lửa đốt. Nhưng lúc này bản thân gã còn khó giữ mình, trong tình hình nguy cơ khắp nơi gã có thể làm gì? Bất quá, tuy biết rõ là nhìn từ góc độ nào đều không nên can dự vào chuyện của Vương Đạm Chân, gã lại biết rõ bản thân tuyệt sẽ không để cho Vương Đạm Chân rơi vào tay Hoàn Huyền, cho dù sẽ làm nghiệp lớn nam nhi đang gian nguy trữu nặng của gã tiêu tan.

Gặp lại Yến Phi rồi hãy nói.

Thuyền chờ khách và hàng hóa từ từ cập bờ.

Gã lên bờ tại bến thuyền cạnh tường thành phía tây trong thành Kiến Khang thuận lợi thông qua kiểm tra. Chuyện làm đầu tiên của gã là vào cửa tây Tuyên Minh môn tìm kiếm ám ký của hoang nhân. Cuối cùng tại nơi một gốc cây ngoài cửa dịch đạo, gã tìm được ám ký ước định cùng Nhậm Thanh Thị mà chỉ có gã hiểu được, vượt ra ngoài mọi ý liệu của gã.

Gã không rõ lắm bản thân mình có muốn gặp Nhậm Thanh Thị hay không? Bất quá thị đã vội vã tìm gã như thế nhất định có việc gấp, nên gã tạm thời gác chuyện tìm Yến Phi lại một bên, theo chỉ thị của ám ký đến thành nam đi tìm Nhậm Thanh Thị.

oOo

Yến Phi cải trang thành một hương khách đi lễ chùa đưa ám hiệu, lập tức được tự tăng dẫn vào phòng khách trong nội đường đợi gặp người. Chi Độn đại sư đến, vui vẻ nói: "Quả nhiên là Yến Phi tiểu hữu tới. Chi Độn đại diện Phật môn thiên hạ kính cảm tạ thí chủ xuất thủ trừ ma vệ đạo, làm Phật môn tránh được họa lớn."

Yến Phi vội đứng dậy hoàn lễ, liên tục nói: "Không dám."

Sau khi ngồi xuống, Chi Độn mỉm cười: "Trúc Pháp Khánh bị chém đầu dưới kiếm của Yến thí chủ, An công trên trời linh thiên tất nhiên rất mừng vui thanh thần."

Đại sư lại nói tiếp: "Tin tức truyền đến Kiến Khang ngày hôm qua đã làm kinh động toàn thành, cũng làm thể diện của Tư Mã Đạo Tử không còn chút gì. Hắn cực kỳ phẫn nộ, lập tức công bố lúc giờ ngọ ngày mai tại hình trường Huyền Vũ môn thành bắc sẽ đem các hoang nhân bắt được đem chém đầu. Bi Phong và Đồ thí chủ chính vì thế mà đang rất đau đầu, nghĩ biện pháp cứu các huynh đệ, bây giờ có Yến thí chủ đại giá quang lâm sẽ thêm phần nắm chắc."

Yến Phi trong lòng chấn động, trực giác cảm thấy Tư Mã Đạo Tử không phải đơn giản giết người trút giận như vậy. Hắn định mượn đó để bức hoang nhân ẩn mình ở Kiến Khang hiện thân, tốt nhất đương nhiên là

dẫn dụ được chàng đến một lưới bắt gọn, nhằm vãn hồi thể diện đã bị mất.

Xem như thế đêm nay việc cứu người sẽ không thể thực hiện, bởi vì Tư Mã Đạo Tử tất nhiên sẽ bày ra thiên la địa võng, chờ đợi bọn họ đến cướp ngục.

Chiêu này của Tư Mã Đạo Tử độc ác phi thường và rất tàn nhẫn.

Chàng hỏi: "Trừ Tống thúc và Đồ Phụng Tam, có bao nhiêu hoang nhân huynh đệ giấu mình dưới sự bao che của đại sư vậy?"

Chi Độn đáp: "Tại nơi này chỉ có Bi Phong và Đồ thí chủ, những người khác ẩn thân tại Tê Vân tự ở ngoại thành, chùa đó nằm ở trên núi cao không dễ dàng bị người vây khốn. Tư Mã Đạo Tử đối với chúng ta theo dõi rất chặt, ở trong thành một khi bại lộ hành tung thì sẽ không có đường để chạy."

Yến Phi hỏi tiếp: "Trong Tê Vân tự có bao nhiêu huynh đệ của chúng ta?"

Chi Độn trả lời: "Có một nghìn huynh đệ, may mắn là trong chùa chứa rất nhiều lương thảo, nếu không chỉ việc tìm mua lương thực thôi cũng sớm làm Tư Mã Đạo Tử sinh nghi."

Yến Phi lại hỏi: "Tư Mã Đạo Tử có phái người tới cảnh cáo đại sư không?"

Chi Độn đáp: "Hắn chỉ phái người giám thị chùa miếu lớn nhỏ trong thành, nhưng lại không phái người tới trực tiếp đưa ra cảnh cáo với chúng ta."

Yến Phi càng quả quyết nghĩ Tư Mã Đạo Tử đang bày âm mưu, nói: "Ta muốn gặp hai người bọn họ."

Chi Độn nói: "Bi Phong và Đồ thí chủ đều ra ngoài nghe ngóng tin tức. Chúng ta có thể vì các người tận lực hay không? Xin Yến thí chủ cứ phân phó."

Yến Phi trầm ngâm trong khoảng khắc: "Ta sao dám phân phó đại sư, bất quá định nhờ đại sư giúp cho một chỗ đợi, còn chuyện này phải sau khi bọn họ trở về nghiên cứu cẩn thận. Bây giờ ta chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để suy nghĩ."

Chi Độn đứng lên nói: "Mời Yến thí chủ theo lão nạp đến tĩnh thất ở hậu viện."

Yến Phi theo Chi Độn rời khỏi khách đường, trong lòng chàng thầm hạ quyết tâm, bất luận khó khăn như thế nào nhất định phải cứu toàn bộ huynh đệ tỷ muội hoang nhân lâm nạn ở Kiến Khang, làm gian mưu của Tư Mã Đạo Tử không có cách nào đạt được.

oOo

"Người cuối cùng đã tới."

Lưu Dụ đi vào bằng cửa sổ, mỉm cười nói: "Nhậm hậu không có ra ngoài sao?"

Ngồi trước bàn trang điểm, Nhậm Thanh Thị nhìn gã qua kính đồng, lãnh đạm trả lời: "Người ta đã ba ngày không ra ngoài cửa là muốn chờ oan gia chàng đó."

Đây là một ngôi nhà dân bình thường nằm ở ngự đạo phía đông của thành nam. Trước khi vào nhà Lưu Dụ đã thăm dò phòng xá xung quanh và khẳng định trong phòng trừ thì Nhậm Thanh Thị không có người người khác, gã mới vào trong nhà cùng Nhậm Thanh Thị gặp mặt.

Nhậm Thanh Thị áo ngắn lót mỏng màu vàng, bên ngoài khoác thêm áo khoác ngự hàn dáng điệu thanh nhã, thần thái nhã nhặn trầm tĩnh. Nếu như không phải hiểu rõ nội tình sẽ ví thị như một đại gia khuê tú của danh môn vọng tộc.

Mái tóc đẹp của thị lúc này rủ xuống, thị đang dùng lược ngọc chải lại mái tóc như mây, làm người khác cảm thấy yếu đuối mà thương yêu.

Lưu Dụ đi tới phía sau thị, nhìn dung nhan trong kính đồng hồ: "Vì sao lại vội tìm ta như vậy?"

Nhậm Thanh Thị đưa ngược lược về phía gã, cười nói: "Người ta quan tâm chàng mà! Sao biết chàng có mất mạng ở Biên Hoang hay không chứ! Mau hầu hạ người ta, người ta vui vẻ tự nhiên sẽ đem tin tình báo trân quý nhất nhất dâng lên."

Lưu Dụ không có cách nắm bắt được thị, đành cầm lấy lược.

Nhậm Thanh Thị ngẩng mặt nhắm đôi mắt đẹp, hiện ra thần tình say đắm mê người, miệng thơm mở ra nói: "Các người thực sự bản lĩnh, chẳng những tránh được vận hạn toàn quân bị diệt lại còn chém được cái xú đầu của Trúc Pháp Khánh, nô gia thực sự bội phục sát đất. Cho tới bây giờ, người ta vẫn cảm thấy toàn bộ sự việc làm người khác khó có thể tin được, các người tại sao làm được?"

Lưu Dụ biết chuyện giao Tâm bội cho Yến Phi cuối cùng sẽ không giấu được thị, chỉ bằng bản thân mình trước thẳng thắn thú nhận. Gã nói giọng điềm nhiên như không: "Đương nhiên bằng Tâm bội của đại tỷ."

Thân thể mềm mại của Nhậm Thanh Thị khẽ run lên, đôi mắt đẹp mở ra nhìn về ngực Lưu Dụ, sau lại ngẩng lên nhìn gã, giọng nói thất thanh: "Chàng nói gì?"

Lưu Dụ không thể không ngừng chải mái tóc dày ướt át của thị, nhẹ nhàng đáp: "Bởi vì Thiên Địa bội rơi vào trong tay Trúc Pháp Khánh mà không phải An Thế Thanh. Chúng ta chính nhờ cảm ứng của Tâm bội với Thiên Địa bội nên hiểu được nơi đến của Trúc Pháp Khánh. Vì nghĩ cho đại cục ta đã đưa Tâm bội giao cho Yến Phi, hẳn đã nhờ đó chém giết được Trúc Pháp Khánh."

Đôi mắt đẹp của Nhậm Thanh Thị sáng rực nói: "Như thế không phải là Thiên Địa bội đã rơi vào trong tay Yến Phi rồi sao?"

Lưu Dụ nhún vai nói: "Khi ta gặp được Yến Phi thì sẽ thay nàng hỏi hẩn."

Tám thân yêu kiều của Nhậm Thanh Thị ngồi thẳng dậy, ánh mắt lấp lánh trừng nhìn Lưu Dụ trong gương đồng: "Sao chàng lại có thể không chút đạo nghĩa như thế này, ta không cãi với chàng, chàng phải lấy cả Tâm bội mang về cho ta."

Lưu Dụ cười khở: "Ta có thể bảo chứng sẽ mang Tâm bội hoàn trả nàng, nhưng đối với Thiên Địa bội ta không thể tác chủ được. Đừng giận, ta chưa có cơ hội để gặp Yến Phi."

Nhậm Thanh Thị đáp: "Chỉ cần chàng chịu tận lực vì người ta là đủ để người ta hài lòng rồi. Phải nhớ bọn ta là chiến hữu, ngày nào Tôn Ân chưa chết, bọn ta vẫn cùng chia sẻ vinh nhục."

Lưu Dụ nói lảng sang chuyện khác: "Chuyện Mạn Diệu và Sở Vô Hạ tranh giành sự sủng ái có tiến triển gì không?"

Nhậm Thanh Thị thần nhiên đáp: "Tư Mã Diệu chết rồi!"

Lưu Dụ giật mình hỏi lại: "Cái gì?"

Gã vốn bị Nhậm Thanh Thị làm phân tán tâm thần, tránh không để chuyện Tâm bội làm phiền phức nên mới thuận miệng hỏi, tuyệt không nghĩ lại bất ngờ hỏi ra chuyện kinh thiên động địa làm người người phải kinh hãi.

Tuy gã đã đoán ra Nhậm Thanh Thị đã thông qua Mạn Diệu xếp đặt cái chết của Tư Mã Diệu, nhưng Tư Mã Diệu là hoàng đế Đại Tấn, muốn giết y hoàn toàn không phải là chuyện dễ, thế mà lại không có tin tức gì lọt ra ngoài.

Nhậm Thanh Thị xoay tám thân yêu kiều, mỉm cười nhìn Lưu Dụ đang thở gấp, êm ái nói: "Khi tin Trúc Pháp Khánh bị giết truyền đến Kiến Khang, ta liền báo cho đại tỷ hạ thủ giết tên hôn quân trong giấc mộng đêm qua của y, lại không có chút dấu vết gì để có thể bị tra xét. Hiện tại trận cược bên Tư Mã Đạo Tử đang bị rối loạn, hết sức giấu giếm sự tình, hy vọng tranh thủ thời gian để bày trận ứng phó với sự khiển trách của mọi phía. Nếu ta đoán không sai, Tư Mã Đạo Tử vì thế sẽ bị ép mà lui binh khỏi Biên Hoang tập trở về phòng vệ

Kiến Khang, rất có lợi cho bọn người phản công Biên Hoang tập. Người ta vì chàng lập đại công, có phải chàng cũng cần dâng lại trọn vẹn bảo bối để thưởng công Thanh Thị hay không chứ?"

Lòng Lưu Dụ rối bời.

Cuối cùng Tư Mã Diêu đã chết. Nam Tấn rồi sẽ có biến hóa gì đây? Gã nghĩ tới hàng loạt khả năng. Điều làm gã lo âu nhất là Vương Cung và Ân Trọng Kham có khả năng khuất phục trước Hoàn Huyền, dâng Vương Đạm Chân để trao đổi lấy sự ủng hộ bọn họ thảo phạt Tư Mã Đạo Tử.

Giọng ngọt ngào đáng yêu của Nhậm Thanh Thị lại vang lên bên tai: "Khi tin Tư Mã Diêu chết bất thường như lửa gói trong giấy loan ra, nhà Tấn sẽ thành đại loạn, Tôn Ân tất sẽ thừa thế làm loạn, chàng cần phải chuẩn bị sẵn à!"

Lưu Dụ phát giác Nhậm Thanh Thị đã đứng dậy, dán sát vào lưng và ôm eo làm gã mất hết cảm giác, cả người mơ hồ chơi vơi giống như không có chỗ tựa vào.

Bỗng dưng thấy lạ nhưng trong nhất thời không biết lạ ở chỗ nào.

Nhậm Thanh Thị buông tay đang ôm ra, bước đến một góc phòng ngồi xuống ghế, hạ giọng hỏi: "Có phải Yến Phi đang ở Kiến Khang?"

Lưu Dụ đang dừng lại tình huống vừa qua khiến gã phát sinh cảnh giác. Gã là thám tử xuất sắc nhất của Bắc Phủ binh sở trường về quan sát, lại có thêm một kỷ ức đặc biệt nhìn qua là không quên mà người thường không có được, nên khi quan sát sự vật không có gì đặc biệt để chú ý thì kỷ ức gã vẫn ghi lại mọi dữ liệu để sau đó mang ra tra xét những gì bỏ sót. Nếu không thế gã đã không thể trội hẳn lên trong bao nhiêu người trình sát trong Bắc Phủ binh được huấn luyện một cách khắt khe nghiêm ngặt, lọt vào mắt của Tạ Huyền.

Ánh sáng của một mũi nhọn chớp lóe, tiếp theo là tay áo của Nhậm Thanh Thị khẽ rung lên.

Lưu Dụ lập tức cảm thấy sương sống đóng băng, hiểu rằng mình mới từ Quỷ môn quan quay về.

Nhậm Thanh Thị muốn ám toán gã.

Trong tay áo thị ngằm chứa sẵn loại độc châm gì đó vốn muốn đưa mình vào tử địa sau đó thu hồi Tâm bội. Bởi vì Tâm bội không ở trên người gã, lại muốn thông qua gã lấy luôn Thiên Địa bội trên tay Yến Phi nên thị mới do dự không biết có nên giết gã không.

Lúc đó tin Tư Mã Diêu chết đã làm hấn chấn động đến độ dờ cả người ra, sát cơ của thị lên cao suýt nữa đã hạ độc thủ. Nhưng cuối cùng thị vẫn vì chưa lấy được ngọc bội nên tạm chưa hạ thủ.

Lúc này thị đang ngồi hơi xa, nói không chừng là đang sợ là không kèm được ý muốn hạ thủ.

Ý niệm này xẹt trong đầu gã như điện chớp, nhưng cũng không hiểu rõ là giết Lưu Dụ gã đối với thị có ích lợi gì?

Nhậm Thanh Thị nói: "Chàng biến thành câm rồi à?"

Lưu Dụ thầm kêu may quá, nếu không phải Tâm bội không mang trong người thì khẳng định xác gã đang nằm trên sàn. Trong lòng cũng nổi giận, lạnh lùng đáp: "Thứ cho ta không có cách gì trả lời nàng, bởi ta mới tới Kiến Khang là đến đây tìm nàng ngay. Điều nàng mới vừa nói là thật chứ?"

Nhậm Thanh Thị nhàn nhạt nói: "Nếu ta có nửa câu nói dối, để ta trời tru đất diệt. Hừ! Vì sao như vậy mà chàng vẫn không chịu tin người ta?"

Lưu Dụ đang âm thầm động não, phỏng đoán vì nguyên nhân gì Nhậm Thanh Thị muốn đưa gã vào chỗ chết? Trừ phi nàng đã có biện pháp riêng để đối phó Tôn Ân, mà Lưu Dụ gã lại không còn giá trị lợi dụng. Cho dù là như thế, thị cũng không hẳn phải giết Lưu Dụ gã.

Nghĩ đến đó trong lòng chấn động, bởi vì gã đã đại khái nắm được phần nào đáp án chính xác.

Lưu Dụ xoay người lại, mặt hướng Nhậm Thanh Thị, ngoài mặt biểu hiện như không có chuyện gì, thử dò xét: "Trong lòng ta bây giờ có chút rối loạn, nàng là người bằng quang nên rõ hơn, có thể nói cho ta biết bước tiếp theo nên đi như thế nào không? Ta nên hiệu triệu hoang nhân phản công Biên Hoang tập, hay là trở về Quảng Lăng im lặng chờ cơ hội?"

Rõ ràng Nhậm Thanh Thị không để nan đề của gã ở trong đầu, càng không có hứng thú vì gã mà động não, nhíu mày nói: "Có cần phải nghĩ xa như vậy không? Chuyện quan trọng nhất của chàng bây giờ là tìm được Yến Phi, vì người ta mà đem ngọc bội trở về. Hiện tại Tư Mã Đạo Tử tuyệt không dám tự mình ngồi lên trên hoàng tọa mà sẽ chỉ sách lập lên một tên hoàng đế bù nhìn. Như thế Mạn Diệu sẽ trở nên càng có sức ảnh hưởng, đến lúc đó ta sẽ nói cho chàng biết nên làm thế nào."

Trái lại, Lưu Dụ âm thầm thở dài. Bản thân gã hiểu rõ quan hệ cùng yêu nữ bụng dạ ác độc này đã kết thúc, bản thân đã hồi phục "thân thể tự do", không cần chịu sự cầm chế của thị.

Cái gì mà ảnh hưởng của Mạn Diệu lại càng tăng!? Chỉ là nói hươu nói vượn an lòng gã, để gã thu hồi ngọc bội từ trên tay Yến Phi đưa cho thị, mà khi đó thị lại không còn cố kỵ việc hạ độc thủ giết gã.

Thị đối với tương lai gã không chút quan tâm, bởi vì chính thị đã có chỗ dựa khác nên không cần ý vào Lưu Dụ để đối phó Tôn Ân. Đồng thời càng tỏ rõ thị không coi Lưu Dụ gã ra gì, đoán định căn bản Lưu Dụ không có cách bước lên vị trí Đại thống lĩnh Bắc Phủ binh.

Hay là nàng không coi cả Bắc Phủ binh đoàn ra gì?

Bởi vì chỗ dựa mới của nàng là Hoàn Huyền!

Một hòn đá kích khởi ngàn cơn sóng.

Đột nhiên gã hoàn toàn nắm rõ ý nghĩ trong lòng Nhậm Thanh Thị.

Lúc bắt đầu, xác thực thị có ý cùng gã liên thủ đối phó Tôn Ân, cho đến khi Lưu Dụ nói với thị, Sở Vô Hạ của Di Lạc giáo đã tới Kiến Khang theo lời mời Vương Quốc Bảo. Điều đó lại khiến cho Nhậm Thanh Thị tỉnh giấc không thể không chế Tư Mã Diệu được, mà Lưu Dụ gã dưới tình huống thế này sẽ chẳng có tác dụng gì.

Vì vậy thị nghĩ đến Hoàn Huyền.

Như Tư Mã Diệu đột nhiên bạo tử, kẻ được lợi lớn nhất sẽ là Hoàn Huyền ấy.

Điều ấy làm cho thị có điều kiện đàm phán cùng Hoàn Huyền, mà sắc đẹp của thị ở trước Hoàn Huyền cũng có đất dụng võ. Bởi vậy thị bỏ Lưu Dụ mà chọn Hoàn Huyền.

Cũng bởi vì thị muốn đến Kinh Châu gặp Hoàn Huyền, sở dĩ cho đến tối hôm qua Mạn Diệu mới hạ thủ.

Mà giao dịch giữa thị và Hoàn Huyền rất có khả năng một điều kiện trong đó là giết chết Lưu Dụ gã, cho nên Nhậm Thanh Thị sẽ động sát khí đối với mình.

Lưu Dụ lại thầm kêu một tiếng "nguy hiểm thật", giả vờ rất tin tưởng không nghi ngờ gật đầu nói: "Được rồi! Bây giờ ta lập tức đi tìm Yến Phi, nàng tốt nhất ở tại đây chờ tin tức tốt của ta."

Nhậm Thanh Thị háng giọng: "Hẹn lúc nào có tốt hơn không? Tóm lại ta không thể chờ chàng ở chỗ này mỗi ngày mười hai canh giờ được."

Lưu Dụ thầm mắng trong lòng, ngoài miệng nói: "Nàng thích đi làm chuyện gì thì đi làm chuyện đó, lúc ta lại như không thấy nàng, ta sẽ lưu lại ám ký thời gian trở lại."

Nói xong gã không quên lưu lại thêm một khắc, xuyên qua cửa sổ ly khai.

Giao Tâm Chi Ngôn

Yến Phi mở mắt ra.

Đồ Phụng Tam trong trang phục bình dân mới thay bước vào tỉnh thất, cười lớn hỏi: "Người làm thế nào mà hoàn thành vậy?"

Yến Phi trong lòng trào lên cảm giác thân thiết. Vào lúc đó chàng tuyệt đối tin tưởng Đồ Phụng Tam. Chàng mỉm cười đáp: "Là do khí số của Biên Hoang tập chưa tận. Người có kế nào tốt không?"

Đồ Phụng Tam ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn đối diện với chàng, hai mắt lấp lánh, trên mặt hiện lên thần tình hồi tưởng lại. Hắn thở dài nói: "Ta chưa bao giờ phát xuất cảm tình như vậy đối với bất cứ địa phương nào. Khi ta nhìn thấy Biên Hoang tập bị yêu nhân chiếm lĩnh, một số lớn hoang nhân chìm trong dòng Dĩnh Thủy, ta có cảm giác phẫn nộ như nhìn thấy thê tử mới cưới của mình bị người ta sát hại. Ta có cảm giác như bản thân bị hủy diệt, mà lại không có một con đường mà chạy trốn. May ra chỉ có cách thành cướp đường. Đến khi nghe tin người giết chết Trúc Pháp Khánh, đột nhiên lại thấy tràn trề hy vọng.

Yến Phi gật đầu đáp: "An tâm đi! Lần này quả thật chúng ta đã thắng rồi. Mộ Dung Chiến, Trác Cuồng Sinh, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Diêu Mãnh và thuộc hạ của người Âm Kỳ đều thành công trốn về gò Vu Nữ, còn dẫn theo ba nghìn huynh đệ, chính là đang chờ đợi tin tức tốt lành của chúng ta. Hiện tại điều khiến ta đau đầu là các huynh đệ tỷ muội đã trốn về Kiến Khang bị Tư Mã Đạo Tử bắt nhốt trong đại lao Hoàng thành. Tư Mã Đạo Tử đã tuyên bố trưa mai sẽ đem họ ra xử trảm. Rõ ràng hắn muốn dẫn dụ chúng ta ra cứu người rồi một mẻ bắt hết."

Đồ Phụng Tam cười nhẹ: "Ban đầu ta cũng rất lo lắng về chuyện này. Bất quá bây giờ được gặp người, phiền não cũng không còn nữa, còn cảm thấy tương lai rất sáng sủa. Đúng như người đã nói, Biên Hoang tập khí số còn chưa tận."

Yến Phi vui vẻ nói: "Nguyên lai Đồ huynh đã có kế sách."

Đồ Phụng Tam cười đáp: "Đương nhiên việc cướp pháp trường tuyệt đối không có bất cứ khả năng thành công nào. Chỉ cần chúng ta bắt lấy một người, so với việc cướp hình trường thì hữu hiệu hơn nhiều, hoàn toàn nằm trong khả năng của chúng ta."

Yến Phi động dung nói: "Thật là tuyệt kế! Nhưng không phải là Tư Mã Nguyên Hiên đã cùng Vương Quốc Bảo đến Biên Hoang tập rồi sao?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Rất may là Tổng thúc ở Kiến Khang có quan hệ rộng. Mỗi người đều có lúc nhờ An công nên cũng nể mặt người ít nhiều. Nhờ đó mà ta tra ra được Tư Mã Nguyên Hiên ba ngày trước đã xuất lĩnh thủy sư về Kiến Khang. Tên tiểu tử này cứ tưởng là mình đã lập đại công, sau khi về liền đắm chìm trong tửu sắc. Mỗi đêm hắn đều đến một chiếc hoa thuyền trên sông Tần Hoài hú hí cùng một kỹ nữ mới bán thân lần đầu tên Thiên Hương. Ta vừa rồi mới đi thị sát tận nơi địa điểm có thể hạ thủ được. Thành thật mà nói nếu chỉ dựa vào ta và Tổng thúc thì có thể miễn cưỡng giết người được, nhưng nếu bắt người đem đi thì thật sự rất khó khăn. Bây giờ có thêm Yến Phi người thì lại là chuyện khác."

Yến Phi cau mày: "Nếu đêm nay hắn không đến tìm Thiên Hương, giấc mơ đẹp của chúng ta không phải là tan thành mây khói ư?"

Đồ Phụng Tam hừ lạnh: "Cho nên Tổng thúc vẫn ở lại quan sát tình hình. Bất luận Tư Mã Nguyên Hiên đi đâu, kể cả trong Lang Nha vương phủ, chúng ta nhất định phải bắt sống hắn, rồi mới có thể đòi người được, đúng không?"

Yến Phi đáp: "Việc này người rành hơn ta. Ta cứ nghe theo người là được chứ gì!"

Đồ Phụng Tam đáp với ngữ khí có chút tự giễu: "Ta đích xác là chuyên gia trong chuyện này. A! Tổng thúc về rồi kìa! Có thêm ai đang đi cùng thế?"

Yến Phi cũng nghe được tiếng bước chân của hai người, chấn động đáp: "Là Lưu Dụ!"

Tổng Bi Phong và Lưu Dụ kẻ vai tiến vào tỉnh thất, trùng phùng sau kiếp nạn, ai nấy đều vui vẻ.

Hai người cùng ngồi xuống hai bên trái phải, thương nghị đại kể.

Lưu Dụ sau khi được giải thích rõ tình huống trước mắt, đột nhiên hướng về phía Đồ Phụng Tam hỏi: "Lần đại biến này tại Biên Hoang tập đối với mối quan hệ giữa Đồ huynh và Hoàn Huyền có ảnh hưởng gì không?"

Yến Phi trong lòng chợt động. Chàng hiểu Lưu Dụ trước hết muốn biết tâm ý của Đồ Phụng Tam, sau mới quyết định có nên cho hắn biết một vài sự việc không.

Tổng Bi Phong thật sự hiểu Lưu Dụ tài trí hơn người, đã hỏi tất có lý do. Mặc dù Lưu Dụ nói sang chuyện khác, trong lòng ông không hề có chút nôn nóng nào.

Đồ Phụng Tam rõ ràng cũng có suy nghĩ về vấn đề này, gã nghe vậy liền cười khổ đáp: "Nói thật với người, hiện tại trong đầu Hoàn Huyền chỉ có duy nhất một ý nghĩ là giết chết Đồ Phụng Tam ta."

Câu trả lời hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của ba người. Nghe xong cả ba nhìn nhau ngạc nhiên, không thốt nên lời.

Đồ Phụng Tam hai mắt sát khí đại thịnh, trầm giọng nói tiếp: "Từ cái ngày Hoàn Huyền kết liên minh với Nhiếp Thiên Hoàn, hắn đã có ý định trừ khử ta. May sao lúc đó ta đã tới Biên Hoang tập, nếu không thì tính mạng cũng khó mà bảo toàn. Cái chính là ta hiểu rất rõ con người của hắn. Hắn cũng biết sẽ có một ngày bị ta nhìn ra được tội ác giết anh mình của hắn. Giang Hải Lưu cũng vì vậy mà bị giết, tiếp theo sẽ là Đồ Phụng Tam ta. Sau khi trừ khử hai chúng ta, hắn mới có thể an tâm."

Tổng Bi Phong hỏi: "Người và hắn không phải là bằng hữu đã quen thân nhau từ nhỏ ư?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Ta và hắn đích thực đã từng là hảo bằng hữu, nhưng Hoàn Huyền mấy năm qua trở nên rất bạo ngược. Huống chi người có ơn với Đồ gia ta không phải Hoàn Huyền mà là Hoàn Xung. Hoàn Xung mới chính là người mà ta kính trọng nhất."

Yến Phi lại hỏi: "Giả sử chúng ta có khả năng thu phục Biên Hoang tập, Hoàn Huyền sẽ đối xử với người như thế nào?"

Đồ Phụng Tam cười nhạt đáp: "Chúng ta rốt cuộc không thể trở lại tình huống trước khi Biên Hoang tập bị vây hãm lần thứ hai. Vì ta không chạy trốn về Kinh Châu mà thay vào đó lưu lại Kiến Khang, trong đó có sự khác biệt rất lớn. Điều này làm cho Hoàn Huyền thấy rõ là ta đã biết ý định giết ta của hắn. Đương nhiên nếu chúng ta có thể đoạt lại được Biên Hoang tập, lúc đó, ta lại có giá trị lợi dụng, hắn sẽ giả vờ ngoài mặt là tha thứ cho ta."

Gã lại cười nói: "Nói cho ta biết, lúc này tại phương Nam ai là người thông minh nhất?"

Lưu Dụ mỉm cười hỏi lại: "Người Đồ huynh đang nói đến có phải là Nhiếp Thiên Hoàn?"

Đồ Phụng Tam vỗ đùi nói: "Hảo tiểu tử! Cái này gọi là anh hùng chí lớn gặp nhau. Lưu huynh có thể thấy được điểm này, sao lại còn lưu luyến cái chức vụ nhỏ ở Bắc Phủ binh, không theo chúng ta về Biên Hoang tập, lập đất xưng vương, cùng nhau sống một cuộc đời mỗi ngày đều thống khoái?"

Tổng Bi Phong hồ đồ đứng dậy hỏi lại: "Ta không hiểu các người đang nói chuyện gì?"

Đồ Phụng Tam lại đáp: "Điều này phải nói từ thời cuộc hiện nay. Mảnh đất Kinh Châu được Tôn Quyền khai phá từ thời Tam Quốc, rất được coi trọng. Khi Tôn Quyền còn làm chủ nhà Ngô trấn giữ phía Tây, không một ai không phải là danh thần tướng giỏi. Mỗi khi Kinh Châu có việc, Tôn Quyền đều tự mình xử lý. Do đó dưới thời Tôn Ngô, Kinh Châu hình thế ổn định, ngoại có thể đánh tan đại địch, mà nội loạn cũng nhanh chóng được bình định. Cho nên mới có câu: "tam ngô chi mệnh, huyền vu kinh giang"*. Đến khi nhà Tấn dời về Nam, chiếm lấy đất cũ của nhà Ngô, Kinh Châu vẫn đóng một vai trò quan trọng. Nhậm chức Thứ sử Kinh Châu cũng giống như nắm trong tay cả nửa giang sơn. Đáng tiếc nhà Tấn đối với Kinh Châu mọi việc đều đề

phòng mà không tự củng cố. Cho đến ngày hôm nay, thủy chung không có cách gì có thể vãn hồi, lại thêm guồng máy hành chính nặng nề."

Yến Phi thở ra một hơi: "Đồ huynh kiến thức cao mình, phân tích về Kinh Châu cực kỳ sâu sắc."

Lưu Dụ gật đầu nói: "Nhà Tấn đã luôn cảm thấy bị Kinh Châu uy hiếp, cho nên đối với kẻ trấn thủ Kinh Châu, họ không phân biệt phải trái mà trăm phương ngàn kế tìm cách cản trở làm hư chuyện. Do đó Hoàn Ôn muốn dùng lực lượng của Kinh Châu bắt phạt Trung Nguyên, kết quả không xong phải quay về. Việc đó làm cho bên ngoài thì không có khả năng chống ngoại xâm, bên trong cũng bất an."

Tổng Bi Phong nói: "An công chính là đã nhìn thấy việc đó cho nên đã lập lên Bắc Phủ binh để tự cường."

Đồ Phụng Tam tiếp: "Vấn đề là Tạ Huyền vừa mất, Bắc Phủ binh do tranh giành nội bộ mà rơi vào tình trạng tê liệt một nửa. Theo như tình thế phát triển trước mắt, kẻ cuối cùng có thể nắm toàn bộ phương Nam, khẳng định là quân Kinh Châu của Hoàn Huyền. Sở dĩ ta nói Nhiếp Thiên Hoàn thông minh là vì hắn đã chọn đúng người có nhiều cơ hội có thể đoạt thiên hạ nhất. Hoàn Huyền bỏ ta mà chọn lấy kẻ tử địch của ta là Nhiếp Thiên Hoàn chỉ vì giá trị lợi dụng của hắn so với ta lớn hơn nhiều. Có được sự trợ giúp của Nhiếp Thiên Hoàn, Hoàn Huyền có thể dễ dàng phong tỏa mặt sông, cắt đứt mối liên hệ của Kiến Khang với các chư thành ở thượng lưu. Giết chết Đồ Phụng Tam ta, đối với Hoàn Huyền không những là trừ bỏ được mối họa trong lòng mà còn có thể lấy lòng Nhiếp Thiên Hoàn, thể hiện thành ý với hắn."

Tổng Bi Phong cuối cùng cũng hiểu tại sao Đồ Phụng Tam lại khuyên Lưu Dụ nên về lại Biên Hoang tập, nguyên do tình hình Bắc Phủ binh không khả quan. Ông thân là cự thần của Tạ gia, đương nhiên nghe thấy cũng không dễ chịu gì, nhưng trong lòng cũng biết những điều Đồ Phụng Tam nói là sự thật.

Lưu Dụ hít một hơi sâu, nói: "Rõ rồi! Hiện tại chúng ta có thể nói thẳng với nhau được rồi. Tư Mã Diêu đêm qua vừa bị người hại chết."

Kể cả Yến Phi tất cả mọi người đều biến sắc.

Lưu Dụ đem tình huống gặp lại Nhậm Thanh Thị sáng nay ra kể tường tận, lại giải thích quan hệ của bọn họ, kể cả chuyện Tâm bội cũng không giấu diếm. Những chuyện khúc chiết li kỳ bên trong, Đồ Phụng Tam với kiến thức đa dạng, kinh nghiệm giang hồ phong phú, cũng phải trợn mắt lên mà nghe.

Lưu Dụ cuối cùng lại nói: "Sở dĩ ta đầu tiên phải hỏi Đồ huynh là muốn rõ tâm ý của huynh, sau đó mới dám thành thật kể lại sự việc. Còn việc liên quan đến Tâm bội, mong Đồ huynh giữ bí mật giúp vì việc này có liên quan đến cuộc tranh đấu của toàn bộ đạo môn."

Đồ Phụng Tam nhìn sang Yến Phi, sau đó lại liếc mắt sang Lưu Dụ, đáp: "Thiên hạ có một dị bảo như vậy, cho nên Yến huynh mới mắc mưu Trúc Pháp Khánh. Nhưng cũng nhờ đó không những Biên Hoang tập tránh được đại họa, Yến huynh cũng trăm sát Trúc Pháp Khánh, Lưu huynh lại còn tránh được độc thủ của Nhậm yêu nữ."

Tổng Bi Phong nói: "Bây giờ việc quan trọng đối với chúng ta là tìm hiểu xem có thật Tư Mã Diêu đã về châu trời hay chưa?!"

Lưu Dụ đáp: "Nhậm Thanh Thị có lẽ không lừa ta về việc này, trừ phi ả không muốn ta giúp ả thu hồi Tâm bội."

Đồ Phụng Tam nói: "À có thể đã nói thật! Nếu không khi Lưu huynh phát hiện ra Tư Mã Diêu chưa chết, tất sẽ nghi ngờ ả. Khi đó ả không chỉ lại mất cơ hội ám toán Lưu huynh, mà còn để mất luôn Tâm bội."

Yến Phi hỏi: "Khi Lưu huynh đến tìm chúng ta, có để ý Nhậm Thanh Thị bám theo không?"

Lưu Dụ nở một nụ cười đầy tự tin, hai tay khoanh trước ngực, vui vẻ đáp: "Kẻ bám theo là ta chứ không phải ả. Ta sớm đã tiên đoán ả không dám mạo hiểm đi theo ta. Sau khi ly khai chỗ ở của ả, ta giấu thân tại một nơi bí mật. Một lát sau ả đi ra khỏi nhà, đồng thời tìm mọi cách để không bị theo đuôi, các trò trẻ con đó đương nhiên không loại được ta! Cuối cùng ả đến một gian tạp hóa phía tây khu ngoại thành, nếu như ta đoán không lầm thì đó chính là sào huyệt của Lưỡng Hồ bang tại Kiến Khang."

Yến Phi và Tống Bi Phong đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều cảm thấy hài lòng.

Cắt đứt quan hệ nhập nhằng với Nhậm Thanh Thị đối với Lưu Dụ là việc tốt chứ không phải xấu, vừa không cần phải nhập nhằng với yêu nữ nữa, mà lại kích thích đầu chí của Lưu Dụ.

Yến Phi nói: "Người hoài nghi Nhậm Thanh Thị có khả năng đầu quân cho Hoàn Huyền là hoàn toàn hợp lý. Kẻ đưa đường dẫn lối khẳng định là Lữ Hô bang. Lữ Hô Bang và Tiêu Dao giáo từ trước đến nay vẫn có mối quan hệ thân thiết. Nhiếp Thiên Hoàn ngày đó lâm trận thoái lui, nguyên nhân chính là do Tôn Ân đã giết chết Nhậm Dao."

Đồ Phụng Tam điềm đạm nói: "Ta rất biết Hoàn Huyền, hẳn gặp Nhậm Thanh Thị như ong thấy mật, kiểu gì cũng dính vào nhau."

Lại nói tiếp: "Thông tin Lưu huynh tìm hiểu được từ Nhậm Thanh Thị là cực kỳ hữu dụng. Hoàn Huyền là kẻ rất biết nắm bắt cơ hội. Hiện tại phương Nam đang nằm trong vòng kiểm soát của hắn, tất sẽ không bỏ qua cơ hội đục nước béo cò nhảy vào Biên Hoang tập. Điều hấp dẫn hắn nhất là không cần tốn một binh một tướng nào, nhân lúc Di Lặc giáo hoàn toàn tan tác, quân Kiến Khang lại đang lo bảo vệ Kiến Khang mà tiến chiếm Biên Hoang tập. Như vậy mỗi lợi lớn từ việc vận chuyển thủy lục Nam Bắc sẽ rơi vào túi hắn. Phương Nam còn có ai có thể đối kháng với hắn được nữa?"

Yến Phi nghe xong lạnh cả người, Hoàn Huyền so với Tư Mã Đạo Tử còn khó đối phó hơn!

Tống Bi Phong không hiểu hỏi lại: "Phương Nam sắp đại loạn tới nơi, Hoàn Huyền còn có thời gian nghĩ đến Biên Hoang tập ư?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Hắn không cần phải cố gắng nhiều, chỉ cần ra lệnh cho con chó săn đầu đàn Nhiếp Thiên Hoàn điều động nhân mã, phái Hác Trường Hanh là kẻ vừa có địa vị, vừa có tài ăn nói, dựa vào điều kiện béo bở kiểm soát thủy đạo phương Nam, thuyết phục Mộ Dung Thủy và Diêu Trường chuyển sang cùng hợp tác với chúng."

Tim Yến Phi trầm xuống.

Dưới tình huống hiện nay của Biên Hoang tập, có thể phát huy tác dụng tối đa chính là Lữ Hô bang. Sau khi Tư Mã Diệu băng hà, Tư Mã Đạo Tử chỉ có thể phòng thủ Kiến Khang, không còn dư lực mà tham gia vào tình huống rối ren ở Biên Hoang tập. Nên biết Biên Hoang tập hưng vượng hay không đều nhờ vào con đường mậu dịch Bắc Nam. Cho nên Mộ Dung Thủy và Diêu Trường vì mỗi lợi của bản thân phải tìm đối tác mới, mà Lữ Hô bang chính là đối tượng thích hợp nhất.

Lữ Hô bang còn có một ưu thế hạng nhất mà quân Kiến Khang không có, đó là linh hoạt tự nhiên, không cần theo quy củ, không phải theo các quy tắc thu thuế của triều đình như quân Kiến Khang. Lại thêm hoang nhân Hán tộc ở Biên Hoang tập bỗng biến thành người có quốc tịch, không còn là hoang nhân vô pháp vô thiên, điều đó phá bỏ hoàn toàn cái gọi là "truyền thống" của hoang nhân.

Tống Bi Phong hít vào một hơi khí lạnh nói: "Nếu như Hoàn Huyền thông qua Nhiếp Thiên Hoàn tại Biên Hoang tập ổn định trận cước, chúng ta sẽ vĩnh viễn mất Biên Hoang tập."

Đồ Phụng Tam cười nói: "Tống thúc đã bắt đầu tự xem mình là hoang nhân rồi!"

Yến Phi thông thả nói: "Hiện tại vẫn chưa phải là cơ hội tốt cho Hác Trường Hanh đến Biên Hoang tập. Hoàn Huyền cùng Nhiếp Thiên Hoàn đang nhẫn nại chờ cho đến khi tin tức về cái chết của Tư Mã Diệu lan rộng, các nơi thành lập hùng quân để thảo phạt Tư Mã Đạo Tử; Vương Quốc Bảo vội vàng rời Biên Hoang tập về Kiến Khang. Đến lúc đó hắn mới hành động. Do đó mà chúng ta vẫn còn thời gian để bố trí."

Lưu Dụ trầm ngâm nói: "Tình thế biến hóa gấp gáp, nằm ngoài ý liệu của mọi người. Nói không chừng ta lại có thể công nhiên về lại Quảng Lăng, thuyết phục Lưu Lao Chi giúp đỡ chúng ta. Ông ta chắc cũng biết rằng, nếu Biên Hoang tập bị Hoàn Huyền khống chế, thì con đường sinh tồn của Bắc Phủ ninh cũng bị cắt đứt, biến thành chỉ còn trông chờ vào lương thực và vật tư mà Tư Mã Đạo Tử cung ứng."

Đồ Phụng Tam tán thành: "Ý kiến của Lưu huynh rất hay, cơ hội của chúng ta và Lương Hồ bang là ngang nhau."

Tổng Bi Phong nói: "Việc đó cứ để sau, bây giờ sự việc cấp bách trước mắt là bắt người đổi người. Ta vừa rồi mới đi nghe ngóng, Tư Mã Nguyên Hiền dự định hủy bỏ buổi gặp mặt tối nay với Thiên Hương. Điều này gián tiếp chứng thực cung đình có biến, nhưng cũng làm cho chúng ta mất đi cơ hội sinh cầm Tư Mã Nguyên Hiền. Thật là đau đầu!

Yến Phi hỏi: "Chúng ta có cần kiểm chứng về cái chết của Tư Mã Diệu nữa không?"

Tổng Bi Phong đáp: "Việc này để ta phụ trách, thế nào cũng có manh mối để tra ra!"

Mọi người đều biết ông ta theo hầu Tạ An lâu nay, hiểu rõ giới quyền quý Kiến Khang, trong đó không thiếu những cận thần tâm phúc của Tư Mã Diệu, có thể qua những lời nói bóng gió của bọn họ mà tìm hiểu tình hình của Tư Mã Diệu.

Đồ Phụng Tam nói: "Chúng ta ở đây đợi tin tức tốt lành của Tổng thúc."

Sau khi Tổng Bi Phong đi, ba người tiếp tục thương lượng.

Đồ Phụng Tam thể hiện tài năng dùng âm mưu thủ đoạn trong những tình huống quỷ quyệt như thế này, hần hỏi: "Hiện tại Tư Mã Đạo Tử sợ nhất là ai?"

Khi nói câu này, nhãn tình hần hướng về Lưu Dụ, hiển nhiên là đang khảo lượng Lưu Dụ.

Yến Phi khi ở Biên Hoang tập đã sớm lưu ý đến tình huống vi diệu giữa Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ. Chàng mơ hồ cảm thấy Đồ Phụng Tam là người không cam chịu tịch mịch, đối với việc vong ân bội nghĩa của Hoàn Huyền rất thông hận. Chỉ cần Lưu Dụ có thể chứng minh rằng gã thật sự có bản lĩnh kế thừa Tạ Huyền, Đồ Phụng Tam sẽ đứng về phía Lưu Dụ, báo thù Hoàn Huyền và tử địch Nhiếp Thiên Hoàn. Hần cũng chỉ vì tương lai của bản thân và thuộc hạ mà cố gắng vì một tiền đồ tươi sáng.

Lưu Dụ đưa ra câu trả lời ngoài mong đợi: "Mạn Diệu là do hần hiến lên cho Tư Mã Diệu, mà thân phận thật sự của Mạn Diệu lại không thể phơi bày ra được. Nếu bị người ta khám phá ra rằng người sát hại Tư Mã Diệu chính là yêu nữ Tiêu Dao giáo Mạn Diệu, Tư Mã Đạo Tử có nhảy xuống sông Trường Giang cũng không thoát khỏi hiểm nguy. Cho nên hần không chỉ tìm cách bưng bít chân tướng cái chết của Tư Mã Diệu mà còn cần phải giết Mạn Diệu bịt miệng, người chết không thể đối chứng."

Yến Phi gật đầu nói: "Hiểu biết rất thấu triệt!"

Đồ Phụng Tam nói: "Do đó, Nhậm yêu nữ phải hồ ngôn loạn ngữ. Ngay cả người ngoài cuộc như chúng ta cũng hiểu Tư Mã Đạo Tử không thể không giết Mạn Diệu, ả làm thế nào mà lưu lại nội điện cho người ta chà đạp được! Ta đoán Mạn Diệu chính là đang ở trong sào huyệt bí mật của Lương Hồ bang mà Lưu huynh đã tra ra được, và đang chờ đợi cơ hội đến Kinh Châu gặp Hoàn Huyền."

Lưu Dụ vỗ đùi khen: "Nói có lý lắm!"

Đồ Phụng Tam lại nói tiếp: "Mạn Diệu là con cờ hữu dụng trong tay Hoàn Huyền. Có thể dùng ả để vu cáo Tư Mã Đạo Tử giết Tư Mã Diệu, việc đó căn bản không cần chứng cứ. Chỉ cần với thân phận quý phi của Mạn Diệu sẽ khiến lời nói có thêm tính thuyết phục hơn. Tư Mã Đạo Tử có dám chỉ ra Mạn Diệu chính là yêu nữ của Tiêu Dao giáo không? Cho nên từ đêm qua, sự chú ý của Tư Mã Đạo Tử không còn tập trung lên hoang nhân mà chuyển về phía Mạn Diệu. Nếu để hần biết Nhậm Thanh Thị câu kết với Hoàn Huyền, hần sẽ không do dự gì mà giết Mạn Diệu ngay."

Yến Phi hỏi: "Chúng ta làm thế nào lợi dụng Mạn Diệu để đạt được mục đích bắt sống Tư Mã Nguyên Hiền đây?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Trong thời kỳ ở cùng với Hoàn Huyền, bọn ta phải luôn luôn để ý đến động tĩnh của các đại thần danh tướng miền Nam, nghiên cứu tác phong hành động của bọn họ. Đề phòng kỹ, vạn nhất có chuyện xảy ra thì có thể nhanh chóng tìm ra phương pháp đối phó với bọn họ. Phương diện này do ta phụ

trách, mà Tư Mã Đạo Tử lại là trọng điểm nghiên cứu, cho nên ta đối với tác phong hành động của hắn nắm rất rõ."

Lưu Dụ trong lòng nổi lên một cảm giác khác lạ, bản thân mình sau khi trở thành người kế thừa của Tạ Huyền, khẳng định cũng trở thành đối tượng nghiên cứu của Đồ Phụng Tam, lúc đó y đối với mình có ấn tượng như thế nào? Lại nhớ lại Đồ Phụng Tam có thể nhìn ra dụng kế của mình đối với hắn, rồi dụng phương pháp mượn đao giết người đối phó lại với Lưu Dụ hắn. Việc đó dẫn đến việc Nhậm Dao bị Tôn Ân ám hại. Tất cả đều là do y quen thuộc với bản thân mình.

Lại nghĩ đến Hoàn Huyền khẳng khái đòi nạp Vương Đạm Chân làm thiếp, không phải là do háo sắc, mà vì hiểu rằng Vương Đạm Chân chính là sinh mệnh của Vương Cung. Có Vương Đạm Chân trong tay là có thể tuyệt đối khống chế Vương Cung, không phải lo lắng ông ta không tuân theo mệnh lệnh của hắn. Hoàn Huyền chính là muốn qua Vương Cung khống chế Bắc Phủ binh.

Đồ Phụng Tam nói: "Chỉ cần chứng thực được Tư Mã Diệu đã về châu trời đêm qua, chúng ta có thể đưa ra giả thuyết Mạn Diệu đã trốn khỏi hoàng cung. Lúc đó không cần để ý là ả có về trốn tránh tại sào huyệt bí mật của Lương Hồ bang hay không, chỉ cần Nhậm yêu nữ từng đến nơi đó, chúng ta có thể lợi dụng Mạn Diệu để câu dẫn Tư Mã Nguyên Hiên."

Yến Phi nhíu mày: "Nếu Tư Mã Đạo Tử biết Mạn Diệu ở nơi đó, tất sẽ tự thân đem theo cao thủ tận sát người nơi đó. Trong tình huống như vậy, ngay cả khi Tư Mã Nguyên Hiên có cùng đi, chúng ta cũng khó có thể xuống tay với hắn."

Đồ Phụng Tam đáp: "Đó là do Yến huynh không quen thuộc với tình huống ở triều đình mới có ý nghĩ như vậy. Cái chết của Tư Mã Diệu đã làm cho tay chân dưới trướng Tư Mã Đạo Tử đại loạn. Trước khi lập tân chúa, hắn phải tốn nhiều công sức. Đầu tiên là phải làm an lòng những người có ảnh hưởng lớn trong hoàng tộc, đặt đến một ý kiến thống nhất, đồng ý cho kế thừa hoàng vị. Sau đó đến các nguyên lão đại thần trong triều, công bố cái chết của Tư Mã Diệu, lại quyết định ngày cử hành tang lễ, rồi thông báo cho toàn dân. Với bao nhiêu thủ tục phức tạp, Tư Mã Đạo Tử cần phải ở lại hoàng cung, tự mình điều động, không thể giao cho người khác. Do đó, hắn không thể phân thân mà tới được."

Gã lại tiếp tục nói: "Việc tìm kiếm Mạn Diệu tất giao cho người thân tín nhất của hắn xử lý. Do thân phận quý phi của Mạn Diệu, sự việc rất quan trọng, tuyệt không để rò rỉ ra tí phong thanh nào, tránh làm người khác nghi ngờ. Cho nên việc tìm kiếm chỉ diễn ra âm thầm trong bóng tối, bề mặt có thể là giả vờ truy tầm hoang nhân bọn ta."

Lưu Dụ nói: "Rõ rồi! Người thân tín nhất của Tư Mã Đạo Tử đương nhiên là Tư Mã Nguyên Hiên, do đó việc truy sát Mạn Diệu tất do hắn chủ trì."

Yến Phi hỏi: "Mọi sự sẽ thế nào nếu chúng ta phán đoán sai?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Lúc đó chỉ còn trách chúng ta vận khí không tốt, mà huynh đệ hoang nhân của chúng ta ngày mai cũng không tránh phải cái chết. Đó sẽ là một trường chiến tranh trong nội thành Kiến Khang. Chúng ta phải bố trí đầy đủ để ứng phó với mọi tình huống, nghĩ ra sách lược tốt nhất để có thể dành chiến thắng. Những chuyện còn lại phải coi tình hình cụ thể trên chiến trường."

Lưu Dụ nói: "Đó là cơ hội duy nhất của chúng ta, chỉ còn cách đánh cược vào đó. Vấn đề đầu tiên là làm thế nào để tin tức truyền đến tai Tư Mã Nguyên Hiên, khiến hắn đem người tấn công vào sào huyệt bí mật của Lương Hồ bang, còn chúng ta ở bên cạnh chiêm tiện nghi. Nếu có thể sinh cầm được Tư Mã Nguyên Hiên, sau đó làm thế nào để tránh được sự truy tầm của địch nhân?"

Yến Phi hỏi: "Quan phủ Kiến Khang có trao tiền thưởng cho ai tố cáo về hoang nhân bọn ta không?"

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Đó chính là phương pháp đơn giản mà lại hiệu quả nhất. Ta ở Kiến Khang có một vài bang hội bằng hữu như vậy, có biện pháp giúp người ta tìm người mà không làm liên lụy tới các bằng hữu khác. Về phương pháp cụ thể sẽ do ta nghĩ. Chúng ta trước tiên cần hiểu rõ về tình huống được nhận tiền thưởng, nếu có một bức họa tượng Nhậm yêu nữ được treo lên, mọi vấn đề khó khăn sẽ được giải quyết."

Lưu Dụ nói: "Việc này rất khả thi, họa tượng của ả phải được treo trong ngày hôm nay!"

Đồ Phụng Tam đứng dậy nói: "Các người ở đây đợi tin tốt lành của ta!"

Nói xong liền vội vàng bỏ đi.

Hồi 18

Lỗ Nhân Đại Kế

Lưu Dụ hạ giọng: "Ta cũng rất thống khổ."

Yến Phi rất ngạc nhiên nói: "Hiện là Nhậm yêu nữ phụ người chứ đâu phải người bội tín, ta còn tưởng người đang khoái lạc ấy chứ. Giữa chốn u minh tựa hồ như có bàn tay bài bố vận mệnh của chúng ta, nếu không phải thị cùng người hợp tác, Tâm bội đã không rơi vào người được, ta cũng chẳng có biện pháp nào giết chết Trúc Pháp Khánh cả. Mà người vừa rồi cũng vì Tâm bội mà thoát khỏi độc thủ của yêu nữ đó thôi."

Tiếp đến chàng lấy ra Tâm bội quàng lên cổ Lưu Dụ.

Lưu Dụ cười khổ: "Ta thống khổ đâu phải vì Nhậm yêu nữ, mà là vì Vương Đạm Chân. Ôi! Hoàn Huyền ra điều kiện với Vương Cung, muốn để hấn bảo trì thì Vương Cung phải dâng con gái làm tiểu thiếp của hấn."

Yến Phi ngẩn người nhìn hấn một lát, than rằng: "Vấn đề của người và ta tựa hồ có chút tương đồng, người cùng Vương Đạm Chân quyến luyến nhau từ khi nào?"

Lưu Dụ giải thích từ đầu chí cuối, đoạn chán nản nói: "Người nói ta về cơ bản có phải là người không làm nên đại sự không? Xem ra Huyền soái tuyển sai người rồi! Như hiện tại ta thực sự nghĩ rằng nếu để Đạm Chân bị Hoàn huyền dâm nhục, cho dù ta có làm đại thống lĩnh Bắc Phủ binh cũng chẳng có ý nghĩa gì!"

Yến Phi đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, diêm đấm cất lời: "Sự thật khi ta nhìn thấy tình cảnh Trúc Pháp Khánh giết chết Giang Lăng Hư, ta tự cho rằng mình vẫn không phải đối thủ của hấn. Nhưng ta chẳng quản mọi hậu quả, vẫn ép hấn nhất quyết chiến tử. Người biết nguyên nhân tại sao không? Bởi vì ta biết rõ đây là cơ hội duy nhất có thể cân bằng cục diện. Chỉ cần giết chết Trúc Pháp Khánh, chúng ta vẫn có tia hy vọng thu phục lại Biên Hoang tập! Chỉ có thu phục Biên Hoang tập, chúng ta mới khả dĩ phối hợp với Thác Bạt Khuê, giải cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi."

Lưu Dụ gật đầu đồng ý: "Ta minh bạch rồi!"

Yến Phi nói: "Sở dĩ ta tuyệt không giấu cợt người, mà tự thấy phải có trách nhiệm với nữ nhân mình yêu thương thì mới có thể coi là nam hán tử đại trượng phu được. Người đối với Vương Đạm Chân trong lòng còn hồ thẹn, vì vậy mà tình nguyện vứt bỏ sự nghiệp nam nhi, hy vọng có thể thay đổi vận mệnh thể thảm của người yêu. Cứ như sự phát triển của tình thế trước mắt, Vương Cung cuối cùng cũng phải khuất phục Hoàn Huyền mà dâng con gái cho hấn."

Lưu Dụ đau buồn nói: "Cho dù ta hy sinh tất cả, đối với tình thế hiện tại mà nói, ta nào có thể can thiệp được?"

Yến Phi đưa mắt nhìn thẳng vào hấn, trầm giọng hỏi: "Nếu người có thể buông xuôi mọi việc, sự tình ngược lại sẽ dễ dàng hơn. Nhưng thật sự người có thể không quản đến mọi thứ không?"

Lưu Dụ ngẩn ngơ một hồi, đau xót đáp: "Ngày trước ta quyết định cùng nàng chạy trốn, khi ấy ta cũng chẳng có gì trong tay, lại cũng vì Huyền soái bỏ rơi ta. Hiện tại lại là chuyện khác, đầu tiên ta nhất định thu phục Biên Hoang tập, chính là như người nói, chỉ khi có Biên Hoang tập trong tay, chúng ta mới có cơ hội cứu Thiên Thiên chủ tỳ, mà cơ hội ấy lại cận kề trước mắt, sơ sẩy là mất, lúc đó chúng ta có ân hận cũng đã muộn. Hơn nữa ta cũng từng đáp ứng trợ giúp Văn Thanh trùng chấn thanh uy Đại Giang bang, chuyện này ta cũng không thể nuốt lời."

Yến Phi nói: "Tốt, ta sẽ toàn lực hỗ trợ người, không để Vương Đạm Chân trở thành mối hận đến cuối đời."

Lưu Dụ hai mắt lộ thần sắc cảm kích, rồi lại lắc lắc đầu: "Ta ngay cả việc nàng đang ở đâu còn không biết, làm thế nào để cứu nàng đây?"

Yến Phi nói: "Khi ta trừ khử thành công Trúc Pháp Khánh, trong lòng chỉ nghĩ một điểm "Trời không tuyệt đường người." Với câu nói này, muốn biết được Vương Đạm Chân ở đâu tuyệt không khó, chỉ cần Tống thúc bằng lòng hỗ trợ, hỏi Tạ Chung Tú vài câu là ra. "

Lưu Dụ mờ mịt hỏi lại: "Biết rồi thì sao?"

Yến Phi hiện xuất vẻ kiên cường trên khuôn mặt cười cười, nói: "Vương Đạm Chân hiện trở thành món đồ trao đổi chính trị. Nếu có người muốn phá hoại kết minh giữa Hoàn Huyền và Vương Cung, có phải nên ra tay từ Vương Đạm Chân không?"

Lưu Dụ chấn động, giọng kinh ngạc: "Phương pháp này thật là giản đơn, vậy mà ta lại nghĩ không ra! Chúng ta nên giả làm người của bên nào đây?"

Yến Phi khẽ cười nói: "Người đứng là quản chuyện mình thì loạn! Chúng ta không cần phải giả làm người bên nào cả, chỉ cần che dấu thân phận, cứ lùi bước để mặc cho Hoàn Huyền và Vương Cung phỏng đoán. Bọn họ nếu tưởng rằng chúng ta là người của Tư Mã Đạo Tử là lý tưởng nhất, bởi vì Tư Mã Nguyên Hiển vốn vẫn có dã tâm với Vương Đạm Chân."

Lưu Dụ tinh thần phấn chấn hẳn lên: "Việc không thể trì hoãn, mọi sự nên tiến hành càng sớm càng tốt. Nếu để gạo nấu thành cơm thì có hối cũng không kịp."

Yến Phi nói: "Chúng ta vẫn còn thời gian. Ngày nào cái chết của Tư Mã Diệu còn chưa truyền ra, Vương Cung vẫn chưa cần phải ra quyết định. Tạm coi như Vương Cung đã khuất phục Hoàn Huyền, nhưng hắn cũng không đến nỗi ngu ngốc dâng ngay con gái cho Hoàn Huyền. Đầu tiên hắn phải yêu cầu Hoàn Huyền chứng minh bằng hàng động thực tế đã."

Lưu Dụ gật đầu: "Người nói rất đúng, thật là ta việc mình thì loạn, việc người thì tinh! Nếu biết nàng hiện đang ở đâu, ta sẽ kiếm cách gặp mặt nàng, hỏi cho rõ ý hướng để giải quyết tình cảnh của nàng."

Sau khi đã có phương án về chuyện của Vương Đạm Chân, Lưu Dụ trở nên mạnh mẽ như rồng như hổ, khôi phục lại ý chí chiến đấu. Đoạn gã hỏi: "Vừa rồi người nói tự biết không bằng Trúc Pháp Khánh, vậy thì sau đó bằng cách nào mà giết chết hắn?"

Yến Phi đáp: "Ta trước khi cùng hắn quyết chiến công lực đã có điểm đột phá, cộng thêm thiên tính Đan Kiếp của ta vốn khắc chế với "Thập Trụ Đại Thừa Công" của hắn, phối hợp chiến lược, cuối cùng đã chuyển bại thành thắng. Bất quá thắng nhờ may mắn phi thường."

Lưu Dụ vui mừng nói : "Vô luận là may mắn thế nào, người vẫn bằng thực lực toàn thân đánh hắn. Trận chiến này khiến người danh chấn thiên hạ, trở thành đích nhắm của vạn người. Giả như người có thể bảo trì không bại, cái chức thiên hạ đệ nhị cao thủ khẳng định chỉ như đồ trong túi của người!"

Yến Phi than thở: "Ta không cần cái gì là đệ nhất hay đệ nhị, chỉ cần đưa được chủ tì Thiên Thiên quay về Biên Hoang tập, sống an lạc ngày nào hay ngày đấy."

Lúc này Tống Bi Phong đã quay lại, ngồi xuống nói: "Tư Mã Diệu khẳng định đã có chuyện! Sáng nay Tư Mã Đạo Tử thay mặt Tư Mã Diệu bãi bỏ cử hành một hội nghị tại nội đình. Vừa rồi Tư Mã Đạo Tử lại sai người thông báo tới Diêm thiếu gia, giờ Dậu phải đến hoàng cung cử hành hội nghị khẩn cấp của triều đình. Diêm thiếu gia cũng cảm thấy hoài nghi, lập tức triệu hồi Vương Thản Chi thương lượng."

Lưu Dụ hỏi: "Tống thúc ở đâu mà nghe được chuyện này?"

Tống Bi Phong đáp: "Là do đại tiểu thư nói với ta. Nàng ấy là người biết xét đoán, lại có tri thức đảm lược, cùng nàng nói chuyện không cần cố kị điểm gì."

Đại tiểu thư mà Tống Bi Phong nói chính là Tạ Đạo Uẩn, chị ruột của Tạ Huyền, được gả cho Vương Ngưng Chi con trai của Vương Hi Chi.

Yến Phi trong lòng hiện lên hình bóng Tạ Đạo Uẩn với thần thái khí chất giống như mẹ chàng, trong lòng không khỏi cảm khái. Tạ An, Tạ Huyền trước sau đều từ trần, tiếp đến Tạ Thạch bệnh mà chết, chỉ còn Tạ Diễm một mình miễn cưỡng chống giữ đại cục. Gia thế lập tức như từ trên đỉnh núi mà rơi xuống, khó mà có thể phục hồi lại uy phong chúa tể trời Nam ngày nào.

Tổng Bi Phong quay sang Yến Phi nói: "Đại tiểu thư hỏi ta có phải người đang ở Kiến Khang không, ta không dám giấu nàng. Nàng muốn ta thay nàng cảm ơn đại ân đại đức của người đã giết Trúc Pháp Khánh, bất luận là đối với Tạ gia của nàng hay Phật môn phương Nam, đây đều là việc rất đáng mừng."

Lưu Dụ hỏi: "Lúc Tổng thúc trở lại ngộ Ô Y, có người nào để ý hay không?"

Tổng Bi Phong nói: "Ta vốn lên mà vào, cũng chỉ báo với Định Đô. Khi đó tôn tiểu thư* đang cùng đại tiểu thư nói chuyện. Ôi..."

Lưu Dụ trong lòng chợt động: "tôn tiểu thư có nói gì không?"

Tổng Bi Phong nói: "tôn tiểu thư muốn gặp người."

Lưu Dụ và Yến Phi trao đổi ánh mắt, cùng hiểu rằng việc này có quan hệ tới Vương Đạm Chân.

Yến Phi lên tiếng: "Tổng thúc sắp đặt an bài cho Lưu huynh cùng Chung Tú tiểu thư gặp mặt một lần. Đã biết giữa giờ Dậu, Tư Mã Đạo Tử chủ trì hội nghị tại hoàng cung, không thể phân thân, chúng ta có thể chọn giờ Dậu mà ra tay. Hiện tại mới đầu giờ Mùi, cách thời điểm hành động những hơn hai canh giờ, chúng ta vẫn còn thời gian."

Tổng Bi Phong hiện thần sắc do dự.

Yến Phi nói thay lời Lưu Dụ: "Tổng thúc không cần lo lắng, chúng ta đã có biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ, Lưu huynh tuyệt không để tư tình nhi nữ mà làm hỏng chuyện đại sự đâu!"

Tổng Bi Phong cuối cùng cũng quyết định, đứng lên nói: "Muốn gặp tôn tiểu thư phải đi ngay bây giờ."

Sau khi Tổng Bi Phong và Lưu Dụ đi, Đồ Phụng Tam quay lại, cười nói: "May mà không nhục mệnh!"

Yến Phi nhìn hần ngồi xuống bên cạnh mình, giọng hân hoan: "Thật sự là có hình vẽ treo thường truy bắt Nhâm Thanh Thị không?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Hoàn toàn không phải chuyện đó, không treo thường gì về Nhâm yêu nữ, cũng không có treo thường bắt cứ hoang nhân nào! Bất quá, thành Kiến Khang từ sau giờ Ngọ đến giờ bắt đầu khản trương phi thường. Tất cả các trạm phòng thủ đều tăng cường nhân lực, đường thủy cũng bị phong tỏa, không cho phép bất kỳ chiếc thuyền nào tiến vào quanh khu vực bến cảng ở Thạch Đầu thành. Theo ta thấy hành động lục soát Man Diêu đang vào lúc cao điểm."

Yến Phi hỏi lại: "Đã là như vậy, chúng ta làm thế nào để cho Tư Mã Nguyên Hiên biết được Man Diêu có thể ẩn thân ở đâu? Tư Mã Diêu đã chết rõ là không còn nghi vấn, Tư Mã Đạo Tử đã triệu tập tất cả nguyên lão đại thần, giữa giờ Dậu đến hoàng cung tham dự hội nghị quan trọng."

Đồ Phụng Tam cười nói: "Cái đó kêu bằng sơn nhân tự có diệu kế. Ác Hòa thượng Trúc Lô Âm và Dâm ni Diêu Ân ở Minh Nhật tự luôn có quan hệ mật thiết với Tư Mã Đạo Tử. Với tình huống muốn che tai mắt thiên hạ như hiện tại, Tư Mã Đạo Tử hẳn sẽ nhờ bọn chúng tìm kiếm Man Diêu giùm, vả lại bọn chúng rất quen thuộc Tiêu Dao giáo, chỉ cần nghe mô tả hình dung của Nhâm Thanh Thị, tất biết ngay là ai, không cần chúng ta phải cố ý nhắc tới."

Yến Phi ca tụng: "Kế ấy của Đồ huynh cao minh phi thường!"

Đồ Phụng Tam nói tiếp: "Ta bèn nghĩ tới người trợ giúp, tìm kiếm trong những người từng chịu đại ân của ta, may kiếm được một vị bằng hữu hắc đạo tại Kiến Khang này vốn đã từng qua lại với Trúc Lô Âm. Quả nhiên không ngoài dự tính của ta, Trúc Lô Âm trước giờ Ngọ thông báo cho ông ta, nhờ hắn tìm giúp Man Diêu. Gã

chỉ nói rằng ả là người của Tiêu Dao giáo, mà giấu đi thân phận quý nhân của ả."

Yến Phi trau mày đáp: "Nếu bằng hữu của người để lộ tin tức cho Trúc Lô Âm, sau đó chúng ta lại bắt Tư Mã Nguyên Hiên, bằng hữu của người sợ rằng mang họa vào thân."

Đồ Phụng Tam lạnh lùng nói: "Hắn vốn là lão giang hồ, sẽ không tội gì ngu ngốc trực tiếp thông báo cho Trúc Lô Âm! Tất hẳn sẽ dùng phương pháp quanh co khúc khuỷu, xảo diệu đưa tin tức đó đến được Trúc Lô Âm."

Yến Phi nói: "Bằng hữu của người liệu có bán đứng người không?"

Đồ Phụng Tam lạnh lùng giải đáp: "Theo lý thì không, vì hắn không rõ quan hệ hiện tại giữa ta và Hoàn Huyền. Trong khi Hoàn Huyền và Tư Mã Đạo Tử đấu tranh vẫn chưa ngã ngũ, ai dám đem tính mệnh người thân của mình ra đánh cược? Huống hồ hắn biết là là người có thù tất báo, hơn nữa thủ đoạn báo thù của ta, hẳn rất khó mà chịu được."

Rồi gã lại cười nói: "Bất quá không thể không đề tâm được. Ta sớm đề phòng không để hắn biết được sự thật, chỉ nói cho hắn hiện tại đang truy tìm Nhậm yêu nữ. Cũng vì ta nói đến chuyện Nhậm yêu nữ, hắn cũng vì thế mà đề cập đến việc Trúc Lô Âm đang tìm kiếm Mạn Diêu."

Yến Phi thầm nghĩ may là Đồ Phụng Tam là bạn chứ không phải là địch, nếu không sẽ là một đối thủ khó đối phó phi thường.

Đồ Phụng Tam nói: "Ta sẽ chờ đến giữa giờ Thân và giờ Dậu mới tới báo hắn thông tin cho Trúc Lô Âm. Hiện tại chúng ta phải nghiên cứu an bài hậu sự, nếu không sẽ khó thoát khỏi sự truy sát của Tư Mã Đạo Tử."

Yến Phi hỏi lại: "Đồ huynh tại phương diện này hơn ta nhiều, người có chủ ý gì không?"

Đồ Phụng Tam nói: "Huynh đệ của chúng ta ở ngoài thành tất phải lui về địa điểm an toàn, bố trí cẩn thận. Đến khi phóng thích các huynh đệ bị bắt của ta, họ có thể tiếp ứng phòng khi địch nhân truy kích. Chỉ cần lui về được Biên Hoang, chúng ta sẽ được an toàn."

Yến Phi có chút băn khoăn: "Hiện tại thì quân Kiến Khang đang toàn lực tập trung chú ý trong thành, nhằm ứng phó với mọi đột biến có thể xảy ra do cái chết của Tư Mã Diêu, do đó chỉ cần cẩn thận một chút thì đi đâu cũng không thành vấn đề. Bất quá, vấn đề ở..."

Đồ Phụng Tam cười khổ nói: "Người đoán rất đúng, bọn họ không đủ cung tên binh khí, chiến mã chỉ còn vài trăm, trong đó gần một nửa là người già và phụ nữ trẻ em. Bất luận hành quân hay tác chiến đều sẽ xuất hiện vấn đề. Đầu đầu nhất là thiếu lương thực, chỉ sợ chưa về lại được Vu Nữ Khâu đã có người chết vì đói."

Yến Phi nói: "Về mặt lương thực có thể nhờ Chi Độn đại sư giải quyết. Ảnh hưởng của Phật môn tại Kiến Khang rất lớn, phương diện này với họ không khó."

Đồ Phụng Tam nói: "Làn này toàn là nhờ Tống thúc, khiến chúng ta được hơn trăm miếu tự ở Kiến Khang hỗ trợ, nếu không số người bị giam vào ngục còn lớn hơn nhiều."

Yến Phi vẫn còn chút băn khoăn: "Còn một chuyện khiến ta lo lắng, chúng ta tuyệt không rõ có bao nhiêu hoang nhân bị giam tại Kiến Khang! Vì thế, nếu Tư Mã Đạo Tử lừa dối, chỉ trao trả một bộ phận huynh đệ đổi lấy con trai hắn, chúng ta có bị lừa mà cũng không biết."

Đồ Phụng Tam cười nói: "Điều đó ta lại không lo, chúng ta có thể chỉ định người làm trung gian phụ trách hành động lần này. Người đó phải đức cao vọng trọng, nhất ngôn cửu đỉnh, lại phải không cần xem sắc mặt của Tư Mã Đạo Tử mà hành động."

Yến Phi khen tuyệt một tiếng: "Người mà phù hợp với các điều kiện trên chỉ có một, đó là Vương Thản Chi. Sau An Công, chỉ còn có Ông ấy là có danh tiếng."

Đồ Phụng Tam chau mày nói: "Vương Thản Chi chẳng phải là cha đẻ của Vương Quốc Bảo sao?"

Yến Phi nói: "Theo lời An công, Vương Thần Chi so với Vương Quốc Bảo là hai người khác hẳn, mà gia thế hiển hách, không kém gì Tà gia. Nếu Tư Mã Đạo Tử không thể không mời ông ta xuất giá giao dịch cùng chúng ta, đương nhiên phải theo ý ông ta hành sự. Chúng ta sẽ dùng tình cảm tác động tới ông ta, chỉ cần ông ta hiểu chúng ta không phải là bọn côn đồ bạo lực chỉ biết đánh nhau mà là những người yêu chuộng hòa bình."

Đồ Phụng Tam cười phá ra: "Việc này phải do ngươi và Tống thúc cùng ông ta đàm đạo. Đổi lại là ta, nếu muốn ông ta tin rằng ta là người yêu chuộng hòa bình, khẳng định là si nhân mộng tưởng!"

Yến Phi cười khỏ nói: "Ngươi vẫn còn có tâm tình cười đùa nữa à?"

Đồ Phụng Tam nói: "Ta nói thật đấy! Sau khi tóm được Tư Mã Nguyên Hiến sẽ do ta và Lưu Dụ mang hẳn đi, ngươi và Tống thúc tìm Tư Mã Đạo Tử đàm phán điều kiện. Tốt nhất là bắt Tư Mã Đạo Tử cấp cho chúng ta năm chiếc thuyền chiến, địa điểm giao dịch tất phải tiến hành ở Sào Hồ thượng du Đại Giang, khiến Tư Mã Đạo Tử không thể giờ què. Sau đó lập tức khởi trình đi lên phía Bắc, qua Hợp Phì, vào Phì Thủy, chỉ cần đến được Hoài Hà là chúng ta sẽ được an toàn."

Yến Phi động dung nói: "Ngươi đối với hoàn cảnh địa lý khu vực xung quanh Kiến Khang rất quen thuộc."

Đồ Phụng Tam giải thích: "Ta trường kỳ tác chiến cùng Lưỡng Hồ bang, đối với tình thế thủy đạo của phương Nam đích xác quen thuộc phi thường."

Yến Phi than rằng: "Rồi có một ngày, Hoàn Huyền sẽ phát giác ra việc để mất ngươi là sai lầm cực lớn!"

Đồ Phụng Tam giọng lạnh lùng: "Hy vọng ta có thể chứng minh cho hắn thấy."

Yến Phi nói: "Ngươi và Lưu Dụ làm cách nào mà mang con tin ra khỏi Kiến Khang? Thủy sư Kiến Khang đã phong tỏa đại giang, chỉ có thể theo đường bộ thôi."

Đồ Phụng Tam nói: "Vẫn theo đường thủy thì bảo đảm hơn, chỉ cần một con thuyền buồm nhỏ, lại được đêm đen hỗ trợ, ai có thể chặn ta ở Đại Giang rộng lớn chứ? Hơn nữa khi cần có thể mang Tư Mã Nguyên Hiến che chắn, kẻ nào dám can đảm phóng tiến!"

Hai người thương lượng sự việc thỏa đáng mọi chi tiết, Đồ Phụng Tam vội vàng đi ra.

Yến Phi đang tính tìm Chi Độ thì có tiếng bước chân truyền lại.

Là tiếng bước chân của hai người.

Yến Phi nhắm mắt, bài trừ tạp niệm, trong tâm đột nhiên hiện rõ hình ảnh của An Ngọc Tĩnh, trong lòng chấn động, tự hiểu rằng cảm ứng tâm linh của mình lại có thêm đột phá nữa.

Hồi 19

Đại Dịch Truy Chi

Lúc này Lưu Dụ và Tống Bi Phong ở dưới chân cây cầu nhỏ bắc qua một nhánh của sông Tàn Hoài, cả hai đang từ trên bến sông bước lên một chiếc khoai thuyền. Sau đó Tống Bi Phong cầm lấy mái chèo điều khiển chiếc thuyền ra khỏi gầm cầu, hướng về phía sông Tàn Hoài bơi tới. Con thuyền nhỏ này là do Tống Bi Phong cho người giấu tại nơi đây, vốn dĩ ông ta thường dùng nó để đi từ sông Tàn Hoài đến Tà phủ ở hẻm Ô Y.

Hai người đội nón tre lên để che phủ dung nhan, cách trang phục này tại sông Tàn Hoài không làm người khác khó chịu, hơn nữa trên sông Tàn Hoài thuyền bè đi lại tấp nập, thiên hạ người người đều đội nón mũ cả, cho nên đi bằng đường thủy là cách dễ dàng trà trộn nhất mà lại an toàn phi thường. Tống Bi Phong đã từng phụ trách công tác bảo an cho Tà An trong một thời gian dài, đối với Kiến Khang thành ông ta hiểu rõ như lòng bàn tay. Lần này hoang nhân trốn về phương Nam, đại bộ phận bọn họ đều ở tại Tê Vân tự, là do Tống Bi Phong thuyết phục Chi Độ phái xuất cao thủ Phật môn tiếp ứng.

Tổng Bi Phong đột nhiên nói: "Lần này ta trở về Kiến Khang lại có một cảm giác cổ quái phi thường. Dường như ta thấy mình không còn thuộc về nơi này nên không khỏi có chút xa lạ và có cảm giác không thể hòa hợp được."

Lưu Dụ bị gió sông thổi thẳng vào người, mang đến một cảm giác băng hàn làm cho đầu óc đang rối loạn của gã dần bình tĩnh lại, nghe thấy gã cười nói: "Tổng thúc đúng là đã bị trúng độc được không cách nào cứu của biên hoang, vì thế không còn quen được với nơi nào nữa rồi."

Tổng Bi Phong đang chèo thuyền, không thể nhìn được bất cười nói: "Trúng độc? Ha...ha! Biên Hoang tập quả thật là nơi khiến người ta đến rồi thì không muốn li khai nữa."

Tiếp đó ông ta lại thở dài nói tiếp: "Người vẫn không thể chấp nhận nổi việc Hoàn Huyền nạp Đạm Chân tiểu thư làm thiếp ư?"

Lưu Dụ nói: "Tổng thúc cũng biết việc này sao?"

Tổng Bi Phong gật đầu nói: "Là Chung Tú tiểu thư nói với ta, chính vì việc này nên nàng nhất định phải gặp người. Chung Tú tiểu thư rất can đảm, nếu không lần đó tại Quảng Lăng nàng ta đã không làm người trung gian cho người và Đạm Chân tiểu thư."

Lưu Dụ không nhìn được liền hỏi: "Nhưng có phải chính nàng ta đã cáo tố với Huyền soái chuyện giữa tiểu điệt và Đạm Chân tiểu thư?"

Tổng Bi Phong đáp lời: "Chuyện đó không liên quan đến Chung Tú tiểu thư, là ta đã nói với đại thiếu gia lưu tâm về việc của người và Đạm Chân tiểu thư, còn những việc khác chắc ta không cần phải nói ra thì người cũng đoán biết được."

Lưu Dụ cười khổ: "Đa tạ Tổng thúc quan hoài, nếu không tiểu điệt đã phạm sai lầm lớn, không những có lỗi với Huyền soái mà càng có lỗi với huynh đệ Biên Hoang tập."

Tổng Bi Phong hoang mang nói: "Đến bây giờ ta vẫn chưa biết mình làm vậy có đúng hay không?"

Lưu Dụ nói: "Cho đến thời khắc này thì vẫn đúng, ít nhất nó cũng khiến cho Trúc Pháp Khánh vĩnh viễn không có cơ hội đặt chân đến Kiến Khang. Bên cạnh đó Tư Mã Đạo Tử vì cái chết của Tư Mã Diệu mà không thể bức hại Tà gia, ngược lại hắn còn phải dựa vào uy vọng của Tà gia để duy trì tên hoàng đế bù nhìn do hắn một tay dựng nên."

Con thuyền nhỏ đã bắt đầu rời khỏi nhánh sông để tiến nhập vào Tàn Hoài hà, sau đó ngược dòng hướng về phía Tà phủ. Dưới ánh dương quang ôn nhu của mặt trời mùa đông, hai bên bờ sông Tàn Hoài phong cảnh đẹp mê người, mang về an bình tĩnh lặng vô cùng. Trong khung cảnh đó thời gian như ngừng trôi, chỉ có hàng trăm chiếc thuyền lớn nhỏ vẫn tiến lui không dứt.

Im lặng trong giây lát, Tổng Bi Phong lại lên tiếng: "Yến Phi dường như rất ủng hộ việc của người với Đạm Chân tiểu thư."

Lưu Dụ gật đầu nói: "Yến Phi xác thực là bằng hữu tốt của tiểu điệt, phương pháp của hắn tuy đơn giản nhưng lại có tác dụng trực tiếp, chỉ cần Đạm Chân thất tung một cách thần bí, Vương Cung và Hoàn Huyền nhất định sẽ hoài nghi việc này là do Tư Mã Đạo Tử làm."

Tổng Bi Phong nói: "Quả thật kế này rất khả thi."

Lưu Dụ nói: "Chính vì vậy dù cho Chung Tú tiểu thư không gặp tiểu điệt, tiểu điệt cũng phải tìm cách gặp nàng ta một lần. Ồi chào!"

Tổng Bi Phong ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì?"

Lưu Dụ đưa tay cầm lấy ngọc bội đeo trước ngực, biến sắc nói: "Không hay! Ngọc bội ám lên rồi!"

Vào thời điểm này, Yến Phi có cảm giác cuộc sống của bản thân mình đang trong giai đoạn kì dị nhất, dường như chẳng chẳng có gì nhưng lại như có được tất cả.

Kỉ Thiên Thiên bị bắt lên phía bắc, Biên Hoang tập lần thứ hai bị vây hãm trong tay cường địch, hoang nhân đào vong tứ tán không thể trở về như sau lần bị vây hãm thứ nhất. Trong lúc này có biết bao việc cần làm, mọi thứ đều phải nhanh chóng được tập hợp trùng chỉnh và chi trì trên mọi phương diện. Tuy nhiên đấu khí của chàng lại chưa bao giờ cường đại như vậy, vì chàng minh bạch cơ hội cứu chủ tì Thiên Thiên đang đến, nó như một nụ hoa đang hé nở và dần dần thành hình.

Giết chết Trúc Pháp Khánh, biến việc không có khả năng thành có khả năng, chàng đang ở trung tâm của một thời đại biến động đầy phong ba bão táp, lướt trên con sóng cải biến tình thế thiên hạ. Thành công hay thất bại của chàng cũng đều ảnh hưởng đến sự phát triển trong tương lai của hai miền nam bắc.

Cái chết đêm qua của Tư Mã Diệu là kết quả của cuộc đấu tranh quỷ quyết ly kì, chỉ có một số người liên quan biết rõ được chân tướng sự việc, còn ngoài ra vĩnh viễn không còn ai biết nữa.

Chàng tĩnh tọa trong hậu viện của Quy Thiện tự đã gần hai canh giờ, trong lúc đó những người khác lại cùng nhau bàn luận về những tin tức tình báo mới. Tình thế biến hóa không ngừng, mỗi người đều cố gắng nắm vững lấy vận mệnh của mình, tranh thủ tối đa mọi thứ có thể có được từ những sự thay đổi to lớn đó, hoặc là hi vọng ít nhất cũng duy trì để không thất bại.

Từ trận chiến Phì Thủy đến cái chết của Tư Mã Diệu, dù là nam quân hay bắc quân, tất cả thiên hạ đều bị cuốn vào những thay đổi nghiêng trời lệch đất này, cuối cùng nó hệ lụy đến từng cá nhân. Thật sự ai sẽ là người giành được thắng lợi tối hậu đây?

An Ngọc Tình phương giá quang lâm sẽ mang đến những biến hóa như thế nào? Nàng từng là mỹ nữ làm Yến Phi động lòng, đặc biệt là đôi mắt mỹ lệ mang đầy vẻ thần bí.

Sau khi đưa An Ngọc Tình vào tĩnh thất, Chi Độn nói: "Xin thứ cho Chi Độn tội quá nhiều, Ngọc Tình có việc cấp bách cần gặp Yến công tử."

Yến Phi vội đứng lên nghênh đón. Sau khi Chi Độn đã cáo lui, hai người trong tĩnh thất ngồi xuống.

Khế chớp đôi mắt đã từng làm cho Yến Phi xao xuyến và không sao quên được, An Ngọc Tình nhẹ giọng nói: "Thiên Địa bội thực sự không có rơi vào tay huynh sao?"

Lúc này An Ngọc Tình cải nam trang, khuôn mặt đẹp cũng đã được bôi đen, nhưng cũng chính vì đôi mắt mỹ lệ của nàng nên không thể che lấp được khí chất cùng vẻ đẹp mỹ miều. Vẻ đẹp của nàng và nét hoạt bát sinh động của Kỷ Thiên Thiên hoàn toàn khác biệt nhau, nàng tựa như một đóa u lan trong thâm cốc không bị nhiễm ân oán nhân gian.

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Sao nàng lại đoán vậy?"

An Ngọc Tình cười khỏ đáp: "Nếu Thiên Địa bội quả thực là trên người Yến Phi huynh, với tính cách của huynh thì nhất định sẽ lập tức giao nó cho ta, đúng không?"

Yến Phi nói: "Có lẽ nó ở trên người Ni Huệ Huy, trên thi thể Trúc Pháp Khánh ta không thấy có Thiên Địa bội."

Dừng lại giây lát, Yến Phi lại nói tiếp: "Thật là xấu hổ, An cô nương vì việc này mà đến tìm ta sao?"

An Ngọc Tình lắc đầu nói: "Chỉ là thuận miệng hỏi thôi, lần này ta tìm đến đây là hy vọng huynh có thể xuất thủ giúp ta đoạt lại Tâm bội từ trên người Nhậm Thanh Thị."

Yến Phi hỏi: "Cô nương biết Nhậm Thanh Thị đang ở đâu ư?"

An Ngọc Tình đáp: "Ta có thủ đoạn đặc biệt để truy tìm tung tích ả. Vốn dĩ ả đã nuốt "Tiểu Hoàn đan" trân quý của cha ta, cho nên trong người luôn phát ra một loại hương khí đặc biệt. Ta dựa vào điều này để truy tìm

nên hiện tại đã biết ở đâu?"

Yến Phi tiếp lời: "Ở đâu?"

An Ngọc Tình đáp: "Ở ẩn mình trên một con thuyền đậu ở bến sông ngoài Thạch Đầu thành, có lẽ nó là thuyền của Lương Hồ bang."

Yến Phi kêu lên thất thanh: "Cái gì?"

An Ngọc Tình ngạc nhiên hỏi: "Về mặt của huynh sao lại trở nên khó coi vậy?"

Yến Phi trầm ngâm hết rồi.

Tin tình báo về nơi ẩn thân của Nhậm Thanh Thị, khẳng định hoàn toàn là do người bằng hữu hắc đạo của Đồ Phụng Tam chuyển đến Minh Nhật tự. Hiện tại thời gian không đủ để cản trở Đồ Phụng Tam hành động, cho dù có muốn thì chàng cũng không biết gã đang ở đâu. Đến lúc chàng gặp được Đồ Phụng Tam thì chỉ sợ rằng đến lúc đó thì mọi việc cũng biến thành sự đã rồi.

Biện pháp duy nhất là biến ngựa chết thành ngựa sống, chờ cho Tư Mã Nguyên Hiên bị lừa đến để ra tay bắt hắn. Bất quá trong tình huống không có kịch chiến thì không thể tạo ra tình thế hỗn loạn như cá trong nước động, cơ hội để bắt sống Tư Mã Nguyên Hiên nhỏ vô cùng.

Yến Phi cười khở lên tiếng: "Bọn ta lại nghĩ Nhậm Thanh Thị đang ẩn thân trong sào huyệt của Lương Hồ bang ở trên bờ cơ chứ. Vốn dĩ bọn ta đã lập kế dẫn dụ Tư Mã Nguyên Hiên đến để bắt sống hắn, sau đó mới đem hắn ra để trao đổi lấy các huynh đệ Biên Hoang. Ai!"

An Ngọc Tình nói: "Đây là thủ pháp người giang hồ vẫn hay dùng, nhìn thì có vẻ như đang tiến nhập vào nhà nhưng thực sự thì lại theo bí đạo đến nơi khác. Hác Trường Thanh là người rất cẩn trọng, hắn tuyệt không lưu lại trong tuyệt địa để bị vây khốn trùng trùng đâu."

Yến Phi chấn động hỏi: "Không lẽ cả Hác Trường Thanh cũng có liên quan sao?"

An Ngọc Tình đáp lại: "Nếu không vì Hác Trường Thanh và đa số cao thủ của Lương Hồ bang đang ở trên thuyền, ta đã không cần làm phiền tới Biên Hoang đệ nhất kiếm thủ đâu. Cho tới lúc này ta vẫn không biết tại sao Nhậm Thanh Thị lại liên hệ với Lương Hồ bang. Mặc dù Tiêu Dao giáo có qua lại với Lương Hồ bang nhưng sau khi Nhậm Dao chết, Tiêu Dao giáo cũng tan thành mây khói. Ta không hiểu đối với Lương Hồ Bang thì Nhậm Thanh Thị còn điểm nào có thể lợi dụng được."

Nhất thời trong lòng Yến Phi nghĩ sự việc đã như thế, có khổ công suy nghĩ cũng vô dụng, điều cần làm hiện nay là phải tìm ra một biện pháp hữu hiệu. Nghĩ đoạn, chàng liền lên tiếng: "Nhậm Thanh Thị không phải qua lại với Lương Hồ bang mà là Hoàn Huyền. Việc này phức tạp vô cùng, lần này Hác Trường Thanh tiến nhập Kiến Khang, mục đích chủ yếu là hộ tống Nhậm Thanh Thị cùng một nhân vật quan trọng có quan hệ đến hưng suy của Tấn thất về Kinh Châu."

An Ngọc Tình nói: "Huynh có trợ giúp ta không? Chỉ cần Kiến Khang quân giải khai phong tỏa Đại Giang là bọn họ sẽ lập tức dong thuyền quay về phía tây ngay. Theo công bố của quan phủ thì họ phong tỏa sông là để truy bắt hoang nhân, đến chánh ngọ ngày mai sẽ khôi phục mọi thứ lại bình thường, cơ hội của chúng ta chỉ có đêm nay mà thôi."

Yến Phi đáp lại: "Cô nương nếu chỉ vì muốn thu hồi Tâm bội thì căn bản không cần bắt Nhậm Thanh Thị, nguyên nhân là vì Tâm bội không có trên người ả."

An Ngọc Tình không nói lời nào, chỉ đưa đôi mắt đẹp nhìn chàng một cách ngạc nhiên.

-oOo-

Lưu Dự học theo Yến Phi, gã đưa chân khí vào trong Tâm bội nhưng không thấy chút phản ứng nào, chỉ thấy nhiệt độ Tâm bội cứ dần dần tăng lên.

Tổng Bi Phong kinh ngạc thốt lên: "Chúng ta lập tức quay về Quy Thiện tự."

Lưu Dụ lắc đầu nói: "Nhiệt độ Tâm bội không ngừng tăng lên, điều này chứng tỏ là Ni Huệ Huy cùng cao thủ Di Lặc giáo đang theo sự chỉ dẫn của Thiên Địa bội tìm đến chúng ta phục thù. Nếu bây giờ chúng ta quay lại Quy Thiện tự thì sẽ dẫn địch nhân tìm đến nơi đó. Như thế chẳng những đại kế bắt người của chúng ta không thu được kết quả gì, ngược lại còn gây họa cho Phật môn."

Tổng Bi Phong không nói lời nào, vội chèo thuyền hướng ra xa lỏi vào Tà gia. Sau khi đảo một vòng lớn thì chiếc thuyền đã quay đầu sang bờ bên kia, đang từ ngược dòng chuyển thành thuận dòng nên tốc độ lập tức đại tăng."

Lưu Dụ vui mừng kêu: "Nhiệt độ hạ rồi!"

Tổng Bi Phong gật đầu đáp: "Ta đoán không sai, Ni Huệ Huy hiện tại đang ở Minh Nhật tự. Chúng ta đến ngõ Ô Y cách Minh Nhật tự ở Hoàng Thành khoảng bảy dặm nên lưỡng bội mới phát sinh cảm ứng."

Lưu Dụ biến sắc thốt lên: "Tâm bội lại nóng lên!"

Tổng Bi Phong buông mái chèo cho thuyền trôi tự do theo dòng rồi đưa tay ra nói: "Đưa đây!"

Lưu Dụ ngạc nhiên đáp: "Việc này nên do tiểu đệ ứng phó."

Vẻ mặt trở nên nghiêm túc, Tổng Bi Phong nhắc lại với vẻ đầy kiên quyết: "Đưa đây! Ta không có thời gian cùng người tranh luận."

Miến cưỡng tháo Tâm bội đeo trên cổ mình xuống, Lưu Dụ đặt nó vào tay ông ta.

Tổng Bi Phong khế cười nói: "Không cần lo lắng, lưỡng bội chỉ trực tiếp cảm ứng trong phạm vi mười dặm. Bằng sự thông thuộc Kiến Khang của ta, nếu không thể thoát khỏi địch nhân thì cũng có thể dẫn dụ bọn chúng đi lòng vòng để kéo dài thời gian. Nếu ta không thể trở về thì chúng ta sẽ gặp nhau tại Biên Hoang tập."

Nói xong Tổng Bi Phong tung người phóng lên tây ngạn sông Tần Hoài, chỉ thấy thân hình nhô lên hạ xuống vài lần đã biến mất trên bờ.

Lưu Dụ ngậy người ra trong giây lát. Lúc này con thuyền đã trôi tới Chu Tước kiều, gã không còn tâm tình đến Tà phủ nên cầm lấy mái chèo đưa thuyền về nơi cất giấu ban đầu.

Trong lúc đang chèo thuyền đột nhiên Lưu Dụ thấy hoang mang, đối với việc phải bắt sống Tư Mã Nguyên Hiên trong đêm nay gã không còn cảm giác tự tin như trước nữa. Tổng Bi Phong là nhất đẳng cao thủ, ngoài việc biết rõ Kiến Khang như lòng bàn tay còn có những mối quan hệ rộng rãi, có nhiều việc bọn họ không có biện pháp giải quyết thì đối với ông ta chỉ là việc nhỏ.

Không có Tổng Bi Phong, đối với hành động của bọn họ mà nói, sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

-o0o-

Sau khi giải thích rõ mọi chuyện, Yến Phi nói: "Lưu Dụ đối với Tâm bội tịnh không có dã tâm, chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Hy vọng cô nương đại nhân đại lượng đừng tính toán với gã. Khi gã trở về ta sẽ lấy lại Tâm bội giao trả cho cô nương."

An Ngọc Tình bình tĩnh nói: "Huynh đã giúp cha ta giải trừ thủy độc, Ngọc Tình không thể trách các vị được. Chỉ cần Tâm bội không ở trong tay Nhậm Thanh Thị thì ta yên tâm rồi!"

Chú mục nhìn chàng, An Ngọc Tình nói tiếp: "Huynh đối với cái gọi là "Động Cực tam bội" không có chút hiểu kỳ nào sao?"

Yến Phi lên tiếng đáp: "Biên Hoang tập đợt sóng này còn chưa lắng thì đợt sóng khác đã lại nổi lên, quả thật hoang nhân chúng tôi không rảnh để nghĩ tới chuyện khác."

An Ngọc Tình ra về không có gì, chuyển sang hỏi chuyện khác: "Việc các vị cứu Kỷ tiểu thư tiến triển ra sao rồi?"

Yến Phi thân nhiên trả lời: "Hiện tại ta đang cố hết sức không nghĩ đến phương diện ấy, việc cấp bách trước mắt là giải cứu huynh đệ đang bị hãm thân trong lao tù, sau đó quang phục Biên Hoang tập, bằng không mọi việc đều trở thành vọng tưởng."

An Ngọc Tình tiếp lời: "Ta có thể góp sức với các vị không?"

Yến Phi nói: "Cô nương đã có tâm ý, bọn ta phi thường cảm kích. Bất quá cô nương không có lòng tranh giành, tuyệt không nên bị lôi kéo vào chuyện của hoang nhân bọn ta. Nếu cô nương có thể cho biết Nhậm Thanh Thị hiện đang ẩn mình trên chiếc thuyền nào, đối với chúng tôi đã là giúp đỡ rất nhiều rồi."

An Ngọc Tình không chút do dự, lập tức nói ra vị trí cụ thể và hình dạng của chiếc thuyền ấy, sau đó nàng nói tiếp: "Nhằm không ảnh hưởng đến hành động của các vị, ta tạm thời sẽ không tìm Nhậm Thanh Thị để tính toán với."

Yến Phi hoan hỉ lên tiếng: "Bọn ta cùng Ni Huệ Huy sẽ không có cách nào tránh được xung đột, trong tương lai nếu ta có cơ hội thì nhất định sẽ đoạt Thiên Địa bội tặng cô nương."

An Ngọc Tình cúi đầu không nói, một lúc sau mới ngẩng đầu chăm chú nhìn Yến Phi rồi nàng nhẹ giọng nói: "Ta có chút sợ hãi!"

Yến Phi không hiểu bèn hỏi lại: "Nàng sợ điều gì?"

An Ngọc Tình đáp: "Ta sợ tình huống tam bội hợp nhất, đến lúc đó thực sự sẽ phát sinh chuyện gì thì không ai có thể dự liệu được."

Yến Phi gãi đầu hỏi: "Không lẽ đến nay chưa có ai hợp nhất tam bội sao?"

An Ngọc Tình nói: "Theo truyền thuyết thì "Đông Cực tam bội" là một khối ngọc bội tùy thân của viển cổ Hoàng Đế. Trong trận đại chiến với Xi Vưu, ngài đã dùng nó để trấn áp tà khí của hắc hủn. Trước khi Hoàng Đế về trời đã ra lệnh cho tượng nhân xuất sắc nhất thời bấy giờ phân ngọc bội làm ba, chính là Thiên, Địa, Tâm, tam bội hiện nay. Hoàng Đế cũng di ngôn lại rằng, khi tam bội hợp nhất lại thì có thể tìm được bất thể bảo điển "Thái Bình Động Cực kinh". Điều hấp dẫn của quyển kinh này là nó chứa đựng bí mật về "động thiên phúc địa", là nơi bảo địa mà Hoàng Đế bạch nhật phi thăng, đây cũng chính là tiên địa mà người tu đạo luôn mơ mộng truy cầu."

Yến Phi ngạc nhiên thốt lên: "Tam bội chẳng lẽ chưa từng rơi vào tay một người nào sao? Nếu quả thực nó là của Hoàng Đế thì tính ra cũng được hơn ngàn năm rồi."

An Ngọc Tình nói: "Huynh tựa hồ như không tin vào điều đó lắm, đúng không?"

Yến Phi thực thà đáp: "Lời đồn luôn nói quá, bất quá tam bội này quả thật là cực phẩm phi phạm, chỉ riêng sự cảm ứng lẫn nhau giữa chúng đã vượt quá lí giải của người thường. Căn bản là không có khả năng, không ngờ lại là sự thật!"

An Ngọc Tình đỏ mặt nói: "Ta cũng không biết tại sao mình lại nói cho huynh biết việc tam bội, có thể huynh là người hữu duyên chăng. Trước đây tam bội đã từng rơi vào tay một người, đó chính là sư phụ của cha ta nên ta phải gọi là tổ sư gia. Ngoài ra, ông ấy cũng chính là sư phụ của Giang Lăng Hư, Tôn Ân và bốn người khác nữa."

Yến Phi đã sớm biết cha nàng ta là An Thế Thanh và Giang Lăng Hư có mối quan hệ sư huynh đệ, chỉ không ngờ tới Tôn Ân cũng là sư huynh đệ với hai người này. Xem ra ba huynh đệ bọn họ trở mặt với nhau cũng chỉ do tranh đoạt tam bội, cuối cùng mỗi người chiếm lấy một phần nên gây ra tình thế như hiện tại.

Có nhiều khả năng Vinh Trí cũng là một trong các sư huynh đệ của bọn họ, chỉ không biết tại sao "Đan Kiếp" lại rơi vào tay hắc hủn. Yến Phi định hỏi An Ngọc Tình điều này nhưng lại ngại sinh thêm chuyện, cuối cùng

chàng lại im lặng.

An Ngọc Tình nói tiếp: "Tổ sư gia đã từng cố gắng hợp nhất tam bội để khám phá bí mật về "Thái Bình Động Cực kinh", không biết tại sao lại không thể thành công được nên không có người nào biết được việc gì sẽ phát sinh. Trước khi ông tọa hóa đã chia tam bội ra làm ba, giao cho cha ta, Giang Lăng Hư và Tôn Ân mỗi người giữ một bội, sự tình lúc đó là như vậy."

Yến Phi cuối cùng không nhịn nổi định hỏi nàng về việc có liên quan đến "Đan Kiếp", chàng vừa chuẩn bị lên tiếng thì đúng lúc đó Lưu Dụ trở về.

Lưu Dụ nhìn thấy An Ngọc Tình thì rất kinh ngạc, gã đứng tại cửa vào với vẻ phân vân, không biết nên làm thế nào cho đúng.

Yến Phi cười nói: "Lưu huynh không cần khẩn trương, An cô nương đã rõ mọi việc cả rồi. Nàng ấy không trách bọn ta đâu, huynh hãy nhanh chóng trả vật lại nguyên chủ đi."

Lưu Dụ cười khở bước tới bên hai người, sau khi ngồi xuống gã chán nản lên tiếng: "Ni Huệ Huy mang theo Thiên Địa bội truy tìm nên Tâm bội phát sinh cảm ứng, Tổng thúc sợ ả sẽ phá hoại việc của chúng ta đã mang Tâm bội dẫn dụ chúng đuổi theo. Tổng thúc còn nói là nếu ông không thể quay trở về thì chúng ta gặp lại nhau ở Biên Hoang tập."

Yến Phi và An Ngọc Tình nghe xong không biết nên quyết định thế nào, cả hai chỉ biết đưa mắt nhìn nhau.

Sau khi hỏi rõ mọi chuyện, An Ngọc Tình đứng dậy nói: "Ta đuổi theo trợ giúp Tổng thúc, hi vọng các vị ở đây đều gặp mọi việc thuận lợi. Hẹn gặp lại nhau tại Biên Hoang tập!"

Nói xong, An Ngọc Tình lập tức nhanh chóng rời đi. Còn lại Lưu Dụ và Yến Phi đưa mắt nhìn nhau, tình huống này phát sinh làm nhất thời không ai biết phải nói gì

Hồi 21

Duy Nhất Sinh Lộ

Đô thành Kiến Khang. Hoàng hôn.

Yến Phi, Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam gặp nhau tại một tiệm ăn phía tây chợ, chiếm một cái bàn sát đường, ở chéo bên kia đường là mục tiêu – cửa hàng tạp hoá. Lưu Dụ hoài nghi sào huyệt Lưỡng Hồ bang là nơi Nhậm Thanh Thị tàng thân.

Cửa hàng bán đồ tạp hóa, cách bố trí trước bán sau ở, mới nhìn qua hoàn toàn không có gì khác thường. Bất quá Yến Phi lại phát giác ba người giúp việc đều là cùng gia đình.

Lưu Dụ nói: "Ta có chút ý kiến thô thiển. Nhậm Thanh Thị từ cửa chính vào trong tiệm rồi sau đó đi thẳng vào bên trong, như thế sẽ khiến người ta để ý. Có lẽ thị cố ý như thế, bởi vì ở đó có bí đạo cho thị thoát thân. Nếu thị thật sự muốn giấu thân ở trong tiệm, nên từ cửa sau đi vào trong nhà chứ!"

Đồ Phụng Tam đã biết chỗ ẩn thân thật sự của Nhậm Thanh Thị nhưng lại hoàn toàn không làm được gì, bởi vì tin tức đã sớm y kế truyền ra ngoài, mọi chuyện đã thành định cục.

Yến Phi nói: "Người dựa vào đâu dám khẳng định cửa hàng là do Lưỡng Hồ bang mở?"

Lưu Dụ nói: "Ba tên giúp việc đều có ý đồ yểm giấu khẩu âm địa phương của vùng Lưỡng Hồ, ta nghe qua là biết ngay."

Gã quen làm thám tử, tinh thông các địa phương. Chỉ cần qua chút ít ấy liền phân tích đối phương từ nơi nào đến, muốn giấu cũng không giấu được gã.

Đồ Phụng Tam than: "Lúc này ta cũng có chút bối rối, nên dùng biệt pháp nào cho tốt đây? Nên hay không

mạo hiểm xuất thủ?"

Yến phi nói: "Kế duy nhất là đợi lúc Tư Mã Nguyên Hiển xong việc ra về. Hiện tại chúng ta vẫn chưa tìm được cơ hội hạ thủ nên sẽ sắp xếp theo dấu y, coi tình huống rồi ra tay bắt người."

Lại thở một hơi chán nản, chàng nói: "Nếu như chỉ là giết người, trái lại dễ dàng hơn nhiều!"

Lưu Dụ lên tiếng: "Cửa hàng đóng cửa!"

Hai người cũng nhìn thấy đối phương lấy ván đóng cửa hàng, đành chỉ mua bán.

Đồ Phụng Tam nói: "Thiếu đi Tổng thúc khiến thực lực chúng ta giảm sút. Bất quá việc thành tại người, chúng ta còn một kế duy nhất có thể làm là tùy cơ ứng biến. Coi!"

Gã từ trong ngực áo lấy ra một vật, bàn tay mở ra, bất ngờ là một viên bi màu đỏ đỏ. Vật hình tròn ấy chỉ to bằng nửa quả trứng gà, dường như lấy sứ đốt nóng mà thành.

Lưu Dụ vui mừng nói: "Đồ huynh thật có biện pháp. Có phải đây là Mê Yên đạn được lão Trương Hỏa Khí ở Phủ Giang Nam tình chế ra không?"

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: "Vậy mà ngươi nhìn một cái biết ngay là kiệt tác của Trương Hỏa Khí. Đây là bảo bối bằng hữu của ta giấu được, tất cả có sáu viên, ta và ngươi mỗi người một viên, lúc cần thiết có thể dùng để cứu mạng. Còn lại bốn viên thuộc về Yến Phi, bởi vì trọng nhiệm của y là phụ trách sân sau. Ta và Lưu huynh chỉ phụ trách bắt giữ Tư Mã Nguyên Hiển mang đi, thuyền chở người đang đậu ở bến tàu."

Sau khi phân phối xong Mê Yên đạn, Đồ Phụng Tam nói: "Giả như người đi ra không phải là Tư Mã Nguyên Hiển, chúng ta cũng có thể theo sau tên ấy, bởi vì chắc chắn bọn họ sẽ đến Tư Mã Nguyên Hiển báo cáo kết quả."

Lưu Dụ nói: "Thời gian không còn nhiều nữa! Địch nhân tùy thời sẽ đến. Ôi! Đây không phải là tiểu tử Cao Ngạn sao?"

Một người nhẹ nhàng chạy qua cửa hàng, sau đó băng qua đường chạy lại về phía bọn y.

Bọn y nhìn thấy Cao Ngạn, Cao Ngạn cũng nhìn thấy bọn y, thần sắc hiện ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ. Gã đi thẳng vào tiệm ăn.

Người hầu bàn nhiệt tình chào đón khách nhân mới vào. Cao Ngạn muốn một bát sủi cảo, ra hiệu với người hầu bàn rồi ngồi xuống vui vẻ nói: "Ta đang lo lắng một mình không làm được gì, đột nhiên phát hiện ba vị đại ca ngồi tại đây. Bằng Nghĩa và Phương Tổng lần này được cứu rồi!"

Đồ Phụng Tam nói: "Có phải là người phát giác cửa hàng đối diện có vấn đề không?"

Trên mặt Cao Ngạn xuất hiện một loại thần sắc đặc biệt, giống như hơi có chút rượu, nói: "Có vấn đề không phải là cửa hàng ấy mà là ta. Tiểu tình nhân của ta hiện ở bên trong, đang không biết làm sao tìm nàng nói lời trong tim lại nhìn thấy các người."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Doãn Thanh Nhã tới đây rồi?"

Cao Ngạn nói: "Tuy nàng dịch dung cải trang biến thành hình dạng một đứa người ở nhưng làm sao giấu được cặp mắt của ta? Ta từ Hoàng thành theo chân nàng đến đây, nhìn thấy nàng đi vào trong cửa hàng."

Gã lại nói tiếp: "Các người thế nào cũng phải giúp ta đơn độc gặp mặt nàng, để cho chúng ta có cơ hội nói ra hết lời trong tim."

Ba người nghe thấy đều không biết nên tức hay nên cười.

Lưu Dụ nói: "Không phải là người đang nghĩ cách cứu Bằng Nghĩa và Phương Tổng sao? Rút cuộc người muốn làm việc gì trước đây?"

Cao Ngạn cười cười: "Có ba vị lão ca ở đây, chuyện lão Bàng và Phương Tổng chỉ là việc nhỏ thôi."

Đồ Phụng Tam nói: "Người là thám tử rất có danh tiếng của Biên Hoang tập chúng ta, chắc biết huynh đệ bị hãm trong lao ngục chẳng phải chỉ hai người bọn họ."

Cao Ngạn thuận miệng đáp: "Tính đến trước thời điểm này, huynh đệ tỷ muội bị bắt giữ lên tới tổng số ba trăm bảy mươi lăm người. Toàn bị giam tại nhà lao Vệ Thủ sở trong đông nam nội thành, ta sao lại không biết chứ?"

Yến Phi kỳ lạ nói: "Người đúng là thần thông quảng đại."

Cao Ngạn cười nói: "Không phải là ta thần thông quảng đại, mà là trong túi ta có ngân lượng! Thần thông quảng đại, đây lại kêu là tiền có thể khiến thần.Đương nhiên người cũng phải biết ai có thể mua được, ai lại có thể cung cấp tin tình báo chính xác."

Đồ Phụng Tam đột nhiên hỏi: "Không phải người nhìn thấy ám ký của ta để lại sao?"

Cao Ngạn cười khỏ nói: " Lúc sớm nay ta cùng lão Bàng, Phương Tổng hai người qua sông, bị hai chiếc quan thuyền đuổi bắt. May mắn ta có đủ cảnh giác, kịp thời nhảy xuống nước trốn, hai người bọn họ lại không có được vận tốt như vậy. Ta phải trăm đắng ngàn cay mới trốn được lên bờ, lại phải ăn cấp y phục, tìm tài mắt tốt nghe ngóng lão Bàng, Phương tổng hai người. Bận rộn đến vừa nãy lại chạm mặt tiểu Bạch Nhạn của ta ấy, người nói ta có thời gian đi tìm ám ký lão ca người không biết để lại chỗ nào không?"

Yến Phi nói: "Biết rõ Kiến Khang là hiểm địa, căn bản không nên đến."

Cao Ngạn hỏi lại: "Không đến làm sao kịp hội hợp cùng các người? Làm sao phản công Biên Hoang tập? Không cần nói cũng biết đến Kiến Khang ở phương nam tập hợp lại mà."

Lưu Dụ chau mày nói: "Tai mắt của người có thể tin tưởng không?"

Cao Ngạn hạ giọng nói: "Đương nhiên tin tưởng, y làm việc cho ta đã có ba bốn năm, quen biết rất nhiều ở Kiến Khang, đối với người trong quan phủ lại càng thân thiện, ăn nhậu thoải mái, xưng huynh gọi đệ."

Yến Phi hướng Lưu Dụ hỏi: "Có phải là phát hiện được có vấn đề không?"

Lưu Dụ gật đầu trả lời.

Cao Ngạn không phục nói: "Sao lại có vấn đề? Tin tức y từng đưa cho ta đều chuẩn xác, chưa có xuất hiện chuyện gì."

Đồ Phụng Tam nói: "Ta cũng nhận thấy có vấn đề, Tư Mã Đạo Tử hành sự chu mật, tuyệt sẽ không đem tất cả mọi người nhốt cùng một chỗ, giống như tạo phương tiện tốt cho chúng ta đến cướp ngục."

Cao Ngạn nói: "Có thể là y đang dụ chúng ta đến cướp ngục, một mẻ tóm hết."

Lưu Dụ truy hỏi: "Có phải là tai mắt của người hiệu xuất rất cao, chỉ đi ra ngoài một vòng liền điều tra ra có bao nhiêu người bị bắt giữ?"

Cao Ngạn biến sắc nói: "Y đi chưa đến nửa canh giờ đã hoàn thành được nhiệm vụ!"

Đồ Phụng Tam than: "Người của người đã bị mua chuộc rồi."

Sắc trời chuyển tối, người hầu bàn đốt đèn dầu treo trên tường, bánh sù cảo Cao Ngạn gọi được mang đến.

Cao Ngạn ăn thật khó nuốt, nói: "Có người theo ta không?"

Lưu Dụ nói: "Nếu như bọn ta không có đoán sai, thực quán này đã bị người ta bao vây trùng trùng. Địch nhân vẫn còn đang điều binh, đến lúc bọn họ thu lưới bao vây, chúng ta chấp cánh cũng khó bay."

Yến Phi đưa tay lấy ngân lượng ra quảng lên trên bàn.

Chàng cười mỉm: "Chúng ta chỉ có một đường sống."

Cao Ngạn da đầu đã phát ngứa lên: "Sinh lộ gì?"

Yến Phi nói: "Theo ta đi!"

Bốn người trước sau như đạn bắn, lấy cửa chính đi ra.

Yến Phi dẫn đầu lao ra, đột nhiên âm thanh sát phạt nổi lên tứ phía. Kiến Khang quân từ hai bên hùng dũng xông đến, đếm cũng không nổi, mỗi một ngõ của ngã tư đều có địch nhân tiến lại.

Có người ở trên cao hét lớn: "Giết không tha!"

Bốn người nhìn lên trên tìm kiếm, chỉ thấy trên mái nhà của cửa hàng đối diện hiện ra hơn mười người, không cần nhìn cũng biết là cao thủ.

Cao Ngạn thầm nghĩ đâu là con đường sống, bất quá ngoài chuyện theo sau Yến Phi, còn có thể làm được chuyện gì chứ?

Phi tiến từ hậu phương bắn lại.

Bách chiến tập hợp.

Hồi 21

Mưu Địch Hậu Động

Duy có Lưu Dụ không cần nhìn lên, chỉ dựa vào thanh âm phát mệnh lệnh gã cũng nhận ra chính là Tư Mã Nguyên Hiên. Mà đối phương hiển nhiên lại không nhận ra oan gia, nếu không có thể đã đổi lại ra lệnh bắt sống, như vậy mới có cơ hội để hành hạ.

Chính trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, chẳng những gã hiểu rõ biện pháp quyết tử đào sinh của Yến Phi mà còn nghĩ đến diệu kế chuyển bại thành thắng, mục tiêu dĩ nhiên vẫn là Tư Mã Nguyên Hiên.

Địch nhân tại đây khoảng trên năm trăm tên, lại có nhiều cao thủ của Lang Nha vương phủ. Giữa lúc lực lượng địch ta không cân bằng, mặc dù có Yến Phi và Đồ Phụng Tam thuộc nhóm nhất đẳng cao thủ nhưng đối phương có chuẩn bị mà đến, đang vây khốn trùng trùng, đương nhiên cơ hội có thể đào sinh rất là rất ít. Yến Phi đã chỉ rõ sinh lộ duy nhất là địa đạo trong sào huyệt bí mật của Lưỡng Hồ bang.

Bất quá có thể khẳng định một điều, bí đạo ấy đang được che giấu cực kỳ cẩn thận, bọn gã căn bản không có đủ thời gian để tìm kiếm các góc ngách, lại còn phải nghiên cứu phương pháp khai mở bí đạo, hơn nữa địch nhân cũng không để cho bọn gã có cơ hội làm việc ấy.

Chỉ có một khả năng có thể khiến cho bọn gã chẳng những ung dung bỏ đi mà còn có thể tiếp tục tiến hành đại kế bắt người.

Nghĩ đến đây gã không cần do dự, quát khê: "Yến Phi đoạn hậu, Phụng Tam phụ trách bên trên, Cao Ngạn theo sau ta."

Nói xong đề khí lao đi, tà tà vượt qua đường, tiến tới mục tiêu là cửa chính được đóng lại bằng những tấm gỗ của cửa hàng trên ngã tư.

Thanh âm của gã quát ra mạnh mẽ, ý tứ kiên quyết và tự tin làm cho Yến Phi và Đồ Phụng Tam cảm giác được tốt nhất nên làm theo không nên trái lời.

Yến Phi lập tức chậm lại, biến thành áp hậu, đôi tay hóa thành ngàn vạn bóng chưởng, hoặc vỗ hoặc phẩy, hoặc quét hoặc bổ, biến hóa như chớp, chuyển thân nghênh đón mấy chục mũi tên do các cung thủ từ phía sau khu nhà bắn đến.

Yến Phi tâm trí sắc sảo thông suốt, tất cả cục thế hoàn toàn hiện trong tâm.

May mắn bọn họ phát giác được sớm, do địch nhân vẫn chưa hoàn thành thế bao vây, để cho họ có cơ hội xâm nhập vào cửa hàng tạp hóa của Lương Hồ bang. Đặc biệt cửa hàng tạp hóa không phải là trọng điểm địch nhân chú ý, không có cung thủ chỉ có năm, sáu cao thủ hiện thân bố phòng.

Sự việc thế này là như thế nào? Chẳng lẽ tin tức của Đồ Phụng Tam chưa truyền đến tai địch nhân? Có thể Trúc Lô Âm và Diệu Âm hai người đã theo Ni Huệ Huy bỏ đi tìm Tâm bội. Minh Nhật tự thiếu người chủ trì do không hiểu rõ ràng ý nghĩa của tin tức.

Như thế đối với bọn họ có ích lợi rất lớn, nếu như đối phương chiếm lĩnh cửa hàng tạp hóa trước một bước chắc sẽ bị ngăn trở sinh lộ duy nhất.

Sau khi Lưu Dụ hạ lệnh, Đồ Phụng Tam lập tức minh bạch tất cả phương pháp Lưu Dụ nghĩ, trong lòng y thâm kêu tuyệt diệu. Tung người bay lên, bảo kiếm trong tay y biến thành một vòng tròn sáng loáng, uy thế không gì cản được, hướng đến địch nhân ở trên mái ngói cửa hàng tạp hóa đuổi giết, thần thái cực kỳ hung hãn, kỳ thực chỉ là không để cho địch nhân lao xuống dưới ngăn chặn.

Cao Ngạn nổi da gà chạy theo sau lưng Lưu Dụ, vì cửa hàng tạp hóa nằm ở hơi lệch phía đối diện với tiệm ăn nên lộ tuyến bọn họ như cổ tình lao thẳng vào địch nhân đang ập tới, địch nhân hoàn toàn có đủ thời gian để ngăn cản bọn họ. Chỉ hận trong tình huống đã như vậy, còn có thể làm được chuyện gì?

Kỳ tích xuất hiện rồi.

Yến Phi chẳng những là Biên Hoang đệ nhất cao thủ mà còn là nửa thần tiên. Chàng không chỉ đón tiếp những mũi tên cứng mạnh, khiến cho mỗi một mũi tên đổi hướng bắn sang bên trái hạ sát địch nhân.

Kết quả là làm cho địch nhân đông ngã tây lộn, bọn ở đằng sau dồn lại thành một đồng, dàn trận của địch nhân khí thế vốn như cầu vòng bỗng hỗn loạn, thanh thế giảm đi rất nhiều.

Trong lúc đó Đồ Phụng Tam ở trên mái cửa hàng tạp hóa đang cùng địch nhân chính diện giao phong, y đã bức được đối phương lùi về phía sau.

Đối phương đương nhiên không biết được bên trong cửa hàng tạp hóa có mật đạo, chỉ cho là bọn y muốn tránh chính diện giao phong với chủ lực ở trên mái nên mới lao qua bên ấy. Vì thế chẳng ai nguyện ý mà bồi tiếp vì bọn y chiến đấu như thú dữ cùng đường. Tất cả đều trở nên thận trọng.

"Bùng!"

Lưu Dụ phá vỡ tấm ván che cửa tiến vào trong cửa hàng. Mạt gỗ bắn tung tóe.

Sau khi vào cửa hàng, gã bắt gặp trong đó bóng lưng một tên phục vụ thoáng qua, trong lòng liền kêu lên "cảm ơn trời đất".

Trong cửa hàng có ba tên lâu la đều là người của Lương Hồ bang, chúng chuyên phụ trách nghiệp vụ thường ngày đương nhiên là biết rõ địa đạo. Bọn họ cũng giống Lưu Dụ và những người khác, mù tịt không biết gì về việc Tư Mã Nguyên Hiên cầm đầu Kiến Khang quân đang cho vây kín khu vực này và không ngừng thu hẹp vòng vây, chuẩn bị công kích mục tiêu bên trong quán ăn đối diện.

Đến lúc phát giác tình thế thay đổi, lại thấy Lưu Dụ cùng mọi người đang tiến tới, bọn chúng lập tức hiểu được có chuyện không hay, để tránh tai bay vạ gió thì biện pháp tốt nhất đương nhiên là theo bí đạo trốn đi.

Lưu Dụ trong một sát na đã băng qua gần năm trượng, rồi xuyên qua cửa sau ra ngoài, một tấm đá hình vuông đã bị nhấc lên. Một tên lâu la cuối cùng đã chui được nửa người vào bên trong vừa thấy Lưu Dụ đến nơi, y hành động đã bất tiện, hơn nữa trên tay lại không có vũ khí, muốn đỡ cũng không được, đang tự nghĩ

chắc chết thì Hậu bồi đao của Lưu Dụ loáng lên, yếu huyết bị Hậu bồi đao điểm trúng liền ngã xuống hôn mê.

Lưu Dụ nhảy xuống địa đạo, mặc kệ tên ấy vẫn nửa người nằm dưới địa đạo, nửa người trên phục bên cạnh miệng địa đạo, gã quay lại hướng Cao Ngạn đang ở đằng sau nói: "Nhất định bảo trì nguyên trạng, ngàn vạn lần không được để lối vào đóng lại, riêng ta vào thu thập hai tên đó."

Gã vừa nói xong nhanh chân đi mất không nhìn thấy nữa.

Cao Ngạn vội chạy đến bên cạnh lối vào, ngó xuống thấy bảy, tám bậc thang bằng đá dẫn thẳng xuống. Hắn tuy là khéo léo nhanh nhẹn hơn người, nhưng bởi vì không biết về kế hoạch bắt giữ người, nghe Lưu Dụ nói mà chẳng hiểu gì nên tốt nhất cứ y mệnh mà làm.

Bỗng ở đằng trước cửa hàng nghe thấy thanh âm truyền lại "phịch phịch, bình bình" cực kỳ âm ỉ và hỗn loạn. Cao Ngạn đầu óc căng thẳng trở lại, hắn minh bạch Yến Phi và Đồ Phụng Tam hai người đã thành công triệt hạ truy binh, còn thuận tay đẩy đổ những đồ vật trong hiệu tạp hóa gây trở ngại cho địch nhân.

Âm thanh âm ỉ lại nổi lên ở mặt hậu viện, hai tên địch nhân đánh từ phía sau qua cửa hậu tiến vào đột nhiên lại ngã lộn trở lại. Hóa ra Yến Phi đã đến nhanh chóng phát ra hai cổ chưởng kinh, từ xa cách không tấn công địch nhân.

Đồ Phụng Tam chạy theo đằng sau Yến Phi đến bên cạnh Cao Ngạn, không đợi Cao Ngạn nói ra lời Lưu Dụ phân phó, y hạ giọng nói: "Không cần phải động vào bất kỳ vật gì, chúng ta đi!"

Ba người vội vàng chui vào trong, địa đạo hướng thẳng đến khu bến sông, đi chưa đến hai mươi bước đã nhìn thấy một tên lâu la bị điểm huyết nằm ở trên mặt đất.

Yến Phi phì cười nói: "Đây đúng gọi là nhân họa đắc phúc, nên ghi Cao tiểu tử công đầu."

Tuy Cao Ngạn tự mình không biết có công ở chỗ nào, nhưng cũng cảm thấy hưng phấn, bao lo âu áy náy biến sạch.

Đồ Phụng Tam cười đáp: "Cao tiểu tử là phúc tinh của chúng ta."

Chớp mắt ba người đã đi được gần một trăm bước, một đường cầu thang bằng đá xuất hiện trước mắt, tên lâu la cuối cùng nằm ở trên bậc đá, chắc là từ bên trên lăn xuống.

Cửa thông ra ngoài mở toang.

Thanh âm Lưu Dụ từ bên trên truyền xuống: "Mau lên đây, một nhà dân thông thường thôi."

~OoooO~

Thuyền hai cột buồm của Lưỡng Hồ bang đậu tại cầu tàu bằng đá ở khu bến sông Đại giang ngoại thành cách bờ hai mươi trượng, cùng với hơn trăm con thuyền khác không có chút phân biệt nào. Nhưng Đồ Phụng Tam hiểu rất rõ Lưỡng Hồ bang, lại có thể chỉ ra chiến thuyền siêu cấp được ngụy trang thành thuyền buôn bán phổ thông mang danh "Ẩn Long" ấy. Chiến thuyền đó tính năng cực tốt, tác chiến cường mãnh, nhiệm vụ chuyên trách thâm nhập vùng địch. Dù cho có bị thuyền địch vây công tại trên sông, nếu có một vị chỉ huy giống như Hác Trường Hanh và một đội thủy thủ giỏi thì cũng không phải sợ, sẽ có cơ hội đột vây đào tẩu.

Điều ấy đối với bọn Yến Phi là vô cùng quan trọng để vạch ra sách lược.

Đại giang một màu đen thăm thẳm. Thuyền lớn, thuyền nhỏ đậu rải rác ở khu bến sông, vượt quá năm trăm chiếc nhưng đều tắt hết đèn đóm. Không có người nào dưới tình thế khẩn trương như thế này nguyện ý trưng đèn lồng sáng lên.

Yến Phi, Lưu Dụ, Đồ Phụng Tam cùng Cao Ngạn ngồi tại một chiếc khoái thuyền hẹp và dài, mũi nhọn đuôi cao. Bốn mái chèo được thu lên, bốn người trốn tại chỗ bóng tối của hai chiếc thuyền lớn chờ hàng hóa, quan sát mọi tình huống của "Ẩn Long".

Tâm tình Cao Ngạn rất phức tạp, đương nhiên bởi vì Tiểu Bạch Nhạn của hắn ở trên thuyền.

Đồ Phụng Tam nói: "Hy vọng người của Tư Mã Nguyên Hiến sẽ không ngu xuẩn đến thấy người là giết, ngay ba tên lâu la Lương Hồ bang đã bị Lưu huynh điểm ngã cũng không bỏ qua. Như thế chúng ta không những mất một đêm mà sáng mai cũng không được ngủ phải đi cướp hình ngục."

Ba tên lâu la Lương Hồ bang ấy hiện tại đã biến thành toàn bộ mấu chốt của mọi hành động, chỉ cần Tư Mã Nguyên Hiến từ trong miệng bọn họ hỏi ra Mạn Diệu đang ở trên "Ân Long", Tư Mã Nguyên Hiến nhất định theo lời khai toàn lực tấn công "Ân Long", giết chết Mạn Diệu để diệt khẩu.

Lưu Dự nói: "Khi Tư Mã Nguyên Hiến phát hiện địa đạo đương nhiên biết phân biệt có ẩn tình, thế nào lại sơ suất lớn như vậy được. Bất quá y đã biết chiếc thuyền ấy là của Lương Hồ bang, lại có Hác Trường Hanh tọa trận, tuyệt không dám khinh tâm. Có lẽ phải định mưu mới hành động, cho nên phải cần chút thời gian."

Đồ Phụng Tam nói tiếp: "Lát nữa do ta và Yến huynh, Lưu huynh phụ trách động thủ bắt người, tiểu Ngạn tiếp ứng. Sau khi thành công y kế hành sự, tuyệt không để xảy ra sai sót."

Cao Ngạn lo lắng: "Nếu như Tư Mã Nguyên Hiến ngay lúc ra tay đánh chìm chiếc thuyền ấy, lại lấy loạn tiễn bắn giết những người rơi xuống nước thì Thanh Nhã... A!"

Đồ Phụng Tam nghe vậy liền nói: "Nếu như Hác Trường Hanh dễ dàng bị giết như thế thì đã sớm táng mạng trong tay Đồ Phụng Tam ta rồi. Chiếc thuyền ấy chẳng những cực kỳ kiên cố, trong gỗ còn ngâm bọc đồng, đầu thuyền và đuôi thuyền đều là đúc bằng thép, lại khắp nơi bôi chất phòng lửa, buồm thuyền lấy da trâu điều chế, không sợ đụng chạm hỏa thiêu. Người phải lo lắng chính là Tư Mã Nguyên Hiến, không phải là tiểu yêu mỹ lệ ấy đâu. Minh bạch chưa Cao thiếu gia!"

Yến Phi nói: "Tư Mã Nguyên Hiến chắc chắn sẽ tự thân chỉ huy trận thủy chiến này, nếu như Hác Trường Hanh toàn lực hướng thượng du chạy trốn, Tư Mã Nguyên Hiến lại cùng truy đuổi đằng sau, hay là chúng ta thay đổi sách lược, đợi Hác Trường Hanh đột phá phong tỏa thượng du mới ra tay bắt người."

Đồ Phụng Tam lắc đầu: "Nếu như Hác Trường Hanh ngược dòng liều mạng chạy trốn chính là rơi vào trong tính toán của Tư Mã Nguyên Hiến, chắc chắn y sẽ chịu thiệt lớn. Hắc! Giả thiết lúc này là do ta thay thế Tư Mã Nguyên Hiến chỉ huy tác chiến, khẳng định lão Hác phải chịu không còn mủ mà chạy, tuyệt không may mắn tránh khỏi."

Lưu Dự trầm nghĩ quan hệ Hoàn Huyền cùng Đồ Phụng Tam tan vỡ là một tổn thất của Hoàn Huyền. Bởi vì không có người nào thấu hiểu Lương Hồ bang như Đồ Phụng Tam. Nam phương hai đại bang hội đã thành cục diện Lương Hồ bang độc bá. Hiện tại Đại Giang bang chỉ là lúc kéo dài thêm hơi tàn, trừ phi có kỳ tích xuất hiện ví như mình thành đầu lĩnh Bắc Phủ binh chẳng hạn.

Không có Đại Giang bang, không có áp chế của Hoàn Huyền, thế lực Lương Hồ bang mỗi ngày càng tăng. Lại thêm Nhiếp Thiên Hoàn hùng tài đảm lược, Hác Trường Hanh thiện dùng âm mưu quỷ kế, ngoại giao thủ đoạn, bất luận chính quyền cùng thế lực sụp đổ cũng khó làm lay động căn cơ bọn họ. Ngược lại phương Nam càng loạn càng tốt, bọn họ càng có thể nước đục thả câu.

Thứ Lương Hồ bang rất muốn có được chính là Biên Hoang tập vô pháp vô thiên, đã thông khí mạch và liên hệ nam bắc.

Qua mỗi một ngày, Lương Hồ bang lại khó đối phó hơn một chút.

Nếu như có một người có thể hủy diệt Lương Hồ bang, con người ấy chính là Đồ Phụng Tam đã cùng bọn chúng trường kỳ kháng chiến. Giả sử có một ngày Lưu Dự có thể ngồi lên vị trí Đại thống lĩnh Bắc Phủ binh, cũng khó lòng giúp Giang Văn Thanh triệt để đánh sụp Lương Hồ bang, nhưng nếu như có Đồ Phụng Tam giúp Giang Văn Thanh thì việc không có khả năng lại biến thành có thể.

Cao Ngạn quan tâm hỏi: "Hác Trường Hanh có diệu kế gì để thoát thân?"

Đồ Phụng Tam lạnh lùng trả lời: "Bắt giặc trước tiên phải bắt người cầm đầu, thuận thắng ngược dòng. Hác Trường Hanh sẽ áp dụng chiến lược du đấu, chỉ lợi dụng khu bến sông nhiều thuyền địa thế có lợi, phát huy

tính năng cao của "Ân Long" chạy vào giữa đồng thuyền, khiến cho Tư Mã Nguyên Hiên không dám bắn đá hoặc phóng hỏa tiễn. Trong lúc Tư Mã Nguyên Hiên hoang mang hỗn loạn, đợi cơ hội đánh đắm soái thuyền của Tư Mã Nguyên Hiên, làm cho địch nhân rơi vào cuồng loạn sau đó mới thuận dòng chạy đi."

Yến Phi nói: "Như thế chúng ta chẳng những có cơ hội xuống nước sinh cầm Tư Mã Nguyên Hiên, mà lại còn có cơ hội theo nước để ly khai sao?"

Đồ Phụng Tam nói: "Đó là diệu pháp duy nhất để Hác Trường Thanh thoát thân, ta hiểu thấu tác phong hành sự của con người y, sẽ không sai lầm."

Cao Ngạn nói. "Sợ nhất là vội vàng không kịp đề phòng, bị Tư Mã Nguyên Hiên đánh cho ra tay không kịp."

Đồ Phụng Tam than: "Bởi thế nói người càng vô tình càng khó đối phó. Giống như chúng ta là người ít nhiều cũng đa tình, sau này có thể bị hại ở chỗ đa tình. Bất luận bạch đạo hắc đạo, đều có một bộ phận chỉ đề phòng giám sát thủ đoạn địch nhân tập kích, cho dù người theo nước bí mật đi đến, bọn họ cũng có "Thính ngư khí" để dòm ngó, nghe ngóng tình huống dưới nước. Tuy chỉ là một cái ống đồng đầu trên nhỏ, đầu dưới loe, nhưng thanh âm dưới nước lân cận lại không qua được tai người phụ trách. Trong thời gian cấp bách này, ắt hẳn Hác Trường Thanh đề cao mười hai phần tinh thần, sẽ không chịu để cho địch nhân tập kích thành công."

Yến Phi hỏi: "Hác Trường Thanh đã có một đội chiến thuyền 'Ân Long' tính năng siêu việt, sao không đột phá sự phong tỏa của địch nhân sớm trở về Kinh Châu?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Y ở lại đây đợi tin Tư Mã Diệu băng hà, đó là thời gian tốt nhất để dùng bỏ câu đưa tin đem tin tức đến Kinh Châu, điều đó cũng chứng minh rằng tỷ muội Mạn Diệu không phải là nói linh tinh. Hoàn Huyền lại là một người như thế, muốn nhất thiết tất cả đều nắm chắc trong lòng bàn tay cần chủ động khống chế."

Lưu Dụ nói: "Ngày mai Hác Trường Thanh sau khi giải đáp xong sẽ lập tức giương buồm rời xa, nhưng Nhậm Thanh Thị tuyệt sẽ không cùng đào tẩu, trừ phi thị chịu hồi tâm, lại thành công việc giết chết ta."

Đồ Phụng Tam điềm đạm nói: "Người chuẩn bị đối phó với thị thế nào?"

Lưu Dụ nói như không có chuyện gì: "Thị bất nhân, ta bất nghĩa, còn có gì tốt để nói chứ."

Đồ Phụng Tam đương nhiên gật đầu đồng ý.

Tự nhiên Yến Phi lại nhớ đến lúc ấy ở trong hầm rượu của Biên Hoang tập Đệ nhất lâu, Lưu Dụ và Thác Bạt Khuê đối với Nhậm Thanh Thị động ý sát tử bị mình ngăn trở. Bất luận là Lưu Dụ, Thác Bạt Khuê hay Đồ Phụng Tam, đối với địch nhân đều sẽ dùng thủ đoạn độc ác, tuyệt không theo cảm tính, bởi vậy bọn họ đều là người có tư cách cùng địch nhân tranh hùng đấu thắng thành đại sự trong thời loạn thế.

Còn chàng và Cao Ngạn lại là một loại người khác, nói trắng ra Nhậm Thanh Thị từng có ý đồ sát mình, nhưng chàng rất khó mà hạ độc thủ với thị. Cao Ngạn khá càn cực đoạn, lại còn yêu thương địch nhân.

Trực giác khiến chàng cảm thấy Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đang cùng đi trên một con đường, chỗ liên hệ giữa hai người lúc đầu chính là Biên Hoang tập. Mà mình chẳng phải là người Biên Hoang tập để cùng hai người có mục tiêu phấn đấu sao?

Chính như Trác Cuồng Sinh đã nói, Biên Hoang tập chính là vùng đất nhỏ bé, lại có thể ảnh hưởng tới tình thế phát triển tất cả thiên hạ.

Lưu Dụ trầm giọng hỏi: "Sau khi Hác Trường Thanh ly khai Kiến Khang, sẽ không trực tiếp đi đến Biên Hoang tập chứ?"

Đồ Phụng Tam đáp lại: "Chúng ta cần phải có chút thời gian, Vương Quốc Bảo nếu như bị triệu hồi từ Biên Hoang tập về Kiến Khang cũng không thể nói đi là đi. Điều động quan binh chỉ ít thời gian phải mười ngày nửa tháng, Hác Trường Thanh đương nhiên đợi cho Vương Quốc Bảo triệt quân rồi mới thừa cơ tiến vào."

Cao Ngạn lại hỏi: "Chúng ta sao không trong lúc Vương Quốc Bảo triệt thoái tập kích binh lính, giáo huấn cho y chứ?"

Đồ Phụng Tam nói: "Lưu huynh có cao kiến thế nào?"

Yến Phi trong lòng thầm nghĩ Đồ Phụng Tam lại muốn kiểm tra tài trí của Lưu Dụ, chứng minh trong lòng Đồ Phụng Tam đã sớm có ý kiến để so sánh với ý tưởng của Lưu Dụ.

Thần sắc Lưu Dụ hiện ra vẻ điềm đạm, trước hết liếc nhìn Đồ Phụng Tam rồi ung dung nói: "Đây là việc làm không mang lại lợi lộc gì, bởi vì Vương Quốc Bảo thế nào cũng sẽ đề phòng chúng ta ra tay. Tiếp theo là Tư Mã Đạo Tử càng suy nhược hơn, Hoàn Huyền dễ dàng đắc ý. Thượng sách của chúng ta là để cho Hoàn Huyền cùng Tư Mã Đạo Tử tranh nhau vỡ đầu mẻ trán, chúng ta sẽ thừa cơ quang phục Biên Hoang tập. Đồ huynh thấy thế nào?"

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Ta cùng Lưu huynh không nghĩ mưu mà hợp, Tư Mã Diệu Tử vong sẽ đem đến đại loạn trước mắt. Đêm nay chúng ta sẽ ném trái bom yên cuối cùng của Nam phương, ngày mai sự phồn vinh do công sức Tạ An một tay gây dựng nên sẽ tan thành mây khói."

Lưu Dụ nói: "Hiện tại địch nhân lớn nhất của chúng ta là Lương Hồ bang, chỉ cần có thể ngăn trở bọn họ đến Biên Hoang tập là đại kế thu phục Biên Hoang tập của chúng ta đã thành công quá nửa rồi."

Đồ Phụng Tam nói: "Xin Lưu soái hạ chỉ!"

Lưu Dụ giật mình nhìn trộm y, hai người ánh mắt giao nhau, tiếp theo hiện ra nụ cười hiểu ý.

Yến Phi nói: "Xin Lưu soái phát lệnh."

Thân phận chủ soái Biên Hoang tập của Lưu Dụ là do các thành viên trong Chung lâu hội nghị tại Biên Hoang tập giờ tay tán đồng, hiện tại chiến tranh chưa kết thúc nên y vẫn có địa vị hợp pháp là chủ soái.

Lưu Dụ nhìn Yến Phi và Cao Ngạn, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Nếu ta thỉnh Đồ huynh ngăm trở lại Kinh Châu liệu có làm khó cho Đồ huynh không?"

Đồ Phụng Tam cười: "Có thể làm khó thế nào? Sự thật ta cũng có ý như thế. Để khỏi phải chịu Hoàn Huyền cưỡng ép, chắc ta phải trở lại Kinh Châu triệu tập bộ hạ cũ, an bài cho những người thân rút đến Biên Hoang tập. Đồng thời kiến lập một mạng lưới tình báo giám sát Hoàn Huyền và Lương Hồ bang. Lúc huynh đệ ở Kiến Khang an toàn đến được Biên Hoang sẽ là thời khắc ta động thân đến Kinh Châu. Bản thân Lưu soái có tính toán gì?"

Lưu Dụ đáp: "Ta sẽ đến gặp đại tiểu thư tìm hiểu tình hình của nàng, sau đó đến Quảng Lăng, an bài chu đáo việc lương thảo vật tư phản công Biên Hoang tập. Tiện thể sẽ đưa đội thuyền Đại Giang bang còn sót lại theo Dĩnh thủy ngược bắc lên Biên Hoang tập. Đại nghiệp phản công của chúng ta, thông báo bắt đầu."

Yến Phi nói: "Huynh đệ từ Kiến Khang rút đi sẽ là đệ nhất đội hộ tống lương thảo, Chi Độn đại sư cũng đáp ứng đem một nửa số lương thực tồn trữ trong kho Kiến Khang Phật môn chuyển tặng chúng ta. Chỗ ấy cũng đủ dùng và duy trì cho một đội binh lính khoảng năm nghìn người trong vài tháng, vấn đề còn lại chính là cung tiến."

Cao Ngạn hỏi: "Việc ta cùng Tiểu Thanh Nhã thế nào cho tốt đây?"

Ba người nghe được đưa mắt nhìn nhau, không biết nên trả lời thế nào.

Yến Phi đưa ánh mắt nhìn "Ẩn Long", trầm giọng nói: "Đến kìa!"

Ba người cúi đầu nhìn theo, chỉ thấy hàng trăm khoái đĩnh, mỗi thuyền hơn mười người lập thành một vòng vây lớn, nhanh chóng từ bốn phương tám hướng tiến lại nhằm hướng "Ẩn Long" lao tới

Đại Giang phong Vân

Phản ứng của chiến thuyền "Ân Long" rất linh hoạt và khẩn trương, làm bọn Yến Phi dù đã chuẩn bị tâm lý cũng phải kinh khiếp.

Chỉ trong nháy mắt hai cánh buồm đã được kéo lên cao, sau đó ở hai mạn thuyền chỗ cách mặt nước tầm ba xích mỗi bên xuất ra mười hai mái chèo dài hơn trượng. Cứ sáu mái chèo hợp thành một tổ, mỗi tổ cách nhau một trượng tạo thành hai tổ ở trái phải phía đuôi thuyền và hai tổ ở giữa thuyền.

Tiếng trống vang lên, đầu tiên là bốn tiếng liên tiếp, sau đó cứ từng tiếng từng tiếng vang lên đều đều.

Sáu mái chèo ở mạn đuôi bên trái thuyền hạ xuống nước, số còn lại vẫn án binh bất động. "Ân Long" rung mình, đầu thuyền chúi nhẹ xuống, cùng lúc đó cánh buồm đã được căng lên. Tiếp đó một cơn gió dài thổi tới, chiến thuyền nhanh nhẹn lướt ngược dòng ra giữa lòng sông như có quỷ thần trợ giúp.

"Ân Long" khi nằm phục trên sông thì nhàn nhã trầm tĩnh, khi chuyển động thì uy mãnh linh hoạt. Quả giống hệt như lời ca tụng "tĩnh như xử nữ, động như hổ chạy".

Cùng lúc ấy tám ván che tên hai bên thuyền được kéo lên cao nhằm chống lại hoả tiễn bắn ra từ các khoái thuyền của địch nhân.

"Ân Long" bắt ngờ tăng tốc.

Nhịp trống dồn dập đã thay thế nhịp trống thông thả lúc trước. Bốn tổ tổng cộng hai mươi tư chiếc mái chèo tùy theo tiết tấu của trống thúc mà đều đặn hạ xuống nước làm tốc độ thuyền vọt tăng, lao thẳng vào hơn mười chiếc khoái thuyền từ bờ bên kia đang công tới, làm chúng không thể tụ lại phối hợp với nhau được. Ngoài ra còn làm cho bốn năm chiếc tránh không kịp lập tức bị lật úp.

Đồ Phụng Tam chăm chú nhìn vào chiếc buồm rồi trầm trồ nói: "Thuyền quay đầu rồi!"

Quả như y dự tính, "Ân Long" bỗng nhiên nghiêng về bên trái, nhanh chóng quay đầu trên dòng sông rộng, tạo lên một cơn sóng lớn làm nghiêng ngã ba mươi chiếc khoái thuyền đang từ thượng lưu lao xuống. Đừng nói tới việc có thể phóng hoả tiễn, chỉ giữ cho thuyền không tròng tránh đã khó nhọc phi thường. Lại có thêm hai chiếc khoái thuyền bị cơn sóng đó lật úp.

"Ân Long" lượn một vòng rộng quay đầu xong thì hướng về phía thuyền lỗ nhỏ đầy bên bờ nam. Cánh buồm thay đổi góc đón gió làm cho con thuyền mượn gió tăng tốc nhanh hơn, trực tiếp xông vào nơi khoái thuyền dày đặc của Kiến Khang quân. Ý vào thân thuyền cứng rắn và tốc độ cao, nó đâm thẳng vào các khoái thuyền đang bủa vây, giống hệt như một mảnh hổ lập uy tiến vào làm thịt bầy dê.

Hoả tiễn từ "Ân Long" bắn ra như mưa, mục tiêu không phải là các khoái thuyền không còn cách hoàn thủ kia mà là các thuyền dân lớn nhỏ vô can đang đỗ ở cạnh bờ.

Sáu, bảy chiếc thuyền trúng hoả tiễn lập tức bốc cháy làm cho thuyền bè trên sông rơi vào tình trạng hỗn loạn. Những người coi thuyền bị tiếng la hét làm cho thức giấc, tức thì mãi miết cứu hoả, hoặc là vội vã giương buồm chạy trốn lánh đi. Tình huống hỗn loạn đến cực điểm.

Bọn Yến Phi nhìn thấy vậy tắc lưỡi liên hồi, chẳng những minh bạch phán đoán của Đồ Phụng Tam với "Ân Long" và Hác Trường Hanh, mà chàng còn cảm nhận được tại sao Lương Hồ Bang lại duy trì được uy phong của mình trên hai hồ Động Đình và Bà Dương lâu dài như vậy.

Trên thượng du và dưới hạ du cùng lúc xuất hiện hơn mười chiến thuyền của thủy sư Kiến Khang, thanh thế cực lớn thừa sức nghiền nát một chiếc thuyền "Ân Long" đơn độc. Tuy nhiên do tình thế chuyển động hỗn loạn của hàng trăm chiếc thuyền lớn nhỏ hai bên bờ sông, khiến người ta có cảm giác hữu tâm vô lực.

Lưu Dự hỏi: "Ở trên thuyền nào?"

Đồ Phụng Tam ngưng thần quan sát, hừm lạnh đáp: "Tiểu quỷ chết nhất! Là ở trên đại chiến thuyền sau cùng ở hạ du ấy."

"Tiểu quỷ chết nhất" mà Đồ Phụng Tam nói là chỉ Tư Mã Nguyên Hiến, y cười chuyện hán không dám tự mình dẫn đầu tướng sỹ, lại cũng không dám chặn ở thượng du là hướng chạy về Kinh Châu mà Hác Trường Hanh khả năng lớn sẽ đi.

Lưu Dụ cười: "là công tử thân thể cao quý mà lại! Các huynh đệ, trùm mũ vào thôi."

Trên các thuyền hàng ở hai bên bờ truyền lại tiếng kêu khóc thảm thiết. Nơi nào "Ẩn Long" đi qua là nơi đó có thuyền bốc cháy. Sự hoảng loạn giống như bệnh ôn dịch bị truyền bá. Người người đang trong giấc mộng hoặc đang nghỉ ngơi bị đánh thức dậy cứ nghĩ là đại quân của Hoàn Huyền hoặc Tôn Ân đã tới chém giết.

Trên sông đầy đặc thuyền bè chạy trốn, che lấp hết thuyền bè của thủy sư Kiến Khang. Không một ai có thể không chế nổi cục diện này.

Yến Phi nhìn chòng chọc vào "Ẩn Long" đang linh hoạt như cá, xuyên trái né phải trong đám thuyền bè hỗn loạn, hai mắt sát cơ thoáng hiện, chàng trầm giọng nói: "Hác Trường Hanh hại người vô can, không tuân theo quy củ giang hồ, rõ ràng lộ rõ thiên tính trời sinh chỉ vì bản thân mình."

Nói xong chàng trùm chiếc mũ đen mà Đồ Phụng Tam vừa đưa cho, che kín hết mặt chỉ để lộ ra mắt, tai, mũi và cằm.

Mái chèo hai bên hạ xuống nước, khoải thuyền bọn họ lướt về phía hạ du.

Thuận dòng thắng ngược dòng là yếu quyết của thủy chiến. Hác Trường Hanh quả như Đồ Phụng Tam tính toán, không ngược dòng đột vây mà ngược lại lại thuận dòng công đến chỗ mười thủy sư chiến thuyền do đích thân Tư Mã Nguyên Hiến chỉ huy, lợi dụng tình huống hỗn loạn trên sông lúc đó để phát huy linh hoạt sự lấy ít địch nhiều.

"Ẩn Long" nhanh chóng lướt tới giữa dòng sông, một hơi húc đổ hai thuyền dân vô can. Các khoải thuyền của thủy sư Kiến Khang không tự lại phối hợp với nhau được nên chẳng tạo nên sự uy hiếp gì đến "Ẩn Long".

Hơn mười chiếc chiến thuyền trên thượng du bị cản trở bởi những thuyền do "Ẩn Long" làm lật úp và các thuyền dân đang bỏ chạy tán loạn, không cách nào khác đành phải giảm bớt tốc độ, không thể đến kịp hạ du để hợp với chiến thuyền ở đó tạo nên thế tiền hậu giáp công đối với "Ẩn Long".

Thuyền đội của Tư Mã Nguyên Hiến lập tức tản ra thành hình rẽ quạt, bao vây lấy "Ẩn Long" ở cách hơn trăm trượng kia. Chiến thuật áp dụng rất chính xác, có điều "Ẩn Long" có lợi thế thuận dòng, tính năng lại hơn hẳn so với các chiến thuyền vây công, lại thêm trên sông đầy rẫy thuyền dân chạy loạn nên Tư Mã Nguyên Hiến không cách nào phát huy được ưu thế hơn về số lượng của mình.

Đám người Yến Phi chậm chậm tăng tốc, ở phía sau đuổi theo "Ẩn Long".

Nếu như Đồ Phụng Tam tính toán đúng, thời khắc Hác Trường Hanh công kích soái thuyền của Tư Mã Nguyên Hiến cũng là thời khắc cơ hội của bọn họ đến.

Cao Ngạn nói: "Hác Trường Hanh sao lại chọn lấy việc khó thế nhỉ? Mục đích của hán chỉ là đột vây thôi mà!"

Soái thuyền của Tư Mã Nguyên Hiến đương nhiên là chiến thuyền kiên cố nhất, do chiến sỹ và thủy quân tối tinh nhuệ của Kiến Khang quân điều khiển, cho nên Cao Ngạn mới nói vậy. Nói cho cùng hán vẫn lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Bạch Nhạn trên "Ẩn Long".

Đồ Phụng Tam cười lạnh: "Nếu như chỉ huy soái thuyền là Tư Mã Đạo Tử chứ không phải con trai lão, Hác Trường Hanh khẳng định sẽ không dám mạo hiểm. Hoặc nếu cục diện giữa Đại Giang bang và Lương Hồ bang vẫn như trước kia, Hác Trường Hanh cũng sẽ không dám làm vậy. Nhưng bây giờ đã khác ngày xưa, Lương Hồ bang là kẻ đang muốn khuếch trương lập uy, nên tất nhiên phải hiển thị thủ đoạn rồi mới ung dung bỏ đi, chứ không việc gì phải vội vã chạy trốn như chó hoang. Ta quá hiểu cái tên Hác Trường Hanh này."

Yến Phi nhíu mày hỏi: "Hắc Trường Hanh sao lại biết chỉ huy soái thuyền là Tư Mã Nguyên Hiên chứ không phải Tư Mã Đạo Tử?"

Đồ Phụng Tam trước tiên quát khẽ "tăng tốc". Khoái thuyền vượt qua tránh khỏi một chiếc thương thuyền đang từ bên trái lao tới, sau đó mới trả lời: "Hắc Trường Hanh từ bé đã đi theo Nhiếp Thiên Hoàn trên mặt nước, chỉ cần căn cứ vào chiến thuật của đối phương và cờ xí là đủ đoán ra chỉ huy không phải Tư Mã Đạo Tử. Nếu không phải là Tư Mã Đạo Tử, hắn còn phải sợ gì nữa?"

Lưu Dụ gật đầu: "Tối nay nếu quả thật Tư Mã Đạo Tử đến đây, lão khẳng định sẽ không sử dụng chiến lược ngu xuẩn như thế này. Chỉ cần nhìn "Ẩn Long" không bị tổn hại gì là biết Tư Mã Nguyên Hiên đang ở thế hạ phong, hoàn toàn bị Hắc Trường Hanh dắt mũi kéo đi."

Việc phong toả trên thượng du và dưới hạ du của Thủy sư Kiến Khang toàn bộ bị tê liệt. Với các thuyền dân chạy tán loạn ra thượng và hạ du, bọn họ căn cứ cũng không căn được mà đánh cũng không đánh được.

Cao Ngạn kêu to: ""Ẩn Long" chuyển hướng rồi."

"Ẩn Long" xuyên qua hai chiếc thuyền dân, hai mươi tư mái chèo cùng vạch xuống nước thay đổi hướng buồm, lấy thêm gió lại thuận dòng, với một tốc độ kinh người đâm sang chiếc chiến thuyền gần nhất của đối phương đang di chuyển bên phía bờ nam. Hàng chục mũi hoả tiễn trước tiên từ "Ẩn Long" phá không bay lên bắn vào địch nhân. Các chiến thuyền khác muốn cứu cũng không kịp, chỉ giương mắt nhìn chiến thuyền đó gặp phải kiếp nạn.

Đồ Phụng Tam cười: "Hắc Trường Hanh sắp giờ tuyệt kỹ ra rồi. Các huynh đệ, chuẩn bị xem kìa."

"Àm."

Đuôi thuyền gỗ của chiến thuyền thủy sư Kiến Khang bị đâm mạnh, chiếc thuyền lắc mạnh trên sông làm vô số người bị ngã xuống nước, đồng thời cũng bốc cháy. Đồ Phụng Tam nói tuyệt kỹ của Hắc Trường Hanh không phải là nói đến chuyện đó, mà là nói tới lúc sau khi "Ẩn Long" làm trọng thương chiếc thủy sư chiến thuyền, bèn mượn lực va chạm đột nhiên đổi hướng, chẳng những chuyển đầu quay ngược lại mà còn tăng tốc một cách kỳ lạ, nhằm thẳng tới một chiếc chiến thuyền khác của địch nhân. Cách dụng kinh xảo diệu, góc độ đâm chuẩn xác khiến cho người khác phải thán phục.

Chiến thuyền của thủy sư Kiến Khang phát xạ cung tên, nếu không bắn trượt thì cũng bắn vào hai tấm ván cản tên của "Ẩn Long", không gây ra một chút uy hiếp gì.

Lúc này chỉ cần mắt không bị mù là biết phần đầu của "Ẩn Long" được bọc sắt, rồi được ngực trang bọc gỗ ở bên ngoài.

Khoảng cách mười trượng nháy mắt đã bị "Ẩn Long" vượt qua. Chiếc chiến thuyền bị nó chọn đánh tuy đã vội đổi hướng tránh đi, nhưng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Đằng sau chiến thuyền này tầm năm mươi trượng chính là soái thuyền nấp ở hậu phương do Tư Mã Nguyên Hiên chỉ huy. Lúc này các chiến thuyền của hãn tuy ở bốn phía, nhưng trong tình thế tiến ngược dòng nên không kịp kéo đến để bảo vệ chủ soái.

Hơn ba mươi hoả tiễn từ "Ẩn Long" bắn ra, nhằm vào mục tiêu trông giống như là phù chú đòi mạng.

Chiếc thuyền nhỏ của mấy người Yến Phi dưới sự chỉ huy của Đồ Phụng Tam tăng tốc vượt lên, trong khung cảnh hỗn loạn giống như u linh di chuyển trong bóng tối, giữa lúc mọi người không để ý nó lượn một vòng hướng tới soái thuyền của Tư Mã Nguyên Hiên, vượt qua những con sóng lớn do các chiến thuyền tạo nên, an nhiên bình ổn vững vàng lướt trên sóng nước. Đúng thật là bộ ngựa bắt ve sầu, nào hay chim sẻ đằng sau.

"Àm, âm!"

Chiếc chiến thuyền bị đâm mạnh vào mạn đầu bên trái tức thì bị vỡ ra một mảng lớn, xoay nửa vòng rồi đổ nghiêng ra, chẳng những bắt lửa nhiều chỗ mà một chiếc buồm còn bị đốt cháy, gãy gục xuống. Tình cảnh so

với chiếc chiến thuyền bị đâm lúc trước còn tồi tệ hơn.

"Ẩn Long" cũng có ba chỗ bắt lửa nhưng nhanh chóng được dập tắt. Thân thuyền tuy trúng hai tảng đá lớn do thuyền địch bắn ra tổn hại không đáng kể, không ảnh hưởng đến tính cơ động cùng sức mạnh của nó.

Cao Ngạn nhìn thấy vậy hít vào một hơi lạnh, trầm trồ: "Lợi hại thật!"

Lưu Dự ở bên lướt mái chèo như bay nói: "Tư Mã Nguyên Huyền không còn lựa chọn nữa rồi!"

"Ẩn Long" lại mượn lực va chạm để đổi hướng, biến thành trực tiếp hướng tới đối đầu với soái thuyền của Tư Mã Nguyên Huyền.

Soái thuyền của Tư Mã Nguyên Huyền trở thành chốt chặn cuối cùng, không thể né tránh chỉ còn cách nỗ lực hết sức chính diện nghênh kích địch nhân.

Soái thuyền của Tư Mã Nguyên Huyền là loại hỗn hợp giữa "Khai Lăng thuyền" và "Quảng thuyền" cải biến thành, có uy thế tối cao trong đội hình chiến thuyền của thủy sư Kiến Khang. Thuyền có tên "Điều Tào", là một loại hải thuyền đáy nhọn cỡ lớn, đóng bằng gỗ bọc sắt và gỗ long não, đầu và đuôi thuyền được trang bị thiết chùy, hai bên mạn thuyền được che bằng màn trúc, trên có lỗ bắn tên và chỗ ngấm dùi để bắn tên và phóng lửa, rất tiện dụng cho việc phá vây, không ngại chuyện bị va chạm. Hai bên mạn thuyền có giá treo mái chèo loại lớn để tăng thêm tốc độ và sự linh hoạt.

Luận thể tích và trọng lượng nó gấp rưỡi "Ẩn Long". Nếu như hai thuyền trực tiếp đâm vào nhau, dù "Ẩn Long" có lợi thế thuận dòng nhưng hươu chết vào tay ai cũng không thể biết trước được.

Hai thuyền nhanh chóng tiếp cận nhau, từ hơn năm mươi trượng còn ba mươi trượng. Cung tên và máy bắn đá trên soái thuyền toàn bộ đã sẵn sàng chờ lệnh.

Đồ Phụng Tam nắm chặt tay lại nói: "Thành hay bại tối nay phụ thuộc vào đòn đánh này."

Dưới sự lãnh đạo của y, khoái thuyền cấp tốc quay lại vòng tới soái thuyền. Do soái thuyền của Tư Mã Nguyên Huyền và "Ẩn Long" toàn tốc tiến lên theo lộ tuyến trước mắt, khoái thuyền sẽ vòng đến phía sau của soái thuyền.

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Bọn ta sao lại không lợi dụng cơ hội lúc hai thuyền đâm thẳng vào nhau?"

Đồ Phụng Tam liếc "Ẩn Long" một cái, tự tin nói: "Nhìn xem!"

Mọi người vội vã nhìn, bỗng trợn trừng cả mắt.

Cánh buồm của "Ẩn Long" đang chuyển động, nó chẳng những tốc độ chậm lại mà còn vòng sang phía bờ nam. Lúc này "Ẩn Long" đã rời khỏi phạm vi bắn hỏa tiễn của soái thuyền Tư Mã Nguyên Huyền. Hỏa tiễn phát ra vì vậy hầu hết đều bắn trượt, chỉ có ba mũi tên bắn vào tấm da trâu sừng trên ván chống tên của "Ẩn Long", đương nhiên không làm được gì.

Cao Ngạn buột miệng: "Hắc Trường Hanh chạy trốn rồi!"

Đồ Phụng Tam cải chính: "Không phải hắc đang chạy trốn, mà là đang triển khai "Chính diện loan chàng pháp" do đích thân Nhiếp Thiên Hoàn truyền thụ, trong nháy mắt sẽ thấy thôi."

Lúc này tất cả mọi người trên soái thuyền đều toàn lực chú ý vào "Ẩn Long". Khoái thuyền bọn họ lướt đến phía sau vấp phải sóng lớn soái thuyền tạo ra, làm khoái thuyền bị nghiêng sang bên trái, nước bắn toé lên làm ướt hết mọi người trên thuyền. Sau đó khoái thuyền hướng đến mạn bên phải soái thuyền đang ở cách mười trượng, toàn tốc lao vào.

"Ẩn Long" quả giống như Đồ Phụng Tam dự đoán, vòng từ ngoài vòng lại, hơn nữa tốc độ đột nhiên tăng mạnh.

Hai thuyền không còn là chính diện đâm nhau nữa mà biến thành mũi thuyền bọc sắt của "Ẩn Long" từ từ

hướng đến soái thuyền đang đi ngược dòng kia mà đâm tới. Theo lộ tuyến trước mắt, nếu tốc độ và phương hướng cả hai không thay đổi, soái thuyền sẽ bị "Ân Long" đâm vào mạng sườn.

Cự ly hai thuyền chưa đến hai mươi trượng, không đủ thời gian cho Tư Mã Nguyên Hiển ứng phó.

Máy bắn đá trên soái thuyền cũng không kịp đổi hướng, toàn bộ không sử dụng được, chỉ còn hoả tiễn do cung thủ phát ra cấp tốc bắn về phía "Ân Long".

Hoả tiễn của "Ân Long" cũng bắn tới như mưa, hàng chục mũi hoả tiễn bắn vào đầu soái thuyền.

Thoáng chốc khoảng không trên hai thuyền tràn ngập các đạo hoả tiễn vô cùng đẹp mắt. Ánh lửa cháy kịch liệt.

Cả hai thuyền đồng thời bắt lửa, cánh buồm cũng không thoát. Bất quá nếu như soái thuyền bị đâm vào mạng sườn như vậy sẽ mất đi năng lực chiến đấu, còn Hắc Trường Hanh lại có thể bỏ đi, sau đó sẽ dập lửa sau.

Khoái thuyền đã tiến đến mạn phải của soái thuyền, còn "Ân Long" đang toàn tốc đâm vào mạn trái. Thời điểm tính toán thật không chút sai trật, điều đó thể hiện rõ nhãn quang và thủ đoạn thủy chiến của Đồ Phụng Tam.

Yến Phi và Lưu Dụ thầm kêu may mắn. Nếu như không có Đồ Phụng Tam hiểu sâu biết rộng về Hắc Trường Hanh chủ trì hành động bất ngờ. Có cơ hội tốt thế này bọn họ cũng đành phải giương mắt nhìn nó tuột mất.

Đồ Phụng Tam nói lớn: "Ngạn thiếu gia, toàn bộ giao lại cho người. Ngàn vạn lần không được để thuyền bị đắm."

Cao Ngạn hét lớn đáp lời. Ba người Yến Phi thu lại mái chèo, đồng thời nhảy vọt người lên trên soái thuyền.

"Âm!"

Soái thuyền nghiêng chúi xuống bên trái, bị đâm mạnh quá nên dịch sang ngang hơn trượng hướng về phía khoái thuyền nhỏ ở bên mạn bên kia.

Cao Ngạn vừa may lái được thuyền lách ra. Chỉ sai một ly thôi là đã bị soái thuyền đang như kẻ uống rượu say cước bộ loạn choạng kia đụng chìm, nguy hiểm không sao tả xiết.

Khi soái thuyền bị Ân Long đâm phải, ba người Yến Phi đã nhảy lên tám ván trúc ở bên mạn soái thuyền, chứng kiến đầu thuyền bọc sắt của "Ân Long" phá vỡ một mảng lớn bên mạn trái soái thuyền phát ra âm thanh gỗ gãy sắc nhọn, đẩy soái thuyền lắc lư dạt sang phía bờ bắc, cho người ta thấy rõ được uy lực vô tình và đáng sợ của cú đâm.

Bên soái thuyền có hơn mười bóng nhân ảnh nhảy lên bay sang "Ân Long" mạo hiểm công tới.

Người làm cho bọn Yến Phi chú ý nhất là một nữ lang áo vàng. Trường kiếm trong tay nàng ta vọt ra, so với mọi người cùng nhảy sang "Ân Long" thì nhanh hơn một bước. Thân pháp và kiếm thế này đã đạt đến cảnh giới cao thủ đệ nhất lưu.

Ba người Yến Phi không ngờ bên Tư Mã Nguyên Hiển lại có một nhân vật cao minh như vậy, trong lòng đều thầm kêu may mắn. Nếu nàng ta ở đây kế hoạch bắt sống Tư Mã Nguyên Hiển của bọn họ nói không chừng sẽ thất bại.

Lưu Dụ hô: "Sở Vô Hạ!"

Yến Phi và Đồ Phụng Tam trong lòng cùng đồng ý. Chỉ có Sở Vô Hạ mới lợi hại như thế này.

Soái thuyền lửa cháy khắp nơi, trên thuyền chiến sỹ ngã lăn lộn, người trên đài chỉ huy đứng cũng không vững. Tư Mã Nguyên Hiển với hơn mười tướng sỹ vây quanh vốn rất uy phong凛凛, lúc này cũng hỗn loạn, tùm tùm dựa vào nhau thành một đống, không ai để ý đến bọn Yến Phi ở bên cạnh.

Trên đài chỉ huy của "Ân Long", đứng ở hai bên tả hữu của Hác Trường Hanh chính là Nhậm Thanh Thị và Mạn Diêu, vây quanh là hơn mười cao thủ của Lương Hồ Bang, nhác thấy địch nhân nhảy tới thuyền mình liền lập tức nghênh chiến.

Yến Phi thấy cơ hội đến không thể để mất, hét lớn: "Động thủ."

Ba người cứ như đã thoả thuận trước, trên tay lập tức xuất hiện yên vụ đạn hướng về phía Tư Mã Nguyên Hiển trên đài chỉ huy ném tới.

"Bụp! Bụp! Bụp!"

Yên vụ đạn nổ tung lên hoá thành từng đám khói màu tím, nhanh chóng khuếch tán bao bọc lấy toàn bộ đài chỉ huy.

Lúc này "Ân Long" đã rút khỏi soái thuyền rồi chỉnh đuôi di chuyển về phía hạ lưu. Hai thuyền phân khai, soái thuyền dần dần lấy lại thăng bằng. Bất quá tình huống hỗn loạn chỉ có tăng mà không giảm.

Trong âm thanh la hét kinh hoàng, ba người Yến Phi từ mạn thuyền nhảy vào đài chỉ huy mù mịt khói, âm thanh kêu thảm liên tiếp vang lên. Ba người toàn lực công kích, chốc lát Yến Phi đã phát ra âm thanh rút lui. Tay chàng ôm chặt lấy Tư Mã Nguyên Hiển đã bị điểm huyết ngất xỉu từ trong đám khói bay ngút trời nhảy ra, nói vọng lại: "Ta là Yến Phi! Tư Mã Đạo Tử nếu muốn con lão quay về thì phải ngoan ngoãn nghe theo lời ta phân phó."

Nói rồi Yến Phi như một con chim lớn lướt tới ván trúc bên mạn soái thuyền. Khi mũi chân chàng điểm vào ván trúc cũng là lúc Lưu Dự và Đồ Phụng Tam đồng thời đến nơi. Ba người mượn lực từ ván trúc lại bay vút lên cao hướng về chiếc khoái thuyền do Cao Ngạn đang lái vòng lại.

"Ân Long" lúc này đã đi xa. Tuy nhiên cuộc hỗn chiến trên "Ân Long" vẫn đang diễn ra kịch liệt, muốn ngừng cũng không được.

Hồi 23

Nhất Ngôn Vi Định

Hai người phủ phục trên mái ngói, nhìn vào một căn trong khu nhà gần đó.

Yến Phi hỏi: "Gã du thủ du thực đó tên là gì vậy? Cuộc sống của hắn có vẻ khá tốt, nhà của hắn to lớn và đẹp nhất ở khu này."

Hai người mượn bóng tối yểm hộ, thi triển khinh công từ Tàn Hoài hà qua nhà, vượt cửa tiếp cận đến khu nhà dân trong nội thành này tìm kiếm kẻ bán đứng Cao Ngạn, nhằm lợi dụng hắn để thi hành kế hoạch.

Cao Ngạn đáp: "Tiểu tử đó tên là Tường Phong, có ngoại hiệu hơi đáng sợ là "Môn thần" kiếm ăn rất khá ở Kiến Khang. Hắn chuyên bán tin tức cho ta để duy trì lối sinh hoạt đàn ca múa hát hàng đêm. Võ công thì bình thường, lão ca người chỉ dùng nửa đốt ngón tay cũng đủ để chế phục."

Yến Phi nói: "Bốn phía tựa hồ rất yên tĩnh."

Cao Ngạn hoảng sợ hỏi: "Vậy sao? Có mai phục chăng?"

Yến Phi cười nhẹ đáp: "Người nói thử xem Tư Mã Đạo Tử nghe được tin con trai bị bọn ta bắt sống sẽ có phản ứng thế nào?"

Cao Ngạn chẳng nghĩ ngợi gì đáp luôn: "Đương nhiên là lão vô cùng tức giận, trước tiên đem thủ hạ ra chửi mắng đánh đập một hồi, sau đó sẽ dùng toàn bộ người ngựa trong tay lật tung mọi góc ngách trong thành Kiến Khang, bằng mọi cách cứu người đem về."

Rồi lại ngạc nhiên nói: "Ta hiểu tại sao ngươi vừa rồi lại nói như vậy. Hiện tại Kiến Khang quả là rất yên tĩnh một cách bất hợp lý."

Yến Phi đáp: "Phán đoán vừa rồi của ngươi rất hợp lý, tuy nhiên tối nay lại không áp dụng được trong tình huống như thế này. Tư Mã Đạo Tử hiện tại đang có việc gấp cần làm là dùng uy quyền áp phục vương tộc đại thần trong triều để giúp vị vua tượng gỗ đăng cơ được thuận lợi, sau đó mới ứng phó với các đại thần có thực lực binh quyền ở xa. Vì vậy chuyện con trai lão bị bắt cóc đi cần phải giấu kín, không thể tiết lộ ra bên ngoài."

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Thật ra nếu lão không phải một kẻ ngu xuẩn là có thể biết được trong tình thế lúc này bọn ta sẽ dễ dàng mang con trai bảo bối của lão rời khỏi Kiến Khang, giấu ở nơi mà thế lực của lão không vươn tới được. Vì vậy nếu lão tiến hành tra xét trong Kiến Khang chỉ làm phiền đến người dân, tự thể hiện mình thuộc loại vô năng, trong tình huống hiện tại chỉ có hại mà không có lợi."

Cao Ngạn gật đầu: "Đúng vậy! Kể cả bọn ta giấu ở trong thành thì đã sao? Kiến Khang lớn thế này, tìm mười ngày mười đêm cũng chưa hết."

Kiến Khang chẳng những chia thành nội thành và ngoại thành, mà ngoại thành còn là nơi dân cư mở tiệm làm ăn buôn bán. Chỉ trong bảy dặm từ hai con đường lớn giữa cửa thành và Chu Tước Môn nhân số đã hàng chục vạn người, nói gì đến các phố lớn ở xung quanh.

Mục quang Yến Phi nhìn vào ngọn đèn đang toả sáng trong trạch viện, trầm giọng nói: "Có thể thấy Tư Mã Đạo Tử lòng đang nóng như lửa đốt, không còn cách nào khác phải sử dụng đến mọi dấu vết và đầu mối để tìm kiếm, Tường Phong thật khéo lại là một đầu mối quan trọng. Ví như phải làm rõ xem hắn có phản lại Tư Mã Đạo Tử, ngầm thông tri cho Ngạn thiếu gia ngươi làm bại lộ hành tung Tư Mã Nguyên Hiên hay không? Nếu như ta đoán không sai Tường Phong vẫn chưa đi ngủ, lại còn đang đón tiếp khách đặc biệt, chính là đến tra hỏi về chuyện Ngạn thiếu gia ngươi."

Cao Ngạn nói: "Cái đầu người quả nhiên lợi hại. Dem phân tích mọi chuyện cho ta xem, làm ta cũng hiểu ra chuyện tất phải như vậy. Ài! Hy vọng bọn chúng đừng tức giận quá mà giết luôn Tường Phong, nếu không bọn ta mất đi một kẻ truyền tin tốt nhất, phải dùng đến phương pháp nguyên thủy là bắn tên vào Lang Nha vương phủ."

Yến Phi cười: "Tường Phong không hẳn là người truyền tin tốt nhất, người truyền tin tốt nhất là kẻ đang tra hỏi hắn kia kìa. Người đợi ở đây, ta vào trong đó."

Cao Ngạn hoảng sợ nắm tay chàng kéo lại: "Đến tìm Tường Phong tra hỏi đương nhiên là cận thân đại tướng gần gũi của Tư Mã Đạo Tử, chắc chắn có cả cao thủ đi theo. Ngươi đi xuống đó là muốn chết hay sao?"

Yến Phi gắt khế: "Người hành xử giống như là cha ta vậy. Yên tâm đi! Kể cả là Tư Mã Đạo Tử thân hành tới nơi, Yến Phi ta cũng có thể tùy ý bỏ đi. Ai có thể chặn được ta chứ?"

Cao Ngạn buông tay chàng ra. Yến Phi vỗ vỗ vào bả vai hắn rồi nhảy xuống góc tối bên dưới lướt về nơi có ánh đèn sáng.

Lưu Dự một mình chèo thuyền, ngược dòng Tần Hoài hà đi nhanh về hướng bến đò nơi toà nhà lớn của Tạ gia.

Phong quang trên Tần Hoài hà vẫn như trước kia, đèn đuốc trong các thanh lâu hai bên bờ rực rỡ huy hoàng. Tiếng ca nhạc và lời cười đùa phảng phất truyền ra, thuyền bè tấp nập không ngớt trên lòng sông, trên cao sao sáng lấp lánh.

Mỗi lần tiến nhập vào chỗ vô nhân vô pháp Biên Hoang, gã khó có thể tưởng tượng ở phía nam của Biên Hoang cũng lại có một chỗ phồn hoa náo nhiệt rực rỡ giống như Tần Hoài hà. Dù vậy khi gã ở Biên Hoang tập thật ra luôn luôn nhớ đến Tần Hoài hà, Dạ Oa Tử của Biên Hoang Tập giống như mang cả Tần Hoài hà di chuyển đến đó, hơn nữa lại còn phóng túng không kiêng kỵ gì. Nếu Tần Hoài hà là chỗ của cao môn thế tộc Kiến Khang và danh sỹ quyền quý, thì Dạ Oa Tử là thiên đường của giang hồ hảo hán và bá tánh bình dân.

Lần trước Tần Hoài hà đã may mắn thoát được đại họa Phù Kiên xuống phía nam. Ở lần đại biến thay đổi hoàng triều Tư Mã này, Tần Hoài hà có còn giữ được may mắn đó nữa không?

Biên Hoang tập lần thứ hai bị mất vốn vĩnh viễn không còn cơ hội đứng lên, nhưng nhờ thần tích giết chết Trúc Pháp Khánh của Yến Phi làm cho thế bại của Hoang nhân đã xoay vần đảo ngược. Tối nay lại bắt sống được Tư Mã Nguyên Hiến nhờ có cơ duyên xảo hợp và sự tính toán như thần của Đồ Phụng Tam, biến việc không có chút khả năng nào thành ra sự thật. Hiện tại bọn gã bình ổn chiếm ở thế thượng phong, giành lại quyền khống chế chủ động vào trong tay.

Bến đò của Tạ gia ở hẻm Ô Y đã ở trước mặt.

Lưu Dụ trong lòng thầm cảm ơn Yến Phi. Nếu không có chàng giúp đỡ, gã tự mình sẽ không thể ở trong tình thế hiện tại, nỗ lực giải khai tâm bệnh do chuyện nữ nhi tư tình mà ra. Bất quá gã cũng hiểu rõ bản thân mình, Lưu Dụ tuyệt không bao giờ cho phép Vương Đạm Chân lọt vào tay của Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền luôn luôn là tử địch của Tạ Huyền. Bản thân gã là người kế thừa được đích thân Tạ Huyền chỉ định, theo đó với Hoàn Huyền biến thành thế bất lưỡng lập, sẽ có một ngày gã tiễn trừ Hoàn Huyền, hoàn thành di nguyện của Tạ Huyền lúc còn sống.

Chiếc thuyền nhỏ cập vào bến đò. Lương Định Đô ngạc nhiên hỏi: "Tổng gia đâu?"

Lưu Dụ vươn tay ra đặt vào vai hắn đáp: "Tổng gia có việc gấp phải ly khai Kiến Khang. Ta cần phải gặp Chung Tú tiểu thư gấp."

Sắc mặt Lương Định Đô hiện lên vẻ khó xử: "Đã muộn quá rồi."

Lưu Dụ đáp: "Không sao, ta đợi người ở đây. Người mang lời ta chuyển lại, gấp hay không gấp cứ để tiểu thư tự quyết định."

Lương Định Đô cười khổ: "Ta không phải là không muốn giúp người, nhưng bọn ta cuối cùng cũng chỉ là thân phận hạ nhân rất khó tự quyết. Đại tiểu thư vẫn chưa đi ngủ, hay để ta đưa người đến gặp rồi người trước mặt nàng hỏi chuyện đó xem nhé?"

Lưu Dụ đương nhiên không muốn kinh động đến Tạ Đạo Uẩn, cũng không muốn nói thật ra với bà, nhưng thấy khó mà giấu được con người hiểu biết này, không còn cách nào đành phải đáp: "Cũng được."

Trong lòng gã thầm nghĩ nếu có Tống Bi Phong ở đây thì quá tốt.

Yến Phi đảo qua nắm vững hết tính thế xung quanh rồi mới quay lại nội viện nhà Tường Phong, ngênh ngang bước đến trước cửa nội đường.

Thủ ở cửa nội đường là bốn hảo thủ mặc thường phục, tự nhiên thấy trước mặt có người bước đến tức thì ngây ngốc trừng mắt nhìn.

Yến Phi hai tay rũ xuống biểu hiện không có hứng thú để động thủ, vui vẻ cười hỏi:

"Ta là Yến Phi. Ai đang ở trong nói chuyện với Tường gia vậy?"

Hai chữ "Yến Phi" vừa thốt, lập tức tiếng động rầm rập nổi lên.

Trước tiên là bốn kẻ đó vội vã rút binh khí lao về phía chàng, sau đó là tiếng bước chân chạy loạn trong nội đường, cửa nội đường đang đóng lập tức được mở ra.

Yến Phi cười lạnh một tiếng, lắc người sang trái rồi sang phải tránh khỏi hai thanh đao trực tiếp công đến, sau đó nhanh như điện lướt vào chỗ giữa bốn người, hai tay trái phải vươn ra phất vào mặt, bốn người đó bỗng nhiên gục xuống đất, rõ ràng huyết đạo đã bị kích trúng, thân mềm rũ nằm trên mặt đất.

"Ngừng tay."

Năm, sáu đại hán mặc thường phục bước ra rồi chạy tản sang hai bên cửa bảo vệ cho một trung niên mặc nho phục vừa bước ra cửa.

Người này thân hình cao gầy, mặt dài như mặt ngựa, bộ dạng giống người trong quan phủ, hai mắt đảo liên tục, hiển thị là loại thư sinh túc trí giảo hoạt.

Yến Phi bình thần hỏi: "Báo danh cho ta nghe xem có đủ cân lượng để truyền tin không?"

Người đó ngưng thần nhìn Yến Phi đáp: "Tại hạ là Cô Thiên Thu, là tham tướng trong Lang Nha vương phủ. Không hiểu trong mắt Yến huynh có đủ phân lượng để truyền tin không?"

Yến Phi lạnh lùng đáp: "Cũng không thiếu mấy. Cô đại nhân tốt nhất hãy bảo thủ hạ đừng có chạy đi báo tin, nếu không nói không chừng ta tức giận lên sẽ mang Cô huynh ra tế cờ đó."

Sắc mặt Cô Thiên Thu khế biến đổi, quát lớn: "Tất cả mọi người tập trung lại cạnh ta, người trong nội đường toàn bộ đi đến đại môn, kể cả sáu người ở ngoài tổng cộng là mười hai người. Bất quá với đối thủ là Yến Phi danh chấn thiên hạ kia, người gấp nhiều lần nữa cũng không thể chặn được ý, nếu Yến Phi muốn bỏ đi, một chút cũng không ai cản được."

Cô Thiên Thu hỏi: "Yến huynh có lời nào muốn nói?"

Yến Phi nhàn nhã hỏi lại: "Tư Mã Diệu chết rồi phải không?"

Cô Thiên Thu giật nảy mình thốt: "Người ..."

Yến Phi biết bằng đòn cân não vừa rồi đã nhiễu loạn tâm thần của Cô Thiên Thu, cho hẳn hiểu hẳn không được nói xằng vì chàng nắm được không ít tin tức. Chàng lạnh lùng nói: "Cô huynh không cần phải trả lời ta, bởi vì thái độ người đã là đáp án rồi."

Cô Thiên Thu vội vã hít vào một hơi rồi hỏi: "Nguyên Hiền công tử còn sống hay đã chết?"

Yến Phi cười dài: "Tất nhiên là còn sống rồi, nếu không làm sao đối được toàn bộ huynh đệ tỷ muội Hoang nhân bọn ta ở trong tay các người. Vấn đề là bọn ta tuyệt không tín nhiệm Lang Nha vương, sợ lão chỉ giao ra một phần trong số người lão hiện đang nắm giữ thôi. Cô huynh là người quyền cao chức trọng trong Lang Nha vương phủ, không biết có đề nghị gì không?"

Cô Thiên Thu bình tĩnh lại, trầm ngâm một lát rồi đáp: "Mời Yến huynh quá bộ vào trong rồi nói tiếp. Ta đảm bảo thủ hạ ở đây không có ai di chuyển một ly."

Nói xong hướng sang thủ hạ nói lớn: "Các người đã nghe rõ chưa?"

Rồi lại quay sang Yến Phi nói: "Ngày nào công tử còn ở trong tay Yến huynh, bọn ta sẽ vẫn hợp tác với Yến huynh. Chuyện lấy người đổi người về nguyên tắc hoàn toàn không có vấn đề gì, chỉ cần thoả thuận chi tiết cho rõ ràng. Với bản lĩnh đủ sức giết chết Trúc Pháp Khánh của Yến huynh, ai dám dùng thủ đoạn trong tình huống này chứ?"

Yến Phi trong lòng thầm khen, chỉ qua vài câu Cô Thiên Thu đã kéo ngược tình thế lại về quân bình, biến bên mình thành đối thủ đàm phán với tư cách bình đẳng, lại biểu hiện bản thân có đủ tư cách đại diện phát ngôn cho Tư Mã Đạo Tử. Quả là cao minh.

Sự thật chàng cũng chẳng hề sợ nếu hẳn có giờ thủ đoạn, bèn cười nhẹ: "Chúng ta vào phòng rồi nói."

Rồi chàng đi ngang qua mặt đám vệ sĩ, đến cạnh Cô Thiên Thu rồi cùng bước vào trong nội đường.

"Môn thần" Tường Phong đang quỳ ở giữa phòng, tóc tai rũ rượi, cúi đầu hít thở nặng nhọc, không dám ngẩng mặt nhìn chàng đang bước đến. Có thể thấy hẳn đã phải chịu khổ rất nhiều.

Yến Phi trong lòng thương hại bèn nói: "Ta dùng danh dự của mình bảo đảm rằng kẻ này không hề bán rẻ các người, ngược lại còn rất ngoan ngoãn nghe theo lời."

Nét mặt Cô Thiên Thu thoáng hiện thần sắc cổ quái, trầm giọng quát: "Tối nay Tường Phong người coi như là may mắn, cút vào phòng trong đi ngủ cho ta. Những lời người vừa nghe được nếu tiết lộ ra ngoài dù chỉ nửa câu, sau này không cần sống ở Kiến Khang nữa."

Tường Phong như được hoàng ân đại xá, cảm kích liếc nhìn Yến Phi lấy ân báo oán kia một cái rồi cúi đầu vội vã ly khai.

Yến Phi thấy Cô Thiên Thu nề mặt mình như vậy trong lòng có thêm cảm tình với y, chàng tự mình đi đến góc xa nhất của ngôi xuống.

Cô Thiên Thu theo chàng ngồi vào một trong những chiếc ghế đặt ở cửa sau, than thở: "Nếu bỏ qua lập trường đối địch, Cô Thiên Thu ta thật lòng bội phục Yến huynh. Hành động bất sống công tử của Yến huynh lần này không bút mực nào tả nổi, làm bọn ta căn bản không có tư cách gì tự đặt điều kiện. Ta thú nhận chuyện đó, hy vọng Yến huynh nhận lấy thành ý này mà không làm khó cho Lang Nha vương."

Yến Phi đáp: "Nhất thiết cứ y theo quy củ giang hồ mà hành sự. Bọn ta chỉ cần các huynh đệ Hoang nhân đang ở trong tay các người, năm chiếc chiến thuyền cùng với lương thực đủ dùng trong ba tháng, hy vọng Lang Nha vương không coi thể là nhiều. Công tử nhà sẽ không chút tổn hại gì trở về bên cạnh cha già."

Cô Thiên Thu nói: "Nhìn chung là không có vấn đề gì, nhưng chuyện trao đổi này phải hoàn thành trong tối nay và nhất thiết phải giữ bí mật. Yến huynh thấy có được không?"

Yến Phi nhíu mày hỏi: "Không hiểu Cô huynh giải quyết mối nghi ngờ ta vừa nói lúc trước thế nào?"

Cô Thiên Thu đáp: "Chuyện đó vô cùng đơn giản, do chính ta bảo đảm. Sau khi trao đổi công tử xong ta tạm thời thế vào, đến khi Yến huynh khẳng định chúng ta không lừa dối thì sẽ phóng thích ta sau. Việc tìm và bắt Hoang nhân ở Kiến Khang do ta chủ trì nên không ai biết rõ hơn ta, hiện tại bị giam trong ngục tổng cộng là năm trăm hai tám Hoang nhân, phần lớn là người già, phụ nữ và trẻ em. Để bảo toàn tính mạng, ta không đại gì lừa dối để sau này phải chịu sự báo thù của Yến huynh. Vậy có ổn không?"

Yến Phi thầm tính đó quả là một giải pháp chu toàn, hơn cả giải pháp dùng Vương Thân Chi làm trung gian. Cô Thiên Thu là loại người chỉ vì mình, đương nhiên không chịu hy sinh tính mạng vì ai cả. Chàng bèn khẽ giọng nói: "Cô huynh quả là có thành ý."

Cô Thiên Thu thở dài: "Không giấu Yến huynh, ta vốn là người của Tiêu Dao giáo, Mạn Diêu cũng là do ta đưa đến Kiến Khang. Ai ngờ sự tình biến hoá vượt ra ngoài sự tính toán của ta, Mạn Diêu chẳng những phản lại Lang Nha vương mà còn làm sự tín nhiệm của Lang Nha vương với ta đại giảm. Hiện tại Tư Mã Diêu đã chết, địch nhân lớn nhất của Lang Nha vương tuyệt không phải là Hoang nhân, thật không muốn phải đấu tranh với các vị. Nguyện vọng lớn nhất của Lang Nha vương bây giờ là công tử bình an vô dạng trở về và không để ai biết được chuyện này."

Yến Phi đã hiểu ra.

Trong tình thế trước mắt, trước tiên Tư Mã Đạo Tử phải ổn định chính cục ở Kiến Khang để người kế vị đăng cơ cho thuận lợi, sau đó là đối phó với các thế lực ngoại vi kéo đến trách móc thảo phạt. Trong tình huống vi diệu đó, nếu để người khác biết được với thực lực của mình mà con trai của Tư Mã Đạo Tử vẫn bị hoang nhân bắt cóc, uy tín của Tư Mã Đạo Tử khó tránh khỏi bị ảnh hưởng nặng nề.

Tất nhiên giấy không thể gói được lửa, chuyện này cũng đã lan đi rồi. Bất quá chỉ cần sáng mai Tư Mã Nguyên Hiên khoẻ mạnh hoạt bát ở cạnh phụ thân xuất hiện trên cung đình, cha con bọn họ tùy tiện có thể phủ nhận chuyện đó, ai còn dám phao tin Tư Mã Nguyên Hiên bị bắt cóc nữa. Vì vậy Cô Thiên Thu với các yêu cầu của Yến Phi đều sẵn sàng đáp ứng, lại còn khẳng khẳng muốn hoàn thành nội trong tối nay.

Có thể thấy nếu Cô Thiên Thu lập được công này cho Tư Mã Đạo Tử thì sẽ lấy lại được sự sủng tín của Tư Mã Đạo Tử, nên hẳn không ngại chuyện đưa bản thân ra làm con tin.

Cô Thiên Thu nói: "Hà huống tối nay bọn ta cũng có thua có được. Dựa vào hai kẻ thủ hạ của Lương Hồ bang Yến huynh cố ý lưu lại, bọn ta qua đó thành công giết chết Mạn Diêu, nếu không tình huống sẽ không

thể tưởng tượng. Nếu để Mạn Diệu về được Kinh Châu hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, so với việc công tử bị bắt cóc còn lớn hơn rất nhiều."

Yến Phi trong lòng giật mình, nhớ lại thân ảnh nhanh như quỷ mị của Sở Vô Hạ. Chàng hỏi: "Có phải là bị Sở Vô Hạ giết chết không?"

Cô Thiên Thu gật đầu: "Sở Vô Hạ được chân truyền của Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy, võ công còn hơn cả Trúc Bất Quy. Tất cả đều phải nhờ đến cô ta mới trừ được mối họa lớn trong lòng của Lang Nha Vương."

Yến Phi trầm nghĩ trong tình huống bất lợi như vậy mà Sở Vô Hạ vẫn có khả năng giết chết Mạn Diệu thì cần phải đánh giá lại khả năng của thị. Chàng lại trầm kêu may mắn, nếu như lúc đó cao thủ như Sở Vô Hạ ở cạnh Tư Mã Nguyên Hiến thì làm sao bắt được người đây?

Bèn hỏi tiếp: "Cô huynh hiện giờ không còn là người của Tiêu Dao giáo nữa, đúng không?"

Cô Thiên Thu bức tức đáp: "Tiêu Dao giáo đã sớm theo cái chết của Nhậm Dao mà thất tán rồi. Ta không thể hiểu nổi tại sao Nhậm Thanh Thị không hết lòng hết sức vì người nắm hết Kiến Khang trong tay như Lang Nha vương, mà lại chạy đến với Hoàn Huyền. Rồi có một ngày nàng ta sẽ hối hận vì không chịu nghe theo trung ngôn của ta."

Hắn lại nói tiếp: "Sự thật ta đã tận lực khuyên Lang Nha vương không nên tiến đánh Biên Hoang tập, ai cũng biết Hoang nhân chẳng quan tâm gì đến những chuyện bên ngoài Biên Hoang. Nếu cứ khăng khăng cậy sức kéo đến Biên Hoang tập sẽ không có một kết quả tốt đẹp nào. Ta vì cái duyên bằng hữu với Yến huynh đây, không sợ mà nói với huynh một tin tức rất hữu dụng. Lang Nha vương đã quyết định rút quân khỏi Biên Hoang tập. Bởi vì bọn ta căn bản không có cách gì đồng thời ứng phó với chuyện Vương Cung, Hoàn Huyền và Biên Hoang tập."

Yến Phi trầm nghĩ nếu quả ta coi người là bằng hữu, khăng định sau này không có kết quả gì tốt, nhưng cũng hiểu tại sao Cô Thiên Thu lại nói như vậy. Vì chúng mong bọn chàng nhanh chóng trở về Biên Hoang tập, không ở lại Kiến Khang làm loạn ảnh hưởng đến đại kế của Tư Mã Đạo Tử.

Chàng gật đầu đáp: "Nếu mọi việc thuận lợi bọn ta sẽ giương buồm quay lại Biên Hoang tập. Hy vọng không gặp phải thủy sư Kiến Khang đang quay trở lại."

Cô Thiên Thu thấy mục đích đã đạt được, có thể trở về báo cáo với Tư Mã Đạo Tử, y vui vẻ nói: "Yến huynh đừng lo. Bọn ta vì ngại Lương Hồ Bang phục kích trên đường thủy nên dùng đường bộ quay về."

Ngừng chút lại nói tiếp: "Giao dịch sẽ được tiến hành tại Hoành Phong Độ, phía tây Thạch Đầu thành mười dặm trên thượng du Đại giang. Chúng ta sẽ mang sáu thuyền đến, trước tiên để Yến huynh kiểm tra chu toàn rồi mới tiến hành đổi người, ta có thể thay mặt Lang Nha vương đảm bảo sẽ không sai lời. Trao đổi vào lúc giữa giờ dần và giờ Mão có được không?"

Yến Phi bỗng nhiên nhớ tới câu "Nhậm Thanh Thị cuối cùng có một ngày sẽ phải hối hận" hắn vừa nói. Với tài trí vừa thể hiện của Cô Thiên Thu, lời hắn nói khăng định không phải là nói suông, vì sao Cô Thiên Thu tin chắc rằng Tư Mã Đạo Tử sẽ thắng Hoàn Huyền đây?

Nhưng lúc này không phải lúc nghĩ nhiều, chàng gật đầu đáp: "Được rồi! Nhất ngôn vi định."

Hồi 24

Từ Vong Hương Vãn

Lương Định Đô từ Phụng Minh các ở Nam Viện đi ra, y nhìn Lưu Dự nói: "Đại tiểu thư mời Lưu huynh vào trong nói chuyện. Thật kỳ quái! Đại tiểu thư tựa hồ vô cùng cao hứng vì Lưu huynh đến gặp cô ấy, ta sẽ đợi huynh ở đây. Bọn ta làm ít kinh động đến người khác càng tốt, nếu để người khác nói đến tai Diêm thiếu gia thì có thể thiếu gia sẽ không vui đâu. Ài! Ở Tạ phủ không ai là không sợ thiếu gia."

Lưu Dự vỗ vỗ vai Lương Định Đô: "Ta hiểu rồi! Ta sẽ xin đại tiểu thư bí mật cho người đi mời Chung Tú tiểu

thư tới, gặp nàng rồi ta sẽ lập tức ly khai. Diễm thiếu gia từ hoàng cung đã về tới chưa?"

Lương Định Đô chán nản nói: "Thiếu gia vẫn chưa về. Ài! Nhưng nếu sau này thiếu gia mà biết thì bọn ta không có gì tốt đâu, hiện tại thiếu gia quản giáo tôn ti trật tự rất nghiêm khắc, không giống như khi An công còn sống, khi đó cô ấy rất thoải mái an nhàn. Vì thế ta không dám trực tiếp truyền tin cho huynh vì thực sự ta không dám đương nổi. Trong phủ hiện nay chỉ có đại tiểu thư là không cần nhìn sắc mặt thiếu gia mà thôi.

Trong lòng Lưu Dụ cảm thấy vô cùng khó chịu, Tạ An, Tạ Huyền, Tạ Thạch ba người trước sau đã già từ thế giới này mà đi làm Tạ gia mất đi người chủ tể, có thể ảnh hưởng tới sự hưng suy của phượng Nam. Theo đó là những ngày tháng phong lưu với thơ, rượu của Tạ gia ở hẻm Ô Y cũng chấm dứt mà không quay lại, những ngày sắp tới cũng không khá hơn được.

Gã có thể làm gì cho Tạ gia đây?

Gã tiến vào tiền đường của Phượng Minh các với tâm tình trầm trọng. Một ả tiểu tỷ xinh xắn đang đợi ở cửa liền dẫn gã vào thẳng nội đường.

Tạ Đạo Uẩn ngồi trên một chiếc chiếu ở giữa nhà. Dưới ánh đèn sáng, phong thái bà vẫn ung dung, nhẹ giọng nói: "Tiểu Dụ tới đây, để ta xem người đạo này thế nào."

Trong lòng Lưu Dụ vô cùng cảm động, gã thầm nghĩ nếu như Tạ gia không có Tạ Đạo Uẩn làm chủ thì không biết sẽ biến thành thế nào nữa. Gã vội vàng cung kính thi lễ thỉnh an rồi đến ngồi bên cạnh bà.

Tiểu tỷ thấp một tuần hương rồi lui ra ngoài.

Tạ Đạo Uẩn đưa ánh mắt đầy vẻ quan tâm ngắm nhìn gã, vui mừng nói: "Khí độ tiểu Dụ đã tăng tiến rất nhiều. Ta cũng hiểu những ngày qua không hề dễ dàng đối với người, nhưng thân nam nhi cần phải trải qua ma luyện, có vậy mới qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai."

Lưu Dụ cảm động đến muốn khóc, cúi đầu nói: "Hoàng thượng tối qua đã băng hà rồi!"

Tạ Đạo Uẩn thất thanh hỏi: "Cái gì?"

Lưu Dụ vốn nghĩ Tống Bi Phong đã sớm báo cáo với bà, đến bây giờ bà mới biết, về chuyện này Tống Bi Phong thủ khẩu như bình, gã nói: "Vì thế nên Tư Mã Đạo Tử mới triệu Diễm thiếu gia vào cung thương nghị."

Tạ Đạo Uẩn hồi phục về bình tĩnh, điềm đạm hỏi: "Tư Mã Đạo Tử có định sẽ ngồi lên Đế vị không?"

Lưu Dụ lắc đầu nói: "Cái chết của Hoàng Thượng hoàn toàn không quan hệ trực tiếp tới Tư Mã Đạo Tử. Nội tình phức tạp dị thường."

Tạ Đạo Uẩn khẽ thở dài, mục quang nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài song cửa, bà nhẹ nhàng hỏi: "Lúc này bên cạnh phía tây thành lửa cháy rực trời, rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì vậy?"

Lưu Dụ đáp: "Là do Tư Mã Nguyên Hiến suất lĩnh thủy sư, tiểu trừ chiến thuyền ngự trang của Lương Hồ bang tiềm nhập vào Kiến Khang nhưng không thành công, bị địch nhân đột vây chạy thoát."

Tạ Đạo Uẩn quay lại nhìn gã, cười nhẹ: "Tiểu Dụ quả thật thần thông quảng đại làm người ta kinh dị. Trong cung, ngoài thành Kiến Khang phát sinh bất cứ sự tình gì đều không thể giấu được người, có thể thấy nhị đệ đã không chọn nhầm người. Tống thúc đi đâu rồi, sao chỉ có mình người tới đây?"

Lưu Dụ sợ bà lo lắng quá nên không dám nói hết sự thực, chỉ đáp: "Tống thúc có việc gấp, đã ly khai Kiến Khang rồi."

Tạ Đạo Uẩn không hề truy vấn ngọn ngành, người giỏi tâm lý người khác như bà đương nhiên hiểu rõ gã còn giấu những chuyện khó nói, bèn hừ một tiếng hỏi: "Yến Phi tại sao không cùng người tới đây? Ta đang muốn cảm ơn hân!"

Lưu Dụ thành thật nói: "Hắn đang vô cùng bận rộn để tìm cách cứu những Hoang nhân bị giam trong lao

ngực của Kiến Khang."

Ánh mắt Tạ Đạo Uẩn hơi sầm lại, không cần bà nói ra Lưu Dụ cũng hiểu tâm sự của bà. Nếu như An công hoặc Tạ Huyền còn sống thì sẽ không có tình hình như thế này xảy ra.

Lưu Dụ vội nói: "Xin đại tiểu thư yên tâm! Tư Mã Nguyên Hiến hiện tại đã rơi vào tay bọn ta, không có lý do gì mà Tư Mã Đạo Tử lại không thả người."

Tạ Đạo Uẩn khẽ rung mình, đôi mắt xạ xuất thần sắc khó tin ngẩn người nhìn Lưu Dụ.

Lưu Dụ cung kính nói tiếp: "Bọn ta lợi dụng lúc Tư Mã Nguyên Hiến tiểu trừ tặc thuyền của Lương Hồ bang, nhân khi hắn không phòng bị đã đột kích soái thuyền, Yến Phi xuất thủ bắt sống Tư Mã Nguyên Hiến. Lúc này, Yến Phi đang tìm người truyền tin cho Tư Mã Đạo Tử, sẽ sớm có kết quả thôi."

Tạ Đạo Uẩn hỏi: "Người làm vậy không sợ Tư Mã Nguyên Hiến coi là khâm phạm sao?"

Lưu Dụ thản nhiên đáp lại: "Tất cả đều do Yến Phi ra mặt xử lý, tại hạ và những người khác chỉ hành động ngầm ngầm. Tư Mã Đạo Tử lúc này lo cho mình còn chưa xong, không có thời gian nói chuyện lằng nhằng với Hoang nhân đâu."

Tạ Đạo Uẩn than: "An công nói rất đúng, khinh thị Hoang nhân đều sẽ không có kết quả tốt. Biên Hoang tập sản sinh được một Yến Phi, Bắc Phủ binh xuất hiện một Lưu Dụ đều là những việc mà không ai có thể dự đoán được."

Lưu Dụ sợ hãi nói: "Tại hạ ở Bắc Phủ binh vẫn chưa là gì cả."

Tạ Đạo Uẩn trầm ngâm một lát, nói: "Người có biết Tư Mã Đạo Tử đã từng nhiều lần đến đây thuyết phục tiểu Diễm, mời nó đứng ra làm thống lĩnh của Bắc Phủ binh không?"

Lưu Dụ biến sắc: "Giới cho tên thập vật này!"

Tạ Đạo Uẩn gật đầu nói: "Tiểu Dụ quả là tài trí hơn người, lập tức nghĩ ra đó là Tư Mã Đạo Tử có lòng gây họa, ý đồ phân hóa Bắc Phủ binh. Tiểu Diễm lại không nghĩ vậy, ngược lại còn cho rằng đó là cơ hội duy nhất để hắn trừng chấn gia uy, nếu như không có ta phân trần lợi hại hắn đã sớm đáp ứng rồi. Ài! Nhận một việc mà sức mình không thể kham nổi làm sao mà có kết quả tốt được? Chỉ hận là ta không thể nói ra cái câu nghịch nhĩ trung ngôn có thể đã kích nặng nề lòng tự tôn của hắn đó. Theo như ta thấy thì hắn sớm muộn cũng sẽ đáp ứng thôi."

Trong lòng Lưu Dụ tâm tình nổi lên cuộn cuộn như sóng cồn.

Một chiêu đó của Tư Mã Đạo Tử quả thực lợi hại phi thường, đánh trúng vào chỗ yếu hại của Bắc Phủ binh. Nên biết Bắc Phủ binh do một tay Tạ gia lập nên, tướng lĩnh trong quân toàn bộ do Tạ Huyền đề bạt. Nếu bây giờ Tạ gia phái một người ra giữ chức thống lĩnh đốc quân là việc thuận lý thành chương, trong Bắc Phủ binh còn ai dám nói nửa câu?

Vấn đề ở chỗ Tạ Diễm bất luận nhân phẩm, uy vọng và bản lĩnh cơ bản không đáp ứng được chức vụ đó, Lưu Lao Chi và Hà Khiêm đang tranh đoạt chức đó sẽ không tâm phục. Như vậy Tư Mã Đạo Tử sẽ đạt được mục đích phân hóa Bắc Phủ binh, lại làm hai người Lưu, Hà hiểu vinh nhục của bọn họ thực chất nằm trong tay Tư Mã Đạo Tử. Việc này sẽ mang đến hậu quả gì?

Tư Mã Đạo Tử định sẽ lợi dụng việc này để uy hiếp Lưu Lao Chi và Hà Khiêm. Hiện tại đang là trong thời gian cực kỳ khó khăn, Biên Hoang tập rơi vào tay quân địch, toàn bộ Bắc Phủ binh phải dựa vào sự duy trì của Kiến Khang quân về quân phí, lương thảo.... Tình hình này rõ ràng làm người ta không thể lạc quan.

Thông qua Tạ Diễm, Tư Mã Đạo Tử có thể làm được việc mà bản thân lão không có cách gì làm được.

Tạ Đạo Uẩn cười khở nói: "Bây giờ Hoàng thượng đã băng hà. Ta sợ rằng sẽ không có cách gì cản trở tiểu Diễm đi nhận chức Đại thống lĩnh Bắc Phủ binh."

Lưu Dụ trong lòng thầm than, đây là hậu quả không tưởng nổi khi Mạn Diêu hại chết Tư Mã Diêu. Không cần nói cũng biết, nếu như bây giờ mà Tạ Đạo Uẩn vẫn cố gắng cản trở Tạ Diễm tiếp nhận chức vụ quan trọng nặng nề quá sức đó, chỉ sợ sẽ làm Tạ Diễm không thể không rơi vào vòng đấu tranh giữa Tư Mã Diêu và Tư Mã Đạo Tử.

Tư Mã Đạo Tử đến thuyết phục Tạ Diễm vì nếu không trực tiếp tự mình lo liệu nhiệm vụ đó, chỉ sợ một khi Tạ Diễm từ chối thì Tư Mã Diêu sẽ thuận gió đẩy thuyền thu hồi mệnh lệnh. Mặt khác, với thân phận và địa vị của Tạ Diễm và với đại công lao lập được trong trận chiến Phi Thủy, chỉ cần có người đề xuất là Tư Mã Diêu không thể cự tuyệt, những đại thần khác cũng không ai dám phản đối.

Tình thế trước mắt đương nhiên đã khác hẳn, Tư Mã Đạo Tử chỉ cần thông qua tư cách người kế vị ban ra lệnh vua, mọi chuyện sẽ trở thành định cục.

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Tư Mã Đạo Tử là muốn bức Lưu Lao Chi mưu phản, làm lão không thể không đứng về phía Vương Cung và Ân Trọng Kham. Nhưng Vương Cung và Ân Trọng Kham lại không còn lựa chọn nào khác, chỉ còn cách liên kết với Hoàn Huyền để thảo phạt Tư Mã Đạo Tử. Đó là phương pháp giữ mạng duy nhất của họ."

Song mục Tạ Đạo Uẩn lộ thần sắc thất vọng không biết làm sao, khẽ nói: "Tôn Ân sẽ lợi dụng cơ hội này tạo phản."

Lưu Dụ hiểu bà lo lắng cho phu quân Vương Ngưng Chi đang bị phái đi Tiền Lăng ở phía Nam để chống Thiên Sư quân. Gã chỉ còn cách an ủi: "Tôn Ân là người hiểu rõ thời cuộc. Trừ khi Kinh Châu quân và Bắc Phủ binh chính diện xung đột, Kiến Khang rơi vào tình thế nguy hiểm không có viện trợ, còn không lão sẽ không dám mạo hiểm xuất quân đến công đánh Kiến Khang đâu."

Tạ Đạo Uẩn lại không nhịn được, than: "Các thúc bá, huynh đệ trong nhà đều là người quen phong lưu tiêu sái. Bây giờ sống trong tình cảnh không vừa ý, lại có những nhân vật như Vương lang nữa. À! Ta sợ nhất là chàng khi đối diện với đại địch lại chỉ làm thơ viết chữ, vẽ tranh mà bỏ bê quân vụ. Vì thế ta quyết định nếu tiểu Diễm đáp ứng nhậm chức đại thống lĩnh Bắc Phủ binh thì ta sẽ tới Hội Kê để gặp chàng."

Lưu Dụ kinh hãi nói: "Ngàn vạn lần xin đừng tới Hội Kê."

Lợi hại của Tôn Ân, đến giờ hắn vẫn còn cảm giác sợ hãi.

Hiển nhiên Tạ Đạo Uẩn không hề tiếp thụ khuyến cáo của gã, bà bình tĩnh nói: "Việc này ta tự biết lo liệu."

Lại nói: "Tiểu Dụ nên biết nhi tử của ta cũng cùng cha nó theo quân đến đó, đồng hành còn có hai người con cháu Tạ gia nữa."

Lưu Dụ phát sinh cảm giác Tạ gia đang phải đối mặt với nguy cơ tan vỡ, nhưng lại không có biện pháp nào cứu vãn được. Nếu như Tạ Đạo Uẩn đi Hội Kê, Tạ gia dưới sự lãnh đạo của Tạ Diễm thì sẽ trở thành công cụ khổng chế Bắc Phủ binh của Tư Mã Đạo Tử.

Lúc này, gã không thể không bội phục thiên kiến sáng suốt của Tạ Huyền. Đó là gã tuyệt không thể lo liệu công việc của Tạ gia, trừ khi gã đã trở thành thống soái tối cao của Bắc Phủ binh.

Gã bàng hoàng không nói nên lời.

Tạ Đạo Uẩn khẽ ngâm nga: "Triều nhạc lắng nhạt, khiêu ca khâu lâm. Tịch ngoạn vọng thư, nhập thất minh cầm. Ngũ huyền thanh kích, nam phong phi khâm. Thuần dao thối lự, vi ngôn tẩy tâm.* Ta đã đặt nhiều hy vọng vào quá khứ, nào hay có thể vĩnh viễn kế tục không?"

Lưu Dụ cúi gằm đầu, chỉ muốn khóc lớn một trận để phát tiết nỗi phẫn hận và bất lực trong lòng. Không! Tạ Lưu Dụ sẽ không bao giờ khuất phục, cuối cùng sẽ có một ngày ta hoàn thành mộng tưởng của Tạ Huyền, đồng thời trong lòng nỗi nhớ Vương Đạm Chân dâng lên mãnh liệt. Nếu như mình không can thiệp, việc Vương Đạm Chân trở thành thiếp của Hoàn Huyền sẽ thành định cục.

Gã cố gắng chấn khởi tinh thần nói: "Đạm Chân tiểu thư ..."

Tạ Đạo Uẩn hỏi: "Người còn có thể làm gì đây?"

Lưu Dụ kiên quyết nói: "Hôm nay tại hạ đến đây, ngoài việc để chào hỏi thỉnh an đại tiểu thư, còn định sẽ gặp gỡ Chung Tú tiểu thư một lần."

Tạ Đạo Uẩn lắc đầu: "Trong tình thế hiện nay người không nên gặp Chung Tú, ta đã ra lệnh cho Định Đô đợi người ở bến thuyền là vì không muốn người khác biết người tới đây."

Lưu Dụ thất vọng, phản đối: "Đại tiểu thư!"

Tạ Đạo Uẩn lộ vẻ hiểu rõ tâm sự gã: "Chung Tú biết rồi, ta cũng hiểu rõ. Đạm Chân hiện đang ở Dự Châu, nam ngạn Hoài Thủy, tới đó chỉ mất ba ngày đi thuyền."

Lưu Dụ nói: "Nàng..."

Tạ Đạo Uẩn nói: "Trong lòng nàng vẫn chỉ có mình người thôi, người đã trở thành hy vọng cuối cùng của nàng. Nhưng dưới tình thế này, người liệu có thể làm được gì? Ta dám nói trong việc này ta hoàn toàn đứng về phía tiểu Dụ người, lại hy vọng người có biện pháp thay đổi vận mệnh thê thảm của nàng."

Từ tận đáy lòng, Lưu Dụ cảm kích Tạ Đạo Uẩn. Gã trầm giọng nói: "Trong việc Đạm Chân tiểu thư, Yến Phi sẽ toàn lực giúp tại hạ. Đại tiểu thư có biện pháp nào có thể thông tri trước cho Đạm Chân một tiếng để nàng an tâm không? Sau khi xong việc ở đây, tại hạ lập tức đến Dự Châu gặp nàng."

Tạ Đạo Uẩn gật đầu nói: "Không thành vấn đề, ta có phương pháp để chỉ một mình nàng hiểu được tâm ý đó của người."

Lưu Dụ sau khi hỏi rõ tình hình Đạm Chân ở Dự Châu, cảm tạ Tạ Đạo Uẩn rồi lập tức ly khai. Rất nhiều việc phải làm đang chờ gã.

Lưu Dụ phóng mình lên mái ngói đến bên Yến Phi, gã nhìn chằm chằm xuống ngõ nhỏ bên đường. Đó chính là sào huyệt bí mật của Nhậm Thanh Thị.

Lưu Dụ hỏi: "Lưu ám ký lại chưa?"

Yến Phi nói: "Người hãy thay ta lưu lại ám ký rồi ly khai, không biết khi nào thị mới về đây? Nếu thị về sẽ nhìn thấy ám ký của người, có thể xuất hiện gặp bọn ta bất cứ lúc nào, thời gian không còn nhiều nữa."

Hiện tại là giờ Tý, đúng là giờ mà ám ký chỉ định Lưu Dụ đến gặp Nhậm Thanh Thị.

Lưu Dụ lạnh lùng nói: "Ta rất muốn xem xem nàng ta sẽ giải thích thế nào về sự thật trên thuyền của Hác Trường Hanh đây."

Yến Phi đáp lại: "Tình hình lúc đó vô cùng hỗn loạn, khi bọn ta động thủ thuyền của Hác Trường Hanh và thuyền của Tư Mã Nguyên Hiên phân khai. Bọn họ lại phải ứng phó với công kích mạnh mẽ không ngừng, chỉ sợ hoàn toàn không biết bên phía bọn ta phát sinh chuyện gì. Cũng có thể họ không nghe thấy bọn ta nói gì vì khi đó ta chỉ tận lực đưa âm thanh hướng đến đài chỉ huy trên soái thuyền mà thôi. Lúc đó gió rất lớn, bọn họ chưa chắc đã biết việc chúng ta động thủ bắt người."

Lưu Dụ nói: "Như thế lại càng tinh tế. Xem xem về mặt nàng khi ta khám phá chân tướng sẽ thế nào, thật làm người ta thống khoái."

Yến Phi thoải mái nói: "Chút nữa thì quên không nói cho người biết, Mạn Diệu đã bị Sở Vô Hạ sát nhân diệt khẩu rồi."

Lưu Dụ ngăn người hỏi: "Lại có việc này sao?"

Yến Phi giải thích một hồi, thuận miệng liền kể chàng đã cùng Cô Thiên Thu thỏa thuận điều kiện. Cuối cùng nói: "Cao Ngạn đã đi gặp Chi Độn rồi, theo ta thấy Tư Mã Đạo Tử tuyệt không dám làm gì khác đâu. Mà dù

lão có muốn cũng chẳng biết làm gì cả."

Lưu Dụ vẫn không dám tin: "Sở Vô Hạ lợi hại tới mức làm người ta lạnh buốt cả tâm can. Dưới thế yếu như vậy mà vẫn có thể giết chết một cao thủ như Mạn Diêu ư?"

Lại nói: "Nếu hần đã quy phục Tư Mã Đạo Tử, lúc trao đổi tù binh bọn ta cần phải cẩn thận với hần."

Yến Phi điềm đạm nói: "Thêm một việc không bằng bớt một việc, Tư Mã Đạo Tử nghĩ vì đại cục tất sẽ không giờ trò gì đâu. Đương nhiên cẩn thận bao giờ cũng tốt hơn!"

Tiếng mõ báo canh từ phía đường cái truyền lại. Giờ tý đã điểm.

Yến Phi dặn dò: "Ta ở đây thủ trận cho người. Cẩn thận đấy."

Lưu Dụ nói: "Nàng ta đến rồi!"

Một đạo nhân ảnh từ phía xa dùng khinh công tuyệt đỉnh lướt trên nóc nhà chạy đến như điện chớp.

Yến Phi nói: "Nếu thị có đồng đảng đến cùng thì người phải dùng ám hiệu thông báo cho ta biết."

Lưu Dụ cười: "Ta cho rằng nàng ta không đến nổi ngu xuẩn như thế đâu."

Lúc hai người nói chuyện, Nhậm Thanh Thị đã lọt vào trong phòng.

Lưu Dụ tung mình phóng lên, chạy thẳng về phía hậu viện ngôi nhà đó.

Tiếng Nhậm Thanh Thị từ trong phòng ngủ vọng ra, đầy vẻ vui mừng: "Oan gia đến thật đúng giờ!"

Lưu Dụ chuồn qua song cửa vào phòng, Nhậm Thanh Thị thần sắc y nhiên ngồi trên mép giường, bề ngoài không hề lộ vẻ khác lạ.

Lưu Dụ biết thị đúng như Yến Phi đã dự đoán, tuyệt không biết việc bọn gã đã bắt sống Tư Mã Nguyên Hiến. Trong lòng vô cùng vui mừng, gã vừa cười hì hì vừa ngồi xuống một góc xoè tay ra nói: "Thiên Địa bội vẫn nằm trong tay ni Huệ Huy, thứ cho ta không thể làm gì được."

Khi gã đề cập đến ni Huệ Huy, đôi mày xinh đẹp của Nhậm Thanh Thị thoáng qua thần sắc cừu hận. Tuy chỉ thoáng qua rồi biến mất nhưng cũng không qua được mắt Lưu Dụ.

Nhậm Thanh Thị nhíu mày hỏi: "Người xem liệu ta tin được không?"

Lưu Dụ ung dung đáp: "Nàng ngoài tin ta ra thì chẳng còn cách nào. Yến Phi sao lại có thể lừa gạt ta?"

Nhậm Thanh Thị ngưng thần nhìn gã muốn nói lại thôi, cuối cùng hỏi: "Tâm bội đâu?"

Lưu Dụ biết thị hoài nghi gã đã từng theo dõi thị, làm sao huyết bí mật của Lưỡng Hồ bang là cửa hiệu tạp hoá bị đốt cháy, dẫn dụ Tư Mã Nguyên Hiến suất lĩnh thủy sư đến tiêu diệt thuyền của bọn thị ở Đại giang. Nhưng nếu chất vấn gã như thế thì chẳng khác gì nàng tự tố cáo mình bí mật câu kết với Lưỡng Hồ bang. Vì thế thị mới có miệng mà không nói được, cuối cùng đành im lặng.

Lưu Dụ ngấm ngầm khoan khoái.

Gã từng nhất tâm hợp tác với thị, luôn nghĩ sẽ vì thị mà giết Tôn Ân để báo huyết hải thâm cừu cho Nhậm Dao. Bây giờ mới biết nữ lang này độc như rắn rết, phản phúc vô thường. Thị lại còn định ám sát gã nữa, gã đối với Nhậm Thanh Thị thập phần thất vọng.

Lưu Dụ điềm đạm nói: "Tâm bội thì đợi một thời gian nữa ta sẽ trả lại nàng, vì ni Huệ Huy dùng Thiên Địa bội truy đuổi thẳng đến Kiến Khang. Để dẫn dụ mụ ta, một người của bọn ta đã cùng Tâm bội chạy về Biên Hoang rồi. Mỗi lời ta nói đều là sự thật, nếu như có câu nào dối nàng ta chết cũng không được yên ổn. "

Nhậm Thanh Thị ngẩn người nhìn gã, mục quang lấp lánh nhưng không nói gì.

Lưu Dụ biết trong lòng thị đang do dự có nên giết gã ngay hay là đợi khi thu hồi Tâm bội rồi mới hạ thủ. Cần phải xem Hoàn Huyền có vị trí thế nào, trong lòng thị mới quyết định.

Gã lại xoè tay ra nói: "Bọn ta không còn cách nào khác, bắt đắc dĩ mới phải làm thế."

Nhậm Thanh Thị u oán thở dài, thị nhẹ nhàng đứng dậy điềm đạm nói: "Ta còn biết nói gì nữa đây?"

Vừa nói vừa đi tới trước mặt gã, đến khi cặp đùi ngọc chạm vào đầu gối gã thì quỳ xuống, yêu kiều nói: "Người là bạn tốt của ta mà, đương nhiên không gạt ta. Nghe khẩu khí của người thì người mang Tâm bội dẫn dụ ni Huệ Huy đi không phải là Yến Phi, rốt cuộc người đó là ai đây?"

Lưu Dụ biết thị định dùng biện pháp nguy hiểm nhất là ôn nhu, gã bèn giả vờ tỏ ra thâm tình vô hạn, lại nắm chặt hai bàn tay ngọc nhẹ giọng nói: "Ta căn bản không cần đối gạt nàng, đó chính là Tống Bi Phong. Tối nay ta không có thời gian bầu bạn với nàng vì ta còn rất nhiều việc phải làm."

Nhậm Thanh Thị giả vờ run rẩy dùng tay phải lấy chiếc lược xinh xắn ra cài lên tóc, đồng thời khẽ ngửa khuôn mặt xinh đẹp tươi cười như hoa hàm tiếu, hai mắt nhắm chặt nũng nịu nói: "Chàng muốn đi thì cứ đi đi, hôn người ta một cái có được không? Lần sau chàng phải dành thời gian nhiều hơn để bầu bạn với Thanh Thị nhé."

Lưu Dụ biết thị sẽ dùng chiếc lược xinh xắn đó để xuất phát độc châm đưa gã vào tử địa. Yêu cầu hôn thị chính là để làm gã phân tán tâm thần.

Gã ngấm ngầm cười lạnh, đề tụ công lực sẵn sàng, đoạn cúi xuống đưa môi tìm đến làn môi thơm của thị.

Đúng vào lúc hai môi nóng bỏng tiếp xúc, mũi độc châm từ hữu thủ nàng đã vô thanh vô tức đâm thẳng vào tâm tạng gã.

Hồi 25

Hoàng Thiên Hữu Nhãn

Tay phải Lưu Dụ nắm chặt lấy tay trái thị, vận công tổng mạnh ra, Nhậm Thanh Thị lập tức phát sinh lực kháng cự. Hai luồng kinh lực xung kích, hỏ khẩu Lưu Dụ chấn động còn Nhậm Thanh Thị bị gã chấn văng ra ngồi bệt xuống cạnh giường. Độc châm thiếu chút nữa thì đã đâm trúng chỗ tâm tạng yếu hại của gã.

Nhậm Thanh Thị vẫn nắm chặt độc châm, khuôn mặt tươi cười lộ vẻ bất ngờ lại thoáng chút ngạc nhiên. Rồi song mục lộ xuất dị quang âm trầm lạnh lẽo nhìn trừng trừng Lưu Dụ.

Lưu Dụ thầm hô nguy hiểm, nếu thị thử kiềm chế kinh mạch yếu huyết gã trước thì khẳng định gã không thể chế phục nổi Tiêu Dao ma công của thị. Nữ nhân này không biết có phải vì để trả thù cho Nhậm Dao mà nỗ lực dụng công hay không, ma công tiến bộ rất nhanh, lợi hại hơn trước rất nhiều.

Lưu Dụ biết thị sẽ tiếp tục xuất thủ, vội tiên phát chế nhân, nói: "Nhậm Dao quả thực quan trọng đến thế đối với nàng sao? Làm nàng bất chấp tất cả, không lựa chọn thủ đoạn, kể cả hy sinh hạnh phúc bản thân mình?"

Nhậm Thanh Thị thu tay vào trong tay áo, độc châm được giấu đi không thấy đâu nữa, lạnh lùng hỏi: "Người vừa nói gì?"

Lưu Dụ toàn thân giới bị, nếu không thật cần thiết gã cũng không muốn gọi Yến Phi vào, vì gã cảm thấy đây là việc hai người giữa gã và Nhậm Thanh Thị. Đặc biệt lúc này trên môi gã vẫn còn lưu lại hương thơm của nụ hôn với thị, cảm xúc vô cùng sâu sắc.

Gã trầm giọng nói: "Nàng ruồng bỏ ta mà lựa chọn Hoàn Huyền, ta tuyệt không trách nàng vì nàng có quyền có quyết định thông minh nhất cho mình, nhưng ta chỉ hy vọng nàng sau này không phải hối hận vì việc đó. Nếu như nàng muốn giết ta, thì thực quá phụ tình bạc nghĩa, làm người trách giận."

Nhậm Thanh Thị làm như không có chuyện gì, hỏi lại: "Người đã biết rồi à, người biết chuyện này từ lúc nào vậy?"

Lưu Dụ thần nhiên nói: "Từ lúc mới gặp mặt ta đã sớm minh bạch nàng nhất tâm hạ sát ta. Chỉ vì Tâm bội không có trên mình ta nên nàng mới tạm không hạ thủ thôi."

Nhậm Thanh Thị đưa mắt qua cửa sổ ngược nhìn ánh trăng chiếu trong bầu trời đêm, từ từ hỏi: "Phải chăng Yến Phi đang ở bên ngoài?"

Lưu Dụ đáp lại: "Nàng nếu như vẫn muốn giết ta thì có thể lập tức động thủ. Chỉ cần nàng không phát ra tiếng động, Yến Phi sẽ không đến trợ giúp ta đâu."

Nhậm Thanh Thị lộ xuất thần sắc tâm trạng chán chường mệt mỏi than: "Người phải chăng sẽ không trả lại Tâm bội cho ta?"

Lưu Dụ cũng than: "Nàng lấy của người ta cái gì, người ta sẽ lấy của nàng cái đó. Thế gian này từ trước đến giờ đều là người tranh ta đoạt như thế, nàng lấy lại được Tâm bội rồi sao? Chỉ làm nàng trở thành mục tiêu của ni Huệ Huy mà thôi."

Nghe đến tên ni Huệ Huy, song mục Nhậm Thanh Thị lại thoáng qua một tia cừu hận mãnh liệt.

Lưu Dụ nói: "Nếu như nàng không đầu nhập Hoàn Huyền, Mạn Diệu đêm nay đã không cần phải táng thân trong lòng Đại Giang."

Nhậm Thanh Thị tức giận quát: "Câm miệng."

Trong lòng Lưu Dụ nửa thương hại mỹ nữ đang bị cừu hận che lấp hoàn toàn lý trí trước mặt, nửa thì vô cùng tức giận. Gã đã không tính toán gì với thị, mà thị vẫn giữ thái độ không hề hối hận, làm gã tức giận như thế.

Giận giữ nói: "Nàng hãy đi càng xa càng tốt, Lưu Dụ ta ai cũng không sợ. Nàng nghĩ Hoàn Huyền có thể giúp nàng hoàn thành sở nguyện thì cứ đi mà làm chó săn và công cụ tiết dục cho hắn, bọn ta sẽ đợi để xem."

Song mục Nhậm Thanh Thị xạ xuất thần sắc phức tạp bối rối, trừng trừng nhìn gã một lát. Bất chợt không nhịn được nói: "Đồ không biết tự lượng sức. Bọn ta sẽ đợi xem các người làm sao."

Nói xong vọt qua song cửa biến mất.

Lưu Dụ ngậm thở dài, lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Cuối cùng, gã đã một đao chặt đứt mối liên hệ với yêu nữ đó, đồng thời cảm thấy chút mát mát không nói ra được.

Lưu Dụ về bên Yến Phi trên mái ngói, nằm lăn ra hỏi: "Người nghe hết đối thoại của bọn ta rồi chứ?"

Yến Phi gật đầu: "Thật kỳ quái! Ta vốn ở cách xa hơn ba mươi trượng, lại có nhà cửa, tường viện cản trở, đáng nhẽ không có cách gì nghe được. Nhưng khi ta lưu thần giám thị động tĩnh xung quanh, giữ tâm trong sáng thì lại nghe được rõ ràng. Ta chưa từng nghĩ có thể nghe được thanh âm ở xa như vậy."

Lưu Dụ than: "Ta không dám nói chắc người có là thiên hạ đệ nhất cao thủ không, nhưng có thể khẳng định người là thám tử đáng sợ nhất thiên hạ. Ta bắt đầu cảm thấy việc Cao tiểu tử nói đùa người đã biến thành một nửa thần tiên rồi không phải là không có đạo lý."

Yến Phi cười khở phản đối: "Có lúc ta thực cũng hy vọng mình biến thành thần tiên, có thể dễ dàng cứu Thiên Thiên và tiểu Thi từ tay Mộ Dung Thuý về. Chỉ là ta vẫn là một phàm nhân có máu có thịt mà thôi."

Lưu Dụ nói: "Lạc thú chính là ở chỗ đó. Đó chính là lạc thú của phàm nhân, từ chỗ thất vọng cực độ lại nhìn thấy hy vọng, biến việc không thể thành có thể. Điều đó làm con người cảm thấy trong khổ đau và lạc thú,

sinh mệnh mới biến thành có ý nghĩa.

Yến Phi cười: "Phải chăng vì người cùng với yêu nữ quyết liệt nên mới hồi phục tín tâm và đấu chí như thế?"

Lưu Dụ vui vẻ nói: "Tuy không đúng lắm, nhưng cũng không sai là mấy. Cảm giác của ta lúc này vô cùng tốt, chỉ còn hơi chút thương hại nàng ta thôi. Hắc! Tựa hồ từ lần thứ hai gặp nàng ở Nhữ Âm vùng Biên Hoang, cùng nàng ta xảy ra quan hệ. Hiện tại, quan hệ không rõ ràng giữa ta và nàng đã kết thúc. Sau này sẽ trở thành cục diện người sống ta chết."

Yến Phi nói tiếp: "Đó gọi là uy lực của yêu nữ. Thị vẫn muốn hại chết người, nhưng người lại không thể hạ thủ đối với thị. Nếu đổi lại là lão Đồ thì đã không để cho thị sống mà thoát đi."

Lưu Dụ vẫn tràn đầy cảm xúc, gã còn muốn nói thêm vài câu với bạn tri kỷ. Bỗng nhiên Yến Phi đến bên gã nói: "Có người tới, mau theo ta đi thôi."

Trong lòng Lưu Dụ cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ chẳng lẽ đó là Nhậm Thanh Thị hồi tâm chuyển ý quay lại chứ? Nhưng gã không có thời gian nghĩ nhiều vì Yến Phi đã rời mái ngói hạ mình xuống đất, gã vội lăn tròn như hồ lô mau chóng rời khỏi mái ngói. Hai người vô thanh vô tức rời khỏi mái nhà chạy tới hậu viện nơi ở của gia nhân, rồi leo lên một cây cổ thụ cạnh tường viện che dấu thân ảnh. Tới lúc này Lưu Dụ mới nghe thấy tiếng y phục xé gió từ xa tiến lại, trong lòng thầm hô nguy hiểm, đồng thời lại càng tán thưởng sự linh duệ của Yến Phi.

Người kia vọt qua chỗ hai người ẩn mình, đằng không phóng lên rồi hạ thân xuống sào huyết bí mật của Nhậm Thanh Thị, nhưng vẫn không chút chậm trễ tiếp tục chạy đi.

Hai người đều là lão giang hồ nên biết rõ đối phương chẳng phải là tẩu xảo đi ngang qua, hẳn lại sử dụng thủ đoạn đề phòng người khác theo dõi, sau khi đảo một vòng mới quay lại.

Hai người trong bóng tối nhìn nhau đều cảm thấy kỳ quái. Khó nói người đó đến để gặp Nhậm Thanh Thị chứ?

Quả nhiên không tới nửa tuần trà, người đó quay lại nhưng không dùng khinh công từ trên cao vào mà chạy vòng vèo dưới mặt đất, từ ngõ nhỏ chỉ cách chỗ ẩn thân của hai người một bức tường vượt tường vào trong nhà.

Lưu Dụ thấp giọng hỏi: "Có cần thay đổi chỗ nấp không?"

Yến Phi hiểu rõ ý gã, sợ mình nấp sau bức tường sẽ không nghe rõ đối phương như ở trên vị trí cao, bèn nói: "Xem có ai tới gặp hẳn không rồi hãy tính."

Cả hai đều cảm thấy việc này không tầm thường. Theo đạo lý thì chỗ tiếp giáp với dân cư, lại là sào huyết bí mật của Nhậm Thanh Thị lựa chọn, ở giữa Kiến Khang sẽ không dễ dàng để người khác khám phá. Thậm chí có thể là nơi để thị lẩn tránh Lương Hồ Bang hoặc người của Hoàn Huyền để bảo đảm an toàn.

Nếu như có người biết nơi ở của Nhậm Thanh Thị thì người đó phải có quan hệ mật thiết phi thường với thị. Nếu là như thế, người này đến vào lúc này để làm gì? Nếu như để kiếm Nhậm Thanh Thị thì khi không gặp thị đã lập tức ly khai rồi.

Yến Phi thấp giọng: "Lại có người tới. Người này đi dưới đường, tốc độ cực nhanh. Khẳng định là cao thủ nhất lưu."

Lưu Dụ lầm bầm: "Thật là cổ quái."

Lúc này người kia vượt tường vào nhà, Yến Phi chỉ chỉ lên cao. Hai người rời khỏi tàng cây, trèo lên mái nhà nằm phục xuống chỗ cũ.

Yến Phi nhắm mắt, toàn lực thi triển "nhật nguyệt lệ thiên đại pháp" mà chàng mới sửa đổi. Những lời đối thoại của hai người trong phòng lập tức truyền vào tai không sót một lời, cho dù đối phương cố ý hạ thấp giọng xuống nhưng cũng không thoát khỏi linh nhĩ có khả năng thông thiên của chàng.

Lưu Dụ không dám quấy nhiễu chàng, lại hận không thể mượn đôi linh nhĩ đó sử dụng để cởi bỏ mối nghi ngờ trong lòng mình.

Yến Phi quay sang gã nói: "Là Từ Đạo Phúc và Cô Thiên Thu, thật là ông trời có mắt."

Đoạn chàng lại nhắm mắt nghe ngóng.

Lưu Dụ trong lòng như sóng trào, gã đã hiểu mọi chuyện. Căn phòng dành cho thường dân này là sào huyệt của Tiêu Dao giáo ở Kiến Khang nên giáo đồ Tiêu Dao giáo là Cô Thiên Thu mới lợi dụng làm nơi bí mật gặp gỡ Từ Đạo Phúc. Có thể nào Cô Thiên Thu không biết Nhậm Thanh Thị vừa mới rời khỏi đây không?

Từ Đạo Phúc là môn nhân đắc ý của Tôn Ân, tự nhiên là tử địch của Nhậm Thanh Thị. Cô Thiên Thu câu kết với Từ Đạo Phúc như thế, cũng trở thành địch nhân của Nhậm Thanh Thị.

Theo đạo lý mà nói, Cô Thiên Thu hiện tại phải vô cùng bận rộn vì an bài cho việc trao đổi người mà bên ba lao lực. Hơn nữa, hẳn còn phải chuẩn bị đầy đủ lương thực cho hơn năm trăm người dùng trong ba tháng, không thể phân thân.

Nhưng hẳn lại đến đây để bí mật gặp gỡ với Từ Đạo Phúc, tất phải là việc vô cùng khẩn cấp cần gấp ngay Từ Đạo Phúc để thương lượng. Việc này có quan hệ đến việc trao đổi tù binh sáng mai nên Yến Phi mới nói "ông trời có mắt" là vì thế.

Yến Phi vẫn ngưng thần nghe ngóng.

Câu đầu tiên, Từ Đạo Phúc chất vấn đối phương tại sao lại thấp Thiên Sư đăng gọi hẳn lập tức đến gặp. Cô Thiên Thu liền đáp "cơ hội đến rồi", đoạn trầm ngâm không nói.

Từ Đạo Phúc hạ thấp thanh âm đến mức khó nghe: "Chỗ này tựa hồ có người vừa đến. Lần trước khi ta tới, cửa sổ kia vẫn đóng."

Cô Thiên Thu nói: "Đó là Nhậm Thanh Thị, nhưng nhị soái cứ yên tâm, nàng ta đã theo thuyền của Hác Trường Hanh đi xa rồi. Trừ diệt được nàng ta và Mạn Diệu thì không một ai có thể biết địa phương này nữa."

Từ Đạo Phúc giọng lạnh lùng: "Nhậm Thanh Thị"

Rồi gã bật cười nói tiếp: "Nhưng bọn ta phải cảm kích nàng ta mới đúng. Nếu không có nàng ta giúp đỡ, làm sao trừ được con trùng hồ đồ vô đức vô năng Tư Mã Diệu. Rốt cuộc là việc khẩn cấp gì?"

Chỉ cần theo cách xưng hô của Cô Thiên Thu gọi Từ Đạo Phúc là nhị soái, là đủ biết Cô Thiên Thu là người của Thiên Sư Đạo. Hơn nữa có thể hẳn là nằm vùng của Thiên Sư Đạo trong Tiêu Dao giáo, con người Tôn Ân thật quá lợi hại.

Cô Thiên Thu nói: "Tối nay Tư Mã Nguyên Hiến suất lĩnh thủy sư vây đánh Hác Trường Hanh, tuy hẳn mượn tay kiếm của Sở Vô Hạ giết chết Mạn Diệu, nhưng lại bị Yến Phi thừa lúc hỗn loạn bắt sống. Yến Phi dùng nhĩ tử bảo bối này của Tư Mã Đạo Tử để trao đổi với những Hoang nhân bị cầm tù và chiến thuyền, lương thực."

Từ Đạo Phúc tinh thần đại chấn động, do đó thanh âm gia tăng, thất thanh hỏi: "Có việc này ư?"

Cô Thiên Thu trầm giọng nói: "Đó là cơ hội Thái Thượng lão tổ ân tứ cho bọn ta. Không những có thể làm Kiến Khang đại loạn, mà có thể đưa Yến Phi vào tử địa."

Yến Phi chấn động, ngẫm khen may mắn làm sao ma xui quỷ khiến cho chàng nghe được đối thoại bí mật của hai tên này. Nếu không sẽ gặp kết cục bi thảm, lại hại chết tất cả bọn Hoang nhân nữa.

Từ Đạo Phúc nói: "Ta không hiểu?"

Cô Thiên Thu nói: "Tuyệt diệu nhất là Yến Phi muốn mượn người đàm phán với Tư Mã Đạo Tử tấu xảo lại

gặp đúng ta, bị ta dùng lời nói bảo chứng làm hấn tin tưởng hoàn toàn không nghi ngờ ta. Mọi điều kiện đã đàm phán xong, sau khi trao đổi tù binh, ta sẽ lưu lại trong tay Yến Phi làm con tin để đảm bảo giao dịch thành thực."

Từ Đạo Phúc hỏi: "Tư Mã Đạo Tử phản ứng thế nào?"

Cô Thiên Thu cười lạnh: "Đó là lựa chọn của lão, lại còn khen ta có lòng trung với chủ. Con mẹ nó! Cái chết của Tư Mã Diệu đã làm lão chân tay rối loạn, các đại thần trong triều ai cũng nghi ngờ lão hại chết huynh trưởng, chỉ là không dám nói ra mà thôi! Yến Phi quả là cao minh phi thường, đánh trúng chỗ yếu hại làm lão không thể không khuất phục, đến lúc này bọn ta vẫn không hiểu tại sao Yến Phi lại làm được chuyện đó. Cũng giống như không một ai hiểu rõ làm sao hấn lại có bản lĩnh chém chết Trúc Pháp Khánh."

Từ Đạo Phúc giận nói: "Điều đó ó thể hiện cho Trúc Pháp Khánh hữu danh vô thực, Yến Phi thì có gì mà ghê gớm? Chỉ là thủ hạ bại tướng dưới tay Thiên Sư mà thôi."

Trong lòng Yến Phi nghĩ người càng khinh thị ta càng tốt, tối nay ta sẽ cho người không còn chỗ mà chạy.

Từ Đạo Phúc tiếp tục hỏi: "Thiên Thu có diệu kế gì?"

Cô Thiên Thu cười âm hiểm hỏi lại: "Nếu như trong khi trao đổi tù binh, ta lén giết chết Tư Mã Nguyên Hiền thì nhị soái nói xem sẽ phát sinh sự tình gì?"

Yến Phi cảm thấy sống lưng lạnh buốt, kế đó đúng là vô cùng ngoan độc. Giữa lúc quân lính hai bên không đề phòng, Cô Thiên Thu khẳng định có thể đắc thủ. Tình hình tiếp theo thật không dám tưởng tượng.

Tư Mã Đạo Tử đau đớn vì mất ái tử chắc chắn sẽ tức giận phát điên, sẽ hạ lệnh đại khai sát giới giết hết Hoang nhân để tiết hận.

Yến Phi lại không có lựa chọn chỉ còn cách liều chết cứu người, rơi vào thế cục chiến đến chết, thảm đạm thu trường.

Từ Đạo Phúc vui mừng hỏi: "Kế đó tuyệt diệu. Người cần bọn ta phối hợp thế nào?"

Cô Thiên Thu nói: "Giao dịch tiến hành trên mặt sông, sau khi ta giết người lập tức nhảy xuống nước. Nhị soái chỉ cần chuẩn bị cho ta một chiếc khoái thuyền ở bờ nam tiếp ứng là thành công rồi."

Đoạn hấn lại nói thời gian và địa điểm cũng như cách thức giao dịch.

Từ Đạo Phúc hỏi: "Thiên Thu an trí các thê thiếp ở Kiến Khang thế nào?"

Cô Thiên Thu nói: "Việc này xin nhị soái giúp cho, cần nhất là bảo đảm cho hai nhi tử của ta. Ngoài ra thì tùy nhị soái xem tình hình rồi quyết định."

Yến Phi thầm mắng. Một người ti bỉ ngoan độc như hấn thật làm người ta tức giận.

Từ Đạo Phúc nói tiếp: "Những việc nhỏ này cứ để ta lo. Thiên Thu lần này lập được đại công, ta sẽ báo cáo hết sự thật với Thiên Sư và thỉnh lão nhân gia thu người làm truyền nhân."

Cô Thiên Thu vui mừng: "Đa tạ nhị soái giúp đỡ."

Từ Đạo Phúc tăng lời: "Người đáng được hưởng mà, Thiên Sư đã từng nói chỉ dưới hai tình huống như sau mới có thể tiến công Kiến Khang. Một là, Kiến Khang đại loạn, không đánh cũng vỡ. Hai là, Bắc Phủ binh bị kiềm chế không cựa quậy được. Nếu không Kiến Khang với thành trì vững chắc, lại có các thành trấn bốn bên duy trì. Nếu đánh mãi không được, để Bắc Phủ binh phái đại quân đến cứu viện thì khẳng định được không bằng mắt."

Đoạn gã lại hỏi: "Tư Mã Đạo Tử có tự thân chủ trì giao dịch không?"

Cô Thiên Thu đáp lại: "Cái đó đương nhiên. Quan hệ tới sinh tử của nhi tử, lão tuyệt sẽ không giao cho người

khác. Hà! Lão nghĩ ta sẽ là con chó săn vì lão chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi, chỉ có Thiên Sư đạo mới là thiên địa chính giáo, chỉ có người của bọn ta mới có tư cách làm chủ phương nam, bọn ta phải lấy lại những gì đã mất."

Từ Đạo Phúc nói: "Ngày nào Tư Mã Đạo Tử chưa chết, Kiến Khang vẫn chưa chân chính đại loạn. Để lúc đó ta sẽ tự thân suất lĩnh một đội hảo thủ tinh nhuệ, lợi dụng cơ hội giết chết Tư Mã Đạo Tử. Như thế ngày mai chúng ta sẽ tiện bề cáo với Thiên Sư."

Cô Thiên Thu bảo: "Bây giờ ta lập tức phải trở về, nhất thiết trông cậy vào Nhị Soái duy trì."

Từ Đạo Phúc dặn dò: "Cẩn thận đó"

Nói xong đi mất.

Lưu Dụ nhìn theo hai đạo nhân ảnh theo nhau rời khỏi, nói: "Võ công Cô Thiên Thu cũng tương đương không kém."

Yến Phi nói: "Không chỉ võ công không tầm thường, tối lợi hại là bộ não của hắn. Chỉ trong một thời gian ngắn gặp ta mà có thể nghĩ ra độc kế có thể điên đảo Kiến Khang, gã này phải sớm trừ diệt."

Lưu Dụ ngờ ngạc hỏi: "Hắn nghĩ ra được độc kế gì?"

Yến Phi thuật lại những điểm chính trong câu chuyện của Từ Đạo Phúc và Cô Thiên Thu rồi bảo: "Nếu như lão thiên gia không có mặt, bọn ta khẳng định sống không qua được ngày mai."

Lưu Dụ hít một hơi khí lạnh, đồng ý: "Giết được Từ Đạo Phúc hay không không quan trọng, nhưng tên đó đích xác không thể dung tha hắn tiếp tục hại người."

Yến Phi trầm ngâm: "Vấn đề là làm sao ngăn cản hắn không xuất thủ giết Tư Mã Nguyên Hiên. Nếu như bọn ta chế ngự hắn vào lúc hắn chuẩn bị xuất thủ, nhiều khả năng sẽ làm bên Tư Mã Đạo Tử hiểu nhầm."

Lưu Dụ hiểu rõ ý tứ Yến Phi, dưới tình hình đó hai bên đều căng thẳng như dây đàn. Bất kỳ hành động gì khác lạ sẽ làm tình hình khẩn trương, đột biến như lửa đổ dầu thêm, một khi tai biến xảy ra, tình hình sẽ phát triển theo chiều hướng khác không thể thu thập được nữa. Chắc chắn Cô Thiên Thu sẽ có những cao thủ xuất sắc nhất của Tư Mã Đạo Tử đi theo để tiếp nhận Tư Mã Nguyên Hiên. Nếu như bọn gã xuất thủ đối phó Cô Thiên Thu, rất khó dự đoán phản ứng của các cao thủ tùy hành này.

Giao dịch được tiến hành trên hai chiếc khoái đỉnh. Dù cao minh như Yến Phi, Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ cũng không thể nắm chắc sẽ nhanh chóng khống chế được cục diện. Hơn nữa còn có Từ Đạo Phúc và cao thủ Thiên Sư Đạo như hỗ phục rình mò bên cạnh.

Với tài trí của Từ Đạo Phúc, nếu hắn thấy tình hình không hay sẽ hạ lệnh cho thủ hạ tấn công bên Tư Mã Đạo Tử, lập tức gây ra đại loạn.

Lưu Dụ hỏi: "Bọn ta liệu có thể làm Cô Thiên Thu không có cơ hội tiếp xúc Tư Mã Nguyên Hiên không?"

Yến Phi lắc đầu: "Cách thức trao đổi người đã thương lượng xong. Nếu bọn ta đột ngột thay đổi chỉ làm Tư Mã Đạo Tử nghi ngờ, bất lợi cho bọn ta, Từ Đạo Phúc có thể dễ dàng phá vỡ giao dịch."

Lưu Dụ than: "Biện pháp duy nhất là bí mật gặp Tư Mã Đạo Tử, nhưng việc này không thể làm được. Nếu bọn ta hẹn gặp Tư Mã Đạo Tử, hắn tất sẽ gặp Cô Thiên Thu thương lượng."

Yến Phi nói: "Chỉ cần Tư Mã Đạo Tử không ở trong cung nội được phòng thủ sâm nghiêm là ta có biện pháp."

Lưu Dụ đầu đầu hỏi: "Chỉ hận bọn ta căn bản không biết Tư Mã Đạo Tử ở chỗ nào?"

Yến Phi nói: "Bọn ta trước tiên rời khỏi đây rồi mới nói."

Lưu Dụ có cảm giác chàng đã nghĩ ra biện pháp đối phó liền vui vẻ đi theo.

Hồi 26

Hoàn Khán Khí Sở

Tư Mã Nguyên Hiển thần sắc rầu rĩ ngồi cúi gằm mặt xuống bên rìa một khu rừng rậm. Thấy người đến là Yến Phi, hần oán hận trừng mắt nhìn gã một cái rồi lại cụp mắt xuống.

Yến Phi đột nhiên phát sinh suy nghĩ kỳ dị. Nếu đổi lại mình là Tư Mã Nguyên Hiển thì sao? Cha là người có quyền thế nhất phương nam, đến lúc trưởng thành chỉ chuyên nhìn vào gia thế thân phận, đặc biệt là ở đại đô thành chỉ nói những chuyện hảo huyền mà không một ai dám nghịch lại ý của mình.

Chàng tự nghĩ mình cũng có thể sẽ biến thành một Tư Mã Nguyên Hiển khác.

Hắn hiện tại đang hận mình thấu xương. Việc bị giam cầm là mối kỳ sỉ đại nhục đối với hắn nên khi nhìn thấy mình hắn có tâm tình ác liệt và nhần thần oán độc như thế là điều dễ hiểu.

Nhưng Tư Mã Nguyên Hiển cũng biết rõ bọn chàng tuyệt không dám động tới nửa sợi lông của hắn.

Tay chân Tư Mã Nguyên Hiển đều bị dây gân bó trói chặt. Không cần nói cũng biết huyết đạo cũng đã bị chế trụ. Yến Phi dừng lại trước mặt hắn, thân thiện hỏi: "Công tử có biết có người muốn giết người hay không?"

Tư Mã Nguyên Hiển ngẩng đầu nhỏ phì một cái, một cục đờm bắn thẳng vào mặt chàng, thần sắc hần phần hận tới cực điểm. Yến Phi nhẹ nhàng tránh qua, làm như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục nói: "Muốn giết người chính là Cô Thiên Thu và Từ Đạo Phúc. Mục tiêu của bọn chúng còn có người và cha người nữa."

Tư Mã Nguyên Hiển giật bắn mình, hét lớn: "Đừng có hồ ngôn loạn ngữ nữa!"

Yến Phi cười nhẹ: "Lúc này ta liệu còn có tâm tình hồ ngôn loạn ngữ làm lãng phí thời gian nữa ư? Người thử nghĩ xem, nếu như người bị người sát hại trong lúc tiến hành trao đổi thì sẽ phát sinh tình huống gì? Bọn ta đương nhiên là chết chắc không sai, nhưng phía cha người cũng sẽ trận cước đại loạn, không còn cách nào làm tân hoàng thuận lợi đăng cơ nữa."

Tư Mã Nguyên Hiển cuối cùng cũng nhìn thẳng gã, thần sắc hoà hoãn lại, trầm giọng hỏi: "Yến Phi người không nên gạt ta. Nếu không, người có ngày rơi vào tay ta, ta sẽ cho người muốn sống không được, muốn chết không xong đó. Người có bằng chứng nào mà nói Cô Thiên Thu muốn giết ta?"

Yến Phi nhẫn nại giải thích: "Cô Thiên Thu nhiều khả năng là người nằm vùng của Thiên Sư đạo trong Tiêu Dao giáo. Chính tại ta đã nghe hắn và Từ Đạo Phúc bí mật gặp gỡ nói chuyện. Hắn mở miệng, ngậm miệng đều gọi Từ Đạo Phúc là Nhị Soái. Từ Đạo Phúc lại nói nếu như Cô Thiên Thu có thể giết người lập công, hắn sẽ bẩm Tôn Ân để xin lão nhận Cô Thiên Thu làm đồ đệ."

Chàng không ngần ngại giải thích tỷ mỉ rõ ràng để bày tỏ thành tâm hợp tác nhằm hoá giải nguy cơ trước mắt.

Tư Mã Nguyên Hiển lộ xuất thần tình suy nghĩ, trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Làm sao người biết đó là Cô Thiên Thu? Người gặp hắn ở đâu?"

Yến Phi nói rõ tường tận, kể cả việc xảo hợp gặp Cô Thiên Thu và Từ Đạo Phúc bí mật gặp gỡ. Riêng chuyện Nhậm Thanh Thị thì dấu biến, nói Nhậm Thanh Thị không y ước đến gặp, đương nhiên cũng không đề cập tới Tâm bội hoặc Lưu Dụ. Tư Mã Nguyên Hiển thở gấp mấy hơi, hiển nhiên hắn đã bắt đầu tin câu chuyện của Yến Phi. Tao ngộ lý kỳ khúc chiết như vậy, tuyệt không thể tùy tiện nghĩ ra được nên hắn nói: "Chỉ cần các người giải khai trói buộc của ta, giải hết huyết đạo cho ta thì ta sẽ giả vờ như vẫn bị chế trụ kinh mạch, có thể phản kích Cô tặc khi hắn hạ thủ."

Yến Phi nhíu mày nói: "Làm thế thì có hai vấn đề. Trước tiên là bọn ta tuyệt không tin tưởng người, sợ người đến lúc đó lại giở trò quỷ. Ví dụ như nếu người nhảy xuống sông thì bọn ta phiền phức rồi. Nói trắng ra thì

trong tình hình đó dễ giết người thì dễ, nhưng để bắt sống người lại thì không thể nào làm được.

Song mục Tư Mã Nguyên Hiển thoáng chút nộ hoả, nhưng hấn lại trấn áp phần nộ trong lòng xuống, hỏi: "Còn vấn đề nữa là gì?"

Yến Phi nói: "Vấn đề nữa là nếu Từ Đạo Phúc thấy cục thế bất diệu sẽ lệnh cho thủ hạ công dã lệnh tôn. Lệnh tôn gặp phải mai phục thì tình hình cũng không khác nhau mà. Đúng không?"

Tiếp đó lại nói: "Từ bây giờ đến lúc trao đổi người chỉ còn hơn hai thời thần. Nếu có thể liên lạc với lệnh tôn, bọn ta có thể tương kế tựu kế làm giao dịch hoàn thành. Công tử lại có thể về bên lệnh tôn. Nói không chừng còn có thể tiêu diệt được Từ Đạo Phúc và thủ hạ của hấn, thật là nhất cử lưỡng đắc. Công tử thấy thế nào?"

Tư Mã Nguyên Hiển suy nghĩ giây lâu, gật đầu nói: "Phương pháp duy nhất là ta sẽ viết một phong thư, do người mang đến cho cha ta. Ta có biện pháp làm cha ta hiểu thư đó là do ta tự nguyện viết ra."

Yến Phi hỏi: "Làm sao để đưa phong thư đó đến tay cha người đây?"

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Người có thể mang thư tới trao tận tay cho một vị thái giám tên là Trần công công trong vương phủ của bọn ta. Lão sẽ có cách tìm gặp cha ta."

Yến Phi nhú mày hỏi lại: "Nếu như lão lại đang bận rộn để chuẩn bị cho việc trao đổi người, không có trong phủ thì có phải ta mất công toi không?"

Tư Mã Nguyên Hiển lộ thần sắc do dự, như thể hấn không muốn nói ra những chuyện liên quan đến Trần công công, nhưng vì để tự cứu mình, không còn cách nào khác, đành nói: "Yến huynh có thể vì ta mà giữ bí mật những chuyện liên quan đến Trần công công không?"

Yến Phi thản nhiên nói: "Ta đối với sự đấu tranh của chính quyền Nam-Bắc căn bản không hứng thú một chút nào. Biên Hoang tập chính là nhà ta. Sự việc lần này kết thúc ta sẽ trở về Biên Hoang tập. Công tử xin cứ phóng tâm mà nói đi."

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Ồ Kiến Khang, Trần công công chỉ nghe lời một mình cha ta thôi, từ trước tới nay chưa từng rời phủ. Việc bảo đảm an toàn trong phủ là do lão phụ trách. Người mang thư chắc là Yến Phi người. Khi người kinh động lão, lão có thể xuất thủ thử thách người. Nếu võ công người không giỏi, lão sẽ động thủ bắt người, rồi thiết pháp tìm cách hỏi ra chỗ ta hạ lạc ở đâu từ miệng người đó."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Trong vương phủ lại có thái giám lợi hại thế sao? Tại sao người không dấu chuyện này đi, nói không chừng có thể không cần trao đổi người mà người vẫn có thể thoát hiểm về nhà được đó."

Tư Mã Nguyên Hiển cười khỏ: "Trước hết ta biết Hoang nhân là những người bất khuất, không sợ sinh tử. Một việc gì không hay có thể sẽ hại ngược lại ta. Tiếp đó ta cũng muốn khám phá chân diện mục của Cô Thiên Thu. Nếu như có thể bắt sống hấn thì từ hấn có thể phá bỏ được mạng lưới tình báo của Thiên Sư đạo ở Kiến Khang, chặt đứt tai mắt của Tôn Ân. Như thế ta cũng gián tiếp lập công, sẽ được cha quý hơn. Quan trọng hơn cả là ta không muốn có một đại địch như là Yến Phi người. A! Ta tuy thụ nhục bị giam cầm, nhưng vẫn vô cùng bội phục bọn các người thần thông quảng đại."

Yến Phi bất chợt phải nhìn hấn bằng con mắt khác, thầm nghĩ quả thực hấn đã trưởng thành rất nhiều, không còn là một tên tiểu lưu manh vương tộc không biết tự lượng, muốn tranh phong cùng Tạ An ngày xưa nữa.

Chàng bèn cười nhẹ hỏi: "Người chẳng phải là hận Hoang nhân bọn ta nhập cốt sao?"

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Hận các người là một chuyện, biết thực lực của các người lại là một chuyện khác. Thật ra, chuyện tranh đấu này cho đến giờ ta vẫn chưa biết nên làm thế nào là tốt. Mặt khác, ta bị sự thẳng thắn và thành ý của người cảm động. Ta có thể lập lời thề độc, nếu các người vào lúc trao đổi người mà trừ bỏ hết những cấm chế trói buộc tay chân thì ta sẽ hợp tác cắn mật với các người để bắt sống Cô Thiên Thu, lại hoàn thành giao dịch trao đổi người. Nếu như trái lời thề, Tư Mã Nguyên Hiển ta sẽ đoán thọ 30 năm."

Yến Phi gật đầu: "Ta tin tưởng thành ý của người. Nhưng còn cần làm cho những người khác cũng đồng ý mạo hiểm này. Hy vọng người hiểu cho."

Gã lại nói tiếp: "Võ công Trần công công so với người thế nào?"

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Cái đó ta không biết. Võ công Trần công công chỉ có thể dùng từ thâm bất khả trắc để hình dung. Cha ta rất ít khi chân chính tôn kính một người nào, nhưng Trần công công lại là một ngoại lệ."

Tiếp đó, hắn tả lại diện mạo Trần công công, lại cho biết phương pháp tìm lão ở Lang Nha vương phủ. Cuối cùng, hắn nói: "Ta cần viết thư! Viết xong sẽ để cho các người xem qua rồi do ta dùng phương pháp đặc biệt và biểu tượng gia đình niêm phong lại. Cha ta chỉ nhìn qua là biết những lời trong thư đều phát từ chân tâm của ta."

Yến Phi nói: "Ta phải đi lo bút mực cho người."

Tư Mã Nguyên Hiển lần đầu tiên lộ vẻ tươi cười thân thiện, nói: "Chỉ cần Yến huynh giải khai trói buộc hai tay là ta có thể tự lấy ra trong mình chỉ dụ ban phát quân lệnh, bút, giấy, mực và cả con dấu niêm phong nữa."

Yến Phi trong lòng thầm than. Tư Mã Nguyên Hiển là địch nhân, nhưng lại có thể đối với kẻ địch trong một tình huống vi diệu mà thiết lập giao tình giữa người với người. Vừa rồi, Tư Mã Nguyên Hiển đối với gã chỉ là một tên vương tộc tử đệ cuồng ngạo tự đại, không có tình người, nhưng chỉ tiếp xúc một lát đã thấy hắn có nhiều ưu điểm. Không kỳ lạ tại sao cha hắn lại toàn lực tài bồi cho hắn. C không nói gì, thò tay giải khai gân trấu trói hai tay hắn.

Yến Phi chạy ra bìa rừng, nói với Đồ Phụng Tam: "Ta có điểm bất nhẫn không muốn trói hai tay hắn lại nữa. Đồ huynh có thể thay ta làm không?"

Đồ Phụng Tam cười nói: "Yến huynh đúng là một đại hảo nhân!"

Nói xong, hắn lấy mũ trùm kín đầu che dấu diện mạo rồi nhẹ nhàng tiến vào chỗ Tư Mã Nguyên Hiển trong rừng.

Yến Phi cất mật hàm mà tất cả mọi người đã xem qua nhưng không thấy có vấn đề gì vào trong người. Cao Ngạn hai tay dang Diệp Luyến Hoa lên nói: "Thần binh của lão nhân gia người đã mang đến rồi, lại còn một bản bảo cấp bí lục nữa. À! Khi ta đi lấy bảo vật này về cho người thì bất ngờ gặp phải một đội tuần binh. Ta chỉ sợ Diệp Luyến Hoa sẽ đột nhiên phát ra tiếng động cảnh báo thì thật không biết nên cảm ơn nó hay là oán hận nó nữa."

Yến Phi vừa cười vừa tiếp lấy Diệp Luyến Hoa đeo lên lưng. Tay lại mở bọc vải dầu được quấn rất kỹ lấy "Tham Đồng Khế" ra, bất chợt nghĩ tới tình cảnh lúc Tạ An tặng chàng bảo thư này, tưởng chừng như vừa xảy ra vậy.

Chàng ngồi xổm xuống, hỏi: "Tình hình trên sông thế nào?"

Đột nhiên trong lòng gã chấn động, liền lấy yên vụ đạn còn thừa ra đưa cho Lưu Dự lúc này đang lưu thần quan sát tình hình đường lớn bên ngoài bìa rừng dọc theo bờ sông. Gã đáp: "Vẫn bình thường. Những thuyền bè của người dân đã li khai chỉ sợ phải đến ngày kia mới dám quay về. Thủ đoạn của Hác Trường Hanh quả thực ngoan độc."

Yến Phi biết gã nói tới việc Hác Trường Hanh dùng hỏa tiễn đánh phá thuyền dân, không hiểu tại sao Yến Phi lại đột nhiên nhớ tới việc Hác Trường Hanh từng nói có biết An Ngọc Tình. Chỉ không biết giữa hai người có quan hệ thế nào?

Đồ Phụng Tam trở lại, ngồi xuống bên cạnh Yến Phi, nhẹ giọng nói: "Yến huynh phải cẩn thận! Tư Mã Đạo Tử thiên tính ích kỷ, lại vô cùng háo thắng, làm việc không lựa thủ đoạn, tính không dễ dàng đối phó đâu."

Can Ngạn mỉm cười hỏi: "Tiểu Phi chỉ đi đưa thư mà thôi! Liệu có vấn đề gì nữa đây?"

Lưu Dự nói: "Cẩn thận bao giờ cũng tốt. Cứ mù quáng tin tưởng người khác thì vô cùng nguy hiểm. Đặc biệt lần này chúng ta không thể thất bại được."

Yến Phi gạt đầu: "Ta biết rồi."

Nói xong, gã theo đường nhỏ ngoài bìa rừng mau chóng tiến về Kiến Khang.

Lưu Dụ nhìn Cao Ngạn hỏi: "Chi Độn đại sư phản ứng thế nào?"

Cao Ngạn vui vẻ nói: "Đại sư đã mang lương thực chuyển lên ba thuyền hàng rồi, lại nhân lúc hỗn loạn đã đưa thuyền lên thượng du. Mọi việc đều do những bang hội có quan hệ mật thiết với Phật môn chủ trì, đảm bảo thần bất tri quỷ bất giác. Đương nhiên là ngoại trừ đức phật Như Lai ra rồi!"

Đồ Phụng Tam tính toán: "Như vậy thì bọn ta tạm thời yên tâm về vấn đề lương thực. Chỉ cần bọn ta có thể ngăn cản không cho Hắc Trường Hanh đến Biên Hoang thì việc thu phục Biên Hoang sẽ không còn bao lâu nữa."

Cao Ngạn đứng dậy nói: "Hai vị lão ca cứ nghiên cứu đại kế phản công Biên Hoang tập cho tốt nhé. Ta phải lập tức đến Tê Vân Tự để an bài cho các huynh đệ tử muội Hoang nhân lập tức triệt thoái. Bọn họ sẽ ở nơi ước định chờ bọn ta."

Sau khi Cao Ngạn đi khỏi, Đồ Phụng Tam cười bỏ tâm tình, vui vẻ cười nói: "Trước đây, người ta bội phục nhất là Hoàn Ôn. Hiện tại, ta bội phục nhất lại là Tạ An."

Lưu Dụ hứng thú hỏi: "Đồ huynh tại sao lại có thay đổi như vậy?"

Đồ Phụng Tam không trả lời trực tiếp câu hỏi của gã mà hỏi lại: "Lưu huynh có tin vào "khí số" không?"

Lưu Dụ ngắt người một lát, nói: "Cái này rất khó nói. Lúc thì tưởng chừng hư vô phiêu diêu, lúc lại vô cùng thực tế. Khi ta nghe Hồ Bân nói với ta việc Yến Phi đã chém chết Trúc Pháp Khánh, ta lần đầu tiên nghĩ như vậy thì khí số của Biên Hoang tập vẫn chưa hết. Người nói xem ta có tin là có khí số hay là không đây?"

Đồ Phụng Tam cười nhẹ: "Không đơn giản là khí số của Biên Hoang tập vẫn chưa tận mà là khí số của Lưu Dụ người vẫn chưa tận. Người và Yến Phi khẳng định là một đôi bạn hữu trời sinh. Trước đây đã có trận chiến Phì Thủy đáng tự hào, tiếp đó lại dùng Tâm bội trừ khử bắc phương đệ nhất nhân Trúc Pháp Khánh. Lần này, nếu không có người đi gặp Nhậm Thanh Thị thì không thể phá vỡ âm mưu của Cô Thiên Thu. Ta phải nói là không phải khí số Biên Hoang tập chưa tận, mà là khí số của Lưu Dụ người chưa tận. Xin cho ta thu hồi lại lời khuyên người trốn về Biên Hoang tập nhé."

Mục quang sắc bén của Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam nhìn nhau. Một lát sau, Lưu Dụ hạ giọng nói: "Đồ huynh bắt đầu có lòng tin đối với ta rồi."

Đồ Phụng Tam nói: "Cảm giác của người thế nào?"

Lưu Dụ trầm ngâm: "Khi ta nghe tin tức nói Trúc Pháp Khánh bị Yến Phi chém chết, ta tưởng chừng bỗng nhiên đứng giữa ngã tư đường của sinh mệnh nên ta phải có quyết định. Một khi đã hạ quyết tâm, chỉ còn cách phẫn chấn đi lên theo con đường mình đã chọn, bỏ hết sinh tử thành bại ra bên ngoài, vĩnh viễn không thay đổi."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Người đã lựa chọn con đường nào?"

Lưu Dụ nói: "Đồ huynh không nên cười ta si tâm vọng tưởng. Ta từ nhỏ coi Tổ Dịch là đối tượng sùng bái. Tại phương nam, chỉ cần có huyết tính nam nhi là có bốn phần bắc phạt Trung Nguyên, thu phục Hoàng Hà. Con đường ta chọn là hoàn thành di nguyện của Huyền Soái, hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ."

Đồ Phụng Tam điềm đạm nói: "Tổ Dịch tịnh không nói ngoa, vì thế mới nói "tráng chí vị thù thân tiên tử" *. Nhưng ông ta quả thật là một anh hùng hào kiệt."

Lưu Dụ lộ thần sắc nhớ lại chuyện xưa, từ từ nói: "Khi Huyền Soái còn tại thế, bọn ta đối chọi với quân đại Tần tại Phì Thủy, ông ta từng nói với ta rằng nếu người muốn làm thủ hạ tướng sỹ vì người mà bán mạng, trước tiên cần phải trở thành anh hùng trong lòng và trước mắt họ. Ta luôn luôn lấy câu nói đó để tự khích lệ bản thân mình. Nhưng đôi lúc lại không thành công, ngay cả chính mình cũng nghĩ mình sẽ biến thành cẩu

hùng. À! Nhưng nghĩ lại thì ta quả thật có chút vận khí. Hồ Bân đã cho ta biết hiện tại trong Bắc Phủ binh, các tướng lĩnh trẻ tuổi đều coi ta là một Tạ Huyền khác."

Đồ Phụng Tam than: "Người đương nhiên là có vận khí, nếu không tại sao Tạ Huyền, chân truyền của Tạ An, lại không chọn Lưu Lao Chi và Hà Khiêm là hai đại tướng đương quyền có chiến tích lớn lao mà lại phải tận lực tài bồi một tên tiểu tốt như người để làm người kế thừa?"

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Không nói cho ta biết cũng được, nhưng tại sao người lại bội phục An công?"

Đồ Phụng Tam tràn đầy cảm xúc nói: "Trước trận chiến Phì Thủy, đối với thuật nhìn người danh chấn thiên hạ của Tạ An thì ta chỉ nghe nói thế, không coi ra gì. Nhưng trận chiến Phì Thủy đã làm thay đổi tất cả, làm ta thấy Tạ An không hề tự hiềm để bạt Tạ Huyền làm chủ soái Bắc Phủ binh, thực là hạ bút như thần. Nếu thay bằng bất cứ người nào khác đều không có khả năng thu được chiến quả huy hoàng như thế. Làm người ta càng cảm thấy huyền diệu là ông ta cự tuyệt Hoàn Huyền xuất binh tương trợ, lại cấm chỉ Vương Quốc Bảo tham gia vào. Việc nào cũng cho thấy ông ta có trí tuệ hơn người và có nhãn lực cao thâm không thể đo lường được."

Tiếp đó, hắn chăm chú nhìn kỹ Lưu Dụ, từng chữ từng chữ nói: "Ta trước đây luôn nghi ngờ không hiểu. Từ sau khi biết người, vẫn chưa tin vào tà thuật này, lại còn muốn Tôn Ân đến đối phó người để phá tan thần thoại về An công. Kết quả thế nào thì chắc không ai rõ bằng người. Người chẳng những tránh được đại kiếp, lại còn là người bày bố cho tình hình tiến triển đến thế này. Chỗ vi diệu có nói ra thì người khác cũng khó mà hiểu rõ hết được. Người nói xem ta có thể nào không bội phục Tạ An được hay không?"

Lưu Dụ than: "Nhưng cứ theo tình hình phát triển mà nói, kẻ thắng lợi cuối cùng không ngoài Hoàn Huyền hoặc Tôn Ân hai người. Ta căn bản không có năng lực vặn hồi cơn cuồng bạo này."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Trước tiên người hãy cho ta biết, người vì thế mà có thể thối chí sao?"

Song mục Lưu Dụ tinh quang lấp lánh, khẳng định: "Không! Tuyệt đối không thể! Ta sẽ phấn đấu hết sức mình. Không một ai có thể thay đổi quyết định của ta."

Đồ Phụng Tam vỗ đùi nói: "Đúng thế! Người căn bản không cần sợ Tôn Ân mà còn phải cảm ơn Tôn Ân đã tạo phản. Di Lặc giáo đã thành quá khứ, chỉ còn lại mối uy hiếp của Tôn Ân, nhưng người lại được toàn thể Phật môn toàn lực chi trì vì họ coi người là người kế thừa Tạ An và Tạ Huyền. Ở phương nam, thực lực của Phật môn như là một hồ sâu không đáy. Ai có thể trong thời gian ngắn như vậy mà chuẩn bị được ba thuyền lương thảo? Ngoài Tư Mã Đạo Tử thì chỉ có Phật môn là làm được. Bọn họ tuy không thể phá hoại và ni cô ra chiến trường, nhưng có thể chi trì cho người ở những phương diện khác. Đó chính là trụ cột của người, là cái để người làm lại."

Lại nói tiếp: "Tới như Hoàn Huyền, ta thừa nhận trong tình hình trước mắt thì không ai có thể chế trụ hắn. Nhưng hắn giết huynh trưởng để tự lập là một sai lầm lớn. Hắn lại bỏ rơi Đại Giang bang và Đồ Phụng Tam ta mà câu kết với Lương Hồ bang là sai lầm lớn thứ hai, làm Chấn Kinh bang của bọn ta và Đại Giang bang đều theo về với Lưu Dụ người."

Lưu Dụ vô cùng vui mừng nói: "Đồ huynh!"

Đồ Phụng Tam giơ bàn tay mà người người đều khiếp sợ ra, bình tĩnh nói: "Giờ này phút này, Đồ Phụng Tam ta nhìn trời phát thệ, không chỉ coi Lưu Dụ người là huynh đệ, mà còn quyết định toàn lực giúp người thành chủ nhân nam phương, rồi bắc phạt Trung Nguyên, chinh phục thiên hạ."

Lưu Dụ giơ hai tay ra nắm chặt tay Đồ Phụng Tam, cảm động nói: "Đồ huynh coi trọng làm ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Nhưng... A! Con đường để trở thành chủ nhân phương nam quá xa xôi. Ta chỉ hy vọng có thể thống soái Bắc Phủ binh ..."

Đồ Phụng Tam lại đặt nốt tay kia lên trên tay Lưu Dụ, ngắt lời gã nói: "Một là không làm, hai là đã làm thì phải làm cho xong. Tư Mã hoàng triều gây họa cho nước cho dân. Người nếu không có cái tâm cứng rắn thì sớm muộn gì cũng sẽ đi vào con đường diệt vong của Tổ Địch mà thôi. Ta không muốn thất bại, chỉ muốn có thắng lợi triệt để."

Lưu Dụ nghiêng chặt rằng, gật đầu nói: "Ta biết rồi. Ngày sau, bất kể ta thành vua hay là giặc cướp thì bọn ta vĩnh viễn vẫn là huynh đệ."

Đồ Phụng Tam cười khỏ nói: "Cũng là một câu tương tự mà Hoàn Huyền từng nói với ta. Nhưng lúc đó ta không tin hẳn vì ta hiểu rất rõ tâm thái của bọn con cháu thế gia đại tộc như hẳn. Nhưng lúc này, Lưu huynh nói ra, ta lại tin tưởng không nghi ngờ vì chúng ta đều xuất thân tương đồng, là người cùng một loại."

Lưu Dụ kiên định nói: "Ta tuyệt sẽ không làm Đồ huynh thất vọng."

Đồng thời gã hiểu rõ cuộc kết minh này không dễ có được, mà phải trải qua bao nhiêu mưa gió và khảo nghiệm rồi.

Lưu Dụ hẳn đang đánh bạc, Đồ Phụng Tam đặt thêm vào một ván rất lớn, coi Lưu Dụ sẽ là người chiến thắng cuối cùng. Nhưng trước mắt thì vốn liếng đồ bạc của bọn họ ít đến đáng thương. Định nhân thì người nào cũng tiền nhiều thế mạnh.

Thành bại phải xem xem khí số Lưu Dụ thế nào mới biết được.

Hồi 27

Mã Xa Mật Hội

Lang Nha vương phủ nằm ở khu vực phía đông thành, rất gần hoàng cung. Sống ở khu vực này toàn là người cao quý trong vương tộc. Trong đó, Lang Nha vương phủ có quy mô lớn nhất, đường hoàng tráng lệ, tường cao, phòng xá liên miên, chủ tớ phân minh.

Giữa những khu nhà có bố trí vườn hoa, rừng cây, non bộ và hoa cỏ, màu sắc phản chiếu làm đình viện một màu xanh ngát, càng tăng thêm vẻ hùng u của vương phủ.

Lúc này, phần lớn các nơi trong khu vực này vẫn sáng đèn. Ngược lại, khu vực hoa viên đình viện của vương phủ lại tối tăm hắc ám làm người phát sinh cảm giác không tầm thường.

Yến Phi đứng trên một ngọn cây cỏ thụ gần đó quan sát cẩn thận toàn thể tình hình khu vực một lượt, bỗng nhiên trong lòng nổi lên suy nghĩ Tư Mã Đạo Tử hiện đang ở trong phủ.

Những lối đi giữa các toà kiến trúc không ngừng có người qua lại càng làm suy đoán của chàng thêm chắc chắn.

Nếu như có thể đối mặt với Tư Mã Đạo Tử để nói chuyện thì chẳng phải lại càng lý tưởng hơn ư?

Nhưng chàng từ bỏ ý tưởng đó. Một là, nhân tâm nan trắc, hơn nữa chàng cũng nhớ lại cách nhìn của Đồ Phụng Tam đối với Tư Mã Đạo Tử. Nhưng vì thời gian không nhiều, bức thư tự tay Tư Mã Nguyên Hiến viết sẽ đủ làm Tư Mã Đạo Tử hiểu toàn bộ sự việc, chàng không cần phải làm những việc thừa thãi, mạo hiểm không cần thiết.

Nhưng một suy nghĩ khác lại dấy lên.

Nếu như đúng là Tư Mã Đạo Tử đang ở trong phủ thì chỉ cần đưa thư vào trong phủ, cho người kiểm tra xong thì có thể lập tức chuyển tới được tay Tư Mã Đạo Tử, không cần đi tìm Trần công công nữa, giảm bớt không ít công sức.

Nhưng chàng lại sợ lúc này Cô Thiên Thu đang ở bên cạnh Tư Mã Đạo Tử, hoặc là đoán sai, Tư Mã Đạo Tử không có trong phủ thì tình hình sẽ khó mà dự liệu. Hơn nữa, việc này phải dựa trên tình thần "không cho phép sai lầm".

Yến Phi âm thầm thở ra một hơi, từ trên ngọn cây nhảy xuống đất, phóng thẳng đến phía hậu viện của vương phủ.

Nếu như không được Tư Mã Nguyên Hiển toàn tâm cho biết phải tìm Trần công công ở chỗ hoa viên rộng lớn đó thì chàng thật không biết bắt đầu từ đâu.

Nhưng vẫn còn có điểm lo lắng, sợ Trần công công đang ở nhà chính thị hầu Tư Mã Đạo Tử thì thật không biết phải làm thế nào.

Chàng vừa thở dài một hơi là có lý do.

Vì hiện nay là một thời kỳ phi thường, Lang Nha vương phủ chắc chắn đồn trú trọng binh tinh nhuệ. Có gì không tốt lập tức chàng sẽ lâm vào tình cảnh không khác gì hãm thân vào hành cung của Mộ Dung Thủy, cuối cùng tất nhiên sẽ đi tới kết cục lực chiến thân vong.

Đến trước bức tường cao của hậu viện vương phủ, Yến Phi nhanh chóng hạ quyết định. Nguyên nhân làm chàng thay đổi vì trong nội viện chỗ nào cũng có bố trí cung thủ, mà chủ yếu là chàng khẳng định lúc này Trần công công không có mặt ở đây. Nếu tiến vào rồi lại phải chạy ra thì tự nhiên lãng phí rất nhiều thời gian quý báu, có thể lại còn là một trường lưu huyết nữa.

Chàng lại nghĩ quan trọng nhất là việc trao đổi tù binh và có thể tiện tay làm Tư Đạo Phúc phải ôm hận. Những chuyện khác đều là thứ yếu.

Tình huống này xảy ra có thể sẽ làm cho họ phải nghi ngờ, rồi không nghĩ đến việc thương lượng gì nữa.

Hơn nữa, Cô Thiên Thu dĩ nhiên là người phụ trách việc trao đổi tù binh nên lúc này đang phải ở Đại giang bện đến tối tăm mặt mũi, không thể nhàn nhã cùng với Tư Mã Đạo Tử trong phủ được.

Theo suy đoán, Tư Mã Đạo Tử hiện đang tọa trấn trong vương phủ, bện tiếp kiến những tướng lĩnh đại thần cao cấp nhất để làm yên lòng người.

Yến Phi chuyển ra đường lớn, chiếc cổng hoành tráng của vương phủ hiện ra trước mắt. Một chiếc xe ngựa từ cửa lớn chạy ra. Yến Phi tăng tốc tiến lại. Bảy, tám tên lính đang đóng cổng, nhìn thấy Yến Phi liền lộ vẻ cảnh giới và hung dữ, trừng trừng nhìn vị khách không mời mà đến đang tới gần.

Bọn chúng hiển nhiên chưa từng gặp Yến Phi, nếu không đã sớm bật kiếm khỏi vỏ rồi.

Yến Phi xoè hai tay ra, biểu thị không có ác ý, cười nhẹ hỏi: "Xin hỏi ai là tướng quân phụ trách đại môn?"

Bọn lính thủ vệ lộ thần sắc trào lộng không khách khí. Một tên trong bọn quát lớn: "Tên tiểu tử ngươi có biết đây là chỗ nào không? Lập tức lượn đi cho ta. Nếu không ta sẽ chặt đứt cặp chân chó của ngươi đó."

Hai tên khác tiến lại gần chàng, một tên hỏi: "Bây giờ là lúc nào rồi?"

Yến Phi thầm nghĩ cứ xem việc này thì biết tên nói đầu tiên có chút hảo ý, cảnh cáo chàng phải lập tức chạy đi. Còn hai tên đang đến gần chắc đã quyết định sẽ xuất thủ giáo huấn chàng. Như vậy đủ biết bọn binh vệ này bình thường như chó cạy oai chủ hoành hoành bá đạo, bức hiếp lương dân đến mức nào.

Yến Phi đương nhiên không muốn động thủ, điềm đạm nói: "Ta phụng mệnh Nguyên Hiển công tử mà đến."

Hai tên định động thủ khi đến cách chàng chừng năm, sáu bước nghe thế ngạc nhiên đứng lại, nhưng mắt lộ hung quang, hiển nhiên cho rằng Yến Phi lừa gạt bọn chúng.

Những tên thủ vệ khác người nào cũng lộ vẻ chú ý nhưng không một ai giật mình kinh hãi, chỉ làm như đang nhìn một tên điên.

Từ bên trong lại có bốn, năm tên thủ vệ chạy ra, thấy chỉ có một mình Yến Phi liền bót căng thẳng.

Từ thần sắc bọn chúng, Yến Phi đoán địa vị của bọn chúng chỉ là thủ vệ thấp kém, tuyệt không biết việc Tư Mã Nguyên Hiển bị bọn chàng bắt giam rồi.

Bọn chúng chỉ nghĩ chàng là một tên điên khùng hồ đồ. Đối với Tư Mã Đạo Tử mà nói, việc Tư Mã Nguyên

Hiển bị bắt giam càng ít người biết càng tốt.

Yến Phi lấy mật hàm từ trong mình ra, dùng hai tay giơ cao lên, ung dung nói: "Đây là thủ bút của Nguyên Hiển công tử, phải lập tức trình lên cho Vương gia xem. Sự việc quan trọng vô cùng, nếu có sai sót gì, Vương gia trách tội thì mọi người sẽ rơi đầu xuống đất đó."

Cả bọn mở to mắt trừng trừng nhìn mật hàm trong tay chàng, nhận ra đúng là thủ bút của Tư Mã Nguyên Hiển.

Một tên liền quát: "Người là ai?"

Yến Phi cười nhẹ nói: "Ta là Yến Phi."

"Xoảng, Xoảng, Xoảng, Xoảng"

Bọn thủ vệ người nào người nấy giật mình kinh hãi, tranh nhau bật xuất binh khí. Hai tên đứng gần chàng nhất vội vàng lùi lại mấy bước.

Yến Phi vẫn bất động, đứng yên giơ cao phong thư.

Chàng cố ý đề cao thanh âm nhằm kinh động tướng lĩnh có địa vị cao hơn trong phủ.

Quả nhiên một người có vẻ là tướng quân được hơn chục tên thủ vệ tùy tùng rời cổng tiến ra, đưa mắt nhìn Yến Phi. Cuối cùng chàng nhìn sang mật hàm, gật đầu nói: "Quả nhiên là Yến huynh."

Hắn lại quay sang bọn thủ hạ quát: "Còn không thu hồi binh khí!"

Bọn lính thủ vệ như đi lạc vào trong sương mù, chẳng hiểu gì, nhưng không thể không tra đao kiếm về vò.

Yến Phi ngấm ngầm hít một hơi chân khí, biết đã gặp người hiểu rõ tình hình. Trước khi Tư Mã Nguyên Hiển bị bắt, người này là một trong những danh tướng đứng bên cạnh hắn. Hắn và Yến Phi đã trao đổi hai chiêu, bị Yến Phi đánh dạt ra.

Viên tướng rẽ đám thủ vệ binh đi tới, khách khí nói: "Tại hạ là Vương Du, không biết Yến huynh đại giá quang lâm có gì chỉ dạy?"

Yến Phi đã nghe qua tên tuổi Vương Du, hắn chính là đại tướng trứ danh trong quân đội Kiến Khang, được Tư Mã Đạo Tử y trọng rất nhiều. Bản thân hắn là thế gia vọng tộc. Chàng thấp giọng nói: "Ta mang tin của Nguyên Hiển công tử đến. Tin này quan hệ trọng đại, Vương gia xem rồi sẽ hiểu hết tình tiết. Nhưng thư này chỉ có thể để cho mình Vương gia xem mà thôi, lại không thể để lộ xuất bất kỳ phong thanh nào cho người khác biết. Công tử vốn bảo ta đưa cho Trần công công rồi do lão trình lên Vương gia, nhưng ta sợ tìm không ra Trần công công nên mới đến cửa đưa thư này. Thỉnh Vương huynh giúp cho."

Vương Du không lập tức nhận thư, mục quang lấp loáng thăm dò nhìn chàng, trầm giọng hỏi: "Nguyên Hiển công tử có khỏe không?"

Yến Phi cười nhẹ: "Tình hình hiện nay là bọn ta cùng công tử hợp tác rất khoan khoái. Vương gia xem thư xong là sẽ minh bạch."

Vương Du trầm ngâm một lát, chùng như quyết định không động đao kiếm, cuối cùng hắn dùng hai tay tiếp lấy mật hàm, thấp giọng nói: "Yến huynh danh nhiếp thiên hạ đương nhiên sẽ không vẽ rắn thêm chân, giờ trò thủ đoạn. Có thể đợi một lát, ta lập tức trình thư này lên Vương gia rồi sẽ quay lại hỏi đáp cho Yến huynh."

Yến Phi vui vẻ nói: "Vương huynh quả là hiểu biết. Thư này càng ít người biết càng tốt, đặc biệt là Cô Thiên Thu. Vương huynh sẽ minh bạch ý tứ của ta."

Chàng lại nói tiếp: "Xin Vương huynh lệnh cho thủ hạ cứ đóng cổng lại. Ta sẽ lưu lại ở gần đây để đợi chỉ thị của Vương huynh."

Nói xong, chàng quay mình đi khỏi.

Yến Phi nấp trong một ngõ nhỏ bên đường đối diện.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh. Ánh trăng êm dịu chiếu sáng con đường lớn, thỉnh thoảng một vài cơn gió lạnh tràn qua làm người ta cảm thấy lạnh buốt chân tay. Cái chết của Tư Mã Diệu làm Kiến Khang lập tức đối mặt với biến cố nghiêng trời lệch đất, nhưng lúc này đây tựa hồ đó chỉ là việc xa vời, chẳng chút quan trọng.

Chàng đợi chừng cạn một tuần trà nhưng cổng lớn Vương phủ vẫn không có động tĩnh gì.

Nghĩ lại, chàng cũng thấy buồn cười vì không ngờ mình là người ra tay bắt người mà bây giờ lại biến thành bộ dạng thế này.

Cổng lớn mở ra, một cỗ xe ngựa lớn vô cùng hoa lệ chạy ra, tốc độ rất chậm. Người đánh xe không ngờ lại là Vương Du.

Yến Phi lập tức hiểu rõ là việc gì, liền từ ngõ nhỏ phóng ra, chuồn vào trong xe qua hai cánh cửa xe vừa hé mở.

Người mở cửa xe cho chàng là một lão thái giám tóc tai râu mày bạc trắng, vẻ mặt hằn sâu những nếp nhăn, lộ vẻ từng trải nhân tình thế thái. Vóc người lão cao lớn, thần thái ung dung lãnh đạm làm người ta cảm thấy không thể đo dò nông sâu.

Sau khi khép cửa lại, lão lui về cuối xe ngồi xuống bên cạnh Tư Mã Đạo Tử. Yến Phi ngồi xuống hàng ghế đối diện hai lão, cách một hàng ghế trống ở giữa.

Không khí trầm trọng như dây cung đã căng hết cỡ.

Song mục Tư Mã Đạo Tử trừng trừng nhìn Yến Phi không chớp. Trần công công lại rũ mày khép mi như một lão tăng nhập định.

Nhưng Yến Phi lại cảm giác rõ ràng khí thế của lão đang bao trùm bản thân mình. Chỉ cần mình có hành động khác lạ, Trần công công bằng khí cơ cảm ứng sẽ lập tức phản kích.

Võ công lão thái giám này khẳng định vào loại tương đương với Tôn Ân, Trúc Pháp Khánh.

Đây là lần thứ hai Yến Phi gặp Tư Mã Đạo Tử. Lần trước là khi chàng tùy tùng Tạ Huyền đến Minh Nhật tự khiêu chiến Trúc Bất Quy. Lúc đó Tạ Huyền với dư uy của trận chiến Phì Thủy, lại tiến chiếm Thạch Đầu thành, rồi bằng uy thế của "cửu phẩm đệ nhất cao thủ" áp chế phía Tư Mã Đạo Tử người nhiều thế mạnh.

Giờ đây, Tạ Huyền đã mất, nhưng vẻ ưu tư giữa hai chân mày Tư Mã Đạo Tử vẫn không hề giảm bớt, hiển nhiên là do cái chết của Tư Mã Diệu làm trận cước đại loạn, lại vì lo lắng cho an nguy của ái tử.

Tư Mã Đạo Tử lạnh lùng nói: "Yến huynh dùng lễ đãi khuyển tử, bản vương vô cùng ân thưởng."

Yến Phi cười nhẹ nói: "Bọn ta chỉ hy vọng những huynh đệ tỷ muội lưu lạc ở Kiến Khang có thể an toàn về nhà, hoàn toàn không dụng tâm đối địch với Vương gia. Xin Vương gia minh xét."

Tư Mã Đạo Tử lại gục gặc đầu, chừng như không để tâm: "Yến huynh thấy Hoàn Huyền là người như thế nào?"

Xe ngựa chậm chậm chạy vòng quanh vương phủ. Lúc này đêm khuya yên tĩnh, chỉ còn tiếng vó ngựa lộp cộp, tạo nên bầu không khí đặc biệt khó tả. Đặc biệt là hai người đang đàm luận trong xe. Một người là kiếm thủ danh chấn thiên hạ của Biên Hoang, một người là người có quyền thế cao nhất ở Kiến Khang hiện tại. Quan hệ giữa hai người lại càng phức tạp, có thể là địch mà cũng có thể là bạn.

Yến Phi ngấm ngầm biết Tư Mã Đạo Tử đang thăm dò quan hệ giữa Biên Hoang tập và Hoàn Huyền. Đương nhiên lý do là vì đại tướng hàng đầu của Hoàn Huyền là Đồ Phụng Tam chiếm một chiếu ở Biên Hoang tập.

Trong lòng chàng dấy lên một hình ảnh không rõ nét.

Chàng đáp: "Biên Hoang tập không có lợi gì cho Hoàn Huyền. Hắn câu kết với Nhiếp Thiên Hoàn càng làm nhân tâm ly tán. Xin Vương gia thứ cho tại hạ nói không được rõ ràng, nhưng Vương gia chỉ cần minh bạch là bọn ta sẽ dùng mọi thủ đoạn cần thiết để cản trở Hác Trường Hanh tới Biên Hoang tập."

Lần đầu tiên Tư Mã Đạo Tử lộ nụ cười, nói: "Yến huynh nói rất rõ ràng minh bạch. Ta cũng hy vọng Yến huynh đạt được nguyện vọng. Vì thế đối với việc trao đổi tù binh sáng mai, bản vương sẽ nghiêm chỉnh thi hành, tuyệt không nuốt lời."

Yến Phi thầm nghĩ lão đúng là người có thể làm chuyện lớn, biết trong tình hình hiện nay mà động can qua đối với Hoang nhân bọn chàng là một việc vô cùng ngu xuẩn. Chỉ cần Hoang nhân có thể thu phục Biên Hoang tập, bảo trì tình trạng vô pháp vô thiên của Biên Hoang tập, không để ma quỷ của Hoàn Huyền xâm nhập Biên Hoang tập cũng là lợi ích trước mắt của lão.

Yến Phi vui mừng nói: "Đa tạ Vương gia"

Tư Mã Đạo Tử bắt chột thở dài: "Thật ra Yến huynh đã giúp cho ta một việc lớn, khám phá thân phận chân chính của Cô Thiên Thu. Ta có thể thông qua hắn mà nhờ tận gốc rễ mạng lưới tình báo của Tôn Ân ở Kiến Khang, khóa chặt Thiên Sư quân. Để cảm ơn Yến huynh, từ đêm nay, ta sẽ không tính toán ân oán của Yến huynh với Di Lặc giáo nữa. Quốc Bảo sẽ rút quân khỏi Biên Hoang tập. Bản vương sẽ tự ước thúc hắn."

Yến Phi ngẫm tán thưởng. Đó gọi là muốn bắt thì trước hết phải thả, hiểu rõ ai là địch nhân chân chính. Di Lặc giáo hiện nay đối với Tư Mã Đạo Tử đã mất hết giá trị lợi dụng. Nếu vẫn cùng Ni Huệ Huy nhùng nhằng không dứt thì chỉ làm tăng thêm phản cảm của Phật môn và thế gia vọng tộc ở Kiến Khang.

Hiện nay đang là thời kỳ phi thường nên phạm là việc gì bất lợi cho sự ổn định đều không nên làm.

Quyết định của Tư Mã Đạo Tử là một hành động thông minh thể hiện lão hiểu rõ thời thế.

Yến Phi nói: "Vương gia anh minh!"

Nghĩ kỹ, chàng cảm thấy có chút buồn cười.

Chàng và Tư Mã Đạo Tử vốn ở thế bất lưỡng lập, nhưng do tình thế biến hóa nên hai bên ngồi ở đây nói chuyện giống như những bạn hữu tri giao của nhau. Thế sự ly kỳ đến mấy cũng không hơn được việc này.

Tư Mã Đạo Tử là người có tài năng, nhưng Hoàn Huyền đang chiếm ưu thế. Muốn thu thập hắn không phải là việc dễ.

Trần công công cuối cùng cũng mở lời. Giọng lão trầm nghẹn, âm dương quái khí, nói: "Ta vốn nghĩ "Thập Trụ Đại thừa công" của Trúc Pháp Khánh chỉ là hư danh. Nhưng tối nay được gặp Yến huynh đệ, mới biết sự thật lại ngược hoàn toàn. Yến huynh đệ thân mang tiên thiên chân khí, lần đầu tiên ta gặp được. Thật là thần bí vô cùng không đo lường nổi."

Yến Phi vô cùng ngạc nhiên. Trần công công chưa từng cùng chàng giao thủ, chỉ ngồi đối diện một lát mà lão có thể nắm bắt được chỗ huyền diệu của chân khí của mình. Chỉ với xúc giác cao minh như thế đã đủ làm người ta kinh hãi rồi.

Chàng lại hoàn toàn minh bạch. Trần công công nói thế không chỉ đơn giản là để tán thưởng chàng, mà còn là ám hiệu cho Tư Mã Đạo Tử biết lão không chắc hai người liên thủ có thể bắt sống Yến Phi được.

Nếu như Yến Phi danh bất kỳ thực thì chàng căn bản không có tư cách cùng Tư Mã Đạo Tử nói chuyện một cách bình đẳng như thế. Chỉ cần bắt sống Yến Phi là có thể bức gã khai ra nơi giam cầm Tư Mã Nguyên Hiên, không cần phải mất thêm năm chiến thuyền và lượng lớn lương thực.

Yến Phi chân thành nói: "Chỉ là may mắn mà thôi!"

Tư Mã Đạo Tử bồi thêm: "Khó có được, Yến huynh thắng nhưng không kiêu. Bọn ta liệu có khả năng hợp tác

với nhau không? Bản vương không nói riêng việc con ta mà muốn nói tới lợi ích tương hỗ lâu dài."

Yến Phi thăm hỏi lợi hại. Tư Mã Đạo Tử không những có thể nâng, có thể hạ được, mà còn biết nắm cơ hội. Nếu sau này cùng lão đối địch tất phải xem xét tới tính cách này của lão.

Chàng điềm đạm nói: "Biên Hoang tập từ trước tới nay không bao giờ quản chuyện bên ngoài, bảo trì tôn chỉ "người không phạm ta thì ta không phạm người". Không biết Vương gia định nói hợp tác ở phương diện nào?"

Tư Mã Đạo Tử lộ vẻ thỏa mãn đối với câu trả lời của chàng. Lão vui vẻ nói: "Để biểu hiện thành ý, ta sẽ xóa bỏ truy sát lệnh đối với bằng hữu của Yến huynh là Lưu Dự. Chỉ cần hấn an phận thủ thường thì cha con ta hoàn toàn không tính toán hiềm khích với hấn nữa. Hấn có thể bằng năng lực bản thân mà nỗ lực phấn đấu trong Bắc Phủ binh."

Yến Phi trong lòng chấn động, hiểu ý Tư Mã Đạo Tử khi nói câu này, cho Lưu Dự đứng vững ở bước đầu tiên trên con đường trở thành người kế thừa của Tạ Huyền, tiêu trừ chướng ngại lớn nhất trên đường quân nghiệp.

Chàng đương nhiên không mù quáng tin rằng Tư Mã Đạo Tử chuyển sang thân thiện đối đãi Lưu Dự mà chỉ là do Tư Mã Đạo Tử phát giác uy hiếp lớn nhất đối với lão không phải đến từ Bắc Phủ binh mà là Hoàn Huyền hoặc Tôn Ân.

Lưu Dự tuy là người kế thừa do Tạ Huyền lựa chọn, nhưng đối với Tư Mã Đạo Tử mà nói hấn chỉ là một lời đồn đại, là bổ sung về mặt tâm lý sau khi Bắc Phủ binh mất đi minh soái.

Một ngày Lưu Lao Chi hoặc Hà Khiêm còn đương quyền, Lưu Dự vẫn không có trọng lượng đáng kể.

Vì thế, nhiệm vụ cấp bách trước mắt của Tư Mã Đạo Tử không phải là việc thu thập Lưu Dự vì việc đó chỉ tạo thêm sự phản đối. Trong lúc Tạ Huyền chết xác còn chưa lạnh mà đối phó với Lưu Dự - đệ tử duy nhất trước lúc chết của Tạ Huyền chỉ làm trên dưới Bắc Phủ binh phát sinh phản cảm.

Nếu không còn vấn đề Lưu Dự thì khoảng cách giữa Biên Hoang tập và Tư Mã Đạo Tử đã xích lại gần nhau rất nhiều.

Yến Phi không biết nên ứng đối như thế nào, chỉ gật đầu nói: "Tại hạ thay mặt Lưu Dự tạ Vương gia đã mở một mặt lưới cho hấn có thể toàn tâm toàn ý chết vì quốc gia. Bọn ta có thể giúp Vương gia ở phương diện gì đây?"

Tư Mã Đạo Tử cười rộ, vẻ mặt vô cùng hoan hỷ, luôn miệng nói "hảo", rồi nghiêm mặt nói: "Nếu Yến huynh đệ có thể làm cho ta ba việc, ta sẽ vô cùng cảm kích."

Yến Phi nói: "Xin Vương gia cho biết."

Tư Mã Đạo Tử nói: "Ta tuyệt không muốn cưỡng bức người trong lúc nguy nan. Ba việc này nếu như có thể làm được thì đều có lợi cho cả hai bên chúng ta. Việc đầu tiên là không để cho thế lực của Hoàn Huyền vươn tới Biên Hoang tập dưới bất cứ hình thức nào."

Yến Phi đồng ý: "Việc này bọn ta sẽ không làm Vương gia phải thất vọng đâu."

Tư Mã Đạo Tử nói tiếp: "Việc thứ hai là ta hy vọng các người chủ động đả kích Lương Hồ bang, hết sức tước bỏ sức ảnh hưởng của bọn chúng trên đường sông."

Yến Phi nghĩ tới Đại Giang bang và Đồ Phụng Tam, thăm nghĩ kể cả người không nêu yêu cầu này thì bọn ta vẫn phải làm việc đó. Chàng bèn gật đầu nói: "Tuân chỉ!"

Tư Mã Đạo Tử bật cười: "Yến huynh không những là người tác phong nhanh nhẹn, mà còn là người rất thú vị."

Tiếp đó, lão trầm giọng nói: "Việc thứ ba là ta hy vọng có thể giao dịch công bằng với Biên Hoang tập. Các

người cần chiến thuyền, ta sẽ cấp cho các người chiến thuyền. Cái bọn ta cần là chiến mã thượng đẳng."

Yến Phi lại trầm hô lợi hại. Hai yêu cầu đầu tiên đều là những việc mà Yến Phi khó có thể cự tuyệt. Yêu cầu thứ ba lại rất phức tạp, nhưng lại có sức hấp dẫn rất lớn vì Biên Hoang tập đúng là một nơi thiếu thốn thuyền bè.

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói: "Việc này xin Vương gia cho ta một chút thời gian để thương lượng với Hoang nhân. Theo như ta thấy thì không có vấn đề gì lớn đâu."

Tư Mã Đạo Tử vui mừng nói: "Yến huynh đúng là người hiểu chuyện."

Tiếp đó, lão lấy từ trong người ra một phong thư, nói: "Đây là thư ta viết cho con ta. Yến huynh có thể tùy ý xem qua. Sau khi xem, con ta sẽ toàn tâm toàn ý hợp tác với Yến huynh để khám phá chân diện mục Cô Thiên Thu. Còn về phía Từ Đạo Phúc, ta sẽ phái người đối phó hắn. Tốt nhất là hắn sẽ mạo hiểm tấn công, ta sẽ cho hắn phải táng thân trong lòng Đại giang."

Yến Phi nhận lấy phong thư, mở cửa phóng ra khỏi cỗ xe ngựa vẫn đang chạy chậm chậm. Chàng nhanh chóng biến mất trong bóng tối bên đường.

Hồi 28

Ý Ngoại Chi Chiến

Yến Phi về đến khu rừng nơi Tư Mã Nguyên Hiên bị giam cầm. Với sự bình tĩnh và tu dưỡng của chàng mà cũng phải giật mình kinh hãi, xuýt nữa mất hết bình tĩnh.

Bởi chàng không còn thấy một ai mà ở bìa rừng lại có dấu tích của một trận kịch chiến. Trên lá cây còn lưu lại huyết tích, rõ ràng là Đồ Phụng Tam và Lưu Dự đột nhiên bị tấn công cách đây không lâu.

Yến Phi vội phóng vào nơi giấu Tư Mã Nguyên Hiên, trong lòng thầm kêu nguy hiểm quá sức vì không thấy tung tích hắn đâu.

Chàng cố gắng thầm nhủ phải bình tĩnh, nhưng trong lòng tưởng chừng có một luồng nhiệt hỏa vô tình thiêu đốt.

Rốt cuộc là ai đã làm ra việc này đây? Lẽ nào đây là tác phẩm của lão gian hoạt Tư Mã Đạo Tử? Nhưng chàng lại loại bỏ ngay giả thuyết này vì những bố trí của bọn chàng đều dùng để đối phó với Tư Mã Đạo Tử. Điều quan trọng nhất là bọn chàng căn bản không sợ người của Tư Mã Đạo Tử đến vì chỉ cần đưa Tư Mã Nguyên Hiên ra là không một ai bên đối phương dám động thủ.

Dấu vết chiến đấu chỉ giới hạn ở khu vực bìa rừng giáp với Đại Giang. Tình hình vô cùng kỳ quái, Đồ Phụng Tam và Lưu Dự lại rời khỏi khu rừng để đón đánh địch nhân mà không quay lại mang Tư Mã Nguyên Hiên bỏ chạy.

Rốt cuộc đối phương là thần thánh phương nào?

Cuối cùng, Yến Phi cũng hoàn toàn bình tĩnh lại, trầm xét đoán từng khả năng một.

Ngay lúc đó, chàng nghe thấy tiếng một người đang thở.

Yến Phi quát: "Ai?"

Tiếng Tư Mã Nguyên Hiên từ trong đám cỏ rậm rạp cách chỗ chàng đứng khoảng hơn ba mươi trượng vọng lại: "Là ta đây! Yến Phi!"

Khi quát hỏi, Yến Phi đã sớm tiến đến gần đó rồi. Chỉ thấy Tư Mã Nguyên Hiên thần sắc khốn đốn đang ngồi bệt giữa vùng cỏ cây rậm rạp, hai chân vẫn bị trói chặt bằng gân trâu.

Yến Phi lặng lẽ rút kiếm cắt đứt hết dây trói, đỡ hấn đứng dậy, rồi đưa chưởng vỗ liên hồi vào nhiều chỗ huyết đạo của hấn, giải trừ mọi cấm chế kinh mạch.

Tư Mã Nguyên Hiên lập tức phục hồi tinh thần, bắt giác nhìn đôi tay bị trầy xước nhiều chỗ do dây gân trâu trói chặt, vẫn còn kinh hãi nói: "Nguy hiểm quá! A! Dây trói chân ta thật xảo diệu phi thường, ta không cách gì mở được."

Yến Phi thấy hấn y phục rách nát, bộ dạng thảm hại, trong lòng thầm nghĩ đây chắc là sự nguy hiểm và nỗi kinh hoàng lớn nhất từ ngày hấn sinh ra.

Lúc này, Yến Phi đã phục hồi bình tĩnh tuyệt đối, biết sự tình tuyệt không ác liệt như mình tưởng tượng. Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ đã cố ý dẫn dụ địch nhân sang chỗ khác, không để đối phương phát giác ra Tư Mã Nguyên Hiên. Vì thế có thể biết đối phương không những không phải là người của Tư Mã Đạo Tử, mà còn không biết việc bọn gã bắt giam Tư Mã Nguyên Hiên. Bọn chúng chỉ nhận biết Đồ Phụng Tam hoặc Lưu Dụ nên mới tấn công chứ không phải vì để cứu Tư Mã Nguyên Hiên.

Yến Phi lấy bức thư do Tư Mã Đạo Tử thủ bút ra đưa cho Tư Mã Nguyên Hiên, nói: "đây là thư do cha người gửi cho người. Ta không những đã gặp ông ta mà còn đạt được hiệp nghị hợp tác với ông ta nữa."

Tư Mã Nguyên Hiên ngậy người một lát rồi bóc thư ra. Hấn lại nhờ Yến Phi bật hoả tập lên. Xem thư xong, gã lập tức thiêu huỷ rồi nói: "Địch nhân đến rất đột ngột. Ta hốt nhiên nghe thấy tiếng đánh nhau bên ngoài rừng vọng tới, rồi có người bên ngoài thét lớn tên "Hác Trường Hanh". Khi đó, một người bạn khác của người đang nói chuyện với ta nghe thấy người kia thét lớn liền cắt đứt dây trói tay cho ta rồi rút kiếm chạy ra giúp người kia đánh địch. Nếu như có Yến Phi người ở đây thì không cần gì phải sợ Hác Trường Hanh."

Yến Phi đã hiểu rõ. Hác Trường Hanh hoàn toàn không rời khỏi đây. Hấn được Nhậm Thanh Thị thông báo nên biết bọn chàng đang ở Kiến Khang, liền lập tức động viên hết tất cả cao thủ của Lương Hồ Bang ở Kiến Khang tới để tiêu diệt bọn chàng.

Bọn chúng làm sao mà tìm được đến đây?

Vấn đề có thể phát xuất từ Cao Ngạn vì Hác Trường Hanh và Nhậm Thanh Thị đều là người tinh minh, đoán được ở Kiến Khang chỉ có Phật môn mới cho bọn chàng trú ngụ. Đồng thời, Chi Độn là người có quan hệ mật thiết với Tạ An, cũng chính là mục tiêu của bọn Hác Trường Hanh.

Khi Cao Ngạn đến gặp Chi Độn bị phát hiện hành tung, địch nhân liền truy theo tới đây đột kích. Nhưng Cao Ngạn đã đi Quy Vân Tự để an bài cho Hoang nhân triệt thoái.

Chỉ với ba đại cao thủ Hác Trường Hanh, Nhậm Thanh Thị và Duẩn Thanh Nhã cũng đã không dễ đối phó. Hà huống lại còn rất đông hảo thủ tinh nhuệ của Lương Hồ Bang nữa.

Nhưng Yến Phi vẫn không lo lắng vì Đồ Phụng Tam chọn chỗ này để ẩn tránh đã sớm có kế hoạch hoàn thiện để chạy trốn.

Hiện tại chính là bọn chàng đang làm theo đúng kế hoạch định trước, chỉ khác là không mang theo Tư Mã Nguyên Hiên mà thôi. Chàng đã biết phương hướng để truy tìm bọn Lưu Dụ.

Những suy nghĩ này như điện quang hoả thạch lướt qua trong đầu chàng rồi dứt khoát quyết định: "Công tử có chắc tự mình trở về trong thành được không? Ngàn vạn lần phải tránh Đại Giang. Nếu không sẽ rất dễ đụng đầu với bọn Từ Đạo Phúc đó."

Tư Mã Nguyên Hiên ngạc nhiên hỏi: "Bọn người chẳng phải là cần tìm cách đối phó Cô Thiên Thu và Từ Đạo Phúc sao?"

Yến Phi cười khò nói: "Bây giờ ta phải lập tức đi giúp bạn ta. Các người cũng có thể tự đối phó Cô Thiên Thu và Từ Đạo Phúc rồi."

Tư Mã Nguyên Hiên lộ thần sắc cổ quái, thấp giọng hỏi: "Người không sợ bọn ta vì phản hiệp nghị, không giao hoang nhân ra sao?"

Yến Phi nói: "Ta không tin công tử là loại người như thế. Mà nếu thế, hoang nhân bọn ta sẽ trở thành tử địch của công tử."

Tư Mã Nguyên Hiên do dự một lát rồi quả quyết nói: "Ta lưu lại đây đợi các người một canh giờ, xem sự tình có cơ hội thay đổi hay không."

Yến Phi nhú mày nhìn hắn nói: "Công tử không cần phải mạo hiểm thế. Ngoài thành nguy cơ trùng trùng, chỗ nào cũng là hiểm địa."

Hai mắt Tư Mã Nguyên Hiên sáng rực lên nói: "Thật không dám giấu. Vừa rồi là lần đầu tiên ta đối mặt với tình huống sinh tử, vừa kinh hoàng lại kích thích làm ta có cảm thụ hoàn toàn mới mẻ. Ta sẽ không làm một kẻ ươn hèn nữa và sẽ chứng minh cho bản thân mình và cho cha ta thấy ta không phải một kẻ ươn hèn. Vì thế ta sẽ hợp tác triệt để với các người để hoàn thành nhiệm vụ mà cha ta đã giao phó." Hắn lại nói: "Không cần lo cho ta. Trừ khi gặp phải nhân vật như là Yến huynh, còn không ta sẽ có thể tự bảo vệ mình."

Yến Phi cảm thấy vị công tử quý tộc này trong một đêm đã trưởng thành rất nhiều, liền vỗ vỗ vai hắn, cười nhẹ: "Hẹn gặp lại!"

Nói đoạn chàng vọt mình lùi lại hơn chục trượng rồi lạng mình một cái, tung mình lên một cành cây đại thụ. Lại mượn lực đàn hồi từ cành cây phóng mình lên cao, trong nháy mắt đã lên tới chỗ cao nhất của khu rừng.

Bốn phía bóng tối trùng trùng. Yến Phi trôi lên thụp xuống phóng về phía thượng du. Đến chỗ cách nơi Tư Mã Nguyên Hiên ẩn thân khoảng nửa dặm mới lấy trong mình ra cây pháo bông báo tin do Đồ Phụng Tam đưa trước đây, châm lửa rồi ném lên cao.

"Bùng"

Một bông hoa lửa màu vàng bùng lên trên khu rừng ven sông, ánh sáng truyền đi rất xa.

Yến Phi đứng trên một cành cây cổ thụ, tĩnh tâm chờ đợi. Chàng có tín tâm tuyệt đối về bản lĩnh của Đồ Phụng Tam và Lưu Dự. Hai người này không những võ công cao cường mà tài trí cũng hơn người, ai cũng có năng lực chống đỡ được một mặt trận. Kể cả người đến là Nhiệm Thiên Hoàn thì ở nơi hoang dã như thế này vẫn không sợ bị địch nhân bao vây. Bọn họ dẫn dụ địch nhân là để bảo đảm an toàn cho Tư Mã Nguyên Hiên, là hành động sáng suốt nhất lúc đó.

"Bùng"

Một đóa hoa lửa màu vàng nở bùng lên trên thượng du bên kia sông cách chừng bốn năm dặm cho thấy vị trí Đồ Phụng Tam và Lưu Dự. Yến Phi thấy nhẹ nhõm cả người, biết Đồ, Lưu hai người không những đã thành công đột vây mà còn bỏ xa địch nhân, mượn Đại Giang thoát thân nên mới có thể lập tức phóng pháo bông hưởng ứng.

Vì nhân thủ bọn họ không đủ nên không thể hình thành hệ thống phòng vệ hữu hiệu, nên Đồ Phụng Tam giấu Tư Mã Nguyên Hiên vào trong rừng sâu rồi tự mình ở bìa rừng quan sát, giám thị những nơi mà địch nhân có khả năng xuất hiện nhiều nhất là đường ven sông và mặt sông.

Nếu như có dấu hiệu bất lợi sẽ lập tức có thể tiện mang con tin bỏ chạy hoặc dùng con tin để hù dọa đối phương. Phương pháp này đương nhiên là có tác dụng đối với Tư Mã Đạo Tử, nhưng đối với Hắc Trường Hanh, họ không dùng biện pháp này vì không muốn để hắc hủ biết Tư Mã Nguyên Hiên đang nằm trong tay họ.

Đồ Phụng Tam và Lưu Dự lúc này đang trở về để hội hợp với chàng.

"Bùng"

Một cây pháo bông nữa lại nở bùng trên bầu trời đêm ngay gần chỗ cây pháo bông màu vàng vừa rồi, nhưng lần này lại có màu sắc hồng rực diễm lệ.

Yến Phi lúc đầu hơi hồ đồ, một lát mới hiểu Đồ Phụng Tam và Lưu Dự sử dụng thủ pháp hư trương thanh

thế, đồng thời cũng để báo hiệu cho Yến Phi biết bọn họ vẫn giữ được một khoảng cách an toàn với địch nhân.

Chàng có thể tưởng tượng ra tình hình lúc đó. Đồ Phụng Tam và Lưu Dự lợi dụng yên vụ đạn để đột vây đào tẩu, bỏ địch nhân rút lại phía sau, rồi đến chỗ ước định tại một nhánh rẽ của Đại giang cách chừng hai dặm, lên một con thuyền nhỏ được giấu sẵn ở đây bơi sang bờ bên kia làm địch nhân chỉ còn cách nhìn sang than vãn mà thôi.

Đồ Phụng Tam dùng thủ pháp giấu một con thuyền ở một nơi bí mật cách hơi xa chỗ giấu con tin, tuy đơn giản nhưng rất hữu hiệu. Trong tình huống đó đã phát huy tác dụng. Nghĩ đến đây, Yến Phi lấy ra cây pháo bông cuối cùng phóng thẳng lên trời.

"Bùng"

Hoa lửa bùng lên rực rỡ.

Hác Trường Hanh nhìn thấy bọn họ cách con sông dùng pháo hoa hô ứng lẫn nhau, hoàn toàn không sợ bại lộ hành tung, không biết hẳn sẽ có phản ứng gì? Hác Trường Hanh đương nhiên sẽ hiểu một đội viện binh của bọn họ đã tới nên mới hoàn toàn không sợ hẳn nắm được vị trí của họ. Họ tỏ tư thế không sợ chính diện đánh nhau như vậy mà Hác Trường Hanh không nghi thần nghi quỷ mới là lạ.

Thật ra bọn họ đúng là không sợ đối phương công kích. Đồ Phụng Tam và Lưu Dự có khoái thuyền rất tiện lợi, có thể công có thể lùi, tiến thoái tự nhiên. Yến Phi thì một thân một kiếm, chiếm địa lợi trong rừng rậm, căn bản không sợ đối phương người nhiều. Vì thế việc Đồ Phụng Tam và Lưu Dự hư trương thanh thế là một hành động vô cùng cao minh để dọa cho đối phương phải bỏ chạy, không làm ảnh hưởng đến đại kế, hiển thị rõ tài trí tùy cơ ứng biến của bọn họ.

Yến Phi thầm nghĩ nếu như quả thực Hác Trường Hanh dám đến, mình có nên sử dụng bản lĩnh từ xưa là thích khách không? Tìm cách giết được Hác Trường Hanh thì có thể phá vỡ hành động tiến chiếm Biên Hoang Tập của Lương Hồ Bang.

Trong lúc chàng đang suy tính thì thượng du bờ bên này loé lên ba ngọn đèn cách chỗ chàng đứng khoảng từ ba đến bốn dặm, lúc sáng lúc tắt lập loè bất định, dường như là tín hiệu kêu gọi.

Khi chàng còn chưa hiểu gì thì đáp án đã xuất hiện từ hạ du. Chiến thuyền siêu cấp "Ẩn Long" của Lương Hồ Bang từng vừa mới tung hoành với khí thế vô địch, uy phong bát diện tại Đại giang cạnh Kiến Khang, lúc này đèn lửa tắt hết đang ngược dòng chạy đến. Buồm được giương hết cỡ, tốc độ không ngừng gia tăng.

Yến Phi trong lòng chấn động, thầm hô Hác Trường Hanh thực là nghề cao mật lớn, chiến thuyền "Ẩn Long" không hề theo hạ du rời xa Kiến Khang mà nhân lúc hỗn loạn lại quay đầu chạy lên thượng du.

Đây cũng là một may mắn lớn cho Đồ Phụng Tam và Lưu Dự vì Hác Trường Hanh đã sớm đề phòng bọn họ sẽ theo Đại giang thoát thân. Chỉ có điều hẳn không đoán được là bọn họ lại giấu khoái thuyền trên một nhánh sông ở thượng du nên mới sai một nước cờ.

Đồng thời chàng lại biết Hác Trường Hanh dám mạo hiểm việc có thể đụng độ với chiến thuyền của thủy sư Kiến Khang, lại không đi vòng qua Hoài Thủy lên phía bắc là vì hẳn muốn sớm đến Biên Hoang Tập để không bỏ lỡ thời cơ.

A! Làm sao có thể ngăn cản hành trình đến Biên Hoang Tập của Hác Trường Hanh đây?

Chiến thuyền "Ẩn Long" chạy ngang qua chỗ gã đứng, tốc độ vẫn tiếp tục tăng lên.

Trong lòng Yến Phi chợt động, từ ngọn cây nhảy xuống đất rồi từ trong rừng vọt ra, vô thanh vô tức lao mình vào trong dòng nước sông giá lạnh.

Đồ Phụng Tam và Lưu Dự chờ chiến thuyền "Ẩn Long" đi xa rồi mới cho khoái thuyền cập bờ. Hai người trên mình nhiều chỗ bị thương nhưng chỉ là thương tích ngoài da, hoàn toàn không phạm vào đến xương cốt. Không tìm thấy Yến Phi, hai người đều cảm thấy kỳ quái nhưng tuyệt không lo lắng.

Trong thiên hạ không có ai có thể làm khó Yến Phi được.

Lưu Dụ cột thuyền vào một cành cây mọc vươn ra mặt nước, nói: "Nếu ta không đoán sai, Yến Phi lúc này đang đến thượng du thám thính địch tình. Khi khăng định là Hác Trường Hanh lên thuyền bỏ đi thì Yến Phi sẽ quay lại."

Đồ Phụng Tam vẫn đang quan sát tình hình thượng du, nói: "Lần này quả là cực kỳ nguy hiểm, làm ta phải tính toán lại đối với đảm lược của Hác Trường Hanh. Nếu như Yến Phi không đưa cho bọn ta yên vụ đạn thì bọn ta khó mà thoát thân được."

Lưu Dụ gạt đầu nói: "May là Cao tiểu tử đã sớm rời khỏi. Nếu không khăng định hẳn không thoát khỏi tử kiếp."

Đồ Phụng Tam cười: "Ta lại hy vọng hẳn thấy được vẻ hung tàn của Tiểu Bạch Nhạn của hắn. Võ công của nha đầu này không kém Hác Trường Hanh là mấy đâu."

Lưu Dụ ngồi xuống bờ sông, thở ra một hơi: "Đi theo lão Hác là hơn ba mươi tên bang chúng Lương Hồ Bang, đều là tinh nhuệ của Lương Hồ Bang. Kể cả không có Hác Trường Hanh, Duẩn Thanh Nhã hai người thì cũng không dễ dàng đối phó. Lần này quả thực vô cùng may mắn."

Đồ Phụng Tam lại có suy nghĩ khác, đáp: "Đó gọi là "lai giả bất thiện, thiện giả bất lai"!"

Lưu Dụ nói: "Đương nhiên! bọn chúng đã biết Yến Phi ở đây. Nếu không có chút thực lực làm sao dám động thổ trên đầu thái tử?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Vị tất là như thế!"

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Đồ huynh nói câu đó là có ý gì?"

Đồ Phụng Tam than: "Ta nghĩ có thể là ta bị lão bằng hữu bán đứng rồi!"

Lưu Dụ nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp. Song mục Đồ Phụng Tam xạ xuất thần sắc phức tạp, tràn đầy sát khí và thần tình thương cảm nhưng ngữ khí vẫn bình tĩnh như thường nói: "Nhậm Thanh Thị đã giấu không nói cho Hác Trường Hanh biết chuyện nàng ta đã gặp người vì việc này có liên quan đến bí mật của Tâm Bội. Là Hác Trường Hanh từ vị bằng hữu trong bang hội của ta mà biết được ta đang ở Kiến Khang đang thiết kế đối phó với hắn, hoặc cho rằng hành động của ta chống đối lại hắn, làm liên lụy đến nỗi Mạn Diêu bị Sở Vô Hạ giết chết. Vì thế hắn bắt cố nhất thiết tìm ta báo thù. Lại nhân lúc Cao Ngạn đến gặp Chi Độn lộ liễu tung tích nên hắn truy thẳng đến đây. Hắn không những không nghĩ Yến Phi cùng ở đây với ta mà còn không nghĩ người cũng ở đây với ta. Vì thế trong số người đến đánh bọn ta không có Nhậm yêu nữ. Nếu như Nhậm yêu nữ nói cho Hác Trường Hanh biết có thể người hoặc Yến Phi đang ở cùng chỗ với ta thì lão Hác sẽ biết bằng vào thực lực bọn hắn căn bản không thể làm khó bọn ta được. Lão Hác cảm chắc chuyện đánh người ngã ngựa, chỉ tiếc rằng hắn đã tính sai."

Lưu Dụ hiểu ra mọi chuyện và lại nắm được nguyên nhân làm Đồ Phụng Tam đầy vẻ cảm xúc. Hác Trường Hanh có thể từ chỗ bằng hữu bang hội của Đồ Phụng Tam mà thám thính được tin tức của hắn, đương nhiên là do Hoàn Huyền đem bí mật của Đồ Phụng Tam tiết lộ cho người này.

Bởi vì Hác Trường Hanh sinh nghi việc bất ngờ bị tập kích nên hắn từ người bằng hữu đó vốn là nhân tuyến của Đồ Phụng Tam, biết được quan hệ giữa Hoàn Huyền, Lương Hồ Bang và Đồ Phụng Tam. Hoàn Huyền không niệm tình cũ mà bán đứng Đồ Phụng Tam làm Đồ Phụng Tam cảm khái thể thái nhân tình nóng lạnh. Việc này làm quan hệ giữa Đồ Phụng Tam và Hoàn Huyền xấu hơn một bước, vì Mạn Diêu bị giết, Hoàn Huyền mất đi con cờ trọng yếu có thể điên đảo Tư Mã hoàng triều.

Đồ Phụng Tam thở ra một hơi nói: "Ta vốn thiện dụng thủ pháp mượn đao giết người kiểu đó nên Hác Trường Hanh rất dễ đoán ra là do ta làm. Hắn lại tuyệt sẽ không bỏ lỡ cơ hội giết ta."

Lưu Dụ thầm nghĩ lão tử cũng đã từng lĩnh giáo qua bản lĩnh này của người rồi, gã trầm giọng hỏi: "Người chuẩn bị đối phó với người đã bán đứng người như thế nào đây?"

Đồ Phụng Tam cười đáp: "Đương nhiên là giả vờ như không biết gì. Ngày sau, nói không chừng có thể lợi dụng hấn để đối phó Hoàn Huyền hoặc lão Hắc. Khặc! Lão Hắc càng đánh giá thấp bọn ta thì bọn ta càng có cơ hội làm hấn phải thất bại. Đồ Phụng Tam ta luôn tin vào tà thuật, hy vọng mệnh người đứng là mệnh rồng, Tạ An, Tạ Huyền đều không sai lầm."

Lưu Dụ bật cười: "Những việc đó mà nói ra thì sẽ không linh nữa đâu. Ta lại không hề có dã tâm lớn như thế, chưa bao giờ nghĩ mình có mệnh làm Hoàng đế."

Đồ Phụng Tam vừa cười vừa nhìn gã nói "hảo", đoạn nói: "Con người cũng có thể thay đổi. Sau này người tự nhiên sẽ có cách nhìn khác. Ồ!"

Hai người đồng thời nhìn về phía rừng sâu, tay đặt lên cán kiếm cán đao của mình.

"Là ta! Tư Mã Nguyên Hiên!"

Hai người lại một phen hồ đồ, ngăn người nhìn Tư Mã Nguyên Hiên từ trong rừng đi ra.

Tư Mã Nguyên Hiên cũng nhìn nhìn hai người, đến cách chừng mười bước thì dừng lại. Hấn đưa mắt nhìn Lưu Dụ hỏi: "Lưu Dụ?"

Lưu Dụ cảm thấy người vốn là tử địch này không có ác ý bèn gật đầu đáp: "Chính là tiểu đệ! Vị này là Đồ Phụng Tam."

Đồ Phụng Tam không nhin được mối nghi ngờ trong lòng hỏi: "Công tử đã có thể tự hành khí giải huyết sao còn không chạy đi?"

Tư Mã Nguyên Hiên tiến lên mấy bước rồi ngồi xuống trước mặt hai người nói: "Đó là Yến Phi giải huyết cho ta. Ta còn tưởng bọn người là địch nhân. May là nhận ra thanh âm Đồ lão đại" Hấn lại nói tiếp: "Cha ta và Yến huynh đã đạt được hiệp nghị, mọi người sẽ liên thủ đối phó Cô Thiên Thu và Từ Đạo Phúc."

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Công tử không muốn chém ta thành vạn mảnh nữa sao?"

Tư Mã Nguyên Hiên lộ vẻ bối rối, nói: "Bây giờ là lúc đại địch đang ở trước mắt, còn cần phải tính toán mấy việc đã qua ư? Sao không thấy Yến huynh?"

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam nhìn nhau, đều thấy cảm giác cổ quái trong lòng đối phương. Bọn gã giống như Yến Phi, lúc này đã thay đổi hoàn toàn cách nhìn đối với Tư Mã Nguyên Hiên.

Lấy đại cục làm trọng, Tư Mã Nguyên Hiên cuối cùng cũng trút bỏ được tập quán công tử hủ lậu không biết nghĩ, hiểu rõ thời cuộc lúc này nguy cơ trùng trùng, biết phân biệt sự việc nặng nhẹ. Tư Mã Nguyên Hiên đã trưởng thành, không còn là tử đệ vọng tộc chỉ biết tranh dành mỹ nhân của Kiến Khang nữa.

Đồ Phụng Tam vỗ đùi nói: "Việc tối nay được công tử toàn tâm hợp tác thì nhất định sẽ thành công."

Tư Mã Nguyên Hiên nói: "Lúc này các người hai bên bờ sông thi nhau bắn pháo hiệu, không sợ dả thảo kinh xà, làm Từ Đạo Phúc phát sinh cảnh giác sao?"

Hai người đều không thể tưởng nổi tâm tư hấn lại có thể biến thành cẩn mật như thế, đều cho rằng hấn nói có lý.

Lưu Dụ nhìn xuống phía hạ du, nói: "Bọn ta lên thuyền đi thôi!"

Ba người lên thuyền, cởi dây buộc thuyền rồi tiến thẳng về phía tây.

Hồi 29

Ngộ Trung Phó Xa

Năm ngón tay bên tả của Yến Phi cắm vào thân thuyền, bám chặt lấy mạn thuyền chìm dưới dòng nước, theo chiếc "Ân Long" từ từ lần đến nam ngạn.

Đây đúng là góc tấn công thích hợp nhất, khi Hác Trường Hanh từ bến sông lên thuyền không có phòng bị, chàng có thể tặng cho hắn một kích trí mệnh. Thành công của việc giết chết Trúc Pháp Khánh làm cho chàng càng cảm nhận rõ ràng hơn về năng lực của mình. "Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp" do chàng tự sáng tạo cũng đã đạt được cảnh giới mới, Thủy Độc và Đan Kiếp hai thứ rõ ràng khác nhau lại trở thành một thứ công pháp tương hỗ làm ích lợi và hoàn thiện hơn bản lãnh của chàng.

Sự thật đã chứng minh kẻ mạnh như Trúc Pháp Khánh cũng đã phải ôm hận dưới Diệp Luyến Hoa của chàng.

Nếu có thể trừ khử được Hác Trường Hanh, đối với Lương Hồ bang sẽ trở thành sự đả kích và vết thương không thể bù đắp được, ngang bằng với việc cắt mất một tay của Nhiếp Thiên Hoàn. Hác Trường Hanh không những văn võ song toàn, mà còn là một thuyết khách trời sinh đầy sức lôi cuốn, nhớ tới Tô Tần, Trương Nghi thời Xuân Thu Chiến Quốc cũng chẳng khác bao nhiêu.

Trước khi biết Kỷ Thiên Thiên, Yến Phi chàng chỉ quan tâm duy nhất tới việc báo thù rửa hận cho mẹ, đối với mọi sự việc khác chẳng bao giờ có thái độ tích cực. Hiện giờ chàng đã hoàn toàn thay đổi, bởi vì chỉ có như thế mới có hy vọng cứu lại được chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên. Thời gian đã trở thành yếu tố quyết định sự thành bại, do đó chàng không bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

Giết được Hác Trường Hanh sẽ đập tan hành động tấn công Biên Hoang tập của Nhiếp Thiên Hoàn, và làm đại tăng cơ hội thành công trong việc phản công tái chiếm Biên Hoang tập. Chàng đã quyết tâm lần thích sát này phải hoàn thành.

Yến Phi đầu chìm dưới dòng sông, tiếp tục ẩn dưới mặt nước, nhiệt hỏa của Đan Kiếp chống cự lại dòng nước lạnh giá như muốn làm đông cứng người ta. Chàng vận công lên song mục, dùng nhãn lực sắc bén bắt chắp ảnh hưởng của dòng nước dội vào mắt, nắm rõ mọi tình huống của mặt nước và trên bờ.

Diệp Luyến Hoa trên tay, tâm linh trong sáng thanh tịnh, người và kiếm hợp nhất, kiếm là người, người là kiếm.

Sau khi huyền công đại thành, chàng mỗi ngày một tiến bộ, quá trình lĩnh hội chậm chạp khó nhìn ra, nhưng có những lúc thật phi thường, như mới trước đây trong phạm vi ba mươi trượng chàng có thể nghe và phân biệt được cuộc đối thoại của Lưu Dụ và Nhậm Thanh Thị, Từ Đạo Phúc cùng Cổ Thiên Thu, vì vậy mới phát giác ra mình đã tiến nhập tới cảnh giới võ đạo mà trước đây chưa từng dám mơ ước.

Thân hình khô vữa của Hác Trường Hanh xuất hiện chỗ tảng đá lớn bên bờ sông, theo sát bên mình là tiểu tinh linh mỹ lệ, tình nhân trong mộng của Cao Ngạn - "Bạch Nhạn" Doãn Thanh Nhã. Ngoài ra còn có vài chục hảo thủ tinh nhuệ của Lương Hồ Bang phân tán bảo vệ các mặt tả hữu và phía sau, toàn bộ đều trong tư thế rút lui.

Yến Phi có thể tưởng tượng được tâm tình chán nản vì cái được không bằng cái mất của Hác Trường Hanh, Mạn Diệu bị giết, hắn khó lòng mà giải thích với Hoàn Huyền. Hắn mà mạo hiểm quay đầu đối phó với bọn họ có thể cũng vì tâm trạng muốn vớt vát chỗ này đập vào chỗ nọ, hy vọng trước lỗ sau lời, cố gắng bắt được Đồ Phụng Tam, Lưu Dụ hoặc bất kỳ người nào về, tóm lại là không thể quay về tay không.

Sự tình tất nhiên không phải như ý hắn muốn sao là được, do đó hiện tại hắn bị kẹt vào thế nước cạn, lạc lõng lại hoảng hốt, chính là thời cơ tối hảo để Yến Phi ám sát hắn.

Chiếc "Ân Long" lúc này cách chỗ bọn Hác Trường Hanh đứng không đến hai mươi trượng, không ngừng đến gần.

Tâm linh Yến Phi trói chặt thân hình Hác Trường Hanh, lập tức lại dùng "Bất Dụng Nhãn" quan sát, mọi cử động của Hác Trường Hanh đều không tránh được pháp nhãn của chàng. Cảm giác này chàng mới thấy lần đầu nên trong lòng lại dấy lên cảm giác mới mẻ.

Yến Phi chàng có phải là thiên hạ đệ nhị cao thủ chăng? Trước khi đánh bại được Hoàn Huyền, Ni Huệ Huy,

Tôn Ân, Mộ Dung Thùy, hoặc Nhiếp Thiên Hoàn - những kẻ được liệt danh cao thủ tối cao của cả hai miền nam bắc, vẫn còn quá sớm để nói. Nhưng tối thiểu có một việc chàng khả dĩ có thể khẳng định, chàng đã trở thành mối lo sợ lớn nhất trong thiên hạ, có thể bằng cảm ứng huyền diệu thực hiện được những cuộc ám sát của một thích khách siêu cấp.

Mười trượng, chín trượng, tám trượng...

Hác Trường Hanh hú lên một tiếng, thân hình bốc lên cao, hướng về chiếc "Ân Long" bay đến.

Yến Phi dẫn khí công xuống, tả thủ rời bỏ thân thuyền, kế đó vận công đề mạnh, lập tức sinh ra lực phản chấn cường đại, xé nước bay lên không.

Hỏa nhiệt của Đan Kiếp thấu qua Diệp Luyến Hoa mà đến, vọt lên trên hoàn toàn bao phủ Hác Trường Hanh với sức mạnh có thể làm nát tim vỡ phổi, khiến đối thủ vô phương kháng cự lại kiếm khí kinh người ấy.

Hác Trường Hanh quả không uổng danh là cao thủ nhất đẳng. Lúc Yến Phi vừa vọt ra khỏi mặt nước, hắn nhận thấy được mối nguy hiểm, toàn thân chấn động, nhưng lâm nguy bất loạn, rút bội đao ra, lập tức vung mũi đao bao bọc thân thể nhưng vẫn giữ kinh thể bay đến chiếc "Ân Long".

Yến Phi thầm khen ngợi, có điều trong lòng đã hạ quyết tâm định án tử cho Hác Trường Hanh.

Do biến cố bất ngờ xảy ra, đám cao thủ Lương Hồ bang ở khoang thuyền phía bờ sông, người người ai nấy đều không kịp ra tay cứu giúp, một phần cũng do Hác Trường Hanh phóng ngang trên không, muốn cứu cũng không được, đành giương mắt lên nhìn.

Một tiếng kêu trong trẻo vang lên, Doãn Thanh Nhã hai tay nắm hai chuỗi chủy thủ vung lên hàn quang chớp lóe, nhẹ nhàng như khói nường từ bờ sông vọt chéo lên. Yến Phi không tưởng được tốc độ kinh nhân ấy, xuất sau nhưng lại đến trước, chỉ trong nháy mắt đã đến bên dưới Hác Trường Hanh, một kích với khí thế lôi đình vạn quân của Yến Phi, đáng lẽ kẻ nhận lấy phải là Hác Trường Hanh lại hóa ra là Doãn Thanh Nhã.

Bất cứ người nào cũng không có cách gì đang giữa không trung mà có thể dùng lực đổi hướng, trừ khi Yến Phi có thể thật sự biến thành thần tiên biết bay, nếu không sẽ phải vượt qua được cái cửa ải Doãn Thanh Nhã ấy mới đối phó được với Hác Trường Hanh.

Lúc này tiếng kêu la quát mắng từ hai phía vang lên, bất quá là ai cũng khó lòng cải biến được sự việc phải xảy ra.

Nếu đổi lại là Đồ Phụng Tam hoặc Lưu Dụ, vì đạt được mục đích sẽ bất chấp tất cả toàn lực sát thương Doãn Thanh Nhã, rồi mượn lực kinh khí giao kích, hoán khí tiếp tục tấn công Hác Trường Hanh, nhưng Yến Phi thì lại có lòng thương hại cho đối tượng tương tự của Cao Ngạn.

Ngay cả đến khả năng của Yến Phi cũng không có cách nào hành xử cho toàn vẹn mọi bề, tức thì biến chiêu, biến đổi chân khí sát thương của Đan Kiếp đã làm cho Trúc Pháp Khánh phải nuốt hận thành Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp lúc cương lúc nhu, lại biến cải kiếm công đến thành chân kinh mang lực hút, nghênh tiếp mũi nhọn song chủy đầy biến hóa của tiểu Bạch Nhạn.

Đại kế ám sát Hác Trường Hanh giữa đường bất ngờ lại bị loại bỏ, chàng bất đắc dĩ phải cầu kế thoát thân. Bằng không để hơn mười cao thủ cộng với cung lớn nổ mạnh, dưới nước lại không có gì che chở, chàng há lại chẳng thành con nhím đầy gai nhọn hay sao?

"Đang!", tiếng binh khí giao kích trao đổi vang lên, thân hình kiều diễm của Doãn Thanh Nhã run mạnh, kinh hoàng kêu lên một tiếng, bị kiếm kinh sung mãn cường đại của Yến Phi hút dính vào, không thể cưỡng lại lực đạo kinh người đó kéo từ trên không hạ xuống, rơi sát theo phía sau Yến Phi.

"Bôm! Bôm!" hai tiếng nước động trước sau vang lên rồi chìm vào dòng sông.

Gần thuyền có hơn một chục hảo thủ Lương Hồ bang đã nạp sẵn cung tên, nhưng không một kẻ nào dám bắn vì sợ trúng nhầm Doãn Thanh Nhã.

Hác Trường Hanh đáp tới chiếc Ẩn Long, quát lớn: "Hạ thủy!"

Rồi tự mình nhảy xuống dòng sông, những kẻ khác lần lượt bắt chước theo. Người của Lương Hồ bang đảo lộn tới lui trong dòng nước, người nào đều tinh thông thủy chiến, xuống nước cũng giống như cá bơi về nhà, không ngần sợ bất kỳ kẻ nào.

Trong nước Yến Phi ngằm thờ dài, vung tay điểm lên kẻ khí huyết vẫn còn nhộn nhạo đang chìm xuống ở phía trên, hạ ngay eo lưng tiểu Bạch Nhạn đang không thể lấy lại được sức lực để phản kháng, Doãn Thanh Nhã lập tức ngoan ngoãn chìm vào cơn mê, chủ thủ thoát thủ chìm xuống đáy sông. Yến Phi một tay nắm thắt lưng của thị, trôi lên mặt nước, hai chân vận kinh đạp mạnh, hai người lập tức trượt trên mặt nước, trong thoáng chốc đã thuận dòng trôi đi xa hơn mười bộ, bỏ Hác Trường Hanh lại đằng sau.

Một chiếc khoái đĩnh chạy thẳng đến đón đầu.

Yến Phi nâng Doãn Thanh Nhã lên, suy nghĩ thật nhanh. Thật ra có nên ném Doãn Thanh Nhã lại cho Hác Trường Hanh chăng? Hay là đem tiểu mỹ nữ này về? Mang theo Doãn Thanh Nhã này chạy hoặc giả có thể làm chậm hành trình đến Biên Hoang tập của Hác Trường Hanh. Nghĩ đến đây, chàng vạch nước bơi đến gần chiếc khoái đĩnh.

Tiếng Đồ Phụng Tam kêu lớn nói: "Chúng đuổi đến kìa! Mau quay đầu lại!"

Yến Phi đặt tiểu mỹ nhân ướt đầm xuống. Đồ Phụng Tam, Lưu Dụ và Tư Mã Nguyên Hiển ba người cùng lúc dụng lực quay chiếc khoái đĩnh vòng trở lại, thuận theo thế nước mà đi.

Yến Phi nhìn về phía "Ẩn Long". Chiếc thuyền của Lương Hồ Bang đó quả thật là chiến thuyền siêu cấp linh hoạt, quay đầu như cá, một sợi thừng được ném ra kéo tất cả nhân mã đang ở dưới nước quay trở lên thuyền.

Đồ Phụng Tam hét lớn: "Bọn ta không nhanh bằng chúng, Yến Phi ngươi không giúp gì sao?"

Yến Phi cầm mái chèo còn lại lên, ngồi xuống trước mũi thuyền, chèo thuyền đi, nói: "Chúng có thể nhanh bằng bọn ta hay sao?"

Lưu Dụ nói: "Ngươi coi kìa!"

Chiếc "Ẩn Long" quả nhiên đã tiến đến gần trong một thời gian ngắn, thuyền buồm căng gió, bốn nhóm hai mươi tay chèo chỉnh tề đồng lòng chèo tới trên mặt nước, theo tiếng trống "Thùng! Thùng! Thùng!" không ngừng tăng tốc, rượt theo sát phía sau chừng hơn năm mươi trượng, khoảng cách càng lúc càng gần.

Tư Mã Nguyên Hiển hưng phấn ầm ĩ nói: "Bọn ta không cần phải cập vào bờ sao?"

Yến Phi, Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đều cùng lúc có cảm giác cổ quái, cộng tác với "tù binh" quả thật là tình cảnh đặc biệt.

Ở phía đuôi thuyền, sau lưng Tư Mã Nguyên Hiển là Đồ Phụng Tam. Họ Đồ thấy Tư Mã Nguyên Hiển đang cố chèo thuyền nhưng vẫn không quên đảo ánh mắt xem xét tới lui Doãn Thanh Nhã đang nằm trong thuyền, cười nói: "Cô bé này là ái đồ bảo bối của Nhiếp Thiên Hoàn, Hác Trường Hanh chắc chắn không khi nào dám phóng tiến, bọn ta có thể chống đỡ được một lát, hơn là lên bờ sẽ bị sự truy sát của một đám địch nhân đông đảo."

Tư Mã Nguyên Hiển vẫn còn trong trạng huống hưng phấn, hiển nhiên hết sức hưởng thụ tính kích thích của sự khẩn trương trước mắt, ồn ào kêu lên: "Có Yến Phi ở đây! Bọn ta lại phải sợ kẻ nào sao?"

Lưu Dụ cười nói: "Tiểu Phi định làm sao đây? Nếu để Từ Đạo Phúc nhìn thấy bốn người chúng ta chèo thuyền chạy trốn thế này, chẳng biết sẽ nghĩ thế nào!"

Yến Phi nhận thấy thuyền địch đang đến gần cách chừng bốn mươi trượng, nếu tiếp tục như vậy khẳng định

không tới hai dặm sẽ bị địch nhân bắt kịp. Trong lòng chàng vừa cảm thấy kỳ cục lại vừa có cảm giác vui vui, đáp: "Không cần phải quản đến Từ Đạo Phúc nhiều như vậy, Hác Trường Hanh người đông thể mạnh, nếu động thủ thì chắc chắn bọn ta sẽ là người bị thua thiệt. Trừ phi bọn ta chịu phóng thích tiểu Bạch Nhạn này bằng không sẽ chẳng chạy được xa. Hà huống còn phải tính đến thời gian trao đổi người đến rất nhanh nữa!"

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Tại sao chúng ta không lấy dao kề cổ con nhóc xinh đẹp này, coi Hác Trường Hanh còn dám rượt theo không?"

Đồ Phụng Tam cười nói: "Còn thiếu một người chèo thuyền nữa, Hác Trường Hanh biết chắc bọn ta không dám giết người, vì nếu giết thì xong thì bọn chúng không còn gì cố kỵ nữa, bách tiễn cùng bắn, công tử liệu có chống đỡ được không? Vả lại bọn ta đang ở trong thế bị ép, hoàn toàn mất quyền chủ động, chèo lái thêm nữa được chăng?"

Tư Mã Nguyên Hiển lập tức cứng họng hết lời để đối đáp.

Yến Phi và Lưu Dụ đều hiểu Đồ Phụng Tam nói thế là khách sáo lắm rồi. Trong bốn người thì võ công Tư Mã Nguyên Hiển tệ nhất, trở thành gánh nặng cho bọn họ, bất luận là dưới nước hay trên bộ, nếu như động thủ, Tư Mã Nguyên Hiển khó lòng chạy thoát được.

Chiếc khoái đĩnh vèo vèo vượt sóng mà tiến làm tung bắn những bọt nước, trên mặt sông những đốm sáng chớp lòe, phản chiếu những ánh sao trên bầu trời đêm, ngọn gió sông quét thẳng đến trước mặt, quả thật mang đến một tư vị lạ thường.

Âm thanh của Hác Trường Hanh từ đằng sau vọng đến: "Xin Yến huynh phóng thích Thanh Nhã. Nó chỉ là đứa nhỏ không hiểu chuyện, sau này tiểu đệ sẽ có hồi báo."

Đồ Phụng Tam cười dài đáp: "Giả sử Hác huynh có thể lập lời thề độc, trong vòng ba con trăng không được bước vào Biên Hoang nửa bước, bọn ta lập tức thả người ngay."

Yến Phi thầm phục biện pháp của Đồ Phụng Tam, bởi vì chỉ có như thế mới có khả năng làm trì hoãn hành trình đến Biên Hoang tập của Hác Trường Hanh.

Hác Trường Hanh vẫn không tỏ vẻ phật lòng, chỉ lên giọng nói: "Yêu cầu của Đồ huynh có chút thái quá chăng? Xin hỏi có phải bên cạnh Yến huynh là công tử Nguyên Hiển không?"

Tư Mã Nguyên Hiển biết y nhận ra hấn qua y phục của mình, cười nói: "Vậy thì làm sao? Sẽ có ngày ta bắt người phải quỳ gối trước mặt ta mà cầu xin tha mạng."

"Vút!"

Tiếng dây cung bật ra, Đồ Phụng Tam nhanh như chớp xuất bội kiếm, chẳng cần quay đầu lại, trở tay bỏ ra phía sau một nhát.

"Choang!"

Kình tiễn bị đánh bật sang bên rơi vào dòng sông.

Tư Mã Nguyên Hiển thầm lau mồ hôi, hiểu rằng mũi tên ấy chính là nhắm vào búi tâm của hấn mà bắn, nào tưởng nổi được sự cường mãnh và không kiêng kỵ gì của Hác Trường Hanh. Hấn cũng không thể không thừa nhận Đồ Phụng Tam đã không hề sai lầm khi nhận định bọn họ không dám giết Doãn Thanh Nhã.

Đồ Phụng Tam tra kiếm vào vỏ như không có gì xảy ra, một tay vẫn giữ vững động tác chèo lái chiếc khoái đĩnh, không quay đầu lại cười nói: "Cứ một mũi tên nữa bắn ra, ta sẽ rạch lên má phần tiểu Bạch Nhạn đây một nhát kiếm, Hác huynh hãy nghĩ kỹ trước khi bắn nhé!"

Chiếc "Ân Long" giảm khoảng cách với chiếc khoái thuyền, chỉ rượt theo cách chừng hơn hai mươi trượng. Kẻ rượt người chạy, nhanh chóng xuôi theo hạ du đi về hướng Kiến Khang, cách chỗ ước định trao đổi người ở gần bến Hoàng Phong không quá ba dặm.

Hác Trường Hanh cuối cùng cũng mất kiên nhẫn quát lớn: "Yến Phi người bộ hóa thành câm rồi sao? Thanh Nhã chỉ là một tiểu nữ tử mà thôi!"

Tư Mã Nguyên Hiển lấy làm ngạc nhiên, qua ngữ khí của Hác Trường Hanh, rõ ràng cả hắn cũng biết Yến Phi thuộc hạng quân tử lẽ ra không dùng một cô bé để uy hiếp kẻ địch.

Yến Phi điềm đạm đáp: "Thế này vậy! Ba ngày sau bọn ta sẽ ở tại Dinh Khẩu bàn chuyện giao dịch, chỉ cần Hác huynh đơn thân phó ước, bọn ta sẽ trả người cho người, bảo đảm sẽ không làm tổn hại tiểu Bạch Nhạn dù chỉ một sợi tóc."

Hác Trường Hanh giận dữ nói: "Ta nhìn lầm người rồi! Nguyên lai Yến Phi chỉ là một kẻ như thế."

Lưu Dụ cười ha hả nói: "Sao Hác huynh trông có vẻ bối ngỡ như là ngày đầu tiên bước chân vào chốn giang hồ vậy?"

Hác Trường Hanh quát to: "Được lắm! Để rồi xem!"

Vào lúc này chiếc "Ẩn Long" chỉ còn cách khoái thuyền khoảng mười lăm trượng, làm bọn họ cảm thấy sức uy hiếp càng tăng thêm.

Sự thật tình huống đối với bọn họ rất bất lợi, "Ẩn Long" có thể đánh lật khoái thuyền một cách dễ dàng. Đến lúc Hác Trường Hanh và đội quân tinh thông thủy tính của hắn xuống nước cứu người, khả năng bọn họ giữ lại Doãn Thanh Nhã quả thật không nhiều. Vấn đề quan trọng nữa là Doãn Thanh Nhã phải ở trên mặt nước để thở, lại còn Tư Mã Nguyên Hiển là mối lo lắng nhất của họ, nếu bị Hác Trường Hanh bắt được, hậu quả thật không dám nghĩ tới.

Tư Mã Nguyên Hiển chân khí bắt đầu cạn kiệt, vì dùng hết sức để chèo lái chiếc khoái thuyền quả thật phí lực phi thường, thở gấp nói: "Làm sao ghé vào bờ đây?"

Đồ Phụng Tam nói: "Không kịp nữa rồi! Hãy nhớ rõ tuyệt kỹ "Bộ Thần Vồng" (lưới bắt thần) của Lương Hồ bang, thần ở đây không phải là thần tầm thường đâu, mà là thủy long thần đó."

Lời nói còn chưa xong, có tiếng gió bộc phát, cùng lúc một chiếc lưới lớn từ đầu chiếc "Ẩn Long" được ném tung ra, che trên phủ dưới nhằm về hướng bọn họ trùm đến, nếu chiếc khoái đình cứ vẫn giữ tốc độ di động như trước, thì đúng là vừa vện bao trọn bọn họ lại trong lưới.

Vẻ mặt tươi cười của Đồ Phụng Tam xuất hiện nét quỷ dị và đầy ý trào lộng, quát lớn: "Cập vào bờ phía nam ngay!"

Lưu Dụ tung chưởng vỗ thẳng vào mặt nước phía bên phải đuôi thuyền, tức thì vọt lên một cột nước lớn, khoái đình đổi hướng, nhanh chóng quay xéo qua phía nam ngạn. Đồ Phụng Tam lại tặng thêm một cổ chưởng kinh nữa, chiếc khoái đình của họ tốc độ tăng vọt, giống như cá bay lướt trên mặt nước, thật là cảm giác thống khoái như được đăng vân giá vũ.

"Bùng!"

Bộ Thần Vồng nặng nề rơi lạc qua mé đuôi bên tả của chiếc khoái đình, chỉ thiếu chút nữa là chạm được vào thân khoái thuyền. Vì cái lưới ấy bốn mặt treo vật nặng làm bằng chì pha sắt nên khi rơi xuống làm nước bắn tung tóe lên không ai tránh khỏi bị ướt.

Tư Mã Nguyên Hiển cười dài: "Sáng suốt! Sáng suốt! Cực kỳ sáng suốt!"

Bọn Yến Phi ba người đều không biết nên cười hay nên khóc, Tư Mã Nguyên Hiển vốn là tử địch của bọn họ, lúc này lại biến thành chiến hữu đồng hội đồng thuyền, nhưng chuyện oái oăm nhất là bọn họ giống như đang biến thành người hát tuồng kích thích giúp vui cho vị công tử này.

Mọi người quay đầu nhìn về phía chiếc "Ẩn Long", địch nhân đang rút Bộ Thần Vồng từ dưới sông lên thuyền, phen này cái trò cũ coi bộ khó lòng mà làm lại được.

Đồ Phụng Tam cười lạt nói: "Hác Trường Hanh muốn chơi đùa với ta cũng chưa đủ tư cách, Nhiếp Thiên Hoàn có đến cũng thế thôi. Bọn ta cứ cập thuyền vào bờ chạy dọc theo chỗ nước cạn."

Tư Mã Nguyên Hiên phục quá kêu lên: "Kế hay lắm!"

Yến Phi và Lưu Dụ trong lòng đều khen tuyệt, thuyền đối phương vào chỗ nước cạn khó mà rượt theo đằng sau họ được. Chiếc khoái đĩnh vội khua chèo chạy như bay, chỉ có ở bên cạnh mới đuổi theo họ được.

Lúc này họ tiến thoái tùy ý, đến khi cần có thể mang khoái đĩnh lên ven bờ rồi bỏ thuyền mà chạy. Thuyền địch vì đang di chuyển hết tốc độ, tất phải vượt quá đến đằng trước, tạo ra khoảng cách sai biệt đủ để bọn họ tranh thủ đào tẩu theo khe hở đó.

Giờ mới rõ Đồ Phụng Tam cố ý để đối phương sử dụng Bộ Thần Vồng, sau đó mới chọn sách lược này, vì cần phải kéo Bộ Thần Vồng trở lên thuyền mới có thể tung lưới lại, ắt phải tốn thêm thời gian. Mà Bộ Thần Vồng là vũ khí duy nhất của đối phương có thể uy hiếp trực tiếp đến khoái đĩnh, Đồ Phụng Tam thật ra đã dạy bảo địch nhân rằng trong thời gian ngắn không nên dùng nó trở lại.

Họ Đồ quả thật danh bất hư truyền. Thế chủ động đã nằm trong sự khống chế của họ.

Chiếc "Ân Long" vẫn còn đuổi theo sát bên cạnh, chỉ cách chừng bảy, tám trượng nữa là vượt qua được họ.

Trên thuyền Lương Hồ bang, các chiến sĩ kéo căng hơn mười cung lớn, đầu mũi tên chĩa thẳng về phía họ. Dẫu biết rằng bọn chúng chỉ hư trương thanh thế nhưng đối với bọn họ vẫn tạo thành tâm lý uy hiếp to lớn, tối thiểu là làm cho họ không dám bỏ khoái thuyền để chạy lên bờ.

Đồ Phụng Tam thấp giọng hỏi: "Nguyên Hiên công tử còn đủ khí lực không?"

Tư Mã Nguyên Hiên nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu.

Đồ Phụng Tam quát: "Hãy mau quay lại giữa sông mà đi! Nhanh lên!"

Bốn người đồng thanh kêu lớn lên, các mái chèo tức thì vung lên hạ xuống, ai nấy đều dùng hết sức mình.

Bọt sóng đập văng khắp nơi, ngồi ở phía sau do Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam điều khiển hướng đi của thuyền.

Chiếc khoái đĩnh lướt như bay trên mặt nước, tốc độ tăng vọt bất ngờ nên đã bỏ lại đầu thuyền "Ân Long" hơn mười trượng, nhắm thẳng đến giữa sông chạy đến.

Do sự việc ngoài sự liệu đoán của đối phương, chúng liền vội vàng đổi hướng rượt theo.

Khoái đĩnh sau một lát lướt chéo gần trăm trượng trên sông, rồi thuận theo con nước mà thoát đi.

Yến Phi nói: "Thành công rồi!"

Ba người nhìn về phía trước, một chiếc chiến thuyền khổng lồ của thủy sư Kiến Khang xuất hiện ở phía hạ du, đèn lửa sáng rực.

Chiếc "Ân Long" phía sau cuối cùng nhận thấy tình thế bất lợi, lập tức giảm tốc rồi vội vàng giục trống thu quân.

Hồi 30

Hòa Khí Thu Tràng

Chiếc "Ân Long" phía sau bắt lực quay đầu, khoái đĩnh của bọn Yến Phi chờ theo chiến lợi phẩm mỹ lệ thuận dòng lướt nhanh đến chỗ chiếc cự hạm sáng rực của Tư Mã Đạo Tử đang đậu.

Bọn Yến Phi bốn người do dụng lực quá độ đến mức đau nhức tê liệt cả hai tay. Sau một lúc thư giãn, tay họ

trở lại sinh hoạt bình thường. Riêng Tư Mã Nguyên Hiển do công lực kém nhất nên cả hai tay vẫn còn run bần bật, không sao kiềm chế được.

Tư Mã Nguyên Hiển lên tiếng: "Ta đứng lên được chưa? Sau đó các người cứ tùy tiện sai người lấy đao lấy kiếm mà kè ngang cổ ta, vậy mới giống dáng vẻ của tù nhân chứ." Lúc nói vẫn không ngừng thở gấp.

Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ lấy miếng che đầu màu đen từ trong bọc ra che kín mặt, họ Đồ cười nói: "Công tử nên ngồi đó thì tiện hơn, chỉ cần giả vờ như bị khống chế huyết đạo, ai lại có thể hoài nghi người không phải là tù binh?"

Tư Mã Nguyên Hiển gạt đầu đáp: "Đúng! Nếu đổi lại là ta thì sẽ tuyệt đối không tin đâu. Ha ha! Đêm nay có nhiều điều kỳ diệu không thể tả được. Ta theo ba vị đã học được rất nhiều điều mà trước đây không hề biết đến."

Lại thở dài nói: "Trước đây khi cha rầy la, ta luôn coi như gió thổi qua tai, bây giờ mới biết từng câu từng chữ của ông đều là lời vàng ngọc."

Lưu Dụ suy tưởng về kinh lịch trải qua đêm nay, điều đó dường như đã có ảnh hưởng, biến Tư Mã Nguyên Hiển thành một kẻ chín chắn, hẳn là người có lý trí và can đảm, tương lai chắc chắn sẽ trở thành kình địch của mình. Nhưng gã lại suy nghĩ không có khả năng như thế, làm thế nào mà có người có thể cải biến chỉ trong một đêm?

Lưu Dụ quan sát Nam ngạn, bình tĩnh: "Tư Đạo Phúc chắc không đến."

Đồ Phụng Tam nuối tiếc: "Chính là Hác Trường Hanh đã cứu y."

Tuy Tư Mã Nguyên Hiển còn lâu mới bắt kịp ba người trong việc tinh tường đường lối giang hồ nhưng cũng đoán ra đằng sau câu nói này của Đồ Phụng Tam còn có hàm ý. Địa điểm giao dịch trao đổi người tuy là ở bến Hoàn Phong, nhưng Tư Đạo Phúc tình hình lợi hại như thế, nhất định đã phái thám tử đến giám thị động tĩnh của thượng và hạ du, trông thấy mình và Yến phi cùng những người khác hợp tác rõ ràng như vậy, nếu y không nghi ngờ thì đúng là tên ngốc.

Nói không chừng Tư Đạo Phúc hiện tại đã chạy ngược lại Nam phương, lẩn tránh cuộc truy sát của Kiến Khang quân.

Yến Phi từ tốn nói: "Cổ Thiên Thu còn chưa đến!"

Tư Mã Nguyên Hiển rung động: "Có phải đã bị hắn nhìn ra chân tướng mà đào tẩu rồi chăng?"

Một chiếc khoái đỉnh từ bên hông cự hạm xuất hiện, ngược dòng nhằm hướng họ đi tới, đầu thuyền đuôi thuyền đều có cắm những bó đuốc to. Tư Mã Đạo Tử ngang nhiên đứng trước đầu thuyền, ngoại trừ y chỉ có hai kẻ phụ trách lái thuyền, rõ ràng là Cổ Thiên Thu không có ở trong đó.

Trong lòng Lưu Dụ ngấm ngầm kính sợ, ba người đối lại với ba người, không những bày tỏ thành ý của Tư Mã Đạo Tử, mà còn biểu lộ lòng tin mạnh mẽ của y. Y đã tuyệt đối khống chế được Kiến Khang.

Tư Mã Đạo Tử quả thật là nhân vật hoàng tộc xuất sắc nhất của Nam Tấn, không những có thể trợ giúp Tư Mã hoàng triều kiềm giữ Tạ An mà còn có thể phân chia binh lực đối kháng ngang ngửa với Tạ Huyền. Hiện giờ nhân tài Tạ gia tan tác, chỉ còn sót lại có Tạ Diễm một mình chống giữ đại cuộc, không một kẻ nào ở Kiến Khang có thể cản trở Tư Mã Đạo Tử leo lên đỉnh cao quyền lực nữa.

Trông bản lĩnh ứng biến linh hoạt của Tư Mã Đạo Tử đêm nay, biến nguy cơ thành cơ hội, là biết ngay y có đủ tư cách làm đối thủ của Tôn Ân và Hoàn Huyền. Nếu để Tư Mã Đạo Tử bình định được phương nam thì đích thực ngày tàn của Lưu Dụ hẳn đã đến, bởi vì Tư Mã Đạo Tử tuyệt đối không chấp nhận người kế thừa Tạ Huyền như gã lại tồn tại trên thế gian này.

Lúc này chiếc khoái đỉnh còn cách thuyền Tư Mã Đạo Tử chừng chưa đầy nửa dặm, lát sau có thể rõ ràng quan sát chỗ cập bờ ở phía bắc bến Hoàn Phong đang đậu năm chiến thuyền một buồm cỡ trung kiểu người Mông. Đây là loại chiến thuyền bọc da trâu của Mông Cổ, trên sông hành động linh hoạt, nhanh chóng,

rất thích hợp cho việc sử dụng trên những lộ sông nước giống như Hoài Thủy, Dĩnh Thủy.

Tư Mã Đạo Tử khảng khái đến như vậy, đưa năm chiến thuyền thượng đẳng tặng họ, không cần phải nói cũng biết là kế tá đao sát nhân để làm yếu hấn đi thực lực trên sông của Lương Hồ bang.

Yến Phi cùng ba người kia đều nghĩ đến điểm này, chỉ ngại có Tư Mã Nguyên Hiến ở đó, không tiện nói rõ ra.

Đồ Phụng Tam đáp lời Tư Mã Nguyên Hiến: "Công tử cứ an tâm, nếu như lệnh tôn đến một kẻ như Cổ Thiên Thu cũng không thể chế trụ, thì ngày nay y không thể nào ngồi được ở địa vị này."

Tư Mã Nguyên Hiến vẫn còn bán tín bán nghi, có điều thần sắc xuất hiện vẻ trầm tư, rõ ràng hấn đang thành tâm thụ giáo, nhắm nuốt lấy từng lời của Đồ Phụng Tam, cân nhắc suy nghĩ xem tại sao Đồ Phụng Tam lại có thể phỏng đoán chắc chắn như thế, điều mà chính hấn cũng thật sự không đạt được.

Hai chiếc khoái đĩnh nhanh chóng đến gần.

Lưu Dụ đột nhiên thốt: "Năm chiến thuyền mau lẹ đó của chúng ta không biết có thể chặn được chiếc "Ân Long" của lão Hác chăng?"

Hiền nhiên Đồ Phụng Tam cũng đang suy nghĩ đến vấn đề này nên đáp không do dự: "Bọn ta người nhiều hàng hóa nặng, cũng chưa quen với tính năng của năm chiến thuyền đó, lại bao gồm cả đám ô hợp, nếu đối phương thuận thế, tập kích trong đêm, bọn ta chỉ có nước đợi người đến xẻ thịt mà thôi."

Trong lòng Tư Mã Nguyên Hiến run sợ mãnh liệt, tưởng tượng lúc mình đối phó với "Ân Long" đã thua to, chỉ vì không như Đồ Phụng Tam biết mình biết ta nên biến thành kẻ không biết lượng sức mình.

Yến Phi cười nói: "Thương lượng việc mượn đường với Vương gia như thế nào đây?"

Chàng không nói ra còn có ba chiếc thuyền tải hàng hóa lương thực, vì không muốn để Tư Mã Nguyên Hiến biết chuyện này.

Lưu Dụ nói: "Kế hay lắm!"

Cùng lúc trao đổi ánh mắt với Đồ Phụng Tam, mọi người đều ngầm hiểu. Nếu thuận dòng đi tiếp, dẫu cần phải ôm một vòng lớn, theo thông hào tái nhập Hoài Thủy, có lẽ sẽ làm Hác Trường Hanh chỉ còn nước ngó theo mà than trời không làm gì được. Điều tuyệt diệu nhất là Hác Trường Hanh ở lại phía thượng du đằng sau bọn họ, rơi vào thế sẽ bị kéo dài hành trình từ một đến ba ngày. Mà bọn họ tiện đường lại có thể ghé qua căn cứ bí mật của Đại Giang bang, tụ tập nhân mã, có Đại Giang bang tinh thông thủy chiến phụ trách thiết lập đội thuyền, có gì phải sợ Lương Hồ bang.

Cứ coi theo thủy trình, nếu Hác Trường Hanh lạc mất thời gian hai ngày, chắc chắn bọn họ có thể đuổi kịp y ở Dĩnh Khẩu.

Đồ Phụng Tam kêu lên: "Giảm tốc!"

Hai chiếc khoái đĩnh gặp nhau trên sông, từ từ đến gần cho đến khi cả hai chiếc song song, chỉ cách chừng một trượng.

Tư Mã Đạo Tử lướt ánh mắt qua miếng vải đen che mặt của Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ rồi nhìn nghiêng một cái, cuối cùng mới trông qua phía Yến Phi.

Tư Mã Nguyên Hiến không thốt lên lời nào, thần thái tĩnh lặng, chỉ hướng về cha hấn gật đầu, tỏ vẻ bản thân mọi điều ổn thỏa.

Hai người lái thuyền đều là cao thủ có thể hình mạnh mẽ, khí độ lạnh lùng thâm trầm, niên kỷ chưa quá ba mươi, nhưng bọn Yến Phi đều hiểu bọn chúng là hạng cao thủ nhất lưu.

Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ cùng nhìn không chớp mắt để đo lường Tư Mã Đạo Tử, kiểm thủ được xếp trong bảng "Cửu Phẩm cao thủ" chỉ dưới Tạ Huyền và Hoàn Huyền, quả thật không phải tầm thường.

Yến Phi nhẹ nhàng nói: "Có phải Cổ Thiên Thu đã bị Vương gia bắt giữ rồi không?"

Tư Mã Đạo Tử gật đầu, thoải mái đáp: "Tư Đạo Phúc biết tình thế mà đào tẩu rồi, bọn ta không cần phải làm chuyện không cần thiết nữa, thế thiếp người thân và những người cùng thuyền cùng hội của Thiên Thu đều bị ta chém bỏ, nhưng hắn không chịu thừa nhận. Ta có thể từ hắn ép hỏi ra mọi sự bố trí của Tôn Ân tại Kiến Khang, nhờ một loạt cho sạch gốc rễ gian tế của Thiên Sư đạo. Hừm!"

Trong lòng Yến Phi dấy lên cảm giác bất nhẫn, nhưng chiến tranh luôn là thế, chàng khó lòng mà trách được Tư Mã Đạo Tử.

Đoạn nói: "Công tử có thể lên thuyền của Vương gia rồi đó."

Tư Mã Nguyên Hiển nhìn về phía cha hắn, thấy y gật đầu mới đứng lên nói: "Đêm nay Nguyên Hiển tuy bị bắt trên thuyền một cách nhục nhã, nhưng đã thu hoạch được nhiều điều lợi. Ba vị không những chỗ nào cũng lấy lễ mà đãi, mà cũng không có nói lấy nửa lời khó nghe, trong lòng Nguyên Hiển rất mang ơn, hy vọng tương lai tái kiến, mọi người đều là chiến hữu chứ không phải là địch nhân."

Yến Phi cùng ba người kia cùng ngậm khen ngợi Tư Mã Nguyên Hiển nói nghe rất hay, và lại còn ngậm ngậm giúp họ trong việc lớn, ít nhất Tư Mã Đạo Tử nghe lọt tai, trong lòng thoải mái hơn.

Tư Mã Đạo Tử thấy con mình thật sự không bị cảm chế huyết đạo, song mục xạ xuất thần sắc kỳ lạ, thần tình trở nên hòa hoãn. Yến Phi cũng không một lời hỏi về việc thả tù nhân, lại để nhi tử trở lại bên mình trước, không những đã giữ thể diện cho mình triệt để mà còn biểu lộ lòng tin tưởng ở mình và thành tâm nguyện ý hợp tác.

Tư Mã Nguyên Hiển nhún mình bay lên đáp xuống cạnh bên Tư Mã Đạo Tử.

Tư Mã Đạo Tử kêu liên hai tiếng "Tốt! Tốt!" rồi sau đó cười nói: "Không nghĩ đến chuyện đêm nay nữa, có thể giải quyết hoàn toàn vừa ý như vậy đối với chúng ta đều có lợi. Người ở trên năm chiến thuyền, không những được trang bị đầy đủ, mà còn có cung tên binh khí trên đó, cùng với lương thực nhiều hơn sự yêu cầu của các người. Bỏ vương chỉ có thể cầu chúc chư vị kỳ khai đắc thắng, sớm thu phục lại Biên Hoang tập."

Đồ Phụng Tam kéo miếng vải che đầu xuống nói lớn: "Vương gia! Hoang nhân bọn ta sẽ không để ngài phải thất vọng."

Song mục Tư Mã Đạo Tử sáng lên, cười nói: "Nguyên lai là vị thứ ba trên bảng 'Ngoại Cửu Phẩm cao thủ' Đồ Phụng Tam đương gia, chẳng trách có thể trên thuyền xoay sở trong tình huống như thế, giúp cho con ta một bài học. Chẳng biết Đồ huynh biến thành hoang nhân từ khi nào vậy?"

Đồ Phụng Tam cười ha hả, tỏ vẻ khí khái hào hiệp không dấu diếm, đáp: "Lúc Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn kết thành liên minh là đã không cho Đồ Phụng Tam ta có được sự lựa chọn, Vương gia nên minh bạch biến hóa tâm tình của ta."

Lưu Dụ cũng cười miếng khăn trùm đầu xuống, đứng dậy thi hành quân lễ nói: "Bắc phủ binh phó tướng Lưu Dụ tham kiến Lang vương."

Tư Mã Đạo Tử song mục sát cơ chợt lóe lên, rồi đổi qua vẻ mặt tươi cười, nói: "Lưu phó tướng bất tất phải đa lễ, từ nay về sau còn phải nhờ vả chỗ của người nhiều! Chỉ cần Lưu phó tướng đối với triều đình hết lòng trung thành, bản vương tất sẽ không bạc đãi người đâu."

Yến Phi với Đồ Phụng Tam thầm khen ngợi Lưu Dụ xử trí vừa hay, ít nhất ngoài mặt để Tư Mã Đạo Tử có thể bước xuống thang được, lại cũng nhẹ nhàng tạm thời hóa giải quan hệ đang ở thế dương cung bạt kiếm của hai người.

Yến Phi đứng thẳng lên, nói: "Nếu tương lai bọn ta có thể thu phục được Biên Hoang tập sẽ y ước đến tìm Vương gia để xem hiệp nghị được thực hành thế nào."

Ngừng lại một chút đoạn nói tiếp: "Còn có một việc xin Vương gia giúp cho. Bọn ta muốn theo lối Kiến Khang

đi về Biên Hoang tập, bởi vì Hác Trường Hanh đang đợi bọn ta ở trên thượng du. Ngoài ra, bọn ta còn có ba thuyền hàng đang ở dưới hạ du sáu dặm đang chờ, xin hoàng gia ân chuẩn để họ theo bọn ta quay trở lại Biên Hoang tập."

Mục quang Tư Mã Đạo Tử rời xuống ngó thân hình kiều diễm của tiểu Bạch Nhạn vẫn còn nằm co trên thuyền, làm như không có gì nói: "Có phải cô gái đó là ái đồ Doãn Thanh Nhã của Nhiếp Thiên Hoàn?"

Yến Phi đáp: "Chính là cô ta!"

Tư Mã Đạo Tử vui vẻ nói: "Quả nhiên các người không làm bọn vương thất vọng. Không có vấn đề gì, các người cứ theo lối Kiến Khang bắc thượng Hoài Thủy. Tư Mã Đạo Tử ta bảo chứng Hác Trường Hanh khó vượt qua được ranh giới Kiến Khang nửa bước."

Năm chiến thuyền một cột từ bến Hoàn Phong xuất phát, theo hướng Kiến Khang mà đi, cự hạm của Tư Mã Đạo Tử lưu lại phía sau hộ tống cho họ, còn phái hai chiếc khoái đĩnh dẫn đường.

Năm trăm hai mươi tám hoang nhân huynh đệ tỷ muội phân ra trên năm chiến thuyền. Loại chiến thuyền này, mỗi chiếc có thể chứa được hai trăm người, còn có kho lương thực và kho vũ khí, nên không chút chật chội. Có điều phần lớn hoang nhân được cứu là người già yếu, phụ nữ và trẻ con, còn có cả đám bệnh nhân. Có thể lấy ra thanh niên phụ nữ khỏe mạnh lái thuyền được cũng chưa tới một trăm người, mà hiểu biết điều khiển vận hành thuyền coi bộ chỉ được một nửa số ấy. Việc có khả năng duy trì chiến thuyền chạy được trên sông phải cầu thần thánh phù hộ ban phước cho, đối với họ khó lòng mà đòi hỏi gì thêm được. Nếu như gặp kẻ địch, chắc chắn không có sức hoàn thủ.

Tư Mã Đạo Tử thật sự khảng khái, đã lấy được hảo cảm kể cả của kẻ địch Lưu Dụ. Trên thuyền quả nhiên trang bị đầy đủ, mỗi thuyền có lắp đặt bốn máy bắn đá, đầu đuôi của thuyền đều có những cái giá nỏ bắn tên, mạn thuyền dựng thẳng các tấm gỗ chống tên che được nửa người, có thể trở thành công cụ công kích dũng mãnh trên sông nước.

Chiến thuyền dẫu chỉ có một cột nhưng lại có treo bốn cái buồm, mỗi mặt buồm với trục dọc của thuyền tạo thành góc xéo, mỗi khi gió thổi tới, buồm lại nương theo hướng gió sức gió mà di chuyển, rồi lại có thể tận dụng gió từ phương hướng khác thổi đến để hình thành động lực cho thuyền từ sức phản xạ và tập hợp lên đó. Nhưng chỉ có thuần thực tính năng của thuyền mới có thể tự mình lèo lái tự do, do đó Yến Phi, Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam ba người đều phải chia ra chỉ huy một thuyền. Hai chiếc còn lại thì do hai vị hoang nhân huynh đệ tinh tường đường lối phụ trách.

Hai chiến thuyền thủy sư quân chạy qua bên cạnh, dùng đèn hiệu và cờ hiệu vẫy chào hai chiếc khoái đĩnh, hỏi tình huống thế nào, rồi đi thẳng đến hướng thượng du, tiếp ứng cho cự hạm của Tư Mã Đạo Tử.

Một trong những kẻ trên khoái đĩnh mở đường là đại tướng Vương Du của Tư Mã Đạo Tử, có hấn mở đường đương nhiên là không có vấn đề gì xảy ra.

Yến Phi ngồi trấn giữ trên chiến thuyền đầu lãnh, sau một lúc bận rộn thấy mọi việc đã ổn định, thở một hơi dài, đứng trên đài cao quan sát tình huống nam ngạn. Lúc này còn cách điểm hẹn với ba chiếc thuyền hàng của Cao Ngạn chừng chưa tới nửa dặm thủy trình.

Theo kế hoạch ban đầu, sau khi trời sáng sẽ chở một ngàn hoang nhân trên thuyền hàng tải lương thực, rồi rời đến hội hợp với bọn họ ở thượng du.

Chân trời bắt đầu xuất hiện ánh rạng đông, đêm dài dằng dặc cũng đã trôi qua, ngày mới lại đến. Bất quá hôm nay có điều khác biệt với bất cứ một ngày nào đó trước đây tại Nam phương. Tư Mã Đạo Tử có quyền thế tối cao ở Kiến Khang lại bước lên quyền vị tuyệt đỉnh một cách ngoài ý muốn, nên trở thành đích nhắm cho chư hùng của phương nam.

Đứng bên cạnh chàng, Bàng Nghĩa hưng phấn nói: "Hảo tiểu tử! Thật sự có được các người rồi. Ta cứ tưởng các người ngu xuẩn đi cướp ngục, nguyên lai lại có thủ đoạn bất ngờ như thế. Nghe nói người đã giết được Trúc Pháp Khánh, làm thế nào người hoàn thành được vậy?"

Phượng Hồng Sinh ở bên cạnh đang rít ngọn gió sông băng hàn mới mẽ thổi đến bằng cái mũi linh diệu của

hắn, song mục lộ ra thần sắc khó tin, không ngừng lắc đầu nói: "Dẫu sự thật trước mắt là thế, nhưng cho đến lúc này ta vẫn không dám tin, bởi không ngờ Kiến Khang quân lại khua chiêng dập trống tiến bọn ta rồi đi."

Một nhóm chừng hơn hai mươi thiếu phụ, thiếu nữ kéo ba, bốn đứa nhỏ ùa ra từ trong khoang phòng, tinh thần hưng phấn lên boong chạy về phía đầu thuyền, một mặt chỉ trở phong cảnh hai bên bờ, một mặt cười chào với ba người trên đài chỉ huy.

Thấy dáng vẻ anh hùng tiêu sái của Yến Phi trên đài, ánh mắt các cô gái đều sáng lên, không cảm được cứ nhìn đi nhìn lại, có vài người còn liếc mắt tống tình nữa.

Hoang nhân bất luận là nam hay nữ đều sống vô pháp vô thiên, không thích tuân theo những quy củ lễ phép rắc rối. Trong đám phụ nữ ấy không thiếu những kỹ nữ sinh sống bằng nghề đưa đón ở Dạ Oa Tử, bạo dạn hơn những người đàn bà bình thường nhiều. Khổ nạn đã qua, bọn họ lại phục hồi được sanh khí.

Phượng Hồng Sinh vẻ mặt say sưa cùng bọn họ reo hò chào nhau, hiển nhiên rất lấy làm sung sướng giữa bọn họ.

Bàng Nghĩa thấy thần tình của Yến Phi lộ vẻ suy tư, bèn hỏi: "Yến tiểu tử ngươi lại nghĩ tới chuyện gì thế?"

Yến Phi dõi ánh mắt về phía đầu thuyền, trong lòng đột nhiên dấy lên cảm giác dị thường, thật sự không nắm bắt được sự việc cụ thể gì, đáp: "Ta đang nghĩ, sau khi huynh đệ bọn ta hội hợp, nên phân phối lại nhân thủ, đưa người già, phụ nữ, và trẻ em hoàn toàn tập trung trên ba chiếc thuyền hàng chở khách, còn năm chiến thuyền do huynh đệ có kinh nghiệm tiếp thụ, ngay cả nếu có biến cố xảy ra, bọn ta vẫn còn có năng lực hoàn kích và bảo hộ thuyền hàng."

Bàng Nghĩa nói: "Vậy sẽ tốn nhiều thời gian không? Cứ như thế này chạy thẳng đến Hoài Thủy, thủy lộ các nơi đều an toàn cả."

Yến Phi lắc đầu nói: "Sự được mất Biên Hoang tập đã khắc sâu vào trong ký ức của ta, hết thảy đều xảy đến ngoài ý liệu và đột ngột, cẩn thận một chút luôn là điều tốt."

Phượng Hồng Sinh vẫn còn sợ hãi nói: "Tối hôm ấy quả thật cực kỳ kinh hiểm, người của bọn ta qua sông còn chưa đến nửa số, địch nhân từ bốn phương tám hướng rượt đến, ta với lão Bàng, Cao tiểu tử cùng hơn trăm người tuyệt vọng chạy trốn về hướng nam dọc theo ven bờ Dĩnh Thủy, may mắn là không gặp kẻ địch trên đường đi, nếu không thì hết mong được coi cảnh sắc ngày hôm nay như thế nào."

Ba chiếc thuyền buồm cỡ lớn xuất hiện ở khúc quanh bến sông, Yến Phi bận rộn cho người lấy đèn hiệu truyền tin cho bọn họ giữ nguyên vị trí, đoạn tự mình thông báo cho Vương Du phía trước.

Ba chiếc thuyền hàng giống như ba vật thể khổng lồ đang tắm mình trong ánh ban mai, đều là sa thuyền lấy việc chở hàng hóa cho khách làm chính. Do chở vật nặng là chủ yếu nên không nhấn mạnh về mặt linh hoạt, vì thế đầu đuôi đều vuông vức, đáy bằng để vào được chỗ nước cạn.

Sa thuyền ấy có thể tải được đến ba ngàn thạch, ba cột buồm thẳng đứng, treo bốn chiếc buồm, thân thuyền dài đến mười lăm trượng, rộng ba trượng. Trong tình huống bình thường, mỗi thuyền có thể chứa được ba trăm người, một ngàn người thì hơi nhiều, nhưng có thể ép chèn thêm thì cũng đủ.

Yến Phi dẫn đầu đi xuống đài quan sát, Bàng Nghĩa với Phượng Hồng Sinh hai người cùng đi theo.

Hai chiếc khoái đỉnh mở đường cuối cùng vượt qua ba chiếc sa thuyền, sau đó năm chiếc chiến thuyền cũng nối đuôi đi theo.

Bàng Nghĩa hớn hờ nói: "Hôm nay bọn ta quay về với thuyền đầy ắp, sau cơn mưa quả thật trời lại sáng."

Phượng Hồng Sinh đầy cảm xúc hoài tưởng: "Ta cứ tưởng Biên Hoang tập đã xong rồi, ta cũng tiêu luôn, ai ngờ đột nhiên lại có thể chuyển cơ, đây gọi là trời không tuyệt đường người đi."

Bàng Nghĩa cười nói: "Nên nói là hoang nhân bọn ta khí số chưa tận, lão thiên gia còn giúp đỡ chúng ta."

Yến Phi nghĩ tới lúc gặp Cao Ngạn, biết được tình nhân trong mộng của y bị cầm tù không biết có phản ứng gì? Bất quá nếu y yêu cầu mình phóng thích thì, chắc mình cũng y theo lời.

Lúc này đám đàn bà con gái đang quay trở lại trên sân tàu cười hi hi ha ha ầm ỹ.

Tâm thần Yến Phi thật sự đã bay tuốt về miền bắc nơi có Kỳ Thiên Thiên, nếu nơi ấy nàng nghe được tin Biên Hoang tập lại bị mất, có khi nào vì thế mà mất hết hy vọng, đến mức buông bỏ cả công pháp nền tảng, sau khi thành công Yến Phi bây giờ không thể nào cùng nàng tái lập được sự giao lưu tâm linh?

Không có Kỳ Thiên Thiên làm tai mắt thám tử thần kỳ, chàng cùng với Thác Bạt Khuê hẳn sẽ thua hoàn toàn, bởi vì đối thủ của họ là Mộ Dung Thùy, kẻ mạnh nhất Bắc phương. Nếu thua, Thác Bạt Khuê sẽ bị hấn nhổ sạch gốc rễ, vĩnh viễn không thể đứng dậy được.

"Rềng!"

Điện Luyến Hoa phát xuất có thể làm bất kỳ ai cũng kinh tâm động phách, đột nhiên bật reo vang lên.

Yến Phi lập tức thức tỉnh từ trong cơn trầm tư, hai đạo bạch quang từ trong đám phụ nữ trẻ em bắn nhanh tới, phân ra nhằm hai người Bàn Nghĩa và Phương Hồng Sinh.

Sự việc xảy ra đột ngột, Bàn Nghĩa cùng với Phương Hồng Sinh trước đã bị tiếng kiếm cảnh báo làm kinh sợ, ám khí đối phương lại nhanh mà chuẩn, ngay cả trong tình huống bình thường cũng khó lòng tránh né, hà huống trong tình trạng trở tay không kịp thế này.

Hồi 31

Nhi Nữ Ân Oán

Thủ đoạn thích khách quả thật đã tàn lại độc lại cao minh phi thường. Dường như thị biết rõ tính cách của Yến Phi mới đóng vai nữ hoàng nhân, trà trộn trong đám đàn bà trẻ em, thoát tiên dùng cương châm tập kích Bàn Nghĩa với Phương Hồng Sinh, khiến chàng không thể phân tâm xuất thủ cứu họ, sau đó từ trong đám đông phóng nhanh ra như chớp, kiếm trong tay hóa thành tia sáng bạc, nhanh như lưu tinh nhằm bụng Yến Phi đâm tới.

Nhưng dù đã khổ công tính kế thị vẫn bỏ sót một điểm, đó là vũ công Yến Phi đã vượt ngoài mức linh thông.

Đây là lần thứ ba Điện Luyến Hoa lên tiếng kêu cảnh báo.

Lần thứ nhất phát sinh khi Yến Phi, Lưu Dụ, Cao Ngạn ngồi trên thuyền đến gặp Kỳ Thiên Thiên trên sông Tàn Hoài, bị Lư Tuần từ dưới sông phóng lên tập kích. Lần thứ hai tại Bình Kiều một trong tứ cảnh ở Biên Hoang Tập, cùng Kỳ Thiên Thiên ngồi trên cầu tâm tình bị "Tiểu Hậu Nghệ" Tông Chính Lương bắn lên.

Từ khi huyền công sơ thành đến nay, Điện Luyến Hoa chưa hề cảnh báo trở lại, nhưng do Yến Phi thần trí đang ở nơi khác, không hề phòng bị nên thần kiếm một lần nữa lại bảo hộ chủ.

Tiếng kiếm kêu vang như trống đêm chuông sáng, đánh thức Yến Phi và khiến thích khách kinh sợ, làm thế công đã phát của thị cũng phải chậm đi nửa nhịp.

Chỉ chậm một sát na thì Yến phi đã không tránh được đại họa.

Với thân thủ của Yến Phi cũng không thể cùng lúc ngăn chặn hai chiếc phi châm, đồng thời lại phải tiếp một kiếm đâm thẳng vào bụng nhanh như sấm sét không kịp bưng tai của đối phương.

Chỗ lợi hại của thế kiếm này không chỉ ở tốc độ mà còn ở kiếm khí tà dị kinh người. Kiếm quang mới từ trong đám người phóng ra, kiếm khí đã hoàn toàn phủ lấy Yến Phi, tai mắt chàng hoàn toàn bị kiếm khí che phủ, mắt chỉ thấy kiếm quang, tai chỉ nghe tiếng kiếm.

Điều này chàng chưa bao giờ trải qua nhưng trong cuộc quyết chiến với Trúc Pháp Khánh ngoài Biên Hoang,

Thập Trụ Đại Thừa Công của Trúc Pháp Khánh cũng đã gây nên cảm giác tương tự.

Sở Vô Hạ!

Thị chắc đã được chân truyền "Thập Trụ Đại Thừa Công" của Trúc Pháp Khánh, rồi dung hòa vào kiếm đạo, trở thành một kiếm thuật tà dị lăng lệ kinh người, chẳng trách trong tình huống nọ đã trăm sát được Mạn Diệt, làm Hoàn Huyền sắp thành công lại bị thất bại.

Đan Kiếp chân khí trong thoáng chốc nhanh chóng chuyển vận khắp toàn thân, cảm quan của Yến Phi hồi phục sự linh động, đồng thời hai luồng lực đạo từ hai tay quét ngược về phía Bàn Nghĩa và Phương Hồng Sinh đang bị kinh hãi đến mất hồn.

Đám đàn bà con nít đều chưa biết chuyện gì xảy ra nên không kịp phản ứng, chỉ còn ngẩn người ra nhìn hai người bắn tung qua một bên, chỉ trễ một chớp mắt là đã không tránh được họa sát thân.

Hai ngọn cương châm sượt qua má hai người rơi xuống sông, Yến Phi xoay mình vung chưởng, vỗ mạnh vào mũi kiếm cách bụng không tới ba phân.

"Àm!"

Kinh khí bộc phát.

Toàn thân Sở Vô Hạ được che phủ trong tấm khăn quàng lớn bị chấn động kịch liệt, nhưng vẫn không lộ ra vẻ đau đớn, chỉ rên nhẹ một tiếng, thân ảnh xinh đẹp mượn lực bay lùi vào trong đám đàn bà trẻ em, khiến Yến Phi ném chuột sợ vỡ òa, không dám thừa cơ để toàn lực phản kích.

Yến Phi cũng bị kiếm kinh của thị chấn lùi lại nửa bước, dù biết công lực kiếm pháp của thị lợi hại đến trình độ nào.

Sở Vô Hạ linh hoạt như cá bơi qua lại loang loáng trong đám đông như vào chỗ không người, vừa lùi ra khỏi đám đông từ phía bên kia, vừa nói bằng ngữ khí bình tĩnh khác thường: "Sẽ có ngày ta quay lại đòi mạng Yến Phi ngươi đã nợ ta!" Nói xong chữ cuối cùng, người đã đi đến đầu thuyền, lộn người phóng mình vào dòng sông.

Tiếng kêu khóc vang lên.

Yến Phi vội vàng nói: "Không sao! Không sao đâu!"

Bàn Nghĩa và Phương Hồng Sinh, vẫn chưa hết kinh hãi, bước đến cạnh chàng, Bàn Nghĩa hỏi: "Không ngờ trong thiên hạ lại có nữ thích khách lợi hại như thế, thị là ai vậy?"

Yến Phi đáp: "Sở Vô Hạ!"

Trong lòng lại nghĩ đến hành động ám sát của Sở Vô Hạ, có phải thị đã được sự đồng ý của Tư Mã Đạo Tử, hay chỉ là hành động báo thù của cá nhân? Với thời gian, thị có thể là một ni Huệ Huy hay Trúc Pháp Khánh khác.

Cao Ngạn vừa chạy vừa nhảy đến buồng tàu, thẳng đến mục tiêu bên ngoài cửa phòng, gã không suy nghĩ gì đẩy cửa vào.

Thương phòng này là nơi ở của thuyền trưởng, nằm ở tầng trên cùng, có hai lối vào trước sau, mặt tiền là khách sảnh mặt sau là phòng ngủ, tiểu sảnh bố trí như phòng làm việc, đầy đủ tủ sách và bàn viết. Trong ngoài được phân cách bằng rèm châu. Xuyên qua tấm rèm, ánh hừng đông đang tỏa sáng dịu dàng. Thân ảnh nhỏ nhắn mỹ lệ của Doãn Thanh Nhã đang ngồi bó gối trong tấm chăn trên giường, mái tóc thanh tú xõa trên bờ vai thơm, ánh mắt đen sáng long lanh nét đau khổ làm nao lòng người đang nhìn ngây dại mỹ cảnh của Nam Ngạn Kiến Khang ngoài cửa sổ.

Thành Thạch Đầu hùng vĩ kiên cố từ từ trôi về bên phải khung cửa sổ.

Một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên đầu, Cao Ngạn cảm thấy khắp toàn thân tê rần từng đợt từng đợt.

Trời ạ! Yếu tiểu tử quả nhiên không hề nói chơi.

Tại sao nàng lại ở đây? Cho đến lúc này Cao Ngạn mới nhận thức rõ ràng mình vốn không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ mới nghe tiểu Bạch Nhạn ở chỗ này là đã bắt chấp tất cả chạy thẳng lại đây ngay.

Hắn nghe trái tim mình đang đập thình thịch.

Chuyện không thể xảy ra nhưng lại là sự thật.

Vào lúc này, hắn quên mất Biên Hoang, quên mất thân vẫn còn trong hiểm cảnh, quên mất mọi người và mọi việc bên ngoài thương phòng. Cao Ngạn từ từ đóng cửa phòng, rón rén vén màn châu qua, đến sau lưng Doãn Thanh Nhã, muốn lên tiếng hỏi han, lại hận là thanh âm chỉ đến tới yết hầu là biến thành tiếng thở khèn khẹt.

Thân hình kiều diễm của Doãn Thanh Nhã rung động, vẫn không quay đầu lại nhìn y, êm đềm nói: "Cao Ngạn! Có phải người đến đó chẳng?"

Tim Cao Ngạn chảy tan ra, cảm giác rung động nhẹ nhàng như muốn bay lên mây, đến trước mặt nàng quý một gối xuống, ngắm nhìn hoa dung động lòng người không một khuyết điểm của mỹ nhân.

Doãn Thanh Nhã nhìn hắn với ánh mắt sáng long lanh, u oán nói: "Người thật là xấu! Người ta còn không biết cứ mãi lo lắng cho người!"

Cao Ngạn sớm đã quên mất chuyện phát sinh ở Vu Nữ Hà tại Biên Hoang, nghe lời này thì ngớ ngẩn: "Tí nữa thì ta quên mất, nàng làm sao chạy trốn được vậy?"

Doãn Thanh Nhã lộ thần sắc khổ não, giận dữ nói: "Người đúng là con sâu ngốc quả dưa khờ! Không ai thức tỉnh người hay sao? Đến giờ mà vẫn còn hồ đồ. Ôi! Bảo người ta phải nói làm sao đây?"

Cao Ngạn bị mắng đến tâm bỏ thần quên, ưỡn thẳng ngực lên nói: "Sự việc quá khứ không cần nhắc nữa! Cái cần quan tâm là tương lai của chúng ta. Cao Ngạn ta là người rất có bản lĩnh, nói về chuyện kiếm tiền, không có bao nhiêu người hơn được ta. Ta còn biết chộc cho nàng vui, bảo đảm nếu ta cùng nàng chung sống, cuộc đời sẽ đầy hạnh phúc khoái lạc."

Doãn Thanh Nhã sau khi ngây người ra nhìn y, không nhịn được cười yêu kiều cười "phì" một tiếng, thần tình khiến người mê mẩn, hai mắt đảo lên vẻ không vui nói: "Tương lai gì chứ! Hiện tại ta đang rối trí, lại bị con sâu hồ đồ đại hỗn đản người làm lộn xộn. Nếu người có lòng thương hương tiếc ngọc, hãy đánh đám huynh đệ của người một trận đi, cho ta hả giận. Hạ thủ vừa ác vừa độc, làm người ta thân xác đau như không có lực, muốn chạy lên sân thuyền đón gió cũng làm không được."

Cao Ngạn hơi ngớ ngẩn gãi đầu nói: "Tại sao nàng lại dự vào việc này?"

Doãn Thanh Nhã giả bộ bằng thần tình kiều diễm đến mức làm y muốn hôn mê, đếm từng ngón tay nói: "Người nên đi hỏi huynh đệ ác bá Yến Phi của người, hay tên giết người không chớp mắt Đồ Phụng Tam, hoặc tên đào binh bất trí bị tầm nã của bắc phủ binh Lưu Dự. Khi nào mới đến lượt nạn nhân như ta nói chứ?"

Cao Ngạn vỗ ngực nói: "Giải huyết chỉ là chuyện nhỏ, gồm ở một số căn gốc trên người. Hiện tại đã không thành vấn đề. Có phải chúng ta nên thảo luận về việc tương lai chúng ta? Biên Hoang Tập là địa phương rất vui, đẹp, và kích thích, có thêm ta bồi tiếp nàng, khẳng định nàng sẽ vui sướng đến mức không nghĩ đến chỗ nào khác nữa."

Doãn Thanh Nhã nén nụ cười khổ đọc lại: "Vui sướng đến mức không nghĩ đến chỗ nào khác nữa! Tên tiểu tử hồ đồ người chỉ đầy mồm nói bậy." Rồi cau mày nói: "Ta dường như chưa từng nói thích người, người mở miệng ngậm miệng đều nói tương lai chúng ta, tương lai của ta với người căn bản chẳng có quan hệ gì. Đúng không? Cao thiếu gia của ta!"

Cao Ngạn cười: "Phương diện này có vấn đề sao? Nàng sớm muộn rồi cũng sẽ cảm động bởi sự tuyệt đối chân thành có khả năng làm tan vàng chảy đá của ta, lão thiên gia đã chỉ định hai ta là một cặp trời sinh. Ha ha! Từ lúc gặp tiểu Thanh Nhã của ta đến nay ta chưa hề bước chân vào lại thanh lâu nửa bước."

Doãn Thanh Nhã tức giận: "Ta chưa từng thấy kẻ nào da mặt dày như ngươi, nếu mà dùng da mặt ngươi làm tường thành cho Biên Hoang Tập, khẳng định là dày như thùng sắt. Hừm! Trước đây tiểu tử ngươi bộ thường đến mấy chỗ ăn chơi đàng điếm đó sao?"

Cao Ngạn không một chút thẹn thùng nói: "Đâu có nhiều! Chỉ cách một ngày mới tới một lần thôi!"

Doãn Thanh Nhã tròn cặp mắt xinh đẹp lên kinh hãi nói: "Cách mỗi ngày đi một lần? Thân ngươi bộ làm bằng sắt hay sao?"

Cao Ngạn rót cuộc biết đã nói lỡ lời, vội vàng chống chế: "Không phải mỗi lần đi đều ... ặc ... nàng hiểu mà! Nhiều nhất mỗi hai lần đến thì chỉ có một lần ấy thôi. Ha ha! Sau này ta cũng không đi đến đó nữa, ta hoàn toàn dâng hiến bản thân mình cho nàng hết."

Nét mặt khả ái của Doãn Thanh Nhã đỏ hồng như bị lửa đốt, giận dữ nói: "Ngươi đúng là đồ ôn dịch trứng thối không biết liêm sỉ mà, đầy miệng toàn là những lời dơ bẩn, sau này ta không thèm nói chuyện với ngươi nữa, mau cút đi cho ta."

Cao Ngạn hoảng kinh, cười cầu tài nói: "Sở dĩ ta mở miệng khép miệng đều nói đến tương lai chúng ta là vì chuyện quá khứ đã cho qua rồi! Hi hi! Xử sự theo quy củ của nam nhân có gì là tốt? Chỉ có tài năng hiểu biết ôn nhu của nam nhân để làm nàng hạnh phúc khoái lạc mà thôi. Trước đây vài lần tháp tùng đến chốn thanh lâu chẳng qua là để tiện làm việc tu hành cho tốt, ta biết chỉ có ta mới làm tiểu Thanh Nhã xiêu lòng."

Doãn Thanh Nhã cười nhạt nói: "Đòi hỏi ta xiêu lòng mà còn cho là ít sao? Ngươi thật là làm cho ta tức mình mà."

Cao Ngạn mặt dày đáp: "Bản lĩnh của ta ở phương diện này quả thật không giống ai, xin Thanh Nhã thử xét lại coi."

Doãn Thanh Nhã hoài nghi nói: "Ngươi vẫn còn nói chuyện dơ bẩn đó chẳng?"

Cao Ngạn vội vàng giơ tay chỉ lên trời thề thốt: "Ồ! Không! Không! Đương nhiên là không có nói bậy, tâm ta trong sạch phi thường, chỉ muốn Thanh Nhã cho ta cơ hội cùng nàng nói chuyện trên trời dưới đất thôi mà!"

Ánh mắt Doãn Thanh Nhã nhìn hướng ra ngoài cửa sổ, kinh ngạc nói: "Cùng với thứ đồ mặt dày như ngươi nói chuyện tào lao, cũng không biết đã đi qua Kiến Khang rồi. Ôi! Có phải ngươi thật sự muốn làm ta vui lòng không?"

Cao Ngạn vẻ mặt nghiêm túc nói: "Điều đó đương nhiên!"

Doãn Thanh Nhã nhìn hấn một cái, đột nhiên cúi đầu xét ngắm mấy ngón tay ngọc nhỏ nhắn của mình, thấp giọng nói: "Trước tiên phải nói rõ, đề nghị của ta không phải là để tỏ ý tiểu Bạch Nhạn ta có ý thích ngươi, chỉ thấy dáng vẻ tức cười của ngươi, cũng làm người ta thỉnh thoảng có chút vui vẻ, khả dĩ làm thủ hạ giải buồn lúc nhàn rỗi."

Vẻ mừng của Cao Ngạn hiện lên đuôi mày, nhưng lại lơ mờ cảm thấy hai chữ "thủ hạ" có chút không hay, nói: "Xin tiểu Thanh Nhã cứ phân phó, miễn là Cao Ngạn ta có cơ hội bám gấu váy nàng, bản thân có phải vào nước sôi giã lửa, cũng vạn tử bất từ."

Nhân tình của nàng nhìn hấn với vẻ như nói ta biết rõ tên lưu manh ngươi tính cách không đổi rồi đâu lại hoàn đấy: "Ta chưa từng thích mặc váy, vì thế theo đuổi gấu váy chỉ là si tâm vọng tưởng của ngươi thôi. Ôi! Ta chỉ biết có điều đối với ngươi không...! Á! Không có gì cả! Hừ! Ngươi nghe đây! Ta đối với ngươi đặc biệt khai ân, chỉ cần ngươi bằng lòng hướng về sự phụ ta thành thực đầu nhập, ta sẽ cầu xin lão nhân gia người liệu tài mà sử dụng ngươi, còn tốt hơn tương lai ngươi táng thân ở Biên Hoang, kết cuộc thê thảm, mà cũng để cho ngươi có cơ hội biểu hiện cho ta coi ngươi có bản lĩnh gì nữa chứ."

Về mừng của Cao Ngạn xịu xuống, ỉu xịu nói: "Hầu hết bản lĩnh của ta nhờ Biên Hoang mà có, không có Biên Hoang Tập, ta giống như mảnh hổ lạc xuống đồng bằng, không có tư cách tranh thủ được lòng nàng, nàng sẽ chẳng để ta vào trong mắt. A! Con mẹ nó! Ta nhất định là không nhìn lầm nàng, nàng và ta đều là người không thích ai quản thúc, chỉ có Biên Hoang Tập mới có thể làm bọn ta như cá gặp nước, khoái lạc vô ưu."

Doãn Thanh Nhã dường như mới nhận biết gã, bèn dựng thân nhìn kỹ gã, rồi nói: "Nguyên lai là vào nước sôi giấm lửa, vạ tử bất tử của người, chỉ là lời ngon tiếng ngọt dùng để gạt mấy đứa nhỏ mà thôi."

Cao Ngạn cười khở nói: "Nói gì ta cũng là một hoang nhân, cùng Biên Hoang Tập đồng sinh cộng tử, không có Biên Hoang Tập ta chỉ là một kẻ phế nhân, lúc đó chắc chắn nàng sẽ không thích ta."

Doãn Thanh Nhã nổi giận: "Ta hiện tại lại thích người à? Á! Ta đau bụng quá!"

Cao Ngạn đến bên cạnh giường, tay chân lóng ngóng nhìn xuống bụng nhỏ nhắn nhu nhuyến của thị, kinh hãi nói: "Ta đỡ nàng đi giải quyết thế nào đây?"

Hai má Doãn Thanh Nhã toát lên ánh hồng, gất: "Không phải chuyện đó, là vấn đề kinh khí phát ra thôi. À! Người giúp người ta nấn nấn coi!"

Cao Ngạn như được lão thiên gia ân chuẩn, tay vội vàng thử dò xét, nói: "Nắn bóp giải huyết là tay nghề giỏi nhất của Cao Ngạn ta, bảo đảm nàng sẽ thấy rất khoan khoái. Hắc! Nắn chỗ nào đây?"

Doãn Thanh Nhã chộp lấy tay phải y, đặt lên bụng, hạn chế phạm vi hoạt động của hắn, hiện xuất biểu tình thống khổ, nói: "Nắn chỗ này nè!"

Cao Ngạn tiếp xúc hơi nóng và sự đàn hồi tuyệt vời từ cái bụng nhỏ nhắn mê người của thị, cái loại tư vị thân mật ấy, khiến y đến danh tính của mình cũng đều quên mất, chỉ muốn sờ nắn mãi.

Doãn Thanh Nhã đỏ rục tới mang tai, thấp giọng xuống giận dữ mắng: "Vậy mà cũng tự kêu mình là cao thủ giải huyết, trị kinh khí phải dụng kinh mà! Công phu của người biến đâu mất hết rồi?"

Cao Ngạn vội rút chân khí vào, không một chút để ý Doãn Thanh Nhã đang nắm lấy tay y trước tiên chuyển qua bên hữu, dần dần khuếch đại, tiếp đó xoay qua bên tả, biến đổi vòng lớn hóa thành vòng nhỏ .

Đến lúc Cao Ngạn cảm thấy hết sức không tiếp tục được nữa thì khuôn mặt tươi cười của Doãn Thanh Nhã trở nên rạng rỡ, thẳng người lên vui vẻ thốt: "Thành công rồi! Đồ mặt dày người cuối cùng cũng có chút sử dụng được."

Cao Ngạn còn vô tình chưa biết chuyện gì, cười nói: "Bụng hết đau rồi hả? Tới đây! Để ta xoa bóp thêm cho nàng, bảo đảm nàng sẽ ngủ một giấc ngon lành."

Doãn Thanh Nhã nắm lấy tay y đang án ở tiểu phúc, kề sát bên tai gã nói: "Tối hôm qua không phải người không chợp mắt sao? Giấc ngủ ngon này sẽ thích hợp với người hơn."

Cao Ngạn cảm thấy cái bụng nhỏ nhắn mê người của thị nhẹ nhàng nhích động, hồn vía tiêu tán, than thở: "Thanh Nhã Ặc!"

Cao Ngạn mềm nhũn gục xuống người thị.

Doãn Thanh Nhã thu hồi lại năm ngón tay đang chọc vô sườn hắn, một tay nhẹ nhàng đặt gã xuống giường ngay ngắn, rồi nhảy xuống, quay đầu nhìn hắn nói: "Đồ ngốc! Đúng là đồ ngốc đáng yêu!"

Cao Ngạn thần trí vẫn còn tỉnh táo, toàn thân không động đậy, có miệng mà chẳng nói được, chỉ còn có thể trừng mắt nhìn.

Doãn Thanh Nhã giống như người vợ nhỏ quan tâm săn sóc cho chồng, đỡ hắn vào giữa giường, còn đắp chăn bông cho y, tỏ vẻ vui sướng yêu kiều nói: "Không nói chuyện với Cao Ngạn lâu lĩnh người nữa! Hãy đắp chăn kỹ kẻo không lại bị cảm lạnh. An tâm đi! Bữa nay ta không muốn làm thương hại người, hãy ngủ một giấc thật ngon nha! Hy vọng vĩnh viễn sẽ không gặp lại người nữa."

Còn hôn nhẹ lên má hấn một cái, kể đó nhẹ nhàng như khói bay qua cửa sổ ném mình vào giòng sông, không làm bắn một chút sóng nào lên.

Cao Ngạn hầu như muốn khóc rống lên, nhưng thật chẳng có cách nào.

Nàng đi rồi!

Đi không chút đoái hoài đến hấn.

Cửa phòng chợt mở ra, Yến Phi ung dung tiến vào, thẳng đến bên cửa sổ làm như không thấy Cao Ngạn, nhìn xuống sông cười: "Tiểu tử ngươi thật là diễm phúc không ít!"

Cao Ngạn mặt dày lập tức đỏ hồng, trong lòng thì lên tiếng mắng chửi. Tiểu tử này dám nghe lén mình với người trong lòng nói chuyện bí mật khuê phòng. Nhưng gã cũng biết Yến Phi làm vậy là vì sự an nguy của mình, không dính dáng gì đến chuyện có quân tử hay không.

Yến Phi đi đến cạnh giường, nhin cười nói: "Ơn huệ của mỹ nhân thật quý, nên để ngươi nằm như vậy luôn nhé?"

Cao Ngạn trợn mắt nhìn.

Yến Phi lại thở dài, chường hạ xuống như mưa, liên tục vỗ vào bảy tám huyết đạo của gã, rồi vỗ vào thiên linh huyết, mới giải huyết xong cho gã.

Cao Ngạn ôm chần ngồi bật dậy, mở miệng mắng: "Sao ngươi không đuổi theo bắt nàng về cho ta?"

Yến Phi ngồi cạnh giường, nhún vai nói: "Thị được Nhiếp Thiên Hoàn chân truyền, công phu dưới nước khẳng định rất khá, làm sao truy đuổi theo thị được?"

Cao Ngạn không phục nói: "Ngươi đã rình nghe bọn ta nói chuyện, đáng lẽ kịp cản trở nàng, tại sao không làm?"

Yến Phi lấy tay nắm đầu vai gã: "Còn không vì ngươi? Để ngươi tặng nàng một ơn huệ mà không mất gì, làm nàng biết ngươi đối với nàng toàn tâm toàn ý. Kết quả vậy mà không tốt à? Còn sau này thì phải coi thủ đoạn của các hạ mà thôi."

Cao Ngạn ngậy người ra một lát rồi gật đầu: "Trong tim nàng quả thật có ta."

Yến Phi mắt kiên nhẫn: "Điều đó là đương nhiên! Nếu không sao lại tặng cái hôn thơm phức như vậy vào lúc ly biệt chứ?"

Cao Ngạn mặt lại đỏ lên: "Ngươi cũng nghe được hết hả?"

Yến Phi phá lên cười sảng sặc: "Không những nghe được, mà còn nhìn thấy được nữa."

Cao Ngạn hiện xuất thần sắc lúng túng, bất giác tự đưa tay lên lau mặt, nói: "Đây là loại phấn son chuyên dùng để sử dụng dưới sông, ngâm trong nước không hề bị tan ra."

Rồi cảnh cáo: "Ta cùng với nàng trò chuyện tâm sự, không cho phép ngươi để lộ nửa câu cho người khác nghe, nếu không ta bắt quân ngươi là thủ tịch kiếm khách của Biên Hoang, hay là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cũng nện cho ngươi một trận nên thân."

Yến Phi cười vang.

Hồi 32

Tấn Thính Thiên Mệnh

Lúc Yến Phi lên đến boong trên, Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đang ngồi ở đuôi thuyền trò chuyện. Thấy chàng đi đến, Đồ Phụng Tam liền hỏi: "Đi rồi hả?"

Lưu Dụ cũng hỏi theo: "Có phải Cao Ngạn thả con bé ra không?"

Yến Phi trả lời: "Cao tiểu tử làm sao dám thả nàng ra được. Công phu tiểu Bạch Nhận không tệ, chỉ phải hy sinh chút sắc tướng để cho Cao Ngạn xoa lên bụng mình, từ đó hội tụ đủ chân khí rồi giải pháp cấm chế. Bây giờ hồi tưởng lại, hôm đó ta có thể dễ dàng bắt sống nó như thế quả thật cũng có chút may mắn."

Đồ Phụng Tam cười nói: "Người khiêm tốn quá! Hiện tại khắp thiên hạ, người có tư cách cùng người đơn đả độc đấu cũng không có nhiều. Nhân lúc rảnh rỗi, ta và Lưu huynh đã nghiên cứu ra một kế hoạch, người thử xem chi tiết coi có thể thực hiện được không."

Yến Phi đáp: "Hai cái đầu các người đã hợp lại để bàn mưu tính kế thì làm sao mà thiếu sót được chứ? Tiểu đệ xin rửa tai lắng nghe."

Lưu Dụ nói: "Kế hoạch rất đơn giản! Bước đầu tiên là đến căn cứ bí mật của Đại Giang bang thu thập thông tin về tình hình hiện tại, để coi chiến thuyền với nhân mã trong tay bọn ta bao nhiêu phần có thể sử dụng, rồi dựa vào đó mà chia binh làm hai lộ. Một lộ do Oa Thủy vận lương lên Biên Hoang, tiếp tế huynh đệ bọn ta ở Vu Nữ Khâu. Lộ còn lại theo dòng Dĩnh Thủy, cùng Lưỡng Hồ bang chánh diện ngạnh đấu, quyết một trận tử chiến."

Oa Thủy nằm ở đông Dĩnh Thủy, ở giữa còn cách một nhánh sông Hạ Phì Thủy. Ba con sông đều chảy về nam thông đến Hoài Thủy, bắc chảy đến Biên Hoang. Oa Thủy và Hạ Phì Thủy ở mặt bắc Biên Hoang tập mười dặm nhập lại với nhau, rồi lại phân ra chảy lên hướng bắc, lệch về hướng đông cắt đến khu vực biên duyên của vùng Vu Nữ Khâu, chính là nơi các huynh đệ đang trú ẩn.

Vùng này đang thiếu lương trầm trọng nên việc vận chuyển lương thực và binh khí đến tiếp tế cho họ là điều không nên để chậm trễ. Còn lí do tại sao lại phải cùng Lưỡng Hồ Bang đại chiến một trận thì Yến Phi chẳng thể nghĩ thông.

Đồ Phụng Tam thấy thần sắc nghi hoặc của Yến Phi, liền cả cười nói: "Doãn Thanh Nhã đã thoát thân, ắt sẽ thông qua Lưỡng Hồ bang bày bố mạng lưới thông tin khổng lồ ở nam phương để cùng Hác Trường Hanh liên lạc. Khi cái con nhạn trắng nhỏ này gặp được Hác Trường Hanh, ắt sẽ báo cáo hết với lão Hác tình huống bên phía chúng ta. Khi lão Hác biết được trong tay chúng ta không những chỉ có năm chiến thuyền mà còn có thêm ba thuyền vận lương cỡ lớn, lại hiểu lầm Tư Mã Đạo Tử vì bọn ta mà toàn lực chi trì, hẳn có thể làm gì?"

Lưu Dụ tiếp lời: "Hắn sợ nhất là huynh đệ Biên Hoang tập đang tản mác bỗng nhiên tập hợp lại, sửa sang chỉnh đốn đội ngũ, sau đó phong tỏa đoạn Dĩnh Thủy tại phía nam của Biên Hoang tập. Hẳn sợ bọn ta sẽ có thể có được sự giúp đỡ không ngừng của Tư Mã Đạo Tử trên mọi mặt."

Đồ Phụng Tam lại nói: "Hắn nghĩ đến bề đầu cũng không đoán được chân chính quan hệ của bọn ta với Tư Mã Đạo Tử, chỉ thấy Tư Mã Nguyên Hiên cùng với bọn ta kẻ vai tác chiến, mà sự thật thì Tư Mã Đạo Tử đâu có coi trọng chúng ta chút nào."

Yến Phi than dài một hơi, ngồi tựa một nửa người vào mạn thuyền, gục gặc đầu nói: "Hiểu rồi! Do đó Hác Trường Hanh không chần chừ gì cả, lập tức điều động chiến thuyền của Lưỡng Hồ bang ở vùng phụ cận, nhân lúc bọn ta chưa làm nên trò trống gì mà xuống tay tiêu diệt. Nếu vậy, huynh đệ bọn ta ở Biên Hoang sẽ bị thiếu lương thực và binh khí, chưa đánh đã tan vỡ. Lúc đó hẳn sẽ ổn định được Biên Hoang tập, còn có thể hướng về Diêu Hưng và Hách Liên Bột Bột mà phô diễn thực lực."

Lưu Dụ nhận định: "Thành thật mà nói, nếu chỉ bằng thực lực hiện tại của bọn ta, quả thật không đỡ nổi một kích của Hác Trường Hanh. Chỉ nội chiếc Ân Long của hắn đã làm bọn ta đau đầu rồi, hà huống Lưỡng Hồ bang ắt có thuyền đội tập kết ở phụ cận Dĩnh Khẩu. Bất quá bọn ta cũng có ba kỳ chiêu, chỉ cần linh hoạt vận dụng rất có thể khiến lão Hác mắc nghẹn. Lúc đó cuộc phản công mạnh mẽ Biên Hoang tập của bọn ta ắt có cơ hội thành công."

Yến Phi nói: "Ta mới chỉ nghĩ được đến kỳ binh của Đại Giang bang, có điều người cũng đã nói rồi."

Đồ Phụng Tam nói giọng phấn khích: "Đại Giang bang đúng thật là kỳ binh, với tài trí đại tiểu thư tất hiểu rõ ràng tình huống thủy đạo, khiến bọn ta có thể biết người biết ta, nắm vững tình thế. Chỉ khi Giang đại tiểu thư tự mình chỉ huy Lưỡng Đầu thuyền, lúc đó mới cùng Ân Long tranh đua độ sức."

Y ngừng lại một chút rồi tiếp: "Nói về đệ nhị tuyệt chiêu, thuận lợi là có thuyền đội của thủy sư Bắc Phủ binh, thiên hạ ai cũng nghe danh. Lưu Lao Chi đứng ở hàng đầu trong số những người có kinh nghiệm thủy chiến. Chỉ cần y chịu gật đầu, ta dám bảo chứng chiến thuyền Lưỡng Hồ bang không dám vượt qua Thọ Dương nửa bước."

Thọ Dương là thị trấn quan trọng nhất của Bắc Phủ binh ở mặt tây Hoài Thủy, nơi này trọng binh đồn trú trường kỳ. Dĩnh Khẩu ở phía tây Thọ Dương, thủy lộ ngang dọc, phía bắc chảy lên Biên Hoang tập, phía nam chảy qua Tỉ Thủy, rồi đổ về hướng tây phân ra thành Quyết Thủy và Nhữ Thủy.

Nếu một đoạn Hoài Thủy của Thọ Dương bị đội thủy sư Bắc Phủ binh phong tỏa, thuyền đội của Lưỡng Hồ bang khi băng qua Thọ Dương sẽ tuyệt không thể nguyên vẹn như khi xuất phát. Khi đó, chúng chỉ có hai cách. Một là bắc tiến lên Biên Hoang, cách còn lại là qua Đại Giang quay lại Lưỡng Hồ, lúc ấy đương nhiên sẽ va đầu vào quan ải của Kiến Khang thủy sư quân.

Mang một đạo quân đơn lẻ vào sâu trong vùng địch là điều kẻ trí giả không bao giờ làm. Vì thế khi Bắc Phủ binh xuất thủ chắc chắn làm Hác Trường Hanh sợ mất mật, không dám vượt qua Thọ Dương nửa bước. Vấn đề là ở tại Lưu Lao Chi, trong thời kỳ hỗn loạn này y có chịu xuất thủ trợ giúp họ hay không.

Giả sử đồng thủy đạo của Thọ Dương an toàn không có chuyện gì, thuyền lương có thể dọc theo bờ Oa Thủy bắc thượng thẳng đến Khâu Nguyên tiếp tế Mộ Dung Chiến đang từng ngày đợi được bổ xung lương thực.

Yến Phi nhíu mày nói: "Lưu Lao Chi dường như là người không biết đến đại cục, cụ thể là khi được tin Tư Mã Diệu chết thì trận cuộc đại loạn. Liệu y bằng lòng giúp đỡ chúng ta sao?"

Lưu Dụ tự tin đáp: "Ta có thể phân tích rõ thiệt hơn với y. Giả sử y ngu xuẩn đến mức vứt bỏ một đề nghị đối với y hữu lợi vô hại như vậy, ta vẫn còn một chiêu dự phòng, đó là thỉnh chủ tướng Hồ Bân của Thọ Dương xuất thủ. Dùng thủy sư của y hư trương thanh thế cũng có thể đạt hiệu quả tương tự, ta bảo chứng Hồ Bân sẽ không làm bọn ta phải thất vọng."

Tiếp đó hướng về Yến Phi giơ tay ra dấu.

Yến Phi trầm suy nghĩ về động tác bất ngờ này của Lưu Dụ, thật ra gã có ý nghĩa gì? Rồi chàng lập tức lĩnh ngộ, Lưu Dụ đối với sự giúp đỡ của Lưu Lao Chi sự thực hoàn toàn không có lòng tin, y chỉ là tìm có mở đường để đến Dự Châu cứu Vương Đạm Chân cho tốt đẹp. Tại tình huống như thế này, gã đương nhiên không thể để Đồ Phụng Tam biết được mình vì tư tình nhi nữ mà vất bỏ chính sự không quan tâm, bởi vì dù công hay tư cũng đều quan trọng cả.

Nghĩ đến đây chàng vội vàng nói: "Sự giúp đỡ của Bắc Phủ binh quan hệ đến việc thành bại của cuộc phản công ở Biên Hoang tập, còn ý hướng Lưu Lao Chi thì khó dò, vậy ta cùng đi với người một phen!"

Đồ Phụng Tam nói không một chút nghi ngờ: "Ta chỉ có thể cho các người thời gian năm ngày. Bằng không để Hác Trường Hanh tập hợp được đội thuyền lớn rồi mau chóng phong tỏa Dĩnh Khẩu thì cuộc phản công của bọn ta sẽ biến thành lấy trứng chọi đá mất."

Lưu Dụ liếc nhìn qua Yến Phi, lộ xuất thần sắc cảm kích, rồi vui vẻ nói: "Năm ngày cũng đủ rồi! Sau khi bọn ta làm mọi việc thuận lợi, lập tức đến Tân Nương Hà cùng các người hội hợp."

Yến Phi tò mò hỏi: "Hai chiêu này quả thật là kỳ chiêu mà Hác Trường Hanh nghĩ cũng không ra, vậy đệ tam chiêu là chiêu thức lợi hại nào nữa đây?"

Đồ Phụng Tam nhún vai nói: "Ta cũng chưa nghĩ đến, đang đợi Lưu huynh dùng tài trí và hiểu biết của mình phân tích."

Yến Phi ngạc nhiên nhìn về phía Lưu Dụ.

Khỏe miệng Lưu Dụ xuất hiện một chút tiểu ý, gã nói: "Đệ tam tuyệt chiêu của bọn ta chính là thuyết phục đại tiểu thư để cho Đồ huynh nhận lấy đại kỳ, chỉ huy thuyền đội cùng lão Hách chính diện giao phong. Văn Thanh tuy trí dũng hơn người, nhưng phải đối diện với Lưỡng Hồ bang thì kinh nghiệm còn thiếu một chút, mà bọn ta với việc này không thể có chỗ cho sự thất bại, bởi vì canh bạc không thể nào lật lại được. Đếm hết mọi nhân vật trong thiên hạ, có khả năng cùng Lưỡng Hồ bang ở trên thủy đạo tranh hùng thắng bại, ngoài Đồ huynh còn có người nào khác nữa?"

Đồ Phụng Tam bật cười sảng sặc: "Lưu huynh chơi chiêu vỗ mông ngựa này thiệt là quá lợi hại. Thành thật mà nói, ta cũng luôn có ý này nhưng không dám nói ra vì nó khá tế nhị. Chỉ cần đại tiểu thư chịu gật đầu, ta sẽ cúc cung tận tụy, dốc hết sở năng của mình."

Trong lòng Yến Phi chợt dâng trào cảm xúc. Lưu Dụ đích thực đã trưởng thành, chỉ cần mấy lời đã dành được hảo cảm của Đồ Phụng Tam, lại thể hiện được tài trí dùng người của gã. Chỉ có Lưu Dụ mới có khả năng thuyết phục Giang Văn Thanh, khiến y giao toàn bộ quyền binh chỉ huy cho Đồ Phụng Tam, làm cho lực lượng yếu kém bên ngoài của gã có thể phát huy hiệu dụng tối đa.

Lưu Dụ hạ quyết định nói: "Trước khi tới Hoài Thủy bọn ta chia tay lên đường. Ta và Yến huynh đến Quảng Lăng gặp Lưu Lao Chi, năm ngày sau hội họp tại Tân Nương Hà."

Thác Bạt Khuê đứng trên đỉnh núi cao, hơn ba mươi người tùy tùng thân tín canh giữ bốn hướng. Tuyệt ở trước mặt y trải rộng mênh mông ra đến ngút tầm mắt, ở phía sau là một lâm lạnh giá đóng băng, nắng ban mai chiếu lên mặt đất cũng không bù lấp được một cảnh tượng hoang tàn.

Phía sau lưng y khoảng nửa ngày ngựa là căn cứ địa Thống Vạn Thành của bộ tộc Hung Nô Thiết Phất Bộ do Hách Liên Bột Bột cầm đầu.

Thác Bạt Nghi theo hai chiến sĩ Thác Bạt tộc dẫn đường, thúc ngựa ruổi lên sườn núi. Hắn xuống ngựa cách chỗ Thác Bạt Khuê đang đứng yên lặng chừng mười trượng, rồi từ từ đi đến phía sau y. Sau khi chào hỏi theo nghi thức xong hắn chán nản nói: "Biên Hoang tập kết thúc rồi, bọn ta rút cuộc không đầu lại Mộ Dung Thùy, ta tình nguyện lãnh nhận sự trách phạt của tộc chủ."

Thác Bạt Khuê vẫn không quay đầu lại, trong mắt chỉ lóe lên những tia sáng kỳ dị, nhu hòa nói: "Hách Liên Bột Bột có phải đã đến Biên Hoang tập giờ thôi man rợ?"

Trong lòng Thác Bạt Nghi dấy lên cảm giác cổ quái. Thác Bạt Khuê đã biết liên quân công hãm Biên Hoang tập có một phần của Hách Liên Bột Bột. Khi tình huống Biên Hoang tập trở nên rõ ràng, đáng lẽ y phải hiểu được hoang nhân bây giờ hết hy vọng đứng lên, vậy mà tại sao lại tỏ ra không để ý chút nào đối với quan hệ còn mất trọng đại ở Biên Hoang tập, ngược lại còn có vẻ tự tin?!

Phải biết nếu như Hách Liên Bột Bột được lợi ở Biên Hoang tập, cộng thêm Di Lạc giáo, Diêu Trường cùng Mộ Dung Thùy toàn lực ủng hộ, sẽ trở thành chướng ngại lớn nhất cho công cuộc nam hạ của Thác Bạt tộc.

Con đường để nam hạ của Thác Bạt tộc là băng qua Vạn Lý Trường Thành, dùng Bình Thành và Nhạn Môn làm căn cứ địa. Khi đó họ chắc chắn sẽ rơi vào thế không thể tránh khỏi xung đột với Mộ Dung Thùy. Hiện tại tương quan lực lượng của Thác Bạt tộc nếu so sánh với Mộ Dung Thùy vẫn còn có một khoảng cách chưa thể bắt kịp. Nếu như không phải chủ lực của Mộ Dung Thùy tập trung về Huỳnh Dương, sợ rằng đại quân của hắn trước tiên thu phục Nhạn Môn và Bình Thành, sau đó lại biến Thịnh Nhạc thành đồng hoang tàn.

Đã nhiều năm không gặp Thác Bạt Khuê, lúc này Thác Bạt Nghi cảm thấy rõ ràng có sự bất đồng. Nhưng mà bất đồng ở chỗ nào thì chính hắn cũng cảm thấy khó lòng mà miêu tả cụ thể được. Đây là một thứ cảm giác vi diệu không thể dùng lời để diễn đạt.

Ngoài miệng hắn đáp: "Hách Liên Bột Bột dưới sự giúp đỡ của Trúc Pháp Khánh, Tư Mã Đạo Tử, Diêu Trường, và Mộ Dung Thùy đã dùng một lực lượng áp đảo tuyệt đối liên tục công hãm Biên Hoang tập. Bọn ta căn bản không có lực để phản kháng, hiện giờ đã hoàn toàn thất bại. Chiến sĩ trong tộc của ta tứ tán đào vong. Cá nhân ta vì có được một ít tin tức hoặc giả hữu dụng đối với tộc chủ, do đó nên bằng hết sức mình nhanh quay trở lại."

Thác Bạt Khuê hờ hững hỏi: "Tin tức gì thế?"

Thác Bạt Nghi sắp xếp lại chuỗi thông tin rồi đáp: "Mộ Dung Thùy cùng Diêu Trường âm thầm cấu kết để đối phó Mộ Dung Xung, dùng kế dẫn xà xuất động, giả bộ thân lĩnh đại quân ngược bắc đi đối phó bọn ta. Chỉ cần Mộ Dung Xung trúng kế xuất quan, Diêu Trường nhân dịp đoạt lấy Trường An, chặt đứt hậu lộ của Mộ Dung Xung, còn Mộ Dung Thùy thì sẽ tiêu diệt hết binh lính xuất quan của y, hoàn thành mục tiêu thống nhất vĩ đại của Tiên Ti Mộ Dung tộc."

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp: "Chuyện này tuy do Trúc Pháp Khánh đơn phương nói ra, bất quá ta đã quan sát sự việc Mộ Dung Thùy và Diêu Trường bắt tay hợp tác lúc tấn công Biên Hoang tập, nên đại khái cũng thấy khá hợp lý."

Ánh mắt Thác Bạt Khuê chợt trở nên nghiêm nghị, hắn chăm chú nhìn về hướng Thống Vạn Thành ở xa xa, từng chữ từng chữ từ từ nói: "Mộ Dung Thùy không phải giả đồ đến tấn công bọn ta đâu, mà thực sự đúng là đến tấn công bọn ta đó. Hắn hiểu rõ ta là loại người như thế nào, còn ta thì cũng không lạ gì thủ đoạn của hắn."

Thác Bạt Nghi gật đầu đáp: "Bọn ta đã nhận định y có thể phân binh làm hai, một lộ do Mộ Dung Bảo lĩnh quân bắc thượng cùng Mộ Dung Tường phối hợp liên thủ thu phục lại Bình Thành và Nhạn Môn. Mộ Dung Thùy thì thân xuất đại quân ẩn náu ở quan ngoại, đợi Mộ Dung Xung mắc lừa."

Thác Bạt Khuê ngửa mặt lên trời cười dài, thần thái cực kỳ hân hoan, tựa hồ thắng lợi đã đến trong lòng bàn tay, chỉ đợi y nắm lại mà thôi.

Thác Bạt Nghi ngơ ngẩn không hiểu trông theo bóng dáng lừng lững như núi của Thác Bạt Khuê. Trên sườn núi tuyết trắng gió lạnh vẫn từng cơn, thổi mái tóc dài của Thác Bạt Khuê loạn bay trong gió, tạo cho y một khí phách không ai có thể so sánh, sung mãn, cuồng loạn và bạo lực.

Đột nhiên Thác Bạt Nghi cảm thấy như không còn nhận ra người bạn cùng chơi đùa từ thuở nhỏ. Thác Bạt Khuê tựa như đã biến thành một người khác, không còn một chút đáng đáp thường nhân như trước nữa.

Hắn hoàn toàn không rõ tại sao Thác Bạt Khuê lại hoan hỉ. Mộ Dung Thùy biết rõ nội tình của y, bất luận phái người nào lĩnh quân đến gây chiến, ắt cũng phải có thực lực đầy đủ để tiêu diệt cuộc quật khởi mới nổi lên ngay khi Thác Bạt tộc căn cơ còn chưa ổn định.

Thác Bạt Khuê thu tiếng cười, hồi phục lại vẻ tĩnh lặng, trầm giọng nói: "Tiểu Nghi dường như chưa biết hết sự việc ở Biên Hoang. Tiểu Yến Phi của bọn ta đã trầm sát được Trúc Pháp Khánh."

Thác Bạt Nghi rung động nói: "Cái gì?"

Thác Bạt Khuê khen ngợi: "Yến Phi giỏi thật! Không hổ là người Thác Bạt Khuê ta coi trọng nhất. Cuộc chiến ấy không những làm y lưu danh thiên cổ, mà còn là một bước ngoặt cho kiếp sống kiếm thủ của y, làm cho y bước thẳng lên ngôi bảo tọa thiên hạ đệ nhất cao thủ. Cuộc chiến ấy không những làm cho tình thế hoàn toàn xoay chuyển, mà còn nâng uy danh của hoang nhân lên đến tuyệt đỉnh, đưa Mộ Dung Thùy và Diêu Trường vào thế tiến thoái lưỡng nan, Hách Liên Bột Bột thì từ trên mây rớt xuống, không còn chỗ nào có thể nương tựa."

Thác Bạt Nghi cấp bách thờ gấp nói: "Tiểu Phi làm sao làm được vậy?"

Thác Bạt Khuê ung dung trả lời: "Vấn đề này không có người nào có thể hỏi đáp người, chỉ biết đó chắc chắn là sự thật. Di Lạc giáo trong một đêm tan rã, đầu lâu Trúc Pháp Khánh treo cao ở bên ngoài cửa Đông môn Biên Hoang tập. Yến Phi bằng một cách không ai nghi ngờ được, một mặt tuyên cáo rằng Trúc Pháp Khánh tuyệt không phải là phật Di Lạc giáo thế nào cả, cái chết của hắn chỉ là một sự thất bại của tên lừa đảo; một mặt khiến lực lượng giáo đồ mê muội quên mình của Di Lạc giáo không thể hồi phục lại. Nghe nói Di Lạc giáo đồ phát điên lên phá hủy khắp nơi, lại tập kích cả những người có chức vụ trong giáo, khiến Biên Hoang tập đại loạn ba ngày, bá tánh lánh nạn tứ tán. Về phía Hách Liên Bột Bột, Diêu Ưng và Mộ Dung Luân ba người, liên quân nguyên khí suy giảm trầm trọng. Tổn thất nặng nề thâm trọng nhất là phía Vương Quốc Bảo, hơn mười chiến thuyền hoàn toàn bị giáo đồ Di Lạc giáo phần nộ đốt bằng sạch. Ha ha! Ta thật sự không tưởng

tượng nổi một kiếm của Tiểu Phi lại có tác dụng mạnh mẽ đến như vậy."

Thác Bạt Nghi nhất thời không nói nên lời.

Thác Bạt Khuê từ từ chuyển thân, hai mắt thần quang bắn ra như điện quan sát Thác Bạt Nghi, rồi nói: "Cơ hội của bọn ta cuối cùng đã đến. Sự phỏng đoán của ta và người trái ngược nhau, giả sử Biên Hoang tập không phải vì cái chết của Trúc Pháp Khánh mà lâm nguy như trứng treo, kẻ bắc thượng đến thu thập bọn ta phải là Mộ Dung Thùy chứ không phải là Mộ Dung Bảo, bởi vì Mộ Dung Thùy đối với ta cổ kỵ hơn nhiều so với Mộ Dung Xung. Hiểu chưa?"

Thác Bạt Nghi lúc này mới minh bạch lời nói vừa rồi của Thác Bạt Khuê, "Mộ Dung Thùy biết rõ ta là loại người như thế nào, còn ta cũng chẳng lạ gì thủ thủ đoạn của hắn".

Mộ Dung Thùy là người biết binh pháp, đương nhiên minh bạch sự quan trọng của chiêu lấy ngựa hay đấu với ngựa hay, sẽ huy động thêm sự áp đảo của binh lực, Thác Bạt Khuê ắt bại chẳng sai.

Có điều, nếu người cầm đầu binh lính đến phản kích Thác Bạt Khuê là nhân vật hàng thứ hai của Đại Yên tức Mộ Dung Bảo, thì tuy Thác Bạt Khuê vẫn còn trong cục diện lãnh ít dữ nhiều, nhưng tối thiểu cũng còn một chút cơ hội.

Lời Thác Bạt Khuê nói "Cơ hội đến rồi" chính là ý như thế.

Thác Bạt Khuê phá lên cười nói: "Ta vốn một mực lo lắng phải đồng thời ứng phó Hách Liên Bột Bột cùng Mộ Dung Thùy. May mắn hiện tại Hách Liên Bột Bột chân lún sâu xuống bùn ở Biên Hoang tập, không thể điều quân trở về, binh lực cũng vì hai lần tấn công Biên Hoang tập mà trở nên suy yếu nhanh chóng, trong thời gian ngắn khó lòng uy hiếp được ai. Giờ thì ta có thể chuyên tâm ứng phó Mộ Dung Bảo và đại quân của hắn rồi."

Thác Bạt Nghi vẫn còn chưa nói lời nào.

Hết thảy đều do Thác Bạt Khuê tính kế chính xác, tuy nhiên đến lúc ấy Thác Bạt Nghi vẫn còn chưa hiểu Thác Bạt Khuê có diệu pháp nào để ứng phó với Mộ Dung Tiên Ty binh vô địch bắc phương, nhưng thật sự đã bị lòng tin cường đại của Thác Bạt Khuê cảm nhiễm, trong lòng tràn đầy ý chí chiến đấu.

Thác Bạt Khuê chấp tay sau lưng nhìn lên trời cao, khoan thai tự nhiên nói: "Mộ Dung Thùy không còn sự lựa chọn nào khác, ắt phải ngồi giữ Huỳnh Dương, một mặt tìm cách ổn định Biên Hoang tập, một mặt lo đối phó với đại quân Mộ Dung Xung đang xuất quan, hai đầu đều thọ địch. Tình huống này cả nước Đại Yên may ra chỉ có một mình Mộ Dung Thùy có thể làm nên chuyện."

Ánh mắt ném về phía Thác Bạt Nghi, y bình tĩnh nói: "Ta hiểu tính cách của Mộ Dung Thùy, hắn tuyệt không chấp nhận Biên Hoang tập bị thua hai lần trong tay hoang nhân, đặc biệt khi đối thủ là Yên Phi, bởi vì như thế sẽ khiến hắn không còn mặt mũi trước mặt Kỷ Thiên Thiên. Do đó hắn sẽ bất chấp tất cả để gìn giữ Biên Hoang tập."

Thác Bạt Nghi gật đầu đáp: "Ta minh bạch rồi!"

Thác Bạt Khuê liền nói: "Người hãy quay lại Biên Hoang, tận lực trợ giúp Yên Phi đoạt lại Biên Hoang tập. Chỉ cần các người thành công, đối với lòng tin của Mộ Dung Thùy sẽ tạo thành một vết thương không thể chữa lành. Còn về phương diện Mộ Dung Bảo, ta tự có cách ứng phó. Hừ!"

Thác Bạt Khuê nói nhỏ: "Mộ Dung Bảo có tiếng là mãnh tướng, ở chiến trường chưa từng nếm thất bại mới được Mộ Dung Thùy coi trọng. Tộc chủ cần phải cẩn thận!"

Thác Bạt Khuê vui vẻ đáp: "Người sợ ta sai lầm mạo phạm khinh địch sao? Nếu là Tiểu Phi thì sẽ tuyệt không có nói những lời như thế. Lúc người quay lại Biên Hoang tập, ta chỉ có thể cấp cho người một ngàn chiến mã, thêm một trăm người tinh nhuệ, bởi vì ta cần bảo trì thực lực để ứng phó địch nhân hùng mạnh hơn ta nhiều."

Thác Bạt Nghi liền vội vàng tạ ơn, hắn cuối cùng cũng minh bạch tại sao lần gặp Thác Bạt Khuê này so với

trước đây lại có cảm giác bất đồng. Tất cả là do Thác Bạt Khuê trước mặt hoàn toàn khiến y vốn là người không sợ trời không sợ đất cũng phải sinh lòng kính trọng.

Thác Bạt Khuê nói: "Người hãy nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm mai lập tức khởi hành. Hãy bảo với Yến Phi, sau khi ta đánh bại Mộ Dung Thùy, ngày y và Kỷ Mỹ nhân tương phùng cũng không còn xa nữa. Hết thấy đều theo ước định mà làm, Thác Bạt Khuê ta vĩnh viễn là hảo huynh đệ của y."

Thác Bạt Nghi thi lễ cáo lui.

Hồi 33

Giác Lục Biên Hoang

Kỷ Thiên Thiên bước vào thính đường, Mộ Dung Thùy ngồi một mình trong góc, thần tình như đang suy nghĩ nhiều về một điều gì đó khó xử.

Biểu tình này nhất định chưa từng thấy ở hắn. Từ trước đến nay Mộ Dung Thùy đối với vạn sự đều có tư thái nắm hết trong tay, tựa hồ toát ra vẻ trên đời này không có việc gì lật đổ được hắn.

Bỗng nhiên Kỷ Thiên Thiên nhận ra Mộ Dung Thùy cũng chỉ là một con người bằng xương bằng thịt, dầu rằng thân phận, địa vị, bản lĩnh và quyền thế y nắm trong tay đã khiến người ta không khỏi hình dung hắn thành kẻ siêu phàm hơn mọi người. Sự thật hắn cũng chỉ là một con người, vẫn giống những người bình thường có thất tình lục dục, khi gặp sự tình biến hóa cũng có sự dao động tình cảm giống như bất cứ ai trong lúc lo lắng, hỗn loạn và phiến não.

Nàng lĩnh ngộ điều này nên cảm thấy khoảng cách với y thu hẹp lại, nhưng không có một chút nào liên quan tới tình yêu nam nữ, thuần túy chỉ là tình cảm giữa người với người.

Chiếc đàn của danh gia Thúc Thái từ thời cổ đại vẫn còn hờ hững để trên chiếc ghế nhỏ, dây đứt đã được thay bằng dây mới.

Mộ Dung Thùy nhìn Kỷ Thiên Thiên, hiện lên cảm tình sâu đậm. Hắn đứng lên chào đón nàng, màn sương mờ trên nét mặt hoàn toàn tan biến, vui mừng mời nàng ngồi.

Có thể được Đại Yến thiên tử sắp đăng cơ làm hoàng đế tiếp đón chu đáo như thế, e rằng thiên hạ chỉ có mỗi mình Kỷ Thiên Thiên nàng.

Kỷ Thiên Thiên tuyệt không có cảm giác gì đặc biệt, đương nhiên càng không cảm thấy vinh dự khi được ưu ái và ngồi trên ghế cách hắn thật xa, không hề nhìn và cũng chẳng hề nói gì.

Mộ Dung Thùy nhìn thẳng nàng, cười nói: "Tinh thần của Thiên Thiên mỗi ngày một tốt hơn làm ta thật vui vẻ."

Kỷ Thiên Thiên nghĩ thầm tinh thần ta mỗi ngày một tốt hơn không phải vì người mà là vì Yến lang, nhẹ thở dài đáp: "Đã làm phiền hoàng thượng lo âu."

Mộ Dung Thùy nhìn về phía trước, ngữ khí nhẹ nhàng: "Biên Hoang tập một lần nữa đã lọt vào tay ta."

Kỷ Thiên Thiên như nghe sấm sét nổ trong tai, chấn động vang lừng, tay chân lạnh ngắt, tim đập thình thịch, nhất thời không thể nói nên lời.

Biên Hoang tập lần nữa rơi vào tay địch.

Nàng buột miệng hỏi: "Người đã bắt được chàng?"

Mộ Dung Thùy không dám nhìn nàng, đáp: "Ta chưa từng nghĩ thành công lại có thể mù mờ như thế, Yến Phi tịnh không vì Biên Hoang tập thất hãm mà bị bắt, ngược lại còn chặt đầu Trúc Pháp Khánh treo ngoài đông môn Biên Hoang tập."

Kỷ Thiên Thiên kêu "A" lên một tiếng, không sao dấu điểm được thần thái nhẹ nhõm hẳn, gương mặt lúc này tái đi giờ lại hồi phục huyết sắc, nhìn về hướng Mộ Dung Thùy nói: "Đa tạ hoàng thượng đã thần nhiên cho biết, còn người khác thì sao?"

Mộ Dung Thùy không đáp lời nàng, cười khổ: "Thập Trụ Đại Thừa công vẫn không thể thắng Diệp Luyện Hoa của Yến Phi, chuyện này ai nghĩ tới được chứ?"

Kỷ Thiên Thiên vì Yến Phi nên cảm thấy kiêu hãnh không gì sánh được, lòng nghĩ Yến lang của ta bản lĩnh đâu phải chỉ có thế! Người tuy giảng thiên la địa võng, nhưng chàng vẫn đến rồi đi như không có gì. Dĩ nhiên nàng không thể nói ra điều này, lại hỏi: "Còn người khác thì sao?"

Mộ Dung Thùy đáp: "Đây là lần đầu tiên ta muốn nói dối, hoàng nhân lần này thật khôn ngoan làm người ta không ngờ, cũng có thể vì đã có tiền phạm nên trước khi liên quân của ta tiến công họ đã bỏ Tập đào vong, lợi dụng hình thế đặc biệt của Biên Hoang để trốn tránh truy kích. Bất quá bọn ta cũng đã học được bài học lần trước, lần này tuyệt không tái phạm sai lầm đó nữa."

Kỷ Thiên Thiên vui vẻ trong lòng, và cũng cảm kích Mộ Dung Thùy đã thần nhiên cho nàng biết không dấu chút gì. Tuy nàng không biết liên quân Mộ Dung Thùy nhắc đến ngoại trừ Di Lạc giáo còn có binh mã của phe nào khác, nhưng vì nàng đã nghe dưỡng phụ Tạ An nói về Trúc Pháp Khánh, nên đối với Di Lạc giáo thì biết rõ. Từ đó hiểu rõ việc Yến Phi giết chết Trúc Pháp Khánh có ý nghĩa và hiệu quả thế nào.

Yến lang vốn thuận trời thương người nên trong trường hợp bình thường không bao giờ cắt đầu đối phương treo lên thị chúng như thế. Chàng làm thế để đạt được kết quả đe dọa tối cao, một mặt cho thiên hạ biết không thể khinh thường lực lượng phản kích của hoàng nhân, mặt khác sẽ làm phần chấn sĩ khí của hoàng nhân, và càng làm cho Di Lạc giáo suy sụp triệt để.

Dưỡng phụ có linh thiêng sẽ được an nghỉ vì Di Lạc giáo đã không còn là mối họa, Tạ gia sẽ không còn phải lo nghĩ về Trúc Pháp Khánh. Đối với Phật môn phương nam mà nói càng là một chuyện đáng được mừng rỡ hết sức.

Âm thanh của Mộ Dung Thùy truyền đến tai nàng: "Tại sao Thiên Thiên không nói gì?"

Kỷ Thiên Thiên nhìn sang, bắt gặp ánh mắt sắc bén của hắn, bèn thở dài: "Biên Hoang tập là của hoàng nhân, chỉ có hoàng nhân mới có thể khiến Biên Hoang tập bảo trì tinh thần sống động rộng mở, và chỉ có như thế Biên Hoang tập mới có thể thành một vùng đất vui vẻ hưng thịnh và phồn hoa nằm ngoài phạm vi khói lửa chiến tranh. Hoàng thượng cưỡng chiếm Biên Hoang tập thế này, so với giết gà cướp trứng có khác gì?"

Mộ Dung Thùy hiện lên nét mặt cay đắng, ngữ khí lại bình tĩnh không dao động, thông thả đáp: "Giả như ta cho Thiên Thiên biết, ta vì nàng mà làm điều này, nàng có cảm tưởng gì?"

Kỷ Thiên Thiên sửng người nhìn hắn một lúc, khẽ lắc đầu, cất giọng êm ái: "Ta tuyệt không tin Hoàng thượng vì ta chiếm lĩnh Biên Hoang tập. Hoàng thượng đã từng nói rằng chinh phục Biên Hoang tập là bước chân đầu tiên trong sự nghiệp thống nhất thiên hạ của Hoàng thượng. Biên Hoang tập có tác dụng trọng yếu trong chiến lược thống nhất thiên hạ, vừa có thể ngăn ngừa người Hán chúng ta tiến về phương bắc, vừa có thể nắm vững vị trí mặt dịch hai miền nam bắc. Quan trọng hơn nữa là... ôi! Ta không muốn nói."

Ánh mắt Mộ Dung Thùy sáng lên nhìn Kỷ Thiên Thiên không chớp, bỗng nhiên cười: "Thiên Thiên muốn nói có phải hoàng nhân bất cứ lúc nào cũng có thể từ Biên Hoang xuất hiện như lệ quỷ để kéo chân ta nên khiến ta phải có chỗ lo sợ."

Kỷ Thiên Thiên chỉ lại thở dài, không hề đáp lời hắn. Nhưng thần sắc nàng lại nói lên cho Mộ Dung Thùy biết vậy thì cần gì phải đến chứ?

Mộ Dung Thùy ngửa nhìn lên trần nhà, bình tĩnh nói: "Bất cứ cuộc chiến nào cũng đều có được có mất. Hình thế đặc biệt hiếm có của Biên Hoang khiến bọn ta không thể toàn lực tấn công. Bất quá hoàng nhân có một nhược điểm trí mệnh khiến bọn chúng không thể xoay chuyển cơ hội, đó cũng là hình thế của Biên Hoang. Hoàng nhân chỉ là một đám đơn độc, một khi mất Biên Hoang tập là bọn chúng mất hết tất cả, không còn gì để ủng hộ. Cuối cùng bọn chúng cũng phải chán nản mà bỏ Biên Hoang. Đây mới là vấn đề thực tế nhất. Có

bản lĩnh, dũng khí, quyết tâm gì đi nữa thì trong tình huống này đều không thể áp dụng được."

Trong lòng Kỳ Thiên Thiên cuộn cuộn nổi lên một sự phẫn nộ khó tả: "Hoàng thượng chiếm được Biên Hoang tập rồi sẽ dùng được gì? Không có hoàng nhân thì Biên Hoang tập chỉ là một đồng hoang tàn, khiến Hoàng thượng lãng phí nhân lực vật lực, cuối cùng không phải là kế hoạch lâu dài."

Mộ Dung Thùy cười lớn: "Thiên Thiên xem thường Mộ Dung Thùy ta quá, ta có thể nào phạm vào sai lầm ngu xuẩn như thế? Chỉ cần vị trí Biên Hoang Tập không đổi, rồi cũng có ngày nó sẽ hưng thịnh trở lại. Phòng thủ Biên Hoang tập cho yên ổn không dễ ư? Hoàng nhân nếu không muốn chết thì cuối cùng chỉ có cách ngoan ngoãn cút khỏi Biên Hoang."

Kỳ Thiên Thiên trong lòng run lên, nàng tự thấy không đủ bản lĩnh để nhìn ra thủ đoạn của Mộ Dung Thùy mà hấn lại không tự cho nàng biết.

Biên Hoang tập có thật sự đã kết liễu? Nàng và tiểu Thi có vĩnh viễn bị Mộ Dung Thùy giam cầm?

Không!

Sự tình sẽ không thể phát triển như thế mãi.

Nàng tin tưởng vào bản lĩnh của hoàng nhân, lại càng tin tưởng vào năng lực của Yến Phi. Rồi sẽ có ngày nàng và tiểu Thi giống như con chim nhỏ phá lồng bay trở về Biên Hoang tập.

Yến Phi và Lưu Dụ đứng ở một ngọn đồi nhỏ cạnh bờ sông, nhìn theo đoàn thuyền đi xa dần.

Lưu Dụ chỉ về phía đông nói: "Bằng vào cước trình của bọn ta, đến sáng sớm là có thể đến Quảng Lăng."

Yến Phi lấy làm lạ: "Bọn ta không phải cần tới Dự Châu sao?"

Lưu Dụ đáp: "Chúng ta đương nhiên sẽ tới Dự Châu cứu Đạm Chân, bắt quá sẵn ghé Quảng Lăng một chuyến để gặp hai người."

Yến Phi hỏi: "Một là Lưu Lao Chi, còn người kia là ai?"

Lưu Dụ đáp: "Đó chính là Khổng Tĩnh. Người này là chìa khóa để bọn ta thành công trong việc thu phục Biên Hoang tập. Lão ca người cần phải tự thân xuất mã, để hấn được thấy phong thái của đệ nhị cao thủ, càng làm cho tín tâm của hấn thêm mạnh."

Yến Phi tỏ vẻ không vui: "Người biết tận dụng cơ hội ghê nhỉ. Nhưng tại sao Khổng Tĩnh lại quan trọng như thế? Bọn ta hiện tại không đủ lương thảo chống cự trong vài tháng ư?"

Lưu Dụ đáp: "Khổng Tĩnh đương nhiên quan trọng, lần này phản công Biên Hoang tập, tuyệt không chỉ trong vài tháng mà giải quyết xong. Mộ Dung Thùy sẽ không dễ dàng bỏ rơi Biên Hoang tập. Giả như bọn ta cứ chánh diện đối đầu với bọn chúng thì chỉ tự tìm đường chết."

Yến Phi vui vẻ nói: "Người tựa hồ đã nắm được kế hoạch tổng quát để phản công Biên Hoang tập."

Lưu Dụ cười đáp: "Mọi điều đều là do Huyền soái truyền thụ cho, ngày trước mỗi lần Huyền soái ứng phó binh mã nam hạ, đều dùng cách cắt đứt đường chu cấp lương thực. Chiến tranh tiêu hao làm nhân mã mệt mỏi, và phải dựa vào lương thực sung túc của bản thân. Hiện tại duy nhất một người có khả năng cung ứng lương thực cho bọn ta, đó là đại thương gia nổi tiếng Khổng Tĩnh, lại chỉ có hấn mới có thể đã thông bọn biên phòng, chuyên chở số gạo Phật môn cung cấp cho bọn ta."

Yến Phi gật đầu đáp: "Ta đã hiểu!"

Lưu Dụ hiện vẻ cười nhìn hấn vui vẻ: "Nhớ là đến lúc đó người phải ưỡn ngực ra đấy."

Yến Phi bật cười: "Nói vậy, người im đi!"

Trong tiếng cười vang, hai người đi về hướng đông.

Hồi 34

Chiến Vân Mật Bó

Thác Bạt Khuê ngồi một mình bên trong soái trường, trong lòng có điểm nghi hoặc bất định. Từ lúc biết việc đến nay, y hành sự luôn chóng vánh khoáng đạt, việc đã quyết định sẽ không hề hối hận, nhưng vì sự việc lần này lại có liên quan đến Yến Phi huynh đệ tốt nhất của y, khiến trong y lần đầu trào lên cảm giác buồn phiền khổ não.

Sớm trước đó nhiều năm, y đã rất vừa ý với địa lợi ưu việt của Biên Hoang tập vì vậy đã tận lực tổ chức, cuối cùng cũng đạt được một vị trí nhất định tại Biên Hoang tập. Không những thông qua Biên Hoang tập thực hiện buôn bán mậu dịch giữa hai vùng nam bắc, mà Biên Hoang tập còn trở thành tai mắt để y có thể nắm vững tình thế biến hóa của thiên hạ trong lòng bàn tay.

Tin tức tuyệt không chỉ đến từ Phi Mã hội, y còn có một mạng lưới tình báo riêng, mạng lưới đó có thể dùng để giám sát sự trung thành của Phi Mã hội với y. Trước đây lúc chưa giành được địa vị và quyền lực nhất tộc chi chủ như hiện nay, y đã luôn luôn bị nội tộc và các tộc lân cận gạt bỏ và bức hại, làm y trở nên không thể dễ dàng tin nhiệm người nào cả.

Trừ Yến Phi là người huynh đệ tốt nhất của y từ thời thơ ấu đến nay, không có một người nào là ngoại lệ. Yến Phi vĩnh viễn sẽ không bao giờ bội phản y, chỉ hận trong mạch máu Yến Phi lại còn có một nửa dòng máu Hán nhân, điều đó sẽ khiến Yến Phi có thái độ thân cận đối với Hán nhân.

Tại Bắc phương, kẻ duy nhất khiến y úy kỵ chỉ có Mộ Dung Thùy. Mặc dù y là người tự phụ, nhưng trong tình thế hiện nay nếu Mộ Dung Thùy toàn lực đối phó với y, Thác Bạt Khuê chắc chắn không thể may mắn thoát khỏi.

Mộ Dung Thùy không hổ là binh pháp đại gia đệ nhất Bắc phương, chỉ cần nhìn thủ đoạn của hán hai lần công hãm Biên Hoang tập cho thấy sự cao minh của hán, căn bản không một ai có khả năng trực diện tranh phong với hán.

Thế nhưng Yến Phi lại có thể làm đảo lộn tất cả, một tay giết chết Trúc Pháp Khánh làm cho Di Lặc giáo chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn tan rã, khiến Mộ Dung Thùy trận cước trở nên đại loạn. Chỉ cần người tấn công hán là Mộ Dung Bảo, kẻ tham lợi lớn hám công to thì Thác Bạt Khuê y coi như đã đi được một bước quan trọng nhất trong đại kế thống nhất thiên hạ.

Nam phương sau khi Tạ An, Tạ Huyền qua đời, những kẻ còn lại đều không được y để mắt tới. Bọn Hoàn Huyền, Tư Mã Đạo Tử cùng với Tôn Ân, bất luận là kẻ nào trở thành người giành được thắng lợi cuối cùng tại Nam phương, cũng đều khó có thể cùng y tranh hùng. Nam phương chỉ có duy nhất một người, có thể khiến y phải lo lắng.

Trước mắt, chương ngại vật lớn nhất của y là Mộ Dung Thùy, nhưng Mộ Dung Thùy lại có một nhược điểm trí mạng đó chính là Kỷ mỹ nhân.

Thác Bạt Nghi vén trướng bước vào.

Qua một đêm nghỉ ngơi, tình trạng mỗi một của Thác Bạt Nghi đã hoàn toàn biến mất, tinh thần phấn chấn hẳn, hán đang chuẩn bị động thân quay lại Biên Hoang tập.

Thác Bạt Khuê không hề ngẩng đầu lên nhìn hán, trước sau vẫn giữ một vẻ mặt trầm tư suy nghĩ, y nói lạnh nhạt: "Ngồi đi!". Thác Bạt Nghi ngồi xuống cách đó nửa trượng, lặng lẽ đợi Thác Bạt Khuê phân phó, đến tận thời khắc này hán vẫn không hiểu được vì sao Thác Bạt Khuê lại cho triệu hồi mã đội đã nai nịt gọn gàng chờ xuất phát của hán lại.

Thác Bạt Khuê cuối cùng cũng đưa mắt nhìn hán hán, giọng bình tĩnh nhưng kiên quyết: "Lần này ngươi quay lại Biên Hoang tập, ta muốn ngươi đi giết một người."

Thác Bạt Nghi ngạc nhiên hỏi lại: "Giết ai?"

Thác Bạt Khuê điềm nhiên như không đáp: "Lưu Dụ!"

Thác Bạt Nghi thân hồ rung động không nói nên lời, trong lòng hấn dậy sóng. Tâm tình của hấn thật khó mà giải thích đối với những người sinh hoạt bên ngoài Biên Hoang tập, bao gồm cả Thác Bạt Khuê. Thông thường giết một người đối với Thác Bạt Nghi chỉ là một việc dễ dàng, tuy nhiên trong tình hình đoàn kết chưa từng có từ trước đến giờ của hoang nhân Biên Hoang, người người đều chân thành chiếu cố lẫn nhau, bất kỳ hành động nào phá hoại sự đoàn kết của hoang nhân đều là hành động tàn ác bội phần.

Hấn tiếp quản Phi Mã hội chỉ từ sau chiến dịch Phì Thủy. Tuy nhiên khi hấn đã hòa nhập vào cuộc sống của Biên Hoang tập, không những có được cảm giác Biên Hoang tập và hấn cùng sẻ chia vinh nhục mà còn như huyết nhục tương liên.

Hiện giờ hấn cảm thấy không hiểu nổi Thác Bạt Khuê, thậm chí có chút phản cảm, hấn biết rõ bản thân khó có thể chấp hành nhiệm vụ đặc biệt do Thác Bạt Khuê sai phái xuống lần này.

Thác Bạt Khuê nói: "Chúng ta đều là huynh đệ, trước mắt chính là thời khắc quan trọng ảnh hưởng đến sinh tử tồn vong của bộ tộc chúng ta, trong lòng người có gì muốn nói thì cứ nói thoải mái, không có gì phải ngại."

Thác Bạt Nghi thở dài: "Nếu sát tử Lưu Dụ, chúng ta biết ăn nói sao với tiểu Phi?"

Thác Bạt Khuê mặt thoáng hiện một nụ cười lạnh lùng tàn khốc, khẽ nói: "Có rất nhiều người muốn đưa Lưu Dụ vào tử địa, chỉ cần người ra tay gọn gàng chút, thì có kẻ nào hoài nghi được đến người?"

Thác Bạt Nghi cười khổ: "Lưu Dụ bây giờ đã là chủ soái của Biên Hoang tập, lại được Giang Văn Thanh và Đồ Phụng Tam trợ giúp, nếu như sự tình bại lộ chúng ta sẽ trở thành công địch của hoang nhân. Và vấn đề lớn nhất chính là Lưu Dụ tuyệt không dễ đối phó, bằng vào thực lực của Tôn Ân và Tư Mã Đạo Tử đến nay vẫn chưa thể có được biện pháp gì. Mạo hiểm như vậy liệu có đáng để chúng ta hấp tấp tiến hành không?"

Hai mắt Thác Bạt Khuê lấp lánh thần quang, ngữ điệu vẫn ôn hòa, lạnh lùng nói: "Ta biết nhờ người thực hiện nhiệm vụ này, quả thật là trái với tác phong hành sự từ trước tới nay của người, nhưng vì đại nghiệp thống nhất thiên hạ, ta thật không còn đường lựa chọn nào khác. Từ góc độ cá nhân mà nói, ta hiểu con người Lưu Dụ, khi đã cùng hấn chung vai tác chiến ta cũng có chút yêu thích hấn. Tuy nhiên vấn đề thiết yếu là đừng thấy hấn hiện thời đối với cục diện tại Nam phương không quan trọng gì, nhưng sự thực phải thấy ảnh hưởng của hấn đang ngày một tăng lên. Tiểu Phi của chúng ta phá tan đại kế nam hạ để gây loạn của Di Lặc giáo, cũng đồng thời thành toàn cho hấn, đưa hấn vào vị trí rất đặc biệt, nếu tại một thời kỳ phi thường, hấn có thể phát sinh ra sức mạnh khó mà dự đoán được."

Thác Bạt Nghi cau mày nói: "Có lẽ đó là chuyện của rất nhiều năm sau nữa, sự việc cấp bách hiện nay của chúng ta không phải là ứng phó với phản kích của Mộ Dung Thùy sao? Thu phục Biên Hoang tập, cầm giữ Mộ Dung Thùy tại Huỳnh Dương là việc quan trọng hàng đầu, nếu chúng ta sát tử Lưu Dụ, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến toàn cục đại kế phản công của hoang nhân."

Thác Bạt Khuê mỉm cười: "Muốn giết Lưu Dụ duy nhất chỉ có cơ hội này, trong lúc phản công thu hồi Biên Hoang tập thời cơ sẽ nằm trong lòng bàn tay người, bỏ qua cơ hội thì vĩnh viễn không có lần sau đâu. Hiện tại hấn đối với người vẫn không hề cảnh giác, bằng vào tài trí của người, khẳng định có thể thành công mỹ mãn."

Thác Bạt Nghi khẽ giọng: "Thuộc hạ vẫn có thể được thoải mái đề đạt ý kiến chứ?"

Thác Bạt Khuê nhún vai nói: "Điều này thì đương nhiên! Người và tiểu Phi đều là người được Thác Bạt Khuê ta tín nhiệm và yêu thích nhất."

Thác Bạt Nghi cười khổ: "Đến thời điểm này, thuộc hạ vẫn không minh bạch được đạo lý không giết Lưu Dụ không được. Kể cả có giết chết hấn, Yến Phi vẫn sẽ đi theo lối sinh hoạt mà gã vẫn truy cầu, sau khi cứu được Kỷ Thiên Thiên gã sẽ không quay trở lại cạnh bên người."

Thác Bạt Khuê ung dung đáp: "Căn bản không tồn tại vấn đề Yến Phi liệu có quay trở về bên cạnh ta hay không, ta và tiểu Phi vĩnh viễn là chiến hữu là những người bạn tốt nhất của nhau. Ít nhất trong cuộc đấu tranh sinh tử với Mộ Dung Thùy, ta và tiểu Phi sẽ cùng chung một trận tuyến, cùng chung vinh nhục."

Thác Bạt Nghi cuối cùng không thể nhẫn nại, trực tiếp chất vấn: "Tại sao lại phải giết Lưu Dụ bằng được? Và lại làm như thế rất phiêu lưu và mạo hiểm, dễ gây bất hòa, xích mích với tiểu Phi?"

Song mục Thác Bạt Khuê loé lên ánh sắc nhọn, thoáng chốc lại vụt tắt. Y trầm giọng nói: "Luận anh hùng phương Nam, đương nhiên thanh thế của Hoàn Huyền là lớn nhất, chiếm được vị trí địa lý ưu việt nhất, hiện tại lại có Nhấp Thiên Hoàn làm chó săn cho hãn giống như hổ thêm cánh, nhưng kẻ này bản tính ngang ngược cao ngạo, cuối cùng cũng không thể thành đại sự. Tiếp theo đến Thiên Sư quân, Tôn Ân không những huyền công cái thế, mà còn có tài trí sánh tày trời cao, chỉ mỗi tội Thiên Sư đạo luôn bị Giang Tả thế gia coi là tà đạo, nếu Tôn Ân định nắm trọn Nam phương tất sẽ khiến Kiến Khang vì cùng chung cừu địch, mà trên dưới đồng lòng liều chết phản kháng. Có tư tưởng chống đối như vậy, tuyệt đối không có khả năng nào để hóa giải."

Thác Bạt Nghi nghe được trong lòng bội phục, Thác Bạt Khuê tuy thân ở bên ngoài Trường Thành, mà vẫn có thể đối với tình thế nam bắc vẫn nắm rõ như trong lòng bàn tay, quan sát thấu đáo tỉ mỉ và tinh tế, có tầm nhìn xa trông rộng vô cùng.

Thác Bạt Khuê tiếp tục: "Tư Mã Đạo Tử tuy nắm trong tay quân quyền của Kiến Khang, bản thân hãn cũng là kẻ vừa có dũng vừa có mưu, nhưng là kẻ đối địch với Tạ An người được Nam nhân sùng bái nhất, lại thêm dung túng cho bọn Vương Quốc Bảo làm, cấu kết với Di Lạc giáo vì vậy mà không có được nhân tâm, rốt cục cũng không thể thành người cho chúng nhân hướng tới. Còn như Bắc Phủ Bình tuy thắng lợi một thời, thực chất lại là quần long vô chủ, hai đại đầu lĩnh là Lưu Lao Chi và Hà Khiêm tại bất kỳ một phương diện nào cũng còn xa mới bằng được Tạ Huyền, phải luôn tương hỗ dựa vào lẫn nhau, có vẻ mạnh nhưng thực ra lại yếu nhược. Bốn đại thế lực Nam phương đấu đá một mất một còn, người cho là sẽ xuất hiện tình huống như thế nào?"

Thác Bạt Nghi đáp: "Đương nhiên là chiến họa liên miên, Nam phương đại loạn."

Thác Bạt Khuê than: "Chính tại tình huống như thế, Lưu Dụ trở thành kẻ có cơ hội vùng lên nhất, bởi vì bất luận quân dân trên dưới, không người nào không hoài niệm những ngày phồn vinh an lạc thời Tạ An. Khi Tạ Huyền còn tại thế, mà không cần nói ai cũng rõ Lưu Dụ chính là người kế thừa của Tạ Huyền, thêm vào có Biên Hoang tập chi viện cho hãn, chỉ cần hãn biết thuận theo lòng dân chúng thì Nam phương rốt cục sẽ có một ngày rơi vào trong tay của hãn."

Thác Bạt Nghi nghe xong ngẹn lời không nói được gì. Những gì Thác Bạt Khuê nói đích thị là tình huống sâu xa mà hãn chưa từng nghĩ tới, hiển thị toàn bộ sức tưởng tượng khác thường nhân cùng tầm nhìn xa trông rộng hơn người của Thác Bạt Khuê.

Đồng thời hãn hiểu được Thác Bạt Khuê đối với Mộ Dung Thùy đã nắm chắc phần thắng trong tay, bằng không Thác Bạt Khuê sao có thể có được sự tự tin đến vậy?

Song mục Thác Bạt Khuê sát cơ chợt thịnh, lạnh lùng nói: "Giả như không có Lưu Dụ, Nam phương sẽ hãm vào nội loạn và đấu tranh trường kỳ, lúc đó chỉ cần ta trở thành một Phù Kiên khác, ta sẽ có thể dễ dàng thu thập tàn cục của Nam phương, hoàn thành mộng tưởng nhiều năm của tộc chúng ta. Hừm! Ta tuyệt sẽ không phạm phải sai lầm của Phù Kiên, hiện tại người đã minh bạch ra chưa? Nếu như ta có được sự lựa chọn khác, ta sẽ không động đến dù nửa sợi lông chân của Lưu Dụ. Nhưng hiện giờ Trúc Pháp Khánh đã dền tội, tức là đã hoàn toàn xoay chuyển vận mệnh của Lưu Dụ. Để hãn thu phục Biên Hoang tập là tình huống ta sợ gặp phải nhất sẽ xuất hiện. Nếu để cho Lưu Dụ lớn mạnh dần lên, một ngày nào đấy hãn huy động binh lực Bắc thượng công kích chúng ta, làm sao bằng triệt hạ hãn ngay khi có cơ hội và dập tắt ngay ngọn lửa vừa nhen nhóm, bằng không để hãn khơi thành lửa lớn, như thế như lửa cháy đồng hoang, thiêu đốt Bắc phương."

Thác Bạt Nghi nặng nề thở ra hít vào mấy hơi, cuối cùng cũng đồng ý, gật đầu nói: "Thuộc hạ sẽ xem xét giải quyết!"

Thác Bạt Khuê giọng lạnh lẽo: "Lần này cùng đi bên cạnh người còn có ba vị cao thủ xuất sắc của tộc chúng

ta, là những dũng sĩ dũng mãnh không hề sợ chết, người xem xét mà hành động nhé!"

Thác Bạt Nghi tức thì lập lại những lời chứng thực lòng trung thành sẵn sàng quên mình phục vụ, sau đó mang tâm trạng nặng nề, thì lễ cáo lui.

Mộ Dung Bảo tiến vào trị sự đường của Mộ Dung Thùy, Mộ Dung Thùy đang cúi đầu xử lý những văn kiện trên bàn.

Mộ Dung Thùy vẫn mái mê làm việc, không hề ngừng đầu nói: "Ngồi đi!"

Sau khi Mộ Dung Bảo đã yên ổn ngồi xuống một bên, Mộ Dung Thùy hỏi qua loa: "Vương nhi xem Thác Bạt Khuê là hạng người thể nào?"

Hai mắt Mộ Dung Bảo lập tức hiện sát khí, hần học nói: "Con thường luôn không ưa thích con người Thác Bạt Khuê, tóm lại dã tính của hắn khó thuần phục, tâm ngoan thủ độc."

Mộ Dung Thùy vẫn không nhìn thẳng vào mắt gã, hỏi: "Con dựa vào đâu mà lại có ấn tượng như vậy với hắn?"

Mộ Dung Bảo khẽ giật mình kinh ngạc, suy nghĩ hồi lâu, đáp: "Có lẽ là từ nhãn thần của hắn, phụ vương có thể từ ánh mắt của hắn mà thấy được ý nghĩ trong lòng hắn, cùng với lời nói chính là hai việc khác nhau. Con người này bẩm sinh ích kỷ ác độc, vì mục đích truy cầu mà bất chấp thủ đoạn, không tự biết mình biết người, không tự lượng sức."

Mộ Dung Thùy cuối cùng cũng nhìn về phía gã, hai mắt lấp lánh tinh quang, trầm giọng nói: "Vương nhi nếu quả thực chỉ thấy được những biểu hiện này, thử hỏi trăm làm sao có thể an tâm để con đi đối phó Thác Bạt Khuê!"

Mộ Dung Bảo tức thì chấn động: "Phụ hoàng!"

Mộ Dung Thùy rốt cục cũng ngừng tay làm việc, tựa mình vào long kỷ, khoan thai nói: "Mộ Dung Xung bị người ta giết chết rồi!"

Mộ Dung Bảo thất thanh: "Cái gì?"

Mộ Dung Thùy nói: "Tin tức vừa truyền đến được gần một canh giờ, tả tướng quân dưới trướng Mộ Dung Xung là Hàn Diên đã phát động binh biến, tấn công giết chết Mộ Dung Xung, lập tướng quân Đoạn Tùy lên làm Yên vương."

Mộ Dung Bảo vẫn chưa ngừng chấn kinh, thở dốc: "Thế nào lại phát sinh ra sự việc lần này?"

Mộ Dung Thùy đáp: "Việc này mới đột nhiên xảy ra thôi, thực chất vẫn có dấu vết để có thể truy lần ra nguyên nhân, bởi vì Phù Kiên bị giết nên Mộ Dung Xung trở thành thủ lĩnh của người Tiên Ti. Bọn chúng chiếm lĩnh Trường An đoạt được lượng lớn hàng hóa, tài vật cùng nữ nhân, người người đều canh cánh trong lòng nỗi nhớ nhà, yêu cầu bức thiết được trở về quê cũ phía Đông. Nhưng Mộ Dung Xung vẫn lưu luyến Trường An, không tình nguyện quay về chốn cũ, vì lẽ đó mà Mộ Dung Xung nảy sinh bất đồng nghiêm trọng với thủ hạ tướng sĩ. Trước lúc chúng ta công hãm Biên Hoang tập, Mộ Dung Xung có thể lấy việc chúng ta đồn trú trọng binh tại Quan Đông mà viện cớ, trì hoãn đại kế rút về phía Đông. Hiện tại binh lực chúng ta đã phân tán, lại không ngừng điều binh tập kết đến bắc Huỳnh Dương, chuẩn bị phản công Bình Thành và Nhậm Môn, Mộ Dung Xung không thể lại viện cớ được nữa nhưng vẫn lưu lại Trường An, do đó bị thủ hạ khám phá ra dụng tâm của hắn, không sinh biến mới là chuyện lạ."

Mộ Dung Bảo nói: "Như vậy chẳng lẽ không phải Tây Yên binh sẽ lập tức xuất quân tiến về Đông sao?"

Mộ Dung Thùy trầm ngâm giây lát, đáp: "Đoạn Tùy thủy chung vẫn không phải là tông thất họ Mộ Dung, cả uy vọng lẫn thực lực quân đội đều không đủ để thu phục chúng nhân, chỉ bởi sự việc đột ngột xảy ra Mộ Dung Xung lại không có phòng bị vì vậy mới bị thất cơ. Ngay khi thế lực tông thất do Mộ Dung Vĩnh cầm đầu phản công tới, Đoạn Tùy và Hàn Diên khẳng định không có sức mà hoàn thủ. Chỉ có điều là bất kỳ kẻ nào làm chủ Tây Yên, cũng không thể không xuất quan tiến lại, kỳ vọng sẽ có thể từ trong tay chúng ta mà đoạt hồi lại đất

cũ của cựu Yên. Do đó chỉ cần chúng ta tạo ra một tình thế xuất quan có lợi cho bọn chúng, Tây Yên binh sẽ dốc toàn lực mà xuất quân, lúc đó sẽ là thời khắc diệt vong của bọn chúng. Trên trời không thể có hai mặt trời, Tây Yên là một chi cành của chúng ta, chỉ có thể thống nhất dưới một người là Mộ Dung Thùy ta."

Mộ Dung Bảo cung kính nói: "Vương nhi đã hiểu rồi!"

Mộ Dung Thùy ngưng thần quan sát gã hồi lâu, rồi trầm giọng nói: "Mộ Dung Vĩnh là người biết dùng binh, thủ hạ toàn binh mạnh tướng tốt, từ trong tay Phù Kiên mà đoạt được lượng lớn lương thực, vũ khí nên tuyệt đối không dễ đối phó, lại thêm chúng ta còn phải chú ý tới Biên Hoang tập. Vì vậy, ta phải thay đổi kế hoạch lưu lại trấn này cùng Mộ Dung Vĩnh đấu trí không đấu lực, nhằm tiếp thu thực lực trong tay hắn. Việc đối phó Thác Bạt Khuê sẽ giao cho con toàn quyền phụ trách."

Mộ Dung Bảo hưng phấn lớn giọng đáp ứng: "Vương nhi tuyệt sẽ không phụ sự ủy thác của phụ hoàng, không biết phụ hoàng có chỉ dẫn gì không ạ?"

Mộ Dung Thùy nói: "Thác Bạt Khuê là một người không phải hạng người tầm thường, tuyệt không thể hạ thấp. May mà hiện tại hắn còn chưa đủ lông đủ cánh, thủ hạ không quá ba vạn, binh lực bạc nhược, căn bản không có năng lực kháng cự. Vì vậy chỉ cần con có thể kiên trì thêm nữa để tiến công thẳng tới Thịnh Nhạc, đoạt lấy chiến mã và nữ nhân của hắn, cuối cùng khiến cho Thác Bạt Khuê nước mất nhà tan, tuyệt không có khả năng phát sinh tình huống khác được. Ta sẽ cấp cho con tám vạn kỵ binh tinh nhuệ, trước tiên thu phục Nhạn Môn và Bình Thành, thiết lập lại dinh lũy kiên cố trong ngoài Trường Thành bảo đảm cho việc cung ứng lương thực được liên tục không ngừng, cùng Thác Bạt Khuê chiến đấu trường kỳ, đánh chắc tiến chắc, sẽ làm cho Thác Bạt Khuê bị bại vong là điều không thể nghi ngờ".

Mộ Dung Bảo đứng lên rồi quỳ xuống nói: "Mộ Dung Bảo lĩnh mệnh!"

Mộ Dung Thùy thở ra một hơi dài, trong lòng suy tính Bắc phương đã có một nửa rơi vào tay, đồng thời tưởng nhớ đến Kỷ Thiên Thiên, nếu để nàng tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình hắn tiêu diệt Tây Yên, liệu nàng có thay đổi cách nhìn đối với hắn hay không?

Tôn Ân trên một khối đá lớn gần bờ biển, bắt chéo chân đang ngồi tĩnh tọa.

Từ sau khi từ Biên Hoang tập trở về, sự vụ của Thiên Sư đạo đã được phân ra giao cho hai đồ đệ Từ Đạo Phúc và Lữ Tuần xử lý, còn bản thân toàn tâm toàn ý tu luyện "Hoàng thiên đại pháp", nhằm ứng phó với kinh địch "Đại Hoạt Di Lạc" Trúc Pháp Khánh.

Đạo đức tam thiên lục bách môn

Nhân nhân các chấp nhất miêu căn

Thùy tri ta tử huyền khai thiếu

Bất tại tam thiên lục bách môn*

Tôn Ân tự sáng tạo "Hoàng Thiên Đại Pháp", kế thừa một nhánh chính thống bậc cao của bậc tổ sư Đạo giáo Lão Tử chính là "Đạo Đức Kinh", lại kết hợp đạo pháp lưỡng Hán xuất xứ từ Hoàng Lão đã đạt đến mức đại thành, đạo pháp đã đạt đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh, hạng người luyện võ thông thường khó mà vọng tưởng.

Trúc Pháp Khánh tuy là ngoại đạo Phật môn, thậm chí bị xem như tà ma yêu nghiệt, nhưng nguồn gốc "Thập Trụ Đại Thừa Công" vẫn là Phật môn chính tông, lại thêm thuật thái bổ kết hợp âm dương nam nữ, quả là một loại Phật môn tâm pháp dị thường.

Cuộc tranh đấu giữa Đạo và Phật, từ triều đại nhà Hán tới nay vẫn chưa hề chấm dứt, lão và Trúc Pháp Khánh chính là những nhân vật hàng đầu đại biểu của Đạo môn và Phật môn, trận quyết chiến giữa bọn họ là vận mệnh đã được sắp đặt sẵn rồi.

"Hoàng Thiên Đại Pháp" của Tôn Ân nói đến cùng vẫn là phép luyện tâm. Tầng đầu luyện tâm, là luyện cho tâm được tinh thuần bình tĩnh không xao động, giữ vững trong tâm một chữ không. Tầng thứ hai luyện tâm

nhập định, luyện tâm hợp khí, thiên địa khí hòa hợp, thần công sơ định. Tầng thứ ba luyện tâm, được gọi là thiên địa tâm, dương khí hình thành, luyện tâm dẫn khí, huyền quan khiêu sơ thành. Tầng thứ tư luyện ẩn tâm, huyền quan chợt hiện đạt thành khí công. Tầng thứ năm luyện tâm cơ, giữ Khảm trấn Ly, tích Kim nhập phúc, kết đan trữ khí. Tầng thứ sáu luyện tâm tính, đem ngọc dịch chuyển hóa thành kim đan, từ hậu thiên trở thành tiên thiên, máu huyết hóa trong sạch, ý tự ngưng luyện cứng rắn như đất nung. Tầng thứ bảy tâm tính linh mẫn, lấy hữu hợp vô, lấy thật nhập hư **. Hổ từ trong nước mà sinh, rồng từ trong lửa mà xuất, rồng hổ hợp giao, mãnh liệt ngưng luyện đến cực điểm, linh khiêu toàn thân khai mở ***. Lấy tiên thiên chế ngự hậu thiên, tính và mệnh hợp lại làm một, luyện thành Đại Hoàn Đan công pháp, thất phản cửu hoàn sẽ có được tâm tính linh mẫn, đạo tâm vĩnh viễn bất động. Tầng thứ tám luyện lại bản thân chân tâm, tâm định thần tĩnh minh rạng rỡ, chủ yếu dùng Tiên thiên chân khí chuyển hóa hết thành thần, thần trong người, có thể xuất ra ngao du bên ngoài, linh tất động, động tất biến, biến tất hóa, xuất thần nhập định, không vì ngoại cảnh mà mê muội, luyện tâm thành thần.

Tôn Ân nhiều năm trước đã luyện công pháp đến bát tầng, nhưng đạt đến đó rồi không sao tiến thêm được bước nào nữa. May mà sau khi quay lại từ Biên Hoang tập, Tinh khí thần của lão đều ở vào trạng thái cao nhất, do đó lão bèn nắm lấy thời cơ, tiềm tu luyện công đệ cửu tầng tối cao. Hiện tại tại đại đảo Ông Châu vùng Đông Hải, bản thân đã cảm thấy sắp có sự đột phá.

Tầng luyện tâm thứ chín, chính là luyện đại pháp hoàn hư. Khi lão đạt được công pháp tầng thứ tám, sớm đã đến cảnh giới tùy tâm sở dục, nhưng linh bất hư nên không thể bao hàm vạn vật, vì vậy phải tu luyện tới cảnh giới có cũng như không, thiên địa giai không, là ta mà không phải ta, là không mà không phải không, thiên địa có hủy, hư không vẫn không hủy. Trời đất có trở ngại, chỉ có không là không gì ngăn trở, do đó mà thần đầy hư không, pháp khắp sa giới. "Hoàng Thiên Đại Pháp" tối cao như vậy, không còn có thể hơn được nữa.

"Âm!"

Tôn Ân từ trên đỉnh khối đá bay lên, cất tay cười lớn.

Mộng ước của lão mong cầu là luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư chính là "Hoàng Thiên Đại Pháp" cuối cùng cũng đã có được đột phá lớn thành tựu tâm pháp chí cao vô thượng

Chỉ cần tương lai có thể "Luyện hư hợp đạo" lão sẽ có thể phi thăng lên trời, phá không mà đi.

Chính tại lúc này lão cảm nhận được Lưu Tuấn đang hết tốc lực chạy đến chỗ lão, biểu hiện có tin tức rất quan trọng.

Khi Thiên Sư đạo đức trùm khắp thiên hạ thì lão cũng công thành danh toại, thoát thân lui khỏi giang hồ.

Hồi 35

Thiên Lý Chiến Thư

Lưu Dụ từ cửa Đông nhập thành, lập tức bị đầu lĩnh của đám lính gác cửa chặn lại, nói: "Lưu Dụ người về thực là đúng lúc, đầu tử hôm qua đã phát lệnh xuống, ngay khi nhìn thấy người quay trở về, thì lập tức phải dẫn lão ca người tới gặp mặt ngài."

Đầu tử là một danh xưng riêng của Lưu Lao Chi trong quân ngũ.

Lưu Dụ cười nói: "Liệu có cần công tay hay không?"

Gã đầu lĩnh này tên gọi Phương Dũng, đã từng cùng với Lưu Dụ tham dự huấn luyện trinh sát, với Lưu Dụ có quen biết rất sâu đậm, choàng tay qua vai gã cùng đi vào trong thành, vui vẻ nói: "Lão ca người hiện tại đã là người cực kỳ có danh vọng, ai dám bất kính với người. Thành thực mà nói, ta cũng có đôi phần bội phục người, đến tận giờ vẫn không chết, sống sờ sờ xuất hiện trước mặt lão tử, con bà người! Người có phải mang bên mình bảo bối bùa hộ mệnh gì không, bị người đánh thế nào cũng không chết?"

Chiến sĩ Bắc Phủ gác cửa nhìn thấy Lưu Dụ đều giơ tay chào, miệng hô Lưu đại ca, thái độ rất sùng bái và nồng nhiệt.

Lưu Dụ cười nói: "Bùa hộ mệnh thì không có, cái mạng tàn thì có một, người muốn cứ tới lấy mạng ta đi!"

Phương Dũng gọi người dắt tới hai con ngựa, cỡi mở cười nói: "Nào dám nào dám! Ngay Trúc lão yêu còn té ngã trong tay người, ai dám nhỡ của người dù chỉ nửa sợi lông tơ?"

Lưu Dụ tiếp lấy cương ngựa, ngạc nhiên nói: "Giết Trúc lão yêu chính là Yến Phi, vì sao lại tính lên đầu ta?"

Phương Dũng cười: "Không phải như nhau cả à? Yến Phi là chiến hữu của người, người là chủ soái của Biên Hoang Tập, đương nhiên là do người giỏi thi hành diệu kế, mới có thể trong tình huống như thế giết được Trúc lão yêu, hoàn thành di nguyện của Huyền soái. Việc này truyền đến Quảng Lăng gây chấn động toàn thành, người người khi nhắc đến lão ca người đều giơ ngón tay cái nói một câu "Anh hùng hảo hán", người quả thật xuất chúng"

Lưu Dụ bắt đầu hiểu rõ ảnh hưởng của việc Yến Phi trảm sát Trúc Pháp Khánh tới thanh danh của bản thân, lại cảm thấy lời đồn đã phóng đại lên so với sự thật. Tuy nhiên chuyện huynh đệ Bắc Phủ Bình đều có chung trong lòng một suy nghĩ như vậy, rõ ràng đại biểu cho việc bản thân gã và bọn họ cùng chung vinh nhục, cũng đại biểu cho tâm lý của bọn họ hết sức mong đợi sự bổ sung cho một chỗ thiếu hụt, chính là bọn họ cần một anh hùng khác kế tục Tạ Huyền, làm chỗ dựa tinh thần cho bọn họ, và người này hiện tại đã biến thành gã Lưu Dụ.

Chỉ cần gã có thể quang phục Biên Hoang Tập lần nữa, lớp trẻ của Bắc Phủ Bình, người người sẽ quy thuận gã xem gã là một Tạ Huyền khác, và đây là quân bài lớn nhất trên tay gã.

Nói: "Lên ngựa thôi! Ta cũng muốn yết kiến Lưu gia!"

Tôn Ân đứng ngoài rìa mỏm đá lớn thần thái hào hứng, chăm chú lắng nghe Lư Tuần lần lượt báo lên những tin tức mới nhất từ Kiến Khang, sóng biển từng lớp từng lớp kéo đến, đập lên vách đá, bọt sóng bắn lên cao tới vài trượng.

Mỗi tin tức đều là một tin chấn động, khi lão nghe tới chuyện Trúc Pháp Khánh bị Yến Phi chém đầu, cuối cùng cũng động dung nói: "Không thể có khả năng đó được."

Lư Tuần giọng điệu có chút mỉa mai nói: "Trúc Pháp Khánh khẳng định danh lớn hơn thật, bằng không sao ngậm hờn dưới Điện Luyến Hoa?"

Tôn Ân chậm chậm lắc đầu: "Trúc Pháp Khánh quả là có chân tài thực lực, "Thập Trụ Đại Thừa Công" của hắn xuất xứ từ môn "Toái Kim Cương thừa" của quái tăng đời trước tên là Bất giới đại sư, là Phật môn chánh tông. Theo lời sư phụ ta nói, "Toái Kim Cương thừa" chuyên nghiên cứu tinh hoa nhật nguyệt, trong thiên hạ chỉ có "Thái Dương chân hỏa" mới có thể kháng cự nổi. Tuy nhiên, kể cả Yến Phi trên người có một loại kì công giống như "Thái Dương chân hỏa", hắn có thể giữ mạng không chết đã là hiếm thấy, sao có thể vừa tránh được "Thập Chỉ Chi Kiếp" còn giết chết Trúc Pháp Khánh, việc này quá mức li kì, lẽ nào... .. không! Không thể có khả năng đó, "Đan Kiếp" trước lúc sư tôn tọa hóa, đã sớm không thấy bóng dáng."

Lư Tuần rung động nói: "Đan Kiếp?"

Tôn Ân gật đầu đáp: "Sư tôn từng giao thủ với Bất giới đại sư, vì vậy nắm rất rõ hư thực của "Toái Kim Cương thừa", và vạn biến không xa khỏi cội nguồn, "Thập Trụ Đại Thừa công" tuy do Trúc Pháp Khánh tự sáng tạo, song căn nguyên và tâm pháp thủy chung vẫn không xa rời "Toái Kim Cương thừa". Sư tôn đã nói qua "Thái Dương chân hỏa" có thể kháng cự "Toái Kim Cương thừa", đương nhiên có thể bên tám lạng người nửa cân với "Thập Trụ Đại Thừa công". Còn "Đan Kiếp" là bậc cao nhất của "Thái Dương chân hỏa", chiếu theo đó mà suy đoán dĩ nhiên có thể khắc chế được "Thập Trụ Đại Thừa công", vấn đề ở chỗ, kể cả thực sự có người hấp thụ được "Thái Dương chân hỏa" từ "Đan Kiếp" để sử dụng, vẫn không dễ dàng phá "Thập Trụ Đại Thừa công" của Trúc Pháp Khánh, chỉ có thể không chịu ảnh hưởng Thập Trụ pháp của Trúc Pháp Khánh, thời hai bên phải chân chính phân cao thấp bằng chiêu số, song với ma công luyện tập thuần thực đã kinh qua nhiều phen chiến đấu của Trúc Pháp Khánh, bất kể Yến Phi có tiến bộ thể nào cũng vẫn không phải đối thủ của Trúc Pháp Khánh. Vì vậy ta mới nói chuyện này vô cùng kì quái."

Lư Tuần nói: "Thiên Sư từng suýt chút kết liễu tính mạng Yến Phi, đương nhiên biết rõ mạnh yếu của hắn. Dù

sao chuyện Yến Phi giết Trúc Pháp Khánh, tuyệt không phải tin đồn, bằng không ni Huệ Huy đã không tới Kiến Khang truy tìm tên xúi quẩy Yến Phi? Khó nói "Đan Kiếp" thực sự rơi vào tay Yến Phi? Việc này không thể có khả năng."

Tôn Ân thở một hơi dài, mục quang hướng ra biển lớn mênh mông không thấy bờ, hai mắt ánh lên dị quang, giọng nói tràn đầy sinh khí và kì vọng, bình thản than: "Thế sự li kì khúc chiết, luôn nằm ngoài ý nghĩ con người. Yến Phi vốn tưởng đã chết dưới tay bọn nhân ai ngờ lại phục sinh, nay còn giết chết Trúc Pháp Khánh tại Biên Hoang, há là người có thể tùy tiện xem thường. Không thể tưởng được ngoài thế hệ Trúc Pháp Khánh, Mộ Dung Thùy, còn có một Yến Phi, khiến Tôn Ân ta bớt sầu cô quạnh. Yến Phi à! Không có một đối thủ như ngươi, thử hỏi đời người còn gì vui thú?"

Lư Tuần trong lòng xao động, biết rằng Tôn Ân đã quyết định dành cho Yến Phi một cơ hội quyết đấu công bình, bởi đối với Tôn Ân, Yến Phi đã thay thế địa vị Trúc Pháp Khánh trong lòng lão, trở thành một đối thủ có thể khiến lão động tâm.

Tôn Ân đột nhiên bỏ qua chuyện Yến Phi, tinh thần hứng khởi nói: "Tư Mã Diêu thực sự đã chết!"

Lư Tuần đáp: "Việc này chính xác vạn phần, kẻ hạ thủ chính là quý nhân bên cạnh Tư Mã Diêu - yêu nữ Man Diêu, nếu như không phải ả bị Sở Vô Hạ chặn giết tại Đại Giang, tình hình sẽ biến đổi ngoạn mục hơn nữa, có điều hiện tại cũng đủ khiến Tư Mã Đạo Tử đau đầu nhức óc rồi. À! Đáng tiếc Thiên Thu không biết thế nào bị Tư Mã Đạo Tử khám phá ra thân phận, liên lụy Đạo Phúc phải lập tức triệt thoái toàn bộ nhân lực của chúng ta tại Kiến Khang, khiến sự sắp đặt chúng ta vất vả tổ chức nhiều năm bị hủy trong một đêm."

Tôn Ân mỉm cười: "Có vấn đề gì ư? Điều chúng ta đạt được vượt xa so với những gì chúng ta mất, một chút tổn thất, sao phải hậm hực mãi? Để đạt thành mộng tưởng của chúng ta, luôn có vài người phải hy sinh. Cái chết đột ngột của Tư Mã Diêu, khiến cho Vương Cung, Hoàn Huyền, Ân Trọng Kham, Lưu Lao Chi tất cả không còn lựa chọn khác, chỉ có thể liên thủ xua quân Kiến Khang, trên danh nghĩa buộc Tư Mã Đạo Tử làm rõ chân tướng cái chết của Tư Mã Diêu, nhưng kỳ thực vì cần phải giết Tư Mã Đạo Tử để tự bảo vệ mình, bằng không nếu để Tư Mã Đạo Tử mượn tay tên hoàng đế bù nhìn vừa lên ngôi ban ra thánh chỉ bừa bãi, như thế làm sao chống đỡ? Và lúc đó sẽ là thời cơ tốt nhất để chúng ta tiến công Kiến Khang, nhất cử tiêu diệt các lực lượng chống đối tại phương Nam, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã. Vậy nên người việc gì phải lo lắng?"

Lư Tuần rốt cục cũng nhận thấy Tôn Ân hành xử khác với ngày thường, điều này không đơn thuần là do ngữ điệu hiền hòa, ung dung đặc biệt khác thường của Tôn Ân, từng chữ từng chữ như châu ngọc, còn vì Tôn Ân lúc này tựa như đầm nước sâu không thấy đáy, ẩn chứa sức mạnh dị thường và trí tuệ vô tận, lại vượt trên chúng sinh. Loại cảm giác này thật huyền diệu khó giải thích, không hề tầm thường chút nào.

Khi hần vừa tới đây, do tin tức chấn động làm tâm thần gã không chuyên chú được, lại thêm vừa kính vừa sợ Tôn Ân, không dám nhìn thẳng quan sát, nên nhất thời không nhận ra điểm khác thường của Tôn Ân.

Tôn Ân tại thời điểm này, so với bất kỳ lúc nào trước đây, càng thêm giống "Thiên Sư", chân chính là vị thầy của Trời.

Lư Tuần phát giác bản thân không thể khống chế há lớn miệng thở hổn hển, nói một cách khó khăn: "Thiên Sư..."

Tôn Ân nhìn về phía hần, hai mắt lấp lánh như xuyên thấu, lại có vẻ thâm thúy không thể ước lượng được, vẫn giữ vẻ mặt mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Nhân tiện hiện nay vẫn còn chút thời gian, ta phải lập tức đi tới Biên Hoang, chỉ cần Yến Phi còn ở quanh đó, ta có thể phát sinh cảm ứng đối với y. Ta muốn dùng đầu hần tế đại kỳ xuất chinh của Thiên Sư quân ta, để toàn thiên hạ biết được ai mới là thiên hạ đệ nhất nhân."

Lư Tuần phát sinh cảm giác kì quái như bị Tôn Ân nhìn thấu, trong lòng trào dâng một niềm tôn kính trước giờ chưa từng có, biết rõ Tôn Ân động tâm vì Yến Phi, mang tâm trạng muốn lập tức đến gặp Yến Phi, đột nhiên hai đầu gối mềm nhũn quy lên mặt đá, run giọng nói: "Thiên Sư..."

Vẫn không nói nên lời.

Tôn Ân ngược nhìn lên bầu trời quang đãng, hai mắt ánh ra thần sắc khẩn thiết và khao khát, nói: "Sau khi ta

đi, bọn người toàn lực chuẩn bị chiến tranh, tập kết chiến thuyền, đợi sau khi ta quay lại, thời gian chắc chênh lệch không nhiều."

Tiếp đó vươn tay khẽ vỗ ba cái vào Thiên Linh huyết của Lưu Tuần, nói: "Người liệu mà luyện công cho tốt !"

Mỗi chưởng vỗ xuống, Lưu Tuần cảm giác kinh mạch toàn thân đại chấn, tất cả các khiếu huyết đều chuyển động, sự khoan khoái không sao nói ra lời được. Lưu Tuần phúc chí tâm linh, biết Tôn Ân dùng pháp lực vô thượng giúp hắn tu luyện "Hoàng Thiên đại pháp", sao dám khinh xuất cử quý như thế trên mặt đất tiến hành luyện công, không dám nói tiếp lời nào.

Tôn Ân cười dài, đến khi tiếng cười dứt, đã sớm rời đi không còn dấu vết nào nữa.

Sau khi Yến Phi theo sát Lưu Dụ tiến vào Quảng Lăng thành, chàng đã chuẩn bị sẵn giấy thông hành, nên không bị vệ binh gác cổng làm khó, chỉ tra hỏi vài câu rồi cho chàng nhập thành.

Chàng lần đầu đến Quảng Lăng, thầm nghĩ còn có thời gian, trước tiên tản bộ khắp nơi rồi đến địa điểm ước định chờ Lưu Dụ.

Chính tại lúc này, trong lòng chàng đột nhiên thoáng hiện hình ảnh Tôn Ân, như đang hân hoan mỉm cười với chàng.

Tình huống vô cùng quái dị này chỉ thoáng hiện lên rồi tức thì biến mất, nhanh như thể không hề phát sinh chuyện gì, song vẫn như một khối đá lớn điên cuồng ném vào tâm tình đang tĩnh lặng, yên bình tựa mặt hồ phẳng lặng như gương không chút gợn sóng của chàng, khiến bọt nước bắn tung lên trời cùng những gợn sóng dập dềnh không ngừng trào dâng.

Chàng cảm ứng rõ sát cơ của Tôn Ân đối với chàng.

Yến Phi hoàn toàn không biết Tôn Ân đang ở tại phương nào xứ nào, thứ liên hệ huyền diệu mơ hồ và xa cách càng không thể minh bạch được Tôn Ân làm thế nào mà làm được như vậy, song vẫn có thể khẳng định chắc chắn, Tôn Ân sớm đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất lại tiến thêm một tầng trong đạo pháp võ công.

Yến Phi trong lòng kêu khổ, biết rõ bản thân lại rơi vào thế hạ phong.

Chàng hiện tại toàn tâm toàn ý vào việc phản công Biên Hoang Tập, cùng phối hợp với Thác Bạt Khuê tiến hành đại kế cứu Kỷ Thiên Thiên, thực sự không muốn phân tâm vì sự việc nào khác, đặc biệt là với hạng đối thủ đáng sợ như Tôn Ân.

Lần giao thủ trước, võ công Tôn Ân đã không dưới Trúc Pháp Khánh, nếu lão lại có đột phá, cơ hội Yến Phi có thể thắng lão đã ít lại càng ít hơn. Vấn đề lớn nhất là chàng vẫn không thể đạt tới cảnh giới giữ cho lòng tĩnh lặng không chút vướng bận, mà hiện giờ so với bất kỳ thời điểm nào trước đó, lại càng gấp gáp muốn đưa chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên giải phóng khỏi ma chướng của Mộ Dung Thùy.

Nhưng chàng biết rõ cuộc chiến với Tôn Ân muốn tránh cũng không thể tránh được, đã thế chàng còn lâm vào tình thế tột tệ hoàn toàn bị động.

Chàng tịnh không phải sợ Tôn Ân, chỉ cảm thấy Tôn Ân chọn thời điểm nguy hiểm này để đối phó chàng, đã biểu thị Tôn Ân nắm rõ chàng không cách nào bù đắp nỗi nhược điểm và sơ hở, nếu chàng không qua được cửa ải của Tôn Ân, tất cả nỗ lực trong quá khứ đành phó mặc cho dòng nước cuốn trôi, mạng chàng đương nhiên ô hô ai tai, chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên thì vĩnh viễn nằm trong tay Mộ Dung Thùy, hoang nhân mất đi Biên Hoang Tập, Lưu Dụ không thể thành thống soái của Bắc Phủ Bình, còn Thác Bạt Khuê thì vong quốc diệt tộc.

Trừ phi chàng có thể đánh bại Tôn Ân, bằng không tình hình sẽ phát triển theo hướng xấu nhất.

Không ai có thể giúp được chút gì trong việc này, tất cả chỉ có thể trông chờ vào bản thân, xem xem Điệp Luyện Hoa liệu có thể bảo vệ được chủ nó hay không.

Vệ binh gác cổng chính chủ đường báo lên tên của Lưu Dụ, giọng Lưu Lao Chi truyền ra : "Vào đi!"

Lưu Dụ cất bước vào phòng, thấy Lưu Lao Chi đang ngồi ngẩn người tại một góc, bên cạnh đặt bừa một phong mật hàm đã mở niêm phong, tịnh không hề nhìn về phía Lưu Dụ, chỉ hờ hững nói: "Ngồi đi!"

Nhất thời Lưu Dụ không biết được nên ngồi chỗ nào, đành cung kính đến trước mặt Lưu Lao Chi, thi lễ vấn an.

Lưu Lao Chi vẻ mặt vừa mệt mỏi lại vừa có vẻ trầm tư suy nghĩ, chỉ vào chiếc thái sư cách bàn nhỏ cạnh mình nói: "Ngồi ! Ta có vài việc muốn hỏi ngươi."

Lưu Dụ được sủng ái mà lo sợ ngồi xuống cạnh hắn.

Lưu Lao Chi rốt cục cũng nhìn về phía gã, nói: "Ngươi có phải từ Kiến Khang về không?"

Lưu Dụ gật đầu xác nhận, đột nhiên gã đã hiểu bức mật hàm trên ghế đến từ Tư Mã Đạo Tử, trong thư tín có đề cập đến bản thân gã.

Lưu Lao Chi lòng đầy cảm xúc thở dài, trầm giọng nói: "Hoàng thượng đã băng hà. Ta nên làm thế nào đây?"

Câu sau y rõ ràng không phải cầu Lưu Dụ chỉ dạy, chỉ là câu nói đó đang vướng

mắc trong tâm bất giác thuận miệng nói ra, biểu thị y đang quyết định một nước cờ khó đi.

Lưu Dụ đương nhiên hiểu rõ tâm sự của y.

Lưu Lao Chi lúc này chính vì lựa chọn đứng về phe nào mà phiền não. Trước đây Vương Cung có Tư Mã Diêu đứng đằng sau toàn lực ủng hộ, Lưu Lao Chi theo phe Vương Cung cũng là thuận lý thành chương, chỉ cần thu thập Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo, y có thể thu được đền ơn từ Tư Mã Diêu, danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí đại thống lĩnh Bắc Phủ Bình, nói không chừng còn có thể làm thứ sử Dương Châu. Thành người có quyền thế nhất tại phương Nam ngoài Hoàn Huyền.

Hiện tại Tư Mã Diêu đã chết, Lưu Lao Chi nếu còn ở lại bên phe Vương Cung, chỉ ít trên danh nghĩa cũng phải vất vả khốn đốn đối phó với Tư Mã hoàng triều, còn có Hoàn Huyền can thiệp vào, sơ xuất sẽ dẫn đến cục diện thay đổi cả triều đại. Nếu để Hoàn Huyền ngồi lên được đế vị, thì Lưu Lao Chi khẳng định chết không có chỗ chôn, còn bị tan nhà diệt tộc. Chỗ khó xử của Lưu Lao Chi cũng có thể nhìn ra được.

Vào lúc này và trong loại tâm tình như vậy Lưu Lao Chi vẫn chịu tiếp kiến Lưu Dụ, đủ thấy Lưu Lao Chi từ phong mật hàm biết được mối quan hệ căng thẳng giữa Tư Mã Đạo Tử và Lưu Dụ đã dịu bớt, nên muốn từ miệng Lưu Dụ biết được vài chuyện có quan hệ tới chân tướng cái chết đột ngột của Tư Mã Diêu, cũng như những vấn đề liên quan đến Tư Mã Đạo Tử, giúp y có thể đưa ra quyết định.

Lưu Dụ thức thời vẫn giữ im lặng.

Quả nhiên sau khi Lưu Lao Chi trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên gạn hỏi: "Yến Phi có thực đã giết chết Trúc Pháp Khánh?"

Lưu Dụ gật đầu đáp: "Đúng là như vậy!"

Lưu Lao Chi liếc nhìn gã một cái, ánh mắt chuyển dần lên xà nhà, từ từ nói: "Hoàng thượng băng hà như thế nào?"

Lưu Dụ thận trọng đáp nghiêm túc : "Nghe nói giết hoàng thượng chính là Trương quý phi được ngài sủng ái nhất, mà Trương phi lại là người có quan hệ với Hoàn Huyền, do đó hắn đã phái Hác Trường Hanh tới Kiến Khang đưa ả trốn chạy, bất quá việc sắp thành lại hỏng, ả ta cuối cùng bị Sở Vô Hạ Di Lặc giáo giết người diệt khẩu, bằng không Hoàn Huyền có thể mượn lời ả, giá họa cho Tư Mã Đạo Tử."

Gã không dám nói ra thân phận thật sự của Man Diêu, sợ khó giải thích với Lưu Lao Chi, bản thân làm thế nào lại tường tận ngọn nguồn mọi việc đến vậy.

Lưu Lao Chi rung động nhìn về phía gã, hai mắt ánh lên thần sắc phức tạp, nói: "Người có vẻ hiểu rõ ngọn ngành tình hình."

Lưu Dụ cười khở: "Toàn nhờ tham quân đại nhân tài bồi, thuộc hạ chỉ biết làm tròn bổn phận một thám tử."

Lưu Lao Chi hờ hững nói: "Người quay lại Quảng Lăng, có nghĩ rằng ta sẽ xuất thủ trợ giúp bọn người quang phục Biên Hoang Tập không?"

Lưu Dụ gật đầu đáp: "Di Lạc giáo vì cái chết của Trúc Pháp Khánh đã hoàn toàn tan rã, tình thế Biên Hoang Tập chuyển thành có lợi với chúng ta, chỉ cần đại nhân chịu gật đầu ưng thuận, cho thủy sư Hoài Hà phong tỏa tạm thời khúc sông Hoài Thủy phía đông Thọ Dương, chúng ta nắm chắc đánh thắng trận này."

Lưu Lao Chi hỏi: "Về phương diện lương thực cùng vũ khí thì sao?"

Lưu Dụ trong lòng thầm nghĩ chả lẽ thực sự thuận lợi như vậy sao? Có thể Tư Mã Đạo Tử trong mật hàm đề cập chịu giúp đỡ bọn họ thu phục Biên Hoang Tập ư! Lại cảm thấy có điều gì đó không thỏa đáng, nếu Lưu Lao Chi chịu nghe lời Tư Mã Đạo Tử như thế, há chẳng phải đại biểu y quyết định quay đầu theo phe Tư Mã Đạo Tử hay sao? Thế thì cha già Vương Cung của người trong tim gã chẳng phải lâm vào hiểm cảnh bại vong ư?"

Đáp lời: "Thuộc hạ sẽ tìm Khổng lão đại nghĩ biện pháp."

Lưu Lao Chi trầm mặc trong giây lát, rồi trầm giọng nói: "Giờ ta sẽ nói đôi lời, người phải cẩn thận lắng nghe cho kỹ, và phải chấp hành cho đúng, bằng không ta sẽ coi người như phản đồ của Bắc Phủ Bình."

Lưu Dụ tựa như từ trên mây rớt thẳng xuống đất, xương cốt trong mình lạnh ngắt, nói: "Đại nhân xin ra chỉ thị."

Lưu Lao Chi hai mắt lộ tinh quang, lạnh lùng nói: "Ta muốn người lập tức rút lui khỏi toàn bộ hành động của hoang nhân, từ giờ khắc này trở đi, không cho phép người tiếp xúc với bất kỳ người ngoài bao gồm cả Khổng lão đại, hiểu rõ chưa? Đến khi có công tác thích hợp với người, tự ta sẽ tìm người."

Lưu Dụ chấn động nói thất thanh: "Sao lại như thế được?"

Lưu Lao Chi quát lớn: "Đây là quân lệnh!"

Lưu Dụ bực tức thờ gáp nhìn thẳng vào Lưu Lao Chi, sau mới dần dần bình tĩnh, nói chậm chậm từng chữ từng chữ: "Đại nhân quyết định hợp tác với Hoàn Huyền, đối phó Tư Mã Đạo Tử phải không?"

Mặt Lưu Lao Chi lộ sắc giận, cười nhạt: "Tiểu Dụ người không cảm thấy người ngày càng lão xược ư? Việc của ta sao đến lượt người xen vào?"

Lưu Dụ tuy trong lòng tràn đầy căm phẫn khó áp chế được, nhưng hiểu rằng không nên có va chạm với Lưu Lao Chi, cúi đầu nói: "Đại nhân liệu có thể cho phép thuộc hạ nói ra mấy lời từ tận đáy lòng hay không, đây không phải thuộc hạ nói cho bản thân, mà là suy nghĩ cho đại nhân và Bắc Phủ Bình"

Lưu Lao Chi sắc mặt hòa hoãn đôi chút, hiển nhiên cũng hy vọng có người vì y mà xem xét cặn kẽ sự việc này: "Nói đi!"

Lưu Dụ nghiêm mặt nói: "Bất luận hợp tác với một phe nào trong đám Hoàn Huyền hay Tư Mã Đạo Tử, đều là khuyên hở lột da. Hiện tại Bắc Phủ Bình hay nhất là giữ vững trung lập, bàng quan ngồi xem biến chuyển. Mặt khác phải đả thông lại thông mạch nối Biên Hoang Tập, khiến cho Bắc Phủ Bình duy trì được tình thế có lợi tự cung tự cấp, đủ sức ứng phó với bất kỳ đột biến tại phương Nam."

Lưu Lao Chi mỉm cười nói như thể chưa có chuyện gì xảy ra: "Nói đến cùng, người vẫn muốn ta trợ giúp người và huynh đệ hoang nhân của người, đúng không?"

Lưu Dụ suyt chút muốn vỗ bàn chửi lớn, rồi giữ áo bỏ đi, đương nhiên cũng biết thật sự làm như vậy, tuyệt không có cơ hội còn sống rời khỏi phủ tham quân. Chỉ có thể lấy lợi mà lay động, bèn nói: "Bất luận tình thế

có biến hóa như thế nào, chỉ cần Biên Hoang Tập còn nằm trên tay chúng ta, thì Bắc Phủ Bình chúng ta có đủ vốn liếng ứng phó với bất kỳ sự tình nào. Thỉnh tham quân đại nhân suy nghĩ kỹ lưỡng."

Lưu Lao Chi thở dài, nói: "Ta thực chưa hề suy nghĩ kỹ việc này, À! Chúng ta hiện tại thân mình còn lo chưa xong, làm sao có khả năng xử lý việc xa tận Biên Hoang Tập?"

Lưu Dụ biết y đã động lòng, gấp rút nói: "Nếu như thuộc hạ không động đến một binh một tốt của đại nhân, cũng không phiền tới Khổng lão đại, chỉ dựa vào lực lượng hoang nhân, đoạt lại Biên Hoang Tập giao tới tay đại nhân thì như thế nào?"

Lưu Lao Chi ngạc nhiên nói: "Người thực sự nắm chắc ư?"

Lưu Dụ ngẫm lau mồ hôi lạnh, đứng thẳng người rồi quỳ một chân xuống nói: "Nguyện lãnh quân lệnh trạng!"

Lưu Lao Chi nói: "Người đối với bản thân có đủ mười phần tự tin?"

Lưu Dụ ngạc nhiên nhìn về phía Lưu Lao Chi, bất gặp thần sắc khinh miệt trong mắt y, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất không thỏa đáng, song nhất thời lại không cách nào nghĩ ra được nguyên nhân.

Lưu Lao Chi cười âm trầm nói: "Giỏi lắm! Nếu ta không cho người một cơ hội làm thử, khẳng định người không tâm phục."

Chút điểm tôn kính cuối cùng còn sót lại của Lưu Dụ đối với Lưu Lao Chi rốt cục hoàn toàn tan biến, đổi lại là lửa giận suýt chút không kiềm chế nổi, càng hiểu rõ đã trúng gian kế của y. Lưu Lao Chi cố ý nói cắt đứt mọi quan hệ trong vấn đề Biên Hoang Tập, chính là nhìn thấu được gã không thể vứt bỏ Biên Hoang Tập, từ đó tạo ra tình huống trước mắt, khiến gã không thể không tiếp nhận bất kỳ điều kiện hà khắc của y.

Lưu Dụ chậm chậm đứng dậy, thầm nghĩ sẽ có một ngày ta bắt người phải quỳ gối trước ta, nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, nói: "Thỉnh đại nhân cho chỉ thị!"

Lưu Lao Chi nói: "Người phải dựa vào lực lượng của mình thu phục Biên Hoang Tập, không được đem Bắc Phủ Bình vào chuyện này. Từ giờ trở đi, người tạm thời thoát ly Bắc Phủ Bình, đợi đến khi thu phục được Biên Hoang Tập mới có thể quay lại đơn vị cũ. Người chịu ký vào quân lệnh trạng như thế không?"

Lưu Dụ triệt để minh bạch, Lưu Lao Chi muốn gã tự lưu đầy bản thân, ly khai Bắc Phủ Bình, bởi vì Lưu Lao Chi cho rằng không có sự giúp đỡ của Bắc Phủ Bình, gã tuyệt không có khả năng quang phục Biên Hoang Tập.

Đối với Lưu Lao Chi gã đã hoàn toàn hết hy vọng, gật đầu nói: "Mọi việc chiếu theo đại nhân phân phó vậy."

Hồi 36

Tuyệt Trung Tổng Thán

Lưu Dụ đến quán rượu đã hẹn, tìm thấy Yến Phi trong một góc đang tự châm tự ẩm. Gã mất hết cả tâm tình trò chuyện, chán chường cạn liền hai chén.

Yến Phi cười khở: "Trông bộ dạng của người, có thể biết là không có kết quả tốt."

Lưu Dụ vỗ một chưởng lên bàn khiến tất cả đám khách nhân trong quán quay đầu ngó lại, song khi nhìn thấy thể hình và khí phách của hai người, ai nấy đều tập trung trở lại việc của mình.

Lưu Dụ đưa mắt nhìn Yến Phi, rồi đem chuyện tới gặp Lưu Lao Chi kể lại, cuối cùng nói: "Con bà nó chứ! Hắn rõ ràng là nhằm vào ta mà."

Yến Phi cau mày hỏi: "Gã liệu có phải đã quyết định nương nhờ Hoàn Huyền, nên sau khi biết Tư Mã Đạo Tử trợ giúp chúng ta thì cố ý làm khó người?"

Lưu Dụ lắc đầu: "Theo ta thấy vị tất phải như thế, gã sợ Hoàn Huyền hơn nhiều so với Tư Mã Đạo Tử. Việc lần này tuy trông có vẻ như đối phó với ta, song vấn đề thực ra lại phát sinh từ người."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Có quan hệ với ta sao? Kỳ thực khiến ta khó mà lý giải được."

Lưu Dụ đáp: "Sự thực thì bất kể là Lưu Lao Chi hay Hà Khiêm đều luôn luôn tự coi mình là người kế thừa của Huyền Soái. Còn việc ta là thân binh nối tiếp sự nghiệp của ngài, bọn họ chỉ coi như truyện tiểu lâm hay tin đồn nhảm. Huyền Soái khẳng định cũng không hề đề cập đến việc này trước mặt họ."

Yến Phi mỉm cười: "Ta nghĩ bọn họ căn bản không dám mở miệng hỏi Huyền Soái. Hừm! Tự coi mình là người kế thừa của Huyền Soái, tại sao đối với sự việc của Trúc Pháp Khánh lại thờ ơ lãnh đạm không thêm dòm ngó tới, mà lại chỉ cố tranh giành binh quyền Bắc Phủ Bình? Có thể thấy rõ Huyền Soái đã sớm nhìn thấu con người bọn họ, biết rằng bọn họ chỉ là một lũ tự tư tự lợi."

Lưu Dụ nói: "Người đã hiểu ra rồi đấy."

Yến Phi cũng gật đầu thừa nhận điều này.

Lưu Dụ nói một hơi: "Mặc dù không trực tiếp làm thịt Trúc Pháp Khánh, song ta thân là chủ soái của Biên Hoang Tập nên hành động vĩ đại giết chết Trúc Pháp Khánh của người cũng tự nhiên có thể quy công lao cho ta. Dưới tình huống này, mấy lời đồn nhảm kia rất có thể biến thành sự thật. Ai cũng biết An công đã từng có lời thề không cho Trúc Pháp Khánh đặt chân vào Kiến Khang dù chỉ nửa bước, việc Huyền Soái giết chết Trúc Bất Quy tại Minh Nhật Tự ở Kiến Khang chính là hiển thị quyết tâm của Tà gia. Hiện tại ta đã hoàn thành được di nguyện của An công và Huyền Soái, lập tức xác lập nên thân phận người kế thừa trong Bắc Phủ Bình, trở thành người có ảnh hưởng lớn nhất trong Bắc Phủ Bình bên cạnh Lưu Lao Chi và Hà Khiêm, có điều sức hiệu triệu còn cao hơn bọn họ. Thêm nữa, mối quan hệ căng thẳng với Tư Mã Đạo Tử cũng tạm thời hòa hoãn hơn khiến Lưu Lao Chi bắt đầu phát sinh úy kỵ đối với ta nhưng lại không dám trực tiếp đối phó, sợ gây ra phản cảm trong đám chiến sĩ Bắc Phủ Bình. Chính vì vậy hần mới giờ thủ đoạn đề tiện này."

Yến Phi trầm ngâm nói: "Tư Mã Đạo Tử vì nhìn ra điều đó nên đã mượn tay Lưu Lao Chi để đối phó với người, đòn này thật cao minh phi thường."

Lưu Dụ than thở: "Tình thế hiện tại của chúng ta lại chuyển biến rất bất lợi. Lưu Lao Chi đã nói không cho phép ta liên đới đến Bắc Phủ Bình dù ở dưới bất kỳ tình huống nào, như vậy kế hoạch nhờ cậy Hồ Bân điều động thủy sư Thọ Dương của ta lập tức chết từ trong trứng nước. Vấn đề đã trở nên nghiêm trọng rồi đây."

Yến Phi lắc đầu nói: "Không có Bắc Phủ Bình thì không có Bắc Phủ Bình! Có gì to tát chứ, hoang nhân chúng ta trước tới giờ đâu cần sự giúp đỡ của ngoại nhân."

Lưu Dụ vội giải thích: "Đối với Nhiếp Thiên Hoàn mà nói, căn cứ của Đại Giang Bang tại Tân Nương hà đã không còn bí mật, bởi vì tên phản phúc Hồ Khiếu Thiên của Đại Giang Bang đã biết rõ về căn cứ này. Trước đây Nhiếp Thiên Hoàn không dám mạo hiểm vượt qua Thọ Dương chính là sợ bị thủy sư Bắc Phủ Bình vây quét. Vì vậy lâu nay căn cứ này dưới tán che của Bắc Phủ Bình mưa nắng không tới, luôn giữ được an toàn. Nhưng hiện tại chỉ cần Lưu Lao Chi báo cho Vương Cung biết rằng không can thiệp vào mọi vấn đề tại Biên Hoang Tập thì lợi thế này sẽ không còn tồn tại nữa, chúng ta có bất cứ động tĩnh gì đều có thể bị phát hiện. Dưới tình huống địch mạnh ta yếu, chúng ta sẽ rơi vào tình huống tuyệt đối bị động."

Yến Phi nói: "Lĩnh vực này đúng là sở trường của người, chứ đối lại là ta thì không nghĩ được nhiều như vậy. Thật may là tin tức phải truyền tới chỗ Hoàn Huyền, rồi lại do hần chuyển lời cho Nhiếp Thiên Hoàn, sau đó mới tới được Hác Trường Hanh, chỉ ít cũng mất bảy tám ngày. Chúng ta chỉ cần chạy đua cho tốt với thời gian, xem xem khí số Biên Hoang Tập liệu có phải thực sự đã tận hay không?"

Lưu Dụ cười khổ: "Một vấn đề đau đầu khác chính là Lưu Lao Chi nói rõ ta không thể nhận sự giúp đỡ từ Khổng lão đại. Mà lương thực hiện thời chỉ cho phép chúng ta duy trì được tối đa ba tháng, cung tên thì chưa kết thúc một trường đại chiến đã hết nhẵn. Điều này đối với đại kế phản công Biên Hoang Tập có ảnh hưởng vô cùng lớn, bức bách chúng ta phải vội vàng cầu thắng, còn đối phương lại chỉ cần lấy tĩnh chế động, dĩ dật đãi lao."

Yến Phi cất tiếng hỏi: "Trong tờ quân lệnh có ghi rõ không cho phép tìm kiếm giúp đỡ của Khổng lão đại

không?"

Lưu Dụ ngăn người đáp: "Điều này gã không dám viết thêm vào tờ quân lệnh, bằng không người người sẽ đều hiểu được gã cố ý làm khó ta."

Yến Phi cười khanh khách nói: "Việc thế là thành công rồi. Nếu không có sự trợ giúp của Khổng lão đại, chúng ta sẽ hoàn toàn không có sức mà phản công Biên Hoang Tập, người cũng vĩnh viễn không thể quay lại Bắc Phủ Bình. Vì vậy dù cho trăm phương ngàn kế cũng phải thuyết phục được Khổng lão đại, bởi vì đó là lựa chọn duy nhất của chúng ta. Tuy nhiên, ta không biết làm thế nào có thể khiến y đứng về phe chúng ta."

Lưu Dụ cười méo mó: "Ta cũng không có diệu kế gì. Khổng lão đại nói cho cùng vẫn là một kẻ kinh doanh, chắc chắn sẽ không làm việc lỗ vốn, mà khéo sao Biên Hoang Tập lại là nơi đầu tư mạo hiểm nhất, có đến nửa khả năng là không thu hồi lại được vốn, lại còn đắc tội với Hoàn Huyền và Lưu Lao Chi."

Yến Phi đột nhiên nhìn ra cửa, Lưu Dụ đưa mắt nhìn theo, liền thấy một người đang vội vàng bước vào. Nhìn thấy hai người, người đó lộ ra vẻ mặt vui mừng, cất bước tiến về phía bọn họ, tiểu nhị vội vã chạy lại chào mời.

Lưu Dụ vừa nhìn thấy tức thì bật dậy tiếp đón. Đợi khi y đã ngồi yên vị, gã mới nghiêng người nói nhỏ vào tai: "Đó chính là Yến Phi!"

Người đó nghe lời chần động nói: "Thực sự là người sao?"

Lưu Dụ liếc về phía Yến Phi một cái nhìn đầy ý nghĩa, rồi vỗ vỗ vào vai người này giới thiệu: "Khổng lão đại!"

Yến Phi trong lòng thầm nghĩ vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến ngay, bót được không ít công sức, vội chấp quyền thi lễ, lại rót rượu mời y.

Khổng Tĩnh chăm chú nhìn Yến Phi không nháy mắt, đợi khi Lưu Dụ quay lại nguyên vị, mới nghiêng người rồi hạ thấp giọng nói: "Mấy ngày nay ta luôn phái người để ý Lưu đại nhân, vì vậy Lưu đại nhân vừa nhập thành là ta đã biết ngay. À! Giang bang chủ đã từng phái người tới liên lạc với ta. Về phương diện này ta không hề có vấn đề gì, nhưng tham quân đại nhân vẫn giữ nguyên thái độ, khiến ta khó xử vô cùng."

Yến Phi nói: "Nếu Khổng lão đại quyết định không đếm xỉa đến việc này thì bọn ta cũng tuyệt đối không trách cứ người."

Khổng Tĩnh gật đầu: "Ta hiểu rồi! Yến huynh và Lưu đại nhân quả là những hảo hán chân chính. Muốn giết được Trúc Pháp Khánh không thể chỉ bằng vào võ công, mà còn phải có dũng khí coi chết như về và trí tuệ siêu tuyệt. Trúc Pháp Khánh rơi đầu, Yến huynh đã hoàn thành di nguyện của Huyền Soái, thu được lòng cảm kích của toàn bộ Bắc Phủ Bình. Khổng Tĩnh ta tuy là ngoại nhân, nhưng thực tế thì ta chỉ ít cũng một nửa thuộc về Bắc Phủ Bình, các vị nói xem liệu ta có thể đứng ngoài bàng quan không đếm xỉa đến việc này ư?"

Yến Phi và Lưu Dụ trao đổi một tia nhìn đầy ý nghĩa, cùng cảm thấy Khổng Tĩnh không phải hạng người tầm thường. Y rất có kiến giải, lại cũng có can đảm trù trừ, bởi một câu cuối cùng của y nếu truyền tới tai Lưu Lao Chi, Khổng Tĩnh khẳng định sẽ gặp phiền hà toàn diện.

Khổng Tĩnh tiếp tục nói: "Đều là người đã quen bốn tẩu giang hồ, lời thừa ta không muốn nói, tình thế hiện tại đối với ta càng ngày càng bất lợi. Nếu để cho thế lực Lương Hồ bang trải dài đến Quảng Lăng thì ta cũng phải mang toàn bộ anh em chạy trốn tới Biên Hoang Tập. Nhiếp Thiên Hoàn luôn luôn đối chọi với ta, tuyệt sẽ không bỏ qua nếu có cơ hội."

Lưu Dụ lộ vẻ ngạc nhiên: "Tai mắt Khổng lão đại thực lạnh lẽo, chắc biết được Kiến Khang quân đã rút khỏi Biên Hoang Tập, còn Lương Hồ bang thì thừa lúc sơ hở để tiến vào rồi chứ?"

Khổng Tĩnh biến sắc hỏi: "Có việc này ư?"

Yến Phi đáp: "Hóa ra Khổng lão đại vẫn chưa biết được chuyện này, thế sao lại đoán định rằng thế lực Lương Hồ bang sẽ mau chóng mở rộng tới đây?"

Khổng Tĩnh xuất hiện vẻ mặt nghiêm nghị, hạ thấp giọng nói: "Mọi người chắc chưa biết việc tham quân đại nhân đã đồng ý cùng với Vương Cung, Hoàn Huyền và Ân Trọng Kham kết thành liên minh bốn phe thảo phạt Tư Mã Đạo Tử, rồi chọn Vương Cung ra làm minh chủ đúng không?"

Yến Phi và Lưu Dụ nghe xong ngỡ ngác nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ khó trách Lưu Lao Chi lại khoanh tay không lý tới chuyện phản công Biên Hoang Tập của bọn họ.

Lưu Dụ chợt hỏi: "Hà Khiêm có phản ứng như thế nào?"

Khổng Tĩnh đáp: "Chính là Hà Khiêm thông báo việc này cho ta. Hà đại tướng quân đêm qua đã suất lĩnh thủ hạ rời thành, không biết đi hướng nào."

Lưu Dụ giận dữ nói: "Lưu Lao Chi ngu xuẩn quá mức, trong tình huống thế này, duy trì trung lập mới là hành động thức thời."

Khổng Tĩnh than vãn: "Hiện tại việc quan trọng hàng đầu của bọn ta là khôi phục lại Biên Hoang Tập, còn chuyện khác đành phải gác lại một bên, mà cũng không tới phiên chúng ta xen vào."

Lưu Dụ nhìn qua hướng Yến Phi, liền thấy chàng gật đầu biểu thị đồng ý để gã nói cho hết ý nhằm tranh thủ sự giúp đỡ toàn tâm toàn ý của Khổng Tĩnh.

Gã liền nghiêng người lại gần phía Khổng Tĩnh hơn chút nữa, rồi nói khẽ: "Nhất thiết đừng có kinh sợ! Tư Mã Diệu đã băng hà!"

Khổng Tĩnh giật nảy người kinh ngạc, thất thanh hỏi: "Cái gì?"

Yến Phi ngằm thờ dài một hơi, Nam phương đã hoàn toàn mất kiểm soát, tương lai biến hóa phát triển thế nào không ai có thể dự liệu được. Bản thân chàng lại phải ứng phó với loại kinh địch đáng sợ như Tôn Ân, bất giác cảm thấy việc thành công cứu vãn chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên chợt trở nên xa vời và mờ mịt.

Yến Phi cùng Lưu Dụ ngồi trong một chiếc thuyền buồm nhỏ rời khỏi Quảng Lăng. Phụ trách lái thuyền là ba thủ hạ tâm phúc của Khổng Tĩnh.

Hai người sau khi đã ngủ được một thời gian thì thức giấc, từ trong khoang thuyền bước ra đến đầu thuyền ngồi xuống nói chuyện. Gió lạnh thấu xương dồn dập thổi tới, với công lực của Lưu Dụ mà vẫn phải khoác trên mình một chiếc áo dài bông dày chống rét, còn Yến Phi thì giá rét ác liệt cũng không thể xâm nhập, trên thân thể cường tráng chỉ khoác một cái áo choàng không tay, so với Lưu Dụ thì tiêu sái hơn nhiều.

Lưu Dụ nói: "Khổng Tĩnh quả đúng là bằng hữu, lại cũng là người có tầm nhìn xa, hiểu được nếu theo Lưu Lao Chi mà làm càn như vậy, tất không phải là biện pháp hay."

Yến Phi đáp: "Làm kinh doanh quan trọng nhất là nhân quang, gã đã ngầm trù người là tài năng có thể làm nên chuyện. Dĩ nhiên là An công và Huyền Soái đối với gã cũng có sức ảnh hưởng rất lớn."

Lưu Dụ trong lòng lo lắng, nặng nề thở dài một hơi.

Yến Phi ngạc nhiên nói: "Người bắn khoản gì vậy? Vẫn còn nghĩ đến chuyện Lưu Lao Chi sao? Chứ ít thì chúng ta cũng đã tìm được một người sẵn lòng giúp đỡ mình trong cơn hoạn nạn. Ta rất bội phục Khổng Tĩnh, hoặc là không làm gì thì giữ im lặng, hoặc là đã làm thì phải được triệt để đến cùng. Khổng Tĩnh đã chọn cách toàn lực giúp đỡ chúng ta, đúng là vận may của Biên Hoang Tập, cũng là phúc khí của bọn ta."

Lưu Dụ buông một tiếng thở dài: "Ta hiện đang lo Lưu Lao Chi lại thay đổi chủ ý. Không biết Tư Mã Đạo Tử gửi tới hần phong mật hàm có nội dung như thế nào? Chẳng là ta nhìn thấy bộ dạng lúc đó của hần rõ ràng đang do dự không quyết định được. Có thể suy đoán Tư Mã Đạo Tử nhất định đã hứa hẹn nhận lời với hần việc gì đó cực kỳ hấp dẫn, đồng thời quyết tâm đứng theo phe Vương Cung của Lưu Lao Chi hiển nhiên cũng không hề kiên định."

Yến Phi nói: "Đây là tình huống thường gặp của người không có nguyên tắc, phe nào có thể cho hần lợi ích

lớn nhất thì đi theo. Bất luận đối với Tư Mã Đạo Tử hay Hoàn Huyền, hấn căn bản là đều phải kiêng dè. Chính như người đề xuất, thông minh nhất là duy trì trung lập, kẻ hay hơn nữa là có thể khống chế Biên Hoang Tập trong tay. Nhưng Lưu Lao Chi ngu xuẩn lại vì sợ sẽ trợ giúp thanh uy cho người, cuối cùng đã để vuột mất cơ hội."

Lưu Dụ cười khổ: "Bắc Phủ Binh rơi vào tay kẻ ngu xuẩn này, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Hiện tại Hà Khiêm đã công khai chống đối quyết liệt với hấn, về sau không biết còn phát sinh những chuyện gì nữa. Ta thực sự sợ Bắc Phủ Binh bọn ta sẽ có rất nhiều người bị hấn hại chết."

Yến Phi hít đầy một hơi khí lạnh rồi nói: "Không đến mức nghiêm trọng như thế chứ? Lưu Lao Chi có thể nào cũng phải bảo vệ cho những huynh đệ trung thành với hấn."

Lưu Dụ đáp: "Chúng ta đã từng lĩnh giáo qua sự lợi hại của Tư Mã Đạo Tử. Còn Hoàn Huyền bọn ta tuy chưa từng gặp qua, song từ Đồ Phụng Tam cũng có thể đoán được sự cao minh của y. Người nói xem Lưu Lao Chi liệu có xứng là đối thủ của hai kẻ đó không? Ăn quả đắng đầu tiên khẳng định sẽ là hấn, sau đó sẽ lần lượt đến những người có sức hiệu triệu sau hấn ở trong quân ngũ, cho tới khi Bắc Phủ Binh hoàn toàn bị khống chế trong tay một người bọn chúng."

Yến Phi không thể không tán thành: "Những lời này của người rất có kiến giải, đây cũng chính là nỗi sợ hãi lớn nhất của Khổng Tĩnh, vì vậy gã mới đem toàn bộ sản nghiệp đặt vào người, chứ không phải Lưu Lao Chi."

Lưu Dụ trầm ngâm hồi lâu, rồi trầm giọng nói: "Sáng mai chúng ta sẽ đến được Dự Châu, lập tức vào Vương phủ để cứu Đạm Chân ra. Nếu nhờ vậy mà có thể làm tan rã được liên minh của Vương Cung và Hoàn Huyền, Lưu Lao Chi khẳng định sẽ án binh để quan sát biến hóa. Như vậy có thể tạm hoãn được tình thế đang hết sức căng thẳng khẩn trương tại Nam phương, lúc đó Tôn Ân cũng không có cơ hội mà tận dụng."

Yến Phi ung dung nói: "Nhắc đến Tôn Ân, ta phải báo cho người một vấn đề, ấy là ta có thể li khai bất cứ lúc nào để ứng phó lão, không để cho lão ảnh hưởng đến đại kế phản công Biên Hoang Tập của chúng ta."

Lưu Dụ nghe nói mà như lạc vào sương mù, hỏi: "Ta không hiểu, làm sao đột nhiên lại dẫn đến chuyện Tôn Ân? Gã phái người tới gặp người hạ chiến thư à?"

Yến Phi đáp: "Cũng gần giống như thế, chẳng qua lão chỉ thông qua liên hệ tâm linh kỳ quái để tuyên chiến với ta. Ta có cảm giác là lão đang đuổi theo tìm cách giết ta."

Lưu Dụ kinh hãi hỏi: "Không ngờ có chuyện này? Phát sinh vào lúc nào? Trước kia người đã từng có cảm giác tương tự vậy chưa? Tôn Ân đúng ra lúc này phải ở tại Ông Châu, cách xa nơi này hơn một ngàn dặm đường, làm sao có thể phát sinh vấn đề này được?"

Yến Phi đáp: "Chuyện này phát sinh trong thời gian ta ở Quảng Lăng thành, cảm ứng tuy chỉ thoáng qua rồi biến mất, song ta biết là hoàn toàn chính xác. Tôn Ân đã mạnh hơn nhiều so với trước đây, lại càng cao thâm khó dò, cảm nhận chân chính của ta thật không cách nào miêu tả cụ thể cho người nghe được."

Lưu Dụ lộ vẻ khổ não: "Sự việc đúng là cảnh mẹ đẻ cảnh con, có điều nếu Tôn Ân mà đến đơn độc một mình, thì chúng ta có thể xông lên vây đánh, tóm lại vẫn tốt hơn là để người một mình ứng phó."

Yến Phi trầm tư giây lát, đoạn lắc đầu: "Cách này đối phó với hạng cao thủ như Tôn Ân là không xong đâu. Thử nghĩ nếu Tôn Ân cứ mỗi ngày lại lựa lấy một người phe ta để hành quyết, thì đến cuối cùng thành ra ta vẫn phải đơn độc quyết chiến với lão? Người đối với ta không có một chút lòng tin nào à?"

Lưu Dụ ngượng ngịu nói: "Ta sao lại không có lòng tin đối với người? Chỉ có điều là...à! Thành thật mà nói, Tôn Ân thực sự quá lợi hại, tình cảnh lúc Nhậm Dao chết tưởng như vẫn rõ mồn một trước mắt ta. Nếu lão lại có bước đột phá trong võ công thì chỉ có trời mới biết được lão đã biến thành thứ quái quỷ gì. Như hiện tại lão ở cách xa ngàn dặm mà vẫn có thể khiến người phát sinh cảm ứng, đã là chuyện khiến người ta nghe mà rợn cả người."

Yến Phi cười khổ: "Người phải chăng là đang định hỏi xem liệu ta có bản lĩnh giống như Tôn Ân hay không hử? Chỉ là bối rối không mở miệng hỏi được, đúng không? Lời thật mà nói cũng thật, ta thực không cách nào

làm được. Từ điểm này mà suy đoán, chỉ ít thì huyền công của ta cũng không bằng được Tôn Ân. Vì vậy ta hy vọng trước khi hấn đến chúng ta có thể đánh bại thủy quân của Hắc Trường Hanh, như vậy ta mới có thể vứt bỏ tất cả mọi tâm sự để quyết một trận tử chiến với Tôn Ân tại Biên Hoang Tập."

Lưu Dụ cau mày trầm tư giây lát, chán nản nói: "Điều này có vẻ như không thể tránh khỏi, ta thật không nghĩ ra bất kỳ biện pháp nào để trợ giúp người một tay."

Yến Phi hít sâu một hơi rồi nói: "Người quan tâm đến ta, nên trong lòng mới rối loạn. Tôn Ân khiêu chiến là hệ quả tất yếu của việc ta diệt trừ Trúc Pháp Khánh. Chỉ cần Tôn Ân có thể giết chết ta, lập tức khiến Thiên Sư quân thanh uy đại chấn, so với các trận thắng khác còn có hiệu dụng hơn nhiều. Có điều là áp lực này đối với ta không phải không có điểm tốt, chỉ ít cũng ép được ta phải tham cứu đạo pháp thâm ảo của "Tham Đồng Khế", hy vọng có thể nâng cao thêm một tầng nữa."

Lưu Dụ lại ngậy người ra, sau hồi lâu mới nói: "Rất cực Trúc Pháp Khánh so với Tôn Ân ngày trước cùng người giao thủ, song phương cao thấp thế nào?"

Yến Phi thản nhiên nói: "Ta không thể cho người một đáp án khẳng định được, cả hai mỗi người đều có tuyệt nghệ, khác biệt ở chỗ Trúc Pháp Khánh quyết ý bắt sống ta, còn Tôn Ân lại một lòng muốn dồn ta vào tử địa, vì vậy người trước thì có chỗ sơ hở có thể tìm ra được, bởi đã để lộ hình tích."

Lưu Dụ thở hắt ra, cả người giống như ngâm trong băng tuyết, tấm áo khoác bông dày cũng như mất đi tác dụng chống rét, nói không nên lời.

Yến Phi đương nhiên hiểu rõ tâm tình của gã, nếu bản thân bị Tôn Ân giết chết, không chỉ hoang nhân đi đòi nhà ma, mà Lưu Dụ gã cũng rơi vào cảnh ngộ cực kỳ tồi tệ cùng đường bí lối, còn chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên thì vĩnh viễn là tù binh của Mộ Dung Thùy.

Không!

Chàng tuyệt đối không thể nuốt hận trong tay Tôn Ân.

Yến Phi vươn tay đặt lên vai Lưu Dụ, mỉm cười nói: "Tin ta đi! Hiện tại chúng ta đi ngủ một giấc thật đầy. Tối mai chúng ta sẽ đón mĩ nhân nhi của người trở về Biên Hoang, và ta cũng sẽ cùng Tôn Ân quyết phân thắng phụ tại nơi này. Diệp Luyện Hoa của ta sẽ không thua bất kỳ kẻ nào, bao gồm cả Tôn Ân trong đó."

Hồi 37

Bất Hoan Nhi Tán

Màn đêm phủ một màu đen lên toàn bộ thượng du Hoài Thủy, tại đây khoảng bảy tám chiến thuyền cỡ trung đã chặn kín hoàn toàn thủy lộ. Đối phương lại chiếm được lợi thế thuận dòng nước, nếu phát động tấn công thì con thuyền một buồm vốn chỉ dùng cho việc vận chuyển hàng hóa trên sông, lại không hề được vũ trang của bọn họ chắc chắn không thể chịu nổi một kích. Muốn vượt qua cản trở này thì dù Giang Hải Lưu tái thế cũng không thể thực hiện nổi.

Lưu Dụ cùng Yến Phi giật mình tỉnh lại từ trong giấc ngủ sâu, hai gã bèn đến đầu thuyền quan sát tình thế.

Lưu Dụ hỏi Lý Thắng, thuộc hạ của Khổng Tĩnh: "Đủ thời gian quay đầu chạy không?"

Lý Thắng vẻ mặt tái xanh lắc đầu đáp: "Nếu bọn chúng một lòng muốn đối phó chúng ta, lợi dụng lúc chúng ta đang quay đầu mà thuận dòng xông đến tấn công, chắc chúng ta tất không có cửa thoát."

Lưu Dụ đột nhiên tưởng nhớ tới Song Đầu thuyền của Đại Giang bang, trước sau đều lắp đặt bánh lái, quay đầu chạy không cần phải quay một vòng lớn, thao tác thoải mái và linh hoạt hơn nhiều.

Yến Phi quan sát thấy bên ngoài nửa dặm không có đèn đuốc, cao thâm khôn lường, lại không biết là chiến thuyền của thần thánh phương nào, đoán hỏi: "Là người phe nào vậy?"

Lưu Dụ hần học nói: "Đây đúng là chiến thuyền của Bắc Phủ Bình. Con mẹ nó chứ! Sợ là Lưu Lao Chi định giết ta."

Yến Phi ngằm thờ dài một hơi hiểu rõ chỗ khó xử của Lưu Dụ, bằng vào thân thủ của chàng và Lưu Dụ, mượn đường thủy để chạy trốn khẳng định có thể qua khỏi kiếp nạn này, chỉ hiềm một nỗi ba vị huynh đệ Khổng Tịch phải theo hộ tống bọn chàng tới Dự Châu khẳng định sẽ chết không nghi ngờ gì nữa, bọn chàng làm sao có thể không quan tâm đến họ?

Đột nhiên trong lòng máy động, lắc đầu nói: "Không thể là Lưu Lao Chi, hần làm sao dám công khai giết người?"

Lưu Dụ chấn động: "Hợp lý! Chao ôi! Hình như là đội thuyền của thủy quân trực thuộc Hà Khiêm."

Lý Thắng kêu lên: "Đã đánh tín hiệu đèn rồi!"

Đối phương thấp sáng ba ngọn phong đăng tạo thành hình chữ nhất, từ từ nâng lên.

Lưu Dụ hiện ra vẻ mặt kỳ quái, nói: "Tín hiệu đối phương phát ra chính là tín hiệu đèn liên lạc trong thủy quân Bắc Phủ Bình, bảo chúng ta lại gần là tín hiệu đèn biểu thị hòa bình."

Yến Phi nói: "Cứ y theo lời bọn họ mà làm, nếu bọn họ có đánh lừa chúng ta thì kết quả cũng không khác biệt."

Lưu Dụ hiểu rõ ý nghĩa lời Yến Phi nói, bất luận bọn họ có quay đầu trốn chạy hay tiến thẳng đến chỗ đối phương, nếu đối phương một lòng muốn tấn công họ kết quả cũng đều như nhau.

Lưu Dụ an ủi Lý Thắng: "Cứ thẳng mà tiến! Nếu tình huống có gì không bình thường, bọn ta cũng sẽ cùng sống chết với các vị."

Lý Thắng cảm động nói: "Khổng gia quả không nhìn lầm người, hai vị đại nhân đúng là người nghĩa khí ngút trời, ba huynh đệ bọn ta xin nguyện đem tính mệnh giao phó cho các vị."

Nói rồi y lời làm theo.

Con thuyền buồm lại giữ nguyên tốc độ cũ mà tiến lên phía trước, thẳng hướng đến chiến thuyền của thủy quân Hà Khiêm.

Lưu Dụ hướng về Yến Phi giải thích: "Bắc Phủ Bình tổng cộng có ba cánh thủy quân, phân ra trú đóng tại Quảng Lăng, Hoài Âm và Thọ Dương, trong đó đội thuyền thuộc thủy sư Hoài Âm do Hà Khiêm chỉ huy. Xem ra Hà Khiêm sau khi ly khai Quảng Lăng bèn men theo lạch Hàn Câu lên mạn Bắc đến Hoài Âm, đoán định chúng ta có thể theo đường này để tới Dĩnh Khẩu nên đón đợi chúng ta tại cửa sông Hoài Thủy, tình huống lành dữ thật khó định liệu."

Yến Phi nói: "Hà Khiêm đã quay đầu theo Tư Mã Đạo Tử, đúng lý phải có liên hệ chặt chẽ với hần mà biết được chuyện giữa chúng ta và Tư Mã Đạo Tử."

Lưu Dụ nói: "Cũng khó nói! Tư Mã Đạo Tử là con người rất khó đoán biết, cho tới tận thời điểm này ta vẫn tin chắc rằng hần lợi dụng Lưu Lao Chi để đối phó với ta, thực hiện độc kế mượn đao giết người."

Trên đầu các thuyền địch bỗng chốc đều thấp phong đăng, chiếu xuống mặt nước sáng rực như ban ngày, một chiếc khoái thuyền tách ra khỏi thuyền đội tiến về phía bọn họ.

Lưu Dụ và Yến Phi lập tức cảm thấy nhẹ nhõm, bởi đối phương đích thực là có thành ý, chí ít cũng sẽ không đột ngột công kích khi bọn họ tiến vào trong tầm bắn tên, vì có thể làm vạ lây tới chính khoái thuyền do bọn chúng phái lại. Còn có phải vì sợ hai người bọn chàng đào tẩu, nên trước tiên phải lừa bọn chàng lên thuyền rồi mới vây lại tấn công hay không, phải đợi thuyền tới gần mới có thể biết được.

Lưu Dụ nói: "Trên khoái thuyền có Lưu Nghị là tâm phúc của Hà Khiêm, cũng là đồng hương mà ta biết."

Khoái thuyền nhanh chóng tiếp cận, Lưu Nghị đứng tại mũi thuyền nâng tay biểu thị không có ác ý, nói: "Đại tướng quân muốn gặp mặt lão ca, tuyệt không hề có ác ý."

Lưu Dụ ngênh đón hàn phong cười nói: "Tin tức của đại tướng quân thật là mau lẹ!"

Khoái thuyền xoay vòng lại cùng chiếc thuyền buồm nhỏ song hành tiến về phía trước, Lưu Nghị tiếp lời: "Nếu việc Lưu gia đến Quảng Lăng mà bọn ta vẫn u mê không biết, bọn ta liệu còn mặt mũi nào mà ra ngoài nữa? Vị này là..."

Yến Phi từ tốn đáp: "Tiểu đệ Yến Phi, đã từng gặp qua Lưu Nghị huynh."

Lưu Nghị và sáu Bắc Phủ Binh điều khiển thuyền đồng thời lộ ra vẻ mặt chấn động, ngây ngốc nhìn Yến Phi.

Bên trong khoang chính của soái thuyền, Lưu Dụ và Yến Phi gặp mặt viên đại tướng có quyền thế cao nhất Bắc Phủ Binh chỉ sau mỗi Lưu Lao Chi, là Hà Khiêm.

Hà Khiêm thân hình cao lớn, tuổi tầm ba chục, mặt mày thông minh lanh lẹ, mỗi cử động nâng tay hạ chân đều lộ ra lòng tự tin đối với bản thân, một người như vậy thực không thể cam lòng mà chịu đứng dưới Lưu Lao Chi.

Hà Khiêm biểu hiện tương đối khách khí, đứng ngay tại cửa khoang thuyền nghênh tiếp bọn họ, đối với Lưu Dụ thái độ rất thân thiết, còn đối với Yến Phi càng đặc biệt tràn đầy lễ độ, lại lệnh cho thân vệ rời đi chỉ giữ mỗi mình Lưu Nghị ở lại cùng tham dự.

Sau khi đã ngồi yên ổn quanh chiếc bàn tròn lớn đặt trong khoang, Lưu Nghị dâng trà thơm lên mời tất cả mọi người rồi bản thân cũng ngồi xuống một bên.

Hà Khiêm quan sát kỹ hai người một lượt, đoạn mỉm cười nói: "Ta đã nhận được tin tức của Lang Nha Vương nên biết rõ tình huống hiện tại. Nói thật với các người, ta vốn phụng theo mật lệnh của vương gia chuẩn bị tập kích sông Tân Nương, nhờ cô tận gốc toàn bộ thế lực tàn dư của Đại Giang Bang, song hiện tại đương nhiên không phải làm như thế, bản thân ta cũng cảm thấy vui mừng vì không phải can thiệp vào những chuyện như vậy. Ôi! Ta thật hy vọng là Huyền Soái có thể sống lâu trăm tuổi, chúng ta sẽ không bị sa vào cục diện khiến người ta không biết phải làm thế nào như hiện giờ."

Yến Phi và Lưu Dụ nghe được những lời này trong lòng không ngừng rét run, bởi bọn gã căn bản không hề nghĩ được, căn cứ bí mật của Đại Giang Bang tại sông Tân Nương lại là mục tiêu công kích của Tư Mã Đạo Tử. Hà Khiêm là một viên đại tướng rất giỏi về thủy chiến của Bắc Phủ Binh, lại thêm đội thuyền của thủy quân dưới trướng y cũng được huấn luyện rất kỹ càng, nếu đột nhiên tập kích Giang Văn Thanh khẳng định khó thoát khỏi đại họa.

Lưu Dụ hỏi: "Đại tướng quân làm sao biết được Đại Giang Bang có căn cứ tại sông Tân Nương?"

Hà Khiêm tuyệt không hề che giấu nói: "Tin tức là từ Vương Cung, sau lại được Lưu Lao Chi tiết lộ, ta thấy rõ là kẻ mượn đao giết người, tiểu Dụ người hiện tại chắc đã minh bạch Lưu Lao Chi là hạng người như thế nào rồi chứ."

Lưu Dụ nghe xong trong lòng thầm oán hận, ngọn nguồn của tin tức đương nhiên là từ Nhiếp Thiên Hoàn, lại do Hoàn Huyền chỉ thị Vương Cung thông báo cho Lưu Lao Chi biết. Lưu Lao Chi trong lòng bất an không yên, biết rõ tâm ý của Tư Mã Đạo Tử muốn trừ tận gốc lực lượng phản kháng của hoang nhân vì vậy đã bán rẻ nhân tình, nói lại với Hà Khiêm hy vọng y sẽ ngu ngốc ra tay.

Làm như vậy đối với Lưu Lao Chi thì có điểm gì tốt chứ? Đương nhiên là hy vọng Đại Giang Bang và Hà Khiêm hai bên đều đi đến lưỡng bại câu thương một lượt, lúc đó hẳn có thể ngồi không mà hưởng lợi. Mà Lưu Dụ thì cũng mất đi một nguồn trợ lực quan trọng.

Lưu Dụ càng ngày càng hận Lưu Lao Chi, tuy biết rõ Hà Khiêm đang gieo mầm ly gián song vẫn phải nhận lĩnh toàn bộ.

Bất luận là Lưu Lao Chi hay Hà Khiêm đều là phản đồ của Bắc Phủ Binh, một kẻ theo phe Hoàn Huyền, một

kẻ cam lòng làm chó săn cho Tư Mã Đạo Tử, nếu Bắc Phủ Bình vì bọn chúng mà rơi vào tay Hoàn Huyền hay Tư Mã Đạo Tử, tôn chỉ đáng khâm phục của việc Tạ Huyền sáng lập nên Bắc Phủ Bình là khổng chế họ Tư Mã sẽ có thể tan thành mây khói.

Hà Khiêm lại nói: "Lần trước ta đã phái tiểu Nghị truyền lời đến ngươi, muốn cùng ngươi gặp mặt hoàn toàn không hề có ý đồ bắt lương, mà chỉ muốn cho ngươi biết Hà Khiêm ta là hạng người nào. Hà Khiêm ta tuyệt không như Lưu Lao Chi toàn dè dặt hậu bối. Huyền Soái biệt đãi tiểu Dụ, khẳng định là tiểu Dụ cũng có ưu điểm khiến ngài hợp nhãn, sau lại coi ngươi như người kế thừa, quả là chuyện mừng chứ nào phải chuyện xấu. Đại tướng phu da ngựa bọc thây, ta và Lưu Lao Chi nói không chừng sẽ có một ngày như vậy, tự nhiên cũng cần thế hệ kế tục có được người ráng sức phấn đấu, vì vậy tiểu Dụ ngươi có thể xuất đầu lộ diện, bọn ta phải cao hứng chứ không nên tìm trăm phương ngàn kế để loại trừ ngươi."

Lưu Nghị tiếp lời: "Lần trước đại tướng quân chỉ muốn cảnh cáo tiểu Dụ ngươi, Lang Nha Vương đối với ngươi bất mãn phi thường, còn đại tướng quân thì thật sự luôn một lòng vì ngươi mà hết lời nói tốt trước mặt Lang Nha Vương, hiện tại Lang Nha Vương và tiểu Dụ đã xóa bỏ hiềm khích trước đây, đại tướng quân hiện tại có thể không còn phải cảm thấy khó xử nữa."

Hà Khiêm bình thản nói: "Ta trợ giúp Lang Nha Vương tuyệt không phải vì bội phục tác phong đối nhân xử thế của ông ta, mà là so với một Hoàn Huyền đầy dã tâm thì cái mà Lang Nha Vương bảo vệ trước sau vẫn là dòng dõi chính thống họ Tư Mã nhà Đại Tấn, chỉ cần chúng ta có thể phò tá một minh chủ đăng cơ, lúc đấy Bắc Phủ Bình chúng ta cũng có thể kế thừa di nguyện của Huyền Soái tiến hành Bắc phạt để khôi phục lại Trung Nguyên."

Lưu Nghị tiếp lời: "Lang Nha Vương đã có lời hứa với đại tướng quân, chỉ cần có thể trừ khử được uy hiếp từ phía Hoàn Huyền và Tôn Ân thì sẽ toàn lực trợ giúp đại tướng quân Bắc phạt. Đại tướng quân đặc biệt đánh giá cao tiểu Dụ, chỉ cần tiểu Dụ bằng lòng dốc sức phục vụ đại tướng quân, Lưu Lao Chi khẳng định không dám động đến nửa sợi lông tơ của tiểu Dụ ngươi."

Yến Phi trong lòng ngập tràn cảm xúc.

Mỗi một cá nhân đều không cách nào tránh khỏi biến mình thành trung tâm, từ một góc độ nào để quan sát từng sự kiện, bản thân cũng tự đưa ra được đủ loại lý do đều cho việc bản thân làm là đúng. Hà Khiêm đương nhiên cũng có lý tưởng của hần, nhưng cũng vì lý tưởng này mà mù quáng tin vào lời hứa tuyệt không đáng tin cậy.

Quyền vị của bản thân Lưu Dụ tại Bắc Phủ Bình thì không đáng kể đến, chỉ có điều là trong tình huống đặc thù hiện tại gã đã trở thành nhân vật anh hùng có sức hiệu triệu cực kỳ to lớn tại Bắc Phủ Bình, vì vậy mà Lưu Lao Chi thì muốn giết gã, còn Hà Khiêm lại ra sức tranh thủ gã về theo phe cánh của hần nhằm gia tăng thanh danh của bản thân y.

Chàng càng vì Lưu Dụ mà cảm thấy khó xử, đại tướng phu mỗi lời hứa đều đáng giá nghìn vàng, chỉ cần hiện tại gã đáp ứng theo phe Hà Khiêm thì vấn đề nan giải là phong tỏa Hoài Thủy cũng trở nên dễ dàng giải quyết. Còn nếu gã nói không, chỉ có trời mới biết được Hà Khiêm sẽ có những phản ứng như thế nào.

Lưu Dụ có thể nói gì đây?

Lúc này Lưu Dụ đang nghĩ tới bức mật hàm do Tư Mã Đạo Tử gửi tới cho Lưu Lao Chi.

Hà Khiêm và Lưu Nghị đều định thần chăm chú quan sát Lưu Dụ, chờ đợi quyết định của gã.

Lưu Dụ thờ dãi một tiếng, nói: "Đại tướng quân đừng trách thuộc hạ mạo phạm, không biết Lang Nha Vương có yêu cầu đại tướng quân điều quân về Kiến Khang, giúp y thủ vững Kiến Khang không?"

Yến Phi trong lòng máy động, hiểu rõ biện pháp của Lưu Dụ.

Hà Khiêm thoáng chút kinh ngạc, sau khi cùng Lưu Nghị hai bên trao đổi một tia nhìn đầy ẩn ý, đoạn nói: "Ta không hiểu Tiểu Dụ vì sao lại có câu hỏi này?"

Lưu Dụ nói: "Đại tướng quân liệu có thể chứng thực cho suy nghĩ của thuộc hạ hay không?"

Hà Khiêm cau mày bất bình: "Lang Nha Vương đã từng đề nghị ta phòng thủ Thạch Đầu thành cho ông ấy, song ta thực sự lại nghĩ rằng nên lưu lại Hoài Âm để khống chế Lưu Lao Chi, vừa bảo đảm an toàn cho đường thủy Hoài Thủy, vừa giảm bớt hậu quả không hay do việc Hoàn Huyền phong tỏa Đại Giang."

Lưu Dụ nói: "Nếu Lang Nha Vương vẫn khẳng khái muốn vậy, đại tướng quân liệu có đáp ứng theo yêu cầu của Lang Nha Vương hay không?"

Hà Khiêm sắc mặt càng thêm vẻ không hài lòng, trầm giọng nói: "Trong lòng người rốt cục là đang nghĩ tới điều gì? Sao không thành thật mà nói luôn ra, không cần phải nói vòng nói vo như vậy."

Lưu Nghị bèn tiếp: "Đại tướng quân là người thẳng tính, nói chuyện với đại tướng quân không cần phải e dè gì cả."

Lưu Dụ cười gượng: "Thuộc hạ sợ là đại tướng quân khó mà nghe lọt tai những điều thuộc hạ sắp nói. Thuộc hạ cũng chỉ có thể nói thế này, nếu thuộc hạ là đại tướng quân tuyệt đối sẽ không bước vào Kiến Khang nửa bước."

Thần sắc trong hai mắt Hà Khiêm trở nên gay gắt, sau khi trừng trừng nhìn thẳng mặt Lưu Dụ hồi lâu mới bắt đầu dịu đi, nói: "Người bằng vào cái gì mà có được nhận định như vậy?"

Lưu Dụ đáp: "Đại tướng quân có biết Lang Nha Vương đã viết một bức mật hàm gửi tới cho Lưu Lao Chi hay không?"

Yến Phi thầm nghĩ Lưu Dụ gọi thẳng tên Lưu Lao Chi, lại còn là gọi ở trước mặt Hà Khiêm và Lưu Nghị những tướng lĩnh Bắc Phủ Bình này, biểu thị gã đã không còn coi Lưu Lao Chi là người lãnh đạo tối cao của Bắc Phủ Bình nữa.

Hà Khiêm thư thái nói: "Khó trách người lại sinh lòng ngờ vực, Lang Nha Vương đương nhiên đã đề cập chuyện này với ta, nội dung mật hàm ta cũng hoàn toàn nắm rõ. Tiểu Dụ chịu tiết lộ chuyện này ra có thể đã biểu thị thành ý của người đối với ta, tất cả đều là người một nhà, có điều gì đều có thể nói ra cả. Yến huynh đệ cũng không phải người ngoài, tương lai chúng ta cũng sẽ có cơ hội hợp tác."

Lưu Nghị hướng về phía Hà Khiêm nói: "Thuộc hạ biết rõ tính tình của tiểu Dụ là người cực kỳ nghĩa khí, đại tướng quân sao không tiết lộ một chút kế hoạch của chúng ta để tiểu Dụ biết rõ được tình huống, giúp gã không còn phải lo lắng gì nữa."

Lưu Dụ và Yến Phi hai người nhìn nhau, trong lòng đều thầm hô hồng phúc. Bởi Tư Mã Đạo Tử đương nhiên có thể giở thủ đoạn bốn cột với cả Hà Khiêm lẫn Lưu Lao Chi, nói với người này thế này, mà nói với người kia thế khác thao túng cả hai bên.

Theo phán đoán của bọn họ, mục đích cuối cùng của Tư Mã Đạo Tử là hại chết cả hai người khiến Bắc Phủ Bình chia năm xẻ bảy thì Tư Mã Đạo Tử mới có thể khống chế được Bắc Phủ Bình ở trong tay hắn.

Chỉ đáng tiếc hiện tại bất luận có nói thế nào Hà Khiêm cũng đều không nghe lọt vào tai.

Hà Khiêm mười phần tự tin nói: "Ta đối với Lang Nha Vương không phải không có đề phòng, chỉ cần một ngày ta còn nắm được binh quyền trong tay, thì ông ta cũng sẽ không dám động tới nửa sợi lông tơ của ta. Các tướng lĩnh thủ hạ của ta đều một dạ trung thành, hiểu rõ ta cùng bọn họ có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Hiện tại ta chính thực đang đợi một lời của tiểu Dụ, chỉ cần người bằng lòng theo về bên ta thì ta cũng sẽ toàn lực giúp đỡ người khôi phục lại Biên Hoang Tập, bảo đảm người có thể đạt được địa vị hàng đầu tại Bắc Phủ Bình."

Yến Phi không thể nhẫn nhịn được nữa, nói: "Đại tướng quân đã không coi Yến Phi ta là người ngoài, vậy có thể để ta hỏi ngài một vấn đề, đại tướng quân đã có lòng đề phòng với Tư Mã Đạo Tử thì có từng nghĩ qua việc Tư Mã Đạo Tử gửi mật hàm tới Lưu Lao Chi liệu có ẩn chứa điều gì không?"

Lưu Nghị đáp: "Yến huynh có suy nghĩ này là bởi không hiểu rõ quan hệ giữa Lang Nha Vương và đại tướng quân. Lần này Lang Nha Vương cho mời đại tướng quân đến Kiến Khang, không những đã nói rõ đem Thạch

Đầu thành giao cho đại tướng quân toàn quyền điều khiển, lại cũng đáp ứng đem con gái gả cho đại tướng quân, hai bên kết thành thông gia."

Lưu Dụ và Yến Phi cuối cùng đã minh bạch, Tư Mã Đạo Tử quả thật thủ đoạn cao minh, hứa hẹn như vậy khiến Hà Khiêm không cách nào cự tuyệt. Hà Khiêm bất luận quyền cao chức trọng thế nào trong mắt thế gia đại tộc ở Kiến Khang tự chung vẫn chỉ là thường dân, có địa vị nhưng không có thân phận thế gia vọng tộc. Nếu như Hà Khiêm mà có thể lấy con gái Tư Mã Đạo Tử làm vợ, lập tức có thể tiến thân vào tầng lớp vương thân quý tộc, bước chân được vào cấm địa danh gia vọng tộc

Điều này đối với bất kỳ thường dân nào tại Nam phương đều có sự dụ hoặc kinh người, một viên đại tướng giống như Hà Khiêm cũng không phải là ngoại lệ.

Lưu Dụ và Yến Phi lúc này càng cố hơn suy nghĩ trước đó, Tư Mã Đạo Tử dùng trăm phương ngàn kế dụ Hà Khiêm đến Kiến Khang chủ yếu là để giết y, tranh thủ Lưu Lao Chi phản bội lại liên minh giữa Vương Cung, Hoàn Huyền và Ân Trọng Kham.

Nhưng tại tình huống hiện thời, bọn chàng chỉ nói suông thì đối với Hà Khiêm có thể có được tác dụng gì?

Lưu Dụ thực không nhẫn tâm để ái tướng lúc Tạ Huyền còn sống bị Tư Mã Đạo Tử hại chết như vậy, về mặt do dự không quyết của Lưu Lao Chi lại không ngừng hiện lên trong lòng gã. Dùng hết nỗ lực lần cuối cùng, đưa ra một chiêu sau chót: "Ở Kiến Khang thuộc hạ đã từng đến hẻm Ô Y gặp đại tiểu thư, được tiểu thư thông báo cho biết, Lang Nha Vương liên tục thuyết phục nhị thiếu gia trở thành đại thống lĩnh Bắc Phủ Bình, đại tướng quân liệu có từng nghe qua chuyện này chưa?"

Hà Khiêm ung dung nói: "Đó là vấn đề trước kia, Lang Nha Vương chính là muốn dùng nhị thiếu gia để áp chế Lưu Lao Chi, hiện tại tình thế đã thay đổi rồi, Lang Nha Vương quyết định đem việc bổ nhiệm này gác lại, tiểu Dụ không cần phải vì vậy mà lo lắng. Tiểu Dụ quả thực đối với ta rất tốt, ta đặc biệt đánh giá cao thái độ này của tiểu Dụ, Lưu Lao Chi không trọng dụng người đúng là tổn thất của hắn."

Yến Phi cùng Lưu Dụ nghe lời cụt hứng không thể nói thêm được gì nữa, chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau, bởi không còn phương pháp nào có thể thay đổi quyết định của Hà Khiêm. Tư Mã Đạo Tử ra thủ đoạn này thật quá cao tay, lừa Hà Khiêm phải dạ dạ thừa thừa ngoan ngoãn vâng lời

Sự thật đến thời khắc này, ngay cả đối với phán đoán của chính bản thân mình lòng tin của bọn chàng cũng đã có lay động. Khó nói Tư Mã Đạo Tử liệu có ý hợp tác trung thành với Hà Khiêm hay không?

Lưu Nghị dụ dỗ nói: "Tiểu Dụ người nếu muốn có triển vọng ở Bắc Phủ Bình, hiện tại là cơ hội tốt nhất của người đó, đại tướng quân cần nhắc tài năng mà dùng người đúng chỗ, toàn lực cất nhắc cho người."

Lưu Dụ cũng đang đấu tranh nội tâm, nếu đơn thuần chỉ vì Biên Hoang Tập, gã sẽ phải nắm chắc trong tay cơ hội này mà biểu thị lòng trung thành đối với Hà Khiêm. Song đứng dưới lập trường của gã mà nói, muốn tiếp tục trở thành nhân vật được tầng lớp thanh niên của Bắc Phủ Bình mến phục, hâm mộ thì gã tuyệt đối không thể theo phe của Hà Khiêm, bởi theo phe Hà Khiêm cũng đồng nghĩa với việc thân phục Tư Mã Đạo Tử.

Nếu muốn thành hy vọng của Bắc Phủ Bình, gã chỉ có thể đơn độc một mình đi theo con đường riêng biệt Tạ Huyền đã vạch ra, không chịu mắc nợ ai cả.

Bất luận là Hoàn Huyền hay Tư Mã Đạo Tử gã đều không thể có qua lại thân thiết, bằng không sẽ khiến toàn bộ những người có kỳ vọng vào gã ở Bắc Phủ Bình phải thất vọng tràn trề.

Lưu Dụ hít một hơi thật sâu, nghiêm nghị nói: "Thuộc hạ đã từng trước mặt Lưu Lao Chi tự thân đặt bút ký vào tờ quân lệnh, phải bằng sức lực bản thân để khôi phục lại Biên Hoang Tập, đây cũng là lời hứa với bản thân của thuộc hạ. Có lẽ thuộc hạ quả là kẻ ngu ngốc ngoan cố, song thuộc hạ tự thấy rằng mình phải làm như thế cũng coi là một lần cơ hội rèn luyện. Đại tướng quân xem trọng thuộc hạ Lưu Dụ sẽ khắc sâu ở trong lòng, tất cả hãy đợi khi bọn thuộc hạ thu phục lại Biên Hoang Tập rồi hãy nói?"

Hà Khiêm hai mắt lập tức ngập tràn sát cơ, ngưng thần nhìn Lưu Dụ.

Yến Phi biết rằng tuy lời Lưu Dụ nói khá mềm dẻo lễ độ, song vẫn đắc tội với Hà Khiêm, nhưng cũng biết Hà Khiêm sẽ chỉ ghi nhớ trong lòng chứ không lập tức ra tay, bởi Tư Mã Đạo Tử vẫn cần mượn đao giết người, lợi dụng bọn chàng để đối phó với Lương Hồ bang.

Lưu Nghị thì lộ ra vẻ mặt thất vọng, biểu hiện rõ y có thiện cảm tốt với đồng hương của mình.

Hà Khiêm gật đầu nói: "Hào hán! Tiểu Nghị giúp ta tiễn khách!"

Lưu Dụ đứng dậy thi lễ: "Kính xin đại tướng quân ngàn vạn lần chớ để mất tâm ý đề phòng người gia hại, tiểu Dụ xin cáo lui."

Hà Khiêm ngồi yên không động đậy chỉ hừ lạnh một tiếng, biểu thị sự bất bình trong lòng.

Hai người không biết làm sao đành phải rời đi, trong lòng nghĩ đến bốn chữ "bất hoan nhi tán"

Hồi 38

Hạnh Phúc Chi Môn

Giang Lăng thành, hoàng hôn, trong Hoàn phủ.

"Tư Mã Đức Tông!"

"Phụ!"

Hoàn Huyền bắn cả cơm ra khỏi miệng cười lớn: "Đúng là Tư Mã Đạo Tử người chỉ có một. Không ngờ đưa một kẻ ngu ngốc không biết nói năng, đến nóng lạnh cũng không hay lên làm hoàng đế sao?"

Hầu Lượng Sinh và Dương Toàn Kỳ cung kính đứng ở bên cạnh, liếc nhìn Hoàn Huyền đang khoái trí cười sằng sặc.

Hoàn Huyền đứng dậy khỏi vị trí chủ đường, chấp hai tay sau lưng trầm ngâm đi lại trong đại đường, đột nhiên dừng lại nói: "Tư Mã Đạo Tử người cũng có ngày hôm nay. Ta sẽ cắt từng lát thịt nhỏ trên người người xuống từng chút một, để người phải chịu đựng khổ sở cùng cực, thế mới có thể tiết hết nỗi hận trong Hoàn Huyền ta."

Hầu Lượng Sinh và Dương Toàn Kỳ liếc nhau một cái, thấy rõ sự sợ hãi trong mắt đối phương. Cơ hội mà Hoàn Huyền liên tục khổ sở chờ đợi cuối cùng đã tới.

Tư Mã Đức Tông năm nay mười lăm tuổi, là con một ái phi đã sớm quá đời của Tư Mã Diệu, năm sáu tuổi thì được phong làm Hoàng thái tử. Bất quá nếu như không có sự đồng ý của Tư Mã Đạo Tử, hẳn đừng có bao giờ nghĩ đến chuyện ngồi lên đế toạ.

Hầu Lượng Sinh nói: "Đáng tiếc Trương quý phi bị Sở Vô Hạ giết mất, nếu không chúng ta chẳng phải đã có lý do chính đáng để xuất quân sao?"

Hoàn Huyền bước đến gần hai người, giọng bức bối: "Thật là vô dụng, có mỗi một chuyện nhỏ xíu như vậy mà cũng không làm ổn thoả. Hác Trường Hanh nói thì hay lắm, đến khi làm việc thì lại thành hồ đồ."

Dương Toàn Kỳ nói: "Hác Trường Hanh đã đánh giá quá thấp bản lĩnh của Sở Vô Hạ."

Hoàn Huyền ngẩng đầu nhìn lên trên cao: "Sở Vô Hạ thì có bản lĩnh gì? Trúc Pháp Khánh cũng chẳng khác vậy, không ngờ lại bị một tên hoang nhân Yến Phi nhỏ nhoi hạ sát. Hừm, ta hy vọng có cơ hội gặp mặt Yến Phi để Đoạn Ngọc Hàn của ta uống no máu hắn, xem thử Điệp Luyện Hoa của hắn như thế nào."

Hầu Lượng Sinh và Dương Toàn Kỳ tất cả đều không dám nói gì.

Hoàn Huyền hướng mắt về phía Dương Toàn Kỳ hỏi: "Về phía Vương Cung có tin tức gì không?"

Dương Toàn Kỳ vội đáp: "Hai vị thứ sử đại nhân đã thương lượng với nhau rằng chuyện thảo phạt Tư Mã Đạo Tử là chuyện chắc chắn phải làm, nhưng rất khó dựa vào cái tội giết vua của hắn để xuất quân."

Hoàn Huyền rất tức giận nói: "Bọn chúng đã thương lượng với nhau rồi sao? Bọn chúng thì thương lượng cái quái gì chứ? Sao trước tiên không thỉnh ý kiến của ta? Vương Cung thật sự nghĩ lão là mình chủ hay sao? Con gái xinh đẹp của lão bây giờ ở đâu? Sao hôm nay vẫn chưa đem cống tới Giang Lăng?"

Hai người thấy hắn phát tiết giận dữ, đồng thời im bặt. Người ta nói ở cạnh vua như làm bạn với hổ, nhưng với Hoàn Huyền thì phải dùng từ ác xà kịch độc nhất. Không ai biết khi nào hắn sẽ cắn mình một cái vô phương cứu chữa đây.

Hoàn Huyền bỗng nhiên lại cười sảng sặc: "Muốn gán tội, lại thiếu cứ sao? Ta trước tiên bảo Tư Mã Đạo Tử phải chém một cái đầu chó đi. Vương Quốc Bảo cầu kết với Di Lặc Giáo làm cho thần thánh phương nam thập phần công phẫn, nhà nhà ở Kiến Khang ai cũng bị nguy hiểm. Chúng ta trước tiên lấy cứ thảo phạt Vương Quốc Bảo để công nhập Kiến Khang, ta muốn Tư Mã Đạo Tử phải quỳ xuống trước mặt ta, khấu đầu xin xỏ. Ha ha..."

Dương Toàn Kỳ lại liếc Hầu Lượng Sinh một cái, chỉ thấy hắn cúi đầu nên không rõ biểu tình trên mặt, bất quá cũng có thể khẳng định cảm giác trong lòng hắn cũng không khác mình bao nhiêu. Nếu để Hoàn Huyền lên ngôi đế vị, phương nam không biết sẽ biến thành cục diện gì.

Hoàn Huyền lại hỏi: "Hiện tại Sở Vô Hạ có quan hệ thế nào với Tư Mã Đạo Tử?"

Dương Toàn Kỳ vội đáp: "Nghe nói Sở Vô Hạ đã trở thành sủng thiếp mới trong nội phòng của Tư Mã Đạo Tử, rất là nồng cháy."

Hoàn Huyền vui mừng nói: "Thế lại càng rõ ràng. Toàn Kỳ, ta lệnh cho người lập tức đến gặp Ân Trọng Kham và Vương Cung, dâng biểu viết rõ ràng tội trạng của Vương Quốc Bảo, rồi tập hợp binh mã, nhớ không được bỏ sót chuyện Vương Quốc Bảo tiến dẫn Sở Vô Hạ. Ha ha... Tư Mã Đạo Tử người cũng có ngày nay, người chắc chưa bao giờ nghĩ sẽ bị rơi vào cục diện tiến thoái lưỡng nan thế này, không giết Vương Quốc Bảo thì làm cho trên dưới Kiến Khang không phục. Còn giết Vương Quốc Bảo thì sao? Thì làm uy tín của mình đại giảm, cũng tự nói ra rằng mình không biết dùng người."

Dương Toàn Kỳ trầm thờ dài đáp lời: "Xin lĩnh mệnh."

Hoàn Huyền lộ ra nét mặt thoả mãn, hạ giọng nói: "Người nên bảo Ân Trọng Kham đề tỉnh Vương Cung, ngày con gái bảo bối của lão đến Giang Lăng là ngày ta sẽ phát binh. Lão mà để cho Tư Mã Đạo Tử tiên phát chế nhân giết chết trước cũng đừng có trách ta đã không cảnh cáo."

Dương Toàn Kỳ và Hầu Lượng Sinh cuối cùng cũng hiểu. Hoàn Huyền muốn Vương Cung hiến con gái bảo bối của lão làm vợ không chỉ đơn giản là vì tham muốn nữ sắc, mà thật ra là muốn hạ nhục mác danh sĩ tôn nghiêm của Vương Cung, biến lão thành một con chó chỉ biết cúi đầu nghe lệnh."

Đoạn Ngọc Hàn của Hoàn Huyền hiện tại khẳng định mới chỉ là đệ nhất danh khí ở phương Nam. Nhưng nếu luận về thủ đoạn độc ác, Hoàn Huyền chính thật vững chắc ngồi trên ghế thủ toạ, không ai có thể tranh giành được với hắn.

Lưu Dự và Yến Phi đi đến Dự Châu thì đã là chiều muộn. Hai người thi triển thân thủ vượt tường thành mà vào, y theo lời chỉ dẫn của Tạ Đạo Uẩn tìm đến Tuý Tâm Viện phía bắc thành nơi Vương Đạm Chân đang ở tạm.

Bọn họ vòng một vòng bên ngoài tường rào trạch viện để nắm vững tình thế, lại thấy trời còn sớm, sợ Vương Đạm Chân vẫn chưa về hậu viện nghỉ ngơi nên không dám khinh cử vọng động, đành phải nhảy lên mái ngói một trạch viện bên cạnh từ xa quan sát chờ đợi cơ hội.

Lưu Dự nhíu mày nói: "Kỳ quái. Bên trong trạch viện phòng thủ không hề nghiêm mật, tựa như chẳng hề có chuyện gì. Có cái gương của Tư Mã Nguyên Hiến rồi mà Vương Cung vẫn không lo lắng gì cho Vương Đạm Chân hay sao?"

Yến Phi tất nhiên hiểu rõ gã đang lúc gay cần nên tâm tình lo sợ chuyện thành bại. Chàng bèn đề nghị: "Bọn ta có thể lập tức tiến vào điều tra, để nắm rõ tình huống chân chính trong đó cũng làm cho người an tâm lại. Chỉ cần Đạm Chân tiểu thư ở đó, tối nay người chắc chắn sẽ mang được người đẹp chạy đi thật xa."

Sự thật Lưu Dụ mười phần tin chắc Vương Đạm Chân sẽ vui mừng cùng gã bỏ trốn đi xa, nếu không nàng đã không nhờ Tạ Chung Tú chuyển lời cầu cứu tới gã. Bất quá lúc này không nhìn thấy người ngọc trong tim thì không thể an tâm, gã gật đầu nói: "Lão ca người cứ ở đây áp trận là được rồi. Không thể tưởng tượng được những kỹ năng huấn luyện trong quân đội của ta lại được sử dụng trong tình huống này, thế sự kỳ lạ thật luôn ngoài ý con người. Ta đi đây."

Nhìn bóng Lưu Dụ biến mất sau bờ tường cao của Tuý Tâm viện, trong lòng Yến Phi vẫn vang lên câu nói "Thế sự kỳ lạ luôn ngoài ý con người" của Lưu Dụ. Chàng thầm hy vọng câu nói này tối nay không linh nghiệm với chuyện của Vương Đạm Chân, nếu không nó sẽ vĩnh viễn trở thành một đả kích nghiêm trọng không thể phục hồi đối với Lưu Dụ.

Không hiểu sao chàng lại nghĩ đến Kỳ Thiên Thiên, nếu có gì không hay xảy ra với nàng, mình sẽ như thế nào? nghĩ đến đây trong lòng chàng bỗng run lên. Ôi, bản thân mình nếu ở tình trạng này sao có thể thoát khỏi kiếp nạn với Tôn Ân đây? Nói ngược lại, giả thiết bản thân chẳng may chết trong tay của Tôn Ân, Kỳ Thiên Thiên rồi sẽ ra sao?

Nghĩ đến đây Yến Phi bỗng lạnh người, tự hiểu nếu bản thân không gặt qua được những tâm sự này gặp Tôn Ân sẽ tất bại. Chàng vội bài trừ tạp niệm, biến vạn niệm thành một niệm, linh đài dần trở lên sáng suốt, tất cả mọi việc đều nắm ở trong tay. Chàng bỗng nhiên tỉnh ngộ, nếu muốn có ngày gặp lại Kỳ Thiên Thiên tất phải mang chuyện nhớ nhung Kỳ Thiên Thiên đó tu thành một bộ phận của mình. Kiếm đạo chẳng những là thiên đạo mà cũng là nhân đạo, nếu cứ ngoan cố bỏ Kỳ Thiên Thiên ra khỏi ý nghĩ thì chàng tuyệt không thể làm được. Chỉ còn cách thiên nhân hợp nhất, biến trận chiến với Tôn Ân thành trận chiến vì Kỳ Thiên Thiên, đó là chuyện chàng có năng lực làm được.

Bỗng nhiên trong tâm chàng ngập tràn tình yêu với Kỳ Thiên Thiên, hoàn toàn không hề cảm thấy cô đơn nữa. Kỳ Thiên Thiên tuy ở một chỗ ngoài Biên Hoang, nhưng đồng thời cũng như đang ở cạnh chàng, hai tâm hồn hợp lại một, cùng nhau vượt qua bất cứ khó khăn và kiếp nạn nào.

Chàng không còn phải sợ điều gì nữa.

Lúc này Lưu Dụ đã quay trở lại.

Yến Phi thấy rất không ổn thoả, sao lại có thể nhanh như vậy?

Yến Phi chạy sau Lưu Dụ, thẳng đến bến thuyền cạnh bờ Hoài Thủy. Đến tận giờ Lưu Dụ vẫn chưa có cơ hội thuật lại cho chàng nghe xem đã phát sinh chuyện gì, chỉ thấy gã nóng ruột như lửa đốt tìm Yến Phi rồi chạy ngay đến chỗ này. Tuy vậy Yến Phi có thể đoán không sai rằng Vương Đạm Chân đã rời khỏi Tuý Tâm viện, theo thủy đạo ly khai Dự Châu.

Hơn ba mươi chiếc thuyền lớn nhỏ đỗ ở ven bờ, trong số đó có bảy đến tám chiếc vẫn đang bốc dỡ hàng hoá, hối hả làm việc trong ánh đuốc bập bùng.

Lưu Dụ nhanh chóng tìm ra mục tiêu. Đến tận khi nhìn thấy gã mới cảm thấy nhẹ nhõm, chỉ một cái quan thuyền ba buồm lớn phía trên thượng du báo: "Thật may là vẫn chưa đi. Ta nhận ra gia tướng của nàng ấy."

Hai người bọn họ nấp sau đồng hàng hoá được tải trên thuyền bè ở gần đó, từ xa quan sát tình huống.

Yến Phi thầm kêu nguy hiểm, Vương Đạm Chân rất có khả năng sắp khởi hành đi về Kinh Châu theo Phi Thủy đến Sào Hồ, rồi xuôi nam đến Đại Giang. Lúc này ở trên bờ cạnh chỗ quan thuyền đậu có hơn mười cái hòm gỗ lớn, đang được đám dân phu vận chuyển lên trên thuyền, hơn hai mươi đại hán vũ trang tận răng ăn mặc theo lối gia tướng tụ tập trên ván cầu bắc từ bờ lên thuyền để giám sát. Chỉ cần nghĩ mười cái hòm gỗ lớn này là hành trang xuất giá của Vương Đạm Chân, Yến Phi liền có thể hiểu được sự đau khổ của Lưu Dụ. Thật may bọn họ đuổi đến kịp thời, khổ nạn của Vương Đạm Chân sẽ trở thành chuyện của quá khứ.

Lưu Dụ lẩm bẩm: "Lão thiên gia có mắt mới để ta nghe được hai tì nữ khóc lóc chuyện Vương Đạm Chân ly khai. Nếu không chẳng biết mọi chuyện sẽ thế nào."

Yến Phi vỗ vai gã: "Giờ là lúc tốt nhất để lên lên thuyền, trì hoãn nữa sẽ không tốt."

Lưu Dụ đáp: "Ta cứ theo sau người là được rồi. Hiện tại ta đang bối rối lắm."

Yến Phi cười: "Người phải nói là đang rất hưng phấn mới đúng. Mọi chuyện để hết lên người ta, cứ theo sau là được."

Nói rồi chàng kéo Lưu Dụ ra xa chỗ đèn đuốc, mượn bóng tối yểm hộ lặn đến chiếc quan thuyền trên thượng du kia. Cả người ngập trong dòng nước lạnh ngắt, từ dưới đáy sông bơi đến chiếc quan thuyền.

Một lát sau hai người nhô lên mặt nước bên mạn phải, bám tay vào thân thuyền.

Yến Phi áp tai vào trong thân thuyền, đưa tay bám vào thân thuyền rồi phát xuất hấp kinh, không để dòng nước ảnh hưởng đến thính nhĩ của chàng.

Lưu Dụ bồn chồn quan sát Yến Phi, quan thuyền lúc nào cũng có thể khởi hành, nếu không nhanh chóng lên thuyền, đến lúc đối phương đã sắp xếp ổn thoả thì sẽ khó hơn rất nhiều. Gã ngoảnh đầu nhìn lên, hai tên gia tướng trên ván tàu đang lia mắt đến. Thật may hai người ở nơi tối mịt ánh sáng lại không chiếu tới, thân ép sát vào thuyền nên đối phương không phát hiện ra hai vị khách không mời này.

Lưu Dụ đang lúc băn khoăn không hiểu Yến Phi chỉ dựa vào thính giác có thể phán đoán được phòng của Vương Đạm Chân ở đâu không thì bỗng nhiên nhận thấy đã bị Yến Phi kéo thụt xuống nước. Mặt nước ngay phía trên đầu họ bỗng bị một quãng sáng rọi tới, Lưu Dụ thầm kêu nguy hiểm, do tinh thần bản thân đang rối bời nên sự cảnh giác thấp hơn lúc bình thường rất nhiều. Bất quá nếu như ở trong trạng thái tốt nhất, học theo Yến Phi phán đoán sự tra xét của thủ vệ trên thuyền như vừa rồi, gã biết bản thân cũng không thể làm được.

Đây có thể nói là một cuộc giao dịch hôn nhân chính trị giữa người đứng đầu thế tộc Kiến Khang Vương Cung và Hoàn Huyền. Do sự việc trọng đại nên nhân viên hộ tống lúc nào cũng đề tỉnh cả mười hai phần tinh thần, không chút sơ sót nào. Tất cả đều nhờ vào linh giác cao thủ siêu phàm của Yến Phi, bọn họ mới có thể thừa cơ lại gần rồi đến vị trí có thể lên thuyền như thế này.

Làm sao có thể tìm ra phòng của Vương Đạm Chân là cả một vấn đề đau đầu, nếu như không có Yến Phi trợ giúp, bằng khả năng của cá nhân gã xác định là khó mà làm được.

Quảng sáng dịch chuyển dần về phía đuôi thuyền.

Yến Phi vẫn không rời tay khỏi gã, cũng không biết chàng mượn lực thế nào, chẳng những nhảy lên khỏi mặt nước mà còn kéo hấn vọt hẳn lên trên mặt sàn thuyền. Thoáng chốc Yến Phi đã mở một cửa sổ căn phòng trên thuyền, Lưu Dụ cấp tốc chui tọt vào trong căn phòng không người đó.

Yến Phi cũng ngay lập tức vào theo, bên ngoài đến tiếng bước chân của mấy người nặng nhẹ khác nhau làm Lưu Dụ sợ hãi không lý gì tới nước trên y phục đang nhỏ tong tỏng chạy đến nắp vôi ở cạnh cửa, đến khi nghe tiếng bước chân qua cửa không vào mà bỏ đi xa dần mới thở ra một hơi thoải mái.

Yến Phi đóng cửa sổ, đi đến bên cạnh gã nói nhỏ: "Trước tiên làm khô quần áo đã rồi xử lý vết nước trên sàn thuyền sau."

Lưu Dụ vẫn đang thầm hỏi phải mất bao lâu thì mới làm khô được quần áo trên người đây, thì thủ chương của Yến Phi đã áp vào lưng gã. Một cổ chân khí nóng rực vô cùng truyền vào kinh mạch, hơi nước từ y phục lập tức theo đó bốc lên nghi ngút trông vô cùng thần kỳ.

Yến Phi không chút nhàn hạ nào, một mặt làm khô y phục bị ướt, một mặt dùng tay kia vẩy ra một chương nóng rực quét vào vết nước trên sàn thuyền.

Ngay lập tức hơi nước bốc lên nghi ngút trong phòng.

Yến Phi ghé sát tai gã thì thầm: "Đạm Chân tiểu thư đang ở trong căn phòng đối diện tường bên kia, hiện tại trong phòng nàng còn có một tiểu tỳ nữa, chúng ta không có thời gian đợi nàng ta ly khai. Ta trông chừng cho người qua đó, người mở cửa tiến vào thì lập tức điểm huyết ả tiểu tỳ, ta ở đây áp trận cho người. Khi người búng tay hai tiếng làm hiệu ta sẽ qua phòng với người, sau đó cùng nhau ly khai, vậy là đại công cáo thành."

Lưu Dụ cố áp chế hưng phấn như lửa đốt trong lòng, hồi hộp hít vào hai hơi dài rồi gật đầu biểu thị đã hiểu.

Hơi nước trong phòng dần dần tiêu thất, y phục bọn họ cũng đã khô tới bảy tám phần.

Lại có người bước qua ngoài cửa.

Yến Phi mừng rỡ: "Trời giúp ta rồi. Ả tiểu tỳ vừa đi khỏi."

Lưu Dụ lại cảm thấy khấn trương, trong lòng nghĩ đến cảnh Vương Đạm Chân thấy mình rồi sẽ mừng rỡ không kìm chế nổi, giống như tình cảnh một giấc mộng động lòng người. Gã tự nhủ từ nay sẽ bất chấp mọi điều để làm nàng thoát khỏi khổ đau có được hạnh phúc. Trên đời không một ai có thể cản trở Lưu Dụ gì được, gã tuyệt không thể làm Vương Đạm Chân thất vọng lần nữa.

Yến Phi chợt mở nhanh cửa ra kêu khẽ: "Đến lúc rồi."

Lưu Dụ không chút do dự lướt nhanh ra ngoài, cửa vào phòng Vương Đạm Chân đang ở ngay trước mặt. Từ khi sinh ra đến giờ, không có một cánh cửa nào có ý nghĩa quan trọng với Lưu Dụ như cánh cửa đang ở trước mặt đây, đó là cánh cửa dẫn tới con đường duy nhất đi tới hạnh phúc của gã.

Thác Bạt Khuê dẫn thủ hạ đại tướng Trương Tôn Tung, Trương Tôn Phổ Lạc và mưu thần người Hán Hứa Khiêm, Trương Cỗ cùng hơn trăm thân vệ chiến sĩ, men theo sơn nguyên phía nam Âm Sơn phi ngựa thẳng lên một mỏm núi cao mới dừng ngựa lại. Mọi người theo đó cũng ngừng lại.

Thác Bạt Khuê hít vào một hơi dài, đưa mắt nhìn ra xa.

Ánh đèn của Thịnh Nhạc hiện ra ở chính giữa phương nam. Thành này có kích thước trung bình nằm ở phía đông bắc khúc cong của Hoàng Hà, là thủ đô của Thác Bạt tộc bọn hắn, dòng Đại Hà chảy qua mặt nam của Thịnh Nhạc.

Chỉ cần y có thể đánh bại Mộ Dung Thuý, trung du hạ du Đại Hà không sớm thì muộn sẽ lọt vào tay y. Giữa Biên Hoang Tập và Thịnh Nhạc sẽ không còn trở ngại gì, vật tư từ phương nam có thể liên miên bất tuyệt cung ứng cho mọi nhu cầu của y.

Y vọng nhìn cảnh tuyết trải dài trước mắt, sự thật thời tiết đã ảm đạm lên, mùa đông khắc nghiệt cuối cùng cũng qua. Hoa xuân nảy nở không phải ám chỉ một ngày tốt đã tới, mà còn là ngày chiến tranh sắp xảy ra, trận đại chiến quyết định vận mệnh của Thác Bạt tộc sẽ bạo phát ở khúc cong của Hoàng Hà, y sớm đã chuẩn bị xong hết mọi thứ.

Không hiểu sao từ khi ra mật dụ cho Thác Bạt Nghi ám sát Lưu Dụ xong, y luôn luôn có chút hoảng hốt trong lòng. Nguyên nhân có thể vì giao tình với Yến Phi, từ khi biết Yến Phi đến bây giờ hơn chục năm y mới lần đầu cảm thấy có lỗi với Yến Phi, bất quá y không hề hối hận về quyết định đó.

Để phục quốc và chinh phục thiên hạ, cảm tình cũng như ân oán của cá nhân đều phải vứt bỏ ra khỏi đầu.

Thác Bạt Khuê thở dài nói: "Thác Bạt tộc bọn ta cần phải chọn một truyền thuyết thật đẹp."

Mọi người nghe vậy trong đầu đều không hiểu, chỉ đành tĩnh tâm nghe y chứ không thể nói theo.

Thác Bạt Khuê từ từ thở ra một hơi, một đám hơi trắng mờ, cảm xúc vô hạn nói: "Từ khi bộ tộc Thác Bạt bọn ta dời đến vùng đất cũ của Hung Nô, đến ngày Thác Bạt Khuê ta ra đời thời gian bất giác đã gần ba trăm năm. Cùng với việc mở rộng lãnh địa mới rồi lại chiếm được hai toà thành lớn Nhạn Môn, Bình Thành và vùng đất lớn bên trong Trường Thành, mang đến cho chúng ta kỹ thuật trồng trọt tiên tiến và văn hoá lâu đời của nhân dân Hán tộc. Bọn ta tuy dùng thương sắc ngựa sắt chinh phục bọn họ, nhưng tuyệt không thể dùng

vũ lực mà thống trị tấm lòng của chúng. Vì vậy, chúng ta cần phải tu sửa và hoàn thiện chính sách của mình mới có thể củng cố được quyền lực."

Trương Côn vui mừng nói: "Đại soái có suy nghĩ này chứng tỏ được tầm nhìn cao xa của Đại soái cũng như tấm thân hoài đại chí, không giống như những kẻ khác chỉ cầu đến thắng lợi trước mắt. Như thế đại nghiệp của chúng ta mới có thể kéo dài được."

Thác Bạt Khuê vẫn chưa xưng vương xưng đế, vì vậy tướng lĩnh toàn quân nhất loạt gọi hắn bằng đại soái. Các tộc nhân thân cận thì gọi là tộc chủ.

Mưu thần Hán tộc tâm phúc Hứa Khiêm ở một bên hỏi: "Đại soái vừa rồi nói tộc ta cần một truyền thuyết thật đẹp, có phải nói về nguồn cội để Thác Bạt tộc có danh phận danh chính ngôn thuận thống trị thiên hạ chăng?"

Thác Bạt Khuê vỗ ngựa tán thưởng: "Hứa Tư Mã quả nhiên hiểu ta, vừa nói đã trúng. Nhanh tìm ra phương pháp cho ta."

Trương Côn cười đáp: "Hán tộc xưng là con cháu Viêm Hoàng. Từ khi Hoàng đế đánh bại Xi Vưu xác lập quyền thống trị của người Hán, Hán tộc theo đó hùng bá trung thổ. Bọn ta tuy tiện gộp với Hoàng đế được chăng?"

Thác Bạt Tộc tinh thần đại chấn nói: "Chủ ý rất hay."

Hứa Khiêm nói: "Hoàng đế có bao nhiêu con cái truyền thuyết không nói rõ, điều đó rất khó kết luận. Nghe nói con trai út Xương Ý của ngài thụ phong ở phía bắc, nói không chừng đó chính là tiên tổ của Thác Bạt tộc. Chỉ cần bọn ta hết lòng ủng hộ chuyện đó, tuy tiện sẽ có danh phận."

Thác Bạt Khuê vô cùng mừng rỡ: "Đúng vậy! Ai có thể chứng minh sự thật không phải như thế? Các vị có ý kiến gì nữa không?"

Mọi người rối rít nói vào.

Thác Bạt Khuê ngẩng đầu lên trời cười dài, hào tình vạn trượng: "Từ hôm nay trở đi, Thác Bạt Tộc ta là con cháu của Hoàng đế, từ phương bắc trở về cố thổ. Sẽ có một ngày bọn ta chinh phục trung nguyên, thi ân cho thiên hạ."

Chúng tướng đồng hô lớn. Tiếng hét lan ra tám phía.

Thác Bạt Khuê thúc ngựa chạy khỏi mỏm núi hướng về phía Thịnh Nhạc. Chúng tướng sỹ đuổi theo ở hai bên tả hữu như một cơn gió lốc cuốn trên mặt tuyết, tựa như trong thiên hạ không một lực lượng nào có thể cản trở được khí thế của bọn họ.

Hồi 39

Vấn Thiên Vô Ngữ

Lưu Dụ nhẹ nhàng mở cửa ra. Hình bóng chiếc lưng thon thả đẹp đẽ của Vương Đạm Chân xuất hiện trước mắt gã.

Mái tóc đen tuyền tuyệt đẹp của nàng nhẹ nhàng buông bên hai bờ vai thon, phối hợp một cách tuyệt diệu với chiếc áo khoác trên vai và chiếc quần phủ dài kín cả đôi chân trần.

Lưu Dụ biết rằng mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên cảnh đẹp động lòng người trước mắt. Lưu Dụ luôn biết rõ do một tư tưởng xã hội xấu xa thâm căn cố đế, gã thật không thể vọng tưởng cưới vị đệ nhất mỹ nữ cao môn đại tộc cao vời kia làm vợ. Vương Đạm Chân và gã hoàn toàn là những người ở hai thế giới khác nhau.

Địa vị của nàng ở tít trên cao gã không thể với tới. Đáng tiếc thân phận cao quý đó tịnh không mang lại cho

nàng hạnh phúc. Vì vậy nàng phải từ bỏ thế giới thân thiết đó của mình sang một bên, thì sau này nàng mới có thể có được một cuộc đời hoàn toàn mới.

Thời khắc gã mở cánh cửa khoang thuyền, cũng tựa như là mở cánh cửa bí đạo đi vào thế giới của nàng, rồi đưa nàng theo lối đó rời bỏ thế giới cũ. Cảm giác đó thật tuyệt diệu vô cùng. Tại thời khắc đó, Lưu Dụ biết rằng mình đã hoàn toàn chìm sâu vào trong tình yêu với Vương Đạm Chân. Tất cả những việc khác đều không quan trọng.

Vương Đạm Chân chăm chăm nhìn vào bầu trời sao ngoài cửa sổ, một chút cũng không biết sau lưng mình đã xuất hiện một người.

Thuyền khê cựa mình, cuối cùng cũng đã khởi hành.

Lưu Dụ vội vã bước lên, khẽ giọng gọi: "Đạm Chân, Lưu Dụ đến rồi."

Thân hình tuyệt đẹp của Vương Đạm Chân rung động, như con chim đang run sợ quay đầu nhìn lại sau. Không ngờ mặt nàng đầy lệ, nguyên lai nàng đang khóc thầm. Nàng ngạc nhiên tới mức há to miệng ra mà không thể thốt được lời nào, thần sắc như không thể tin nổi.

Lưu Dụ thấy bộ dạng nàng như hoa ướm trong mưa như vậy, con tim ngập tràn lòng xót thương vô hạn. Tất cả những rào cản, giai cấp xã hội, cách trở địa vị thân phận, đều như không còn tồn tại, gã lao tới như chớp.

Vương Đạm Chân đem hết khí lực toàn thân nhào vào lòng gã, như thể dù chết cũng không buông.

Lưu Dụ cảm thấy cơ thể nàng run rẩy trong lòng mình, vội tham lam tìm mùi thơm của nàng rồi ngấu nghiến hôn chặt.

Vương Đạm Chân đáp lại mãnh liệt, tựa như là phát tiết toàn bộ đau khổ dồn ép trong lòng ra ngoài.

Lưu Dụ dần dần hồi lại, rời môi nàng ra, ngẩng nhìn đôi mắt đẹp đang khép hờ và thần thái rung động lòng người của nàng khi đang thờ hờn hển rồi nói: "Mọi chuyện khổ nạn đã thành quá khứ, ta hôm nay tới đưa nàng đi đây. Chúng ta hãy cùng đến Biên Hoang Tập. Bọn ta mãi mãi không còn chia lìa."

Vương Đạm Chân sắc mặt trắng bệch, như tỉnh lại từ một giấc mộng đẹp, lắc đầu đáp: "Không thể!"

Lưu Dụ thẳng thốt vội vã hỏi gấp: "Gì cơ? Thời gian không có nhiều. Chúng ta phải lập tức đi ngay."

Vương Đạm Chân mở to đôi mắt đẫm lệ, đau đớn nói: "Muộn quá rồi!"

Lưu Dụ hoàn toàn không biết đã phát sinh chuyện gì, trong đầu hoảng loạn hỏi: "Tại sao lại là muộn quá?"

Dòng lệ nóng của Vương Đạm Chân không kìm nổi lại trào ra hai bên mắt. Nàng lấy hết sức ôm chặt lấy gã, trong tim tan nát đáp: "Hoàng thượng chết rồi. Nếu thiếp không thành người của Hoàn gia, Tư Mã Đạo Tử sẽ đem cả nhà thiếp ra tru di diệt tộc. Dụ lang à, Đạm Chân không có lựa chọn nào rồi. Chàng đi đi."

Lưu Dụ như bị sét đánh, toàn thân kịch chấn, trừng trừng nhìn Vương Đạm Chân như không thể tin nổi những gì nàng vừa nói.

Đây là hiện thực tàn nhẫn mà gã không thể tiếp thụ nổi.

Vương Đạm Chân thoát ra khỏi lòng gã, ngọc chương vô lực áp vào bộ ngực rộng của gã, cất giọng thốn thức: "Thiếp muốn chàng ghi nhớ chuyện này. Bất luận thân thể thiếp ở chỗ nào, cách chàng bao xa, trong tim thiếp chỉ có một bóng hình của Dụ lang mà thôi. Chàng mau đi đi. Tiểu Linh sắp quay lại rồi."

Lưu Dụ phát giác cả người mình đang rung lên, nước mắt không kìm được trào ra ướt đầy cả khuôn mặt. Gã không thể nói được lời nào.

Vương Đạm Chân lại nhào vào lòng gã, hai tay vòng rít lấy chiếc cổ thô tráng, mặt đẹp ảm đạm nói: "Thiếp mỗi ngày đều mong ngóng Dụ lang đến mang thiếp đi. Ai có thể ngờ sự việc phát triển đến thế này? Đạm

Chân tuyệt không thể vào lúc này để mặc người thân bỏ đi rồi trở thành tội nhân của cả gia tộc, cũng không thể bắt nhần nhìn cha già một thân một mình vật lộn. Dụ lang hãy quên thiếp đi. Sau này không biết thiếp là ai nữa thì càng tốt."

Đầu óc Lưu Dụ trở nên trống rỗng, toàn thân choáng váng bồng bềnh. Gã không còn chút sức lực, như bị đâm mạnh trong tim. Mọi sự xong hết rồi, không có nàng, có được cả thiên hạ để làm gì đây?

Thân thể của nàng đang trong vòng tay gã là sự thật hiện hữu. Mất nàng là chuyện không thể tưởng tượng nổi. Gã không ngờ đó lại là hiện thực tàn khốc không thể cải biến.

Cánh cửa đột ngột mở ra. Yến Phi như tia chớp lách vào, tấn tốc tiến lại gần hai người, đưa một tay ra nắm lấy khuỷu tay Lưu Dụ, nhìn Vương Đạm Chân nói: "Đây là cơ hội cuối cùng."

Vương Đạm Chân đẩy Lưu Dụ ra. Đôi mắt đẹp xạ xuất thần sắc kiên định, nàng kiên quyết đáp: "Mang chàng đi đi. Giúp thiếp chăm sóc hộ chàng."

Có tiếng bước chân vang lên ở hành lang bên ngoài, từ xa đang bước đến gần. Nghe tiếng bước chân thì có khoảng ba bốn người.

Lưu Dụ ngây ngốc nhìn Vương Đạm Chân, đôi môi run bần bật.

Vương Đạm Chân đưa tay ra chạm vào mặt Lưu Dụ một lần cuối, lòng như dao cắt nói: "Đạm Chân chỉ biết trách mình bạc mệnh. Xin hẹn đến kiếp sau được cùng với Dụ lang tiếp tục mối duyên này."

Rồi nàng quay sang Yến Phi nói: "Mau mang chàng đi đi."

Người đang đến đã dừng lại ở ngoài cửa.

Yến Phi không do dự nữa, nắm lấy Lưu Dụ theo cửa sổ lướt ra ngoài, lao xuống dòng nước sông lạnh ngắt.

Nhìn bóng quan thuyền của Vương Đạm Chân khuất xa dần đã nửa canh giờ, Yến Phi vẫn ngồi cạnh Lưu Dụ đang ngáy ngốc, không biết nói gì để có thể an ủi được gã.

Ánh mắt Lưu Dụ thẫn thờ nhìn sang bờ bên kia, nhẩn thần trống rỗng xa vắng. Yến Phi biết gã đang nhìn vào vô định, trong đầu óc hoàn toàn là hư không. Gã chỉ còn là một cái xác không hồn.

Cú đánh này thật vượt quá sự tưởng tượng của con người, vừa vô tình vừa tàn nhẫn.

Yến Phi lúc này quả thực đã manh nha ý nghĩ cưỡng ép Vương Đạm Chân đi theo. Chàng không thể ngồi nhìn Lưu Dụ bị mất Vương Đạm Chân, để gã nhìn nữ tử tốt đẹp cao quý đó lọt vào trong bàn tay tên lang tâm cầu phế Hoàn Huyền. Nhưng cuối cùng chàng đã tôn trọng quyết định của nàng, đồng thời cũng kính phục trước ý nguyện hy sinh thân mình vì gia tộc đó.

Chuyện này cứ từ từ diễn ra ngay trước mắt mà bọn họ không biết phải làm gì.

Chàng là người hiểu rõ nhất tâm tình Lưu Dụ, bởi vì chàng đã từng trải qua sự thống khổ đó. Nhưng tao ngộ của chàng không thể so được với Lưu Dụ, bởi vì chuyện của Lưu Dụ đã thành bi kịch không bao giờ có thể vãn hồi, chỉ có thể đau khổ suốt đời.

Lưu Dụ thở hắt ra một hơi, dù nét mặt vẫn như tượng gỗ, nhưng đôi mắt đã hồi phục lại chút thần thái, buồn bã nói: "Ta không sao đâu."

Không hiểu sao Yến Phi không biết trả lời thế nào.

Lưu Dụ nhìn chàng: "Ta thật sự không sao mà."

Yến Phi thà thấy hần khóc lóc một hồi còn tốt hơn nhiều việc đè nén nỗi bi thương rồi giấu kín ở trong lòng.

Lưu Dụ chậm chậm thở ra một hơi, trầm giọng nói: "Ta chưa chấp nhận là kẻ thua cuộc. Vĩnh viễn không

chấp nhận. Sẽ có một ngày ta bắt Hoàn Huyền trả lại ta gấp trăm gấp nghìn lần, sẽ có một ngày Đạm Chân quay trở lại bên ta."

Không hiểu sao trong lòng Yến Phi bỗng thấy ớn lạnh, không phải vì những điều Lưu Dụ nói, mà vì thần thái khi gã nói ra. Mỗi câu mỗi chữ như tích tụ toàn bộ sức lực bản thân, kèm theo một nỗi hận dùng hết nước trong thiên hạ cũng không rửa trôi đi được.

Yến Phi thở dài: "Người có phải đang thấy lão thiên gia đối với người không công bằng? Lão thiên gia đúng là có lúc thật quá thể."

Lưu Dụ xuất hiện thần thái cay đắng chậm rãi đáp: "Khắp nơi đều không tồn tại cái gọi là công bằng. Người trong cao môn đại tộc từ khi lọt lòng đã là người ở trên cao một bậc, bọn ta xuất thân lam lũ đã được định rõ sẽ thành trâu ngựa cho bọn họ, chịu đựng roi vọt, đâu có công bằng. Bất quá ta chắc chắn không chấp nhận số phận, sẽ có một ngày ta thay đổi lại tất cả mọi sự."

Rồi gã trừng mắt nói: "Bờ bên kia là Biên Hoang. Sự nghiệp của ta sẽ từ nơi vô thiên vô pháp đó mà triển khai. Kẻ nào cản trở ta, ta sẽ giết chết kẻ ấy."

Yến Phi cười khỏ: "Ta hiểu tâm tình của người."

Lưu Dụ gật đầu nói: "Yến Phi vĩnh viễn là bằng hữu của Lưu Dụ này. Đạm Chân sẽ thành bí mật riêng trong lòng của ta. Sau hôm nay tuy không bao giờ nhắc lại nữa, nhưng trong tim ta vĩnh viễn không bao giờ quên nàng."

Yến Phi đáp: "Ta sẽ vì người mà giữ kín bí mật này."

Lưu Dụ cảm kích liếc nhìn gã một cái, hít vào một hơi thật dài nói: "Sau trận thắng ở Phì Thủy, vận xấu cứ như lệ quỷ quấn chặt lấy bọn ta. Trước tiên Biên Hoang Tập rơi vào tay địch. Thiên Thiên bị bắt lên phương bắc. An công và Huyền soái trước sau qua đời. Bắc Phủ Bình bị phân liệt. Biên Hoang Tập sau đó lại bị mất lần thứ hai. Đến tối nay lại phải trở mặt nhìn người yêu nhất trong lòng mình chui vào miệng hổ. Tất cả mọi chuyện đều làm cho người ta không thể làm được gì, rốt cục phải chọn đi vào con đường đấu tranh. Chúng ta sẽ mãi mãi kiên cường, chiến đấu cho đến hơi thở cuối cùng."

Yến Phi đáp: "Không cần thiết phải bi quan như thế. Mục tiêu cấp thiết sống còn bây giờ tạm thời không là thu hồi lại Biên Hoang Tập mà phải xoay chuyển lại cục diện. Người vẫn còn là chủ soái của hoang nhân, cần phải phấn chấn lên."

Tinh quang trong hai mắt Lưu Dụ bắt đầu ngưng tụ lại. Gã trầm giọng nói: "Trận chiến giành lại Biên Hoang Tập trong tương lai tuyệt không hề dễ dàng. Đối thủ của chúng ta chẳng những có Nhiếp Thiên Hoàn, Diêu Trường, Hách Liên Bột Bột, mà còn có kẻ đến giờ vẫn luôn chiếm thế thượng phong là Mộ Dung Thủy. Mộ Dung Thủy tuyệt không để Biên Hoang Tập lọt vào tay chúng ta một lần nữa. Đây không chỉ là vấn đề bố trí chiến lược mà còn là vấn đề của thể diện. Hắn cần phải chứng minh cho Thiên Thiên thấy Yến Phi người tuyệt không bao giờ bằng được hắn."

Yến Phi trong lòng vui mừng, hiểu rõ Lưu Dụ không phải đang sợ việc khó mà là đang hồi phục lại đầu chí, khẳng khái đối diện với hiện thực đáng sợ trước mắt. Cũng cảm thấy gã có tâm ý giúp chàng đoạt lại Thiên Thiên, vì vậy mới phân tích hình thế trước mắt một cách sâu sắc như vậy.

Nói cho cùng chàng thật sự cũng sợ đối diện với hiện thực, nên đành phải nhắm mắt tin bừa rằng có thể đoạt lại Biên Hoang Tập, rồi phối hợp với Thác Bạt Khuê triển khai đại kế cứu Kỷ Thiên Thiên. Sự thật thì kể cả khi lương thảo binh khí của bọn họ được cung ứng một cách dồi dào, thực lực vẫn thấp hơn bên địch, ai sáng mắt đều biết cơ hội thành công đoạt lại Biên Hoang Tập vô cùng nhỏ bé.

Không một ai ủng hộ hoang nhân. Tư Mã Đạo Tử tịnh không phải vì ủng hộ bọn họ mà hoà giải, chỉ là muốn lợi dụng bọn họ áp chế Lương Hồ Bang, làm Hoàn Huyền không cách nào phong toả được thượng du của Kiến Khang.

Lưu Lao Chi cũng không ủng hộ hoang nhân. Sở dĩ hắn bắt ép Lưu Dụ lập thẻ nếu không thu phục lại được Biên Hoang Tập thì vĩnh viễn không được quay về thực chất cũng là một cách trục xuất Lưu Dụ đi mà thôi.

Nếu một ngày thất bại trong việc đoạt lại Biên Hoang Tập, chàng và Lưu Dụ khi đó sẽ biến thành những hoang nhân trắng tay thật sự, mất đi tất cả mọi thứ kể cả hy vọng.

Yến Phi mặc nhiên im lặng, sâu sắc cảm nhận câu nói "đến tận hơi thở cuối cùng" tràn đầy tư vị chua chát của Lưu Dụ.

Lưu Dụ thở dài: "Huyền soái thật đã quá xem trọng Lưu Dụ ta. Không có cây đại thụ Bắc Phủ Bình che chở, thuyền đội yếu nhược của bọn ta hoàn toàn nằm phơi lưng ra cho Lưỡng Hồ Bang công kích. Nếu ta tính không sai, chiến hạm của Lưỡng Hồ Bang sẽ tập trung ở Sào Hồ. Chỉ cần thuận dòng theo Hoài Thủy đi lên phía bắc, hai ngày là bọn chúng có thể tấn công căn cứ địa ở Tân Nương Hà của bọn ta. Một khi Tân Nương Hà bị mất, chúng ta tất bị cắt đứt mọi liên hệ với phương nam, không tiếp nhận được sự giúp đỡ khăng khải của Khổng Tĩnh nữa. Chuyện này cần phải được giải quyết trước tiên, nếu không bọn ta sẽ rơi vào thế bị cô lập rồi cuối cùng là thất bại."

Yến Phi thật sự không hiểu Lưu Dụ sao có thể tính toán được như thế. Gã nhanh chóng thoát ra từ chỗ đau khổ tuyệt vọng, trở lại thành một chủ soái tinh minh của hoang nhân, lạnh lùng phân tích tình thế hiện tại.

Chàng hỏi: "Có nên nhờ Hồ Bân ở Thọ Dương giúp đỡ không?"

Lưu Dụ lắc đầu kiên quyết: "Ta đã hạ bút ký quân lệnh trạng, tất phải theo quân luật mà làm, vậy mới có thể lấy được sự kính trọng từ trên xuống dưới của Bắc Phủ Bình, cũng có thể dạy cho Lưu Lao Chi biết rằng Lưu Dụ ta không phải là cục bùn. Làm sao có thể đánh bại Lưỡng Hồ Bang đây?"

Thần sắc Yến Phi bỗng nhiên hơi đổi, quay đầu nhìn về hướng thượng du bờ bên kia.

Lưu Dụ nhìn vào nơi mục quang chàng chiếu đến. Ở bờ bên kia chỗ cách Hoài Thủy khoảng một dặm loáng thoáng truyền lại thanh âm tiếng chim kêu và tiếng vỗ cánh nháo nhác.

Hai người nhìn nhau một cái, đều cảm thấy có chuyện rất không bình thường.

Yến Phi đứng lên như chớp nói: "Đây là lúc thám tử xuất động rồi."

Hai người ẩn thân trên một đồi nhỏ mọc đầy cây cối, nhìn từng đội từng đội kỵ binh vượt rừng mà đi, hướng về phía hạ du của Hoài Thủy.

Tính toán ước lượng, đội nhân mã này tầm năm ngàn người.

Yến Phi ghé sát tai Lưu Dụ thì thào: "Là nhân mã nơi nào?"

Lưu Dụ khẽ giọng đáp: "Là binh lính đến từ Kinh Châu."

Yến Phi hít vào một luồng khí lạnh hỏi: "Là nhân mã của Hoàn Huyền sao? Lần này thì hỏng rồi."

Lưu Dụ cười nói: "Để cho chúng ta vô tình bắt gặp, thì không phải chuyện xấu mà lại là chuyện tốt. Ta bỗng nhiên nảy ra cảm giác lịch sử sẽ tái hiện. Hồi ta vội từ Biên Hoang Tập trở về, cũng vô tình bắt gặp binh lính của Khương nhân, tạo nên cục diện chiến thắng ở Phì Thủy."

Yến Phi ngạc nhiên liếc gã một cái. Lúc này Lưu Dụ đối với việc mất Vương Đạm Chân bộ dạng cứ như chuyện đó chưa từng bao giờ xảy ra.

Lưu Dụ hậm hực mắng: "Con mẹ lão Lưu Lao Chi, rõ ràng đã sớm ước định cùng với Hoàn Huyền, khoanh tay cho hắn trước tiên diệt Đại Giang Bang rồi đem hoang nhân bồi táng theo. Lũ kỵ binh này rõ là phối hợp cùng với chiến thuyền của Lưỡng Hồ Bang, từ hai đường thủy lục liên hợp tiến công Tân Nương Hà. Ta chửi mửi tám đời tổ tông nhà hắn. Ta sẽ dạy cho bọn chúng biết thế nào là đánh trận."

Yến Phi nói: "Bọn ta phải nhanh chóng lập tức quay lại Tân Nương Hà, chuẩn bị nghênh chiến."

Lưu Dụ mười phần tự tin đáp: "Đội kỵ binh này dùng phương thức hành quân ngày nghỉ đêm đi. Bọn ta có

thể phán đoán xem chúng đi tới phụ cận Tân Nương Hà như thế nào. Chỉ cần biết rõ địa điểm chúng vượt sông Hoài Thủy thì ta sẽ cho chúng bỏ cơm bỏ cháo mà chạy."

Yến Phi hỏi: "Ứng phó với sự công kích trên thủy lộ của Lưỡng Hồ Bang như thế nào?"

Lưu Dụ nói: "Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn xuất ra chiêu này vô cùng thâm độc. Khi quân lính đã ở phụ cận của Tân Nương Hà thì thuyền đội của Lưỡng Hồ Bang sẽ thúc trống kéo đến theo thủy lộ nhằm đánh lạc hướng chúng ta. Tiếp đó phục binh theo đường bộ tấn công Tân Nương Hà, làm bọn ta không chống nổi phải chịu thất bại hoàn toàn. Chỉ cần bọn ta trước tiên đánh bại đội quân năm nghìn người này, sẽ có cơ hội lớn chặn đường rồi đánh bại thuyền đội của Lưỡng Hồ Bang, đoạt lấy vũ khí lương thực, đảm bảo duy trì căn cứ địa duy nhất của chúng ta ở phía nam."

Yến Phi nhíu mày hỏi: "Giả như Lưu Lao Chi hận quá hoá giận, phái người tiến đánh Tân Nương Hà, kết quả cũng có khác gì đâu?"

Lưu Dụ đáp: "Ta quá hiểu con người Lưu Lao Chi này. Bởi vì sinh tiền Huyền soái có quan hệ với Đại Giang Bang, hẳn tuyệt không thể bất chấp tiếng phản đối ở trong quân, nhắm mắt đối phó với Đại Giang Bang. Hơn nữa hiện giờ hẳn lo cho mình cũng không xong, đang do dự không biết nên dựa vào phương nào, nên trong một giai đoạn ngắn hẳn sẽ không có hành động gì. Phì, quân lệnh trạng hạn chế ta, cũng hạn chế cả hẳn. Hẳn cũng không thể nhúng tay vào việc của hoang nhân bọn ta."

Yến Phi thoát được sự lo lắng ở mặt này bèn nói: "Bước tiếp theo bọn ta tiến hành thế nào?"

Lưu Dụ cười đáp: "Ta biết ngươi tuyệt không phải là người không có chủ kiến. Hiện tại ngươi có ý tốt, không ngừng đưa ra câu hỏi để ta phải bận rộn suy nghĩ. Đừng lo, lão bằng hữu của ta ời, ta thật sự không sao, so với trước còn cứng cõi hơn nhiều. Nếu không hiểu được nhân thế này chỉ có cường quyền mà không có công lý, ta chẳng phải vô dụng sao?"

Yến Phi cười khỏ: "Ngươi quả thật đã tỉnh táo lại, còn có phần quá nữa là khác. Được rồi, ta không lo lắng nữa."

Nhìn đội kỵ binh cuối cùng vượt qua rừng rậm, Lưu Dụ nắm vai chàng nói: "Mời lão ca ngươi lập tức sử dụng tuyệt thế thân pháp trở về Tân Nương Hà, đại diện cho ta truyền đạt tới Giang Văn Thanh ý nguyện để cho Đồ Phụng Tam chỉ huy tác chiến. Chỉ cần ngươi nói với lão Đồ tình huống hiện tại, lão nhất định sẽ tìm ra một sách lược tốt nhất."

Yến Phi hỏi lại: "Ngươi thì sao?"

Lưu Dụ đáp: "Ta sẽ thi triển bản lĩnh đặc biệt của mình, theo chân kỵ binh của Hoàn Huyền, nắm rõ hư thực của chúng. Khi ta phát hiện được địa điểm chúng vượt sông sẽ quay về báo cho bọn ngươi biết, hy vọng lúc đó nhân mã đã chờ đợi sẵn sàng, có thể đánh cho địch nhân một trận tan tác."

Yến Phi vỗ vỗ vào vai gã rồi lập tức ly khai.

Lưu Dụ đợi cho đến khi Yến Phi bỏ đi thật xa rồi bỗng nhiên gục xuống, ngồi rũ dúi trên nhánh cây đó, nước mắt đầy mặt, lại không dám phát ra tiếng khóc, chỉ vùi mặt vào hai lòng bàn tay, thổn thức không thành tiếng.

Gã đã phụ mỹ ý và kỳ vọng của Vương Đạm Chân. Giả như ngày đó gã bất chấp tất cả cùng nàng bỏ đi, Tạ Huyền không cản trở gã, chuyện tối nay đã không bao giờ xảy ra.

Hay giả thiết trước khi Tư Mã Diệu chết gã tìm gặp Vương Đạm Chân, nàng đã không phải đối diện với vận mệnh thê thảm như thế.

Chỉ đáng tiếc gã đã bỏ qua cơ hội.

Trong tim hẳn trào nên bi hận không thể kìm nén, thống hận Hoàn Huyền, thống hận cả một xã hội bất công. Có điều nếu gã trở thành ông chủ của phương nam, cũng không thể cải biến được tập quán đã ăn sâu vào gốc rễ này.

Chỉ có kẻ mạnh mới có thể làm chủ được vận mệnh của mình.

Đây sẽ là lần cuối cùng gã đau khổ khóc lóc vì tình. Gã sẽ từ giờ trở đi sẽ luôn kiên cường cứng rắn.

Sau này bất cứ kẻ nào cản trở gã sẽ chỉ có thể nhận được cái chết.

Hồi 40

Hoang Ngoại Tự Nghĩa

Yến Phi vội lên đường ngay trong đêm, lúc trời sáng đến được chỗ Tân Nương Hà và Hoài Thủy gặp nhau.

Tối hôm qua chàng mặc sức phóng như bay vì chàng buộc phải sớm đến nơi, đồng thời cũng mượn dịp làm vui đi nỗi phần hận bất bình trong lòng đối với việc Vương Đạm Chân bị bức đến Kinh Châu làm thiếp cho Hoàn Huyền vì cảm nhận bản thân cũng đã chịu qua cảnh huống tương tự.

Từ sau khi Phù Kiên nam lai, tình thế biến chuyển đã cuốn chàng vào thời đại chiến loạn vô tình, cùng Kỷ Thiên Thiên rơi xuống dòng sông tình ái. Đến giờ phút này, chàng đã ngày càng lún sâu vì vậy phải phát huy năng lực toàn thân kiên trì đi tiếp, cho đến lúc thắng lợi hoàn toàn.

Sự uy hiếp của Tôn Ân càng khiến chàng như ngồi trên kim châm, cảm thấy nguy cơ tứ bề, sát ý vây phủ.

Bất quá đêm qua chạy hết tốc lực lại khiến cho chàng tiến vào ở trong một trạng thái kỳ dị, xuyên rừng băng đồng, vượt núi qua sông, đem tất cả phiền não trong đầu bỏ lại đằng sau, hiện giờ trong lòng chỉ còn lại có tình yêu đối với Kỷ Thiên Thiên.

Mặc kệ sự thật tàn khốc bất nhân như thế nào, trừ phi rút kiếm tự tận nếu không mỗi người đều phải tiếp tục sống, còn cần ra vẻ như chưa phát sinh bất cứ chuyện gì, thời gian không cho phép bất luận kẻ nào có khoảng trống chuốc buồn chuốc khổ. Giống Lưu Dụ mới mất đi Vương Đạm Chân, gã vẫn phải đè nén đau thương lo chu toàn việc địch nhân đến xâm phạm. Sinh mạng bao giờ cũng khiến người ta cảm thấy bất lực.

Sau khi chạy rất nhanh gần trăm dặm, chàng thấy không có cảm giác mệt nhọc, tinh thần cùng thể lực đều có một cảm giác mới rung động lòng người. Hồi tưởng lại tình huống chạy như bay đêm qua, giống như cùng bơi cùng múa với thiên địa, có Kỷ Thiên Thiên lặng lẽ bầu bạn với chàng trong tim làm cho chàng không có một chút cảm giác cô quạnh. Chàng không còn đơn độc tác chiến, bất luận cô đơn thế nào thì với hình bóng Kỷ Thiên Thiên vĩnh viễn ở trong lòng để cùng chàng đối đầu với Tôn Ân, vốn là người rất có thể là địch nhân đáng sợ nhất trên đời.

Yến Phi dùng hai nhánh cây nhẹ nhàng lướt qua Hoài Thủy, chàng đang muốn men theo Tân Nương Hà mà đi, bất chợt nảy sinh cảm giác liền dừng lại bên bờ.

Bốn bóng người từ trong rừng rậm bên cạnh lao ra nghênh đón kêu đích danh chàng.

Yến Phi ngậy người nhìn.

Kẻ đến chính là Đồ Phụng Tam, Cao Ngạn và người chàng không ngờ sẽ gặp tại nơi này đó là Mộ Dung Chiến và Trác Cuồng Sinh.

Cao Ngạn kêu to lên: "Lưu tiểu tử đâu ? Hy vọng y không bị Lưu Lao Chi bắt đưa đến trong quân lao!"

Nhớ tới Lưu Dụ, Yến Phi lại buồn một hồi, nhưng chỉ có thể giấu kín tâm sự trong lòng.

Chàng cười đáp lời: "Chính vì cuộc đại chiến sắp tới của chúng ta mà tiểu Lưu phải làm tốt việc chuẩn bị. Mẹ ơi! sao các người lại đến nơi này ? Đừng nói với ta là bị địch nhân bức đành lưu vong đến đây."

Mộ Dung Chiến bước đến trước mặt chụp lấy hai tay chàng, lộ ra sự kích động khi chiến hữu trùng phùng, mừng rỡ nói: "Cũng không sai nhiều lắm, thực ra địch nhân của chúng ta lại là tuyết lớn, tuyết rơi liền ba

ngày làm chúng ta bị đói rét buộc phải rời khỏi vùng Vu Nữ Khâu đến phương nam tránh tuyết. Con bà nó! Ở đây cũng trời lạnh đất đóng băng như thế, may mà bao tử có thể được no."

Trác Cuồng Sinh đi đến cạnh chàng, vỗ mạnh vào lưng hưng phấn nói: "Tên tiểu tử nguoi đã thành thiên hạ đệ nhất cao thủ, là quang vinh của tất cả Hoang nhân chúng ta. Cũng may nhờ trận tuyết lớn rơi liên tục ba ngày, chúng ta dù chịu khổ hết chỗ nói nhưng cũng làm tê liệt hành động bao vây từ bốn phương tám hướng của địch nhân, chúng ta dựa vào địa thế quen thuộc đột vây đảo tảo. Bây giờ Tân Nương Hà nhiệt náo giống như Biên Hoang tập, chỉ hận người thì nhiều nhưng lại không có chỗ dùng, chỉ tiêu hao khá nhiều lương thực trân quý."

Đồ phụng Tam nói: "Đừng trách bọn họ không tiếp tục kiên trì trú tại Vu Nữ Khâu, người có thể cầm cự thêm một đoạn thời gian nhưng chiến mã lại không thể tiếp tục."

Yến Phi mừng ra mặt nói: "Sao ta lại trách bọn họ, mừng còn không kịp nữa là, ta lo lắng chính là không đủ nhân thủ khó có thể ứng phó với địch nhân, bây giờ không cần phải lo nữa."

Đồ phụng Tam trầm giọng: "Phát hiện hành tung địch nhân phải không?"

Trác Cuồng Sinh xen vào: "Chúng ta vào trong rừng ngồi xuống hãy nói, năm tên Hoang nhân đứng ở vùng đất không thuộc biên hoang còn ra thể thống gì nữa?"

Trong tiếng cười và chửi mắng, năm người đi sâu vào trong rừng cây.

Trác Cuồng Sinh tịnh không khoa trương tình hình nhiệt náo của cứ địa Tân Nương Hà của Đại Giang bang. Ở khúc sông đậu gần năm mươi chiếc thuyền lớn nhỏ, làng chài mọc lên những lều bạt xen kẽ lấp đầy khu đất trống giữa các ngôi nhà, làn khói bếp bốc lên nơi nơi, khung cảnh lạ lùng và hưng thịnh giống như chuyển Biên Hoang tập đến nơi này. Tính sơ qua số người tập trung ở đây lên đến hai, ba vạn.

Mặc dù đông đúc nhưng lại đem đến cho người ta cảm giác náo nhiệt, hòa bình an lạc và không có một chút hỗn loạn. Người không rõ nội tình chỉ cần tưởng tượng những người tụ tập ở đây không phải võ sỹ gan góc đầy mình, mà là giang hồ nhi nữ nam trộm cắp, nữ hát xướng, hoặc lưu manh chuyên trộm gà bắt chó, những kẻ buôn lậu, đào phạm bị quan phủ các nơi truy nã, đồng thời cũng sẽ không thể lý giải nổi việc họ tuân thủ quy củ.

Chỉ có Hoang nhân mới hiểu được chính mình, trong lòng mỗi người đều biết rõ lối thoát duy nhất là thu phục Biên Hoang tập. Sự thật bọn họ là người bị tình thế bức bách, dù lần đầu tiên đến Biên Hoang tập trong lòng mỗi người đều có dụng tâm thừa nước đục thả câu, nhưng trải qua hai lần bị chiếm đóng, được kêu gọi và cảm hóa bởi tình cảm sâu đậm và cao thượng của Kỳ Thiên Thiên, đều khiến bọn họ triệt để cảm nhận được chỉ có Biên Hoang tập mới là nơi họ nương náu, hưởng thụ sự tự do, công bằng và chính nghĩa chưa từng có ở bất kỳ địa phương nào.

Nơi trung tâm bến tàu, Phi Điều kỳ do Kỳ Thiên Thiên thiết kế tung bay trên không trung cao khoảng bảy tám trượng, tượng trưng cho trái tim của tất cả Hoang nhân, thống nhất dưới lá cờ đại biểu cho tự do và công nghĩa của Biên Hoang tập.

Yến Phi vừa đến nơi lập tức gây nên sự náo động, chàng không chỉ là đại công thần trăm sát Trúc Pháp Khánh mà còn là đệ nhất hảo hán không thể thay thế trong lòng Hoang nhân.

Hoang nhân dùng cách thức riêng của họ kêu gọi reo hò, sỹ khí dâng cao đến cực điểm, cao hơn bất kỳ thời điểm nào trước đây tại Biên Hoang tập. Cho dù là người đàn độn không lạnh lẽo đi chăng nữa, cả trái tim họ cũng hòa cùng một nhịp với trái tim sục sôi nhiệt huyết của các Hoang nhân khác.

Thành viên Chung Lâu nghị hội Diêu Mãnh, Giang Văn Thanh, Trình Thương Cổ, Phí Nhị Phiết, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân một nhóm người cùng nghênh đón Yến Phi vào chủ đường của căn cứ, lập tức cử hành hội nghị lần đầu tiên sau khi Biên Hoang tập bị chiếm đóng. Bàn Nghĩa, Tịch Kính, Âm Kỳ, Phương hồng Sinh, Cao Ngạn, Đinh Tuyên cũng được phép dự thính.

Yến Phi ngồi ở một đầu chiếc bàn gỗ vuông dài hai trượng, Trác Cuồng Sinh làm chủ trì cuộc họp ngồi ở đầu đối diện, những người khác thì ngồi ở hai bên, những người dự thính ngồi thành một dãy ở phía sau, mọi thứ

vẫn theo quy củ Chung Lâu nghị hội.

Trước khi hội nghị bắt đầu, Trác Cuồng Sinh đề nghị mọi người đứng dậy mặc niệm những Hoang nhân bất hạnh bị giết tại Biên Hoang tập, sau đó cho Yến Phi báo cáo tình hình mới nhất.

Báo cáo hoàn tất, Trác Cuồng Sinh cười khà khà nói: "Cái này gọi là ông trời giúp ta, chúng ta đang lo làm thế nào đánh gục được Lưỡng Hồ bang trên mặt nước, gã lại đến trước cửa mang lại cho chúng ta thời cơ trời ban."

Giang Văn Thanh ném ánh mắt sang Đồ Phụng Tam nói: "Muốn đánh bại Lưỡng Hồ bang, trước tiên phải đối phó với đội nhân mã đến tập kích của Hoàn Huyền, Đồ đương gia có ý kiến thế nào?"

Tất cả mọi người hiểu được hàm ý đằng sau mấy câu của Giang Văn Thanh hỏi, bởi vì Đồ Phụng Tam một thời là người của Hoàn Huyền, nếu như đánh tan đội quân năm ngàn người của Hoàn Huyền sẽ đẩy quan hệ giữa Đồ phụng Tam và Hoàn Huyền rơi vào thế không thể vãn hồi.

Riêng Yến Phi tâm sự nặng nề, trước khi bắt đầu hội nghị, chàng truyền đạt ý nguyện của Lưu Dụ muốn Đồ Phụng Tam thống soái chiến dịch lần này với Giang Văn Thanh. Chàng đương nhiên nói rất uyển chuyển, chỉ ra Đồ Phụng Tam là người rất quen thuộc địch nhân, nhưng lúc ấy Giang văn Thanh lại không tỏ rõ ý kiến, bây giờ vừa mới bắt đầu đã hướng Đồ Phụng Tam truy hỏi, chính là muốn xem phản ứng của Đồ Phụng Tam rồi đưa ra quyết định then chốt có nên ưng thuận dùng Đồ Phụng Tam thành thống soái không.

Quan tâm nhất đến vấn đề này chính là Âm Kỳ, bởi vì điều này trực tiếp ảnh hưởng đến hướng đi của y.

Đồ phụng Tam cười nhạt nói: "Từ khi Hoàn Huyền cùng Nhiếp Thiên Hoàn kết minh quan hệ giữa bọn ta đã sớm rạn nứt, bây giờ sai người đến công đánh Tân Nương Hà, rõ ràng muốn đuổi tận sát tuyệt. Hừ! Đồ Phụng Tam ta là người có cừu tất báo, hôm nay tại nơi này ta công bố: Ta và Hoàn Huyền thề bất lưỡng lập, hấn không chết thì ta vong, không còn khả năng khác."

Trác Cuồng Sinh là người đầu tiên vỗ tay cổ vũ, mọi người theo đó hò reo trợ uy trong đường bầu không khí sôi sục cuồng nhiệt.

Giang Văn Thanh hân hoan nói to: "Tiện đây ta thay Lưu soái đề xuất chủ trương của huynh ấy, thỉnh nghị hội cùng nhau quyết định trận này do Đồ đương gia toàn quyền chỉ huy."

Chủ đường bỗng chốc lặng im.

Mộ Dung Chiến giơ tay tán thành đầu tiên, tiếp theo mọi người tới tấp giơ tay biểu thị đồng ý.

Đồ Phụng Tam thản nhiên đứng dậy nói dứt khoát: "Đa tạ các vị đã xem trọng tiểu đệ, Đồ Phụng Tam ta nhất định thể hiện hết khả năng, tuyệt không để cho các vị thất vọng."

Y lại đặc biệt hướng Giang văn Thanh tỏ lòng tạ ơn.

Yến Phi trong lòng vui mừng và yên tâm, rốt cuộc Hoang nhân cũng đoàn kết nhất trí, vì mục tiêu cộng đồng bỏ qua thành kiến người khác phái hệ, dùng thể trận tốt nhất nghênh chiến địch nhân, cũng có thể nhìn ra ảnh hưởng của Lưu Dụ đối với Giang Văn Thanh.

Trác Cuồng Sinh giọng hoan hỉ: "Thỉnh Đồ soái ra chỉ thị! Tất cả đều là huynh đệ tỷ muội, không cần nói lời khách khí."

Yến Phi đặt câu hỏi: "Hiện nay chúng ta có trong tay bao nhiêu chiến sỹ và chiến thuyền có thể dùng, về tình hình lương thực và vũ khí như thế nào?"

Đồ Phụng Tam đáp : "Chiến sỹ chúng ta có thể dùng khoảng chừng tám nghìn người, tình trạng tốt, về mặt binh khí không phải là vấn đề lớn, chẳng qua cung tên là thiếu nhất, xem ra không đủ ứng phó một trận thủy chiến quy mô lớn. May mắn có Hoàn Huyền quan tâm phái người mang cung tên đến đây!"

Diêu Mãnh và Cao Ngạn đồng thời vỗ tay, hét lên: "Nói hay lắm."

Trình Thương Cổ nói: "Còn về chiến thuyền thì có chiến thuyền Song Đầu đã tu bổ và mới đóng thêm mười hai chiếc, cộng thêm năm chiến thuyền Tư Mã Đạo Tử tặng, tổng cộng là mười bảy thuyền lớn. Ngoài ra chiến đĩnh cải tạo từ thuyền buôn cỡ nhỏ có hai mươi tám chiếc, chỉ cần cung tên không thiếu, thực lực như vậy cũng đủ phục kích đội thuyền Lưỡng Hồ bang."

Hồng Tử Xuân vỗ bàn quát: "Chúng ta lần này là được ăn cả ngã về không, không thắng không quay về."

Giang Văn Thanh điềm tĩnh nói: "Trận này chúng ta không thắng không được, bởi vì Lưu Lao Chi mới phái đặc sứ đến truyền đạt cảnh cáo nghiêm khắc của hắn, hạn cho chúng ta nội trong hai ngày phải rời khỏi những địa phương thuộc phía nam Dĩnh Thủy, nếu không hắn sẽ ra tay đối phó chúng ta, tuyệt không nhân nhượng."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Hắn phái ai đến truyền lời?"

Giang Văn Thanh đáp: "Người này kêu Lưu Tập, là đồng tộc của Lưu Lao Chi và cũng là tâm phúc của y làm đại diện, nên không thể hoài nghi."

Diêu Mạnh mở mồm mắng lớn: "Con bà nó Lưu Lao Chi! Trong thời khắc lúc này còn dờ dẫm giậu đồ bìm leo."

Đồ Phụng Tam sửa mình ngay ngắn hướng Yến Phi nói: "Yến huynh thấy như thế nào?"

Quần hùng Biên Hoang trước giờ luôn ở thế vừa hợp tác vừa cạnh tranh. Yến Phi biết rõ với sự thông minh của Giang Văn Thanh, trong lòng nàng sớm có phương án, chỉ là đem ra kiểm tra tài năng lãnh đạo của Đồ Phụng Tam xem phương pháp ứng biến của y.

Bèn mỉm cười nói: "Về thời gian có phần quá trùng hợp phải không?"

Cơ Biệt theo sau Hồng Tử Xuân vỗ chưởng lên mặt bàn biểu thị hàm ý đây lại là một chuyện khác, gã phần hạn nói: "Lưu Lao Chi rõ ràng muốn cùng Hoàn Huyền và Nhiếp thiên Hoàn liên thủ loại trừ chúng ta, hơn nữa không cần phí một binh một tốt lại có thể ngồi thu thành quả."

Yến Phi trước giờ không thích con người Cơ Biệt, bởi vì chàng không tán thưởng cách sinh hoạt xa hoa của gã, bất quá trải qua hai lần Biên Hoang tập bị chiếm đóng cùng chung hoạn nạn cách nhìn với gã dần dần thay đổi lại. Dưới áp lực loạn trong giặc ngoài, cho dù loại người tham luyến cuộc sống sung sướng, siêng ăn lười làm như Cơ Biệt cũng từ cuộc sống suy sụp mất tinh thần trở nên phấn chấn, việc nghĩa không từ cùng mọi người đồng cam cộng khổ, tác chiến đến cùng.

Trác Cuồng Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lưu Lao Chi muốn ép chúng ta rời khỏi Tân Nương Hà là nơi có thể phòng ngự quân sự, trong lúc vội vã vượt qua Hoài Thủy chạy đến Biên Hoang sẽ bị quân Hoàn Huyền mai phục bờ đối diện đột nhiên đánh úp, giết chúng ta một mảnh giáp không còn. Đội chiến thuyền của chúng ta sẽ do Lưỡng Hồ bang phụ trách thanh trừ, chiêu này quả thật ác độc phi thường."

Phí Nhị Phiết vừa vuốt râu vừa trầm giọng: "Chúng ta đã khám phá ra gian mưu của đối phương, đương nhiên có thể tương kế tựu kế đánh ngược lại cho bọn chúng toi bời tan tác, dần mất Lưu Lao Chi một chút."

Mộ Dung Chiến nói: "Như thế Kinh Châu quân sẽ không qua sông Hoài, chỉ phái thám tử giám thị động tĩnh, lựa lúc chúng ta qua sông trở về Biên Hoang sẽ đánh úp."

Mỗi người ngồi tại nơi đây đều là lão giang hồ thân kinh bách chiến, chỉ nghe lời truyền đạt của Lưu Lao Chi bắt chợt đoán ra sách lược của địch nhân, đương nhiên hiểu rõ Kinh Châu quân đang xuôi theo Biên Hoang tiến đến chỗ bọn họ mới là điểm quan trọng, nếu không rất có thể chịu tổn thất thâm trọng trong gian kế của địch nhân.

Nếu bọn họ muốn toàn bộ ly khai nhất định phải qua Hoài Thủy theo đường bộ trở về, tất cả chiến thuyền lớn nhỏ dùng để vận chuyển lương thực vật tư. Hai, ba vạn người tuy nhiều nhưng phần lớn là lão nhược, phụ nữ trẻ em, hoặc những người không đủ sức chiến đấu, hành động đã chậm chạp, do vậy mục tiêu lại càng rõ ràng, dù cho không có sự uy hiếp của Kinh Châu quân, cứ như thế quay về Biên Hoang khác gì tự tìm đường

chết. Lưu Lao Chi xác thực muốn dồn họ vào tuyệt lộ, cho nên trong lòng mỗi người đều nảy sinh cảm phần.

Giang Văn Thanh nói: "Ngoài tin xấu ra còn có một tin tốt, cứ địa của chúng ta tại Bí Hồ Dĩnh Thủy vẫn còn bình yên không tổn hại. Chỉ cần đánh bại Lưỡng Hồ bang, chúng ta có thể chiếm lại cứ địa Bí Hồ thay thế Tân Nương Hà."

Đồ Phụng Tam động dung: "Đây là tin tức rất tốt."

Bí Hồ vốn là nhánh sông Dĩnh Thủy nằm giữa Biên Hoang tập và Dĩnh Khẩu, ngày đó do Lưu Dụ dẫn đường đội thuyền Đại Giang Bang nấp ở đó trở thành kỳ binh tiềm phục, khiến bọn họ tạo ra chiến tích huy hoàng trong chiến dịch phản công Biên Hoang tập đầu tiên. Sau khi thu phục Biên Hoang tập, Giang Văn Thanh quyết ý phát triển căn cứ này cùng Biên Hoang tập và Tân Nương Hà tương trợ hỗ ứng. Hiện mười hai chiếc Song Đầu hạm bên ngoài, trong đó có tám chiếc tháo chạy trở về từ căn cứ Bí Hồ, trên đường đi cứu được không ít chiến sĩ đào vong.

Mọi người đang vì tìm cứ điểm dừng chân tại Biên Hoang mà đau đầu, lúc này nghe được báo cáo lập tức tinh thần phấn chấn.

Tịnh Kinh nói: "Đại tiểu thư một mực hoài nghi đó có lẽ là cái bẫy của địch nhân. Lưỡng hồ bang đã từng vì thế mà ném mùi đau khổ, chiếu theo lý không thể không biết sự tồn tại của căn cứ Bí Hồ."

Hồng Tử Xuân tiếp lời: "Chỉ cần suy đoán có thể là cạm bẫy, thì cạm bẫy đã không còn là cạm bẫy."

Đồ phụng Tam cất giọng nhàn nhạt: "Chẳng những không phải cạm bẫy, còn ngược lại biến thành cạm bẫy đối phó với địch nhân."

Yến Phi biết Đồ Phụng Tam đã tính trước kỹ càng, càng nắm chắc Giang Văn Thanh âm thầm vì Đồ Phụng Tam tạo thế, bởi nàng nhìn ra Đồ Phụng Tam có thể thành chiến hữu và đồng bọn đắc lực của nàng và Lưu Dụ, hơn nữa không giới hạn chỉ trong một trận chiến thu phục Biên Hoang tập. Điểm mạnh của Đồ Phụng Tam so với Giang Văn Thanh là y quen thuộc đối với Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn, đây là kinh nghiệm quý báu không có gì thay thế được. Lại thêm Đồ Phụng Tam trưởng kỳ chấp hành nhiệm vụ lật nhào Đại Tấn vì Hoàn Huyền, đối với tình thế quân sự và địa lý rõ như chỉ lòng bàn tay, một nhân tài như thế có thể tìm được ở nơi nào?

Đột nhiên lúc đấy Yến Phi cảm thấy Giang Văn Thanh đối với Lưu Dụ không đơn giản chỉ là quan hệ đồng bọn.

Giang Văn Thanh hướng Đồ Phụng Tam nói: "Lưu Lao Chi đối với chúng ta nhẫn tâm như thế, đại biểu cho Lưu Lao Chi đã quyết định theo phe Hoàn Huyền phải không?"

Đồ Phụng Tam cũng bắt đầu cảm giác được Giang Văn Thanh đang dẫn đường cho hướng suy nghĩ của mình, y cảm kích hướng sang nàng cười nói: "Rất khó nói, cũng có thể hấn lập kế hòa hoãn với phe Vương Cung và Hoàn Huyền, lúc hấn phát động có thể tiêu diệt phe Hoàn Huyền khiến y trở tay không kịp. Ta dám khẳng định rằng chỉ cần Lưu Lao Chi trở giáo, đầu Tư Mã Đạo Tử, liên minh thảo phạt Tư Mã Đạo Tử do Hoàn Huyền cầm đầu sẽ ném mùi chạy không kịp."

Mọi người trở nên trầm mặc, tình thế phương nam phức tạp khó lường, biến hóa trong tương lai không ai nắm chắc.

Đồ Phụng Tam ánh mắt kiên định chậm chậm nhìn lướt qua mỗi người đang ngồi, nói: "Quả thật thắng lợi đã nằm trong lòng bàn tay chúng ta, chỉ đợi chúng ta nắm lấy. Đầu tiên chúng ta làm giống như toàn bộ triệt phần Biên Hoang tập, đưa lương thực lên trên thuyền để địch nhân không đề phòng đội chiến thuyền của chúng ta, sự thật trên đó đều là phế vật có thể tùy lúc vứt bỏ. Về mặt này do Trình công và Phí công hai vị phụ trách."

Trình Thương Cổ và Phí Nhị Phiết hân hoan lĩnh mệnh. Trình Thương Cổ nói nói: "Chúng ta không chỉ lừa địch nhân, ngay cả người mình cũng gạt luôn, đúng không?"

Đồ phụng Tam gật đầu xác nhận, sau đó hướng Cao Ngạn nói: "Người nên rõ chúng ta cần gì và người là

cao thủ về phương diện này, vậy do người phụ trách kiến lập một mạng lưới tình báo nhằm vào ba phe Kinh Châu quân, Lương Hồ bang và Bắc Phủ binh, tuyệt đối không cho phép có sai lầm."

Cao Ngạn đứng bật dậy thi lễ một cách khoa trương, lớn tiếng đáp ứng : "Đồ soái có lệnh, Cao tiểu tử ta tất làm cho thỏa đáng, ta sẽ lựa chọn thám tử có bản lĩnh và tin cậy nhất, tất cả do ta chỉ huy. Hô hô... bọn tiểu tử lập tức đi thực hiện." Dứt lời như gió đi ngay, gây ra trận cười lớn ầm ầm.

Trong lòng Yến Phi thầm khen, không ngờ hắn có thể lấy đại cục làm trọng như thế, cả Tiểu Bạch Nhạn không hề ảnh hưởng đến hắn.

Đồ Phụng Tam nói: "Điều động binh lính, phân phối vũ khí do Mộ Dung đương gia, Âm Kỳ và Đinh tiên sinh an bài. Toàn diện triệt tẩu do Cơ công tử và Hồng gia đi lo liệu. Đợi Lưu soái trở về, chúng ta mới có thể quyết định tại nơi nào qua sông, làm sao cùng địch nhân đùa một trận trốn tìm ngoạn mục."

Mọi người đáp ứng ầm ỹ.

Đồ Phụng Tam nói: "Có chủ tất có phó, ta đã làm chủ soái chiến dịch này tính ra cũng có tư cách bổ nhiệm phó thủ, vậy thỉnh Đại tiểu thư làm phó soái, lúc ta không có mặt mọi chuyện do tiểu thư toàn quyền chỉ huy."

Trác Cuồng Sinh vỗ tay nói: "Tốt! Quả nhiên là chủ soái thiện chiến, hiểu được quy củ trên chiến trường. Biên Hoang tập ta nhân tài đông đúc, tự tiện phái ra một người đều có thể là nhân vật đơn độc phụ trách một mặt. Bất quá tựa hồ lãng phí ta rồi, ta cũng là nhân tài mà!"

Bàng Nghĩa bật cười: "Đương nhiên ưu điểm lớn nhất của người là nghĩ cách đoàn kết mọi người."

Đồ Phụng Tam nói: "Lần này là lần đầu tiên chúng ta họp nghị hội ngoài Biên Hoang, nhiệm vụ của Trác tiên sinh là phát huy tinh thần Dạ Oa tộc, thừa cơ lôi kéo thêm nhiều người nhập Oa."

Dứt lời y hướng Yến Phi nói: "Ta muốn dẫn Yến huynh đi gặp một người."

Yến Phi lấy làm ngạc nhiên.

Hồi 41

Mạt Lộ Hào Hùng

Lưu Dụ tại bờ Bắc sông Hoài Thủy đứng dậy từ trong đồng loạn thạch, ngẩng đại nhìn nước sông cuộn cuộn chảy về phía đông không ngừng. Quan thuyền chở Vương Đạm Chân chắc đã đến Sào Hồ, mỗi khắc trôi qua, nàng đến gần Giang Lăng thêm một chút. Ôi! Gã có thể tưởng tượng ra gương mặt dữ tợn của Hoàn Huyền, còn Vương Đạm Chân nhận đủ lãng nhục, trở thành vật giải trí trong tư phòng y, cũng là đối tượng cho Hoàn Huyền phát tiết oán khí khi y bị cao môn vọng tộc Kiến Khang coi như cừu địch.

Nghĩ đến đây, tim gã như mũi dao đâm vào, phần hận như điên cuồng.

Nhưng gã phải khắc chế bản thân, gã kiên trì hành động một mình vì lúc này gã không muốn có ai bên cạnh, để cho bản thân có không gian và thời gian hồi phục trở lại, ít nhất ngoài cũng được mặt bình tĩnh, mặc dù trong sâu thẳm gã biết bản thân từ đả kích này không thể hồi phục nguyên trạng.

Mọi chuyện phải tiếp tục, gã cũng cần kiên trì đi tiếp, tiến từng bước, từng bước đến mục tiêu cuối cùng, cho đến khi đánh bại từng địch nhân. Nếu không có chuyện gì làm, gã khẳng định bản thân sẽ nổi điên. Bây giờ chuyện càng nguy hiểm gã càng muốn làm, chỉ có quanh quẩn tại lần ranh sống chết mới có thể khiến gã tập trung hết tinh thần, quên đi nỗi đau đớn tuyệt vọng trong lòng.

Kinh Châu quân đến nơi liền kiến lập doanh lũy mọc trại, gần như có thể suy đoán được chúng không có ý định qua sông để tổng tấn công Tân Nương Hà, vì chúng đã giấu hơn bảy mươi chiếc máy bắn đá trong rừng rậm. Tại khu vực này chỉ Lưu Lao Chi và Hà Khiêm là có thể cung ứng vũ khí hạng nặng cho bọn họ. Đương nhiên không phải Hà Khiêm, đáng ngờ nhất là Lưu Lao Chi. Nếu như Tân Nương Hà là mục tiêu của Kinh Châu quân, máy bắn đá sẽ được giấu ở bờ đối diện, tránh phải khổ cực vận chuyển sang bờ nam.

Lưu Dụ phóng xuống sông lặn sang bên bờ đối diện, vẫn chưa đến lúc trở lại Tân Nương Hà, bởi vì gã còn muốn điều tra hành tung đội thuyền Lương Hồ bang, gã cũng đại khái suy đoán ra chỗ ẩn nấp của chúng, không ai có thể hiểu rõ tình thế giải đất này hơn gã người cầm đầu thám tử Bắc Phủ Bình.

Vương Quốc Bảo mang tâm tình lo lắng bất an, vỗ ngựa tiến vào Lang Nha vương phủ, chưa lần nào đến Vương phủ tâm tình lại kém như lần này, tựa hồ y hơi sợ gặp mặt Tư Mã Đạo Tử. Lần đi này y trở về hao binh tổn tướng, lại bị Di Lạc giáo đồ phát điên, vì cái chết của Trúc Pháp Khánh, mà đốt trụi hơn mười chiếc chiến thuyền quý giá, thật không biết trả lời như thế nào với Tư Mã Đạo Tử?

Cuộc chiến Biên Hoang Tập lần này đáng ra cơ hội thắng của Vương Quốc Bảo nổi trội vượt xa Lưu Dụ, ai ngờ cuối cùng việc sắp thành lại hỏng, một chuyến buồn mất cả vốn lẫn lãi, còn sút đầu mẻ trán trở về với diện mạo ảm đạm vô quang.

Cả đời y ảm ức nhất chính là Tạ An trọng dụng Tạ Huyền mà không thêm để ý đến gã con rể y. Bất luận xuất thân, tài cán, hấn có mặt nào không bằng Tạ Huyền? Ít nhất có thể làm trợ thủ cho Tạ Huyền, như thế Bắc Phủ Bình bây giờ đã rơi vào tay y rồi.

Trước kia y chỉ oán khí đầy bụng, nhưng lúc Tạ An chọn Lưu Dụ làm người kế thừa Tạ Huyền, oán giận hóa thành nỗi hận bởi vậy hấn trăm phương ngàn kế dồn Lưu Dụ vào chỗ chết, đáng hận tạo hóa trêu ngươi đẩy y rơi vào hoàn cảnh thế này.

"Vương Quốc Bảo đại nhân đến!"

Quan coi cửa báo lên trên y đến.

Thanh âm Tư Mã Đạo Tử từ thư phòng truyền ra nói: "Thỉnh Vương đại nhân vào đây."

Vương Quốc Bảo cảm thấy ngạc nhiên, ngữ điệu ôn hòa của Tư Mã Đạo Tử không giống lúc bình thường, chẳng lẽ y không có chút ý trách mắng mình? Việc đến lúc này, còn nghĩ ngợi gì nữa, buộc lòng bất chấp tất cả tiến vào.

Tư Mã Đạo Tử ngồi ở sau trường kỷ, đang vui đầu phê duyệt công văn từ các bộ trình lên, không ngẩng đầu nói: "Quốc Bảo ngồi đi!"

Vương Quốc Bảo sau khi thi lễ đi đến bên cạnh quỳ xuống, cúi đầu lo lắng bất an chờ phát lạc.

Hắn hiểu rõ Tư Mã Đạo Tử là người không dễ ứng phó, xem ra lần này hấn chẳng những phải bồi thường số lớn của cải, ngay cả chức quan cũng giữ không nổi.

"Tiếp lấy!"

Vương Quốc Bảo đưa hai tay ra, đón lấy tấu chương Tư Mã Đạo Tử tiện tay ném qua, ngỡ ngàng không biết đối đáp ra sao.

Tư Mã Đạo Tử vẫn bận bịu phê duyệt, không nhìn y nửa con mắt, lạnh nhạt nói: "Xem đi!"

Vương Quốc Bảo mở tấu chương ra đọc, không ngờ lại là tấu chương do Vương Cung đứng đầu, bao gồm Hoàn Huyền, Ân Trọng Kham, Lưu Lao Chi hơn mười vị đại thần trấn thủ bên ngoài dâng lên tân hoàng đế, trong đó liệt kê mấy tội trạng của mình, cái gì cấu kết yêu nhân Tiêu Dao giáo và Di Lạc giáo, nhiễu loạn triều cương đại loại như thế, còn nói rõ phát binh thảo phạt mình, không ghi một chữ phản đối Tư Mã Đạo Tử. Có thể thấy y mờ hồi thấm đầy lưng suýt chút run bắn lên, vội vàng khấu đầu nói: "Vương gia nên biết Quốc Bảo đối với Vương gia trung tâm can can, mọi chuyện đều làm vì Vương gia."

Rốt cuộc Tư Mã Đạo Tử cùng nhìn hấn ôn nhu nói: "Quốc Bảo không cần hoảng sợ, bổn vương nếu để người bị người ta làm thịt, còn có thể đứng vững tại Kiến Khang sao? Ngồi xuống mau! Ta còn có việc quan trọng cùng người thương nghị."

Vương Quốc Bảo trong lòng rất kinh ngạc, trong tình thế lúc này Tư Mã Đạo Tử cũng không bỏ xe giữ tướng,

chẳng lẽ thật như lời y vừa nói, bản tấu chương này ngược lại làm thành bùa hộ mạng của Vương Quốc Bảo, Tư Mã Đạo Tử vì thể diện của mình nên toàn lực bảo vệ y?

Vừa mừng vừa sợ, Vương Quốc Bảo ngồi thẳng người lên đáp lời: "Có việc gì chỉ cần Vương gia giao phó, Vương Quốc Bảo ta dù nước sôi lửa bỏng, chết vạn lần cũng không từ."

Tư Mã Đạo Tử đang ngưng thần nhìn hấn, khoe miệng nhếch lên hơi tươi cười nói: "Ta muốn người nắm lấy Bắc Phủ Bình, đảm nhiệm Đại thống lĩnh Bắc Phủ Bình."

Toàn thân Vương Quốc Bảo chấn động mạnh, không thể tin thất thanh nói: "Cái gì?"

Vẻ mỉm cười của Tư Mã Đạo Tử mở rộng ra biến thành nụ cười xán lạn, thông dong nói: "Quốc Bảo người thân là rể quý của Tạ An, lại là người bổn vương tin cậy, ai đủ tư cách hơn người làm Đại thống lĩnh Bắc phủ binh do Tạ An và Tạ Huyền lập nên ?"

Vương Quốc Bảo vẫn không dám tin vào may mắn của mình, việc y luôn ao ước lại xảy ra đúng vào lúc bản thân thất vọng nhất, đây chẳng phải gọi là bỉ cực thái lai hay sao? Y ngập ngừng: "Nhưng mà..."

Tư Mã Đạo Tử ngắt lời hấn : "Còn do dự gì nữa ? Trước mắt là cơ hội thu phục Bắc Phủ Bình ngàn năm khó gặp."

Vương Quốc Bảo rất muốn hỏi y cơ hội nằm ở đâu, bất quá nỗi sợ hãi sớm bị cuồng hỷ lấp mất, nói: "Tất cả nghe Vương gia chỉ bảo."

Tư Mã Đạo Tử thản nhiên nói tiếp: "Bây giờ Bắc Phủ Bình đã phân thành hai đại phái hệ, một hệ do Lưu Lao Chi cầm đầu đi theo phe Vương Cung chọn làm địch nhân với chúng ta. Một hệ do Hà Khiêm cầm đầu, bề ngoài quy thuận ta, sự thật dựa vào chúng ta đối đầu Lưu Lao Chi, một khi để Hà Khiêm ngồi lên vị trí Đại thống lĩnh, sẽ giống như Tạ Huyền có binh lực đề cao địa vị, uy hiếp triều đình. Cho nên chúng ta phải tìm cách khống chế tuyệt đối Bắc Phủ Bình, mới có thể trừ tận gốc mối họa tâm phúc này."

Vương Quốc Bảo như bị che bởi màn sương mù, nói: "Vậy ta....."

Tư Mã Đạo Tử lại ngắt lời hấn: " Hà Khiêm đang vâng lệnh ta đến hộ giá, đêm nay chắc đến Kiến Khang. Do việc gấp rút, Hà Khiêm sẽ dẫn thân binh đi trước, đại quân chia đường theo sau, chỉ cần trước khi Hà Khiêm tới người phục kích giết hấn ở Đại Giang, vậy chúng ta chẳng những tiếp thu quân Hà Khiêm, còn có thể giá họa cho Lưu Lao Chi, khiến Bắc Phủ Bình tiến thêm một bước phân liệt. Đợi sau khi thu thập Lưu Lao Chi, người có thể danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí Đại thống lĩnh Bắc Phủ Bình."

Vương Quốc Bảo mừng rỡ nói: "Vương gia yên tâm, Quốc Bảo tất làm việc này hết sức hoàn hảo, sẽ không để cho Vương gia thất vọng."

Tư Mã Đạo Tử dù bận rộn vẫn nói ung dung : "Lần này theo Hà Khiêm chỉ có ba chiến thuyền Bắc Phủ Bình, binh lính khoảng một ngàn, tuy toàn là dũng sĩ kiêu dũng thiện chiến, nhưng chỉ cần người công kỳ bất bị, chắc có thể hoàn thành nhiệm vụ. Việc này ta không tiện nhúng tay vào, người càng không thể trước mặt người khác đề cập đến ta, cho nên người phải dùng toàn người của mình. Sau khi người điều động nhân thủ và chiến thuyền, ta tiếp tục cho người biết tình hình chuyển đi của Hà Khiêm. Nhớ ! Ta muốn Hà Khiêm toàn thân, việc này không cho phép sai sót, bằng không người đem đầu đến gặp bổn vương. Đi đi!"

Vương quốc Bảo trong lòng thoáng qua cảm giác hưng phấn khó tả, tự nhủ cơ hội Vương quốc Bảo ta mong chờ cả đời cuối cùng cũng đến.

Yến Phi cùng Đồ phụng Tam sánh vai bước đi trên con đường lầy lội giữa các ngôi nhà sơ sài, trong hơn mười ngôi nhà chung quanh toàn là thương binh Hoang nhân, mặc dù tình thế ác liệt nhưng bọn họ đều được chiếu cố đầy đủ.

Đồ phụng Tam hỏi: " Người không phải cùng Lưu soái đi đến Quảng Lăng sao ? Vì sao phát hiện Kinh Châu quân ở phụ cận Dự Châu ?"

Yến Phi biết rất khó giấu được hấn, thản nhiên nói: "Là vì chuyện riêng của Lưu Dự, nhưng ta không tiện thay

gã nói ra, Đồ huynh có thể trực tiếp hỏi gã."

Đồ phụng Tam vui vẻ cười nói: "Hiểu rồi! vậy xem như ta chưa từng hỏi qua nhé, ta đương nhiên không làm khó Lưu soái."

Yến Phi thấy hắn biết điều nên hảo cảm đối với hắn tăng lên nhiều, nói: "Thật ra người dẫn ta đi gặp ai?"

Đồ phụng Tam dừng lại trước trước một ngôi nhà nhỏ đang đóng chặt cửa chính, ngoài cửa có hai chiến sĩ Khương tộc canh gác, tình hình có điểm khác thường.

Đồ phụng Tam truy hỏi hai người gác cửa: "Hắn như thế nào rồi?"

Hai Khương nhân hấp tấp thi lễ, một người trong đó buồn bã đáp : " Vẫn không có chút cải thiện."

Đồ phụng Tam thở dài một hơi trầm trọng, tỏ ý bảo hai người mở cửa.

Yến Phi trong lòng biết không phải chuyện tốt, theo cửa mở ra nhìn vào trong nhà, vừa nhìn đã hơi biến sắc.

Trong nhà chỉ có một cái bàn và một chiếc giường, vài chiếc ghế, một người đang ngồi một mình kế bên bàn, ánh mắt ngơ ngác nhìn ra cửa chính cười ngây ngô, lại giống như hoàn toàn không nhìn thấy bọn họ.

Không ngờ là Hô Lôi Phương.

Với võ công của hắn, sao lại biến thành hình dạng như vậy?

Đồ phụng Tam dẫn đầu tiến vào nhà chào : "Hô Lôi đương gia mạnh khỏe !"

Hô Lôi Phương hoàn toàn không có phản ứng.

Yến Phi theo Đồ phụng Tam ngồi đối diện với hắn, trong lòng chợt đau nhói nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Đồ phụng Tam lắc đầu nói: "Không ai biết, người của Mộ Dung Chiến trên đường đến phương Nam gặp được hắn, đã thành người như thế, cái gì cũng không biết, cái gì cũng cần người làm giúp. A!"

Yến Phi nhìn chăm chú đôi mắt lạc thần, mục quang tán loạn của Hô Lôi Phương, nhíu mày nói: "Đây phải chăng là thủ pháp cấm chế huyết đạo lợi hại nào đó ?"

Đồ phụng Tam cười khổ : "Xem ra không giống, Trình công là đại sư phụ điểm huyết và y đạo, vẫn không có cách nào khả thi, ta cho rằng dựa vào sự linh thông của người, có thể có chút biện pháp."

Yến Phi đột nhiên nói: "Nhiều khi ta thật sự hy vọng mình có thể biến thành thần tiên, đáng tiếc sự thật không phải như thế. Ồi !

Đồ phụng Tam nhìn qua hướng chàng, chỉ thấy Yến Phi đột nhiên nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, lộ ra ánh mắt sung mãn dị quang, sau đó di chuyển vòng ra sau lưng Hô Lôi Phương, đưa tay ấn tại hai bên Nhĩ cổ huyết.

Đồ phụng Tam đón lấy ánh mắt lấp lánh dị quang của Yến Phi, vui mừng nói: "Có phát hiện mới sao?"

Yến Phi lại nhắm hai mắt, một hồi lâu mới mở mắt ra nói: "Hắn bị ni Huệ Huy và Trúc Pháp Khánh liên thủ thi triển tà thuật Di Lạc giáo."

Đồ phụng Tam ngạc nhiên nói: "Không thể nào! Bọn chúng đâu có thời gian thi thuật đối với hắn, Diêu Hưng sao cho phép chúng đối đãi như thế với tộc nhân của mình. Đã bắt mất Hô Lôi đương gia, dứt khoát giết y cho xong, cần chi vẽ vời thêm chuyện?"

Yến Phi nói: " Đương nhiên trong đó có chỗ chúng ta không minh bạch, vừa rồi ta nhìn Hô Lôi đương gia, trong đầu đột nhiên xuất hiện dị tượng, nhìn thấy hai đôi mắt và một khuyên tai ngọc quay tròn, đôi mắt Trúc Pháp Khánh ta không nhận lầm, riêng đôi mắt kia chắc của ni Huệ Huy, hơn nữa ả thích dùng khuyên tai ngọc thi triển tà pháp, nên không nghi ngờ là ả."

Đồ phụng Tam định thần quan sát chàng, thờ ra một hơi nói: "Ít nhất người cũng xem như một nửa thần tiên, có phương pháp nào giải khai tà thuật Hô Lôi đương gia trúng không ? Nói không chừng có thể ở trên người hần khám phá được một số bí mật. Chúng liên thủ thi triển tà thuật đối với hần, rõ ràng muốn tìm ra vài chuyện nào đó chúng họ muốn biết."

Lại chán nản nói tiếp : "Bất quá dù biết cũng là chuyện đã rồi, bởi vì bọn họ đã sớm hỏi ra điều muốn biết."

Yến Phi nói: "Điều này rất khó nói, tính theo thời gian, sau khi Trúc Pháp Khánh từ miệng Hô Lôi đương gia hỏi ra chuyện muốn biết, có thể không có thời gian thông báo cho Diêu Hưng, hoặc căn bản không muốn Diêu Hưng biết được, mới vội vã đuổi theo giết ta. Ta đoán cái chết của Trúc Pháp Khánh tự động giải trừ một phần cấm chế tinh thần, khiến cho hần hồi phục chút thần trí thừa cơ đào tẩu, ai ngờ chạy đến nửa đường không thể gắng gượng được nữa, may mà được chúng ta cứu."

Đồ phụng Tam hít sâu một hơi khí mát nói: "Thế gian thật sự có thứ dị thuật này ư ?"

Yến Phi nói: "Trong thiên hạ không gì không có, ta tự mình lĩnh hội được. Từ xa xưa truyền lại có mê tâm thuật quỷ quái gì đó, xem ra chính là tà thuật Hô Lôi đương gia trúng phải."

Đồ phụng Tam nhíu mày nói: "Người có biện pháp hóa giải tà thuật không ?"

Yến Phi cười khò lắc đầu nói: "Ta căn bản chẳng biết bắt đầu như thế nào, có lẽ phải tìm cao nhân Phật, Đạo lương môn mới có biện pháp."

Đồ phụng Tam than : "Nước xa không cứu được lửa gần, chúng ta bây giờ lo cho mình chưa xong, làm sao phân thân tìm người giúp đỡ ? Sợ nhất tìm được cũng vô dụng."

Yến Phi ngạc nhiên nói: "Người không phải đã tính trước trong lòng ư ? Vì sao bộ dạng người bây giờ giống như không nắm chắc nửa phần vậy?"

Đồ phụng Tam cười khò nói: "Nếu như làm chủ soái mà bộ dạng mất tinh thần, gục đầu ủ rũ làm sao kích động nhân tâm. Trận chiến với Kinh Châu và Lương Hồ bang, chúng ta có bảy tám phần thắng lợi, nhưng đối với phản công Biên Hoang Tập ta lại không nắm chắc nửa phần. Vấn đề ở chỗ địch nhân được cung ứng liên miên bất tuyệt, chúng ta lại phải dựa vào Khổng Tĩnh và Phật môn tiếp tế, một khi bị Lưu Lao Chi phong tỏa Hoài Thủy, chúng ta bị cắt đứt cung ứng, trận này làm sao đánh đây?"

Yến Phi nói: "Chúng ta cũng có thể chặn đường vận lương của địch nhân từ phương bắc, cướp binh khí, lương thảo của chúng."

Đồ phụng Tam nói: "Đối thủ chúng ta là Mộ Dung Thủy và Diêu Trường, chúng sao lại không đề phòng chúng ta ra tay ở mặt này, chỉ cần bọn chúng thiết lập đồn trại khắp khu vực Dĩnh Thủy ở Biên Hoang Tập, dùng kỵ binh trình sát tứ phía thì có thể thừa dịp chúng ta tấn công thuyền lương mà đánh ngược lại. Muốn bảo vệ đoạn đường vận lương dài hơn trăm dặm, dựa vào lực lượng của chúng có thể dễ dàng làm được."

Yến Phi buông đôi tay đang áp trên huyệt Nhĩ Cổ Hô Lôi Phương ra, nói: "Xem ra phải giết chết ni Huệ Huy mới có thể giải được yêu thuật cho Hô Lôi đương gia."

Đồ phụng Tam nói: "Ngược lại bây giờ ta có chút hâm mộ hần, cái gì đều không biết."

Yến Phi thất thanh nói : "Người không phải bi quan như vậy chứ?"

Đồ phụng Tam thản nhiên : " Từ khi biết Lưu Lao Chi là địch nhân của bọn ta, ta theo đó mất đi hy vọng cuối cùng. Bất quá người đừng lo, vì Thiên Thiên tiểu thư, dù Đồ Phụng Tam ta dù chết tại Biên Hoang Tập, cũng vĩnh viễn không nuối tiếc."

Yến Phi giật mình: "Đồ huynh!"

Đồ phụng Tam nhìn đôi mắt ngây ngô của Hô Lôi Phương, song mục lộ ra thần sắc kiên quyết, nói: "Bây giờ chúng ta chỉ có thể đi một bước tính một bước, nếu như chúng ta không thể không dùng Bí Hồ làm căn cứ,

sẽ lộ hình tích từ tối chuyển thành sáng, còn phải ứng phó địch nhân đến từ Biên Hoang Tập, Lương Hồ hoặc Kinh Châu, cơ hội thắng càng thấp. Nhưng không giữ được Bí Hồ, bảo người ta làm sao cung ứng lương thực được cho chúng ta đây?"

Yến Phi ngồi xuống bên cạnh y, gật đầu nói: "Ta xác thực không nghĩ sâu xa giống như Đồ huynh, tình thế quả là hết sức bất lợi đối với chúng ta."

Đồ phụng Tam tiếp tục: "Cung ứng lương thực và vật dụng hàng ngày hoặc thuốc men có lẽ không phải quá lo lắng, thế lực Phật môn tại phương Nam lớn mạnh như thế, Phật tự nơi nơi đều có đất đai, lại thêm Không Tĩnh phụ trách gom góp và vận chuyển, có thể đảm bảo lương thảo không thiếu. Vấn đề lớn nhất ở phương diện chiến mã, vũ khí và cung tên. Chỉ cần Lưu Lao Chi nói một câu, xưởng binh khí quan quân không cần nói, ngay cả xưởng binh khí tư nhân cũng không dám bán hàng hóa cho chúng ta. Không có chiến mã, chúng ta mất đi tính linh hoạt lại khư như gió tại Biên Hoang, binh khí cung tên thiếu thốn thì không có cách kéo dài tác chiến, đây là nút thắt."

Yến Phi nói: "Sao không thỉnh Tư Mã Đạo Tử hỗ trợ?"

Đồ phụng Tam lắc đầu nói: "Với tính cách như Tư Mã Đạo Tử sao có tâm địa tốt đến thế? Hắn chỉ muốn chúng ta cầm chân thủy quân Lương Hồ bang một khoảng thời gian, và lại hắn đang bảo vệ Kiến Khang đến lúc khẩn yếu, cấp cho chúng ta năm chiến thuyền và một số lớn cung tiễn lương thực đã là cực hạn của hắn, nếu lại cầu viện chỉ bại lộ hư thực của chúng ta."

Yến Phi cười khổ nói: "Đợi Lưu Dụ trở về lại nghĩ biện pháp tiếp!"

Đồ phụng Tam nói: "Gã có thể có biện pháp gì? Chiến mã chúng ta còn lại không đủ hai ngàn con, binh khí cung tên gom hết chỉ miễn cưỡng ứng phó một trận đại chiến. Trừ phi có thể cướp sạch chiến mã và vũ khí trong tay Kinh Châu quân, bất quá tình hình hiện thời có lẽ hết sức khó khăn, nếu có thể dụ chúng qua sông lại là một việc khác."

Yến Phi hỏi: "Có thể làm được không?"

Đồ phụng Tam đáp: "Muốn vậy phải xem Hoàn Huyền phái người nào dẫn quân tiến đánh, nếu là thứ vô dụng chắc chúng ta có cơ hội. A! Người tin không?"

Yến Phi không hiểu: "Tin cái gì?"

Đồ phụng Tam cười khổ nói: "Tin rằng Hoàn Huyền sẽ phái một phế vật đến đối phó Đồ Phụng Tam ta?"

Yến Phi chỉ có thể gượng cười đáp lại.

Đột nhiên, chiến tích huy hoàng giết chết Trúc pháp Khánh đã tan thành mây khói, chỉ còn lại mạt lộ đi tới bại vong, điểm máu chốt nằm ở Lưu Lao Chi tên phản phúc khó lường đáng hận.

Đồ phụng Tam đưa tay nắm lấy đầu vai Yến Phi, từng chữ từng chữ chậm rãi nói: "Hoang nhân sẽ vĩnh viễn không khuất phục, đúng không?"

Hồi 42

Tam Thiên Chi Kỳ

Lưu Dụ điểm chân vào cành một cây đại thụ, nhẹ nhàng mượn lực vọt lên cao hai trượng, khinh thân bay về hướng rừng rậm.

Hàn phong từng cơn từng cơn thổi, dẫu vậy, cảnh sắc vẫn thật sự mê người.

Hoài Thủy phía bên trái uốn lượn chảy về phía Đông, trải ra mệnh mông vô cùng vô tận, là ranh giới phân chia một bên là Biên Hoang hoang sơ, còn bên kia là khu dân cư văn minh sinh sống.

Bầu trời đêm khảm đầy sao lấp lánh bao phủ phía trên.

Mỗi một lần thi triển bản lĩnh riêng độc đáo của mình là "Phi Viên Khiêu", gã lại tiến vào một tâm trạng đặc biệt dường như không bao giờ gặp phải.

Mọi phiền muộn cảm chế đều gác sang một bên, tự do tự tại. Tuy nhiên lần này lại là ngoại lệ duy nhất.

Sau khi bay lên cao, gã tiến thẳng tới phía trước.

Gã không cần dùng mắt nhìn điểm đặt gót, chỉ đơn thuần dựa vào cảm giác nhạy bén của bàn chân, đột nhiên trong lòng cảm khái dâng trào, chuyển thân về phía Tây hơn mười trượng.

Gã nhớ đến Vương Đạm Chân, cũng nghĩ đến Tống Bi Phong mang Tâm Bội đang lẩn trốn trong Biên Hoang, không biết có trốn thoát khỏi sự truy sát của ni Huệ Huy hay không?

Rừng rậm trải dài như một tấm thảm đến tận Hoài Thủy cùng với Biên Hoang tạo nên một mảng tối lớn lại có một thế giới riêng, tạo nên cảm giác nhân sinh quả là vô cùng tận.

Lưu Dụ dẫu vậy vẫn thấy cô đơn không gì sánh nổi, cảm giác buồn bã tuyệt vọng và trống rỗng như lệ quỷ xâm chiếm tâm hồn gã. Đó chính là thứ cảm giác làm cho con người ta thấy ngột thở.

Mọi nỗ lực trước kia trở nên vô nghĩa mà tương lai vẫn mịt mờ vô vọng.

Gã dẫu vậy vẫn thả lỏng toàn thân, cố phần chấn tinh thần, tuy nhiên nỗi buồn vẫn như dùi sắt xuyên thấu vào tâm can, chỉ có thể gồng mình chịu đựng.

Lưu Dụ không dám nghĩ đến cuộc tao ngộ cay đắng của mình với Vương Đạm Chân nhưng vẫn không thể. Trời già thật tàn nhẫn, đã ban cho gã cơ hội lớn lao, vậy mà trong khoảnh khắc thế giới gã tưởng như đã nắm trong tầm tay, lại tàn nhẫn tước đoạt đi mất.

Gã tà tà vọt lên lưng chừng không, từ xa đã thấy mặt nước lấp lánh phản chiếu như một dải lụa xám bạc, từ dòng Hoài Thủy chậm chậm trôi về phương Bắc.

Cuối cùng cũng đến được Qua Thủy.

Mặc dù không hiểu địch nhân dùng phương pháp gì để bắt Hoang nhân phải từ Tân Nương Hà lui về Biên Hoang nhưng gã biết kẻ thù có thể thực hiện được ý định đó, nếu không đã không mai phục tại bờ bắc. Gã thấy có người phục sẵn máy bắn đá tại bờ bắc bèn đoán ra việc này và Lưu Lao Chi phải có liên quan.

Hừ! Lưu Lao Chi! Người đã đi quá xa rồi đấy, sẽ có một ngày Lưu Dụ ta bắt người trả món nợ này.

Gã lại dự tính nếu Lưỡng Hồ Bang muốn phối hợp với Kinh Châu quân phục kích Hoang nhân trên đường lui về Biên Hoang thì chỗ giấu quân tốt nhất chính là Qua Thủy.

Vì nếu lui về Biên Hoang thì Hoang nhân phải chọn con đường an toàn và tiện lợi nhất từ Tân Nương Hà chứ không thể bỏ gần cầu xa, chọn đường vòng theo bờ Tây Phi Thủy hay chọn Dĩnh Thủy mạo hiểm hơn.

Hoang nhân muốn lui về Biên Hoang tất phân theo thủy bộ hai đường cùng tiến, dùng thuyền vận chuyển lương thực và vũ khí theo Qua Thủy đi lên phía Bắc, đồng thời dựng cầu phao qua Hoài Thủy đưa nhân mã qua sông.

Nếu như liên quân Kinh Châu và Lưỡng Hồ nhân lúc Hoang nhân qua sông bất ngờ hai mặt thủy bộ cùng đột kích có thể huỷ diệt lực lượng phản công của Hoang nhân về Biên Hoang tập.

Như thế Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn có thể bình ổn Biên Hoang tập.

Bỗng nhiên tại bờ Tây Qua Thủy có ánh lửa bùng lên khiến người ta phải chú ý.

Lưu Dụ trong tâm chột máy động, hướng về phía ngọn lửa vọt tới.

Yến Phi đến chỗ Bàn Nghĩa ngồi, hỏi: "Người ngồi đây cả một thời thần rồi, nghĩ gì vậy?"

Sau bữa tối, Bàn Nghĩa lên phía thượng du ngồi trầm ngâm trên một tảng đá lớn cho đến khi sao mọc đầy trời.

Bàn Nghĩa nói: "Ta quản lương thực, đã mất cả ngày tính toán lương thực còn trong tay, nếu theo tốc độ tiêu hao như bây giờ mà không được bổ sung tiếp thì chỉ chưa đầy một tháng chúng ta sẽ phải chuyển sang gặm rễ cây thôi, thật nhiều người quá! Như Phương tổng phụ trách đăng ký hộ khẩu đã tính toán thì ở đây không ngờ có đến hai mươi tám ngàn năm trăm sáu mươi bảy người, đa phần là Hoang nhân lưu vong tụ tập về đây. Hơn nửa nhân số sẽ chỉ có tăng mà không có giảm. Hoang nhân nghe phong thanh sẽ tụ về đây làm cho vấn đề lương thực càng thêm nan giải."

Yến Phi ngẫm thờ dài, bất luận vũ khí, cung tên hay lương thực phương diện nào cũng đều nghiêm trọng cả, nếu như Lưu Lao Chi phong toả Hoài Thuỷ cả ba thuỷ lộ đến Biên Hoang, không cần địch nhân động thủ, bọn họ bị triệt đường lương thảo sẽ xong đời, vấn đề này căn bản không có cách giải quyết.

Bàn Nghĩa lẩm bẩm: "Thiên Thiên tự hy sinh bản thân thật là nghĩa cử khiến người cảm động, nếu nàng không ở lại để chiếu cố cho Tiểu Thi, vận mệnh Tiểu Thi thế nào thật khó mà tưởng tượng nổi, dũng khí của cô này bé xíu à."

Lại quay sang Yến Phi, gãi gom hết dũng khí hỏi: "Tiểu Thi có ổn không?"

Yến Phi nhớ lại hoàn cảnh lúc đó, cảm giác ôn nhu ngập tràn trong tim, nói: "Tiểu Thi đang say giấc nồng, chúng ta không dám quấy rầy cô ta."

Bàn Nghĩa ảo não nói: " Nếu sớm biết người có thể đi gặp bọn họ thì ta đã bảo người mang một vật cho Tiểu Thi. Người thật là thằng bạn chẳng ra gì, chuyện gì cũng giấu giếm trong lòng."

Yến Phi đánh trống lảng: "Cao tiểu tử đã về chưa?"

Bàn Nghĩa nói: "Tốt nhất là tối nay hấn đừng về thì ta mới có thể nghỉ ngơi thoải mái. Ban ngày còn may, ai ai cũng bận nên hấn đặc biệt cứ nhè thời gian ngủ quý báu của ta mà quần lầy, vật nài ta nghe câu chuyện tình lâm ly của hấn với tiểu yêu tinh đó, nào là oanh liệt động lòng người, nào là tình chàng ý thiếp, con bà nó chứ, tiểu tử này đích thị bị con tiểu yêu tinh chuyên ăn tim người làm cho phát rồ rồi."

Yến Phi cười: "Ai bảo người là bạn hấn chứ?"

Bàn Nghĩa càu nhàu: "Bạn cái con bà nó, ta đối với tác phong của hấn xưa nay vốn không thích, bắt quá cái đại gia đình này cùng nhau Bắc thượng nên mới hồ lớn như vậy chứ! Ai biết được tiểu tử này cứ dựa vào đó ép ta phải nghe hấn kể câu chuyện tình thì vị nhất trần gian, thực ra lại càng làm người ta nghĩ đó chỉ là một mớ tán phét tởm lợm giữa mấy cái bọn đang yêu thôi."

Giữa lúc Yến Phi đang không nhin được cười, Đồ Phụng Tam thần sắc nghiêm trọng đi đến.

Yến Phi hỏi: "Ngồi đi! Có chuyện gì vậy?"

Đồ Phụng Tam ngồi xuống một bên Yến Phi, trầm giọng nói: "Lưu Lao Chi tập kết thuỷ sư thuyền đội tại Hồng Trạch Hồ, chỉ cần một ngày là có thể tiến đến chỗ chúng ta."

Bàn Nghĩa hít một hơi lạnh nói: "Gã này thật đã không nói chơi."

Yến Phi nói: "Hắn đang dương oai với chúng ta, biểu thị nếu chúng ta không rút lui theo lời hấn thì sẽ tấn công chúng ta."

Hồng Trạch Hồ nằm tại hạ du Hoài Thuỷ, gần đại hải, là đại hồ Bắc Phủ Bình huấn luyện thuỷ sư.

Đồ Phụng Tam đáp: " Việc này cũng khó có thể nói như thế, ngoài mặt thì chứa mũi dùi vào chúng ta, nhưng nếu hấn đứng về phía Tư Mã Đạo Tử lại có thể biến thành đối phó với âm mưu của Vương Cung, vì Vương

Cung chính đang ở tại đại thành gần Hồng Trạch Hồ. Nếu như Vương Cung không đề phòng Lưu Lao Chi, nhất định sẽ bị Lưu Lao Chi đạt được ý muốn."

Bàng Nghĩa kinh ngạc: "Gã Lưu Lao Chi này quả là không đơn giản."

Yến Phi cảm giác mọi việc đang vượt khỏi tầm khống chế, gã đương nhiên không muốn Lưu Lao Chi phản Vương Cung, vì Vương Cung chính là phụ thân Vương Đạm Chân, nếu như Vương Cung gặp bất trắc, Hoàn Huyền một khi không còn cổ kị gì nữa thì Vương Đạm Chân vận mệnh tất lành ít dữ nhiều là điều dễ hiểu.

Chàng nói: "Lưu Lao Chi cũng có thể kiềm chế Hà Khiêm, vì Hồng Trạch Hồ chính nằm về phía đông Hoài Âm của Hà Khiêm, nhưng Hồng Trạch Hồ bắc thông Hạc Thủy, nam thông Cao Bưu Hồ, lại tiếp giáp đại giang, bốn bề thông suốt, một đội chiến thuyền cường mạnh hoàn toàn có thể phát huy vai trò chắn nhiep cả vùng, những kẻ chống đối Lưu Lao Chi không dám vọng động."

Đồ Phụng Tam trầm tư một lát rồi nói: "Người nói không quá chút nào, Tư Mã Đạo Tử triệu Hà Khiêm về Kiến Khang để cưới con gái hẳn phải không?"

Yến Phi lý giải: "Đích thân thủ hạ tâm phúc của Hà Khiêm là Lưu Nghị nói, cái này có quan hệ gì không?"

Đồ Phụng Tam nói: "Ta nghi ngờ giữa Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi đã có hiệp nghị, do Lưu Lao Chi điều động thủy sư, bức Hà Khiêm bắt buộc phải lưu quân chủ lực lại Hoài Âm khả dĩ có thể đối kháng với Lưu Lao Chi. Nhưng Hà Khiêm vẫn phải đến Kiến Khang nên chỉ có thể mang một số lượng ít quân đi hộ vệ."

Bàng Nghĩa thất thanh hỏi: "Có thể thế sao?"

Yến Phi nói: "Đồ huynh nhận định Lưu Lao Chi có thể về phe Tư Mã Đạo Tử."

Đồ Phụng Tam nói: "Ta chỉ tự đặt mình vào địa vị người khác, từ góc độ của Lưu Lao Chi mà nghĩ thôi. Giữa Tư Mã Đạo Tử và Hoàn Huyền thì chọn ai đáng tin cậy hơn? Lại còn phải xem giữa hai bên thì bên nào đáng sợ hơn, ta dám khẳng định Lưu Lao Chi cổ kị Tư Mã Đạo Tử hơn Hoàn Huyền nhiều. Theo lập trường của Lưu Lao Chi, hành động thông minh nhất đương nhiên là bỏ Hoàn Huyền thân cận Tư Mã Đạo Tử, nếu Tư Mã Đạo Tử hứa với hắn chức Bắc Phủ Bình đại thống lĩnh, Lưu Lao Chi mà cự tuyệt thì có mà là thằng ngu. Nhưng chướng ngại lớn nhất cản trở Lưu Lao Chi làm thống lĩnh chính là Hà Khiêm."

Yến Phi động dung nói: "Lưu Dự với huynh ý kiến tương đồng, do vậy mới cực lực khuyến cáo Hà Khiêm chớ có đến Kiến Khang."

Đồ Phụng Tam nói: "Làm rõ điều này trọng yếu phi thường, nếu vậy chúng ta không phải lo Lưu Lao Chi bội ước tập kích trước khi mãn hạn ba ngày."

Bàng Nghĩa hỏi: "Quá ba ngày thì thế nào? Lưu Lao Chi có phải thực sự muốn tấn công chúng ta không?"

Đồ Phụng Tam nói: "Căn bản không tồn tại vấn đề đấy, tại vì chúng ta phải tương kế tựu kế, trong vòng ba ngày triệt tẩu, nhằm dẫn dụ địch tấn công."

Lại nói: "Lão Trác tại vùng phụ cận ba lần phát hiện địch nhân thám sát, chính là để trinh sát tình hình chúng ta đó."

Yến Phi nói: "Hiện tại địa điểm có thể qua sông do chúng ta quyết định, địch nhân cũng phải nhượng bộ chúng ta, huynh có đại kế gì không?"

Đồ Phụng Tam nói: "Chỗ mà chúng ta có thể tàng thân chính là Vu Nữ Khâu, Qua Thủy là lộ tuyến lý tưởng nhất. Thuyền vận tải theo Qua Thủy đi lên phía Bắc, nhân mã sẽ theo bờ đông Qua Thủy mà tiến. Chúng ta có ý tưởng này, địch nhân đương nhiên có thể phán đoán chính xác. Chúng ta sau đó gép thuyền thành cầu qua sông, dẫn địch nhân chui vào bẫy."

Bàng Nghĩa nhíu mày: "Kế hoạch này có một chỗ hở lớn, nếu như Kinh Châu quân đã nghiệm ra chúng ta không dễ đối phó, bọn chúng toàn là kỵ binh, tính cơ động cao, nếu như mai phục từ xa, chờ chúng ta toàn thể đang qua sông phát động tấn công, chúng ta sao có thể làm chúng trúng kế được? Nếu chúng ta không

qua sông, chúng chỉ cần án binh bất động."

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Vậy nên chúng ta mới cố ý để cho trinh sát của chúng thấy chúng ta vận chuyển lương thực qui mô lên thuyền vận tải và chiến thuyền. Sự thật vào thời điểm thích hợp lên thuyền lại là chiến sĩ chứ không phải là lương thực vật tư, thậm chí nếu thuyền ngấn nước sâu thì địch nhân cũng ngộ tưởng là lương thực. Khi bắt đầu qua sông, thuyền của chúng ta có thể thả từng đội chiến sĩ lên mạn thượng du Qua Thủy nơi ta đã chọn, ung dung bố trí, chờ địch nhân chui vào thiên la địa võng."

Bàng Nghĩ hốt nhiên hiểu ra: "Ra là vậy, đích xác diệu kế."

Yến Phi hỏi: "Lưỡng Hồ bang thuyền đội thì ứng phó thế nào?"

Đồ Phụng Tam trả lời: "Lưỡng Hồ Bang lúc chúng ta toàn thể qua sông, kiên nhẫn chờ đợi, vào lúc Kinh Châu quân khoải mã tập kích sẽ không phối hợp hành động. Giả thuyết Lưỡng Hồ Bang do Hác Trường Hanh làm chủ sự, theo tính cách của hắn, sẽ chia đội chiến thuyền thành hai, một ẩn tàng tại thượng du Qua Thủy, một dàn quân phía tây Qua Thủy, tại thời khắc phát động sẽ hai mặt giáp công, đánh cho chúng ta không còn manh giáp. Sau khi Lưu soái quay lại chỉ huy, chúng ta mới có thể thoát khỏi mọi bố trí của địch nhân."

Chợt thở dài một hơi nhẹ nhẽu.

Yến Phi minh bạch tâm tình của gã.

Cho dù có thắng trận này thì sao chứ, cũng chỉ giúp họ thoi thóp duy trì thêm một thời gian. Mất Biên Hoang tập, lại bị Lưu Lao Chi chặn đường tiếp lương, họ thật không có cách nào dung dưỡng nhiều Hoang nhân như thế. Lại còn về vũ khí cung tên cũng không thể đủ cho một cuộc trường kỳ tác chiến được.

Hốt nhiên, gã cảm nhận thấy Lưu Lao Chi đối với Lưu Dụ căm thù vô kể. Nếu còn Tạ Huyền thì làm sao có thể xảy ra tình huống này chứ.

Ngày nào Lưu Dụ còn chưa ngồi lên ghế đại thống lĩnh Bắc Phủ Bình, Biên Hoang Tập còn phải chịu hăm vòng nguy hiểm ngày đó.

Lưu Dụ lặn qua Qua Thủy, ẩn thân tại rìa rừng rậm, chăm chú quan sát động tĩnh bên bờ sông.

Hơn ba mươi Khương tộc chiến sĩ yên lặng chờ đợi bên bờ sông, đồng lửa bập bùng họ nhóm đang dần tắt nhưng nhìn về mặt họ đều không thèm để ý.

Mấy con chiến mã của họ đang an nhiên gặm cỏ một bên.

Đối phương hiển nhiên đang đợi chờ một ai đó, có lẽ họ đốt lửa làm ám hiệu.

Thủ lĩnh của họ là một đại hán đầy uy mãnh, niên kỷ ước chừng hai mươi tuổi, có khí độ của một cao thủ.

Lưu Dụ có thể khẳng định hắn là Diêu Hưng, nhi tử của Diêu Trường. Ở địa vị của hắn, lại phải đến Biên Hoang Tập gặp người thì đương nhiên nội tình không thể đơn giản.

Có thể để hắn phải làm vậy thì người kia phải là cố Hác Trường Hanh hoặc thậm chí là Lưu Lao Chi, nhưng Hác Trường Hanh khả năng lớn hơn cả.

Hác Trường Hanh hẹn Diêu Hưng đến đây tương hội chắc là để biểu thị quyết tâm tiêu diệt Hoang nhân của hắn, nhân tiện thỏa thuận điều kiện hội nhập Biên Hoang Tập.

Ai cũng biết muốn chiếm cứ Biên Hoang Tập tất phải có cả thế lực Nam Bắc cùng chi trì mới thành sự được. Như Hác Trường Hanh là đại biểu một phương, chính thị là đại biểu Nam phương mà Diêu Trường và Mộ Dung Thuý đều cần nhất. Do đó, Hác Trường Hanh vừa lộ xuất ý nhãn, Diêu Hưng liền thân hành phó hội.

"Ẩn long" xuất hiện từ phía hạ du, chậm chậm lướt tới.

Lưu Dụ thầm kêu xảo diệu, vừa khéo hấn ở trên bờ theo dõi "Ân Long" là có thể biết được nơi Hác Trường Hanh ẩn tàng đội chiến thuyền của hấn.

Lúc này gã lại không có thời gian cân nhắc, toàn bộ tinh thần tập trung vào những gì đang diễn ra trước mắt.

Gã trong lòng tự cảnh tỉnh, sau này nhất định không được đánh giá thấp Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn. Nếu như không tấu xảo phát hiện hành tung Kinh Châu quân, bọn họ khẳng định sẽ bại không có đất chôn, tội đồ Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Trong tiếng kêu "ầm" "ầm", "Ân Long" hướng về phía bọn Diêu Ưng đang đứng chờ cập bờ.

Lưu Dụ nhân lúc Diêu Hưng hoàn toàn chú ý đến "Ân long" đang hướng đến, lại lén lút tiến thêm mấy trượng, đến sát bờ rừng, sau đó leo lên một cành cây to rậm rạp, chỉ cách chỗ Diêu Hưng khoảng ba bốn trượng.

Một đạo nhân ảnh không một tiếng động từ "Ân Long" phi thân bay đến, hạ xuống gần chỗ Diêu Hưng, chính là nhân vật thứ hai của Lưỡng Hồ Bang, Hác Trường Hanh.

Diêu Hưng cười ha hả: "Bổn nhân Diêu Hưng, tại đây nghênh đón Hác Trường Hanh Hác huynh đến. Hác huynh phong thái hơn người, đích thị danh bất hư truyền."

Hác Trường Hanh đáp trả đầy khách khí, hai bên đồng khí tương cầu, đương nhiên gặp nhau mừng rỡ, tức thì hảo hợp.

Diêu Hưng nói: "Những lời khách khí bất quá không cần phải nói, ta tới đây là toàn quyền đại biểu cho Biên Hoang Tập liên quân trao đổi."

Lưu Dụ trong lòng trống洞 cờ mở, bọn họ nói chuyện trên bờ sông, gã có thể nghe không sót một chữ, có thể nói vô tình mà thu hoạch lớn! Bỗng nhiên, gã cảm thấy trời già kia cũng có bù đắp, không phải là hoàn toàn triệt đường gã.

Căn cứ Tân Nương Hà đèn đuốc sáng choang, chiếu rọi thôn ngư dân và những vùng núi non xung quanh sáng như ban ngày.

Hoang nhân đang cần cù làm việc, mang "hàng hoá" chất lên thuyền. Yến Phi thầm nghĩ nếu mình là thám tử địch nhân chắc chắn cũng tin vào những gì đang sờ sờ diễn ra trước mắt.

Tôn Ân giờ này đang ở đâu? Có phải đang ngày đêm toàn lực truy đuổi không?

Chàng hy vọng Tôn Ân không đến quá sớm để có thể tham gia cuộc tấn công sắp tới, góp sức vào cuộc phản công tái chiếm Biên Hoang Tập.

Kỳ quái là chàng không lo lắng gì về Tôn Ân, không phải vì tự cho là mình có thể thắng Tôn Ân mà vì biết lo lắng chỉ tổ thêm sai lầm, tổn hao tinh thần. Chàng cần phải chuẩn bị trạng thái tốt nhất để nghênh chiến Tôn Ân, gạt sinh tử thành bại sang một bên.

"Yến huynh!"

Yến Phi đang chuẩn bị bước vào căn phòng được an bài dành riêng cho chàng thì nghe có tiếng gọi.

Giang Văn Thanh đến bên chàng, nói: "Ta rất lo lắng!"

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Điều gì có thể làm cho đại tiểu thư lo lắng vậy?"

Giang Văn Thanh nói: "Ta lo Lưu Lao Chi cùng địch nhân hai mặt giáp công chúng ta, cho dù chúng ta có kỳ mưu diệu kế, thì cũng tất bại chẳng sai."

Yến Phi nói: "Đại tiểu thư vẫn chưa cùng Đồ huynh trao đổi sao? Huynh ấy đã phân tích vấn đề này và cho rằng Lưu Lao Chi không thể tấn công trong vòng ba ngày trước khi hết hạn."

Giang Văn Thanh nhỏ giọng nói: "Tại sao Lưu Dụ lại tin tưởng Đồ Phụng Tam đến vậy? "

Yến Phi nói: "Ta cũng tin tưởng Đồ Phụng Tam, thực tế có thể chứng minh Lưu huynh vẫn chưa nhìn nhầm ai cả."

Giang Văn Thanh do dự, tựa hồ như có điều khó nói ra, lại hỏi: "Yến huynh và Lưu Dụ đến Dục Châu thế nào?"

Yến Phi chợt nhận ra quanh co tràng giang đại hải một hồi thì cuối cùng Giang Văn Thanh cũng nói ra nguyên nhân chân chính nàng đến đây, do vậy có thể thấy nàng đối với Lưu Dụ có cảm tình đặc biệt.

Gã đã đáp ứng với Lưu Dụ che giấu việc Vương Đạm Chân, đương nhiên không thể nói ra sự thật. Tuy gã không muốn nói dối mà cũng không thể không nói dối, phải nói: "Bọn ta tưởng đến Thọ Dương gặp Hồ Bán, tẩu xảo lại gặp Kinh Châu quân!"

Đây là cách nói dối ít sơ hở nhất, Yến Phi lòng thầm nghĩ nếu như gặp lại Lưu Dụ, tất phải báo ngay cho gã lưu ý đến chuyện dối trá này, tránh mỗi người nói một nẻo.

Giang Văn Thanh quả nhiên không chút hoài nghi, tâm sự vui nổi ưu tư thở ra một hơi: "Không dám làm phiền Yến huynh nghĩ ngợi nữa!" Nói rồi quay đi.

Yến Phi ngẫm thấy nàng ít nhiều cũng đã nghe phong thanh về chuyện Vương Đạm Chân và Lưu Dụ, ngẫm thờ dài, quay người bước vào phòng.

Hồi 43

Tiết Kích Chiến Thuật

Thác Bạt Khuê nhớ đến Yến Phi, không phải y quan tâm đến sự an nguy của tên huynh đệ từ thuở bé, cũng không phải là lo việc phái Thác Bạt Nghi đối phó Lưu Dụ bị lộ ra sẽ ảnh hưởng đến giao tình với chàng, mà là nghĩ đến sự phi thường của Yến Phi.

Yến Phi không phải là người dối trá, hẳn nói có thể dùng tâm linh truyền cảm với Kỳ Thiên Thiên, Thác Bạt Khuê rất tin tưởng không hề nghi ngờ chút nào. Mà nếu y không tin thì cũng khó có thể giải thích những hành động như được thần linh trợ giúp của hắn.

Yến Phi tại Tà gia ở hẻm Ô Y, hô hấp của hắn đã bị đoạn tuyệt, bên trong chân khí lại vận hành tuần hoàn không nghỉ đủ một trăm ngày là sự thật khiến người ta phải suy nghĩ. Hắn lại có khả năng chém đầu Trúc Pháp Khánh trong tình thế không tưởng, làm ai cũng khó thể coi hắn là người bình thường.

Từ xưa đến nay, Thác Bạt Khuê y đối với việc thần Phật đều không tin, thuật luyện đan của Đạo gia y coi chỉ là cách lừa dối người ta, mấy ai đã được mục kích thần tiên đâu. Đạo gia lưu truyền chuyện có người nào đó bạch nhật phi thăng cũng chỉ là chuyện người nọ lừa dối người kia mà thôi, Đạo gia khi chết đi sẽ thành tiên, cao tăng nhà Phật khi chết gọi là diệt cũng là tự an ủi mà thôi.

Nhưng Yến Phi lại là sự thật sờ sờ trước mắt, ít nhất hắn cũng có thể coi là bán thần tiên rồi.

Khó thể nói pháp luyện đan của Đạo gia phải là chuyện lừa bịp hay không. Người ta có khả năng đề luyện một lực lượng siêu nhiên nào đó, khả dĩ thôi thúc tiên căn hàm ẩn sâu trong cơ thể để đạt đến cảnh giới thần tiên bất tử chăng?

Thác Bạt Khuê bắt đầu thấy có hứng thú với thuật luyện đan, y chẳng mong gì được trường sinh bất lão, mà chỉ cố gắng kéo dài tuổi thọ thêm vài chục năm, dùng kiến thức và tài trí của mình, trường kỳ lãnh đạo cuộc kháng chiến của các chiến sĩ Thác Bạt tộc nam chinh bắc phạt, cuối cùng cũng sẽ có ngày trời một cõi, bề một vực, đều bị thần phục bởi vó ngựa của Thác Bạt tộc. Y, Thác Bạt Khuê sẽ là siêu cấp đế quân bất tử.

Mới nghĩ đến đây mà y đã cảm thấy hứng thú vô cùng

Nhưng làm thế nào được vậy nhỉ? Vị Đạo gia cao nhân nào thực sự có bản lĩnh chân chính như vậy?

Đang mải mê suy nghĩ, thủ hạ đại tướng Trương Tôn Phổ Lạc tiến vào trong trướng, theo sau có hai hán nhân là Tả Trường Sử Trương Côn và Tư Mã Hứa Khiêm, thần sắc ai nấy đều nghiêm trọng.

Thác Bạt Khuê nhìn về phía Trương Tôn Phổ Lạc hai tay bưng chiếc hộp sắt hỏi: "Có việc gì vậy?"

Trương Tôn Phổ Lạc đặt chiếc hộp xuống trước mặt, trầm giọng nói: "Mộ Dung Thùy sai người mang chiếc hộp này đặt trước cửa thành nói rằng đây là lễ mừng Mộ Dung Thùy chúc mừng Đại soái, chúc Đại soái trở thành chủ nhân của Đại Yên, sau đó sứ giả cưỡi ngựa đi mất. Bọn họ không dám mở ra xem, mang chiếc hộp sắt lại thỉnh Đại soái định đoạt."

Thác Bạt Khuê nghe vậy chăm chú nhìn vào hộp sắt, hộp được buộc cẩn thận lại niêm phong kín, làm nảy sinh cảm giác thần bí tà dị. Không hề do dự, Thác Bạt Khuê giục: "Mau cắt dây buộc cho ta".

Trương Tôn Phổ Lạc rút chủy thủ, nhanh nhẹn cắt dây buộc, chỉ cần mở ra sẽ biết ngay Mộ Dung Thùy gửi đến vật gì.

Không khí trong trướng trở nên trầm trọng, ai cũng biết vật Mộ Dung Thùy gửi đến chẳng tốt lành gì.

Thác Bạt Khuê vươn hai tay ra, trảo thủ nắm hai bên nắp hộp chắn vỡ niêm phong, nắp hộp lập tức mở ra.

Chỉ có Thác Bạt Khuê nhìn thấy vật ở bên trong.

Trương Tôn Phổ Lạc, Trương Côn, Hứa Khiêm không được Thác Bạt Khuê cho phép không dám tiến lên xem, nhưng vẫn ngửi thấy mùi thảo dược nồng nặc.

Thác Bạt Khuê nét mặt bình tĩnh từ từ đẩy nắp hộp lại như cũ, xem ra đối với vật Mộ Dung Thùy gửi đến không hề rung động, điềm đạm nói: "Mộ Dung Thùy hạ chiến thư, thể hiện quyết tâm tiêu diệt chúng ta. Hừ, chuyện đời đâu dễ dễ hấn đắc ý chứ."

Câu nói cuối cùng của y biểu thị chế giễu sự tự tin của Mộ Dung Thùy, ba người đều cảm thấy rõ ràng là Thác Bạt Khuê tự yên lòng mình. Lại vì Thác Bạt Khuê xuất hiện phản ứng kì dị, chính ra trong lòng Thác Bạt Khuê chấn động nhưng không biểu lộ ra bên ngoài.

Thác Bạt Khuê có vẻ mệt mỏi nói khẽ: "Các người lui ra ngoài trướng, ta cần yên tĩnh để suy nghĩ, sẽ gọi các người vào nói chuyện sau."

Ba người tâm tình trĩu nặng tựa ngàn cân, lui ra ngoài trướng.

Thác Bạt Khuê gục đầu xuống, lúc ngẩng lên đã thấy nhiệt lệ tuôn trào.

Trong hộp sắt chính là thủ cấp Thác Bạt Khuê, tiểu đệ thân thiết của y, đã được ướp thảo dược để chống thối nát, nét mặt vẫn tươi nguyên, nhãn tình vẫn còn lưu lại sự kinh hoàng, khướt nhục và phẫn hận.

Sau khi đoạt được Bình Thành, Thác Bạt Khuê phụng mệnh đến Huỳnh Dương, theo dõi tình hình Yên quân không ngờ bị Mộ Dung Thùy bắt được đem xử tử. Mộ Dung Thùy đem đầu hấn trả lại, không chỉ muốn thị uy mà còn muốn tuyên bố hấn mới là người ra tay trước.

Mộ Dung Thùy! Cuối cùng sẽ có ngày Thác Bạt Khuê này đòi người phải trả lại gấp trăm vạn lần mối thù sát hại em trai ta.

Tiểu Thi nói: "Hiện tại mọi người đã thật sự yên tâm, tình trạng tiểu thư càng ngày càng tốt hơn rồi đó".

Kỷ Thiên Thiên ngồi xuống. Đến lúc này, nhất thiết vẫn phải giấu Tiểu Thi chuyện Yến Phi đã đến, cũng không thể để Tiểu Thi biết rằng Biên Hoang tập lại một lần nữa bị chiếm lại.

Thiên Thiên mỉm cười nói: "Hôm nay tinh thần của mọi người cũng khá. Mọi người có muốn đi ra ngoài thành chơi chút không? Ngồi nhà buồn muốn chết, ngọt ngào quá đi mất."

Tiểu Thi kinh ngạc : "Tiểu thư!"

Kỷ Thiên Thiên đã chuẩn bị trước nói: "Chỉ cần ta yêu cầu, Mộ Dung Thùy chắc phải đồng ý thôi, nếu không sẽ lộ ra rằng hần không đủ khả năng khống chế cục diện, cùng lắm thì để hần cùng bồi tiếp chúng ta đi chơi vậy."

Tiểu Thi đã biết rõ tính cách của Kỷ Thiên Thiên, nghĩ là làm bằng được, có nói cũng chẳng biến chuyển được ý của nàng. Tuy nàng gật đầu nhưng vẫn lo ngại Mộ Dung Thùy đoạn nhiên cự tuyệt sẽ làm cho Kỷ Thiên Thiên không hài lòng.

"Tiểu thư"

Kỷ Thiên Thiên đưa mắt nhìn Tiểu Thi ra hiệu, đoạn nói: "Đại nương xin mời vào".

Người đứng ngoài cửa gọi đúng là Phong Nương, nếu Yến Phi không báo trước thân phận thực của mẹ, Kỷ Thiên Thiên vẫn sẽ cho rằng mẹ chỉ là quản gia, cũng bởi trông qua không thể thấy được mẹ lại là người thâm tàng bất lộ, võ công lại thâm bất khả trắc.

Phong Nương đúng là con bài lợi hại của Mộ Dung Thùy, vì mẹ ta đích thân hầu hạ chủ tỳ hai người, hiểu biết rõ thói quen sinh hoạt của hai người, bất kỳ tình huống gì thường nào cũng có thể khiến Phong Nương cảnh giác. Mẹ lại có khinh công siêu phàm, việc giải cứu chủ tỳ hai người càng trở nên khó khăn và mạo hiểm hơn.

Phong Nương thần sắc bình tĩnh tiến vào trong sảnh đến trước mặt họ, ánh mắt nhìn Kỷ Thiên Thiên lộ vẻ thương cảm rồi thu liễm lại, sắc mặt vui vẻ nói: "Hoàng thượng sai ta chuyển lời mời Thiên Thiên tiểu thư lập tức thu thập hành trang gọn nhẹ, chuẩn bị cho ngày mai chúng ta sẽ đi xa."

Kỷ Thiên Thiên lòng rung động hỏi: "Hoàng thượng muốn bọn ta cùng với y đi đâu vậy?"

Phong Nương cúi mặt xuống tránh để Kỷ Thiên Thiên phát hiện thần sắc của mình, nhẹ giọng thốt: "Cái này thì Thiên Thiên tiểu thư phải đích thân hỏi Hoàng thượng, bọn hạ nhân chúng tôi chỉ biết vâng mệnh mà làm, không được biết công việc của người."

Tiểu Thi nhú mày nói : "Đám hòm xiểng tùy thân của tiểu thư thì sao?"

Phong Nương đáp : "Ba mươi cái hòm ấy sẽ được chuyển sau. Vì xe lừa đi chậm còn ngựa thì phi nhanh, bởi vậy Hoàng thượng mới mời Thiên Thiên tiểu thư chỉ mang theo những vật dụng tùy thân cần thiết và y phục để thay đổi! Mong Tiểu Thi tiểu thư yên tâm."

Kỷ Thiên Thiên trong lòng dậy sóng, cuối cùng đã hiểu được Mộ Dung Thùy muốn đưa bọn họ theo quân xuất chinh.

Mộ Dung Thùy muốn đi đánh bên nào vậy nhỉ?

Một trăm ngày để Trúc Cơ Công thành tựu vẫn còn thời gian dài mới hết, nếu mạo hiểm dùng Truyền Tâm Thuật để báo cho Yến Phi, chưa chắc Yến Phi đã chịu tiếp nhận tin tức.

Từ khi nghe tin Biên Hoang tập lại bị chiếm, nàng cảm thấy mình cũng đang cùng chiến đấu. Hiện tại việc duy nhất nàng có thể làm là dùng hết tài trí để tìm hiểu năng lực thật sự của Mộ Dung Thùy, tác phong tính cách của hần, cách bài bố binh pháp chiến lược, để tương lai có thể trở thành thám tử xuất sắc giúp Yến Phi.

Cơ hội cuối cùng đã tới.

Mong rằng khi Trúc Cơ Công viên mãn thì Mộ Dung Thùy vẫn chưa đánh bại được Thác Bạt Khuê và liên quân Hoang nhân.

Yến Phi vừa vào trong đã ngằm thở dài, hy vọng được ngủ ngon một giấc đã bị tiêu tan.

Trong phòng không đầy hai trượng, ở giữa đặt một cái bàn gỗ với mấy cái ghế, xung quanh có bảy tám cái chiếu trải ra, trên mỗi cái chiếu có để một chiếc chăn mỏng manh không đủ ngăn nổi giá rét, do vậy có thể thấy vật dụng của Hoang nhân đã thực sự thiếu thốn.

Nhưng khiến cho Yến Phi đau đầu không phải là do bố trí sơ sài hay thiếu thốn vật dụng mà là cái bộ mặt tiểu tử Cao Ngạn tràn trề hưng phấn đang ngồi ở đó, đích thị là đang cung hầu đại giá của mình. Nghĩ đến chuyện Bàng Nghĩ khổ khổ vì gã, Yến Phi hiểu rằng phiền não lại đến với mình rồi.

Chàng thất vọng đến ngồi trước mặt Cao Ngạn nói : "Lại có chuyện gì nữa đây."

Cao Ngạn tức mình nói: "Người biết ta nói chuyện gì không?"

Yến Phi cười đáp: "Àc, nguyên lai người lại nói về nàng tiểu Bạch Nhạn chứ gì, ngoài trừ ả ra thì còn có chuyện gì nữa chứ, Yến mỗ rửa tai lắng nghe vậy?"

Cao Ngạn lần đầu xuất hiện thần sắc bối rối, sau rồi lại vui vẻ, vỗ bàn nói: "Tiểu tử quả nhiên thính tai thật! Người là người ngoài đã nghe rõ, lại nói rằng trong lòng nàng có ta đương nhiên là phải có đạo lý của nó. Ta chỉ muốn biết người bằng vào câu nói nào của nàng mà kết luận như vậy?"

Yến Phi nhú mày nghĩ một lát rồi nói : "Ta nói lúc nào nhỉ? Chỉ có tự người nói mà thôi".

Cao Ngạn đáp: "Ai nói không thành vấn đề, quan trọng là lão ca người có đồng ý không. Nói đi! Rất ít khi người đồng ý với sự phân tích của ta, tại sao lần này lại đồng ý vậy."

Yến Phi không biết nên khóc hay nên cười, lại không muốn làm hấn thương tâm, phá hoại niềm hưng phấn của hấn bèn thuận mồm đáp: "Người phụ nữ mà người không thích, người có tùy tiện hôn vào mặt ả không?"

Bất giác nhớ lại cặp môi cháp bỏng của Kỷ Thiên Thiên đêm nào tại Huỳnh Dương, trong lòng chợt dâng nên nỗi niềm khó tả, vừa thương tâm vừa có cả tư vị say đắm.

Cao Ngạn ngạc nhiên đáp: "Nếu có thể chiếm được tiện nghi, đối phương tự mình dâng hiến, hoặc không quá chán ghét, miễn là đàn bà thì ta chẳng việc gì mà phải giữ gìn cả."

Yến Phi bị kích thích tâm sự, trong lòng dậy lên nỗi nhớ Kỷ Thiên Thiên, thiếu chút nữa thì đã lập tức tìm hình bóng nàng trong không gian tâm linh, lại không thể nào bắt mình từ bỏ ý niệm này.

Chàng cười khỏ đáp : "Người trông rất tinh táo mà, nói rằng người nhìn thấy đàn bà là bắt kẻ ra sao. A! Ta không biết nói gì để an ủi người được, chỉ có thể nói nam nữ không giống nhau, nếu không có tình ý không thể nào để người xoa bụng ả, càng không thể nào trong tình huống đó lưu lại dấu son trên cái má xấu xí của người được."

Cao Ngạn vỗ bàn hoan hỉ nói: "Nói hay lắm! Đúng! Nam nữ không giống nhau, không chỉ cho ta xoa bụng mà lại còn tặng ta môi thơm, không là yêu thì là cái gì nữa? Yến tiểu tử đúng là bằng hữu, được Thiên Thiên huấn luyện cho đã thoát thai hoá cốt rồi, nói toàn ra lời vàng đá chân thật."

Yến Phi trong lòng ngập tràn hình bóng Kỷ Thiên Thiên, tự nghĩ mình không thể nào thất bại trong tay Tôn Ân, nghĩ đến đây toàn thân bỗng toát mồ hôi lạnh.

Cao Ngạn phát giác ra bèn hỏi: "Có vấn đề gì à? Chẳng lẽ xoa bụng hiến môi vẫn chưa đủ sao, sao bỗng nhiên người mặt mũi khó coi đến vậy?"

Lúc này Yến Phi tự nhủ lòng mình nếu vẫn còn xem trọng thắng thua như vậy thì đối phó với Tôn Ân, một Đạo gia đại tông sư, khẳng định chỉ có chuốc lấy thất bại không sai. Chàng phải gạt sinh tử thành bại sang một bên, giống như lần trước đối phó với Trúc Pháp Khánh may ra mới có thể vượt lên.

Tình yêu với Kỷ Thiên Thiên có thể làm chàng quyết tâm chiến đấu nhưng đồng thời cũng là nhược điểm của chàng.

Liệu chàng có thể nào làm như phương pháp đã dự kiến, biến tình yêu đối với Kỷ Thiên Thiên thành sức

mạnh khi chiến đấu hay không?

Cao Ngạn hỏi: "Người có nghe ta nói không vậy?"

Yến Phi chợt tỉnh nhìn hần, trong tâm linh đài trở nên trong sáng, nét mặt trầm ngâm.

Cao Ngạn trừng mắt nhìn lại, đoạn hỏi: "Người nghĩ cái gì vậy?"

Yến Phi điềm đạm thốt: "Ta nghĩ đến Tôn Ân! Đúng là như vậy, ta cảm ứng được Tôn Ân."

Cao Ngạn kinh hoàng, nhón nhác nhìn ngang nhìn ngửa nói: "Đừng dọa ta chứ! Người không thích ta nói về tiểu Bạch Nhạn thì thôi, cứ nói thẳng tuột ra đừng đem lão ngáo ộp đó ra dọa khiếp chết lão tử ta chứ."

Yến Phi nói: "Đừng sợ thế, lão ta ít nhất cũng còn cách đây trăm dặm"

Khi trong con tim đã in đậm tình yêu sâu nặng của Kỳ Thiên Thiên, mọi cảm xúc khác đều không quan trọng nữa. Bất kể lực lượng nào muốn chia cách chàng với Kỳ Thiên Thiên thì họ vẫn yêu nhau mãi mãi, không thể chia lìa, chẳng còn gì quan trọng nữa kể cả việc sinh ly tử biệt cũng thế mà thôi.

Chính tại lúc tâm trí đang tràn trề cảm xúc như vậy, tâm linh như thủy triều từ bốn phương tám hướng đổ vào, chàng cảm ứng được Tôn Ân và lão cũng cảm ứng được chàng.

Liên hệ ngay lập tức đứt đoạn, vì Tôn Ân cố gắng phong bế tâm linh, không cho Yến Phi tiếp xúc với lực lượng tinh thần mãnh liệt của lão.

Cao Ngạn ngớ ngẩn hỏi: "Người đang nghĩ quỷ quái gì vậy?"

Vì sao Tôn Ân lại cố ý cắt đứt tiếp xúc như vậy?

Yến Phi toát mồ hôi lạnh, nghĩ đến sách lược mà Tôn Ân khả năng sẽ áp dụng.

Với sự thần thông quảng đại của Tôn Ân, bọn họ tụ tập tại Tân Nương Hà tìm cách phản công Biên Hoang tập đương nhiên lão biết. Chỉ cần một mình Tôn Ân đến phá hoại từ trong trứng nước, với võ công thâm hậu của lão, hậu quả thật thảm hại khó tưởng tượng, lại làm tâm thần mình nhiều loạn, vậy là mình hoàn toàn bị động rồi.

Cao Ngạn giục giả : "Nói tiếp đi".

Cách duy nhất để ứng phó Tôn Ân lúc này là trước hết chặn bước chân lão, quyết chiến sinh tử ở phía ngoài Tân Nương Hà.

Nhưng làm thế nào để chặn đánh một kẻ thần xuất quỷ mạt như Tôn Ân vậy?

Lúc này Trác Cuồng Sinh cấp nách một quyển trục tiến vào, hớn hờ nói: "Lần này có phúc rồi, liên tiếp được nghe hai cổ sự tuyệt diệu."

Y không khách khí gì cả ngồi xuống cạnh Yến Phi, mở quyển trục lộ ra một đoạn giấy trắng, rồi lấy bút mực ra, cười nói: "Yến Phi giận chém giả Di Lặc, tình yêu của tiểu Bạch Nhạn, hai truyền thuyết lớn của Biên Hoang , ai nói trước nào?"

Cao Ngạn thất thanh nói: "Biên Hoang tập đang bị địch nhân chiếm, lão lại đến vì chuyện tiểu Bạch Nhạn và ta, định bán rẻ bọn ta để kiếm tiền, đừng mong chúng ta đáp ứng nhé."

Trác Cuồng Sinh lim dim mắt, nói : "Tiểu tử này chẳng tiến bộ gì cả, được Trác Cuồng Sinh ta xem trọng là phúc tổ tông nhà người. Biên Hoang tập vinh quang rồi cũng sẽ thành quá khứ, người thì cũng sẽ chết, mây khói rồi cũng tiêu tan, chỉ có những đoạn lịch sử của Hoang nhân được Trác Cuồng Sinh này chép lại mới có thể lưu truyền đến ngàn năm sau. Tiểu tử ngu ngốc người nghĩ xem! Một ngàn năm sau, khắp đầu đường ngõ phố, dân chúng vây quanh vị thuyết thư nghe câu chuyện về tiểu tử nhà người vì yêu đến mức hồ đồ, yêu quên cả mọi sự thì có là cổ sự mỹ lệ khiến người ta xúc động hay không? Tiểu tử! Người nói trước đi,

người gặp tiểu Bạch Nhạn lần đầu tiên trong hoàn cảnh nào, trong tim có đập loạn lên không?"

Cao Ngạn không cãi được, vò đầu nói : "Mấy chuyện hoang đường đó do lão nói ra cũng có mấy điểm đạo lý nhưng vẫn có vấn đề. Hiện giờ là lúc ta đang hết sức nỗ lực truy cầu tiểu Bạch Nhạn, nếu như sau này quang phục Biên Hoang tập, mỗi ngày lão lại đem chuyện ta và nàng ra nói lung tung, mấy tên vô lại thêm thất vào đến tai nàng, trời mới hiểu nổi nàng hân hoan hay là phát giận. Chuyện nguy hiểm này thứ cho lão tử ta không phụng bồi nhé."

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Chuyện đó dễ mà! Bây giờ ta để dành làm vốn, mục đích là để hoàn thành một bộ thuyết thư điểm tuyệt như thiên thư thì chuyện này tạm hoãn lại một chút cũng có sao? Đợi người và tiểu Bạch Nhạn gạo nấu thành cơm mới đưa ra. Yên tâm đi! Đừng nói nữa! Đừng bỏ lỡ cơ hội ngàn năm để lưu danh thiên cổ này nữa nhé."

Yến Phi ngắt lời nói : "Nghe nói lão phát hiện thám tử quân địch ở vùng phụ cận quanh đây, lão phụ trách phương diện này phải không?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Có quỷ mới đi tìm bóng dáng thám tử ở chốn bốn phía đồng không mông quạnh này! Không cần tìm cũng biết thám tử địch đang hoạt động ở xung quanh. Vì muốn có địa đồ Tân Nương Hà ta mới đi xem xét các nơi. Hắc! Đầu óc ta quả không tồi chút nào đâu! Ngoài chuyện kể lọt tai lại có địa đồ phụ trợ, ta có thu thêm tiền thì người ta vẫn chen nhau vào xem."

Yến Phi nói: "Có bản đồ địa thế vùng này không, ta đương nhiên không chỉ nói đến địa thế dải Tân Nương Hà này đâu."

Trác Cuồng Sinh hân hoan đáp: "Người là người đầu tiên tán thưởng ta chuyện làm ra địa đồ, xem như người cũng biết xem hàng đó."

Lão lại từ trong quyển trục lấy ra một tấm giấy trải lên trên bàn. Đó chính là một tấm địa đồ vẽ cả một vùng hơn trăm dặm trải dài từ Thọ Dương đến Hoài Âm, có đánh dấu rõ ràng vị trí từng tòa thành, hình thế núi sông đều minh bạch rõ ràng.

Yến Phi ngưng thần xem kỹ, đột nhiên đứng dậy nói : "Ta đi đây"

Hai người kia ngạc nhiên nhìn nhau.

Yến Phi vỗ vỗ lên Địch Luyến Hoa trên lưng, ung dung thốt: "Khi Lưu Dụ về đến nơi, hỏi hắn sẽ biết tại sao ta đi. Ta hy vọng sẽ kịp thời về cùng các người đối phó địch nhân."

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn nhìn theo bóng Yến Phi mà chẳng hiểu chuyện gì xảy ra.

Hồi 44

Tâm Kinh Nhục Khiêu

Sau khi quyết định sát hại huynh trưởng, Hoàn Huyền hiểu rằng có một người không thể không giết, đó chính là Giang Hải Lưu. Người này có quan hệ thân thiết như anh em với Hoàn Xung, lại biết hiềm khích của huynh đệ Hoàn gia, càng minh bạch con người của Hoàn Huyền. Một ngày chuyện vỡ lở, chuyện này lộ ra có thể khiến cho Hoàn Huyền thân bại danh liệt.

Giang Hải Lưu không phải là hạng bình thường, có nhiều quan hệ rộng rãi, ông ta còn là long đầu đại ca của một bang hội có thực lực, muốn giết ông ta không phải là chuyện dễ, lại muốn người ta không nghi ngờ đến Hoàn Huyền y, căn bản là không làm được, bởi vậy hắn phải giúp lực lượng của Nhiếp Thiên Hoàn. Sau khi hắn và Nhiếp Thiên Hoàn liên hợp với nhau, sẽ biến thành phối hợp tuyệt vời, những việc không có khả năng lại hóa thành có khả năng.

Tại Phương Nam, ai khổng chế được Trường Giang, thì có thể trở thành bá chủ.

Hoàn gia luôn luôn hỗ trợ cho Đại Giang Bang, nhằm không chế Trường giang, nhiều việc do người của bang

hội ra mặt giải quyết, tránh được xung đột chính diện với triều đình sẽ linh hoạt hơn rất nhiều. Bởi vậy bắt đầu từ Hoàn Ôn, đã thi hành chính sách ra sức giúp Đại Giang bang, mối quan hệ của Đại Giang bang và Hoàn gia được tạo lập như vậy.

Lúc đó khi Hoàn Ôn không chế Kiến Khang, quyền khuynh thiên hạ, bang hội lại càng phát huy tác dụng lớn.

Đến lúc Hoàn Xung lên nắm quyền lại không hứng thú với ngai vàng, lấy yên ổn làm trọng, Đại Giang bang nhận chỉ thị của ông biến thành một lực lượng dùng để ổn định cục diện, mọi chuyện tuân theo quy củ giang hồ mà làm. Việc này khiến Đại Giang bang lấy được sự tôn trọng của các bang hội lớn nhỏ trên sông nước. Đặc biệt Đại Giang bang được lợi ở Biên Hoang Tập nên thanh thế lên cao chưa từng thấy.

Mặt khác Hoàn Xung ra sức hỗ trợ Đồ Phụng Tam, tạo lập ra Chấn Kinh hội, dưới sự giúp đỡ của Hoàn Xung, toàn diện đánh phá Lương Hồ Bang, đặt Lương Hồ bang vào tình thế không tiến vào đại giang được nửa bước, Đồ Phụng Tam vì thế đã biến thành tử địch với Nhiếp Thiên Hoàn, kết mối cừu hận không thể nào tháo gỡ được.

Bây giờ Đại Giang bang đã bị đánh bại, cần có một bang hội khác trên thủy đạo để thay thế Đại Giang bang, vì vậy Hoàn Huyền liên minh với Nhiếp Thiên hoàn là hết sức hợp lý.

Nhưng giữa Đồ Phụng Tam và Nhiếp Thiên Hoàn thì Hoàn Huyền chỉ có thể chọn được một người.

Với Hoàn Huyền mà nói, đây là một quyết định vô cùng khó khăn. Y không có bằng hữu, Đồ Phụng Tam là ngoại lệ duy nhất, nhưng vì để hoàn thành bá nghiệp, y đành phải từ bỏ Đồ Phụng Tam. Y cũng biết rằng với đầu óc sáng suốt của Đồ Phụng Tam, một khi y liên minh với Nhiếp Thiên Hoàn đối phó Giang Hải Lưu thì Đồ Phụng Tam sẽ phát giác cái chết của Hoàn Xung có vấn đề. Hậu quả như vậy đã khiến y không những bỏ rơi Đồ Phụng Tam, mà còn muốn dồn bằng hữu tốt nhất của mình vào tử địa, vì Hoàn Xung là người Đồ Phụng Tam tôn kính nhất từ trước đến nay.

Trước khi y phái Đồ Phụng Tam đến Biên Hoang Tập, đã sớm thiết lập quan hệ với Nhiếp Thiên Hoàn, vì vậy việc phái Đồ Phụng Tam đến Biên Hoang tập là một âm mưu mượn tay kẻ khác để giải quyết vấn đề nan giải là giết Đồ Phụng Tam.

Sự tình đã phát triển ngoài dự liệu nên chút nữa thất bại, nhưng mọi chuyện sẽ sớm hồi phục lại, lần này thì Đồ Phụng Tam nhất định phải chết, Hoang nhân cũng hết. Sau khi Biên Hoang Tập phục hồi lại sẽ có một thế hệ hoang nhân mới xuất hiện, có điều khi đó Biên Hoang Tập sẽ lọt vào tay y.

Gió sông từng đợt thổi đến, áo bào của Hoàn Huyền tung bay.

Dưới sự hộ tống của tám chiến thuyền, soái thuyền của y nhanh chóng tiến về Cống Thủy, thuận dòng tiến về phía hồ Bồ Dương.

Mưu thần Hầu Lượng Sinh đến gần phía sau trầm giọng nói : "Mọi việc đã ổn, gia tộc Đồ Phụng Tam và những người có quan hệ toàn thể có chín trăm năm mươi tư người, tất cả đều xử chém".

Hoàn Huyền nói những lời không xuất phát từ nội tâm " Đó là kết cục tất nhiên cho những ai phản bội Hoàn Huyền ta."

Hầu Lượng Sinh muốn nói mà không nên lời.

Hoàn Huyền không muốn nghĩ đến chuyện Đồ Phụng Tam nữa, chỉ hy vọng vĩnh viễn quên đi người này, lãng sang chuyện khác : "phía Vương Cung có tin gì không"

Hầu Lượng Sinh đáp " Tiểu thư Đạm Chân ngày kia sẽ đến Giang lăng"

Hoàn Huyền cuối cùng cũng tìm ra phương thuốc kì diệu để hóa giải nỗi bức bối trong lòng vì chuyện Đồ Phụng Tam. Thầm nghĩ mỹ nữ này nếu quả là danh bất hư truyền, y sẽ tận tình hưởng thụ, chinh phục cả trái tim và thân xác, chỉ mới nghĩ đến đã thấy hưng phấn rồi.

Ung dung nói: "Khoảng mười ngày nữa bọn ta đưa quân thẳng đến Kiến Khang, xem Tư Mã Đạo Tử đối phó

bọn ta ra sao"

Hầu Lượng Sinh đáp: "Đến lúc này, Lưu Lao Chi vẫn ngoan ngoãn vâng lời, mọi việc y theo kế hoạch tiến hành."

Hoàn Huyền huyết khí hưng khởi, mộng tưởng của cha, cuối cùng cũng sẽ hoàn thành trong tay con trai là y. Khi liên quân tiến vào Kiến Khang từ hai hướng thượng du và hạ du, lực lượng phản kháng của Tư Mã Đạo Tử bị đập nát, thì hoàng triều Tư Mã cũng diệt vong, sau đó thiên hạ sẽ là của họ Hoàn y.

Lần này y đến hồ Bồ Dương gặp Nhiếp Thiên Hoàn, mọi người sẽ thương lượng việc phân chia lợi ích sau khi đoạt được Kiến Khang. Y hiểu rõ loại người như Nhiếp Thiên Hoàn, sớm muộn gì cũng phản lại y, song việc đó còn xa. Tướng cướp của một bang hội giặc cỏ thì làm nên chuyện gì chứ?

Thác Bạt Nghi ngồi nhìn đồng lúa, bốn phía truyền lại tiếng ngựa hí, trong lòng trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang.

Lần này trở về Thịnh Nhạc, lần đầu tiên hắc có cảm giác cổ quái như người ngoài. Tựa hồ như mình đã thuộc về Biên Hoang Tập, chấp nhận thân phận là một Hoang nhân. Tuy Biên Hoang tập tình thế phức tạp, nhưng mối quan hệ kỳ dị giữa các bang phái khi đối địch khi hợp tác, lại hình thành sức hấp dẫn riêng, làm cho người ta quyến luyến với những biến hóa và phát triển.

Kỷ Thiên Thiên đến với Biên Hoang tập, đã làm thay đổi tất cả, Biên Hoang tập không còn là Biên Hoang tập trước kia, mọi người xác định mục tiêu rõ ràng, sẵn sàng hy sinh vì bảo vệ công nghĩa tự do của Biên Hoang tập.

Kỷ Thiên Thiên bị bắt về Bắc đã khiến Biên Hoang tập đi vào trạng thái đoàn kết chưa từng thấy. Chính là do Kỷ Thiên Thiên mang lại sự đoàn kết này, người người đều đồng tâm đến mục tiêu cao nhất là mong đón ngày chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên trở về Biên Hoang tập.

Ngồi bên cạnh hắn là ba cao thủ do Thác Bạt Khuê phái theo để đối phó Lưu Dụ, gồm Công Dương Tín, Hạ Hoành và Mạc Kiền đều là người y không quen biết. Danh nghĩa là họ nghe lệnh của hắn, nhưng cũng là người Thác Bạt Khuê dùng để giám thị hắn, xem hắn có chấp hành mệnh lệnh hay không.

Cả ba người này đều là nhất đẳng cao thủ, trong đó Công Dương Tín dùng búa dài có võ công cao nhất, tính cách lại thâm trầm.

Trên đường đi, để hiểu rõ thực lực của bọn họ, Thác Bạt Nghi đã cùng bọn họ quá chiêu, riêng chỉ có Công Dương Tín khéo léo che giấu thực lực làm cho Thác Bạt Nghi không thể biết rõ hư thực của hắn.

Cùng đi theo là một trăm dũng sĩ tinh nhuệ của Thác Bạt tộc, mỗi người sức có thể địch lại hàng chục dũng sĩ, bề ngoài là do Thác Bạt Nghi chỉ huy, sự thật là họ chỉ nghe mệnh lệnh của Công Dương Tín ba người, muốn truyền lệnh phải thông qua ba người này.

Nếu mà Thác Bạt Nghi chống lại mệnh lệnh của Thác Bạt Khuê, khả năng là họ sẽ quay lại đối phó Thác Bạt Nghi hắn.

Nếu như trong tình huống đó, chỉ cần ba người bọn Công Dương Tín liên thủ cũng thừa sức giết chết Thác Bạt Nghi hắn.

Hắn thực sự lo lắng cho Lưu Dụ, và cũng tự cảm thấy không thể trung thành tuyệt đối với Thác Bạt Khuê như trước đây. Hắn lần đầu tiên cảm thấy khâm phục Yến Phi, một mình một kiếm, tiêu dao tự tại biết bao. Mặc dù Kỷ Thiên Thiên tạm thời bị Mộ Dung Thùy bắt đi, nhưng vẫn có mục tiêu phấn đấu rõ ràng. Tự mình bây giờ chẳng biết việc thế nào, thu phục Biên Hoang tập và giết Lưu Dụ, hai việc cứ lẫn lộn vào nhau.

Ngay lúc đó một chiến sĩ chạy đến báo cáo phát hiện tung tích địch nhân phía nam. Thác Bạt Nghi bưng tỉnh, ra lệnh hành quân về hướng Đông.

Tư Mã Đạo Tử từ hoàng cung trở về, đại tướng quân Tư Mã Thượng Chi ra đón nói: "Vẫn không tìm thấy thị, có lẽ đã rời khỏi Kiến Khang rồi."

Tư Mã Thượng Chi là em họ của Tư Mã Đạo Tử, kiêu dũng thiện chiến, xét theo võ công trong vương tộc chỉ xếp sau Tư Mã Đạo Tử, cùng với đại tướng quân Vương Du gọi là song hổ tướng của Kiến Khang quân, là đại tướng mà Tư Mã Đạo Tử hết sức tin dùng.

Tư Mã Đạo Tử không kèm được nghĩ đến nhục thể hút hồn của Sở Vô Hạ, quả đúng là báu vật trên giường đối với nam nhân, nhưng do tình thế biến hóa, tiếc rằng duyên phận với nhau chỉ có thể thôi. Cho dù là công hay tư, hẳn cũng tuyệt đối không thể gặp lại mỹ nữ này được nữa.

Thốt ra một lời đầy thương cảm: "Đi là tốt rồi! hiện tại chúng ta và Di Lạc giáo chẳng còn quan hệ gì nữa".

Tư Mã Thượng Chi lui lại sau lưng Tư Mã Đạo Tử, tiến vào sảnh đường đề nghị: "Chúng ta có nên chính thức công bố, coi Di Lạc giáo là tà giáo, san phẳng Minh Nhật Tự, bắt Trúc Lô Âm và giáo chúng ra xử quyết không?"

Tư Mã Đạo Tử trong lòng thầm nghĩ Sở Vô Hạ biết tự bỏ đi, Trúc Lô Âm chắc cũng chẳng dám ở lại Minh Nhật Tự để người ta đến giết. Mỉm cười nói: "Người quên mất một người! Mọi việc phải tiến hành cùng lúc mới gây tiếng vang lớn."

Tư Mã Nguyên Hiển đợi sẵn ở phía sau sảnh đường bước tới vấn an.

Tư Mã Đạo Tử dừng chân nơi cửa ra vào, nhạ giọng hỏi: "Người không đến bến Tần Hoài mà quấy phá nữa à? Liệu nhịn được bao lâu?"

Tư Mã Nguyên Hiển mặt đỏ bừng, bối rối thưa: "Ngày nào, sự tình chưa thuận lợi, hài nhi không dám một bước đến thanh lâu."

Tư Mã Đạo Tử và Tư Mã Chi kinh dị nhìn nhau, không tưởng rằng Tư Mã Nguyên Hiển có thể vì đại cuộc mà biết phân biệt nặng nhẹ như vậy.

Sau khi bị bọn Yến Phi bắt đi rồi lại thả về, Tư Mã Nguyên Hiển như biến thành người khác, làm chuyện gì, nói điều gì đều suy nghĩ cẩn thận, trong ánh mắt hiện lên sự tự tin rõ ràng.

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Hài nhi có mấy chuyện muốn thảo luận với cha."

Tư Mã Thượng Chi biết ý nói: "Thượng Chi muốn trở về Thạch Đầu thành giải quyết mấy việc".

Tư Mã Thượng Chi đi rồi, Tư Mã Đạo Tử vẫy Tư Mã Nguyên Hiển đi vào trong sảnh đường.

Mộ Dung Chiến đi đến gần Đồ Phụng Tam đang đứng ngậy người bên bến thuyền hỏi: "Trông vẻ người như đang trù trừ tâm sự, người lo lắng về trận chiến này à?"

Đồ Phụng Tam thờ dãi nói: "Không hiểu sao, sáng này dậy, cảm thấy trong lòng không yên, trong lòng tràn ngập niềm bi quan, cảm giác chẳng muốn làm một việc gì, nhưng lại không thể không cố gắng, trận chiến này bọn ta không được phép thua."

Mộ Dung Chiến nói: "Tình huống này chưa bao giờ thấy phát sinh ở người, phải không?"

Đồ Phụng Tam ánh mắt bối rối, gật đầu đáp: "Chưa bao giờ xảy ra cảm giác này. Từ khi xuất đạo, ta luôn cho rằng mình là người có trái tim sắt đá. Khi Đại Tư Mã sai ta thảo phạt Lương Hồ bang, ta không từ một thủ đoạn nào đối phó với các bang chúng Lương Hồ bang và bất cứ ai muốn giúp chúng. Thủ đoạn cực kỳ tàn khốc, bang chúng Lương Hồ bang coi ta như ác ma. Vì thế Lương Hồ bang vô phương phát triển thế lực ra khỏi lương hồ, nếu thêm một thời gian nữa, không chừng ta có thể dẹp yên Lương Hồ bang, không ngờ nửa đường đứt gánh."

Mộ Dung Chiến nhíu mày nói: "Hoàn Huyền sai người trở lại Biên Hoang tập, phải chăng là...".

Đồ Phụng Tam cười khổ đáp: "Cuối cùng thì người cũng hiểu, từ khi biết Hoàn Huyền kết minh Nhiếp Thiên Hoàn, ta đã tỉnh ngộ lại. Hoàn Huyền thi hành kế độc ác đến cực điểm, lấy hữu tâm đánh vô tâm, đến khi ta

biết mình trúng kế, đã hoàn toàn bị hãm vào tình thế bị động. Ôi! uổng cho ta coi y là bằng hữu, lại đối xử với ta như vậy, sẽ có ngày y phải lĩnh hậu quả về quyết định này của mình."

Sau lại hỏi: "Yến Phi sao rồi? Hắn thật thần thông quảng đại, nếu không sao lại biết tại sao ta đang lo lắng."

Mộ Dung Chiến nghĩ đến tình cảnh đáng sợ biến sắc, hỏi: "Ta đến chính là muốn cho người biết Yến Phi đột nhiên bỏ đi".

Đồ Phụng Tam thất thanh kêu : "Cái gì?".

Mộ Dung Chiến nói: "Không hiểu chuyện quái quỷ gì, hắn và Cao Ngạn, Lão Trác hai người đang truyện trò bỗng nhiên xách kiếm ra đi, trước khi đi nói rằng chỉ cần hỏi Lưu Dự sẽ biết hắn đi đâu."

Đồ Phụng Tam nói khẽ : "Chắc gặp phải tình huống cực kỳ hỏa cấp phải giải quyết gấp."

Mộ Dung Chiến nói: "Ta thấy chắc là có quan hệ đến Tôn Ân, trước mặt Cao Ngạn hắn có nhắc đến Tôn Ân, lại nói rằng Tôn Ân ở ngoài trăm dặm, Cao Ngạn nghe mà chẳng hiểu đầu đuôi thế nào."

Đồ Phụng Tam ngăn người ra cười khở đáp: "Người phi thường tự nhiên có hành động phi thường, đợi Lưu soái về hỏi sẽ biết cụ thể. Tối rồi, thôi đi ngủ, mai còn nhiều việc phải làm đó."

Mộ Dung Chiến nghĩ định nói lại thôi, cũng không cần Mộ Dung Chiến nói ra, Đồ Phụng Tam cũng biết hắn lo lắng cho bạn bè người nhà mình. Chính y cũng đang lo lắng đến chết, nhưng chẳng có cách nào.

Từ khi giành lại được Biên Hoang tập, y phái thủ hạ lén về Kinh Châu, đưa những người có liên quan đến Chấn Kinh hội giải tán vào bí mật. Bây giờ mong muốn nhất là giảm thiểu tối đa số người bị Hoàn Huyền giết hại.

Tình cảm của y với Hoàn Huyền đã biến thành thù hận không thể xóa bỏ.

Y đối với Hoàn Huyền cũng hạ thủ chẳng lưu tình.

Sau khi ngồi xuống trong góc sảnh đường, Tư Mã Nguyên Hiên nói : "Hài nhi xin cha phê chuẩn, cho mang theo chỉ dụ đi đến Quảng Lăng một lần, để biểu lộ thành ý của chúng ta."

Tư Mã Đạo Tử ngạc nhiên, nhìn chăm chú vào hắn nói: "Người không sợ Lưu Lao Chi trở mặt động thủ, bắt người làm con tin sao?"

Tư Mã Nguyên Hiên đáp: "Chuyện này nguy hiểm nhưng cũng nên thử, chỉ cần hắn đổi qua phía chúng ta đối phó với Hoàn Huyền, hắn sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể hợp tác với Hoàn Huyền nữa. Bởi vì ai cũng biết Hoàn Huyền xưa nay không tha cho bất kỳ ai trái ý hắn, hắn sẽ không bao giờ quên kẻ đắc tội với mình."

Tư Mã Đạo Tử hân hoan nói: "Thì ra nhi tử cuối cùng đã trưởng thành! biết cách phân tích tình thế, nhưng làm sao ta có thể để con mạo hiểm như thế?"

Tư Mã Nguyên Hiên thất vọng kêu: "Cha".

Tư Mã Đạo Tử mỉm cười nói: "Con cũng học được nhiều chuyện từ bọn Yến Phi nhỉ?"

Tư Mã Nguyên Hiên phẩn chấn nói: "Đúng như vậy, ba người bọn họ đảm lược kinh thiên, lại liệu địch như thần, chuyện rõ ràng không làm được, lại dễ dàng làm được."

Tư Mã Đạo Tử cười rồi nói: "xem ra ta phải cảm ơn ba người bọn họ dạy dỗ con, tiếc là..."

Tư Mã Nguyên Hiên nói: " Tiếc gì?"

Tư Mã Đạo Tử buông lời như không: "Đương nhiên tiếc là phải tiêu diệt họ".

Tư Mã Nguyên Hiên giật mình thốt: "Cha".

Tư Mã Đạo Tử mắt sáng rực, trầm giọng thốt: "Có thể tán thưởng địch nhân nhưng không thể mềm lòng với địch nhân, minh bạch chưa?".

Tư Mã Nguyên Hiến gật đầu đáp: "Vâng rõ rồi ạ! Vì sự tồn tại của hoàng triều Tư Mã, con tuyệt đối không mềm lòng với địch nhân".

Tư Mã Đạo Tử trầm ngâm nói: "Về đề nghị vừa rồi, không phải là không làm được, chỉ là chưa thích hợp lúc này. Trước hết ta phải làm cho bọn Vương Cung, Hoàn Huyền, Ân Trọng Kham không có danh chính để xuất binh, trận cước loạn lên, rồi sẽ cho thi hành kế của con. Cũng vì phương nam không phải trong tình trạng chiến tranh, Lưu Lao Chi nếu dám làm khó con, tức là công nhiên phản bội triều đình, Lưu Lao Chi lại sợ Hoàn Huyền tự thủ bàng quan cách sơn quan hổ đấu."

Tư Mã Nguyên Hiến gật đầu: "Làm thế nào cho bọn chúng không thể có danh chính mà khởi binh?"

Tư Mã Đạo Tử không kềm được cười to: "Hoàn Huyền lần này gọi là xe dây tự trói, nghĩ rằng có thể lấy chuyện thảo phạt Vương Quốc Bảo để khiến ta tiến thoái lưỡng nan, đâu biết rằng ta có thể thực hiện kế ném một viên đá diệt ba chim. Hoàn Huyền à! Người muốn đấu với ta? Đạo hạnh của người chưa đủ đâu."

Tư Mã Nguyên Hiến thắc mắc: "Con vẫn chưa hiểu."

Tư Mã Đạo Tử ung dung: "Đáp án sẽ có khi trời sáng, con về phòng ngủ một giấc đi, khi nào đến lúc đó ta sẽ cho người đánh thức con dậy."

Tư Mã Nguyên Hiến nói giọng giận dỗi: "Cha"

Tư Mã Đạo Tử thở dài, rồi nói: "Được làm vua, thua làm giặc, đó là chân lý không đổi xưa nay. Để có được thắng lợi cuối cùng phải bắt chấp thủ đoạn. Con phải vĩnh viễn nhớ lời ta dặn."

Tư Mã Nguyên Hiến nghĩ đến một chuyện nào đó hơi thở gấp gấp không nói ra lời, không hỏi nhiều nữa, cáo lui về nội viện.

Tư Mã Đạo Tử ngồi một mình tại đại sảnh, thở dài một cái.

Tuy rằng y dạy con bắt chấp thủ đoạn, tự nghĩ mình trong phương diện này vẫn còn chưa đủ tàn nhẫn.

Nếu mà y tàn nhẫn, sẽ không để Sở Vô Hạ có thể tùy tiện li khai, rõ ràng là y cố tình để cho thị thoát thân. Lúc đó y tự dối mình rằng để lại cho Yến Phi thêm một kinh địch, nhưng trong lòng biết rằng mình không đủ tàn nhẫn để giết thị.

Có được thì có mất.

Vì thiên hạ nhà Tư Mã, y cần phải đưa ra lựa chọn.

Hiện tại y trở thành trụ cột duy nhất của hoàng triều Tư Mã, y mà thất bại, hoàng triều Tư Mã cũng đổ theo.

Hồi 45

Liên Hoàn Độc Kế

Lưu Dự thân mình ướt đầm trời lên từ mặt nước, trèo lên đồng loạn thạch bên bờ sông nằm phục xuống trong bóng đêm trước khi trời sáng. Nước sông Hoài vẫn chảy sau lưng, sóng thỉnh thoảng lại đẩy lên làm ướt đôi bàn chân gầy.

Ở dưới nước may thay rất ấm áp, nhưng lúc trời lên ngay lập tức gặp gió thổi tới, cảm thấy cơn lạnh thấu tủy tận xương tuỷ. Bất giác chân khí kỳ dị nóng bỏng của Yến Phi tự khởi tiến nhập vào kinh mạch, rồi thoát ra từ mỗi thốn da trên cơ thể làm quần áo ướt bốc hơi khô ngay, hiệu quả hơn cả phơi nắng.

Lưu Dụ bất quá thể chất hơn người vốn không sợ nóng lạnh, sau khi hấp thu chân khí của Yến Phi kinh mạch tương tự như được tắm bổ, khả năng chống lạnh đích thực tăng lên rất nhiều. Với hoàn cảnh như hiện tại, nếu là trước đây, gã phải ngay lập tức cởi bỏ quần áo đốt lửa sưởi ấm, nhưng lúc này lại cảm thấy chân khí trong cơ thể vận chuyển liên miên, cứ hết mỗi vòng chu thiên cảm giác lạnh lại giảm đi một chút, thoải mái không sao nói hết.

Gã cảm thấy rất thanh thản, bất cứ chuyện gì cũng không muốn nghĩ đến, chỉ muốn tình trạng hiện tại tiếp tục cảm thụ cho đến cùng trời cuối đất.

Dưới nước là một thế giới mỹ diệu đến kỳ lạ.

Để tránh địch nhân tìm ra gã lặn xuống đáy sông mà rời đi. Thời gian lặn dưới sông gã hoàn toàn quên hết mọi thứ trên mặt nước, bao gồm cả những tâm sự thống khổ đã làm tổn thương tâm hồn gã mà toàn lực tập trung chú ý những động tĩnh dưới nước. Lúc trên mặt nước gã không thể nghĩ rằng dưới nước thế giới lại đa dạng, biến hoá vô cùng và tràn đầy sức sống đến vậy. Các loại cá nằm yên gã cũng không dám kinh động chúng, men theo đáy sông lồi lõm bất thường mà đi, chỉ nổi lên hoán khí bảy lần là hoàn thành gần năm dặm hành trình dưới nước mới trèo lên bờ nơi này.

Sau cơn mệt mỏi gần chết, quá trình hồi phục chậm chạp diễn ra, nhưng cũng mang lại những phiền não mà gã đã bỏ rơi dưới sông.

Nỗi nhớ Vương Đạm Chân làm cho gã mệt lử, nhất nhất không thể cưỡng lại để đầu óc được nghỉ ngơi.

Nếu không nhớ đến nàng, nàng làm sao tồn tại.

Nói cho cùng thì sinh ly tử biệt, bi hoan ly hợp tất cả đều là cảm xúc của con tim. Chính tại lúc này gã hiểu vì sao nhà Phật nói chúng sinh là đau khổ, bởi còn một hơi thở thì tâm chưa thể nghỉ ngơi.

Vương Đạm Chân giống như một đoá hoa rơi lạc trong cơn cuồng phong thời đại, thân bất do chủ mà bị gió cuốn đi.

Sinh mệnh thật sự không có chọn lựa như vậy ư?

Ai!

Tại sao ta không quên được nàng? Tất cả đã thành quá khứ, nhưng đối với ta mà nói nàng vẫn là tương lai của Lưu Dụ ta.

Trong bóng tối Lưu Dụ từ từ bò dậy, gã chợt phát hiện ra quần áo đã khô hoàn toàn. Đây là hiện tượng gì? Phải chăng công lực có sự tăng tiến lớn?

Lưu Dụ sờ tay ra phía sau đặt lên trên hậu bối đao, tâm thần cực kỳ bình tĩnh, gã biết ông trời vẫn chiếu cố cho gã. Thời khắc gã trở về Tân Nương Hà, hồng đồ đại nghiệp gã từng nghĩ chỉ là si tâm vọng tưởng sẽ bắt đầu.

Không ai có thể ngăn được gã!

Gã đã mất tất cả nhưng gã sẽ từng bước từng bước tranh thủ đoạt lại, cho đến khi đạt được thắng lợi cuối cùng và triệt để nhất.

Yến Phi đứng trên đỉnh núi, nhìn từ trên cao xuống Đường Ấp thành cách đó ngoài bảy dặm, đây là toà thành lớn nhất ở phía bắc Kiến Khang. Chàng có thể cảm ứng rõ ràng Tôn Ân đang ở cách chàng không đến ba mươi dặm.

Trước tiên hai người là hai kẻ xa lạ, nhưng do nhân duyên dẫn dắt tình cờ gặp nhau hoá thành tử địch định mệnh. Chỉ cần khách quan và suy nghĩ một cách tỉnh táo sẽ cảm nhận được sự cổ quái.

Chàng và Tôn Ân chính xác sẽ chỉ có một người có thể trở về, có phải là tạo hoá trêu ngươi không?

Mặc dù Tôn Ân là tử địch, nhưng thậm chí nếu bị Tôn Ân kết liễu tính mệnh chàng cũng không có một tí ác cảm nào đối với lão. Đối phương đích thực là một nhân vật siêu phàm.

Thiên Thiên à! Nàng có biết Yến Phi ta để cứu nàng sẽ dốc toàn lực chiến đấu không? Con đường chúng ta đi tại sao lại gian nan đến vậy, tựa hồ đi mỗi bước mỗi thốn cũng là một việc khó khăn?

Tôn Ân vượt ngàn dặm khiêu chiến tựa như phán quyết cho ta một cục hình, việc khảo nghiệm phát sinh vào thời khắc mà ta không mong đợi nhất. Nhưng ngay khi nghĩ đến Kỷ Thiên Thiên, Yến Phi lại tràn đầy sức mạnh và dũng khí, quên đi tất cả vì Thiên Thiên cố gắng chiến đấu.

Đây là lần cuối cùng ta cảm thấy sợ hãi.

"Chúng ta phải chinh phục Biên Hoang tập chứ không phải để Biên Hoang tập chinh phục chúng ta."

Hai câu nói của Kỷ Thiên Thiên đang vang lên bên tai.

Đúng! Chúng ta sẽ không khuất phục trước số mệnh. Cho dù bất hạnh to lớn thế nào xảy ra giữa ta và nàng, nhưng chúng ta vẫn được nắm trái tư vị ái tình chân chính, thứ mà không phải ai cũng có cơ hội thưởng thức, đó là món quà của trời cao hào phóng ban tặng cho con người.

Yến Phi dần bình tĩnh lại, những gì lo sợ nhất, tâm lý thành bại được mất hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại trái tim nóng bỏng tràn ngập tình yêu của Kỷ Thiên Thiên và đấu chí mạnh mẽ bất khuất trước mọi kẻ thù, chàng khoan thai bước tới Đường Ấp thành.

Tôn Ân có phản ứng thế nào?

Chàng cũng không để ý.

Tư Mã Đạo Tử ngồi tại phía bắc đại đường, lãnh đạm nhìn Vương Quốc Bảo với thần sắc hưng phấn, nét mặt mệt mỏi đang sai thủ hạ mang thi thể của Hà Khiêm xuống sân đại đường, đang chờ y thưởng công.

"Ngoại trừ Quốc Bảo, những người khác ra ngoài cho ta!"

Tất cả mọi người nghe lệnh đều ra ngoài, chỉ còn mỗi Vương Quốc Bảo đầy vẻ tự hào đứng bên cạnh xác Hà Khiêm. Tư Mã Đạo Tử đưa tay lên phía trước, đặt trên thanh bội kiếm Vong Ngôn vang danh Kiến Khanh. Nói:

"Quốc Bảo vất vả rồi!"

Vương Quốc Bảo hơi sửng sốt, mục quang nhìn tới bàn tay cầm kiếm của y, nói: "Nhờ hồng phúc của Vương gia, bọn tôi giả bộ đi nghênh tiếp hấn. Lên đến thuyền của hấn sau đó đột nhiên xuất thủ giết y không kịp trở tay, bất quá cuộc chiến cũng không dễ dàng chút nào, chúng tôi đi hơn ba ngàn người nay chỉ có hơn ngàn người trở về nhưng như thế vẫn đáng giá. Lúc đó tình thế cực kỳ hỗn loạn, hy vọng không kẻ nào sống sót để làm chứng."

Mục quang Tư Mã Đạo Tử quét nhìn Vương Quốc Bảo thân hình đầy vết thương do dao kiếm, chiến bào đầm máu, gật đầu: "Trận chiến này khẳng định ác liệt phi thường, Vương đại nhân làm rất tốt, không làm tổn vương thất vọng."

Y chậm rãi cầm thanh Vong Ngôn kiếm lên để ngang trước ngực, một tay cầm bao kiếm, tay kia cầm chuôi kiếm.

Vương Quốc Bảo cuối cùng cũng phát hiện thần thái khác thường của Tư Mã Đạo Tử, mục quang chuyển đến thanh Vong Ngôn kiếm, sau đó tiếp nhận ánh mắt sắc nhọn của Tư Mã Đạo Tử, không hiểu nói: "Vương gia...".

Tư Mã Đạo Tử từ từ nói: "Người giết chết Hà Khiêm, chặt đứt một cột trụ của Bắc Phủ binh, loại trừ đi chướng ngại lớn nhất giữa ta và Lưu Lao Chi lập nên công trạng, vốn có thể lấy công chuộc tội, nhưng sai lầm mà người phạm chẳng phải là quá lớn sao? Công lao đó làm sao so được?"

Vương Quốc Bảo giật mình biến sắc: "Vương gia!".

Nhân quang Tư Mã Đạo Tử như đang phán xử một con chó, nhìn hần một cách khinh bỉ, trầm giọng nói: "Không phải người nói rằng Trúc Pháp Khánh là chân Hoạt Phật, là đức Di Lặc giáng thế sao? Hắc, sao hần lại bất thình lình bị người ta mổ thịt? Người nói có thể ổn định Biên Hoang tập, hãy nhìn hiện tại nơi đó xem, người không chỉ làm vấn đề trở nên hoàn toàn rối loạn, mà còn làm uy tín của ta bị tổn hại nghiêm trọng. Hiện tại người và cái đám Di Lặc giáo trên người của người đều trở thành lý do để người khác thảo phạt ta, nếu để người ở lại trên đời này chỉ tổ phá huỷ đi thiên hạ của Tư Mã hoàng triều ta thôi. Tư Mã Đạo Tử ta có phải loại người ngu xuẩn thế không?"

Vương Quốc Bảo cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề, rút kiếm ra nhảy lùi về phía sau. Trong lòng nghĩ đến chỉ cần trốn về hẻm Ô Y, cho dù Tư Mã Đạo Tử bạo ngược đến đâu, cũng không dám tiến vào phủ bắt người, càng không dám giết mình trước mặt cha là Vương Thần Chi.

"Keng!"

Vong Ngôn xuất vỏ.

Tư Mã Đạo Tử như một con báo từ chỗ ngồi bắn chéo lên, đúng lúc Vương Quốc Bảo còn cách cửa hơn mười bước chân, bay lên phía trên đầu y, Vong Ngôn hoá ra ngàn vạn kiếm ảnh, bao phủ trời đất hướng về Vương Quốc Bảo, tốc độ mắt thường không thể nắm bắt được, đúng với lời khen "tĩnh như xử nữ, động tựa hổ chạy."

Vương Quốc Bảo mặc dù thân vừa trải qua một trận kịch chiến, chân nguyên hao tổn chưa thể hồi phục, nhưng trong hoàn cảnh như vậy ngoại trừ liều chết giữ mạng hần còn có thể làm được gì?

Bộ kiếm rời vỏ hướng về Vong Ngôn của Tư Mã Đạo Tử nghênh tiếp, tiếng kiếm giao nhau vang lên liên miên bất tuyệt.

Tư Mã Đạo Tử hạ xuống, bóng người phân ra, Vương Quốc Bảo lão đảo lùi lại giữa phòng. Vương Quốc Bảo miễn cưỡng đứng thẳng, đôi mắt lộ thần sắc căm hận nhìn thẳng vào Tư Mã Đạo Tử lúc này thần khí ổn định, khuôn mặt nhàn nhã.

Tư Mã Đạo Tử từ từ quay người lại, tay trái cầm bao tay phải cầm kiếm, mũi kiếm chỉ vào Vương Quốc Bảo, kiếm khí ào ạt công đến khoá Vương Quốc Bảo trong trùng trùng tử khí làm gã vô phương trốn thoát.

Tư Mã Đạo Tử lắc đầu bật cười: "Chẳng phải người vẫn coi thường kiếm pháp của ta sao? Còn nghĩ kiếm pháp của người kinh người lắm mà, hoá ra cũng chỉ tầm thường như vậy."

Vết thương trên ngực Vương Quốc Bảo bắt đầu trào máu, thảm hại nói: "Muốn gán thêm tội thì thiếu gì lý do, Vương Quốc Bảo ta đã coi thường Vong Ngôn kiếm của vương gia bao giờ? Uống cho ta trước giờ trung thành tận tụy, tất cả ..."

Tư Mã Đạo Tử cắt ngang: "Câm đi! Người không phải từng nói kiếm pháp Tạ Huyền, đao pháp Hoàn Huyền đều không bằng người sao? Hai người đó là đệ nhất đệ nhị trên Cửu Phẩm cao thủ bảng, bổn vương chỉ ở thứ ba, người coi thường bọn họ có khác gì coi thương bổn vương?"

Vương Quốc Bảo gào lên điên cuồng, kiếm hoá cầu vòng nhắm thẳng vào ngực Tư Mã Đạo Tử xông lên. Hần không thể không phản công, nếu tiếp tục như vậy chỉ chuyện mất máu cũng đủ để hần chết rồi.

Tư Mã Đạo Tử cười dài triển khai kiếm thế, không ngờ chỉ là thế thủ vững như Thái Sơn, bộ pháp biến chuyển linh động, trong kiếm thức toàn lực của Vương Quốc Bảo như cuồng phong bạo vũ, tiến thoái một cách tự nhiên. Rõ ràng là muốn tiêu hao chút chân nguyên còn sót lại của Vương Quốc Bảo, làm trầm trọng thêm sự mất máu của Vương Quốc Bảo, chiến lược cực kỳ cao minh.

Vương Quốc Bảo chung quy vẫn là nhân vật trên Cửu phẩm cao thủ bảng, cho dù đã kiệt lực vì muốn kéo theo địch nhân cùng chết nên chiêu số nhất thời vẫn còn dũng mãnh khó chống.

Chỉ trong chốc lát Vương Quốc Bảo đã liều lĩnh bất chấp tính mạng sử ra hơn trăm kiếm, nhưng kiếm kiếm đều bị Vong Ngôn phong toả, sau một trăm linh năm chiêu chung quy thể lực có hạn, kiếm xuất ra liền chậm lại một chút.

Vong Ngôn kiếm của Tư Mã Đạo Tử xâm nhập ngay chỗ sơ hở, kiếm quang bạo phát, Vương Quốc Bảo kêu lên một tiếng thê thảm trước khi chết, kiếm rơi người đổ.

Tư Mã Đạo Tử tiến lại cạnh thi thể, nhìn thấy mắt hấn vẫn chưa nhắm lại, nhả thần tràn đầy oán hận, cầu thả dùng y phục hấn lau máu dính trên kiếm rồi chậm chậm tra kiếm vào vỏ.

Vương Quốc Bảo nằm cạnh xác Hà Khiêm, tình cảnh quỉ dị đến cực điểm.

Tiếng bước chân vang lên.

Tư Mã Đạo Tử quay đầu lại nhìn, Tư Mã Nguyên Hiên vừa vào tới từ cửa bên, mắt mở trừng không thể tin được vào cảnh tượng đang diễn ra trong phòng.

Tư Mã Đạo Tử tựa như không có chuyện gì xảy ra, điềm tĩnh hạ giọng nói: "Con trai ta đã minh bạch chưa?"

Tư Mã Nguyên Hiên môi vẫn còn run rẩy, hít sâu một hơi gật đầu nói: "Hài nhi minh bạch rồi".

Tư Mã Đạo Tử ung dung nói: "Sau lúc rạng đông, Hoàng thượng sẽ xuất thánh chỉ công cáo khắp thiên hạ, kẻ đầu sỏ câu dẫn Di Lặc giáo đã bị trừng trị nhằm an lòng các đại thần trọng tướng, cũng để cho bọn hạ nhân Vương Cung không có cớ để ra quân làm trận cuộc đại loạn."

Tư Mã Nguyên Hiên vẫn kinh hãi chưa phục hồi lại, mặt mũi trắng xanh hỏi: "Chúng ta làm sao giải thích chuyện tày đình này với Trung Thư giám Vương đại nhân?"

Cha Vương Quốc Bảo là Trung Thư giám Vương Thản Chi, hiện là đương kim nguyên lão đại thần có ảnh hưởng nhất trong triều, kế tiếp Tạ An thành người đức cao vọng trọng nhất trong đám cao môn Kiến Khang, nếu ông ta muốn tra cứu kỹ chuyện này có thể trở thành phiên hà cực lớn.

Tư Mã Đạo Tử mỉm cười nói: "Vương công đã quá già rồi! Tốt nhất là rút lui để nhường cho thế hệ trẻ có cơ hội thêm hiểu biết và kinh nghiệm."

Tư Mã Nguyên Hiên cảm thấy khó thở: "Cha!"

Tư Mã Đạo Tử vẫn mỉm cười: "Vương Quốc Bảo mưu đồ chiếm ngôi vị thống lĩnh Bắc Phủ binh, tự tập kích sát hại Hà Khiêm, lại to gan đưa đưa thi thể Hà Khiêm đến thị uy với ta và đã bị ta ra lệnh bắt giam, dám trái lệnh phản kháng phạm thượng tội đáng muôn chết, Vương Thản Chi dạy con bắt lực còn dám nói gì? Ta niệm tình lão già cả hồ đồ, không có công lao cũng có nỗ lực, bởi vậy nên không tịch thu gia sản, giết sạch gia tộc.

Lão phải cảm kích ta mới đúng. Hừm ! lão còn mặt mũi ở lại Kiến Khang sao?"

Tư Mã Nguyên Hiên ngây ngốc nhìn cha hấn, nửa chữ cũng không nói ra được.

Tư Mã Thượng Chi từ cửa chính tiến vào đứng sau Tư Mã Đạo Tử, cung kính hồi báo cấp trên: "Toàn bộ bọn thủ hạ của Vương Quốc Bảo bị bắt giữ đều đã đầu hàng, chờ vương gia phát lạc."

Tư Mã Đạo Tử vẫn không quay đầu lại nói: " Người lấy ba bốn tên đồng mưu đặc lực nhất của Vương Quốc Bảo, trói đầu đem đến hẻm Ô Y để cho Vương Thản Chi đích thân thẩm vấn, tốt hơn là để Vương Thản Chi biết con ông ta đã làm nhưng việc tốt gì?"

Tư Mã Thượng Chi lĩnh mệnh rời khỏi.

Tư Mã Đạo Tử từ từ bước quanh hai tử thi, vẻ mặt trầm tư.

Tư Mã Nguyên Hiên thống tay đứng một bên không dám thở mạnh, sợ làm nhiễu loạn suy nghĩ của Tư Mã

Đạo Tử, hồn vía hấn vẫn chưa trở lại.

Đây chính là kẻ một viên đá ba con chim của cha hấn.

Để cho Vương Quốc Bảo giết chết Hà Khiêm, trừ đi một viên nhất đại tướng rất có ảnh hưởng của Bắc Phủ binh, làm suy yếu thế lực Bắc Phủ binh. Sau đó bắt Vương Quốc Bảo nhận lấy tội danh giết Hà Khiêm rồi lấy cớ giết luôn Vương Quốc Bảo, làm cho bọn Vương Cung mất đi đối tượng thảo phạt.

Con chim tối hậu chính là Lưu Lao Chi.

Cũng là phần lợi hại nhất trong kế này.

Thanh âm Tư Mã Đạo Tử truyền vào tai hấn nói rằng: " Gia sản của Vương Quốc Bảo rất lớn, mấy năm gần đây kinh doanh rất phát đạt kiếm được một số tiền lớn, sau khi tịch thu gia sản của hấn chúng ta sẽ dùng tài sản bất nghĩa đó lập nên một đội tân binh, trong tương lai sẽ thay thế cho Bắc Phủ binh, có vậy giang sơn của Tư Mã hoàng triều chúng ta mới bền vững."

Tư Mã Nguyên Hiến nói: "Hài nhi nguyện đảm nhận trọng trách này."

Trong lòng nghĩ Tạ Huyền có thể tạo nên một đội quân Bắc Phủ hùng mạnh, Tư Mã Nguyên Hiến ta cũng có thể làm được.

Tư Mã Đạo Tử trầm giọng nói: "Tạ Huyền nhìn xa trông rộng mưu lược thâm sâu, ngay khi mới thiết lập Bắc Phủ binh hiện thời đã lo lắng về tình cảnh ngày hôm nay. Bởi vậy ra sức bổ nhiệm tướng lĩnh là hàn sĩ, trong quân kiến lập tập quán chỉ luận quân công không luận xuất thân, hiện tại thành thói quen cũ khó mà bỏ được. Chúng ta đương nhiên phải lợi dụng Bắc Phủ binh chống lại Hoàn Huyền, nhưng tuyệt không để cho Bắc Phủ binh quân đông thế mạnh, cuối cùng trở thành đại họa bên người."

Tư Mã Nguyên Hiến lắng nghe giáo huấn gật đầu nói: "Hài nhi minh bạch"

Tư Mã Đạo Tử lại nói: "Bởi vậy chúng ta chỉ là lợi dụng Lưu Lao Chi, hứa hẹn quyền vị phú quý, cung cấp vật tư lương thảo, hấn sẽ ỷ lại vào ta, điều đó đối với chúng ta rất có lợi. Chỉ cần lộ ra việc hấn ta nghiêng rằng thống hận tên Hoàn Huyền tiểu nhân thì vĩnh viễn không còn hợp tác với Hoàn Huyền được nữa, lúc đó hấn sẽ phải chịu để chúng ta phân phó và trở thành con chó hữu dụng cho chúng ta. Quan hệ chúng ta và Lưu Lao Chi sẽ dừng lại ở đó, Hiến nhi đã hiểu rõ chưa?"

Tư Mã Nguyên Hiến thấy cha thuật lại quan hệ giữa mình với Lưu, Hoàn hai người một lượt, trong lòng cảm thấy tự tin hơn, gật đầu: "Hài nhi minh bạch".

Tư Mã Đạo tử dừng bước trước mặt con trai, thần quang trong đôi mắt thiêm thiêm nhìn hấn nói: "Vậy con hiểu phải nói gì với Lưu Lao Chi rồi chứ?"

Tư Mã Nguyên Hiến toàn thân nhiệt huyết nóng bừng, hấn hiểu Tư Mã Đạo Tử cuối cùng cũng chấp thuận ý kiến của mình, để mình đi gặp Lưu Lao Chi du thuyết, đương nhiên với tình hình hiện tại là nhiệm vụ tối trọng yếu.

Vội đáp: "Hài nhi biết rõ".

Tư Mã Đạo Tử ngập ngừng cảm thán: "Cho đến lúc này, ta mới cảm thấy mọi chuyện lại nằm trong tầm kiểm soát của ta. Từ sau khi hoàng huynh bị yêu nữ Man Diệu hại chết, cha giống như ở trong một cơn ác mộng không có lối thoát ra, bây giờ cuối cùng mới thoát thân tình lại được."

Tư Mã Nguyên Hiến hạ giọng nói: "Làm thế nào để Lưu Lao Chi vô phương quay đầu lại được?"

Tư Mã Đạo Tử lạnh lùng nói: "Lưu Lao Chi muốn trở thành đại thống lĩnh của Bắc Phủ binh, tất phải có hành động biểu lộ lòng trung thành với chúng ta, hãy bảo hấn đi giết một người."

Tư Mã Nguyên Hiến ngập ngừng hỏi: "Giết ai".

Tư Mã Đạo Tử cười khế: "Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt*, con nói hấn ta nên giết ai?"

Tư Mã Nguyên Hiển run rẩy, thất thanh nói: "Vương Cung!"

Tư Mã Đạo Tử ngưng thần ngắm con trai bảo bối, gật đầu: "Hiển nhi chung quy cũng trưởng thành rồi, trước hoàng hôn con mang thi thể Hà Khiêm cùng với chiếu bồ nhệm của Hoàng thượng lên thuyền đến Quảng Lăng. Lúc đó tin tức Vương Quốc Bảo chịu tội chắc đã lan tràn khắp phương Nam, Hoàng đế mới sẽ có khí thế mới. Cha sẽ ngồi đây chờ tin tức tốt lành của con."

Tư Mã Nguyên Hiển dạ to đáp lại, trở về hậu viện thu thập hành trang lên đường.

Trời đã sáng.

Hồi 46

Thiên Đại Hỷ Tán

Yến Phi đi dọc theo vùng thôn dã phụ cận một thị tập, nhằm lúc cổng thành đang mở để nhập thành.

Sau khi nhập thành, chàng đi lang thang một hồi. Đường phố bắt đầu trở nên nhiệt náo, người xe qua lại, nhìn về bề ngoài thật là phồn hoa hưng thịnh.

Yến Phi có phần khó mà tưởng tượng được cảnh đồ náo trong lòng Biên Hoang. Trước đây Biên Hoang cũng đã từng có những ngày như thế này, ấy vậy mà thật khó hình dung tình cảnh nhiệt náo trước kia giờ biến thành hoang vắng lặng lẽ như quỷ vực.

Hết thấy như thể không phải là sự thực.

Địa phương chàng vừa đến đây thật không hợp cách để làm chỗ cho trận quyết chiến giữa Yến Phi chàng và Tôn Ân, ngay cả bản thân chàng cũng cảm thấy khó mà đem hai chỗ nhập lại làm một.

Con người lúc nào cũng cần phải sinh hoạt, ngay như Lưu Dụ cũng không thể cả ngày sống với vết thương đánh mất Vương Đạm Chân. Bản thân mình cũng không thể cứ lo lắng về chuyện có thể quyết chiến với Tôn Ân vào bất cứ thời khắc nào.

Nghĩ đến đây, Yến Phi bật cười khanh khách, nhằm hướng một khách sạn quy mô bề thế bên kia phố đi tới.

Đêm qua chàng đã không hề chợp mắt, cũng không biết lúc nào thì Tôn Ân đến tìm, sao không tranh thủ đánh một giấc thật say nhỉ?

Vào buổi chiều Lưu Dụ quay lại Tân Nương Hà, chúng nhân đang trông gã tới, lập tức cử hành hội nghị lưu vong lần thứ hai.

"Yến Phi đâu?". Lưu Dụ hỏi ngay từ câu đầu tiên.

Cử tọa ngạc nhiên.

Đồ Phụng Tam cau mày: "Y đột nhiên ly khai, chỉ để lại lời nhắn là người biết y đi đâu."

Lưu Dụ ngậy người hồi lâu, gật đầu nói: "Nói như vậy, y chắc là đi tìm Tôn Ân quyết chiến rồi."

Trác Cuồng Sinh đầu óc mờ mịt hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Sau khi Lưu Dụ giải thích sự tình, nghe xong mọi người lòng nặng như chì, lo lắng không thôi.

Lưu Dụ biết rằng mọi người lo ngại Yến Phi không phải là đối thủ của Tôn Ân, gã khẳng định Lưu Tuấn và Từ Đạo Phúc cũng như vậy, lo lắng Tôn Ân sẽ đi vào vết xe đổ của Trúc Pháp Khánh bất luận trên phương diện gì đều gánh chịu không nổi hậu quả của bại vong. Bất quá sự tình đã đến nước này, đành phải chờ coi lão

thiên gia an bài ra sao. Gã cười nhẹ: "Lần này ta không trở về tay không mà đem về tin tức đại hỷ. Trước tiên hãy cho ta biết rõ ràng tình huống hiện tại của Hoang nhân bọn ta."

Đồ Phụng Tam nói: "Lưu Lao Chi hạn cho bọn ta nội trong ba ngày tất cả phải ly khai Tân Nương Hà, không được lưu lại nữa người."

Lưu Dụ cảm thấy rất ngạc nhiên, tiếp đó song mục xạ xuất thần quang khiếp người, gần giọng nói: "Lưu Lao Chi người thật không biết tự trọng, người nghĩ là có thể đuổi tận Lưu Dụ ta à? Hừ! Ta sẽ làm cho người uống phí tâm cơ, uống công làm tiểu nhân, để rồi chờ xem người thu hoạch được gì."

Phản ứng của gã qua lời nói và thần thái vượt ra ngoài ý liệu của hết thảy mọi người. Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến, Giang Văn Thanh, Cơ Biệt người người nhìn gã chăm chú, tựa hồ hôm nay mới nhận thức được chân diện mục của Lưu Dụ.

Lưu Dụ trong thời khắc này, chẳng những bá khí tràn đầy, hào khí hơn người, mà còn thể hiện sự tự tin mãnh liệt, tựa như nắm chắc hết thảy mọi chuyện.

Bên trong nghị đường không một tiếng động.

Mục quang Lưu Dụ bình tĩnh lướt qua chúng nhân, chính là thần thái khiến người ta cảm thấy gã đúng là thống soái tối cao phát ra mệnh lệnh.

Sự thật trước mắt là đang ở trong hoàn cảnh khó khăn gần như cùng đường tận lối, nhu cầu bức thiết của Hoang nhân chính là có người lãnh đạo cứng cỏi mạnh mẽ.

Lúc trước bọn họ đề cử Lưu Dụ làm chủ soái chính là "quyền nghi chi kế", nhân vì Lưu Dụ chính là nhân vật nhìn từ mọi mặt đều có thể khiến người ta chấp nhận, ngoài ra việc lựa chọn gã chỉ là cho chiến dịch một đêm. Nhưng sự việc diễn ra đến ngày hôm nay, Lưu Dụ có cơ duyên trở thành lãnh tụ của Hoang nhân phản công Biên Hoang tập thật sự đã vượt quá dự liệu ban đầu của mọi người.

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Để ta thông báo với các vị, Biên Hoang tập bọn ta khí số chưa hết, nhân vì Hác Trường Hanh và Diêu Hưng đã bí mật gặp nhau, bị ta bắt gặp, hơn nữa nghe được toàn bộ câu chuyện của chúng."

Cử tọa ồ lên mừng rỡ, không khí lập tức chuyển sang nóng bừng.

Trác Cuồng Sinh gật đầu nói: "Chỉ có thể dùng bốn chữ "khí số chưa hết" để mà giải thích. Từ đây suy ra, tiểu Phi của bọn ta có thể cắt cái đầu thối của Tôn Ân xuống."

Đồ Phụng Tam nói: "Thế đại hỷ tin tức là gì vậy?"

Lưu Dụ nghiêm trang mà nhàn nhã nói: "Biên Hoang tập thiếu lương!"

Chúng nhân đầu óc đều mơ hồ không rõ, Biên Hoang tập thiếu lương là việc đương nhiên, bất quá tuy lương thực là việc khẩn trương, chỉ cần đường thủy lên phương bắc không có trở ngại, vẫn có thể liên miên bất tuyệt vận chuyển lương thực từ mặt bắc về.

Mỹ mục Giang Văn Thanh chột sáng lên hỏi: "Phải chăng Diêu Hưng hướng Hác Trường Hanh mượn lương?"

Lưu Dụ nhẹ nhàng đáp: "Không phải mượn lương, mà là mua lương."

Nghị đường đang ồn ào ầm ĩ bỗng chốc im lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Hồng Tử Xuân hơi thở gấp gấp nói: "Không biết bọn ta sẽ có tiện nghi gì?"

Lưu Dụ đáp: "Đó đúng là tiện nghi cho bọn ta. Diêu Hưng sẽ dùng ba ngàn chiến mã thượng đẳng, đổi lấy hai mươi thuyền lương và được vật."

Đồ Phụng Tam tinh thần đại chấn, nói: "Chẳng trách Lưu soái nói không về tay trắng."

Cao Ngạn cướp lời: "Hai gã xú tiểu tử đang nói gì vậy?"

Lưu Dự cười nhẹ: "Chuyện khác để sau hãy nói. Người hiện tại chỉ cần biết bọn chúng đang ở cách Dĩnh Khẩu hai mươi dặm, phía thượng du Dĩnh Thủy tại bến thuyền bên cạnh hoang thành Nhữ Âm thuận tiện việc giao dịch. Trận này cũng như là trận tiên phong cho công cuộc phản công Biên Hoang tập, chỉ cần bọn ta thành công vụ này, muốn lương có lương, cần ngựa có ngựa."

Trình Thương Cổ hỏi: "Điều Hưng phải chăng đầu nhập Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn rồi, để bọn họ phân chia Biên Hoang tập?"

Lưu Dự hân hoan đáp: "Phải trông chừng cuộc giao dịch này xem thế nào!"

Điều Mãnh là người đầu tiên nhận không được kêu lên kỳ quái, những người khác nhao nhao bắt trước, ngay cả người luôn trầm tĩnh lạnh lùng như Đồ Phụng Tam cũng vỗ tay phụ họa. Chỉ có Giang Văn Thanh gương mặt hồng lên, nhân thần cảm kích nhìn Lưu Dự không chớp.

Lưu Dự đã tạo ra kỳ tích, mang đến cho Hoang nhân hy vọng.

Yến Phi từ trên giường ngồi dậy, không giấu được gương mặt tươi cười.

Chàng thành công rồi, thành công tránh được việc truy tìm bằng cảm ứng của Tôn Ân, nhờ có bản lĩnh độc môn xuất chúng của chàng – Thái Túc Đại Pháp.

Chàng ngừng toàn bộ việc hô hấp bằng mũi miệng, thuần thực theo phương pháp thai tức thông dong từ sáng sớm ngủ một mạch cho đến lúc chập tối bắt đầu lên đèn, tiến nhập mức cực kỳ trầm lặng, gần với giấc ngủ an lành của thai nhi trong bụng mẹ, bây giờ tinh thần sung mãn, toàn bộ cơ thể thay đổi như thành một người mới.

Có tiếng huyền não từ phía đường lớn truyền tới, khiến chàng cảm thấy có cảm giác kỳ dị như quay trở về với nhân thế.

Yến Phi với tay lấy thanh Địch Luyến Hoa bên gối, tùy ý cầm trên tay, rồi đứng lên, đẩy cửa bước ra.

Cảm giác trong bụng rỗng không, chàng lại không cảm thấy đói bụng, chỉ nghĩ đến việc tìm một chút mỹ tửu để làm dịu cơn sâu rượu đang ngộ ngộ.

Cảm giác Tôn Ân đang ở gần đâu đây chợt đến, như có như không, khiến người ta không thể biết chắc.

Yến Phi bật cười, chẳng hề để tâm việc bị Tôn Ân tìm thấy mình.

Muốn đến cuối cùng phải đến, tránh cũng chẳng tránh được, sợ mẹ gì lão ta chứ?

Phòng ăn của khách sạn quy mô bề thế, bày khoảng hai mươi bàn, một nửa đã có khách ngồi, đang chơi đoán số uống rượu, rất là nhiệt náo. Nhìn bề ngoài có thể đoán họ là những thương nhân từ xa đến, lũ khách chiếm đại đa số.

Những vị trí đẹp đều có người ngồi, chàng đành phải đến một bàn ở chính giữa ngồi xuống, theo lệ vẫy một cậu bé hầu bàn, gọi một bình Thiêu Dao Tử.

Nghĩ lại cảm thấy buồn cười, nếu các huynh đệ ở Tân Nương Hà biết mình đang ở chỗ này uống rượu, có thể nghĩ gì?

Rượu được đưa ra trước tiên.

Yến Phi cầm lấy bình mở nút, sau khi rót một chén rượu đầy, đột nhiên phát giác ở bàn bên cạnh có người xuất hiện.

Yến Phi đưa chén hướng người kia cười nhẹ: "Nguyên lai là Thiên Sư đại giá quang lâm, để Yến Phi kính người một chung."

Phòng khách đang nhiệt náo ồn ào đột nhiên trở nên tĩnh lặng, người người ngây ra như gỗ.

Người kia lúc ấy từ từ ngồi xuống, mặt hướng về Yến Phi, hân hoan nói: "Tôn Ân ta không thích uống rượu, dùng trà thay rượu được chứ? Người đâu, mang một bình trà lại đây cho ta."

"Xoảng!"

Không biết người nào tay run quá cầm chén không chắc, đánh rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Hồi 47

Đạo Pháp Giao Phong

Lúc Lưu Dụ cùng Đồ Phụng Tam thuận theo Hoài Thủy trở về căn cứ Tân Nương Hà thì mặt trời đã lặn ở phía tây. Tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ mệnh lệnh ban xuống.

Hai người xuống ngựa ở bên sông, Hoang nhân chiến binh với sĩ khí dâng trào tiếp lấy cương ngựa.

Toàn bộ căn cứ là một khối đen sì, chỉ đốt sáng vài ngọn đuốc, rải rác ở trong căn cứ. Trong phạm vi hai dặm, những điểm cao quan trọng đều được bố trí vọng gác, dù cho thám tử giỏi bên địch cũng khó mà vượt qua Lôi Trì nửa bước, chỉ có thể ở nơi xa giám thị.

Lưu Dụ vỗ vỗ vai Đồ Phụng Tam nói: "Vẫn còn hai canh giờ, chúng ta nên nghỉ ngơi cho khỏe, bồi dưỡng tinh thần cho dồi dào."

Đồ Phụng Tam đi cùng với gã về chỗ cư ngụ, nói: "Ta lại muốn tìm Âm Kỳ nói vài câu." Đoạn tiếp: "Ta có cảm giác Lưu soái người đã có chút thay đổi."

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Là thay đổi tốt hay là xấu vậy?"

Đồ Phụng Tam nói: "Trở nên kiên định hơn, chỉ xem thần thái nói chuyện của người ở trong hội nghị thì biết người đã toàn ý tập trung tinh thần vào việc tạo ra một bước đi hướng tới mục tiêu quan trọng nhất - làm cho Hoang nhân đoàn kết dưới cờ của người."

Lưu Dụ nói: "Mấy ngày trước, chỉ một số ít Hoang nhân nghe theo sự chỉ huy của chúng ta. Biên Hoang tập thủy chung là nơi Hán Hồ hỗn tạp, mỗi bên đều có lợi ích của họ, cũng như mỗi bên đều có dự định riêng."

Đồ Phụng Tam nhún vai nói: "Có vấn đề gì đâu nhỉ? Chỉ cần Biên Hoang tập có thể tiếp tục phát huy tác dụng của nó thì sẽ trở thành hậu thuẫn hùng mạnh cho chúng ta."

Lưu Dụ gật đầu nói: "Hiện nay Biên Hoang tập như dự liệu xác thực là cái thẻ bạc lớn nhất trong tay chúng ta, ta tuyệt đối tin sẽ đoạt lại được Biên Hoang tập. Bất luận bản thân ta có nguyện ý hay không, ta đã trở thành một Hoang nhân, chỉ cần cứ chiếu theo đầy đủ quy củ của Hoang nhân mà làm việc, không tổn hại đến tự do của Biên Hoang tập, Biên Hoang tập sắp tới có thể tùy chúng ta sử dụng."

Hai người đi tới trước cửa phòng nghỉ, đứng lại trò chuyện.

Mục quang Đồ Phụng Tam lấp lánh dò xét gã, lãnh đạm nói: "Quá trình từ phi Hoang nhân biến thành Hoang nhân xác thực khó mà nói rõ cho ngoại nhân. Lúc trước khi cử hành hội nghị, ta đã nảy ra một cảm giác kỳ dị, đúng là lão ca người cuối cùng đã bất chấp tất cả, tạm thời hiểu được hoàn cảnh và vị trí của mình, làm đến nơi đến chốn việc cần phải làm."

Lưu Dụ lắng nghe tiếng ngáy lúc trầm lúc bổng như đàn hợp tấu lớn từ trong căn nhà nhỏ truyền lại, trong lòng liền dâng lên một trận cảm xúc. Sự thay đổi của bản thân đương nhiên không thể che mắt được người ngoài cuộc như Đồ Phụng Tam. Sự dă kích cùng vết thương sâu sắc do Vương Đạm Chân mang đến đã hóa

thành động lực phấn đấu tìm sự sống trong cái chết, cho dù cuối cùng có thất bại vong thân gã cũng sẽ tuyệt không mảy may chùn bước.

Đồ Phụng Tam vỗ vỗ vai gã, khẽ nói: "Nghỉ ngơi cho khỏe!"

Nói xong quay người bỏ đi.

Lưu Dụ tiến vào căn nhà nhỏ, trên mặt đất nằm ngổn ngang năm sáu người, co tròn lại trong chiếc chăn mỏng manh.

Gã thở dài một hơi, đi tới một chỗ trống ngồi xuống, vừa mới tháo bội đao xuống, Cao Ngạn đã chạy vụt vào, ngồi xuống trước mặt y, vẻ mặt hưng phấn nói: "Mặc dù Yên Phi đã biến đi thủ tiêu Tôn Ân, may mà vẫn còn có lão Lưu người. Ta vừa nghĩ tới một vấn đề, cần lão ca người giải quyết nghi nan giúp ta."

Lưu Dụ trong lòng cười khở, xem ra đại kế mong ngủ ngon một giấc đã bị lỡ rồi.

Nếu như so sánh thật kỹ về thực lực thì Yên Phi có thể khẳng định mình không phải là đối thủ của Trúc Pháp Khánh, càng không phải là đối thủ hiện nay của Tôn Ân. Chỉ có điều sự thực là Trúc Pháp Khánh đã ôm hận dưới Đệ Nhất Luyện Hoa của chàng.

Cao thủ quyết chiến, nhân tố ảnh hưởng đến thành quả chiến đấu rất phức tạp, thường ví như hai quân đối đầu trên chiến trường, sĩ khí, trạng thái và chiến lược đều có tác dụng cốt yếu.

Tôn Ân hiện nay rõ ràng đã không giống như trước, trở nên càng cao thâm khó lường hơn và căn bản không thể nào nắm bắt được, trước mắt khiến người khác không biết nên bắt đầu như thế nào. Không giống Trúc Pháp Khánh, lúc khởi đầu thì Yên Phi đã nắm vững được điểm yếu của hắn, làm ảnh hưởng đến kết quả chiến đấu cuối cùng. Ở đây công phu của Tôn Ân so với Trúc Pháp Khánh hoàn toàn không có quan hệ.

Yên Phi hiểu rõ bản thân đang ở vào trạng thái tốt đỉnh. Cũng bởi đang ở trạng thái này, chàng biết tuy rằng có thể đấu sức cùng với Tôn Ân, thế nhưng đối chọi công lực và tu dưỡng với lão thì thực là hạ sách.

Vậy thì điểm yếu của Tôn Ân là ở chỗ nào?

Yên Phi trầm ngâm nói: "Nếu như Thiên Sư không phản đối, ta muốn thỉnh những người khác rời khỏi trước."

Tôn Ân cười khanh khách nói: "Hóa ra Yên huynh đệ vẫn nhìn chưa thông suốt như vậy, vẫn chấp giả với thật, ha! Thật là thế nào? Giả là như thế nào nhỉ? Vậy hãy cứ làm theo lời rồi của Yên huynh đệ".

Tất cả những người hầu bàn và khách nhân trong phạm đường nghe được lời này như được hoàng ân đại xá, chỉ hận lão nương sinh ra thiếu hai cái chân, trong nháy mắt một hai hè nhau bỏ chạy sạch, thính đường lớn như thế trong chốc lát chỉ còn lại hai người bọn họ. Yên Phi trong lòng thầm kêu lợi hại, Tôn Ân bằng một câu "chấp giả với thật" lập tức chiếm được thượng phong về ngôn ngữ, bởi vì Yên Phi tuyệt không hiểu câu nói của lão với tình cảnh trước mắt có quan hệ gì?

Yên Phi uống hết rượu trong chén, trong lòng lại nghĩ đến Kỳ Thiên Thiên. Thiên Thiên à! Nàng có đoán được hiện ta đang ở trong một tòa thành phụ cận Biên Hoang, cùng với Tôn Ân, Nam phương đệ nhất cao thủ quyết chiến sinh tử không vậy?

Chàng mỉm cười nói: "Thiên Sư tựa hồ tuyệt không chút để ý ở nơi này có thân phận tội phạm bị truy nã gắt gao nhất sao!"

Tôn Ân nhún vai ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ Yên huynh đệ lại cho rằng mình là nhân vật được hoan nghênh nhất ở phương nam sao? Ta cố ý nói toạc ra như thế để khiến người khác hiểu người là Yên Phi còn ta là Tôn Ân, cần phải có mưu tính trước, nếu không thì Yên huynh đệ sẽ đợi ta trên một hòn núi tại Biên Hoang, chứ không phải ở nơi phố xá náo nhiệt như thế này."

Ánh mắt hai người giao tiếp nhau, đôi bên đều lộ ra thần thái ung dung, vẻ mặt tươi cười, nếu nhìn mà không biết gì về các điểm mấu chốt trong việc này, còn cho rằng họ là hai người bạn cũ gặp lại nhau, tâm sự những chuyện vui thú đủ loại khiến người khó mà quên được sau những ngày xa cách.

Từ ý dâng lên, Yến Phi không khỏi hoài niệm đến mùi vị Tuyết Giản Hương. Cũng như nhớ lại ngày nào ngồi ở thềm đá vào cửa hầm rượu, chàng vừa ngủ trưa tỉnh dậy, Kỷ Thiên Thiên đã làm nũng đòi uống Tuyết Giản Hương trên tay chàng, uống xong nhắm đôi mắt xinh đẹp, đôi môi anh đào thốt lên lời tán dương "Thực xứng là tuyệt phẩm của Biên Hoang tập". Tình cảnh mê hoặc chết người ấy vẫn rõ mồn một như hiện ra trước mắt.

Phải chăng chàng tại thời khắc ấy đã rơi vào chiếc lưới tình pháp lực vô biên của Kỷ Thiên Thiên? Hay là lúc nàng ngồi thuyền đến Biên Hoang tập, ngoảnh mặt đón gió sông hít một hơi dài, yêu kiều thốt lên "Thơm quá?" Hoặc giả là khi nàng nín tay áo của chàng không buông, nói cho Yến Phi chàng biết nàng đã quên Từ Đạo Phúc? Cho đến lúc này chàng vẫn không được rõ ràng.

Ánh mắt Yến Phi hướng tới cửa vào phạm đường, linh giác đã cho chàng biết, những người ở trong khách điểm lớn nhất trong thành, cũng đã đi khỏi - chẳng còn ai. Mà nghe đồn rằng binh lính trong thành hành động nhanh nhẹn có thể được điều đến bất cứ lúc nào, lẩm bẩm nói: "Ta đã sớm có dự tính trước à? Ta trái lại không nghĩ đến vấn đề này, chỉ làm theo ý muốn của mình, tìm một chỗ trong thành ngủ ngon một giấc, may mà Thiên Sư không cử người đến trong giấc mộng của ta. Đáp án này Thiên sư vừa lòng chứ?"

Nói xong ánh mắt hướng về Tôn Ân, chỉ cần đối phương vì lời phản kích của chàng lộ ra bất kỳ sự phân tán tinh thần nào, Điệp Luyện Hoa sẽ lập tức công kích, cho đến khi đối phương trao đầu dưới kiếm mới thôi.

Song mục Tôn Ân rực sáng lấp lóe dò xét Yến Phi, cười phá lên nói: "Ta chưa từng gặp qua đối thủ nào đầy tài năng xuất chúng như Yến huynh đệ đệ, Thái Tể đại pháp của người tránh được Đạo Tâm cảm ứng của ta, điều này khiến cho lần quyết chiến của chúng ta ai cũng có cơ hội chiến thắng. Bởi vì Yến huynh đệ đệ chỉ cần đảo tẩu thành công, sau đó dùng biện pháp đó có thể làm cho ta không tìm ra người. Yến huynh đệ vừa rồi cố ý đánh động quan binh là vì nguyên nhân gì? Yến huynh đệ thiếu dũng khí để cùng Tôn Ân quyết một trận tử chiến chăng?"

Yến Phi thâm nhủ lợi hại, mỉm cười nói: "Không dám dấu gì, ta bỗng nhiên trong lòng cảm động mới kêu tên Thiên Sư, chuyện bỏ chạy hay không chẳng có quan hệ gì, xin Thiên Sư minh xét."

Yến Phi phản kích chiêu này cực kỳ lợi hại, lấy bản thân làm mâu, công đánh bản thân làm thuẫn, so ra đích thị là Đạo công. Nguyên nhân chàng nói ra, chính bản thân chàng cũng chẳng biết nguyên nhân là gì, hoàn toàn đến từ phản ứng trực tiếp của linh tính. Chàng chỉ là y theo Đạo tâm mà hành động, khiến Tôn Ân cho rằng dẫn dụ binh lính trong thành đến, tạo cơ hội để đảo tẩu hoàn toàn không có quan hệ gì cả.

Đương nhiên Yến Phi cũng có thể sai lầm, bất quá lúc này chẳng thể nào chứng thực được. Nếu có thể chứng thực "Tâm trung nhất động" của Yến Phi đích xác linh nghiệm, thì có thể chứng minh Yến Phi đạt đến cảnh giới tiên đạo cao hơn Tôn Ân một bậc, như vậy đối với Tôn Ân tạo thành một đả kích nghiêm trọng, thậm chí sẽ làm nên nhân tố để đánh bại lão.

Yến Phi kiên nhẫn đợi, nhờ vào cảm ứng khi Tôn Ân xuất hiện tâm thần mất tập trung, sẽ toàn lực xuất kích, thừa cơ lao tới.

"Bốp"

Tôn Ân vỗ tay cười: "Đan Kiếp quả nhiên không tầm thường".

Yến Phi bị chưởng thanh chấn động một chút, không có cách nào xuất kiếm. Nhưng Tôn Ân cũng không có cách nào phản kích ngay, không chiếm được lợi thế.

Ngang tài ngang sức.

Yến Phi chiêu này căn bản không phá giải nổi, chờ xem sau khi ấn chứng để biết kết quả. Tôn Ân vỗ tay xuất chưởng thanh tiếng, biểu hiện ra khí thế đại tông sư võ học của lão, âm thanh lúc đó vừa vắn vào lúc khẩn yếu hành công của Yến Phi, đúng lúc sắp xuất kiếm, khi tiếng chưởng vang lên, có cảm giác như khoan vào tim cảnh báo, làm Yến Phi biết rằng Tôn Ân quả là đã thấu hiểu hết về chàng.

Mà đột nhiên Tôn Ân phát hiện linh cơ diệu ứng của chàng xuất phát từ Đan Kiếp, như một cơn sóng khổng

lò đập vào thân thuyền làm cho tâm thần của chàng thiếu chút nữa thất thủ, lại có uy lực như trời long đá lở, đồng thời phá đi một kiếm đoạt mạng của chàng.

Tôn Ân ẩn sau câu nói này quả thật có thâm ý, làm cho Yến Phi sinh ra cảm giác không phải là đối thủ của lão. Bởi vì lời của Tôn Ân đang chỉ ra Yến Phi chỉ là do nhân duyên xảo hợp có được Đan kiếp, nên có thể cải tạo được thể chất và tinh thần, khác với Tôn Ân tự thân tu hành vượt qua trăm nghìn trở ngại mà nên một thân công phu cực cao, chàng tuyệt chẳng đáng để tự hào như vậy.

Chỉ một câu nói này, Tôn Ân chiếm hết thế thượng phong.

Nhưng Yến Phi lại không kinh hãi mà ngược lại vui mừng, bởi vì chàng cuối cùng đã tìm ra nhược điểm duy nhất của Tôn Ân, đó cũng chính là ở "Đạo tâm". Đúng ra đó là mặt mạnh nhất của Tôn Ân, nhưng có chỗ lão xuất hiện sơ hở.

Cho nên việc Tôn Ân không thể không lộ ra bí mật, không thể chờ đến thời điểm mấu chốt dùng đến sách lược lợi dụng bí mật này nói ra để có thể giết chết Yến Phi. Có thể thấy được việc lão không làm như thế nhất định sẽ bị Yến Phi lợi dụng chiếm lấy先机.

Đây có lẽ là phương pháp duy nhất có thể đánh bại Tôn Ân.

Bất quá trước hết phải chứng minh được điều "Tâm trung nhất động" của chàng là "Hữu đích chi thì."

Yến Phi ung dung nói : "Đến rồi!"

Phía tây nam khách điểm vang lên tiếng vó ngựa, từ xa rồi gần dần, rất đông quân thủ thành đang nhanh chóng chạy đến.

Thậm chí với võ công của hai người vẫn không có khả năng đối phó với hàng ngàn quân địch, huống hồ hai người lại đang chuẩn bị giao chiến. Tuy vậy, với thân thủ của họ, nếu trước khi địch nhân kịp bao vây, muốn chạy trốn thì vẫn thừa sức.

Tôn Ân cười nhạo Yến Phi không đủ dũng khí chiến đấu chính là bởi điều này, trong hoàn cảnh này mà Yến Phi khéo lợi dụng tình thế, nhất định có thể tạm thời trốn thoát khỏi sự quấy rầy của Tôn Ân.

Tôn Ân vốn đang muốn ở tình thế tốt thừa thế thượng phong toàn lực đối phó Yến Phi, dù cho giết không được chàng cũng có thể bằng tuyệt thế thần công đánh trọng thương Yến Phi, làm giảm đi khả năng đào tẩu của chàng. Nhưng Yến Phi nói một câu "Tới rồi", không chỉ đơn giản nói đến chuyện xảy ra trên đường phố, đồng thời còn khiến y khơi dậy "Tâm sự", khí thế bị tước đi, không thể xuất thủ được nữa.

Tiếng chân ngựa rõ ràng hơn, nghe thanh âm, số kỵ sĩ có đến hàng trăm người, có cả tiếng chân hỗn loạn của bộ binh.

Tôn Ân thần thái vẫn ung dung tỏ ý không quan tâm đến thay đổi xung quanh, điềm nhiên thốt: "Niệm vì một thân tu vi của ngươi không dễ có được, sự tình này không chỉ là phải phân sống chết mới có thể giải quyết, Yến huynh đệ có hứng thú nghe ta nói chuyện phiếm vài câu không?"

Yến Phi thầm nghĩ thời điểm cực kỳ khẩn trương sắp bị vây trong vòng sinh tử này rõ ràng không phải là lúc tốt để thuyết pháp, nhưng mà Tôn Ân có đề nghị này, lập tức sinh ra cảm giác huyền diệu.

Gật đầu nói : "Mong được chỉ giáo"

Lưu Dụ nhú mày nói: "Nơi này không tiện nói chuyện, nếu để mọi người tỉnh dậy, họ sẽ cùng hỏi ngươi một lúc, ta không thể nào ra tay cứu ngươi được, bởi vì thật ra ngươi cũng có tội đó".

Cao Ngạn bất mãn nói: "Ta và ngươi đã cùng đi thanh lâu lại cùng chung hoạn nạn nữa, việc gì phải ra điều cực tuyệt người ở ngoài ngàn dặm. Con bà nó ! Dù ngươi có gõ chiêng trống vào tai họ, họ cũng không thêm tỉnh dậy đâu."

Lưu Dụ không còn cách khác, chán nản nói "Nói đi".

Cao Ngạn vui mừng nói: "Thế mới đúng là huynh đệ! Mấy ngày ta nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt một chuyện, đó là Tiểu Bạch Nhạn chắc với ta tình cảm đã bén rễ sâu đậm, là loại tình cảm sâu đậm không thể nào kiềm chế được nữa. Ha! Vấn đề ở chỗ, hiện tại chúng ta đang cùng sư phụ Nhiếp Thiên Hoàn của nàng đối địch, nàng vì vậy bị trói tâm tình, trong lòng giữa sư phụ và người tình không biết chọn ai? Hiện tại đương nhiên là nàng bỏ ta về bên cạnh lão Nhiếp; thân thể nàng không ở đây, nhưng ta khẳng định trong lòng nàng đang hướng về ta. Người có hiểu không? Chỉ cần cho ta một cơ hội nữa, ta nhất định sẽ làm nàng cảm động"

Lưu Dụ có điểm nghĩ đến tình cảnh chia lìa với Vương Đạm Chân, lòng nhói đau, lộ vẻ sầu thảm nói: "Ta thật hâm mộ tiểu tử người".

Trong đêm tối Cao Ngạn mở to mắt mà nhìn Lưu Dụ, ngạc nhiên nói "Sao cổ quái vậy chứ, mỗi khi ta nói đến câu chuyện Tiểu Bạch Nhạn, tựa như là niệm chú, thần tình mỗi người đều cổ quái; lão Bàng cũng vậy, tiểu Phi cũng vậy, giờ thì người cũng vậy. Lão Bàng thì là nhớ đến Thi Thi, Tiểu Phi thì cảm ứng đến Tôn Ân, còn lão ca người thì có chuyện gì? Ta hiểu rồi! Chắc là người nhớ đến tên Lưu Lao Chi vong ân phụ nghĩa bán rẻ anh em cho nên mới thương tâm như vậy, phải không?"

Lưu Dụ nào có tâm tình đáp lại, thở dài một hơi, Cao Ngạn đương nhiên không buông tha gã, nói có vẻ an ủi vỗ về: "Chúng ta là huynh đệ trong nhà không cần phải nói lời thừa, đáng lính thì có gì hay đâu chứ? Người chưa nghe đến câu nói này vô quan – nhẹ thân à? Thế gian lúc này, chỉ có làm Hoang nhân mới là vui vẻ tự do nhất, người ta đã không cần người nữa thì hãy dứt khoát bỏ đi, nhân sinh mới có ý nghĩa."

Lưu Dụ bởi bị y khơi lên tâm sự, hết sức cảm xúc nói: "Ta hiện tại không có đường lui, chỉ có cách kiên trì tiến tới đến khi tử chiến sa trường thì mới thôi."

Cao Ngạn run lên một cái nói: "Chớ có dọa ta, đừng nói bi quan như thế chứ. Người sẽ không chết, ta cũng sẽ không chết."

Lưu Dụ cười khổ đáp: "Ai cũng phải chết, có điều là sớm hay muộn, xảy ra ở đâu và lúc nào thôi? Tiểu Cao người không phải trời không sợ đất không sợ sao? Chết thì có gì mà sợ?"

Cao Ngạn thản nhiên đáp: "Ta trước đây thường chẳng biết sợ là gì, nhưng lúc Biên Hoang tập bị công hãm lần đầu, tận mắt nhìn thấy Hoang nhân huynh đệ người nọ nói tiếp người kia ngã xuống, cái chết thật sự đến rất gần sát bên, ta sợ đến mức suýt vãi đái cả ra quần. A! Mặc dù người người đều lộ ra vẻ ngoài dũng cảm, ta dám bảo đảm rằng hầu hết phần lớn họ trong lòng đều sợ chết lắm, chỉ là không có sự chọn lựa nào khác thôi!"

Lưu Dụ không muốn nói thêm về mặt này nữa, gạt đi nói: "Vừa rồi người chẳng nói rằng chỉ cần cho người một cơ hội, thì sẽ nhất định sẽ nắm được tiểu linh tinh đó trong tay hay sao? Người cần một cơ hội thế nào vậy?"

Ngay lập tức Cao Ngạn hưng phấn dâng lên, hạ thấp giọng xuống nói "Đương nhiên là cơ hội hai kẻ tình nhân đơn độc gặp nhau. Hiện giờ thì nàng đang trên đội thuyền của Hác Trường Hanh, mau vận dụng khả năng tính toán kỳ diệu của người, giúp lão hán ta tạo ra một cơ hội như thế"

Đổi là trước đây, Lưu Dụ chắc chắn sẽ không quan tâm đến đề nghị vô lý như thế của Cao Ngạn. Lúc này lại vì tưởng nhớ đến Vương Đạm Chân, suy ra từ bản thân nhận thức được tâm tình nóng ruột thống khổ của Cao Ngạn, lại muốn mượn chuyện này để giảm nhẹ chua xót trong lòng, nghiêm túc nghĩ nói: "Người đã nghĩ đến tình huống này chưa, trên chiến trường tàn sát loạn lạc, khi mà Tiểu Bạch Nhạn của người đại khai sát giới, Hoang nhân huynh đệ của người hết người này đến người khác ngã xuống dưới tay của nàng ta, mà người vẫn cùng nàng ta nói chuyện tình ái, như vậy thì còn coi đạo lý là gì nữa? Nàng ta chẳng phải mềm yếu như vậy? Không chỉ võ công không kém lão Hác, mà khinh công cũng thuộc diện cao thủ nhất đẳng, muốn bắt được nàng ta chỉ có Yến Phi đủ khả năng, chỉ tiếc là Yến Phi đã đi ứng phó với Tôn Thiên sư rồi."

Cao Ngạn lắc đầu nói: "Đừng nói đến chuyện đáng sợ đó nữa. Tiểu Bạch Nhạn của ta không phải là người ham giết chóc như thế chứ? Ta rất hiểu nàng mà."

Lưu Dụ thất thanh hỏi: "Người đã quên chuyện suýt bỏ mạng tại Vu Nữ hà rồi à?"

Cao Ngạn hoang mang đáp "Ta tại Vu Nữ hà gặp chuyện gì à? Toàn là do nàng lỗi kéo địch nhân, ta mới thoát kiếp số. Hắc! Vậy thì người có giúp ta không hả?".

Lưu Dụ tức giận, nói qua loa: "Ta phải ngủ một giấc khi tỉnh dậy mới mình mẫn nghĩ cách cho người, tốt nhất là người cũng đi ngủ đi, thời gian dành cho hành động của chúng ta chỉ còn khoảng một canh giờ nữa thôi."

Cao Ngạn muốn nói lại thôi, sau cùng nói: "Người đừng lừa dối ta nhé, hạnh phúc cả đời ta trông cả vào người."

Nói xong hưng phấn bỏ đi.

Lưu Dụ ngồi trên mảnh chiếu, nghĩ đến con thuyền mang theo Đạm Chân đã đi vào Đại Giang ngược dòng phía Tây đến Quảng Lăng, đứt từng khúc ruột, tưởng rằng có thể thống thiết khóc một hồi, tiếc rằng mình không còn đủ bản lĩnh mà khóc lên nữa.

Thật sự thì gã cũng chẳng còn đường lui nữa, phần vì đã mất đi mọi thứ, phần còn lại vì gánh nặng trọng trách trên vai, kỉ vọng của Tà gia và Bắc Phủ binh trông mong vào hắn, ngoài ra còn nhiều cừu hận sâu nặng.

Cuối cùng sẽ có một ngày, gã sẽ chặt đầu Hoàn Huyền, chỉ có cách như vậy mới có thể tẩy sạch nỗi sỉ nhục Vương Đạm Chân bị cưỡng đoạt.

Ngay lúc này, trong đầu hiện ra một linh cảm.

Hồi 48

Chấp Giả Vi Chân

Trên đường truyền tới tiếng vó ngựa, tiếng quát tháo hòa cùng với tiếng trèo tường dặm móng vang lên hỗn loạn, tình thế khẩn trương đến cực điểm. Rõ ràng là quan tướng phòng thủ đã xuất hiện, đang điều động nhân mã trùng trùng bao vây khách điểm và giảng thiên la địa võng. Tuy nhiên, tại phạm đường của khách điểm hiện tại lại là một thế giới yên lặng hoàn toàn khác hẳn với bên ngoài, tất cả tiếng quát tháo âm ỉ đều không có chút quan hệ nào với nơi đây.

Lúc này Tôn Ân giống như là đang hưởng thụ sự yên bình, hai mắt lão chớp động hiện rõ vẻ trí tuệ thần bí, ung dung nhìn Yên Phi nhẹ giọng nói: "Có thể Yên Phi người cũng biết bản thân đang nắm được cơ hội nghìn năm đắc đạo thành tiên, chỉ cần người sẵn sàng thay đổi một chút suy nghĩ của mình, xóa bỏ thành kiến là có thể gạt được chuyện sinh tử và trở thành đại la kim tiên, hoàn thành được thành tựu cao nhất mà mỗi sinh mệnh đều khao khát, đặt chân lên tiên giới".

Đang chú ý ở bên ngoài đường Yên Phi quay đầu trở lại, bật cười khanh khách: "Thiên sư rút lại lời thừa đi! Thành thật mà nói, ta bây giờ rất quan tâm đến sự sống chết trong cuộc hành trình này. Hơn nữa lại hiểu được đoạn đời này đã là mục tiêu cuối cùng của mình, chuyện thành tiên thành phật bản thân ta không có nửa điểm hứng thú."

Tôn Ân cười nói: "Yên huynh có suy nghĩ này là chuyện thường tình của con người, chuyện sinh tử có mị lực hấp dẫn con người, nó tựa như một trò chơi, lấy sinh là bắt đầu và tử là kết thúc. Từ khi bắt đầu mang thai thì trò chơi đã được bắt đầu, chúng ta toàn ý tham gia, trải qua đủ bi hoan ly hợp, đầu tiên chuyện thành bại đã quên mất mình chỉ là thân phận khách qua đường, có người không bỏ được vinh hoa phú quý, có người cất không dứt lưu luyến tình duyên nam nữ cũng là điều tất nhiên. Huống chi Yên huynh đột nhiên đắc đạo, tính không giống ta là người thấu hiểu hết mọi chuyện do khổ tu mới được. Người ngoài thấy rõ ta tuyệt đối không tin vào thuyết luân hồi, nên ta biết rằng mỗi người chỉ có cơ hội duy nhất một lần, nếu như bỏ qua quả thật rất đáng tiếc. Tôn Ân ta có một đề nghị, chỉ cần Yên huynh bằng lòng lập chí hướng đạo không còn lưu luyến chuyện ân oán của thế gian, ta chẳng những mở cho Yên huynh một con đường sống mà còn có thể chỉ cho Yên huynh một con đường sáng."

Về bên ngoài sát khí đằng đằng càng làm nổi bật sự quý dị khó có thể miêu tả của câu đố sinh mệnh mà Tôn Ân nói đến.

Yến Phi nghĩ dường như Tôn Ân đã quên đi nguy hiểm trước mặt, kể cả với người có danh xưng là nam phương đệ nhất nhân, là bậc đại sư quán thông thiên nhân chi đạo cũng không thể tránh được cuộc quyết chiến sinh tử. Ngưng thần đánh giá Tôn Ân một hồi, khóe môi chàng mỉm cười nói: "Thành tiên là như thế nào? Thiên sư hiện vẫn bị vây hãm trong vòng sinh tử. Dựa vào cái gì mà Thiên sư hiểu được thành tiên là tốt hay xấu?"

Đồ Phụng Tam đi đến ngồi xuống đối diện Lưu Dự, giọng kinh ngạc: "Người làm sao mà còn chưa nghĩ ngợi vậy?"

Lưu Dự lộ ra thần sắc suy nghĩ, lãnh đạm đáp: "Cao Ngạn muốn chúng ta giúp hắn một việc."

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: "Thì cứ cho là có quan hệ với tiểu Bạch Nhạn đi. Vậy người còn suy nghĩ việc gì?"

Lưu Dự không có trực tiếp trả lời y, gã tự nói tự nghe: "Hắn muốn chúng ta tạo điều kiện cho hắn gặp mặt một mình với tiểu Bạch Nhạn, bằng cách đó chinh phục sự tưởng của cô ta".

Đồ Phụng Tam lộ thần sắc không đồng ý, cười khở: "Nếu như là chuyện đụng tay vào làm, ta đương nhiên sẽ thành toàn cho y. Ài! Nói thẳng ra ta đối với cuộc chiến này chỉ có ba, bốn phần chắc thắng, nếu không phải có thể nắm vững tình thế của địch quân, chúng ta căn bản không có sức để liều mạng"

Ngưng một lát rồi nói tiếp: "Người nói xem! Trong tình huống như thế này, chúng ta sao lại có thể nhàn rỗi đi lo chuyện cá nhân được".

Tuy nhiên Lưu Dự vẫn ung dung hỏi ngược lại: "Đồ huynh đối với cuộc chiến này sao quá thiếu tin tưởng như vậy?"

Đồ Phụng Tam thở dài: "Vấn đề từ chỗ ta đang so sánh với quân địch, hai cánh quân thủy bộ của Hoàn Huyền và Lương Hồ bang đều được huấn luyện tinh nhuệ, mặc dù lúc đầu trúng kế rơi vào thế hạ phong nhưng khả năng phản kích tuyệt đối không thể xem nhẹ. Nhìn lại Hoang nhân bộ đội của chúng ta so với chúng chỉ là một đám quân ô hợp, dũng khí có thừa nhưng thiếu sự tổ chức và huấn luyện, thiếu chính là không có một hệ thống chỉ huy hữu hiệu, chưa cần nói đến việc điều động dễ dàng mà chỉ có chuyện chấp hành mệnh lệnh thôi hiện giờ cũng là một vấn đề. Nói khó nghe một chút đó là như một đồng cát rời, binh bại như núi đổ, gặp phải sự phản kích ngoan cường của địch nhân chúng ta chắc chắn sẽ rối loạn và tan rã."

Lưu Dự thần thái vẫn ung dung nói: "Trong cuộc chiến công phòng tại Biên Hoang tập, Hoang nhân không phải đã biểu hiện rất xuất sắc sao?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Tình huống lúc đó hoàn toàn khác hẳn với hiện giờ, có mục tiêu rõ ràng, mọi người đều hiểu là phải bảo vệ Biên Hoang tập, hơn nữa còn có Chung Lâu làm đài chỉ huy. Nhưng hiện tại ở nơi sông lớn hoang dã này, ban đêm lại tác chiến, sự điều khiển chiến trận của chúng ta hoàn toàn bị lộ rõ khuyết điểm, điều đó tạo thành yếu điểm trí mạng của chúng ta".

Lưu Dự lãnh đạm đáp: "Đồ huynh không phải đã nói ta phải xác lập hình tượng thống soái Hoang nhân sao? Trước mắt chính là một cơ hội!"

Hai người thấp giọng đàm đạo, người trong nhà vẫn ngủ say như chết, khiến cho cuộc nói chuyện của hai người về thành bại cuộc chiến Hoang nhân hiện giờ có một không khí rất kỳ dị.

Đồ Phụng Tam lắc đầu đáp: "Ta không hiểu."

Lưu Dự nói: "Hoang nhân không giống người chỗ khác, cho nên mới sinh ra một Trác Cuồng Sinh có suy nghĩ tuyệt diệu, một Cao tiểu tử biết rõ đối phương là yêu tinh nhưng vẫn bỏ qua tất cả đam đầu vào lưới tình. Thử ngẫm lại xem, giả như chúng ta có thể trong tình huống như vậy vẫn có thể chu toàn cho cái si tâm vọng tưởng của Cao tiểu tử, đó chẳng phải là biến chuyện không thể thành có thể sao. Mỗi đêm ở Thuyết Thư quán của Trác Cuồng Sinh thu hút một lượng lớn người, có bao nhiêu Hoang nhân đến nghe cổ sự? Lúc đó ai dám nói Lưu Dự ta là không có tư cách làm chủ soái của Hoang nhân? Chỉ có loại chủ soái điên cuồng như vậy mới là đặc sản của Biên Hoang tập."

Đồ Phụng Tam chấn động nói: "Ý nghĩ của người rất gần với Trác Cuồng Sinh, thật khó tưởng tượng nổi, điều đó lại phi thường phù hợp với tính khí của Hoang nhân. Nhưng vấn đề chúng ta cầu thắng cũng không thay đổi, làm như thế nào để giải quyết được vấn đề hiện nay? Chỉ có để thế cục hoàn toàn thao túng trong tay chúng ta, chúng ta muốn địch đi sang trái, địch nhân tuyệt đối không dám quay sang phải, lúc đó chúng ta mới có thể có cơ hội làm được."

Lưu Dụ cười: "Nếu theo như tình thế hiện giờ, chúng ta chính thực không có khả năng làm được, may mắn là Cao tiểu tử nhắc nhở ta. Ha! Hắn đã giúp ta một việc lớn."

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên hỏi: "Hắn nhắc nhở người chuyện gì?"

Lưu Dụ trầm giọng: "Hắn nói cho ta biết trong lòng hắn tràn đầy sợ hãi, làm ta nhớ lại tình huống bản thân ta lần đầu tiên trên chiến trường. Ban đầu thì trong lòng ta chỉ có dũng khí quyết chí tiến lên, nhưng sau khi những chiến hữu bên cạnh người trúng tên ngã xuống, lúc đó tất cả đều đã thay đổi. Từ vong là sự thật và đang đến sát gần, không có một chút gì gọi là cảm giác an toàn. May mắn là bọn ta trên chiến trường thắng lợi, nếu không ta có lẽ là một kẻ đào binh rồi."

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Ta hiểu rồi! Sợ hãi giống như căn bệnh lây truyền, cho nên binh bại như núi đổ chính là do sợ hãi mà nên. Nhưng cuộc chiến tối nay, ở phương diện này địch nhân hiển nhiên có ưu thế hơn xa chúng ta."

Lưu Dụ hỏi: "Nói cho ta biết! Kẻ địch hiện giờ sợ nhất là gì?"

Đồ Phụng Tam toàn thân phát run, hai mắt sáng lên.

Đôi mắt Tôn Ân bạo xuất ánh nhìn kỳ dị, lão nghiêm mặt nói: "Đó đúng là nơi tươi sáng nhất, bởi vì không ai biết đến. Con người từ khi bắt đầu sinh ra đó là bước trên con đường đến cái chết, từ vong là kết cục của sinh mệnh, là sự buông tha của sinh mệnh. Ta tuyệt đối không phải là loại người tham sống sợ chết, chỉ là không cam lòng khuất phục trước sinh tử. Hy vọng có thể trong tính mạng hữu hạn này, cho dù phải tranh đấu khốn khổ cũng muốn siêu thoát sinh tử. Ta không thể nói cho người thành tiên thành thánh rốt cục là thế nào, chỉ tin tưởng sau khi người sau khi siêu thoát sinh tử, sinh mệnh sẽ đi tới một loại hình thức khác, đó cũng chính là sự cảm dỗ nhất, kết cục đó là một quang cảnh thế nào? Thuyết thần tiên từ xưa vẫn còn tồn tại đến giờ, đó là thứ khát vọng và truy cầu sâu kín nhất trong nội tâm con người."

Yến Phi kinh ngạc nói: "Thiên sư đã có hoài bão như vậy vì sao lại để thân mình trong sự phân tranh của người thế gian, điều đó chẳng phải là rất mâu thuẫn sao?"

Tôn Ân cười dài đáp: "Cho nên ta mới nói Yến huynh nhận lầm cái sai là đúng, cho nên lạc đường không thể quay lại được. Sinh mệnh chỉ là một quá trình, vạn vật sở dĩ tồn tại chỉ là ảo giác sinh ra trong lòng người, giống như một giấc mộng dài, dài đến mức không chuyện gì không giống thực, người càng không thể hoài nghi tự mình đang trong mộng. Mộng đúng là hình ảnh lưu lại trong tâm, như thanh âm còn vang vọng và vang dội lại trong cốc vắng. Cơ hội ở trước mắt Yến huynh đừng nên bỏ qua!"

Yến Phi đưa mắt nhìn lại.

Dù rằng là quan hệ đối địch chàng vẫn cảm thấy những lời của Tôn Ân được phát ra từ chân tâm, hiển nhiên siêu thoát sinh tử, quả thật là đối thủ đáng sợ không thể nghi ngờ.

Chẳng lẽ mọi chuyện trước mắt chỉ là ảo tưởng trong lòng con người? Ngẫm lại cũng khiến người ta không rét mà run.

Bất quá, dù cho đời người chỉ là một giấc mộng dài, nhưng chỉ cần mơ thấy có được Kỳ Thiên Thiên, giấc mộng đó hoàn toàn có thể khiến mình buông xuôi mọi chuyện. Toàn tâm toàn ý hưởng thụ tư vị cùng Kỳ Thiên Thiên hát chung khúc ca tình ái, vĩnh viễn cả đời không hối hận.

"Póc!"

Một mũi tên hỏa tiễn chẳng biết từ đâu phóng tới xuyên qua cửa sổ bay vào, cắm vào cột nhà phía sau Tôn

Ân.

Mũi tên cắm ở cột nhà phía sau Tôn Ân liền bốc cháy, phát ra thanh âm lách tách lớp lớp.

Tôn Ân vẫn không cử động, mục quang chăm chú nhìn Yến Phi.

Yến Phi lãnh đạm nói: "Lời Thiên sư nói sợ rằng khó mà làm theo được, động thủ đi!"

Lưu Dụ hỏi: "Đồ huynh đã hiểu rồi chưa!"

Đồ Phụng Tam gật đầu đáp: "Ta đã hiểu!"

Lưu Dụ đến gần và hạ thấp thanh âm xuống một chút, cười nói: "Cái kẻ địch sợ nhất là ý hướng của Lưu Lao Chi, bởi vì nếu như Lưu Lao Chi phản bội Vương Cung và Hoàn Huyền thì lần này liên quân Kinh Châu, Lương Hồ đến tấn công chúng ta toàn quân sẽ bị tiêu diệt. Không một ai rõ ràng hơn chúng ta, Lưu Lao Chi hoàn toàn có nhiều khả năng phản bội Hoàn Huyền và Vương Cung, đó là nỗi sợ hãi lớn nhất của kẻ địch."

Đồ Phụng Tam nói: "Mặc dù thủ đoạn của Hoàn Huyền độc ác, là một dạng người có vẻ trời không sợ đất không sợ, nhưng sự thật cũng là kẻ tham sống sợ chết, cho nên hành sự cẩn thận sẽ không mạo hiểm. Nếu hấn hoài nghi, Lưu Lao Chi tuyệt sẽ không để người của mình tùy tiện vượt qua Thọ Dương, tiến vào phạm vi thể lực của Lưu Lao Chi, càng bức ép Lưu Lao Chi phải khơi dậy can qua."

Lưu Dụ trong lòng đã có dự tính, liền nói: "Đổi lại là người khác chắc chắn không dám dùng kế này, nhưng ta là người biết rõ tình huống. Bất luận là nhân mã phía Hác Trường Thanh hay Hoàn Huyền, khẳng định có trình thám sát động tĩnh của Lưu Lao Chi ở Quảng Lăng để đảm bảo an toàn. Chuyện Tư Mã Đạo Tử viết thư cho Lưu Lao Chi đã trở thành bí mật công khai, nếu để cho phía Hà Khiêm biết rõ thì sẽ tung ra lời đồn, làm lung lay uy tín của Lưu Dao Chi trong Bắc Phủ binh."

Đồ Phụng Tam gật đầu đáp: "Việc này đích xác là có khả năng, Hà Khiêm cũng đã từng đem chuyện Lưu Lao Chi và Vương Cung kết minh thông báo cho Khổng lão đại."

Lưu Dụ nói: "Ta biết rất rõ tình hình trong Bắc Phủ binh, Lưu Lao Chi phải cùng tay chân tướng lĩnh thương lượng việc này, tin tức cũng bởi vậy sẽ lan rộng ra ngoài."

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu đã là như thế, chiêu gây sự sợ hãi này của ngươi nhất định sẽ phát huy uy lực vô cùng tận. Hác Trường Thanh là người thông minh rất thấu hiểu lòng người, cũng có nhiều lo lắng như người khác nên dễ dàng sợ bóng sợ gió."

Tiếp đó y nhíu mày nói: "Thế nhưng địch nhân trên chiến trường không phải thiếu kinh nghiệm, chúng ta muốn lừa bọn chúng tuyệt chẳng dễ dàng."

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Đồ huynh tựa hồ quên mất ta là Bắc Phủ binh chính cống, chỉ cần đối phương có vẻ rối loạn là ta sẽ có phương pháp thừa cơ xâm nhập, kiến tạo ra tình thế Bắc Phủ đại quân cùng hai lộ thủy lục giết đến làm người ta kinh hãi. Chỉ cần lúc đó địch nhân sinh ra sợ hãi, không cầu thắng chỉ cầu bảo toàn tính mệnh, cuộc chiến này chúng ta nhất định nắm chắc phần thắng."

Đồ Phụng Tam lộ ra thần sắc tâm phục khẩu phục, gật đầu nói: "Đã hiểu rất rõ! Lưu soái!"

Thế công của hỏa tiễn cuối cùng cũng dừng lại. Khách điểm đã chìm trong biển lửa hừng hực rực sáng, trong phạm vi nhiệt độ không ngừng tăng cao, tựa như hỏa ngục nhân gian.

Hai đại cao thủ vẫn ngồi nguyên trên bàn, mục quang giao kích, chờ cho đối phương lộ ra sơ hở, nhìn nhau xem ai hết chịu nổi trước.

Lửa đỏ tuy vẫn bao quanh bọn họ, xà nhà chính đã bị thiêu cháy nên những thứ khác xung quanh cũng không ngoại lệ tất cả bị biến thành tro.

Trên mặt đất tên nằm rải rác, đều là những mũi hỏa tiễn nhắm vào hai người bị đánh bật ra, điều đó lạng lẽ cáo tố tình huống kịch liệt của đợt tên bắn vừa rồi.

Tiếng "lách tách" vang lên, chiếc bàn thứ ba ngay sát phía sau Yến Phi bị một quả cầu lửa rơi xuống liền bị thiêu trụi.

Trong vùng khói mù dày đặc đối diện với Tôn Ân, Yến Phi triển khai phương pháp nội tức, hít thở ở miệng mũi dừng lại, chân khí trong cơ thể tuần hoàn đi lại hình thành một cái lồng khí hộ thể, không cho thể lửa xâm nhập.

Dùng tên lửa phá hủy một tòa khách điểm quy mô như thế tình không phải là thượng sách, quan tướng trong thành trước hết đưa dân cư lân cận dời đi hết rồi mới muốn khống chế thể lửa, nhưng Yến Phi cũng có thể thông cảm được cái khó của quan tướng trong thành. Nên biết bất luận là chàng hay Tôn Ân đều là nhân vật đỉnh cao của võ lâm thiên hạ, cường công tiến tới tất sẽ có cục diện thầy nằm chặt đất, lại không có khả năng nắm chắc việc giết được bọn họ, nếu như có thể dùng lửa đốt bức bọn họ thấy thể phải chạy trốn, sau đó tiến thủ dùng loạn tiễn từ xa bắn giết, đương nhiên tính toán rất nhiều. Nhưng thực tế sai biệt rất nhiều lần, thành tướng dù nằm mơ cũng không nghĩ đến bọn họ có thể trong nội đình đổ lửa lâu như vậy, điều đó cũng chẳng trách được, trong thiên hạ cũng chỉ có hai người có bản lĩnh kinh nhân hô hấp bên trong.

"Bùng"

Một khối cầu lửa từ trên rơi xuống, ngăn cách vị trí trung gian giữa hai người, sức nóng tăng mạnh.

"Keng"

Điệp Luyến Hoa hướng về chủ nhân phát xuất thanh âm động nhân báo hiệu nguy hiểm.

Điệp Luyến Hoa của Yến Phi lập tức ra khỏi vỏ, còn hỏa cầu trên mặt đất cũng tỏa ra sức nóng ngùn ngụt tấp tới mặt người.

Trong màn khói đen lửa cháy không thể nhìn thấy cả ngón tay của mình, Yến Phi cảm thấy khí trường của Tôn Ân đình trệ dần, không thể phát huy hết toàn lực, không khỏi lòng kêu may mắn, tự hiểu mình chỉ thiếu chút nữa đã bại trong trận chiến này.

Mãi cho đến lúc quả cầu lửa vừa hạ xuống, Tôn Ân vẫn trong sự giám thị nghiêm mật bởi linh giác của chàng, cho dù Tôn Ân không nhập trong khói mù, chàng vẫn có thể nắm vững được trạng thái tinh thần của Tôn Ân, chỉ cần Tôn Ân xuất thủ chàng có mười phần nắm chắc sẽ kịp thời phản kích, sẽ không để Tôn Ân chiếm được ưu thế, chiếm đoạt tiên cơ quan hệ sinh tử thành bại.

Nhưng lúc quả cầu lửa hạ xuống Tôn Ân tựa như biến mất, chàng lại không thể cảm ứng được Tôn Ân, chết nỗi là linh giác của Tôn Ân hoàn toàn trói lấy chàng.

Chàng chẳng biết phải ra tay thế nào, càng không hiểu được Tôn Ân sẽ dùng thủ đoạn gì.

Trong phút chốc cả thế cục đã hoàn toàn thay đổi, chàng bị hãm vào thế bị động tuyệt đối và mất hết cả tiên cơ.

Ở thời khắc mấu chốt tạo thành bại cục, cảnh giác của Điệp Luyến Hoa là cực kỳ kịp thời, đột nhiên linh giác thiên cơ đã mất bắt đầu hồi phục trở lại.

Việc toàn lực xuất thủ của Tôn Ân đã lộ xuất sơ hở không nên có, nguyên nhân chính là Tôn Ân không thể tưởng tượng được Điệp Luyến Hoa của chàng lại có biểu hiện bảo hộ chủ nhân kinh người như vậy, vì thế mà sinh ra chần động với Yến Phi mà lão vốn nghĩ đạo hạnh không bằng mình, cho nên khí trường đình trệ một chút, thay đổi của tinh thần đã ảnh hưởng đến công phu của lão.

Chân khí nóng bỏng của Đan Kiếp thấu kiếm phong đánh ra, trực tiếp xông qua giữa lửa đỏ hừng hực đánh tới trúng kinh khí sắc nhọn của Tôn Ân.

Chuyện kỳ diệu nhất đã xảy ra.

Kiểm khí sắc bén như được lửa đỏ giúp như châm thêm dầu cho lửa, không phí chút lực xuyên thấu ngọn

lửa hóa thành một trụ lửa sáng xanh suốt kinh người, lập tức khiến cho lửa đỏ xung quanh như ngôi sao âm đậm so với trắng sáng, chiếu xuyên qua khói mù của lửa đỏ khiến cho thân ảnh Tôn Ân ẩn tàng phía sau khói lửa xuất hiện ra, thần kỳ đến nỗi làm kẻ khác nhìn mà khó tin nổi.

Chân kinh kiếm khí đến từ Đan Kiếp đột nhiên uy lực bội tăng, chẳng những hoàn toàn phá tan một chiêu mượn thể lửa công tới của Tôn Ân, mà còn công thẳng đến chỗ hổng giữa song chưởng của Tôn Ân chính xác không sai một ly.

Tôn Ân vô cùng kinh ngạc lập tức biến chiêu, hai chưởng hợp lại thành thế chấp tay, phát xuất một cỗ sức mạnh ghê gớm đón "Kiếm điểm" như thần lai chi bút của Yến Phi.

Yến Phi cũng không nghĩ Đan Kiếp kiếm khí lại không có hiệu quả kỳ diệu như vậy, trong lòng nghĩ nếu như không thể trong hoàn cảnh đặc dị lúc này đánh chết Tôn Ân, rất có thể sau này vĩnh viễn không có cách nào kích bại được lão, chàng nào dám do dự bèn nương theo kiếm thế, toàn lực thôi phát nhằm Tôn Ân đánh tới, hoàn toàn không nhìn tới vụn lửa, hơi nóng tấp vào người.

"Bùng"

Chân kinh của Tôn Ân cùng kiếm điểm màu trắng xanh giao kích lập tức hóa thành những điểm sáng lam sắc tóe sang hai bên, giống như khói hoa thịnh phóng, đẹp lạ lùng khó mà dùng ngôn từ gì để hình dung được một phần.

Tôn Ân hồn thể kịch chấn đau đớn kêu lên, bay ngược về sau rơi vào một đám khói mù khác.

Yến Phi cũng bị lực phản chấn đánh cho lùi lại.

"Lách tách"

Xà nhà chính cuối cùng không ngừng bị lửa đỏ tàn phá, là tả vỡ vụn rơi xuống, hoa lửa bay tứ tung, cầu lửa lớn nhỏ từ nóc nhà rơi xuống, phảng phất như ngày tận thế.

Yến Phi thầm than một tiếng mau chóng thoái lui, để tránh mối nguy hiểm bị thiêu cháy người, đồng thời dùng Đan độc băng hàn chân khí hộ thể, bỗng nhiên chột lui tới phạm đường sát cạnh rồi phóng vút lên cao, phá vỡ nóc nhà đang cháy hướng ra đến khoảng không trên hỏa trường.

Bốn phía toàn là khói cuộn bốc lên mù mịt làm cho nhìn không thấy địch nhân vây quanh, địch nhân vây quanh cũng không nhìn thấy chàng.

Yến Phi biết đã mất đi cơ hội tốt trời ban để kích bại Tôn Ân, càng rõ hơn lời Tôn Ân chứng minh được "Tâm trung nhất động" của bản thân có khả năng dự liệu thực sự. Trong lòng chàng nghĩ lúc này không chạy thì còn chạy vào lúc nào.

Hồi 49

Tuyệt Trung Tổng Thán (2)

Yến Phi lướt mình thật nhanh nơi sơn dã. Tinh thần thoải mái và hưng phấn, chàng hướng về Hoài Thủy mà thẳng tiến.

Chàng cảm nhận được Tôn Ân đang truy đuổi ở phía sau mười dặm, một cảm giác rất cụ thể chứ không phải là hàm hồ, nó rõ ràng hơn hẳn bất kỳ tình huống nào đã từng xảy ra trước đây. Điệp Luyện Hoa trong hỏa trường lên tiếng kêu cảnh báo cho chủ nhân, giống như trống đêm chuông sáng đánh thức một phần linh giác của Yến Phi, khiến chàng hướng về "Tiên Giới" tiến thêm một bước dài.

Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp ở bên trong cơ thể vận chuyển là phương pháp vận công do chàng tự sáng tạo vốn từ phức tạp trở về đơn giản, khẩu quyết là Thối Âm Phù, nguyệt quyết làm dẫn lên dương hỏa, dương có chín âm có sáu, Đan Kiếp đặt đến cực dương, Thủy Độc là âm theo dương mà sanh, như sự lưu chuyển tuần hoàn của thời tiết và năm tháng. Chân khí bên trong cơ thể được tái tạo một cách tuần hoàn,

dương đến điểm cực hạn thì sinh ra âm, âm đến chỗ cao nhất lại chuyển về dương, nhẹ nhàng như cánh chim chao lượn trên không trung, thư nhàn như ngư nhân đang vui với sông nước. Chàng chạy gấp rút gần năm mươi dặm đường thể mà không có một chút cảm giác mệt mỏi, thật vui sướng không thể nào tả được.

Yến Phi thật sự hiểu mình đã thành một nửa thần tiên, không còn chịu sự trói buộc của các giới hạn trong nhân gian nữa. Đối với Tôn Ân, chàng không còn có đến nửa điểm ngán sợ.

Nói vậy không phải là chàng có thể thắng Tôn Ân, sự thật nhiều khả năng là hoàn toàn trái ngược. Nếu như chàng bị Tôn Ân đuổi kịp, chỉ dùng võ công so sánh, khẳng định chàng lành ít dữ nhiều. Cho dù là mới đây chàng chiếm hết thượng phong, lại đang lúc dùng Đan Kiếp kiếm khí phát huy đến tuyệt đỉnh, vậy mà vẫn bị Tôn Ân đánh lui. Thế mới biết Tôn Ân với Hoàng Thiên đại pháp quả thật hơn chàng.

Bù lại, chàng đã nắm được nhược điểm của Tôn Ân, hiểu rõ hắn không phải không có kẽ hở. Mấu chốt là ở quân bài tẩy "đạo tâm", thành tựu của chàng là điều bí mật không ai có thể đo lường được, kể cả bản thân chàng cũng không biết rõ.

Đến giờ Yến Phi vẫn không hiểu vì sao mình chiếm thượng phong, nghĩ về điều đó cũng cảm thấy tức cười.

Hiện tại hình thế đối với chàng vô cùng có lợi. Tôn Ân bị chàng dắt mũi dẫn đi, không thể trong thời gian ngắn mà có thể truy đuổi kịp. "Đạo Công" của hắn trước đó đột phá tiến thêm một bước, nên muốn tiêu diệt chàng để loại bỏ đại địch có khả năng khiêu chiến và uy hiếp mình. Có điều hắn lại không có thời gian chú ý tới bất kỳ việc nào khác bên ngoài.

Chàng quyết định sẽ dẫn dụ Tôn Ân vào sâu trong Biên Hoang Tập, sau đó cùng hắn đấu pháp đến cùng, nhất quyết phân thắng bại.

Đúng vào lúc này, chàng cảm ứng được Ni Huệ Huy.

Tại một khu đất rộng mênh mông ở phía nam doanh trại, hai chiến binh tinh nhuệ nhất trong toàn bộ đội kỵ binh của hoàng nhân đang tiếp thu sự chỉ dẫn của Lưu Dự. Đội quân này sẽ do Mộ Dung Chiến chỉ huy, sức mạnh của họ chủ yếu nhờ thuật cưỡi ngựa cao siêu hợp thành từ dòng tộc Mộ Dung Tiên Ti và Thác Bạc tiên Ti, chỉ có một bộ phận nhỏ trộn lẫn cả những chiến sĩ người Hồ, Hán.

Những điều Lưu Dự huấn luyện chủ yếu giống như phương pháp của Bắc Phủ binh. Cuối cùng gã chốt lại: "Bắc Phủ binh tiến công trong đêm tối thường áp dụng phương pháp dùng tiếng kèn lệnh và trống trận để chỉ huy như ta vừa mới nói, Phương pháp này chính là do Tạ Huyền sáng tạo, địch nhân nghe cũng rõ ràng. Có điều chỉ cần các người xuất kỳ bất ý rồi phối hợp với bên ta, địch nhân căn bản không có thời gian phân biệt thật giả."

Đồ Phụng Tam nói thêm vào: "Bắc Phủ binh giỏi nhất là chiến đấu trong rừng hoang, Phù Kiên vì thế thua không còn manh giáp. Họ tiến công thì vừa lạnh lùng vừa chính xác khiến địch nhân không có một cơ hội trở mình."

Các chiến sĩ không dám ồn ào, cùng lúc nhắc binh khí, thể hiện nhiệt huyết một đi không trở lại, sĩ khí dâng lên ngùn ngụt.

Lưu Dự quay qua Mộ Dung Chiến nói: "Mọi việc xin nhờ Mộ Dung đương gia. Đại tiểu thư đã phái người dẫn đường, quan trọng nhất là biết né tránh các trạm gác của địch nhân, thần không hay quỷ không biết bất ngờ tiến vào vị trí tấn công, giết cho bọn chúng không kịp trở tay."

Mộ Dung Chiến nắm chặt tay gã, hai mắt lóe sáng: "Mưu kế này của Lưu soái thật tuyệt diệu, Mộ Dung Chiến ta sẽ không để cho Lưu soái phải thất vọng".

Yến Phi trong tâm bỗng dựng hiện lên dung mạo xinh đẹp và tự đắc của Ni Huệ Huy, nhưng lại chẳng hề rõ nét, có chút giống như gợn sóng chập chờn của mặt nước phản ánh hình ảnh ngược lại, khiến Yến Phi hiểu thị còn ở cách chàng một khoảng rất xa, có thể chừng mười dặm hoặc cũng có khả năng ngoài trăm dặm.

Chàng cảm thấy được thị đang thi triển yêu thuật của Di Lạc giáo truy lùng hành tung của Tống Bi Phong. Chàng không thể nào nắm bắt được vị trí của thị, chỉ có thể cảm ứng được thị ở phương hướng nào mà thôi.

Đột nhiên chàng hiểu được cuộc quyết chiến với Tôn Ân một lần nữa cũng không giới hạn ở thế giới hai người, tối thiểu cũng có nhiều kẻ thực lực cường mãnh tham dự. Chàng phải ngay lập tức đuổi theo đối phó với Ni Huệ Huy, vì Tống Bi Phong đang hăm dọa trong tình trạng chỉ sơ sót một chút là nguy hiểm đến tính mạng, An Ngọc Tình khả năng cũng ở vùng phụ cận.

Bất luận vì công hay tư, chàng đều phải trừ khử Ni Huệ Huy, giết thị hoặc bắt phải giải khai cấm chế tinh thần cho Hồ Lô Phương, để y hồi phục phong thái như trước kia.

Đang suy nghĩ thì Tôn Ân lại rút ngắn khoảng cách thêm một chút.

Chàng cố ý để Tôn Ân tìm đến gần hòng tạo cho đối phương có cảm giác chủ quan khi nghĩ rằng khinh công hơn được mình.

Sau khi Tôn Ân bị dẫn dụ vào biên hoang, hắn mới phát giác được mình phạm sai lầm rất tệ hại.

"Vì Kỳ Thiên Thiên, Yên Phi ta sẽ toàn lực cùng lão huynh người chu toàn đến cùng."

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam cùng sánh vai quay ngựa đi về khu vực vừa tạm chiếm.

Đồ Phụng Tam nói: "Thủy lộ là bộ phận gặp nhiều khó khăn, địch nhân đã tính toán và tập kết được nhiều hơn số thuyền của ta một ít, lại thêm người của bọn Hác Trường Hanh ở trên sông nước nhiều năm, dù cho ở ban đêm, nhắm một mắt cũng vẫn có thể thấy rõ có phải thủy sư thuyền của Bắc Phủ Bình hay không."

Lưu Dụ hỏi: "Đồ Huynh không nhận mình là người giỏi đoán hoặc hay suy bụng ta ra bụng người, thế thì làm sao nhận định Hác Trường Hanh sẽ không bị mắc lừa?"

Đồ Phụng Tam lấy làm kỳ lạ: "Lưu Soái luôn biết cách ước đoán suy nghĩ trong nội tâm của người khác. Ta thật sự nghĩ như vậy."

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Ta dám khẳng định phương diện đường bộ ắt có hiệu quả, bởi vì Hoàn Huyền luôn cho rằng Bắc Phủ binh là kẻ địch của y. Sau khi y tự mình tiếp quản quân quyền liền cùng tướng lĩnh bên dưới nghiên cứu chiến thuật của Bắc Phủ binh. Chỉ cần Mộ Dung Chiến đối với Lưu soái đối thù thành bạn ắt sẽ có thể trộn lẫn thật giả. Theo ta suy đoán, chỉ cần đánh tan quân Ly Châu, Hác Trường Hanh mất sự phối hợp với lực quân thì sẽ hoang mang mà triệt thoái."

Lưu Dụ nói: "Như thế thì mệnh đẹp của Cao tiểu tử sẽ thành bong bóng. À! Ta cảm thấy đau đầu vì điều đó."

Bến tàu đỏ rực ánh lửa chiếu rọi. Giang Văn Thanh, Âm Kỳ, Trình Thương Cổ, Phí Nhị Phiết, Tịch Kính cùng những tướng lĩnh nhiều kinh nghiệm thủy chiến đang đợi hai người ở phía sau.

Giang Văn Thanh vẫn ăn mặc trong bộ y phục nam nhân, tràn đầy khí khái anh thư, rào bước đến thấp giọng nói: "Lão Minh Nữ của Bắc Phủ binh cầu kiến Lưu soái, hắn muốn gặp Lưu soái rồi mới nói."

Hai người kinh ngạc. Lưu Dụ hỏi: "Ai vậy?"

Giang Văn Thanh trầm giọng đáp: "Đó là Hà Vô Kỳ! Việc này không thể cho người khác biết, nếu bị lộ ra thì hắn ta sẽ mang họa sát thân"

Lưu Dụ gật đầu rồi hỏi tiếp: "Hắn đang ở đâu?"

Giang Văn Thanh nói: "Mời Lưu soái theo Văn Thanh."

Lưu Dụ nhìn Đồ Phụng Tam ra lệnh: "Tạm ngừng mọi hành động thủy lộ. Tất cả hãy chờ ta nói chuyện với Hà Vô Kỳ rồi bàn tiếp."

Đồ Phụng Tam gật đầu đáp ứng, nhắc nhở: "Lòng người khó đoán, chớ nên nhẹ dạ tin tưởng người có quan hệ mật thiết với Lưu Lao Chi."

Trong đầu Lưu Dụ hiện lên hình ảnh Hà Vô Kỵ uy vũ chánh trực, gã nói: "Ta biết rồi!"

Tổng Bi Phong đang lâm vào hiểm cảnh, đó tuyệt không phải phỏng đoán bừa bãi của Yến Phi mà là sự phân tích có căn cứ.

Ni Huệ Huy đang giữ bộ kết hợp Thiên Địa Bội, nên dựa vào cảm ứng của Thiên Địa Bội để truy đuổi thẳng đến tận Biên Hoang, còn Tổng Bi Phong cũng có thể dựa vào cảm ứng của Tâm Bội để nắm rõ vị trí của Ni Huệ Huy, cho nên có thể biết mà trốn đi nơi khác.

Hiện tại Ni Huệ Huy bỏ Thiên Địa Bội không dùng nữa, thị đổi qua dùng Suru Hồn Dịch Thuật để truy tìm, bởi vì thị hiểu được Tổng Bi Phong có nhiều khả năng không biết vấn đề này nên sẽ bị mắc bẫy.

Ni Huệ Huy không phải chỉ đi một mình. Cùng theo thị còn có Tứ Đại Kim Cương của Di Lạc Giáo, Trúc Lô Âm và Diễm Ni Diệu Âm của Minh Nhật Tự, toàn là những tên tuổi rất có thực lực. Chỉ cần vận dụng sách lược thích hợp, lại thêm hiệu dụng của Thiên Địa Bội và yêu thuật của Ni Huệ Huy để bày bố thiên la đại võng, đối phó Tổng Bi Phong có khác gì ngư nhữn bắt cá.

Vậy nên Yến Phi đã bắt chắt tất cả, đuổi theo hiệp trợ Bi Phong thuần hậu chất phác, nhân dịp cùng dư nghiệt Di Lạc Giáo kết thúc ân oán.

Thực lực của Ni Huệ Huy không thể coi thường. Chàng có thể thắng Ni Huệ Huy kẻ xứng hợp với Trúc Pháp Khánh hay không, đây còn là một câu hỏi chưa có đáp án. Giờ lại thêm phải ứng phó với các cao thủ đi theo thị, cuộc chiến này quả thật là vô cùng nguy hiểm. Giả sử cuối cùng để cho Ni Huệ Huy và Tôn Ân liên thủ, chàng và Tổng Bi Phong ắt chết chẳng sai, khả năng gặp may mắn quả thật vô cùng nhỏ bé.

Tôn Ân lúc này đang truy tìm ở phía sau khoảng bảy, tám dặm.

Từ trên cao nhìn xuống, Hoài Thủy đã xuất hiện ở phía trước, tiếp tục cuộc hành trình về phương Đông không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng. Mặt đất yên lặng thản nhiên không quan tâm đến ân oán của hai thế giới, chẳng kể đến thành thị biến thành hoang phế, ruộng tốt biến thành đất hoang, cánh đồng màu mỡ chuyển thành nơi khô cằn.

Tâm linh của Yến Phi vụt bình tĩnh trong khoảnh khắc, không lo không sợ, tăng tốc hướng về Hoài Thủy lướt tới.

Lưu Dụ gặp Hà Vô Kỵ bên trong doanh trướng tại căn cứ ở vùng ven bờ Tân Nương Hà.

Thần sắc Hà Vô Kỵ xuất hiện nét kích động, bỏ nhào tới xiết chặt hai tay gã, miệng kêu lớn: "Lưu Dụ!"

Lưu Dụ nhìn Giang Văn Thanh ra hiệu, nàng biết ý lùi ra khỏi trướng, đồng thời sai người bảo vệ xung quanh, đề phòng người khác tiếp cận.

Hà Vô Kỵ mặc y phục dạ hành, lưng mang đại đao, hai mắt xuất ra những tia kiên định, thể hiện trong lòng đang nổi sóng, vẫn chưa buông hai tay Lưu Dụ.

Lưu Dụ hỏi nhanh: "Còn có người nào thấy mặt ngươi không?"

Hà Vô Kỵ đáp: "Chỉ có Văn Thanh tiểu thư, ta tin nàng sẽ giữ bí mật."

Rồi y nói tiếp: "Nếu Huyền soái trước khi chết không nhiều lần đề tỉnh ta, ta chắc chắn sẽ cùng nhị cứu (dượng hai) tranh cãi một trận to."

Lưu Dụ cảm kích gật đầu, kéo hần ngồi xuống rồi hỏi: "Làm sao ngươi biết ta ở đây?"

Hà Vô Kỵ buông lỏng hai tay y ra, lạc cả giọng đi: "Nhị cứu muốn sai ta tập kết thủy sư đội tại Tân Nương Hà phía hạ du Hoài Thủy, y lệnh chỉ trong ba ngày phải xong, rồi lập tức tiến công chiếm Tân Nương Hà, đốt tan căn cứ của Đại Giang bang thành đất khô. Ta liền suy đoán Lưu huynh ở đây, nên mạo hiểm đến xem may ra có thể gặp được huynh chẳng."

Lưu Dụ cảm thấy lo lắng cho hành vi không an toàn của hắn, liền nhíu mày hỏi: "Còn ai là người biết điều này?"

Hà Vô Kỵ vội trả lời: "Chỉ có một vài huynh đệ trung thành với ta biết mà thôi. Họ đều là hệ thống thân binh của Huyền soái, không bao giờ bán rẻ chúng ta."

Lưu Dụ hỏi: "Huynh được thăng quan chưa?"

Hà Vô Kỵ liền đáp: "Ta hiện tại chính là tướng tiên phong. Ai dà! Ta thật sự không hiểu rõ nhị cữu, phải chăng y muốn đuổi tận giết tuyệt huynh? Việc huynh từng đến Quảng Lăng, ta sau này mới chuyện. Nhị cữu công bố quân lệnh trạng mà huynh và y cùng lập, khiến cho trong quân rất là bất bình, quả thật là bất trí. Y lại bí mật kêu ta loại bỏ một số người, muốn ta phụ trách cắt đứt con đường phía sau của hoang nhân. Hãy nói coi, ta có thể làm gì được chứ?"

Cặp mắt Lưu Dụ lập tức sáng lên: "Có phải đội quân thủy sư này do huynh toàn quyền chỉ huy?"

Hà Vô Kỵ nói: "Ta chính là phó tướng của Nhị cữu, có điều nếu ta có thể loại trừ y, ta dứt khoát làm điều đó ngay."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Sơ không bằng thân, huynh làm vậy chẳng khác nào phản bội lại Lưu gia ư?"

Hà Vô Kỵ hai mắt xuất hiện vẻ tôn sùng, kiên quyết nói: "Ta theo Huyền Soái nam chinh bắc thảo nhiều năm, từ ông ta đã học được nhiều đạo lý làm người. Ta chỉ có thể vì lẽ phải mà chọn một hướng đi cho mình, nơi nào tốt thì ta đi theo, làm hảo hán tử đội trời đạp đất vì nước vì dân. Bởi vậy mà ngày đó An Công bỏ con rể Vương Quốc Bảo mà không dùng, Huyền Soái không tuyển nhị cữu và Hà Khiêm mà chọn huynh. Sự thật trước đây Huyền soái đáng lẽ phải tài bồi cho Tà Diễm, nhưng ông đã không làm thế. Vì đại nghĩa là việc trước tiên, việc gia tộc cần phải đặt hàng thứ yếu. Nhị cữu đích xác làm cho ta thất vọng, cùng một giuộc với loại như Hoàn Huyền. Huynh còn chưa có một sự uy hiếp nào đối với địa vị của y, vậy mà y không những không tỏ ra rộng lượng với lớp người đi sau, ngược lại còn ra sức chèn ép, vậy thì làm sao thu phục được lòng người? Huyền soái khi còn sống rất yêu thích hoang nhân, khen họ có tinh thần không biết sợ hãi khuất phục trước vận mệnh. Nhị cữu thì nhân lúc sau khi họ tử bề khổn đồn lại ném đá xuống giếng (thừa cơ người khác gặp nguy), khiến người cười chê khinh bỉ."

Lưu Dụ hiểu hắn đang nhớ tới Tà Huyền, vì thế trong mắt mới xuất hiện thần sắc như vậy, đồng cảm nhận được hắn ta đang bộc bạch cõi lòng, từng lời đều chân thành. Nghĩ vậy gã gật đầu nói: "Huynh không cần trực tiếp tham gia vào việc này, nhưng có thể giúp ta một chuyện rất khẩn cấp, sau này cũng không bị người ta nhìn thấy mối quan hệ của ta và huynh."

Hà Vô Kỵ không hiểu liền hỏi: "Làm thế nào được vậy?"

Lưu Dụ hỏi: "Huynh phân tích xem tình huống hiện tại của bọn ta như thế nào?"

Hà Vô Kỵ ngỡ ngàng nói: "Ta chỉ biết làm theo lệnh nhị cữu, mọi việc khác hoàn toàn không biết."

Lưu Dụ đem phần chính yếu giải thích qua một lượt. Hà Vô Kỵ nghe qua mắt tròn miệng há hốc cả ra, thật sự không tưởng đến Lương Hồ Bang và Kinh Châu quân bên trong còn có liên quan rắc rối, càng không nghĩ là Lưu Lao Chi lại tàn nhẫn vô sỉ đến như vậy.

Lưu Dụ trong lòng đã suy tính cần phải đánh bạc con mẹ nó một cú, hi vọng rằng tuệ nhãn của Tà Huyền không coi lầm con người Hà Vô Kỵ, bèn nói hết kế hoạch của mình: "Huynh chỉ cần hư trương thanh thế, khi thấy bọn ta ly khai Tân Nương Hà một lát, hãy đưa thuyền đội ngược dòng đi lên, qua Tân Nương Hà mà không vào, thẳng đến nơi tiếp giáp của Qua Thủy và Hoài Thủy. Cuộc chiến khi đó bọn ta sẽ có khả năng nắm chắc chiến thắng."

Hà Vô Kỵ lộ vẻ vui mừng: "Không có vấn đề gì, ta có thể dàn quân phòng thủ Hoài Thủy, để giả vờ như chặn đường lui về của các người, như vậy không ai có thể nghĩ rằng ta ám trợ các người."

Đoạn gã định thần nhìn Lưu Dụ nói tiếp: "Huyền Soái quả nhiên không chọn làm người, thật sự sách lược hình thế hiện nay của huynh rất cao minh."

Lưu Dụ khoác vai hấn: "Hà huynh! Được huynh giúp đỡ trong lúc khó khăn này, ta sẽ không bao giờ quên."

Hà Vô Kỵ cười khở: "Tâm tình của ta rất mâu thuẫn. Ài! Nói thế nào đây? Huynh đã tính toán kế hoạch sau này chưa? Lúc này rất nhiều người không mong chờ các ngươi có hành động phản công Biên Hoang Tập."

Lưu Dụ cười hỏi: "Giả sử bọn ta thành công thì sẽ thế nào?"

Hà Vô Kỵ giật mình: "Vậy thì Nhị cữu sẽ càng thêm cố kỵ huynh."

Lưu Dụ liền nói: "Cố kỵ ta thì sao chứ? Không lẽ y ngăn được ta quay về Bắc Phủ Bình? Huynh hãy chuẩn bị tâm lý một chút, Nhị cữu của huynh có khả năng sẽ phản bội liên minh với Vương Cung, Hoàn Huyền, và Ân Trọng Kham, quay qua đầu hàng Tư Mã Đạo Tử."

Hà Vô Kỵ sắc mặt biến đổi: "Không có khả năng! Nhị cữu hiện tại với Hà Khiêm thế như nước với lửa, làm thế nào có khả năng hợp tác với Tư Mã Đạo Tử chứ?"

Lưu Dụ trầm giọng hỏi: "Nếu Tư Mã Đạo Tử giết Hà Khiêm thì thế nào?"

Hà Vô Kỵ ngậm miệng không thể trả lời.

Lưu Dụ vỗ vỗ vào vai hấn: "Con người thường bị quyền lực và phú quý che mắt, nhị cữu của huynh không phải là Lưu Lao Chi trước đây nữa. Bất kỳ điều gì cản trở y đạt được mục đích thì sẽ bị y loại trừ, ta và huynh cũng không phải là ngoại lệ, do đó hãy cẩn thận một chút."

Hà Vô Kỵ có một chút khó mở miệng: "Tương lai nếu có một ngày mà Lưu huynh quyết định được chuyện sinh tử của nhị cữu, Không biết Lưu huynh có vui lòng nhin ta một phen, buông cho y một ngựa không?"

Lưu Dụ cười khở: "Sao lại vội vàng nói xa thế? Nhưng ta có thể đáp ứng Hà huynh, nếu như thực sự có ngày đó, ta cũng tuyệt không ép y vào tuyệt lộ, còn lại vấn đề là ở y."

Hà Vô Kỵ cảm kích nói: "Huyền soái nói không sai, Lưu huynh là người có tình có nghĩa, Bắc Phủ Bình của chúng ta lại có hy vọng rồi. Ban đầu ta nửa tin nửa ngờ, hôm nay mà còn hoài nghi bản lĩnh của huynh thì đúng là ngu ngốc."

Lưu Dụ thầm cảm kích Tạ Huyền, trong lòng suy nghĩ có lẽ ông cũng không ngờ đến việc sau này Hà Vô Kỵ sẽ liên quan tới một thời khắc sinh tử của bao con người, hơn nữa lại còn phát huy hiệu quả to lớn thần kỳ đến như vậy.

Ngoài miệng gã nói: "Sau khi chúng tôi đi, Hà huynh xin hãy cố gắng hết lòng giữ chức, không được thể hiện thái độ bất mãn đối với Lưu gia, ngược lại còn cần tận tâm tận lực với y hơn bất cứ người nào. Hãy làm không phải vì y mà là vì Huyền Soái và Bắc Phủ binh, khiến Bắc Phủ binh có thể bảo trì tập trung lực lượng, nếu không dù ta có thu phục được Biên Hoang thì cũng chẳng có tác dụng."

Hà Vô Kỵ đáp: "Ta hiểu rõ rồi!"

Y lại nói: "Hiện tại tướng lĩnh Bắc Phủ binh còn non trẻ, người người đều coi huynh là vị lãnh tụ có bản lĩnh có thể tiếp bước Huyền soái. Chỉ cần huynh phản công Biên Hoang Tập thành công, người nào muốn gây khó khăn cho huynh cũng xem như là đối địch với Bắc Phủ Bình vậy."

Lưu Dụ trong tâm cảm thấy chua cay. Bề ngoài của gã có vẻ nở mày nở mặt, nhưng thực tế đó làm sao bù đắp nỗi nỗi đau phải thiếu vắng Vương Đạm Chân? Không có nàng, sau này gã còn có thể hưởng thụ khoái lạc được sao?

Gã chợt hiểu mình không còn con đường đi nào khác, chỉ còn có duy nhất con đường này, đó là con đường tranh đấu làm bá chủ. Nhưng điều ấy liệu có thể chữa lành được vết thương trong lòng hay không, y quả thật không thể trả lời!

Hà Vô Kỵ đứng lên nói: "Ta phải nhanh chóng quay về để cùng phối hợp với các người."

Lưu Dụ cũng đứng lên, nắm chặt hai tay hắn. Có điều gì đáng nói, hai người cơ bản là đã nói hết.

Hà Vô Kỵ đội nón lên đầu, hai mắt ánh lên thần sắc kiên định, sau khi nắm chặt tay Lưu Dụ liền rời khỏi trường ra đi.

Lưu Dụ đứng ngơ ngẩn trong trường, trong đầu chỉ toàn là khoảng trống.

Giọng nói ôn nhu của Giang Văn Thanh chợt vang lên từ phía sau: "Có tin tức gì mới không?"

Lưu Dụ xoay người lại, tiếp xúc với tia nhìn trong sáng từ đôi mắt đẹp của nàng, trong lòng phát sinh cảm nhận không thể nói thành lời. Gã từ tốn đáp: "Mộng tưởng của Cao tiểu tử có thể thành sự thật!"

Hồi 50

Hoài Thủy Phong Vân

Sau khi Mộ Dung Chiến suất lĩnh hai ngàn quân lên đường được hai canh giờ, thuyền đội cũng căng buồm, đưa một đội quân khác khoảng năm ngàn chiến sĩ lên đường. Đội quân này cùng bộ đội của Mộ Dung Chiến hợp lại là bảy ngàn người, hiện thời đây là số quân tinh nhuệ của Hoang nhân có thể tham gia chiến đấu.

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đều hiểu rất rõ định luật của chiến trường là binh quý ở chỗ tinh nhuệ chứ không phải ở số nhiều. Bảy ngàn quân ấy đều đến từ các phái hệ, bang hội Hán, Hồ trước đây, hoặc là từ Dạ Oa tộc đã quen hợp tác, kêu dừng thiện chiến. Chỉ cần có sách lược thỏa đáng là có thể phát huy uy lực kinh người.

Dưới sự phối hợp của nhiều yếu tố khác nhau, tình thế đã chuyển thành có lợi cho bọn họ, cho nên tinh thần chiến đấu của mọi người dâng cao, định mượn cuộc chiến này để dương danh, nối tiếp Yến Phi sau khi chàng chém đầu Trúc Pháp Khánh để chấn hưng lại uy thế của Hoang nhân.

Đồ Phụng Tam thông minh phi thường, vì biết rất rõ nhược điểm tổ chức của phe mình, nên dùng một trăm người làm thành một đơn vị tác chiến. Mỗi đơn vị sẽ phối hợp với duy nhất một lĩnh tụ có khả năng đảm đương hẳn một mặt trận, để dù cho trong tình huống hỗn loạn vẫn không mất phương hướng hành động. Thủ lĩnh các nhóm quân có thể tùy cơ ứng biến, tự quyết định sách lược.

Để chống lại đội thuyền của Hác Trường Hanh, lực lượng thủy chiến của Hoang nhân chia làm hai nhóm, một bên gồm mười hai chiến thuyền Song Đầu có sức chiến đấu cực mạnh do Giang Văn Thanh chỉ huy, cánh còn lại gồm năm chiến thuyền của Tư Mã Đạo Tử tưng, cộng thêm với hai mươi tám chiến thuyền cải trang thành các thuyền hàng nhỏ, cùng tám thuyền vận tải.

Khi đến được chỗ giao hội của Oa Thủy và Hoài Thủy, thuyền đội sẽ phân làm hai lộ. Đội thuyền vận chuyển binh lính của Đồ Phụng Tam theo Oa Thủy lên bắc, sau khi ngược dòng hai dặm sẽ thả binh lính xuống, rồi thuận dòng chảy trở lại phối hợp với Giang Văn Thanh tấn công gần ba mươi thuyền của Hác Trường Hanh, bao gồm cả chiếc Ân Long trong đội chiến thuyền ấy.

Mười hai chiến thuyền Song Đầu của Giang Văn Thanh đi qua Oa Thủy mà không vào, thẳng đến thượng du Hoài Thủy. Khi Hác Trường Hanh đang ẩn nấp tại lưu vực phía nam Hoài Thủy, phát giác tình thế không hay, thì thượng du Hoài Thủy đã bị cắt mất đường về, còn ưu thế thuận giòng công kích thì cũng đã chấp tay nhượng lại cho người.

Lúc này Hác Trường vẫn còn có thể từ thủ ở nhánh sông, nhưng khi biết được thủy sư thuyền của Bắc Phủ binh qua Tân Nương Hà mà không vào, ắt phải cho rằng Lưu Lao Chi đã phản bội lại bọn chúng và cùng Hoang nhân liên thủ, nên buộc phải mạo hiểm đột phá vòng vây. Vì thế Giang Văn Thanh cùng Đồ Phụng Tam sẽ có thừa cơ hội để triển khai sách lược "đánh giặc trước tiên phải bắt vua" mà mục tiêu chủ yếu là chiếc Ân Long.

Toàn bộ sự an bày kế sách đã cho thấy mưu trí của Đồ Phụng Tam.

Trên hai vạn Hoang nhân khác lo phụ trách vận tải lương thực theo đường bộ đến phía nam sông Hoài Thủy. Bởi vì không cần sợ đội thuyền của Lưu Lao Chi tập kích bất ngờ, cho nên họ không phải vũ trang, chỉ dựa vào một trăm binh sĩ hư trương thanh thế. Họ chính là con mồi, nhưng trong tình huống như hiện nay, trái lại họ đang ở tình trạng an toàn nhất. Chỉ huy họ chính là Cơ Biệt và Hồng Tử Xuân, hai người đều là giang hồ lão luyện, có đầy đủ năng lực ứng biến.

Thủ hạ của Mộ Dung Chiến toàn là kỵ binh, có năng lực cơ động đến hay đi đều nhanh như gió. Cho dù đang ở tình huống ngang nhau, dựa vào lực lượng chiến đấu mạnh mẽ này, cũng có thể chính diện ngạnh đấu với Kinh Châu quân, hướng gì quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay của họ.

Khi thuyền đội rời khỏi Tân Nương Hà, Lưu Dụ biết là đã thắng được trận đại chiến thủy lục này, vấn đề là có thể hoàn thành tâm nguyện của Cao Ngạn không.

Vào lúc chiếc thuyền cuối cùng rời khỏi căn cứ, đạo quân trên bộ cũng trùng trùng điệp điệp xuất phát.

Lưu Dụ đứng trên đỉnh núi cao, chăm chú quan sát toàn bộ địa thế.

Gần kề bên y là đôi mắt sáng ngời của Cao Ngạn, đang hết sức hưng phấn chờ đợi chỉ thị của Lưu Dụ. Chuyện tình ái của hắn cùng Tiểu Bạch Nhạn bị Trác Cuồng Sinh truyền khắp nơi trong đám Hoang nhân, làm sắc thái chiến tranh tăng lên rất nhiều. Chiến tranh không chỉ toàn là những chuyện làm mất hứng thú như giết người và bị người giết.

Ở bên kia là Trác Cuồng Sinh, hai mắt toát lên một vẻ cuồng nhiệt, khiến người ta hoài nghi có phải y đang âm thầm ghi nhớ một trang sử vinh quang của Hoang nhân.

Sau lưng ba người là hơn hai trăm chiến sĩ đang đứng dắt ngựa.

Đây là một cánh kỵ binh khác ngoài đội kỵ binh của Mộ Dung Chiến, người nào cũng là cao thủ từ trăm người mới chọn một. Gánh vác nhiệm vụ đặc biệt này đương nhiên là vị Cao thiếu đa tình.

Tiểu ý trên khóe môi Lưu Dụ nở rộng ra, nét mặt trở nên xán lạn và vui vẻ, nói: "Chúng ta đi nào!"

Thủ hạ vội vã đem ngựa đến cho ba người.

Lưu Dụ tung người lên ngựa, lúc này gã đã quên đi mọi thứ, chỉ nghĩ đến việc đoạt lấy chiến thắng trong cuộc chiến trước mặt.

Phải là chiến thắng triệt để.

Thiên Thiên!

Nàng có biết hiện tại ta đang đến nơi nào chẳng?

Mặt đất phủ một lớp trắng xóa, chính trận tuyết lớn này có thể khiến Hoang nhân đột phá vòng vây, tháo chạy đến Tân Nương Hà.

Đây có lẽ là trận tuyết mùa đông cuối cùng ở Biên Hoang.

Yến Phi một mình lướt đi trong thế giới thuần mỹ tinh khiết ấy, nhưng trong lòng tràn đầy hình bóng thân yêu của Kỳ Thiên Thiên nên không có một chút cảm giác tịch mịch.

Dù cho hết thảy mọi việc phát sinh trên thế gian này đều là ngắn ngủi và hư ảo, tình yêu của chàng và Kỳ Thiên Thiên lại thật đẹp và thật chân thành không nghi ngờ gì nữa, bỏ điều ấy ra thì cuộc sống không còn lại gì.

Thiên Thiên ơi! Ta bây giờ muốn đến một cảnh kỳ diệu nhất trong "Biên Hoang Tứ Cảnh", chắc là nàng sẽ ngăn ta nói ra tên của nó - suối Bạch Vân Hương. Mỗi lần sau khi gặp tuyết lớn, Bàn Nghĩa sẽ đến chọn lấy nước suối từ con suối thơm thần bí trong chỗ ẩn bí mật tại Bạch Vân Sơn, rồi dùng nó để ủ men chế tạo nên Tuyết Giản Hương.

Rồi sẽ có một ngày, ta cùng nàng tay trong tay đến đó hân thưởng cổ hương của Tuyết Giản Hương.

Vừa rồi khi Tôn Ân đuổi theo Yến Phi khoảng cách thu hẹp lại chỉ còn chưa đến hai dặm, chàng liền nhanh chóng đổi ngoại hô hấp thành nội hô hấp, tiến vào cảnh giới hít thở của thai nhi.

Ngay lúc đó, chàng cảm ứng được sự "kích động" và "kêu gọi" của Tâm Bội.

Chàng không hiểu tại sao mình có khả năng này, bất quá điều đó không quan trọng, cũng như chàng không hiểu được tại sao Diệp Luyện Hoa lại có khả năng cảnh báo bảo hộ chủ.

Chàng lại không cảm thấy được Tôn Ân nữa, vì biết đối phương lúc này cũng không cảm ứng được mình.

Lưu Dụ dẫn quân phóng đi được hơn mười dặm mới hạ lệnh nghỉ lại một lúc để chiến mã có thể khôi phục sức lực.

Gã tự tin có thể tới vị trí công kích đúng như đã dự định không chút sai trật, để phối hợp hoàn hảo với Giang Văn Thanh và Đồ Phụng Tam.

Hơn trăm người xuống ngựa trong rừng cây rậm rạp u tối để nghỉ ngơi.

Lưu Dụ, Trác Cuồng Sinh, và Cao Ngạn ba người đi bộ lên đỉnh gò đất ở phía trước, ngồi bệt xuống quan sát tình huống phía cánh phải Hoài Thủy, thuyền đội phe mình vì ngược dòng đi lên nên vẫn còn chưa đến được.

Lưu Dụ khẽ nói: "Bây giờ mỗi một câu ta nói, Cao tiểu tử nhất định phải ghi nhớ thật kỹ, Trác quán chủ thì phụ trách ghi chép lại."

Trác Cuồng Sinh vội vàng lấy giấy bút ra.

Cao Ngạn thất thanh: "Má ơi! Người muốn công bố bí mật của ta sao?"

Trác Cuồng Sinh buồn cười đáp: "Người phải cảm ơn phúc tổ tông nhà người đó. Yên tâm đi! Ta sẽ đem những lời Lưu gia nói viết hết xuống, không sợ người quên tình tiết tuyệt diệu. Kể chuyện vẫn là người, tiền thì người quăng vào túi to của mình, ta chỉ trích lấy có ba phần huê hồng thôi, hiểu chưa?"

Lưu Dụ nói: "Tiểu Bạch Nhạn khẳng định là đang ở thuyền Ân Long. Nên chúng ta nhất định phải đánh đắm được chiếc Ân Long mới có thể tiến hành việc sửa cổ sự 'Mối Tình Tiểu Bạch Nhạn' thành một chương tuyệt vời, đổi tên thành 'Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân'."

Trác Cuồng Sinh cải chính: "Là 'Cao Tiểu Tử Đa Tình Vì Nghĩa Cứu Tiểu Nhạn Nhi'."

Lưu Dụ không thêm biết đến phản ứng của Cao Ngạn, cười: "Cái nào cũng hay hết! Ngay khi bọn ta muốn giết Tiểu Bạch Nhạn thì cái giống đa tình sẽ không tự kèm chế được mình mà sẽ phản bội Biên Hoang Tập, ra tay cứu thoát đi con tin quan trọng có thể dùng để bắt chẹt Nhiếp Thiên Hoàn, rồi trốn vào Biên Hoang để trốn tránh bọn ta lùng bắt. Sự giúp đỡ vội vàng của bọn ta chỉ đến thế thôi, sau này còn phải coi thủ đoạn của lão huynh người nữa."

Trác Cuồng Sinh cười nói giống như đánh trống trợ hứng: "Tuyệt diệu phi thường! Thiếu chút nữa là bọn ta cũng không nghĩ đến được."

Cao Ngạn ngó người nhìn Lưu Dụ, hồi lâu sau mới hồi phục lại, bèn rít một hơi không khí mát mẻ vào người, nói: "Nếu như nàng muốn đi, ta làm sao có thể cản được nàng?"

Trác Cuồng Sinh mắng: "Uổng cho tiểu tử người tự nhận là thông minh, lại ngu xuẩn như vậy. Người quên mất Lưu gia nói qua là cần phải đuổi bắt bọn người sao? Đến lúc đó bọn ta sẽ hư trương thanh thế, người phải toàn lực cứu mỹ nhân, đem thị chạy trốn đến chỗ vắng vẻ không có người ở Biên Hoang Tập, rồi biến Tiểu Bạch Nhạn từ con tin trở thành tù binh tình ái. Nhớ là phải làm như thật, nói sao để không ai có thể nghi ngờ. Ngoại trừ ý lại vào người thì không còn cách nào khác. Chỉ cần người làm được một đôi đồng mệnh uyên ương, đồng sinh cộng tử chạy trốn khỏi độc thủ của bọn ta là được."

Lưu Dụ biết tính tình Cao Ngạn, nhắc nhở: "Không cần phải nói quá đáng, nói tô vẽ thêm thì Tiểu Bạch Nhạn sẽ không tin tưởng tình cảm thâm sâu của người, mọi chuyện người phải chịu trách nhiệm hoàn toàn."

Trác Cuồng Sinh nói: "Tài thời phòng của Cao thiếu gia là chuyện bình thường, lâu lâu thành thật lại khiến người ta sinh nghi, ta cho rằng có lẽ theo tác phong hàng ngày của Cao thiếu gia mới là cao chiêu."

Cao Ngạn dở khóc dở cười nhìn hai người đang dở trò người một lời, ta một câu, nhưng ánh mắt y lại sáng lên: "Các người sẽ không đả thương nàng chứ?"

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: "Tập hợp Hoang nhân của bọn ta có vài cái đầu trí tuệ nghĩ ra mấy món đồ, có thể nào lại thiếu sót trong việc phụ giúp này sao? Bọn ta sẽ điếm cho thị ngã rồi cầm chế huyết đạo, lúc ấy thì người có thể ôm sát thân hình ngà ngọc thơm ngát của tiểu mỹ nhân rồi cao bay xa chạy. Đương nhiên bọn ta sẽ chỉ người cách giải huyết, nhưng người phải cần giả vờ không biết thủ pháp giải huyết, chạy đi xa rồi mới thừa cơ điếm đánh lung tung để giải huyết."

Cao Ngạn trở nên hưng phấn, thở gấp nói: "Ha ha! Rờ mó lung tung hả? Không phải ta có thể hưởng hết ôn nhu sao? Sau khi bị cầm chế có phải thần trí của nàng vẫn còn tỉnh táo, nếu không thì làm sao biết ta anh hùng ra sao?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Cầm chế thị là thủ pháp độc môn của lão tử, cam đoan thị không có cách tự giải khai được. Thị sẽ trở thành yếu đuối, tứ chi không còn sức, nhưng thần trí vẫn sáng suốt. Tuy nhiên người ngàn vạn lần không được thừa cơ thị gặp nguy nan mà chiếm tiện nghi để thị khinh thường người."

Lại bồi thêm một câu nữa: "Muốn chiếm tiện nghi có thể là lúc kiếm cách giải huyết đó."

Cao Ngạn hầu như muốn làm ngay, nhưng vẫn còn lo lắng một chuyện khác, nói: "Các người có chắc chắn đánh chìm được chiếc Ân Long chăng? Nó không phải là chiến thuyền tầm thường đâu."

Lưu Dụ nói: "Ân Long tuyệt không phải là chiến thuyền bình thường, nhưng bọn ta cũng không phải là loại xoàng xĩnh. Lần này mọi người đều vì người mà nghĩ hết mọi cách. Thành công hay thất bại thì phải coi 'Phá Long Tiễn' do Binh Khí Đại Vương Cơ công tử của bọn ta thiết kế có hiệu quả hay không. Thời gian không còn nhiều nữa! Bọn ta khởi hành thôi!"

Tôn Ân và ni Huệ Huy có quan hệ thù địch, nên Thiên Sư đạo cùng Di Lặc giáo ở thế không thể sống chung. Nhưng nếu Yến Phi chen vào mối quan hệ của chúng, so sánh lợi hại thì sát tử Yến Phi đối với bọn chúng quả thật là chuyện quan trọng cần kíp nhất.

Vào lúc Yến Phi phải ứng phó với Tôn Ân lại không thể không đối phó với ni Huệ Huy. Vì không còn sự lựa chọn nào khác, chàng bắt buộc phải trợ giúp Tống Bi Phong thoát ly hiểm cảnh.

Bạch Vân Sơn ở bên bờ đông Dĩnh Thủy, cách Biên Hoang Tập chỉ có mười tám dặm.

Đây là vùng núi được thiên nhiên ưu đãi. Dãy Bạch Vân Sơn bao quanh một diện tích tròn trên ba mươi dặm, thế núi hùng vĩ, ít dấu chân người, đầy những kỳ hoa dị thụ khác nào cảnh đẹp nơi tiên giới trong vùng đất hoang vu.

Ngọn núi chính Ma Vân Lĩnh vươn cao vượt trội những đỉnh chung quanh. Suối Bạch Vân Hương từ ngọn chủ phong ấy trút xuống thác Thủy Vân làm thành suối Thạch Tuyền, một đoạn suối lại chảy qua rừng quế là loại cây đầy ắp hương thơm, nên có danh như vậy.

Sau khi Yến Phi đi vào vùng núi ấy, lại từ nội hô hấp chuyển lại thành ngoại hô hấp, tức thì trong lòng chấn động.

Chàng cảm ứng được Tôn Ân vẫn đang đuổi sát đằng sau, khoảng cách rất gần chừng hai cho đến xa lắm là ba, bốn dặm. Rõ ràng dù cho chàng trong trạng huống cùng lúc tiến hành nội hô hấp và thu liễm tinh thần, vẫn không thể né tránh được cảm ứng tinh thần của y.

Thế mà chàng lại không cảm ứng được đối phương.

Từ sự suy luận ấy cho thấy sự tu dưỡng tinh thần của Tôn Ân hơn chàng ít nhất là một bậc. E rằng chỉ có tiến nhập trạng thái vô tri vô giác giữa ngủ và tỉnh như của thai nhi, mới có thể tránh được thuật truy tìm dấu vết của Tôn Ân.

Tình huống bất ngờ khiến chàng nghĩ không thể dùng kỳ binh đột kích đồng bọn ni Huệ Huy như ý đã định. Không thể không cải biến kế hoạch, trước tiên phải cùng hội hợp với Tống Bi Phong, rồi mới nghĩ biện pháp ứng phó kình địch hai mặt.

Lướt qua gần hai dặm không lưu lại một chút vết tích nào trong khu mật lâm, Yến Phi theo mạch núi Bạch Vân đăng thượng sơn khu. Khi chàng đến được sơn mạch ở bên cạnh một sườn núi cheo leo, cảnh đẹp hiện ra trước mắt.

Mặt bắc Ma Vân Lĩnh chìm trong đám mây mù bao phủ lượn lờ chung quanh, thác Thủy Vân tựa như từ hư vô tuôn chảy xuống. Như bức rèm châu treo ngược, tiếng nước reo trong cảnh sương khói tuyệt vời, xa gần dọc theo triền núi là những cây tùng cổ thụ bằng tuyết phủ đầy, khiến người xem thấy phải cảm thán khen ngợi hết lời. Cuối thác nước lại hình thành những ghềnh thác bậc thang, ghềnh thác lại từng bậc hạ dần xuống, phẳng phất như đang diễn tấu những chương nhạc thiên nhiên cho thị giác của con người.

Đi qua một quãng hoang vu không người ở Biên Hoang, chợt gặp được cảnh đẹp bày ra trước mặt, loại rung động ấy quả thật không thể dùng ngôn ngữ gì hình dung cho được.

Nhất thời Yến Phi quên hết thầy mọi sự, chỉ nghĩ đến Kỳ Thiên Thiên.

Đến lúc nào mới có thể cùng nàng tay trong tay ngắm thưởng cảnh này?

Lưu Dụ bố trí ổn thỏa chiến mã trong mật lâm, chỉ lưu lại mười người canh giữ, mang đội đột kích tiến ngầm đến chỗ ẩn nấp của chiến thuyền Lưỡng Hồ bang ở lưu vực Hoài Thủy. Tuy có tới gần một trăm người vội vã đi trong khu rừng u tối, nhưng người người đều là hảo thủ nhất lưu nên không gây ra đến một chút gió nào làm lay ngọn cỏ.

Trác Cuồng Sinh vác trên vai một cái rương gỗ dài năm thước, rộng ước chừng hai thước, nhưng bước đi vẫn ung dung. Thấy vậy Lưu Dụ trong lòng khen ngợi, thầm nghĩ vũ công của Trác Cuồng Sinh tuyệt không dưới Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến, và Thác Bạt Nghi. Lúc này có y đi cùng, cơ hội bắt sống Tiểu Bạch Nhạn khẳng định là tăng rất nhiều.

Cao Ngạn lờ mờ đoán rằng vật trong rương chắc là vũ khí lợi hại do Cơ Biệt chế tạo, thừa khả năng tặng cho chiếc chiến thuyền siêu cấp Ấn Long một kích trí mệnh. Y rất muốn mở miệng hỏi cho ra, có điều thấy Lưu Dụ và Trác Cuồng Sinh có dáng vẻ kín như bưng nên biết có hỏi thì cũng như không, đành phải buồn bực trong lòng, thầm cầu khẩn cái thứ đồ ấy của Cơ Biệt có linh có tính, đừng để mộng đẹp của y tan biến.

Chiến sĩ cùng đi theo ngoại trừ binh khí quen dùng, đều mang thêm một bộ cung nỏ và hai ống cung tên. Những thứ này từ Biên Hoang Tập mang thẳng đến, là vũ khí công kích trong khoảng cách xa có lực sát thương rất lớn, vốn không còn nhiều. Vì thế có thể thấy quân đội đột kích này tuyệt không phải đến để làm cảnh, mà để đảm nhiệm nhiệm vụ trọng yếu có khả năng quyết định thắng bại.

Lưu Dụ đã từng là thám tử xuất sắc nhất của Bắc Phủ binh, nên từng thám sát qua địa điểm mai phục Lưỡng Hồ bang. Dùng gã chỉ huy hành động lần này, nghĩ không có nhân tuyển nào thích hợp hơn gã.

Lưu Dụ phát ra tiếng chim kêu báo hiệu ngừng tiến tới, mọi người liền vội vàng dừng bước ngồi tụ lại, bầu không khí trở nên khẩn trương nặng nề.

Lưu Dụ cỡi bộ cung nỏ đặc biệt trên lưng xuống, dặn mọi người chịu khó đợi một lát, để y lướt ra khỏi mật lâm thám sát tình hình bên địch.

Thời gian chưa đến nửa nén hương, Lưu Dụ quay trở lại vui vẻ nói: "Người của Lưỡng Hồ bang đã hoàn toàn lên chiến thuyền, đang đợi thời cơ xuất phát, có thể thấy bọn chúng nắm rõ động tĩnh của bọn ta, nên nghĩ là cơ hội đang đến."

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Rất khó trách lão huynh hấn lại như thế, đổi lại một người khác trong bọn ta là hấn thì cũng nghĩ rằng chiến thắng đã nằm trong tay, nào tưởng được bọn ta đối với tình huống của y lại biết rất rõ ràng."

Lưu Dụ lại lấy bộ nỗ cực mạnh đeo lên lưng, nói: "Đi thôi!"

Rồi dẫn đầu chạy ra khỏi mật lâm.

Mọi người theo sau gã chạy lên sườn đồi, đến được đỉnh đồi ai nấy đều tinh thần chấn động.

Hoài Thủy từ bên phải chảy qua, trước mặt là khúc sông rộng chừng mười trượng, ba mươi chiến thuyền phân thành hai đội đậu dọc theo hai bên bờ. Cách tiếp theo chỉ có mười trượng lại không có một chút đèn lửa nào, dường như bóng tối cùng với sông nước dung hợp lại để bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ra những con yêu quái dưới sông chuyên lựa những thứ mồi béo ngậy mà cắn.

Cao Ngạn nhận ra chiếc Ẩn Long ngay, nó đang sắp hàng ở vị trí ngay giữa đội thuyền ở bờ phía bên kia, bề ngoài trông cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt, nhưng Cao Ngạn đương nhiên biết rất rõ sự lợi hại của nó.

Nghĩ đến tiểu Bạch Nhạn đang ở trên thuyền, trái tim không kiềm được cứ thấp thỏm nhảy đập như điên.

Trác Cuồng Sinh nhìn y cười: "Người cũng không phải là kẻ mới bước vào tình trường, sao gan mật lại bé thế này?"

Cao Ngạn nổi cáu không thèm chú ý tới y.

Lưu Dụ đem đại nỗ đặt xuống đất, nơi được bố trí là một khối đá bằng phẳng, dùng sức ở chân mà kéo nỗ căng ra rồi mới cố định cái giá.

Trác Cuồng Sinh trông thấy tình hình vội vàng mở chiếc rương gỗ lấy ra một cây tên lớn hình dạng cổ quái, thân mũi tên có gắn tám túi đạn bằng dầu lửa, rồi hai tay bưng đến bên cạnh Lưu Dụ.

Các chiến sĩ không đợi phân phó, lần lượt lựa chọn vị trí công kích có lợi, chuẩn bị cung tên nỗ tiễn.

Cao Ngạn trông thấy Trác Cuồng Sinh và Lưu Dụ hợp lực lôi quái tiễn đặt lên trên cây cung nỗ, hoài nghi hỏi: "Cái loại tên này có đúng tiêu chuẩn không?"

Lưu Dụ cười nói: "Người chưa coi qua tình huống luyện tập của bọn ta, đương nhiên không có lòng tin."

Trác Cuồng Sinh phấn khởi thêm vào: "Hãy đợi Lưu gia của bọn ta hạ lệnh cho người được mở mắt, bắn ra tín vật định tình của người và tiểu Bạch Nhạn."

Cao Ngạn ngạc nhiên: "Người biến thành tên bợ dít ngựa từ hồi nào vậy, trước Lưu gia sau Lưu gia mà kêu không muốn ngừng, kêu đến mức lỗ chân lông trên toàn thân ta đều dựng đứng như cây bút vậy."

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: "Ai có thể giúp ta đoạt lại Biên Hoang Tập, ta đều sẵn sàng vỗ dít ngựa y cho đến khi vui vẻ, bởi vì y chính là phiếu cơm dài hạn của ta."

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Đến rồi!"

Cao Ngạn quay đầu trông ra thấy mười hai chiếc thuyền Song Đầu đang oai phong ngược dòng đi lên, sắp sửa đi qua lưu vực cửa sông nơi có mai phục của Lương Hồ bang.

Trác Cuồng Sinh cười nhạt: "Hác Trường Hanh đã bỏ lỡ thời cơ duy nhất để xoay chuyển bại cuộc, người nói hiện tại hấn phải làm thế nào đây?"

Hồi 51

Bạch Vân Cổ Sát

Dưới bầu trời đêm đầy sao, một ngôi chùa cổ cô tịch nằm giữa khu rừng rậm, tựa như bị thế giới bên ngoài bỏ quên vậy. Phía trước ba gian điện đường là một sân rộng, giữa sân có một bức tượng Phật đang nằm bị cỏ dại phủ đầy nhưng vẫn tự nhiên nằm đó như đắm chìm trong giấc mộng thiên thu. Hai bên tượng Phật là hai tòa Phật tháp sừng sững như hai thủ hạ trung thành của Ngài.

Đây là ngôi chùa cổ duy nhất ở Bạch Vân Sơn, nằm ở lưng chừng núi, khung cảnh thâm u, nhưng từ thời Hán mạt đã trở nên hoang phế. Hoang nhân gọi là Ngọa Phật Tự.

Đây không phải là lần đầu tiên Yến Phi tới chốn này. Trong chiến dịch Phì Thủy, tại phía bắc Bạch Vân Sơn chàng đã đụng phải Nhậm Dao, bị hấn đánh mang thương tích, sau đó lại đụng đầu Nhậm Thanh Thị, bị nàng ta lừa gạt và ám toán tới trọng thương. Cuối cùng để tự cứu mình, chàng đã mạo hiểm nuốt Đan Kiếp, sau đó lại nhiều lần gặp kỳ duyên. Quá trình đó vô cùng ly kỳ khúc chiết, cho tới lúc này, Yến Phi vẫn còn chưa tin nổi những sự việc đã xảy ra trên thân mình.

Ngày đó Giang Lăng Hư đã từng hiện thân, phát hiện cạm bẫy nên đã không đánh mà bỏ đi. Yến Phi lại nghĩ tới những người của ngày đó là Nhậm Dao, Mạn Diệu và Giang Lăng Hư giờ đã thành ra người thiên cổ, việc đời không biết đã xoay vần đến mức nào rồi, làm sao không cảm xúc cho được?

Điện chính của Ngọa Phật Tự thấp thoáng ánh đèn lửa, tình cảnh vô cùng quỷ dị, ngấm ngấm truyền ra cảm giác cao thâm mịt mịt. Nhưng Yến Phi lại nắm bắt rõ ràng Tâm Bội đang ở trong chùa, chàng bắt chợt cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Nếu người trong chùa là Tống Bi Phong thì không đúng. Chiều theo đạo lý thì hiện giờ Tống Bi Phong đang tìm thiên phương bách kế để trốn tránh sự truy đuổi của bọn ni Huệ Huy nên không có lý do gì khiến lão đặt mình ở nơi mục tiêu lộ liễu như thế, ở một nơi không tiện cho việc bỏ chạy lại còn thấp đèn lửa sáng như thế.

Rốt cuộc là việc gì đã phát sinh đây?

Yến Phi hạ mình xuống sân chùa, vượt qua tượng Phật, đi thẳng về phía cửa vào chủ điện vốn bị thời gian tàn phá từ lâu.

Giang Văn Thanh xuất lĩnh lực lượng chiến đấu còn lại của Đại Giang Bang gồm mười hai chiến thuyền Song Đầu, khi tới khúc các sông giao nhau, nàng tiếp tục cho đoàn thuyền tiến lên phía bắc.

Trác Cuồng Sinh có nói Hác Trường Hanh đã bỏ lỡ cơ hội chính là lúc này. Nếu như Hác Trường Hanh phát giác ra điểm khác lạ thì đã có thể nhanh hơn Giang Văn Thanh một bước để chiếm lợi thế ở thượng du rồi phục kích tại một nơi thích hợp, sẽ có nhiều cơ hội đánh cho thuyền đội của Giang Văn Thanh thương vong nặng nề, sau đó có thể ung dung bỏ đi.

Nhưng Đồ Phụng Tam đã sớm dự đoán Hác Trường Hanh không kịp ứng biến thỏa đáng.

Trước tiên là vì Hác Trường Hanh nghi ngờ bọn họ, nhận định thuyền của Hoang nhân chỉ là loại thuyền chở hàng hóa quân dụng nặng nề nên tuy hấn nắm được thời gian Hoang nhân bắt đầu rút lui, nhưng hấn lại không tưởng nổi là Hoang nhân hành quân nhanh chóng như vậy.

Tiếp đó là hấn cho rằng thuyền đội của Hoang nhân sẽ về phía bắc để đến Qua Thủy, nhưng không ngờ thuyền đội của Hoang nhân lại chia thành hai đường, lực lượng chiến đấu mạnh nhất là mười hai chiến thuyền Song Đầu theo Hà Khẩu cách đó hai dặm đã đột ngột cải biến phương hướng, tiến lên phía tây. Khi Hác Trường Hanh biết là bất diệu thì đã lỡ mất cơ hội, từ chủ động biến thành bị động.

Tuyệt nhất là Hác Trường Hanh lại có lòng cầu may, cho rằng Song Đầu thuyền tiến lên phía tây là theo Dĩnh Khẩu chuyển đến Biên Hoang nhằm chiếm căn cứ ở Bí Hồ để đảm bảo con đường vận chuyển vật tư từ phía nam đến chứ không phải là đã khám phá được hành động quân sự của bọn hấn và quân Kinh Châu.

Với tâm tình đó, Hác Trường Hanh sẽ nhận định mọi chuyện vẫn trong vòng khống chế của hấn. Hấn chỉ cần tiêu diệt thuyền đội của Hoang nhân đang tiến đến Qua Thủy, còn Hoang nhân theo đường bộ vượt sông sẽ do quân Kinh Châu phụ trách là đại công cáo thành.

Vì vậy nên Trác Cuồng Sinh mới nói rất muốn xem Hác Trường Hanh ứng biến thế nào thì có thể biết hấn có

trúng kế không.

Chiến thuyền Ân Long thắp đèn lên để dùng ánh đèn truyền lệnh.

Chiến thuyền Xích Long lục tục dương buồm, bắt đầu khởi hành.

Mọi người chăm chú theo dõi.

Thuyền địch sau khi ra cửa sông, đi theo hướng tây hay hướng đông là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Nếu đi sang hướng tây thì cho thấy Hác Trường Thanh biết gian mưu đã bại lộ, quyết định đánh sấn qua cửa ải của Giang Văn Thanh để bỏ chạy. Nếu như đi về phía đông thì cho thấy Hác Trường Thanh vẫn y nguyên kế hoạch, cùng quân Kinh Châu liên công Hoang nhân đang triệt thoái theo đường thủy và bộ.

Trong lòng Lưu Dụ hoàn toàn bình tĩnh. Thắng lợi đã ở trong tầm tay gã. Bất luận Hác Trường Thanh lựa chọn đường nào đều khẳng định khó thoát khỏi tử kiếp.

Tình hình phía quân Kinh Châu còn ác liệt hơn. Khi quân Kinh Châu phát giác thủy sư do Hà Vô Kỵ thống lĩnh vượt qua Tân Nương hà nhưng không vào tắt sẽ nảy sinh nghi ngờ hoảng sợ. Đến khi Mộ Dung Chiến giả làm Bắc Phủ Bình từ phía đông đánh tới, bộ đội nghĩa quân của Đồ Phụng Tam từ phía Qua Thủy đánh giết tới nơi thì quân Kinh Châu không hoàn toàn tan vỡ mới là lạ.

Mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay, xem chừng tâm nguyện của Cao Ngạn sẽ đạt được.

Người khấn trương nhất là Cao ngạn. Trong đầu gã hoàn toàn trống rỗng, lông tóc dựng đứng cả lên, chăm chú nhìn tình thế biến hóa.

Hai chiến thuyền Xích Long đi đầu sau khi ra khỏi cửa sông liền tăng tốc tiến lên.

Trác Cuồng Sinh vỗ trán: "Lão Hác trúng kế rồi!"

Lưu Dụ trầm giọng: "Cứ để bọn chúng đi, không cần động thủ!"

Mọi người đều ngạc nhiên.

Tình cảnh hiện ra trước mắt, kể cả với công phu trấn định của Yến Phi mà cũng thiếu chút nữa đã mất "Đạo Tâm".

Điện chính hoang tàn đã sớm mất hết ánh hào quang rực rỡ như thời kỳ hưng hỏa còn thịnh trước đây. Mạng nhện và cỏ dại mọc đầy. Tượng Phật cũng chỉ còn lại vài pho nhưng khó mà nhận ra hình dạng nguyên thủy. Trong không gian rộng lớn của điện đường, một khoảng đã được dọn dẹp sạch sẽ, lại còn trải một tấm thảm ngồi mềm mại.

Có hai ngọn đèn dầu được thắp sáng. Dưới ánh sáng lập lờ của hai ngọn đèn, ni Huệ Huy ngồi xếp bằng, pháp tướng trang nghiêm làm người ta không tưởng nổi những hành vi phóng đãng của nàng ta trước đây.

Sau lưng nàng cài một cây phất trần, toàn thân mặc áo vải lanh màu trắng, mặt không dùng một chút son phấn.

Lúc Yến Phi bước vào điện chính vốn là Đại Hùng Bảo Điện của ngôi chùa, nàng nhẹ nhàng khuôn mặt tươi cười lên nhìn Yến Phi. Một đôi mắt xinh đẹp có thể câu hồn nhiếp phách, khi nhìn vào lại thấy bao la thâm tình và chuyên chú, giống như một mỹ nữ sau bao ngày trông ngóng được gặp lại ái lang, cuối cùng cũng đã nhìn thấy chàng đến gặp.

Một chút tiểu ý dịu dàng khẽ nở trên đôi môi đỏ thắm như cánh hoa đào của nàng. Nàng khẽ nói: "Ngồi đi!"

Nếu như ni Huệ Huy vừa nhìn thấy Yến Phi lập tức hùng hổ tấn công thì Yến Phi lại thấy trong lòng thư thái hơn vì lẽ đương nhiên là thế.

Nhưng ni Huệ Huy lại có tư thái thế này làm chàng hồ đồ, không biết nàng ta định sử dụng thủ đoạn gì.

Việc làm chàng nghi ngờ khó hiểu nhất chính là chàng đã khẳng định xung quanh không có mai phục. Bọn Tứ đại Kim cương, Trúc Lô Âm, Diệu Âm của Di Lạc Giáo đã đi đâu hết rồi?

Chả lẽ ni Huệ Huy lại tin tưởng chỉ bằng vào một mình nàng ta có thể thu thập được mình?

Gã không thể không thừa nhận lúc này dung mạo ni Huệ Huy tràn đầy vẻ dụ hoặc trước đây chưa từng có, áo bào vải lanh mềm mại phủ trên thể nàng, không những không làm bớt đi mà ngược lại làm tăng thêm sức hấp dẫn của nàng, có thể khiến bất cứ nam nhân nào cũng phải khí huyết trào dâng.

Nàng có tư thái điềm nhiên bất khả xâm phạm, nhưng thật ra lại là phương pháp tốt nhất có thể kêu gọi thất tình lục dục của nam nhân.

Nhìn qua thì có vẻ mâu thuẫn, nhưng thật ra sự kiện này thật là tự nhiên ở nàng.

Yến Phi hơi hoài nghi nàng ta đang thi triển một loại mị thuật vô cùng cao minh và không hề có dấu vết để khám phá. Chỉ cần chàng không giữ vững được đạo tâm, phát sinh ý nghĩ quan hệ nam nữ với nàng là nàng ta sẽ lập tức chui vào khe hở đó để đưa chàng vào tử địa.

Tâm Bội tuyệt không có trên người nàng.

Thấy bộ dạng nàng ung dung như thế, Yến Phi lại cảm thấy đã mất quyền chủ động.

Ni Huệ Huy đột nhiên nhíu mày, giọng giận hờn: "Huệ Huy kêu chàng ngồi mà! Còn đứng ngẩn ra đó làm gì nữa?"

Giọng nàng ta trầm thấp nhưng tràn đầy sức hấp dẫn vang vọng trong đại đường. Yến Phi phảng phất cảm thấy thân mình như đang ở nơi huyền ảo phiêu bồng, dù có làm việc gì cũng không lo tới hậu quả.

Yến Phi trong lòng thầm nghĩ tới tình hình Tống Bi Phong, ngấm ngấm thờ dài, từ từ đến gần bên nàng rồi cũng học theo nàng ngồi xếp bằng xuống.

Ni Huệ Huy trông như một tiểu nữ hài, tinh nghịch liếc chàng một cái, rồi hơi cúi mặt vui vẻ nói: "Cuối cùng chàng cũng tới rồi! Người ta có việc rất khẩn yếu cần thương lượng với chàng đó!"

Yến Phi thầm kêu cha gọi mẹ, không những chàng khó chịu nổi thần tình tư thái kiêu mị của nàng ta, lại hoàn toàn mù mờ không rõ thủ đoạn của nàng, cảm thấy mình rơi vào thế hạ phong.

Vấn đề lớn nhất là tuy biết rõ nàng ta là yêu phụ siêu cấp, tâm ngoan thủ lạt, giao hoạt như hồ ly, nhưng lúc này nhìn ngang nhìn dọc gì cũng chỉ thấy nàng ta là một vưu vật làm rung động lòng người đến cực điểm làm chàng không có cách nào xuất thủ được.

Rốt cuộc là nàng có ý đồ gì? Mình chẳng phải là cừu nhân giết chồng nàng ta sao?

Cao Ngạn thất thanh: "Lão Lưu người định nói đùa à! Chỉ có ở vị trí này thì địch nhân mới như cá trong lưới của bọn ta, người lại nói cái gì là không được đánh, há chẳng phải mất công toi tới đây ư?"

Bọn gã đang mai phục ở Khâu Lăng, ở trên cao nhìn xuống là Hà Khẩu nơi giao hội với Hoài Thủy, hình thế hiểm trở, khó mà tìm được nơi nào khác với hình thế địa lý rất ưu việt như thế này.

Trác Cuồng Sinh giục giã: "Ẩn Long khởi hành rồi! Lưu gia mau suy nghĩ cho rõ kéo mất đi cơ hội tốt."

Lưu Dự nhìn theo bốn chiến thuyền Xích long chuyển vào Hoài thủy tiến về phía đông, gã cười tràn đầy tự tin: "Không phải là ta không động thủ, và cũng sẽ không làm Cao tiểu tử người ra về tay trắng đâu. Chỉ là cần đợi thời cơ tốt hơn. Hiện giờ phía lão Hác quân tâm vẫn vững vàng, đội hình hoàn chỉnh, tiến thoái có thứ tự. Nếu bọn ta đột tập thì chỉ có thể làm rối loạn trận cước của hắn, nhưng sức phá hủy sẽ rất hạn chế, đồng thời bức bách hắn phải cải biến chủ ý, bỏ chạy về phía tây, sẽ làm Đại tiểu thư gặp phải xung kích của hắn, phải đánh tới lưỡng bại câu thương. Cái đó thì người trí nên tránh."

Trác Cuồng Sinh nhíu mày nói: "Nhưng bọn ta sẽ mất cơ hội tốt để đại phá chiến thuyền Ân Long."

Lưu Dụ lắc đầu nói: "Không. Cơ hội vẫn nằm trong tay chúng ta. Hác Trường Hanh đã lọt vào kế sách của chúng ta, không còn lựa chọn nào khác, khi hắn thấy hạ du bị thủy sư Bắc Phủ chặn đứt, chiến thuyền của lão Đồ lại theo Qua Thủy xuôi dòng quay lại cùng với Bắc Phủ Bình và chúng ta liên thủ đối phó hắn thì đường chạy duy nhất của hắn là quay đầu chạy về, chứ không chạy về phía Đại tiểu thư. Vậy thì ở chỗ cửa sông đã bị chặn đứng đó, hắn sẽ phải chạy theo nhánh sông rẽ. Lúc đó là thời khắc công kích tốt nhất. Bọn ta ở hai bên bờ đồng thời phát động hỏa công, giết cho hắn một trận không kịp trở tay, lại thể hiện được uy phong dụng binh như thần của bọn ta. Như vậy thì chiến thuyền của bọn ta không cần chính diện giao phong với hắn. Tính toán có lợi như thế, làm sao chúng ta có thể bỏ lỡ."

Tiếp đó, gã nhìn hai người cười nhẹ: "Chỉ cần Hác Trường Hanh trong thời gian ngắn không quay về Dĩnh Khẩu được thì lương thảo vật tư mà hắn tích góp mua về sẽ trở thành vật trong túi của bọn ta. Đây là kế "một đá hai chim", hành động phản công Biên Hoang Tập của bọn ta có thể toàn diện triển khai."

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn đều tưởng như lần đầu mới biết được Lưu Dụ gã, ngăn người nhìn gã. Cái mà bọn họ nghĩ chỉ là được mắt nhất thời so với cái Lưu Dụ nhìn nhận lại là một tổng thể hoàn chỉnh phát triển của tình hình.

Cao ngạn chép miệng nói: "Vậy thì ta ... ta ..."

Hai chiến thuyền Xích long cuối đang chạy qua cửa sông bên dưới chỗ bọn họ đứng. Lưu Dụ đặt hai tay lên vai Cao Ngạn, vui vẻ nói: "Yên tâm đi! Ta chính là đang nghĩ cho người đó. Kế hoạch cũ quá nguy hiểm. Chỉ khi Lưỡng hồ Bang quân tâm đại loạn, vong mệnh bỏ chạy thì hành động anh hùng cứu mỹ nhân của người sẽ thuận lợi, không chỉ thiêu rụi được Ân Long mà tiểu mỹ nhân của người còn có thể lánh nạn trên một con thuyền Xích Long khác, tránh được tai họa. Đúng không?"

Trác Cuồng Sinh thở mạnh một hơi, gật đầu nói: "Bộ sử Biên hoang của ta càng ngày càng sáng chói. Cao tiểu tử, người có biết con sông bên dưới tên là gì không?"

Cao Ngạn vẫn còn tâm thần bất định hỏi: "Gọi tên quỷ quái gì đây?"

Trác Cuồng Sinh nhẹ giọng: "Con sông này cùng với Tân Nương Hà thành một đôi lại chảy cùng một hướng, nên đương nhiên có thể gọi là Tân Lang Hà! Không lẽ để cho thuyết thư tiên sinh sau này kể đến đoạn cổ sự này cứ phải nói con sông này, con sông nọ làm người nghe hồ đồ à? Khắc ! Tân Lang Hà! Chỉ có lão tử mới có thể nghĩ ra được tên này."

Thần thái của ni Huệ Huy lúc này giống như đang khoan khoái nói chuyện với tình lang. Đôi mắt xinh đẹp lấp lánh ánh sáng đầy vẻ mê hoặc, giọng nói dịu dàng, lời lẽ ôn nhu. Nàng nhẹ nhàng nói: "Người không cần lo cho Tống Bi Phong. Ta căn bản không có cơ hội làm lão bị thương. Lão đúng là cao thủ nhất đẳng, lại cơ trí phi thường, dẫn bọn ta chạy lòng vòng ở Biên Hoang. Lão lại lợi dụng tình hình đặc biệt của Biên Hoang Tập làm bọn ta mấy lần mất dấu lão. Nhưng Tâm Bội như là cái đuôi của lão vậy, làm lão không thể thực sự chạy thoát khỏi sự truy đuổi của bọn ta, cho tới lúc lão chạy tới đây."

Yến Phi vẫn không rõ nàng ta đang dờ dờ gì, nhíu mày: "Đa tạ Phật nương thành thật nói rõ cho biết. Xin hỏi Tống huy nhện tại ở đâu?"

Ni Huệ Huy nói: "Ta không còn là Phật nương gì nữa. Di Lặc Giáo đã như mây khói tan rồi. Chàng có thể gọi ta là Huệ Huy hoặc Huy cô nương. Phật nương trước đây không còn tồn tại nữa."

Yến Phi càng nghe càng hồ đồ. Chẳng lẽ mối thù sát phu chỉ bằng vài câu nói này mà tiêu tan sao? Hoặc là ni Huệ Huy đang sử dụng thủ đoạn gì không nắm rõ. Mình có nên trực tiếp hỏi nàng ta phương pháp giải cứu Hồ Lôi Phương không?

Ni Huệ Huy lại ra vẻ mời mọc nhìn sâu vào mắt chàng, hai má đỏ bừng lên. Người nào không động lòng phải là một nam nhân có tâm can đúc bằng sắt thép. Nếu nói đây không phải là một loại mị thuật cao minh thì dù có đánh chết Yến Phi chàng cũng không dám tin.

Lợi hại nhất là nàng không hề tỏ ra ý vị phóng đãng hoặc tà dâm, chỉ bằng nét cười hay nét cau cũng đủ làm bất cứ ai bị cuốn hút.

Yến Phi cười khỏ: "Cô nương..."

Ni Huệ Huy ngắt lời: "Chàng trước tiên trả lời nô gia một vấn đề, sau đó nô gia sẽ ngoan ngoãn nói hết với chàng tất cả những việc mà chàng muốn biết."

Yến Phi càng lúc càng cảm nhận được "uy lực" của nàng, trong lòng thầm kêu nguy hiểm. Nàng muốn lay chuyển "Đạo tâm" của hần thể này chắc chắn sẽ có cơ hội thành công rất lớn, vì chỉ cần chàng nghĩ về tình dục nam nữ thì "Đạo Tâm" sẽ mất ngay.

Nhưng Yến Phi căn bản không có chỗ sơ hở để mị thuật của nàng xâm nhập vì trong tim chàng tràn ngập tình yêu Kỷ Thiên Thiên, không còn chỗ để dung nạp bất cứ thứ gì khác.

Kỷ Thiên Thiên đã biến thành lá bùa hộ mệnh bảo bối của Yến Phi.

Yến Phi nói: "Hỏi đi."

Ni Huệ Huy ngẩng khuôn mặt tươi cười lên thăm dò. Đôi mắt sáng long lanh càng nhìn càng yêu dường như rướm lệ: "Nói cho nô gia biết chàng làm sao lại biết mà tìm đến đây?"

Yến Phi cảm thấy trong đầu trống rỗng, không biết nên nói sự thật cho nàng biết hay là giấu diếm đi. Cuối cùng, chàng quyết định nói: "Vì ta cảm ứng được Tâm Bội đang ở đây."

Ni Huệ Huy khẽ hoan hô một tiếng, khuôn mặt sáng bừng lên, vỗ tay nói: "Quả nhiên như ta dự đoán. Khi liên hệ giữa Tâm Bội và Thiên Địa Bội gián đoạn thì chỉ có người mà cơ thể có công năng đặc dị như chàng mới có thể phát sinh cảm ứng mà thôi."

Yến Phi nghe thấy như lạc trong mây mù, than: "Cô nương có thể nói rõ hơn không?"

Thầm nghĩ nàng tuổi tác đã ngoài ba mươi, nhưng thần thái của nàng lúc này lại chỉ như một tiểu nữ hài chất phác. Nhưng ngọc dung và tư thế của nàng lại vô cùng thanh thực dụ hoặc mê người. Hai phương diện đó hợp lại thành một thứ mị lực kỳ dị, làm chàng dù biết rõ nàng là một yêu phụ tà ác, nhưng lại không thể dùng thái độ như thế để đối đãi với nàng.

Ni Huệ Huy mừng rỡ, nhí nhảnh nói: "Để ta nói cho chàng biết tình hình hiện tại được không? Sau khi lão hữu Tống Bi Phong của chàng chạy vào chùa hoang này, liên hệ giữa Tâm bội và Thiên địa Bội đột nhiên đứt đoạn. Có thể biết lão dùng thủ pháp đặc biệt giấu Tâm Bội ở chỗ bí mật nào đó quanh đây, làm bọn ta không thể dùng ngọc bội truy tung lão nữa. Đúng vào lúc đó, ta cảm ứng được chàng đang chạy đến đây nên có thể biết khi liên hệ bị đứt đoạn thì chàng lại cảm ứng được Tâm Bội."

Tâm tình trầm trọng của Yến Phi lập tức được cởi bỏ. Tống Bi Phong đương nhiên không biết cách làm đứt đoạn mối liên hệ cảm ứng hỗ tương giữa Tâm Bội và Thiên Địa Bội. Giúp lão làm được việc đó đích thị là An Ngọc Tình vì chỉ có nàng mới hiểu rõ về bí mật của Tâm Bội.

Có thể thấy hai người này đã bị ni Huệ Huy truy đuổi đến mức không còn chỗ chạy, chỉ còn cách thi triển phương pháp thoát thân đó.

Ở một khu vực rộng lớn của Ngọa Phật Tự mà muốn tìm ra được một miếng Tâm Bội nhỏ bé cũng ví như tìm kim đáy biển. Không khéo lại làm tổn hại đến Tâm Bội.

Gã nói: "Ta vì cảm ứng thấy nàng nên mới đến đây."

Ni Huệ Huy liếc chàng một cái, chừng như muốn nói người đừng tưởng có thể gạt được ta, thần thái càng yêu kiều xúc động lòng người khiến Yến Phi dù có "bùa hộ mạng bảo bối" cũng phải khốn đốn.

Nàng ta lại nói: "Vì thế ta mới đuổi hết người bên cạnh đi, nói với họ là Di Lạc Giáo không còn tồn tại rồi ta kiên nhẫn ngồi đây chờ chàng tới."

Yến Phi bắt đầu có điểm minh bạch, ngạc nhiên hỏi: "Cô nương tựa hồ quên mất bọn ta vốn là địch chứ không phải là bạn."

Ni Huệ Huy nở nụ cười ngọt ngào, khuôn mặt xinh đẹp hơi cúi xuống: "Đó là việc quá khứ rồi! bây giờ, nam nhân mà ta sùng bái không phải là Trúc Pháp Khánh, mà là người mạnh mẽ hơn lão là Yến Phi. Ta nguyện ý vì chàng làm nô tỳ, chỉ mong được sự sủng ái của chàng thôi."

Yến Phi đương nhiên không thể tin được, biết ý nàng ta để ở Tâm Bội, cười khỏ: "Xin thứ cho tại hạ đối với việc lọt vào mắt xanh của cô nương không có phúc tiêu thụ. Cô nương không nghĩ chỉ bằng mấy lời như thế mà có thể làm ta vì nàng lấy Tâm Bội ra cho nàng chứ?"

Ni Huệ Huy hoàn toàn không tức giận, lại còn tươi cười: "Chàng đúng là người không hiểu rõ chân tướng sự việc! bây giờ ta sẽ nói cho chàng biết bí mật bất truyền chấn động thiên hạ của ba chiếc ngọc bội. Khi chàng đã minh bạch ngọn ngành sự tình, nói không chừng chúng ta có thể có chỗ mà thương lượng phải không?"

Yến Phi trầm nghĩ người hãy quên chuyện thuyết phục ta đi, than: "Ta không muốn biết. Ta không đủ phiền não rồi sao?"

Ni Huệ Huy có vẻ tức giận: "Người không muốn biết cũng không được. Người nếu không nghĩ cho bản thân mình thì cũng nên nghĩ cho người khác. Người chẳng phải là không muốn có một địch nhân như ta sao? Trước mắt chính là một biện pháp vô cùng tốt để giải quyết. Ta có thể thề độc, nếu ta lừa gạt người thì ta sẽ chết thảm."

Yến Phi trong lòng chấn động, trầm nghĩ không biết ni Huệ Huy sẽ nói ra bí mật kinh thiên động địa như thế nào đây? Vì sao nàng ta chắc chắn mình sẽ cùng nàng hợp tác?

Hồi 52

Tam Bội Hợp Nhất

Yến Phi hỏi: "Ta thực không hiểu. Giả thiết cô nương nói ra bí mật của ba miếng ngọc bội rồi nhưng ta không tìm kiếm Tâm Bội cho nàng thì nàng chẳng phải là "đã mất phu nhân lại thiệt quân" không?"

Ni Huệ Huy lại cười, điềm đạm: "Cùng với sự thất bại của Di Lạc Giáo, ta cũng mất đi quyền lực, địa vị và nam nhân trước đây, không thể lấy lại được nữa. Ta chỉ sùng bái Trúc Pháp Khánh mà chưa từng yêu lão. Lúc mới đầu thì ta cũng không rõ lắm, trong lòng chỉ muốn phân thân chàng thành vạn mảnh, nhưng khi ta cảm ứng thấy chàng đang chạy về phía Tâm Bội, ta cuối cùng cũng thức tỉnh tự hỏi điều này có nghĩa gì? Vì thế ta mới giải tán hết những người theo ta, một lòng một dạ ngồi đợi chàng. Chỉ hận là chàng vẫn không hiểu tâm ý của ta. Nếu ta đã tỏ lộ tất cả, chàng chẳng phải đã làm nô gia phải chịu ủy khuất rất nhiều ư?"

Yến Phi nói: "Cứ cho là nàng có thể thuyết phục ta tìm lấy Tâm Bội ra, nhưng lúc này không phải là lúc thuận lợi."

Ni Huệ Huy dịu dàng: "Phải chăng Tôn Thiên sư đang truy đuổi sau lưng chàng?"

Yến Phi ngạc nhiên: "Nàng ..."

Ni Huệ Huy lộ xuất thần sắc ôn nhu, miên man nhớ lại một đoạn ngày tháng đã qua trong quá khứ, giọng nói có chút cảm thương đau xót: "Chàng không nên kỳ quái. ta đoán vậy thôi vì ta hiểu rõ Tôn Ân. Từ trước tới nay, lão ta là tử địch và đối thủ của Pháp Khánh. Biết Pháp Khánh đã nuốt hận dưới kiếm của chàng, lại biết rõ thành bại của Hoang nhân có liên quan rất lớn tới chàng, lão làm sao có thể bỏ qua cho chàng?"

Yến Phi càng lúc càng cảm thấy ni Huệ Huy không đơn giản.

Đôi mắt xinh đẹp của ni Huệ Huy tha thiết nhìn chàng: "Trước tiên, nô gia sẽ giới thiệu xuất thân của mình để chàng biết tại sao nô gia lại có thể biết rõ bí mật của Động Thiên Bội như thế."

Yến Phi không hiểu hỏi: "Cô nương tựa hồ như không quan tâm việc Tôn Ân đang rình rập?"

Từ lúc bước vào khu vực Bạch Vân Sơn chàng đã mất tung tích của Tôn Ân, nhưng với khả năng của Tôn Ân, đương nhiên sẽ không mất dấu và lão sẽ có sách lược khác.

Ni Huệ Huy ung dung nói: "Có gì mà phải lo lắng. Nếu như lão dám đến đây làm loạn, bọn ta liền thủ giết lão thì sao?"

Yến Phi tắc họng không nói gì được.

Võ công ni Huệ Huy khẳng định vào cỡ Trúc pháp Khánh, Tôn Ân. Nếu cùng nàng liên thủ, chỉ sợ cao cường như Tôn Ân cũng không còn chỗ mà chạy.

Sự tình hiển hóa hoàn toàn ngoài ý liệu của Yến Phi. Hốt nhiên chàng hiểu rõ quyền không chế đang nằm trong tay ni Huệ Huy.

Chỉ cần nàng ngả về phía Tôn Ân thì ngày này năm sau chính là giỗ đầu của gã. Vì thế ni Huệ Huy mới ung dung, hoàn toàn không lo chàng không có thái độ ngoan ngoãn hợp tác.

Suy nghĩ đến chi tiết đó, thì mỗi lời ni Huệ Huy nói ra đều phát xuất từ thành ý tận đáy lòng, lại còn có chút ý vị khẩn cầu gã, tưởng chừng nàng thực có tín tâm thuyết phục được mình.

Ni Huệ Huy nói: "Ta sở dĩ có thể biết rõ Thiên bội là vì ngọc bội đó vốn là sở hữu của cha ta."

Yến Phi thất thanh hỏi: "Cha nàng?"

Ni Huệ Huy từ từ nói: "Cha ta chính là sư phụ của bọn Tôn Ân, Giang Lăng Hư và An Thế Thanh. Kỳ quái lắm sao? Cha ta đến năm bảy mươi ba tuổi bỗng phát khởi phạm niệm, sau đó mới có nữ nhi là ta đây. Nguyên nhân chính là ở Động Thiên Bội."

Yến Phi như lạc trong sương mù hỏi: "Việc đó thì có quan hệ gì với Động Thiên Bội?"

Ni Huệ Huy đáp: "Sao lại không có quan hệ gì? Cha giữ chí bảo của đạo gia này hơn năm mươi năm nhưng lại không có sở đắc gì làm người kiên cường nhất cũng tâm tàn ý lạng, hoài nghi bản thân mình khiếm khuyết tiên duyên, tiên căn. Những chi tiết bên trong ta không muốn nói ra. Bây giờ, việc ta muốn nói cho chàng biết là lời mà cha ta đã nói với ta trước lúc lâm chung. Trong thiên hạ này chỉ có một mình ta hiểu được bí mật của Động Thiên Bội."

Trong lòng Yến Phi phát sinh một cổ hàn ý. Đúng như An Ngọc Tình có nói qua thì con người luôn có sự sợ hãi đối với những sự vật họ không hiểu được. Đã đặt mình trong nhân thế thì rất nhiều sự vật nằm ngoài sự hiểu biết của con người, nhưng phần lớn các việc này lại được con người cho là bình thường, họ có thể chấp nhận dưới một tình huống nào đó sẽ phát sinh sự việc nào đó. Nhưng những lời ni Huệ Huy sắp nói chắc là liên quan tới bí mật của tiên đạo nằm ngoài sinh tử, là một sự việc siêu thực khác nữa.

Ni Huệ Huy tiếp tục: "Từ khi cha mất, trong lòng ta tràn đầy cừu hận, chỉ muốn báo thù người đã đoạt Thiên Bội đi nên ta mới tìm gặp Pháp Khánh, trầm luân nhiều năm với lão. Đến tận lúc vừa rồi ta mới đột nhiên tỉnh táo lại, nguyên nhân chính là vì chàng."

Yến Phi cười khổ: "Ta không hiểu!"

Ni Huệ Huy nói: "Bởi vì Tâm Bội biết kêu gọi chàng. Cha từng nói qua, Tâm Bội trong một số tình huống nhất định sẽ biết kêu gọi người có tiên căn. Chỉ có người đó mới có thể làm Thiên, Địa, Tâm ba miếng ngọc bội hợp nhất. Khi tam bội hợp nhất cũng là lúc tiên môn sẽ mở ra để đi vào Động Thiên Phúc Địa."

Yến Phi ngơ ngác hỏi: "Tiên môn?"

Ni Huệ Huy song mục lấp lánh: "Đó là lối ra duy nhất để chúng ta ly khai thế giới này. Chỉ người có tiên căn mới mở cánh cửa tiên được."

Yến Phi hít sâu một hơi, hỏi: "Việc này làm sao người ta có thể tin được? Thông qua cánh cửa đó có thể tiến vào Động Thiên Phúc Địa, tìm được đạo gia bảo điển "Thái Bình Động Cực Kinh" sao?"

Ni Huệ Huy nói: ""Thái Bình Động Cực Kinh" đã sớm thất truyền gần trăm năm nay, không có trong Động Thiên Phúc Địa, chỉ còn chương cuối cùng trong đó ghi bí mật tam bội hợp nhất mở cánh cửa tiên giới. Vì thế kinh này đã không còn quan hệ với Động Thiên Phúc Địa nữa rồi."

Yến Phi bắt đầu tin tưởng ni Huệ Huy không phải tự mình nghĩ ra đoạn cổ sự đó để gạt mình tìm Tâm Bội cho nàng vì ngữ khí của nàng từ đầu đến cuối rất chân thành không thể hoài nghi. Lại vì câu chuyện nàng nói không phải có thể bịa ra được, rất hợp tình hợp lý.

Ni Huệ Huy nói: "Chỉ cần chàng tìm được Tâm Bội đang được giấu ở đâu đó quanh đây là có thể làm tam bội hợp nhất, mở cánh cửa tiên. Ta có thể rời bỏ thế giới toàn là đấu tranh cừu sát này, không còn gì lưu luyến. Những ân oán giữa chúng ta cũng chỉ một câu là hoá giải hết."

Yến Phi cảm thấy tinh thần mình như lạc vào cuồng phong bạo vũ, bị xung kích mãnh liệt. Tất cả đều trở nên chao đảo kể cả cái thế giới hiện thực này trước đây chàng không hề hoài nghi.

Phải chăng đúng như Tôn Ân đã nói, tất cả đều là hư ảo, sinh mệnh mà mỗi con người mang trên mình chỉ là một giấc mộng? Nếu như Thiên Bội là chìa khoá để mở ra thế giới vốn bị phong bế giữa sinh và tử thì có thể tìm thấy lối ra, đến được Động Thiên Phúc Địa, lúc đó con người liệu có "tĩnh" lại hay không?

Nhất thời, gã không biết nói gì cho phải.

Cao Ngạn vui mừng: "Hảo tiểu tử! Người nói đúng. Lão Hác đã quay đầu lại rồi."

Dưới bầu trời đêm đầy sao, trên dòng Hoài Thuỷ xuất hiện rất nhiều bóng thuyền buồm, chính là đội chiến thuyền của Lương Hồ Bang đang thực mạng chạy về. Đội hình tán loạn, không thể khôi phục lại uy thế như lúc đầu.

Trác Cuồng Sinh trầm giọng nói: "Bọn chúng vẫn có thể thuận theo dòng, tiến lên đánh tới cửa ải của Đại tiểu thư đó."

Lưu Dụ ung dung đáp: "Nếu đổi ta là lão Hác, dưới tình hình bị Lưu Lao Chi bội phản, liệu còn dám tiến đánh cửa ải là thủy sư của Hồ Bản ở Thọ Dương sao?"

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên ngẩng người một lát rồi gạt đầu than: "Phục rồi! Lưu gia quả thực tính toán không sai trật."

Lưu Dụ lạnh giọng hạ lệnh: "Khi hoả tiễn đặc chế của ta bắn trúng Ân Long thì tất cả tùy ý công kích, không thể lưu tình."

Mệnh lệnh lập tức truyền khắp chiến trường, lại dùng ánh đèn thông báo cho các chiến sỹ mai phục bờ bên kia.

Chiến hoả đã nóng bỏng, chỉ chạm vào là nổ tung.

Yến Phi hỏi: "Khi tam bội hợp nhất sẽ xuất hiện tình hình gì?"

Ni Huệ Huy lắc đầu nói: "Không ai biết được."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Không một ai biết sao? Ít ra thì người làm ra tam bội phải biết nó như thế nào chứ. Nếu không, thuyết cửa tiên có thể chỉ là một câu chuyện hoang đường để gạt người."

Ni Huệ Huy ôn nhu nói: "Có phải là chuyện gạt người hay không thì lúc cho tam bội hợp nhất chẳng phải sẽ rõ ràng hay sao? Nói ta biết, chàng đã từng gặp qua những viên ngọc biết kêu gọi lẫn nhau chưa?"

Yến Phi không còn gì để nói. Không phải là do nàng nói có đạo lý, mà là vì ngữ điệu, thần thái của nàng không có một chút gì có thể hoài nghi. Phảng phất như thể đó là chân lý đã có từ thời thượng cổ kiêu mặt trời

mọc ở đằng đông, lặn ở đằng tây vậy. Nên chàng chỉ biết cười khổ: "Tam bội hợp nhất không biết có phải sẽ xuất hiện đồ hình để tìm Động Thiên Phúc Địa không? gọi là cửa tiên phải chăng là để chỉ một tấm bản đồ?"

Ni Huệ Huy điềm đạm nói: "Chàng từng giữ Tâm Bội, có thấy trên đó có đồ án gì hay không?"

Yến Phi chỉ còn cách lắc đầu.

Ni Huệ Huy không tiếc thời gian, không hề tỏ vẻ khó chịu phiền phức gì, giải thích: "Nghe nói đồ hình sơn thủy trên Thiên bội là do Hoàng đế sai người khắc ra làm trang sức, bày tỏ khát vọng của ông ta đối với Động Thiên Phúc Địa, không hề có tác dụng thực sự."

Yến Phi trầm nghĩ thì ra là thế, không lạ tại sao An Ngọc Tình hoàn toàn không có hứng thú đối với đồ hình trên Thiên Địa Bội sau khi hợp nhất. Ngược lại, người không hiểu rõ chân tướng là Nhậm Thanh Thị lại khẩn trương khi nhìn thấy nó.

Gã không nhịn được hỏi: "Động Thiên Bội đó hình dạng thế nào?"

Ni Huệ Huy cười nhẹ: "Yến Phi cuối cùng cũng phát sinh hứng thú rồi! Động Thiên Bội là do sự phụ của Hoàng đế là Quảng Thành Tử khi phi thăng thành tiên lưu lại. Chỗ ông ta ngồi tọa hoá có khắc rõ bí mật Động Thiên Bội. Đoạn di ngôn này được ghi lại trong Thái Bình Động Cực Kinh. Từ trước tới nay, tam bội chưa từng một lần hợp nhất. Với trí tuệ thông thiên, tu vi võ học ngạo thị thiên hạ của cha ta mà sau mấy chục năm khổ sở suy nghĩ, nỗ lực thử nghiệm nhưng vẫn không có tiến triển gì."

Tiếp đó khẽ thở ra một hơi, tràn đầy khát vọng: "Được rồi! bây giờ chỉ chờ xem chàng có muốn giúp người ta thành nhân chi mỹ, hoàn thành tâm nguyện lớn nhất mà ta suốt đời truy cầu hay không. Việc này đối với chàng chỉ có lợi không hại. Ta sẽ vĩnh viễn không thể trở lại, sự việc giữa chúng ta tự nó có thể kết thúc."

Yến Phi cảm thấy rợn cả tóc gáy, hít mạnh một hơi khí lạnh nói: "Giả thiết đến lúc đó lại không hề phát sinh việc gì, hoặc giả ta không thể làm tam bội hợp nhất thì sẽ làm sao?"

Ni Huệ Huy hai mắt lấp lánh thần quang nhìn Yến Phi, thản nhiên: "Vậy ta sẽ giúp chàng giết Tôn Ân như thế nào?"

Yến Phi ngạc nhiên không nói nên lời.

Ánh mắt ni Huệ Huy nhìn ra chỗ cửa điện hoang phế tàn phá đến mức cửa không ra cửa, chỗ ra vào không giống chỗ ra vào, bình tĩnh nói: "Nếu như có thể giữ được mạng, ta sẽ thấy một vùng đất tiên minh thủy tú, sẽ kết mái lều tranh yên ổn sống hết quãng đời còn lại. Ngoại trừ Động Thiên Phúc Địa, ta không còn hứng thú với bất kỳ sự vật nào khác. Người nếu muốn giữ tam bội làm kỷ niệm thì ta cũng không có ý kiến gì."

Yến Phi cảm thấy mình đã bị nàng thuyết phục. Cho dù nếu ni Huệ Huy gạt chàng, chàng vẫn có năng lực ứng biến nên gật đầu nói: "Được rồi."

Rồi đứng lên đi vào điện giữa.

Ni Huệ Huy vẫn ngồi nguyên trên mặt đất, nhẹ nhàng nói: "Vạn tạ chàng! Ta tuyệt sẽ không phụ chàng đâu."

Chiến thuyền Ân Long thứ bảy đã tiến vào cửa sông. Lưu Dụ có thể tưởng tượng ra tâm tình của Hác Trường Hanh lúc này, vì chỉ cần toàn thuyền đội tiến vào được Tân Lang Hà là bọn hắn có thể an nhiên tiến vào Đại Giang, quay về Dĩnh Khẩu.

Hai tay gã giữ chặt cơ quan phóng tiễn của khẩu đại nỏ. Hoả tiễn nhắm chuẩn chiếc buồm lớn nhất đang căng phồng của chiến thuyền Ân Long, quát: "Châm lửa!"

Trác Cuồng Sinh lấy hoả dược ra moi vào vải dầu ở đầu mũi tên, lập tức mũi tên cháy lên bùng bùng.

Ân Long chiến thuyền chấn động.

Lưu Dụ cười lạnh nói: "Chậm quá rồi!"

"Tách" một tiếng trong trẻo.

Mũi hoả tiễn siêu cấp mang theo hoả du đạn vẽ thành một đường cong đỏ rực mỹ lệ, nhanh như lưu tinh vượt qua cự ly hơn hai mươi trượng nhằm chiếc buồm chính của Ân Long chiến thuyền bắn tới.

Mọi người hai bên bờ chăm chú nhìn, hồi hộp đến mức thiếu chút nữa tim nhảy tót ra ngoài lồng ngực, không khí khẩn trương đến cực điểm.

Cao Ngạn thì hô hấp ngừng hẳn lại.

Thành công hay thất bại chỉ cần xem một mũi tên này.

"Chát" một tiếng.

Hoả tiễn siêu cấp thành công bắn trúng vào chỗ gần đỉnh của cột buồm chính, chuẩn xác tới mức làm người không thể tin nổi.

Một cảm giác kích thích chưa từng có chạy lan ra toàn thân Lưu Dụ, mục đích của gã vốn chỉ cần bắn trúng chiếc buồm lớn nhất mà thôi, không ngờ lại bắn trúng cột buồm chính. Thật là may mắn, lại có công hiệu chấn nhiếp nhân tâm.

Cột buồm chính của Ân Long chiến thuyền trúng tên làm hoa lửa bắn tung toé, sáng rực cả một khúc sông, sau đó phát sinh một việc làm người ta hãi hùng không thể tưởng tượng nổi.

Một tiếng nổ lớn, tám quả cầu lửa đồng thời văng ra rồi nổ tung, tạo ra vô số những quả cầu lửa lớn nhỏ từ trên năm trượng cao rơi như mưa xuống làm cả con thuyền chìm trong biển lửa. Mũi tên mang theo hoả du đạn này do Cơ Biệt thiết kế lại có uy lực kinh nhân như thế làm người bắn tên ra là Lưu Dụ cũng không hề nghĩ tới.

Tiếng hoan hô hò reo từ hai bên bờ ầm ầm nổi lên, tiếp đó từng trận hoả tiễn như mưa bắn xuống đoàn thuyền địch hoàn toàn không có sức hoàn thủ trên Tân Lang Hà.

Ở thượng du Hoài Thủy tiếng trống trận vang lừng. Mười hai chiếc Song Đầu thuyền đánh tới, chặt đứt đội hình đối phương ra làm đôi.

Năm chiến thuyền của Đồ Phụng Tam và rất nhiều thuyền chiến nhỏ ngược dòng đuổi tới. Thế thắng bại đã rõ ràng.

Lưu Dụ vui mừng: "Đã đến lúc bắt giặc! Huynh đệ theo ta tiến lên."

Hai mươi cao thủ trong cao thủ được tuyển chọn cho nhiệm vụ này, thêm vào Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn như cuồng phong phóng về phía Ân Long chiến thuyền đã bị liệt hoả đốt cháy.

Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi sánh vai ruổi ngựa. Phong Nương ngồi trên một con ngựa khác theo sát sau lưng bọn họ. Xung quanh là các thân vệ cao thủ của Mộ Dung Thuý.

Đại đội nhân mã men theo một con sông không chậm không gấp tiến về phía tây bắc. Người nào cũng im lặng giục ngựa, không phát xuất bất kỳ âm thanh nào. Chiến mã thông tính cũng không hề phát ra tiếng hí, chỉ có tiếng vó ngựa rào rào rất có quy luật chỉnh tề.

Trời đêm tinh quang xán lạn, gió lạnh từng trận thổi qua bình nguyên đầy tuyết. Chừng như ông trời buổi đông tàn không cam tâm đang dùng hết lực lượng còn sót lại.

Kỷ Thiên Thiên không có cách gì đếm được nhân số đoàn quân này. Có thể là vài nghìn, hoặc gần vạn người, nhưng hiệu suất hành quân cực cao đã lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nàng.

Lúc khởi trình nàng có gặp qua Mộ Dung Thuý, thần thái hấn vô cùng ung dung, hiển nhiên là đã có mưu kế rồi mới hành động. Mọi việc đều nằm trong sự tính toán của hấn.

Từ lần đầu tiên công đả Biên Hoang Tập cho tới khi công hãm Lạc Dương, Mộ Dung Thuý đều dùng kỳ binh thủ thắng. Sự thật chứng minh ở phương diện đó hẳn không có đối thủ. Nhưng nếu như nàng có thể biến thành thám tử thần kỳ cho Yến Phi thì Mộ Dung Thuý sẽ mất hết ưu thế.

Lần này, người mà Mộ Dung Thuý đối phó là ai đây?

Hy vọng không phải là Thác Bạt Khuê! Nếu không, nàng không có cách gì phát huy tác dụng, không chỉ vì căn cơ của nàng chưa thành mà vì nàng vẫn chưa thể nắm rõ quân lực, phương thức tác chiến và chiến lược của Mộ Dung Thuý. Đây lại là những mục tiêu quan trọng nhất mà thám tử cần phải nắm được.

Lúc này nàng căn bản không biết mình đang ở chỗ nào, đi đâu. Cái nàng có thể nói cho người khác biết chỉ là hiện tại đang là ban ngày hay đêm. Vậy làm sao có thể xướng với chức danh thám tử?

Nhưng nàng tuyệt không lo lắng vì nàng đang bắt đầu học tập. Vì Tiểu Thi, vì Yến lang và vì Biên Hoang Tập, nàng sẽ không ngừng nỗ lực hướng tới mục tiêu.

Kỷ Thiên Thiên nhìn Tiểu Thi. Bên trong lớp áo da dê dày là thân thể rất gầy gò của nàng. Sắc mặt pha chút đau khổ và mệt mỏi. Thấy Kỷ Thiên Thiên nhìn mình, nàng miễn cưỡng nở nụ cười, ra dấu "Em không sao."

Kỷ Thiên Thiên nhẹ giọng hỏi: "Em mệt à?"

Tiểu Thi thấp giọng đáp: "Vẫn còn chịu được!"

Tiếng Phong Nương từ phía sau truyền tới: "Một chút nữa là có thể đóng trại nghỉ ngơi rồi."

Kỷ Thiên Thiên nhìn bà ta một cái, khẽ mỉm cười để đáp tạ.

Phong Nương khẽ thở dài, chừng như muốn nói lại thôi.

Kỷ Thiên Thiên vô cùng ngạc nhiên. Không phải là lần đầu tiên bà ta lộ xuất thần tình đó đối với mình. Không lẽ bà ta đồng tình với chủ tỳ hai người mình? Nàng biết bà ta là nữ cao thủ xuất sắc nhất dưới cờ Mộ Dung Thuý, là một con cờ lợi hại mà Mộ Dung Thuý bố trí ở bên hai người để tiện giám thị họ. Bà ta là người lãnh khốc vô tình, nàng chưa từng nghĩ bà ta cũng có lúc lộ ra thất tình lục dục như một người bình thường như thế.

Đội ngũ tiền phong rời khỏi bờ sông, chuyển sang phía bắc, tiến vào khu rừng thưa bên bờ bắc.

Tim Kỷ Thiên Thiên đập thành thịch. Nếu như đội ngũ tiến lên phía bắc, mục tiêu chắc chắn là Hà Sáo ở Hoàng Hà. Vậy thì căn cứ địa của Thác Bạt tộc là Thịnh Nhạc sẽ gặp nguy hiểm.

Không có nàng giúp đỡ thì cho dù có Yến lang trợ trận, Thác Bạt Khuê còn xa mới là đối thủ của Mộ Dung Thuý. Sự thực đã sớm chứng minh căn bản không có một ai là đối thủ của Mộ Dung Thuý.

Hà hướng lúc này Yến lang vì Biên Hoang Tập bị mất nên tự lo cho mình còn chưa xong?

Hồi 53

Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Yến Phi quay lại chính điện, ngồi xuống đối diện với ni Huệ Huy với thần tình kính cẩn.

Ni Huệ Huy điềm đạm hỏi: "Phải chăng nó được bỏ vào trong một hộp bạc?"

Yến Phi mở tay ra, miếng Tâm Bội trong suốt sáng rõ xuất hiện trong lòng bàn tay chàng. Giữa Tâm Bội là những chữ triện cổ kính ẩn tàng lực lượng khó dò. Chàng gật đầu nói: "Hộp bạc được chôn ở hoa viên hoang phế giữa trung điện và hậu điện."

Ni Huệ Huy tuyệt không tra hỏi tại sao Tống Bi Phong lại biết bí pháp làm đứt đoạn mối liên hệ giữa Tâm Bội và Thiên Địa Bội. Nàng thò tay vào trước ngực lấy ra một sợi dây, cởi Thiên Địa Bội trên đó ra rồi khẽ vận huyền công, sợi dây đeo lập tức nát vụn. Nàng cung kính để Thiên Địa Bội cạnh Tâm Bội.

Khi nàng vận công, Yến Phi cảm thấy không khí càng lúc càng giá lạnh, thậm chí chân khí chí âm chí hàn như thể gã lần đầu mới gặp, so với Thuỷ Độc chân khí thật không hề thua kém.

Ngọc dung ni Huệ Huy tĩnh lặng như mặt nước, thần sắc an bình.

Yến Phi nhớ lại tình cảnh ngày trước lần đầu tiên nhìn trộm nàng trong rừng sâu ở Biên Hoang Tập, cho đến sự việc phát sinh tối qua, chàng hoàn toàn chưa từng suy nghĩ cẩn thận xem nàng là người như thế nào, chỉ đơn giản coi nàng cũng là một bọn tà ác hung tàn, cùng loại với bọn Di Lặc Giáo luôn muốn hãm hại Phật môn. Thật ra, người nào cũng có một bộ mặt khác, chỉ có điều mình có tiếp xúc được với bộ mặt đó của họ không mà thôi.

Ni Huệ Huy chăm chú nhìn ba miếng ngọc bội Thiên, Địa, Tâm, song mục hiện lên cảm tình nồng nhiệt, nhẹ nhàng lên tiếng: "Cha vô cùng yêu quý ta. Từ khi ta hiểu chuyện, thường tâm sự với ta. Có một hôm trong đan phòng, cha ta ngồi ngơ ngẩn nhìn tam bội như ta bây giờ. Ta chưa từng thấy qua những miếng ngọc bội đẹp để này nên hỏi cha đấy là gì? Cha đã đáp "cho con làm đồ trang sức nhé?"

Yến Phi tỉnh ngộ. Vì chàng thấy thần thái dị thường của ni Huệ Huy nên hiểu lầm nàng ta đang thi triển mật thuật cao minh nào đó. Sự thật lại hoàn toàn khác. Chính là do ni Huệ Huy bị khơi dậy tâm sự, phục hồi tâm thái thời còn thiếu nữ.

Tôn Ân rốt cuộc đang ở đâu đây?

Tại sao gã không có cách gì cảm ứng được lão? Không lý lão sợ đối diện với ni Huệ Huy? Chàng không nhịn được hỏi: "Phải chăng cha nàng bị Tôn Ân hại chết?"

Ni Huệ Huy mục quang không đổi, lạnh lùng đáp: "Lão không có tư cách đó. Nhưng cha đối với lão có hơi cổ kị, từng nói với ta rằng rồi sẽ có một ngày Tôn Ân vượt lên trên cả cha. Sau khi cha mất, Tôn Ân đã liên thủ với người khác bức mẹ con ta phải giao Động Thiên Bội ra."

Yến Phi hỏi: "Mẹ nàng?"

Ni Huệ Huy thê thảm: "Cha đối với mẹ rất tốt. Mẹ tuy vốn là tỳ nữ thị hầu cha, nhưng cha không coi mẹ là hạ nhân nên mẹ mới cam tâm tình nguyện theo cha. Cha mất đi làm mẹ đau đớn tuyệt vọng. Tôn Ân lại đại nghịch bất đạo như thế làm mẹ tức giận ngã bệnh không khỏi. Ôi! mọi việc đã thành quá khứ. Ta thực không muốn nghĩ lại những chuyện đó nữa."

Trong lòng Yến Phi vô cùng cảm khái, đối với ni Huệ Huy không hề hoài nghi. Chàng than: "An Thế Thanh phải chăng cũng là một người trong bọn?"

Ni Huệ Huy lắc đầu nói: "Lão và một vị sư huynh nữa đều là người tốt, toàn lực duy trì bảo hộ mẹ con ta. Nếu như không phải An sư huynh đoạt lại Tâm Bội từ tay Tôn Ân, chạy trốn hàng ngàn dặm để dụ cho bọn hắn đuổi theo thì ta không có cách nào thoát thân. Hơn hai mươi năm nay, trong lòng ta tràn đầy cừu hận. Chàng có biết không? Cừu hận là thứ làm người ta dễ bị suy kiệt vô cùng."

Yến Phi thầm nghĩ bây giờ cần hỏi nàng sự việc liên quan đến Hồ Lô Phương, nếu không khi tiên môn xuất hiện thật thì nàng sẽ đi mất, làm sao có thể tìm biện pháp giải cứu Hồ Lô Phương đây?

Gã đang định hỏi thì ni Huệ Huy đã nói trước: "Chàng phải chăng cũng muốn biết lai lịch của Động Thiên bội? Cha ta sau nhiều năm khổ công suy nghĩ đã nghĩ ra một biện pháp rất can đảm."

Yến Phi biết ni Huệ Huy lúc này đang ở trong một trạng thái cực đoan kỳ dị. Nàng vừa hy vọng tam bội hợp nhất, lại sợ phải đối diện với hậu quả. Giả thiết sau khi tam bội hợp nhất nhưng không hề có sự gì phát sinh, đương nhiên là nàng sẽ thất vọng cực độ không thể tưởng tượng, tuyệt vọng tới mức tưởng chừng thế giới đã đến ngày tận thế. Nhưng nếu như quả thực có thể mở ra tiên môn, vẫn cần phải có dũng khí rất lớn mới dám dấn thân vào. Đó cũng là thường tình của thế nhân.

Vì thế ni Huệ Huy đang hết sức ngưng tụ tín tâm và dừng khí, lại tận hưởng quang âm của từng phút còn lại trước khi tam bội hợp nhất. Bất luận là thất vọng nặng nề hay sẽ ra đi mãi mãi vào tiên giới thì mỗi phút quang âm trước mắt đều vô cùng trân quý và không thể bỏ phí làm nàng thương cảm.

Yến Phi im lặng lắng nghe. Quảng Thành Tử phi thăng thành tiên, để lại tam bội kèm theo là một thần thoại và câu chuyện kỳ lạ. Cha nàng lại có suy nghĩ tuyệt diệu thế nào để có thể mở được tiên môn đây?

Nhất thời, Yến Phi hoàn toàn quên mất Tôn Ân.

Trên một nhánh sông của dòng Hoài Thủy vừa mới được Trác Cuồng Sinh đặt cho mỹ danh là Tân Lang Hà, ở trong rừng bên bờ tây nổi lên tiếng tù và và tiếng chiến mã cuồng xông, không ngừng vang lên tiếng hô "giết Hác Trường Hanh."

Người biết rõ nội tình sẽ hiểu đó chỉ là hư trương thanh thế, dọa cho Hác Trường Hanh và người của Lưỡng Hồ Bang không dám chạy về phía bờ tây. Đây cũng là một diệu kế của Lưu Dự, do hơn hai trăm huynh đệ được lựa chọn trong thuyền đội của Giang Văn Thanh mang chiến mã đưa lên bờ để y kế hành sự.

Bờ tây đèn đuốc sáng rực, có cung tiễn thủ mai phục, bắn chết bất kỳ chiến sỹ Lưỡng Hồ Bang nào liều chết trèo lên bờ tây.

Sau khi Ân Long trúng mai phục, mười một chiến thuyền địch cũng trúng hỏa tiễn bốc cháy phừng phừng không sót chiếc nào. Hoang nhân lại ném hỏa du đạn xuống làm thế lửa cháy càng mạnh như đổ dầu thêm.

Bọn Lưu Dự, Trác Cuồng Sinh, Cao Ngạn đứng ở chỗ cao trên bờ sông, toàn thần theo dõi hai bên bờ.

Cao Ngạn chấn động kịch liệt nói: "Ồ đảng kia!"

Mọi người nhìn theo tay hấn chỉ, thấy dưới ánh hỏa quang, hơn mười người đang leo lên bờ phía dưới chỗ họ đứng. Thân hình yếu diệu của Tiểu Bạch Nhạn xuất hiện trong đám đó, nhưng lại không thấy Hác Trường Hanh.

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Hào tiểu tử! Không lạ ngươi lại là thủ tịch phong mai của bọn ta. Lão tử đã nhìn đến hoa cả mắt mà cũng không thấy."

Lưu Dự vỗ mạnh vai Cao Ngạn nói: "Nhớ kỹ thời cơ xuất thủ đã ước hẹn nhé. Những người khác theo ta!"

Lưu Dự dẫn đầu cả bọn chạy về phía mục tiêu, vượt qua loạn thạch chướng ngại.

Ni Huệ Huy tự ngâm tự vịnh, nhẹ nhàng xướng lên: "Vãng cổ chi thì, tứ cực phế, cửu châu liệt, thiên bất kiêm phúc, địa bất chu tải, hỏa lạm viêm nhi bất diệt, thủy hạo dương nhi bất tức."*

Yến Phi nghe thấy như đi vào trong sương mù. Lời ni Huệ Huy tự nói một mình phảng phất như là một trường đại tai nạn thời viễn cổ. Nhưng nàng dùng cách ngâm vịnh làm người khác phát sinh cảm giác quỷ dị rừng mình mọc ốc.

Gã lác đầu nói: "Ta không hiểu. Thật kỳ quái! Sau khi để chúng gần nhau thì việc kêu gọi lẫn nhau giữa chúng vốn đã đình chỉ giờ lại bắt đầu rồi."

Ni Huệ Huy không hề để ý tới phát hiện của gã, tựa như nàng vẫn chìm đắm trong tâm tưởng: "Vì thế Nữ Oa luyện Ngũ Sắc Thạch vá trời, là thần thoại lưu truyền thiên cổ "Nữ Oa vá trời". Sau đó nàng nói tiếp: "Bọn chúng đang chuẩn bị."

Yến Phi ngờ ngác hỏi: "Chuẩn bị?"

Ni Huệ Huy giải thích: "Mỗi khi Thiên Địa Bội hợp làm một đều cần có Tâm Bội kêu gọi hỗ tương. Khi chúng được để cùng một chỗ thì chúng sẽ im lặng một lúc rồi bắt đầu phát nhiệt, phát sáng. Thời gian dài ngắn không đều, lúc nhanh lúc chậm. Nói với nò gia vài câu được không? Nếu như nò gia vẫn còn là một kiểu nữ thị phụng bên cạnh cha thì nò gia chắc sẽ yêu chàng đó."

Yến Phi ngấm ngấm hít một hơi. Nàng tỏ lộ như thế lại làm chàng cảm thấy thân thiết với nàng hơn. Hơn nữa, không khí trong ngôi phá miếu đêm nay có phần kỳ dị, làm người ta không thể nghĩ tới những chuyện thế gian thường tình, có điểm dễ dàng tiếp thụ những sự việc vượt khỏi luân thường đạo lý. Yến Phi nói: "Ta đã nghe qua cổ sự Nữ Oa vá trời, nhưng truyền thuyết cổ đại đó lại có thể có liên quan với Động Thiên Bội đẹp đẽ này sao?"

Ni Huệ Huy trả lời: "Cha không nghĩ thế mà cho rằng đằng sau thần thoại luyện đá vá trời có bao hàm bí mật liên quan đến sinh mệnh. Kim mộc thủy hỏa thổ là năm lực lượng căn bản thống trị vũ trụ của chúng ta. Khi chúng giao chiến với nhau thì vũ trụ hỗn loạn xạ, không sinh mệnh nào có thể tồn tại. Nhưng khi mẹ của vũ trụ là Nữ Oa luyện thành Ngũ Sắc Thạch đã bổ sung được chỗ thiếu sót của vũ trụ, ngũ hành phục hồi trạng thái cân bằng, vũ trụ mới có thể ổn định lại, tạo thành thế giới này của chúng ta."

Yến Phi hít một hơi khí lạnh: "Cách nghĩ của cha nàng thật huyền ảo."

Ni Huệ Huy lại đáp: "Cha tuyệt không hồ ngôn loạn ngữ. Cha tinh thông ngũ hành thuật số, chuyên luận về số phận con người. Cha chỉ ra rằng mệnh vận của con người chịu sự chi phối của ngũ hành nên chỉ cần có thể đã phá ngũ hành là có thể thoát khỏi căn mệnh sinh tử, siêu thoát khỏi sinh tử. Khi Thiên Địa Tâm tam bội hợp nhất thì tình huống đó sẽ xuất hiện."

Yến Phi dựng cả tóc gáy: "Nói như thế thì nếu như tam bội hợp nhất, thiên hạ sẽ đại loạn sao?"

Ni Huệ Huy cười hích một tiếng: "Không cần phải mù quáng lo lắng như vậy. Ngũ Sắc Thạch vá trời chỉ là một thí dụ thôi, cho thấy vũ trụ của chúng ta tuyệt không bị giới hạn trong ngũ hành, cùng với Động Thiên Phúc Địa có thể tự do lưu thông, nhưng Ngũ Sắc Thạch lại phân cách hai thế giới đó ra. Hư không chẳng phải là có khuyết khẩu sao? Khuyết khẩu là chỉ sự tồn tại của tiên giới. Động Thiên Bội là tàn dư sót lại của Ngũ Sắc Thạch, nên không còn lực lượng có thể vá trời như của Ngũ Sắc Thạch mà chỉ có thể mở ra một cánh cửa có thể cho phép người ta tiến vào tiên giới. Xuất hiện một lần rồi lại tan, không hề có ảnh hưởng gì đối với thế giới này."

Yến Phi nhú mày: "Nàng tin tưởng lắm sao?"

Ni Huệ Huy đáp: "Cha là người đại trí đại tuệ. Cha nói gì ta đều hoàn toàn tin tưởng không nghi ngờ. Hồi đó, ta ngây thơ nói với cha: "Động Thiên Bội là do đá của bà Nữ Oa khóc rơi xuống một giọt vì bà hy sinh bản thân mình mới có thể vá trời, người đời sau y theo hình thể vỡ ra siêu phàm đó mà mài dũa, chế tác mới biến thành Thiên Địa Tâm tam bội này." Cha nghe xong, trầm tư đến hơn mười ngày."

Yến Phi cũng giống như nàng, chăm chú nhìn tam bội. Sự suy đoán của cha Ni Huệ Huy đối với tam bội có ý nghĩa hoàn toàn khác thường. Nếu lão đoán đúng thì ba miếng ngọc bội này đại biểu cho một lực lượng thần bí siêu việt không thể đo lường được của vũ trụ.

Ni Huệ Huy lại tiếp lời: "Con người có thể tùy theo cảm giác và khát vọng bản thân mà đưa ra phán đoán. Tại sao lại có nhiều người đưa thân vào Đạo môn, Phật môn thế? Chính vì ở nơi sâu thẳm trong nội tâm họ vẫn còn ký ức tàn dư đối với Động Thiên Phúc Địa được di truyền lại. Họ lại không cam tâm bị giới hạn trong ngũ hành, hy vọng đã phá ngũ hành, vượt khỏi sinh tử. Gọi là thành tiên thành Phật, bạch nhật phi thăng nói không chừng không ngoài chuyện đó."

Yến Phi chợt kêu lên: "Ồ! bắt đầu nóng lên rồi!"

Ni Huệ Huy thần nhiên: "Vẫn cần một chút thời gian nữa. Ta có một đề nghị, cha từng nói tiên duyên không tùy tiện xuất hiện. Cơ duyên mượn Động Thiên Bội để tiến vào Động Thiên Phúc Địa chỉ có một lần. Bỏ lỡ sẽ vĩnh viễn mất đi, chàng có nguyện ý cùng ta nắm tay nhau đi vào không?"

Đầu óc Yến Phi lại thấy tê tái, toàn thân chìm ngập trong hàn khí. Tư vị cổ quái này không thể nói rõ thành lời, nhưng rồi kiên định lắc đầu nói: "Ta không định sẽ ly khai!"

Sau khi nói ra quyết định, chàng có cảm giác như cắt được gánh nặng. Chàng cũng cảm thấy buồn cười, mình quả thực tin câu chuyện của Ni Huệ Huy sao?

Ni Huệ Huy tươi cười nhìn lên, ngấm chàng một lát, thoang thả nói: "Quyết định của chàng có thể đúng, hoặc có thể sai lầm tệ hại. Nhưng cũng không quan trọng. Đi hay ở là lựa chọn của cá nhân, đặc biệt là việc này lại cát hung khó lường."

Yến Phi nắm cơ hội hỏi: "Hô Lôi Phương phải chăng trúng tà thuật của bọn nàng?"

Ni Huệ Huy lộ thần tình cổ quái, chừng như phải mất rất nhiều khí lực mới có thể nghĩ đến sự việc trần tục ngoài Động Thiên Phúc Địa, một lát sau mới đáp: "Chàng nói là Hô Lôi Phương, thủ lĩnh của Khương bang phải không? Hắn bội phản Diêu Hưng, Diêu Hưng cần tra ra một việc từ hắn nên mới sai người thi triển tà thuật lên người hắn. Sau đó ta cũng không rõ lắm."

Việc này lại không có quan hệ với ni Huệ Huy làm Yến Phi cảm thấy vô cùng đau đầu. Câu trả lời tuy vô cùng phiền não, nhưng thực ra vẫn có năng lực ứng phó. Chàng bèn hỏi "Ai đã thi triển thuật đó lên người hắn?"

Ni Huệ Huy trả lời: "Người đó tên là Ba Cáp Mã Tư, là pháp sư đến từ Ba Tư, võ công cao cường, mưu trí hơn người. Đến việc y đã dùng thủ đoạn gì đối với Hô Lôi Phương thì ta không biết."

Sau đó nàng nói tiếp: "Chàng phải luôn cẩn thận về Vô Hạ, nàng ta sẽ không tha cho chàng đâu vì nàng là con gái của Pháp Khánh với một người đàn bà khác, đã học hết chân truyền của Pháp Khánh và ta. Ta biết rõ con người và thủ đoạn hành sự của nàng ta. Ôi! thế giới này còn có gì mà lưu luyến nữa? từ khi có con người thì cừu hận và chiến tranh chưa có lúc nào ngừng nghỉ. Ôi!"

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Việc gì thế?"

Đôi mắt xinh đẹp của ni Huệ Huy tròn tròn nhìn Thiên Địa Bội, thốt: "Tình huống này chưa từng phát sinh. Thiên Địa Bội lại chuyển lạnh, chuyển màu trắng, không giống như Tâm Bội biến thành nóng và biến thành màu hồng."

Yến Phi gật đầu nói: "Đúng thế. Không lẽ cha nàng chưa từng thử qua điều này à?"

Song mục ni Huệ Huy lấp lánh, thay đổi lúc kinh lúc mừng: "Chưa từng thử qua. Cha nói không sai, chàng là người có tiên duyên tiên cốt, nên mới có hiện tượng dị thường như vậy."

Yến Phi cảm giác rõ ràng dị tượng Thiên Địa Bội thì lạnh, Tâm Bội lại nóng. Cổ quái nhất là tam bội lại chuyển thành một dạng vật chất như thật như hư. Thiên Địa Bội càng thêm trắng bạch trong suốt còn Tâm Bội lại ẩn hiện sắc đỏ.

Ni Huệ Huy mục quang tụ lại, trầm giọng: "Thời gian không nhiều. Động thủ đi!"

Yến Phi lại cảm thấy thân thể và tinh thần dao động dữ dội, bất kể công phu trấn định gì cũng không có tác dụng: "Động thủ thế nào?"

Ni Huệ Huy giải thích: "Chỉ cần chàng có thể đưa Tâm Bội nhập vào với Thiên Địa Bội thì chàng tự có thể ghép Động Thiên Bội vào, trở thành người đầu tiên có thể làm tam bội hợp nhất."

Yến Phi hỏi: "Người đầu tiên là Quảng Thành Tử mà! Sao lại cho ta danh hiệu đó?"

Ni Huệ Huy thản nhiên: "Quảng Thành Tử trong di ngôn nói rõ ông ta không có cách gì làm tam bội hợp nhất nên mới để lại cho người hữu duyên. Hiểu chưa? Ta sẽ toàn lực bảo hộ cho chàng."

Yến Phi nghiêng răng, đặt tay lên Tâm Bội.

Trác Cuồng Sinh phóng lên một ngọn đồi nhỏ, tiến vào khu rừng trên đỉnh đồi rồi leo lên một cành cây cổ thụ, ẩn mình trong đám cành lá rậm rạp.

Tiểu Bạch Nhận võ công cao cường, thân pháp mau lẹ ngoài dự liệu của bọn họ. Qua mấy lần khổ cực họ đã phân tán được nàng ta và thủ hạ. Bức bách nàng bỏ chạy về phía Tân Nương Hà.

Việc truy đuổi ở nơi hoang sơn dã lĩnh tuyệt không dễ dàng, lại không thể hạ sát thủ đối với nàng nên dù bên

phía mình người nhiều thể mạnh, lại có hai đại cao thủ là mình và Lưu Dụ nhưng vẫn bị nàng ta mấy lần phá vây chạy thoát. May là nàng ta hiện giờ như cung đã giương hết cỡ, lần đầu tiên bị mình vượt lên chặn đầu.

Tiếng gió nổi lên, thân ảnh kiều mỹ của Tiểu Bạch Nhạn thấp thoáng phía trước, từ xa tiến lại.

Trác Cuồng Sinh hét lớn một tiếng, cành lá cây theo chưởng kinh ào ào bắn tới tập kích Tiểu Bạch Nhạn. Đồng thời, song thủ lão biến thành vô số ảo ảnh, hoặc chỉ hoặc chưởng đánh ra chặn đứng tiểu tinh linh mỹ lệ đó.

Doãn Thanh Nhã chân nguyên đã hao tổn rất nhiều, vừa chạy vừa thở hổn hển. Bất ngờ gặp phải tập kích liên tiếp lớn, múa tít hai thanh đoản kiếm như hồ điệp xuyên hoa, phát huy hết dư lực hoàn kích. Nàng đánh ra toàn chiêu thức liều mạng, chỉ cần Trác Cuồng Sinh không chịu nổi một chiêu là lại bị nàng chạy thoát. Vậy thì hành động anh hùng cứu mỹ nhân của Cao Ngạn sẽ hỏng mất.

Trác Cuồng Sinh cười rộ, một chiêu cũng không nhường, đón tiếp công thế lợi hại hùng hổ như cọp cái của Doãn Thanh Nhã.

Tiếng kinh khí giao kích vang lên không ngừng.

Doãn Thanh Nhã cuối cùng cũng kiệt sức, bị Trác Cuồng Sinh đánh một chưởng loạn choạng lùì lại, lưng đập vào một cây khô.

Trác Cuồng Sinh hét lớn một tiếng, ngấm ngầm ra hiệu cho Lưu Dụ đang đuổi tới, rồi cười lớn: "Ngoan ngoan đầu hàng đi! Người là bảo bối trong lòng của Nhiếp Thiên Hoàn. Bắt được người rồi, bọn ta gọi lão đến, lão sẽ không dám không đến."

Doãn Thanh Nhã vẫn giữ nguyên kiếm thế, nhắm mắt, không ngừng thở hổn hển, tức giận nói: "Đúng là lão già không biết xấu mặt, đi khi phụ một tiểu nữ hài như người ta."

Tiếng Lưu Dụ vọng tới: "Ngàn vạn lần không được để nàng chạy thoát, bọn ta tới đây!"

Trác Cuồng Sinh biết đó là ám hiệu liền xuất thủ. Doãn Thanh Nhã cũng nhảy sổ tới, hai thanh đoản kiếm chia ra đánh vào trước ngực và mặt lão.

Trác Cuồng Sinh cười rộ, sử ra một loạt chiêu thức vô cùng tinh tế xảo diệu. Chiêu nào cũng khoá chết thế công của nàng ta, mục đích là tiêu hao thêm thể lực vốn đã mòn mỏi của nàng.

"Choang!"

Doãn Thanh Nhã bị chỉ phong của lão đánh trúng uyển mạch tay phải, lưng thon chấn động, đoản kiếm thoát tay rơi xuống đất.

Trác Cuồng Sinh biết thời cơ đã đến bèn quát lớn: "Còn không đầu hàng!"

Rồi nhân lúc môn hộ nàng đang bỏ trống, tay trái đánh ra một chỉ như thiểm điện điểm vào yếu huyệt bên sườn phải nàng.

Chỉ phong vừa chạm vào y phục, Doãn Thanh Nhã đã hoành thân sang ngang không cho lão điểm trúng huyệt đạo.

Trác Cuồng Sinh thầm kêu nguy hiểm. Lão vốn muốn chế ngự nàng mất hết sức kháng cự rồi sẽ điểm thêm bảy chỗ yếu huyệt nữa để hoàn thành việc cấm chế võ công nàng ta, để cho Cao Ngạn làm anh hùng. Không ngờ nàng ta ngoan cường đến thế, lại có bộ pháp tinh diệu làm lão mất công vô ích.

Nhưng trúng chiêu này, Tiểu Bạch Nhạn la thảm một tiếng, loạn choạng dạt ra, mặt hoa đau đớn đến trắng bệch.

Trác Cuồng Sinh đang định bổ cứu thiếu sót thì không biết Cao Ngạn từ đâu xuất hiện, ôm ngang lưng Doãn Thanh Nhã. Trác Cuồng Sinh không kịp trở tay, khổ nỗi lại không thể mở miệng cảnh cáo hấn.

Cao Ngạn ra vẻ hô lớn: "Ai dám làm tổn thương Tiểu Nhạn nhi của ta?"

Lưu Dự đồng thời cũng xuất hiện, nhưng gã lại nghĩ quỹ kế đã thành công bèn quát lớn:

"Cao Ngạn ngươi định đi đâu? Mau bỏ nàng ta xuống."

Trác Cuồng Sinh ngẩn người ra nhìn, vị "anh hùng" cứu được mỹ nhân đã biến mất vô ảnh vô tung

Hồi 54

Động Thiên Phúc Địa (2)

Yến Phi kinh hãi nói: "Nóng tay quá!"

Ni Huệ Huy cũng đưa tay khế đặt lên Tâm Bội rồi kinh ngạc gật đầu nói: "Đúng là khác thường. Trước đây mỗi lần cha thử nghiệm thì tuy cũng phát nhiệt, nhưng người không biết võ công cũng có thể chịu được, không giống như lúc này nhiệt độ nóng như lửa mạnh. Chàng chịu được không?"

Yến Phi đã sớm vận chân khí chí hàn của Thủy Độc bằng công pháp tiến dương hoá vào tay phải, đáp lời: "Không có vấn đề gì."

Ni Huệ Huy lại sờ Thiên Địa Bội đang gắn liền với nhau, hưng phấn: "Tình hình này chưa từng xuất hiện từ khi cha lấy được Động Thiên Bội. Thiên Địa Bội lạnh như băng tuyết, nói không chừng lần này có thể làm tam bội hợp nhất."

Yến Phi định thần, từ từ đặt chưởng tâm lên miếng Tâm Bội đang phát tán ánh sáng đỏ rực, nóng bỏng. Trong lòng thầm nghĩ cho dù có thể mở được tiên môn hay không thì Động Thiên Bội chắc chắn vẫn là miếng ngọc kỳ dị nhất trên thế gian này.

Chàng trầm giọng hỏi: "Mặt nào là mặt dưới đây?"

Ni Huệ Huy cười khở: "Ai có thể biết được?"

Yến Phi thay đổi cách thức, dùng đầu ngón tay cầm cạnh Tâm Bội rồi đẩy dần về phía trên Thiên Địa Bội, đối diện với chỗ khuyết hình tròn trên Thiên Địa Bội. Chỉ còn cách nửa xích, chàng bật cười nói: "Câu hỏi của ta thật ngu ngốc. Từ trước tới giờ chưa từng có ai làm tam bội hợp nhất được thì đương nhiên không ai biết phương pháp nào là chính xác. Mặt nào cũng có thể là trên, cũng có thể là dưới. Ồ!"

Ni Huệ Huy kinh hãi vội hỏi: "Phát sinh việc gì thế?"

Yến Phi lộ vẻ nghi hoặc, dùng tay kia lật mặt dưới Tâm Bội lên, cho mặt vừa ở trên úp xuống Thiên Địa Bội. Chàng lại thử với góc độ và cao độ khác. Nhưng rồi nhú mày, trầm giọng: "Ta thấy sự tình có điểm không đúng. Bất luận là cao thấp, xa gần ra sao, mặt này hay mặt kia ở dưới thì Thiên Địa Bội đều phát sinh lực phản kháng vô cùng thần bí khó lường, dường như cự tuyệt không cho Tâm Bội trở lại vị trí hợp nhất với Thiên Địa Bội để mở tiên môn."

Ni Huệ Huy lộ thần sắc thất vọng: "Tình hình chàng nói so với tình hình cha ta gặp phải trước đây hoàn toàn giống nhau. Điểm khác biệt duy nhất là Thiên Địa Bội lúc đó biến thành lạnh giá chứ không chuyển thành nóng rực như bây giờ. Nhưng bất luận nóng hay lạnh đều vô cùng lợi hại."

Yến Phi thờ ơ. Nói chàng không sợ đối diện với hậu quả bất trắc khó lường sau khi tam bội hợp nhất chỉ là dối người mà thôi! Hiện tại bản thân đã không làm tốt hơn cha nàng trước đây bao nhiêu, nên cũng có thể kết thúc ở đây.

Yến Phi nói: "Thật là cổ quái. Cha nàng trước đây dưới tình hình đó thì làm gì?"

Ni Huệ Huy than: "Cha có công lực tuyệt thế nên đã cố gắng ép Tâm Bội vào chỗ khuyết trên Thiên Địa Bội

nhưng mỗi lần như thế đều gặp phải kết quả giống nhau là bị sức phản chấn kinh nhân làm trọng thương, phải mất vài tháng mới có thể phục nguyên. Vì thế nên cha mỗi năm chỉ có thể thử một lần, nhưng mỗi lần đều thất bại. Ôi! Nếu đã biết trước như thế thì không cần thử nữa!"

Yến Phi thất thanh hỏi: "Tại sao nàng không sớm nói cho ta biết điểm này?"

Ni Huệ Huy cười khò: "Ta lại nghĩ tình hình khi chàng làm sẽ khác vì chàng là người có duyên, được Tâm Bội kêu gọi."

Yến Phi biết tại sao vừa rồi nàng lại kinh hãi như vậy, Thì ra là vì nàng thấy mình là người có duyên nhưng vẫn chỉ lặp lại tình hình trước đây giống như cha nàng đã gặp phải.

Chàng trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Cha nàng đã từng thử qua lúc ngọc bội chưa biến thành nóng rực lên đã ép Tâm Bội vào chưa?"

Ni Huệ Huy trả lời: "Chả lẽ còn chưa thử ư? Mấy chục năm liền, cha đã thi thố đủ mọi phương pháp. Trước khi phát sinh biến hoá thì đúng là không có lực phản kháng, nhưng Tâm Bội lại lớn hơn một chút, không thể hoàn toàn khớp vào Thiên Địa Bội."

Yến Phi ngạc nhiên: "Vậy thì làm sao tam bội có thể hợp nhất thành một đây?"

Ni Huệ Huy nói: "Cha từng nói qua khi tam bội chuyển thành nóng rực thì sẽ nở ra, Thiên Địa Bội sẽ nở ra nhiều hơn Tâm Bội một chút. Có lẽ lúc đó có thể vừa chỗ để dung nạp Tâm Bội vào chăng?"

Yến Phi có vẻ không hiểu: "Sức nóng có thể làm thiên địa bội nở ra. Nhưng lúc này Thiên Địa Bội lại chuyển thành lạnh giá, nói không chừng nó sẽ co lại, càng không thể cho Tâm Bội vốn đang nở ra khớp vào được. Xem chừng ta gặp tình hình không giống như lệnh tôn."

Ni Huệ Huy lộ thần sắc vô cùng ai oán dường như trong tâm đã chết, tâm tàn ý lạnh: "Ta không biết. Thôi bỏ đi! Dù sao ta vẫn vô cùng cảm kích chàng."

Yến Phi thầm nghĩ không lạ tại sao Tôn Ân hoàn toàn không động thủ can thiệp, chỉ vì tam bội không hợp nhất được lại còn gây trọng thương cho người muốn làm tam bội hợp nhất. Sự việc kỳ dị này quả là chưa từng nghe nói đến.

Yến Phi quả quyết nói: "Ta vẫn muốn thử một lần nữa."

Ni Huệ Huy ngạc nhiên: "Thế thì mạo hiểm quá! Nếu chàng thụ thương, Tôn Ân liệu có tha cho chàng không? Một mình ta tuyệt đối không thể ứng phó được lão. Ngoài ra lại còn phải chiếu cố cho chàng!"

Tiếp đó lại than: "Nhiều năm nay, Tôn Ân đều không dám tới làm phiền Pháp Khánh vì sợ bọn ta hai người liên thủ. Pháp Khánh thần công đại thành, vốn phải đi khiêu chiến Tôn Ân, nhưng mà Ài! tất cả đã thành quá khứ! Ta nói lại chuyện đó tuyệt không có ý gì đâu."

Yến Phi nói: "Ta không phải vì muốn sinh cường làm anh hùng. Không dám giấu nàng, trong mình ta có hai loại tiên thiên chân khí chí hàn và chí nhiệt. Khi ta dùng chân khí chí dương dồn vào trong Tâm Bội thì Tâm Bội lập tức nóng rực lên, ta có cảm giác cổ quái trong đó có hàm chứa một loại năng lượng có tính bùng nổ ghê gớm. Lực phản kháng của Thiên Địa Bội tuy vẫn còn nhưng lại giảm thiểu rất nhiều. Ta từ chân khí bản thân lĩnh ngộ được rằng chí hàn và chí nhiệt hấp dẫn lẫn nhau. Nhưng tình hình Thiên Địa Bội lạnh, Tâm Bội lại như chín muối này đã chưa từng xảy ra, cứ thử thêm lần nữa, có lẽ ta sẽ không bị thương đâu."

Ni Huệ Huy như người chết đuối thấy được đất liền, song mục lại hiện lên thần sắc hy vọng hỏi: "Chàng quả thực phải thử sao?"

Yến Phi kiên định gật đầu.

Ni Huệ Huy nói: "Chàng cẩn thận đó! Nhớ kỹ không nên miễn cưỡng."

Yến Phi nghiêng chặt răng, tụ tập chân khí của Đan Kiếp, chống lại lực phản kháng của Thiên Địa Bội cố gắng

ép Tâm Bội vào chỗ khuyết.

Nhanh thư thiếp điện.

Lưu Dụ nhìn theo hướng Cao Ngạn chạy đi, thoả mãn nói: "Cuối cùng đã hoàn thành đại nghiệp "anh hùng cứu mỹ nhân" của bọn ta rồi."

Các chiến sỹ từ khắp nơi tụ tập quay về. Người nào mặt cũng hồ hởi, vừa vui mừng vì lần này thu được toàn thắng, lại mừng cho Cao Ngạn.

Chỉ có Trác Cuồng Sinh vẫn ngơ ngẩn đứng nguyên chỗ cũ, thần sắc cổ quái.

Lưu Dụ cũng phát giác thần sắc lão có chút quái dị, ngạc nhiên hỏi: "Sao mặt ngươi lại cổ quái vậy?"

Trác Cuồng Sinh cười khở nói: "Ta đã chưa cảm chế được huyết mạch Tiểu Bạch Nhạn."

Lưu Dụ thất thanh hỏi: "Cái gì? Ngươi nói đùa đấy à?"

Ai này đều ngơ ngác nhìn Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh nói: "Ta chỉ làm nàng ta tạm thời mất năng lực phản kháng thôi. Nàng ta sẽ chóng phục nguyên, lại biến thành một con chim nhạn linh hoạt. Cao tiểu tử muốn làm anh hùng nhưng không được lâu đâu."

Nhất thời Lưu Dụ nói không nên lời.

Một tiếng nổ như sấm rền, sự việc xảy ra quá lẹ làm người xem là Ni Huệ Huy và đương sự là Yến Phi đều không hiểu phát sinh chuyện gì. Cả người Yến Phi mang theo ngọc bội bị chấn bay tung về phía cửa điện.

Khi chàng còn đang quay mòng mòng trong không trung thì nghe thấy tiếng Ni Huệ Huy tức giận quát lớn. Trong lúc Yến Phi vẫn nổ đom đóm mắt chưa hồi phục thần trí thì bỗng cảm thấy một luồng kinh khí kinh nhân đánh thẳng vào lưng, cuồng mãnh tới mức chàng cảm thấy nếu để bị đánh trúng thì gân cốt toàn thân, lục phủ ngũ tạng sẽ nát bét, mạng nhỏ của chàng đương nhiên cũng không còn.

Choang! Điệp Luyến Hoa phát ra tiếng kêu cảnh báo.

Khi chàng cố gắng ép Tâm Bội vào chỗ khuyết thì vẫn lưu lại một nửa công lực. Vào thời khắc quan yếu sinh tử này, chàng không dám chậm trễ liền cong lưng, toàn lực triển khai Nhật nguyệt Lệ thiên Đại pháp, thăm nghĩ lần này không phải là bị thiên địa bội đánh trọng thương mà là bị lão Tôn đánh trọng thương.

Ngay lúc đó, kỳ sự đã phát sinh.

Vì chàng đã cố gắng ép Tâm Bội vào chỗ khuyết giữa Thiên Địa bội, khi hai bên còn cách nhau khoảng ba thốn thì hàn khí trong Thiên Địa Bội phát xạ mạnh mẽ ra ngoài, chú nhập vào trong Tâm Bội. Tâm Bội nóng bỏng vốn chứa cả chân khí Đan kiếp của chàng, như ngựa mất cương lao vào chỗ khuyết trên Thiên Địa Bội.

Năng lượng giao hoán, Tâm Bội biến thành lạnh thấu xương, Thiên Địa Bội thì lại đỏ rực lên như lửa.

Hàn nhiệt giao kích, giữa hai khối ngọc xuất hiện một luồng điện chớp loé lên chói mắt, phát ra tiếng nổ như sấm rền, Yến Phi toàn thân chấn động tê rần, nhưng vẫn nắm chặt Tâm Bội bắn ngược ra sau. Tuy đau khổ khó mà chịu nổi, nhưng sau khi Yến Phi phục hồi thần trí thì mới biết mình không thụ thương.

Khi Yến Phi vận công bảo vệ lưng để chống đỡ một kích toàn lực của Tôn Ân thì khí chí hàn vốn từ Thiên Địa Bội truyền vào Tâm Bội ào ào truyền vào thể nội chàng thông qua các kinh mạch lớn nhỏ, dung hợp với chân khí Thủy Độc trong mình chàng, làm tăng cường Thủy Độc chân khí lên rất nhiều mới chống đỡ nổi một kích có thể tiêu hồn đoạt phách của Tôn Ân.

Bùng!

Nội kinh của Tôn Ân đánh mạnh vào lưng Yến Phi. Yến Phi thổ ra một búng máu, thân hình không tự chủ được, đang từ bắn ra sau thành bắn ngược ra trước, kinh mạch toàn thân tưởng chừng đứt hết, nhưng đã thoát khỏi tử kiếp.

"Uỳnh" một tiếng. Yến Phi va vào bức tường phía trước rồi tuột xuống. Tai lại nghe thấy tiếng Ni Huệ Huy tức giận quát tháo và tiếng phát trần phá không rít lên, rồi tiếng kinh khí giao kích.

Yến Phi ngằm vận huyền công cho tinh thần hoàn toàn tĩnh lại, chân khí trong người dần dần ngưng tụ. Kỳ quái là Tâm Bội lại từ lạnh chuyển thành nóng.

Đột nhiên tiếng cười của Tôn Ân vang lộng khắp điện đường, tràn đầy vẻ đắc ý.

Yến Phi vội đứng lên, thấy Tôn Ân đánh một chưởng vào vai Ni Huệ Huy làm nàng như chiếc lá bị cuồng phong thổi tới, văng sang một bên. Tôn Ân tiêu sái tự nhiên phóng đến giữa điện, dùng Không Hư Trảo hút Thiên Địa Bội lên cầm vào tay. Lão lại đưa mắt nhìn Yến Phi.

Bùng!

Ni Huệ Huy nặng nề rơi xuống đất, không rõ sống chết thế nào.

Yến Phi biết lão chưa tấn công ngay vì vừa cùng Ni Huệ Huy kịch chiến, chân nguyên đã bị hao tổn rất lớn, tất sẽ phải ngưng tụ chân khí để phát động một kích như lôi đình vạn quân đánh mình. Chàng tự thấy kinh mạch trong người bị thương không nghiêm trọng lắm, vẫn có thể động thủ ra chiêu, nhưng đối thủ lại là bậc tông sư Tôn Ân.

Thương thế làm chàng ở thế hạ phong, không thể giữ thế quân bình với Tôn Ân. Hơn nữa sau lưng lại đau đớn khó chịu nổi, ảnh hưởng tới độ linh hoạt của tứ chi.

Tử thần dường như đang đến thật gần.

Ni Huệ Huy đang nằm bất động bỗng ngồi dậy thét: "Yến Phi! Đưa Tâm Bội cho lão đi! Tôn Ân, ngươi lại tái phạm tội lỗi ngày xưa, sao vẫn còn chưa chịu buông tay?"

Tôn Ân lộ nụ cười lãnh khốc, không thèm nhìn Ni Huệ Huy, chỉ trừng trừng nhìn Yến Phi nói: "Ngươi vẫn nghĩ mình là tiểu Huy của ngày trước sao? Hôm nay ta không giết ngươi là đã nể tình ngày xưa lắm rồi."

Mấy câu này lão nói với Ni Huệ Huy, nhưng khí trường của lão không ngừng tăng cường, khóa chặt Yến Phi đang đứng dựa lưng vào tường cách lão hơn hai trượng. Khi nghe câu "đưa Tâm Bội cho lão", trong lòng Yến Phi chợt động.

Ni Huệ Huy kêu: "Yến Phi chạy mau!"

Đạo bào toàn thân Tôn Ân bay phấp phới, cười dài nói: "Chạy được ư?"

Yến Phi khổ sở chống cự khí trường ngày càng gia tăng của lão, cười nhẹ nói: "Lúc này Thiên sư phải chăng cũng giống như ta lấy giả làm thật ư? Nếu không tại sao trong lòng lại tràn đầy sát cơ?"

Tôn Ân ngạc nhiên.

Yến Phi biết thời cơ đã đến, quát lớn: "Cho ngươi Tâm Bội, ta không cần nữa!"

Tâm Bội thoát tay bay vù ra.

Liền đó phát sinh một việc làm Yến Phi thất kinh. Sau khi rời tay khoảng sáu xích thì Tâm Bội vẫn là Tâm Bội, nhưng sau đó đang từ trong suốt biến thành hồng rực, phát xạ hồng quang rực rỡ. Khi tới giữa hai người, thực thể Tâm Bội bỗng nhiên biến mất, hoá thành một đạo ánh sáng từ hồng chuyển sang xanh lam, từ xanh lam chuyển thành đỏ tía, rồi lại từ tía biến thành trắng, vọt thẳng về phía Tôn Ân. Luồng ánh sáng tạo thành một chiếc đuôi ánh sáng rực rỡ, phát xuất âm thanh phá không như tiếng rỗng gầm phá nát không gian.

Nhất thời cả toà đại điện bị luồng ánh sáng trắng do Tâm Bội chiếu sáng rực như chớp loé, chói mắt như mù, không thể nhìn rõ. Nơi luồng ánh sáng đi qua còn lưu lại dư ảnh, quý dị đến cực điểm.

Yến Phi tụ công vào song mục, miễn cưỡng nhìn thấy Tôn Ân lộ thần sắc kinh hãi tốt cùng. Ni Huệ Huy bên cạnh ngăn người như gà gỗ, trong lòng hiểu rõ chiêu "tụ công ném ra" này đã có công hiệu.

Vừa rồi chàng được một câu của Ni Huệ Huy đề tỉnh nên nghĩ ra phương pháp duy nhất có thể đối phó với Tôn Ân là dồn hết Đan kiếp chân khí vào trong Tâm Bội rồi phóng sang Tôn Ân.

Tôn Ân không thể không đối mặt với kỳ chiêu này, lại không thể tránh né hoặc toàn lực đánh vào, nếu không sẽ huỷ mất Tâm Bội. Nếu như lão muốn bắt lấy Tâm Bội thì phải chịu một chiêu tụ tập toàn thân Đan kiếp chân khí của Yến Phi, không bị trọng thương mới là lạ. Vậy thì Yến Phi có thể chiếm hết thượng phong, nói không chừng còn có thể giết chết Tôn Ân.

Chỉ có điều ngay cả Yến Phi cũng không nghĩ tới việc Tâm Bội lại biến thành tình trạng như vậy, đã tạo ra uy lực không ai có thể dùng sức người để kháng cự, thậm chí không một lực lượng cuồng bạo nào trên trái đất này có thể so sánh được.

Cả một toà đại điện bắt đầu chấn động, gạch rơi ngói vỡ ào ào trút xuống. Tôn Ân tưởng chừng sắp bị luồng bạch quang biến thành tro than đến nơi, nhưng lão lâm nguy bất loạn, lộ vẻ kiên quyết vững vàng như núi. Đột nhiên lão giơ cao Thiên Địa Bội, tay kia cũng nhanh chóng nắm chắc cạnh Thiên Địa Bội, dùng Thiên Địa Bội như cái khiên hướng về phía luồng bạch quang đang vọt tới với tốc độ kinh nhân, toàn lực đẩy ra.

Thiên Địa Bội rời khỏi song thủ Tôn Ân bay đến đón Tâm Bội.

Trong lòng Yến Phi lập tức thầm kêu nguy hiểm, nếu như tam bội lại xuất hiện tình trạng như lúc đầu, lực phản kháng của Thiên Địa Bội đẩy Tâm Bội bắn ngược trở lại thì người phải biến thành tro lại là Yến Phi chứ không phải Tôn Ân.

Sự việc xảy ra nhanh như chớp không ai có thì giờ để suy nghĩ. Trước mắt ba người, sự việc rất rõ ràng nhưng lại chừng như vô cùng mơ hồ, bạch quang đã chiếu trúng chỗ khuyết hình tròn ở giữa Thiên Địa Bội.

Thời gian như ngừng hẳn lại.

Thiên Địa Bội và Tâm Bội gặp nhau ở khoảng không gian giữa hai người, không hề phát xuất một âm thanh va chạm nào, đang dừng lại trên không cách mặt đất năm xích, dính vào nhau thành một khối, hồ tương triệt tiêu lực đạo xung kích.

Tâm Bội khảm hẳn vào giữa Thiên Địa Bội. Từ trước tới nay, chưa một ai có thể làm Thiên, Địa Tâm tam bội hợp nhất, cuối cùng đã thành một khối.

Yến Phi nhìn mà rợn tóc gáy, không thể động đậy nổi một ngón tay. Trong nháy mắt cả toà đại điện chìm trong một màn đen tối tuyệt đối không nhìn rõ năm đầu ngón tay. Kể cả người có dạ nhãn cũng không hề có tác dụng.

Và trong màn tối đen đó, Động Thiên Bội sau khi hợp bích đã lại xuất hiện. Nhưng Động Thiên Bội không còn là Động Thiên Bội lúc trước nữa, mà biến thành hai cỗ năng lượng một trắng một hồng vận chuyển không ngừng. Từ trong ánh hồng quang đó, muôn vạn ánh chớp từ trung tâm loé lên.

Ánh chớp chiếu đại điện sáng như ban ngày, nhưng bốn xung quanh vẫn chìm trong màn hắc ám vô cùng tận.

Yến Phi nhìn không thấy ni Huệ Huy và Tôn Ân, cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì nữa. Thời gian và không gian chừng như bị lực lượng thần bí của Động Thiên Bội sau khi hợp bích khống chế hoàn toàn, không còn vận hành theo phương thức bình thường nữa.

Tất cả đều ngừng lại.

Trong thiên địa chỉ còn lại quang cảnh kỳ dị không thể giải thích, vô cùng thần kỳ đến mức tận mắt nhìn thấy

nhưng vẫn không thể tin nổi trước mắt.

Ánh hồng quang bên ngoài dần dần mở rộng, bạch quang lại thu vào bên trong.

Àm!

Yến Phi hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Đột nhiên Động Thiên Bội biến mất, đại điện trở lại màn đen tối tuyệt đối. Chàng đã hồi phục lại năng lực hoạt động.

Trong một sát na đó, linh giác của chàng cho chàng biết rõ ràng tại chỗ Động Thiên Bội biến mất đó xuất hiện một không gian kỳ dị tới mức làm người ta kinh hãi.

Toàn thân Yến Phi chấn động. Phải chăng đó chính là tiên môn dẫn tới Động Thiên Phúc Địa? Chỉ cần tiến vào không gian đó là có thể thoát ly nhân thế, siêu thoát sinh tử, thành tiên thành thánh? Tiên duyên ở ngay trước mắt, nhiều khả năng chỉ chợt hiện rồi biến mất, chàng nên lựa chọn như nào đây? Trong lòng Yến Phi bỗng nổi lên ngọc dung của Kỳ Thiên Thiên.

Không!

Ý nghĩ này vừa mới loé lên thì tại chỗ Động Thiên Bội biến mất bỗng xuất hiện một điểm sáng, tiếp đó ánh sáng khuếch đại trong chớp mắt đã tràn đầy không gian và ánh sáng cường liệt kích xạ tứ tung.

Uỳnh!

Một sức mạnh không thể kháng cự bắn ra bốn phía. Yến Phi như chiếc lá cây bị một cơn gió siêu cấp cuồng bạo hất văng về đằng sau. Đứng ra thì chàng sẽ va mạnh vào bức tường đại điện phía sau, nhưng sự thật là không gian phía sau chàng lại hư hư đờn đờn như không hề có biên giới, thân thể bị hất văng lên cao.

Bùng!

Yến Phi hoàn toàn mất khả năng phán đoán về thời gian và khoảng cách. Không biết trải qua thời gian bao lâu, cũng không biết chàng đã bị hất văng bao xa, chỉ biết cuối cùng thân mình nặng nề rơi xuống một bãi cỏ dày. Kinh mạch toàn thân như bị đứt đoạn, da thịt gân cốt bị thiêu đốt đau đớn không chịu nổi, chỉ lờ mờ biết mình vẫn còn sống. Choáng váng một lúc, Yến Phi mở mắt ra nhìn thấy bầu trời đang hừng sáng và gượng ngồi dậy rồi ngẩn người nhìn tình hình trước mắt.

Ba toà điện đường hoang phế, sân vườn và tượng Ngoại Phật hoàn toàn biến mất. Tại chỗ vốn là chủ điện xuất hiện một hố sâu hun hút chu vi tới vài chục trượng. Cây cối nơi đó không còn sót lại một dấu tích và cây cối xung quanh thì bật gốc lật đổ ngổn ngang. Cỏ dại xung quanh hố sâu phủ đầy tro bụi của gạch ngói bị phá nát vụn như phấn, quang cảnh giống như vừa trải qua một cơn đại kiếp.

Oẹ!

Yến Phi há miệng phun ra một búng máu, ngũ tạng lục phủ tưởng chừng đảo lộn hết cả. Tôn Ân đâu? Còn Ni Huệ Huy ở đâu? Bỗng chàng có cảm giác, nhìn về phía trái xa xa thấy bóng dáng sau lưng Tôn Ân đang loạng choạng chạy đi. Rồi thân ảnh lão biến mất vào rừng. Yến Phi đoán chắc đối phương bị thương còn nghiêm trọng hơn mình vì Tôn Ân là người đứng gần Động Thiên Bội nhất. Tiếc là mình lại không còn sức đuổi giết lão.

Có tiếng rên vọng tới. Yến Phi vội vàng đứng dậy theo âm thanh tìm đến.

Hồi 55

Thiên Hàng Hung Triệt

Cao Ngạn ôm người ngọc mềm mại thơm tho trong lòng chạy mãi tới gần đường ven sườn núi, cuối cùng hậu kinh không chi trì nổi đành phải chậm dần lại.

Đêm dài đã trôi qua, một đêm thật có thể làm cho Hoang nhân kiêu hãnh. Sao Đại Ngưu phía trước chuyển dần sang màu trắng bạch. Tâm tình trong lòng gã chưa bao giờ hưng phấn đến vậy.

Đến khi giải trừ cấm chế cho nàng gã cần khống chế bản thân, giữ vững quy củ, ngàn vạn lần không thể coi nàng như một cô nương trong thanh lâu được. Nhưng gã cũng có thể lợi dụng một chút để làm quan hệ giữa hai người thêm thân mật.

Trong lúc gã đang suy nghĩ vẫn vơ, trong lòng vui sướng thì tiểu Bạch Nhạn trong vòng tay hắn bỗng phát xuất tiếng thở dài khoan khoái, nhưng đôi mắt xinh đẹp vẫn nhắm nghiền. Nàng lại duỗi chân duỗi tay làm Cao Ngạn đang kiệt sức suyệt chút nữa thì tuột tay làm rơi nàng xuống đất.

Cao Ngạn kinh hãi dừng bước, cúi nhìn người tình trong mộng của gã đang nằm trong lòng.

Doãn Thanh Nhã khẽ vận eo thon, hai tay giơ lên ôm lấy cổ gã, rồi nàng mở bừng đôi mắt xinh đẹp mơ màng nhìn quanh hai vòng, cười "hi" một tiếng nói: "Đồ ngốc! Ta lại quan trọng hơn Biên Hoang tập sao? Tại sao lại cứu ta?"

Cao Ngạn đang mê muội trong nữ sắc có tỉnh lại được đôi chút, tuy vậy thần hồn vẫn còn điên đảo, thậm chí khen thủ pháp cấm chế của lão Trác quả thực cao minh, làm người ta hoàn toàn không thể nhìn ra nàng ta bị cấm chế gì cả, ví như nhần thần ảm đạm hay tứ chi mềm nhũn. Ngược lại, đôi mắt xinh đẹp của nàng còn linh lợi hơn một khắc trước đây nữa, thân thể tràn đầy sức sống rung động lòng người.

Doãn Thanh Nhã tức giận hỏi: "Tại sao ngươi không nói gì? Cao Ngạn tiểu tử nói năng hoạt bát nhà ngươi biến thành câm rồi sao?"

Cao Ngạn vội cười trừ đáp: "Tiểu Thanh Nhã của ta đã hỏi đến, đương nhiên nàng hỏi gì ta sẽ đáp nấy. Hà! Nàng không sao chứ?"

Bản thân gã cũng cảm thấy câu này quá ngu ngốc, lộ ra cái đuôi hồ ly.

May là Doãn Thanh Nhã hoàn toàn không nghĩ tới việc mà gã lo lắng đó, nhưng mà tức giận nói: "Chỗ mà lão hổ dẫn ấy điểm trùng vẫn còn đau đớn. Những huynh đệ Hoang nhân của ngươi quả là mắt mù, hơn chục nam nhân khỏe mạnh đến khi phụ một tiểu nữ hài yếu đuối là ta đây. Con bà nó! Sẽ có một ngày ta cho lão hổ dẫn đó thưởng thức mùi vị đau khổ"

Cao Ngạn tự nghĩ từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa từng thấy câu nói thô tục nào mà lại dễ nghe đến vậy, lập tức tinh thần bay đầu mất, ý chí tiêu tan, lạc giọng hỏi: "Lão chỉ điểm một huyết đạo của nàng thôi sao?"

Doãn Thanh Nhã cực kỳ tức giận nói: "Còn chưa đủ ư? Sau này ta sẽ tự tay làm thịt lão hổ dẫn đó"

Nàng lại đắc ý nói tiếp "Hà! Lão tưởng điểm ngã được bản cô nương ư! Dễ dàng như vậy sao?"

Cao Ngạn lại ngờ ngẩn, biết là có gì đó không đúng, đang định nói thì Doãn Thanh Nhã bỏ tay ra khỏi cổ gã, bám vào hai vai rồi tá lực vọt ra khỏi lòng gã, lại lẳng không chuyển thân tư thái đẹp mắt, hạ xuống cách chỗ gã đứng hơn trượng. Nàng đứng vững rồi nói "Ngươi tính ra cũng được đó! Hai lần đều do tên ngốc nhà ngươi mà ta thoát thân được"

Cao Ngạn đứng ngẩn người ra, tư thế hai tay vẫn như đang ôm nàng. Gã cảm thấy trong lòng trống rỗng không thể chịu nổi, đồng thời toàn thân run rẩy, trong lòng kêu khổ không ngớt. Lần này bị lão hổ dẫn hại thảm rồi! Việc này làm sao mà dàn xếp cho xong được đây?

Doãn Thanh Nhã vui sướng cười nói "Hoang nhân người nào cũng tâm ngoan thủ lạt, ngươi làm hồng gian kế bắt người làm con tin của bọn chúng cũng như là ngươi đã phản bội chúng vậy. Hi! Lúc này ngươi có nghĩ lại đề nghị của ta không?"

Cao Ngạn chán nản hạ hai tay xuống, trong đầu trống rỗng, ngờ ngác hỏi: "Đề nghị gì?"

Doãn Thanh Nhã tức giận dậm chân nói: "Cái đầu ngươi dùng để làm gì vậy? Đương nhiên là cùng ta quay

về Lương Hồ. Người còn có chỗ nào mà đi nữa đây? Thời gian không nhiều, người nếu còn do dự không quyết thì thứ cho bản cô nương không thể phụng bồi nữa! Chỉ còn cách để người bị người ta ngũ mã phân thân, tự sinh tự diệt mà thôi."

Cao Ngạn suýt nữa thì khóc lớn một trận. Vui mừng một trận rồi lại mất mát một trận càng làm người ta khó chịu nổi. Bây giờ làm gì cho tốt đây?

Gã nghe thấy tiếng mình hỏi: "Nàng có yêu ta không?"

Hai má Doãn Thanh Nhã đỏ bừng lên, giận dữ nói: "Giờ phút này mà người còn nói đến chuyện đó ư! Ta không lý gì tới người nữa!"

Cao Ngạn cũng không tưởng nổi mình lại thốt ra một câu hoàn toàn không phù hợp vào lúc này như thế, nhưng hiện tại quả thật gã không nghĩ ra được câu gì thích hợp hơn. Đại kể thiên lý đào vong để bồi dưỡng tình cảm đã thất bại, gã còn có thể có pháp bảo nào nữa đây?

Doãn Thanh Nhã nói: "Người còn do dự gì nữa? Theo người ta đi thôi! Nhưng không được suy nghĩ lung tung đâu đấy. Người ta chỉ thấy người đáng thương quá, lại cô khổ bơ vơ, đồng thời niệm tình người bất kể mọi chuyện cứu người ta thoát hiểm nên mới thương hại chứ tuyệt không phải là vì yêu người đâu"

Cao Ngạn lắc đầu nói: "Không cần tự dối mình thế! Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng đôi mắt nàng đã tỏ rõ lời nói từ tận trong tim rồi. Cả hai ta đều là nhất kiến chung tình, dù trời giáng sấm sét xuống cũng không thể chia lìa hai ta"

Doãn Thanh Nhã tròn đôi mắt đẹp nhìn gã, không tin nổi hỏi: "Người quả thực nghĩ thế sao?"

Cao Ngạn đậm liều nói: "Đó là sự thật."

Doãn Thanh Nhã khẽ vỗ trán, kêu lớn: "Trời ơi! Thế gian này lại có một tên ngu xuẩn như người sao. Được rồi! Chúng ta từ nay nhất đao lưỡng đoạn. Người đi đường người, ta đi đường ta. Đừng để ta bắt gặp người nữa, nếu không ta sẽ không khách khí nữa đâu."

Nói đoạn quay người đi thẳng.

Cao Ngạn hoảng hốt đuổi theo nói: "Nàng không được đi!"

Doãn Thanh Nhã tức giận quát lên, xoay tay đánh ra một chưởng vào giữa ngực Cao Ngạn.

Cao Ngạn kêu thảm một tiếng, hộc máu bay ngược ra sau.

Nhìn bề ngoài, ni Huệ Huy tuyệt không giống như đã bị thương, chỉ thấy hoa dung ảm đạm. Nhưng Yến Phi biết lục phủ ngũ tạng nàng đã bị đánh nát, không còn cách gì có thể cứu được nữa, chỉ còn lại vài hơi chân khí cuối cùng.

Nàng nằm trên một bãi cỏ, ngửa mặt nhìn lên trời, thần sắc bình tĩnh. Thấy Yến Phi xuất hiện bên cạnh, nàng nhẹ giọng nói: "Không cần động đến ta, không nên lãng phí chân khí. Ta muốn ra đi một cách bình tĩnh."

Yến Phi ngồi xuống bên ả, nhẹ thở dài.

Ni Huệ Huy hỏi: "Người có nhìn thấy tiên môn không?"

Yến Phi gật đầu nói: "Tuy nhìn không thấy, nhưng ta lại cảm ứng được."

Hai mắt ni Huệ Huy sáng lên hỏi: "Nó như thế nào?"

Yến Phi đáp: "Đó thực sự là lối ra để rời bỏ thế giới này. Ở đó bao hàm một không gian khác rộng lớn vô cùng, thần bí bất khả trắc. Nhưng tiên môn chỉ thoáng hiện lên là biến mất, trừ người đã hạ đại quyết tâm còn không sẽ rất dễ bỏ lỡ".

Ni Huệ Huy hỏi: "Tôn Ân có nắm được tiên duyên không?"

Yến Phi nói: "Ta chỉ thấy lão thụ thương bỏ đi rồi."

Ni Huệ Huy thở ra một hơi đầy vẻ thỏa mãn, nói: "Ta thực sự vô cùng cảm kích ngươi. Ngươi đã chứng thực được niềm tin của cha ta. Sau khi ta chết, xin ngươi vùi xác ta tại chỗ tiên môn đã từng mở ra nhé".

Yến Phi đang định đáp ứng thì Ni Huệ Huy đã đoạn khí, hai mắt an lành nhắm lại, ngậm cười ra đi.

Doãn Thanh Nhã túm ngực áo Cao Ngạn dựng gãi ngồi dậy, méo máo hỏi: "Tại sao ngươi không hoàn thủ? Nếu như ta không kịp thời thu lại hơn nửa phần chưởng lực thì cái mạng nhỏ của người có lẽ đã xong rồi".

Cao Ngạn xem chừng chỉ còn nửa mạng nhưng thần tình lại vô cùng hưng phấn, gãi không để ý đến máu tươi đang trào ra khoe miệng, nói: "Ta cần chứng minh là nàng yêu ta. Hà! Thì ra là nàng quả thực yêu ta đến thế."

Doãn Thanh Nhã tức giận đang kéo lại đẩy ra, làm gãi ngã ngửa chống bốn vó lên trời, đoạn đứng lên chống nạnh tức giận nói: "Xú tiểu tử ngươi thật không biết tốt xấu là gì. Được rồi! Để ta nói cho ngươi biết một chuyện sẽ chặt đứt si tâm vọng tưởng của ngươi. Nghe rõ đây!"

Cao Ngạn khó nhọc ngồi dậy, đưa tay sờ chỗ ngực vừa bị đánh đang đau đến méo cả mặt, nói: "Có việc gì từ từ hãy nói. Chỗ này của ta đang đau muốn chết, nói không chừng không thở được nữa mà đoạn khí chết liền đó. Cởi chuông phải do người buộc chuông, tâm bệnh ắt phải dùng tâm dục. Ta muốn Nhạn nhi mau đến đây xoa ngực cho ta, giống như vừa rồi ta xoa bụng cho nàng vậy."

Doãn Thanh Nhã cười đến mức không thở được nói: "Đừng hòng lừa ta. Giết ngươi dễ dàng vậy sao? Ở Vu Nữ hà, một chuông của ta cũng có lấy được cầu mệnh của ngươi đâu."

Cao Ngạn ngạc nhiên dừng tay, ngây người nhìn nàng.

Doãn Thanh Nhã thấy câu đó có công hiệu, cặp mắt xinh đẹp lộ vẻ mâu thuẫn, nhưng giả vờ ra vẻ độc ác nói: "Không nghe rõ ư? Lúc đó căn bản là không có người thứ ba, ám toán ngươi từ phía sau đích thị là bản cô nương. Bây giờ ngươi đã tỉnh mộng chưa! Ta chưa từng yêu ngươi bao giờ. Ngươi nếu lại hồ ngôn loạn ngữ thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình đó."

Cao Ngạn nói: "Nguyên lai là nàng thực sự yêu ta."

Doãn Thanh Nhã thất thanh hỏi: "Cái gì? Giết ngươi mà lại là yêu ngươi à?"

Cao Ngạn dương dương đắc ý đáp "Đương nhiên không phải thế. Hà! Ta từng nói là không một ai có thể hiểu nàng hơn ta. Hà! Nàng vì nghĩ cho ta, sợ ta không thể quay về Biên Hoang tập được, mất đi lạc thú làm người, nên nàng mới hy sinh bản thân, cố ý nhận là hung thủ bất lương đã ám toán ta từ phía sau để cắt đứt tâm tình của ta đối với nàng, để ta dừng cương trước bờ vực thẳm, sớm trở về bên các huynh đệ Hoang nhân cầu họ tha thứ. Để ta nói cho nàng biết nhé! Ta"

Doãn Thanh Nhã lấy tay bịt chặt hai tai, nói: "Im mồm! Ta không muốn nghe nữa, cũng không muốn lắng nghe với tên tiểu tử ngu ngốc khó chịu nhà ngươi đâu. Ta nên quay về hội họp với người của bọn ta thôi. Ta không muốn thấy ngươi nữa."

Có tiếng bước chân vang lên từ phía Tây.

Doãn Thanh Nhã biến sắc nói: "Hoang nhân đến rồi, ngươi mau tìm chỗ nào mà trốn đi."

Cao Ngạn buột miệng hỏi: "Trốn cái gì?"

Doãn Thanh Nhã xốc nách gãi đứng lên, nói: "Ngươi đã cứu ta, Hoang nhân liệu có tha cho ngươi không?"

Cao Ngạn nói: "Không có vấn đề gì. Đúng là nàng có quan tâm tới ta! Ta nói cho nàng biết nhé! Bây giờ....."

Doãn Thanh Nhã điểm một chỉ vào sườn gã, Cao Ngạn lập tức mềm nhũn ngã vào lòng nàng. Nàng dậm mạnh chân, lộ vẻ vừa tức giận rồi ôm ngang lưng gã triển khai thân pháp chạy về phía Đông.

Nếu như ni Huệ Huy có thể nắm được thời cơ trong sát na đó, tiến vào tiên môn thì liệu nàng có thể vượt khỏi sinh lão bệnh tử, tiêu điều tự tại, mãi mãi bất diệt, không cần vùi nắm xương tàn xuống lòng đất lạnh như thế này không?

Chỉ sợ không một ai có câu trả lời.

Với tiên đạo mà nói, chàng tuy không phủ định, nhưng không hề có hứng thú, chỉ nghe rồi để đấy. Nhưng vừa rồi, chàng đã trải qua kỳ cảnh, dùng thân thủ của mình đã khai tiên môn, đối diện với cơ hội nghìn năm có một để thành tiên thành thánh. Lúc này, cảm thụ của chàng đối với tiên đạo đương nhiên đã hoàn toàn khác. Việc tam bội hợp nhất đích thực đã chấn động chàng mạnh mẽ không gì sánh được.

Chàng đứng trước huyệt mộ mai táng ni Huệ Huy không dựng bia, trong lòng suy nghĩ trào dâng như sóng triều. Yến Phi không hề hối hận đã bỏ lỡ cơ hội thành tiên. Đối với chàng mà nói, tới thời điểm đó, điều quan trọng nhất vẫn là Kỷ Thiên Thiên. Kể cả nếu tiên môn bây giờ lại xuất hiện trước mặt thì chàng vẫn lựa chọn như thế mà thôi.

Thế giới này thực ra là thế nào đây? Phải chăng quả thực chỉ là một cõi mộng bị phong bế bởi sinh lão bệnh tử, bi hoan ly hợp. Tất cả đều là hư ảo sao? Những người như Tôn Ân, ni Huệ Huy hoặc cha nàng chỉ muốn rời bỏ khỏi giấc mộng này. Còn những người khác kể cả Yến Phi trước đây đều lấy giả làm thực, không biết rằng nhân thế chỉ là một trường xuân mộng. Mẹ ơi! Những chuyện này tốt nhất là không nên nghĩ tới vì càng nghĩ lại càng thấy hồ đồ. Tôn Ân đi rồi, trận quyết chiến với hắn cũng đã không thành. Mình có nên lập tức quay về Tân Nương hà không? Nhưng chưa thấy Tống Bi Phong và An Ngọc Tình thì chàng chưa thể yên tâm được. Theo đạo lý thì bọn họ phải đang ở gần đây, khi thấy nơi cất giấu Tâm bội phát sinh sự việc kỳ quái như thế mà vẫn không hề tới xem xét là vì nguyên nhân gì?

Tiên môn đã trở thành bí mật mà chàng chôn dấu tận đáy lòng, vĩnh viễn sẽ không thể nói cho người khác biết, kể cả Kỷ Thiên Thiên. Không phải vì chàng ích kỷ mà vì không muốn làm người khác dao động lòng tin đối với thế giới này. Vì như thế sẽ làm người ta cảm thấy bất an, lẩn lộn và khơi dậy nỗi sợ hãi bản năng đối với những sự vật không hiểu rõ và vượt ngoài sự tưởng tượng của họ. Họ sẽ không thể toàn tâm toàn ý đầu nhập vào cuộc hành trình đầy biến động của quãng đời hiện tại.

Thật ra, dù chàng không muốn thừa nhận nhưng chàng đã trở thành người duy nhất nắm được pháp môn có thể thành tiên thành thánh. Nếu Tôn Ân lúc đó cũng cảm ứng thấy tiên môn thì trong thiên hạ này chỉ có hai người bọn họ hiểu được phương pháp phá không mà đi. Bây giờ đương nhiên là Yến Phi chưa làm được. Nhưng có thể một ngày nào đó, nếu huyền công của Đan kiếp và Đan độc có thể tái diễn lại chiêu số của Thiên Địa Tâm tam bội hợp bích thì có thể lại mở ra được tiên môn như vừa rồi, nhân thời cơ một sát na thoáng hiện đó mà thoát đi. Nhưng chàng sẽ không nỗ lực để hướng tới việc đó vì trong giây lát tiên môn mở ra, chàng nắm rõ không nghi ngờ rằng tiên môn chỉ cho phép một người đi qua. Nếu đã không thể đi cùng với người mình yêu thương nhất thì chàng hoàn toàn không có tới nửa điểm hứng thú. Ôi! Chàng tình nguyện không cảm ứng được tiên môn, vĩnh viễn không biết ngoài thế giới hiện thực này lại có thể có một thế giới vô cùng vô tận.

Bỗng trong lòng chàng xuất hiện cảnh báo. Yến Phi lại nhìn qua một lượt chỗ mai táng ni Huệ Huy, khẳng định không ai có thể phát hiện chỗ này đã từng bị đào bới rồi nhanh chóng rời khỏi hố sâu rộng lớn đó. Đến một gốc cây cổ thụ cách hơn năm mươi trượng không bị tổn hại bởi biến cố vừa qua, chàng liền ẩn thân vào đám cành lá, theo dõi tình hình.

Tiếng xé gió từ xa tiến tới gần. Hơn hai mươi người từ phía Tây Bắc xuyên rừng xuất hiện, nhanh chóng đi tới bờ hồ mới dừng lại. Người nào cũng lộ vẻ không thể tin được. Yến Phi nhận ra là Diêu Hưng. Hắn đang ngậy người, kinh dị nhìn hố sâu và cây cối tan hoang xung quanh.

Bên cạnh hắn là một hán tử trung niên hình dáng đặc dị. Người đó còn cao hơn cả hắn, da dẻ trắng trẻo như con gái, toàn thân vận bạch bào, vô cùng tuấn tú nhưng lại toát ra vẻ tà dị rất dễ làm người ta chú ý. Ngoài ra là cao thủ Khương tộc, người nào thể hình cũng cao lớn, chỉ nhìn bên ngoài cũng biết toàn là chiến sỹ dũng mãnh ngoan cường. Tiếp đó lại có hơn mười người cũng từ phía bọn hắn xuất hiện chạy tới. Đi đầu không ngờ là thích khách hữu danh nhất phương Bắc, Tiểu Hựu Nghê Tông Chánh Lương dưới trướng Mộ Dung

Thùy.

Tông Chánh Lương đến bên Diêu Hưng, thất thanh hỏi: "Con bà nó! Chuyện gì thế này?"

Diêu Hưng nói: "Đêm qua, trước khi trời sáng, từ phía Đông Nam bỗng nhiên truyền lại một tràng tiếng sấm rền, làm cả miền Biên Hoang chấn động, người đang ngủ say nhất trong Tập cũng phải giật mình tỉnh giấc. Sau đó trong bóng đêm bỗng thấy bạch quang từ khu rừng này bùng lên rồi biến mất, làm mọi người trong Tập hoảng sợ, không biết có phải là điềm hung hay không."

Tông Chánh Lương hít mạnh một hơi nói: "Sự việc kỳ dị thế này đúng là chưa từng nghe thấy bao giờ. Cái hồ sâu này rõ ràng là do một vụ nổ có uy lực kinh nhân tạo ra. Chỉ xem hồ này rộng hơn ba mươi trượng, cây cối xung quanh đều trụi hết lá, đổ rạp ra ngoài, tuyết xung quanh biến sạch là biết uy lực của vụ nổ kinh người thế nào. May là chỗ này hoang vắng, nếu như phát sinh trong thành, chắc chắn sẽ làm rất nhiều nhà cửa bị phá hủy, người và súc vật cũng không chừa. Kỳ quái là đêm qua trời quang mây tạnh, hoàn toàn không có sấm sét."

Diêu Hưng nói: "Nếu ta nhớ không nhầm thì chỗ này chính là Ngọa Phật Tự hoang phế. Giờ thì Phật tự đã biến thành tro tàn."

Hắn quay sang người vận bạch bào hỏi: "Đại pháp sư thấy việc này thế nào?"

Trong lòng Yến Phi chấn động, thầm nghĩ người được gọi là Đại pháp sư kia đúng là Ba Cáp Mã Tư đến từ Thiên Trúc. Hồ Lôi Phương chính là bị hắn dùng tinh thần tà pháp làm cho si ngốc u mê. Chẳng không tự chủ được ngả thở ra một hơi. Nếu như mình không bị nội thương, nói không chừng có thể có cơ hội ám sát hắn, nhân tiện có thể giải khai cấm chế tinh thần cho Hồ Lôi Phương.

Ba Cáp Mã Tư trầm ngâm một lát, ung dung nói: "Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta. Huyệt động này là bị thiên thạch từ trên trời sa xuống, va chạm mãnh liệt tạo ra. Đây là điềm đại hung, ứng với phía Đông Nam, có liên quan với Kiến Khang, cho thấy triều đình Kiến Khang đã phát sinh đại sự thay đổi triều chính."

Yến Phi giật mình. Câu này của Ba Cáp Mã Tư sẽ nhanh chóng lan truyền khắp Nam Bắc, dao động lòng người, lại làm Tư Mã hoàng triều vốn đã lung lay phải gánh chịu khó khăn khôn lường.

Thiên mệnh chính là thứ khó lường nhất, lại có thể ảnh hưởng tới nhân tâm nhiều nhất. Hiểu rõ chân tướng việc này chỉ có chàng và Tôn Ân nhưng cả hai đều sẽ không vì họ Tư Mã mà giải thích lời đồn đại. Hơn nữa, dù họ có nói ra thì cũng chẳng ai tin.

Quả nhiên Tông Chánh Lương nói: "Trời sinh điềm lạ, dưới đất sẽ có tai kiếp, là do thiên nhân giao cảm, cho thấy ngày Tư Mã thị diệt vong không còn xa nữa"

Diêu Hưng nói: "May là Đại pháp sư học thức uyên bác, đánh tan được mối nghi ngờ trong lòng bọn ta. Sau khi về Tập, bọn ta sẽ công bố lời tiên đoán của Pháp sư để trấn an nhân tâm, đồng thời nói rằng điềm lạ này ứng về phương Nam, có thể làm lung lay căn cơ của triều đình Tư Mã. Các thế gia đại tộc ở Nam phương đều thích nghi thần nghi quỷ. Việc này thiên biến vạn hoá, đương nhiên là có thể tạo thành ảnh hưởng".

Tông Chánh Lương cười lớn: "Kế này của Thái Tử quả là tuyệt diệu."

Diêu Hưng dường như không muốn ở chỗ tai nạn đã xảy ra này thêm nữa, nói: "Bọn ta về Tập thôi."

Đoạn đi trước dẫn đường, những người khác theo sau.

Khi hiện trường hồi phục sự tĩnh lặng, Yến Phi ngồi xếp bằng xuống chữa trị nội thương do vụ nổ lúc tiên môn đóng lại gây ra. Chàng quyết định phương hướng tiếp theo của mình là sau khi khôi phục công lực, tối nay sẽ tiếm nhập Biên Hoang tập, giết chết Ba Cáp Mã Tư để giải trừ tà thuật cấm chế tinh thần hắn đã thi triển với Hồ Lôi Phương.

Đó là một lời cảnh cáo đối với địch nhân, cho thấy Hoang nhân có bản lĩnh ám sát bất cứ ai trong Tập. Chỉ cần địch nhân trong Tập ai cũng lo lắng sợ nguy hiểm thì đại nghiệp quang phục Biên Hoang tập sẽ thu được kết quả gấp bội.

Thật ra chàng cần tìm một cảm giác kích thích mạnh mẽ để tâm trí thoát khỏi sự tình liên quan tới tiền môn. Tốt nhất là chàng có thể quên sạch nó đi.

Hồi 56

Đại Hoạch Toàn Thắng

Thoải mái không?"

Cao Ngạn được nàng ta ôm ấp đã sớm mê mẩn tâm thần, lâng lâng không biết đang lọt vào thế giới nào, chỉ hận hai tay không cách nào cử động nên không thể nào ôm lại nàng ta được. Nghe thấy bèn đáp: "Ta hiện tại đang là người hạnh phúc nhất trên đời."

Đôi mắt to của Doãn Thanh Nhã thoáng long lanh nhìn gã, tốc độ chạy vẫn không hề giảm xuống chút nào, vui vẻ nói: "Người đã từng ôm Nhã nhi, hiện tại Nhã nhi ôm lại người, thế là công bằng!"

Cao Ngạn thích thú lắng nghe những âm thanh êm tai như chuông bạc của nàng, lửa tình yêu rực cháy trong tim, thầm nghĩ công bằng kiểu này thì mình mới chính là người chiếm được tiện nghi, nhưng đương nhiên không thể nói suy nghĩ này ra được, vội vàng đáp: "Công bằng công bằng! Ta yêu nàng, nàng yêu ta, cực kỳ công bằng."

Doãn Thanh Nhã cười: "Người chỉ vì ta ôm người mà bảo là yêu người ư? Nhìn người đúng là đại đầu quỷ mà! Ta chỉ là thấy võ công người kém cỏi, vừa chạy vừa thở hổn hển hà hổn hển, nên cứu người một lần, trả món nợ người cũng từng cứu ta một lần, vì vậy mới ôm người chạy một quãng xa đến vậy, chứ chẳng phải yêu thương gì người!"

Cao Ngạn chưa kịp trả lời đã bị nàng ta ném xuống một bụi cỏ dày, ngã xuống quay cuồng toé đom đóm mắt.

Dung nhan kiều diễm như hoa như ngọc của Doãn Thanh Nhã xuất hiện phía trên, yêu kiều che miệng cười: "Cao công tử của ta, ngoan ngoãn nằm ở chỗ này một lúc, huyết đạo sẽ tự nhiên giải khai. Người nếu không muốn bị huynh đệ Hoang nhân của người làm thịt, thì nên nghĩ trước chỗ nào mà đi nhé! Hi hi! Người cứu ta một lần, ta cũng cứu người một lần, hai bên vậy là hòa nhé, lần sau sẽ không ai nợ ai cả."

Cao Ngạn lòng như lửa đốt vội rống lên: "Ta cứu nàng hai lần cơ mà!"

Doãn Thanh Nhã giận dữ đáp: "Lần ở Kiến Khang sao có thể tính được, ta chính là bằng vào bản sự của mình mà thoát thân, chỉ là người hồ đồ thôi! Ta đi đây!"

Cao Ngạn kêu to: "Không hôn tạm biệt à?"

Giọng nói của Doãn Thanh Nhã từ phương Nam theo gió xa xăm vọng lại: "Đi mà gặp mẹ người ý!"

Cao Ngạn dở khóc dở cười, lòng kêu xui xẻo, sự tình sao lại đến nông nổi này cơ chứ. Tất cả đã chấm dứt rồi.

Đột nhiên chân tay phục hồi lại được khí lực, bèn đứng thẳng dậy.

Cái lão Trác khốn nạn ấy không biết đùa giỡn thế nào, làm gã không những không cứu được mỹ nhân mà còn bị nàng cứu lại, để cuối cùng được đền đáp bằng sự ruồng rẫy vô tình. Từ sau khi cuồng nhiệt say đắm Doãn Thanh Nhã, gã lần đầu tiên cảm thấy tâm tàn ý lạnh. Bất kể gã có cố nhìn nhận hiện thực sai lệch thế nào, chung qui lại gã vẫn là kẻ phiêu lãng giang hồ từ nhỏ, biết rõ rằng nếu để cho Doãn Thanh Nhã quay lại Lương Hồ, thì không muốn cũng đành phải nhất đao đoạn tuyệt. Thật khó nói bản thân gã liệu có dám đến căn cứ của Lương Hồ bang mà tìm nàng không?

Cao Ngạn tự đánh giá bản thân rất thành thạo trong việc đối phó với nữ nhi, thầm nghĩ loại mỹ nhân giống như Doãn Thanh Nhã rất thích những lời đường mật rót vào tai, lại dễ cuốn hút bọn ong bướm. Tệ nhất là nàng xuân tình vừa chóng, đa tình và dễ thay đổi, sợ rằng không quá nửa năm hay một năm, nàng ta đã vút

gã ra khỏi tâm trí. Ôi! Thời gian nửa năm hay một năm trôi qua chỉ trong chớp mắt, không biết trong khoảng thời gian ngắn ngủi này liệu có thể thu phục lại được Biên Hoang Tập hay không. Bản thân liệu có nên nản lòng không đây?

Chính lúc gã đang than vãn thì tiếng gió nổi lên, Tiểu Bạch Nhạn như từ trên trời hạ xuống bên cạnh gã, hoảng hốt nói: "Chạy mau! Địch nhân đến."

Cao Ngạn vui sướng ra mặt, thầm nghĩ Trác Cuồng Sinh chắc là đang lấy công chuộc tội, ép nàng phải chạy trở lại, vội ra về anh hùng cứu mỹ nhân, vỗ ngực nói: "Đã có Cao Ngạn ta ở đây, nguy khốn nào cũng có biện pháp."

Tiểu Bạch Nhạn vội nói: "Người còn không chạy thì ta cũng mặc kệ người. Ôi chao! Mặt Tây thì có Hoang nhân, hai mặt Đông Nam lại là quan binh, chỉ có vượt qua Hoài Thủy tiến vào Biên Hoang, mới may ra có biện pháp để quay lại được Lương Hồ. Cao Ngạn chết tiệt, người rốt cục theo hay không theo người ta nào."

Sắc mặt Cao Ngạn sớm đã tái xanh, tuy nói Hà Vô Kỵ chỉ giả bộ truy bắt Hoang nhân, song nếu như tóm được mình thật, khẳng định sẽ đem gã ra tế cờ. Nào còn có tâm tình mà làm bộ anh hùng, gã nhảy bật lên nói: "Đi theo ta! Không có ai rõ địa hình khu vực này hơn ta cả!"

Lúc Yên Phi mở mắt thì trời đã hoàng hôn. Chàng ẩn mình trong một bụi cây bên sườn núi, từ trên cao nhìn xuống chăm chú quan sát huyết động dưới chân núi.

Chàng hy vọng Ngọa Phật Tự vẫn nguyên vẹn như cũ, huyết động do Động Thiên bội gây ra cũng chỉ là một cơn ác mộng. Mặc dù chàng không nguyện ý thừa nhận, song huyết động nghiêm nhiên trước mắt đã phá vỡ toàn bộ niềm tin mà chàng luôn chẳng chút hoài nghi, triệt để biến đổi quan điểm của chàng đối với sinh mệnh, làm mối tình gian truân của chàng và Kỷ Thiên Thiên thêm một ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Chàng lại lần nữa nhận ra cảm giác cô độc, thứ cảm giác này tuyệt không phải là vấn đề nhiều người hay ít người quanh ta, cũng không phải vì Kỷ Thiên Thiên có ở cạnh chàng hay không, mà là loại cảm giác hiểu được bí mật tiên môn, một loại cảm xúc kỳ quái không gọi tên ra được của "người ngoài cuộc".

Giống như thời khắc này, nhìn núi rừng mỹ lệ đang tắm mình dưới ánh nắng chiều ngay trước mắt mà chàng vẫn không tự chủ được, phải trầm tư suy nghĩ về thế giới trước mắt đây rốt cục là gì, tất cả liệu có ý nghĩa gì. Cái tư vị mọi người đều say và mỗi mình ta tỉnh này đã khiến chàng cảm thấy cô độc, thực sự rất cô độc.

Sự chấn động do Động Thiên Phúc Địa chợt hiện rồi chợt biến vẫn chưa qua, khiến tâm tình Yên Phi không sao hồi phục được để làm bất cứ chuyện gì khác, lại cảm thấy có lỗi với Kỷ Thiên Thiên, có lỗi với Biên Hoang Tập, cứ như đã phạm tội vậy. Tâm tình của chàng thực không có cách nào tả được.

Ôi! Nên làm thế nào mới tốt đây? Phải tìm ra việc nào thật kích thích mà làm, để hồng thu hút tâm trí mình, khiến chàng có thể một lần nữa đầu nhập vào nhân gian trước mắt, coi quãng đời này là mục tiêu cuối cùng, quên hết tất cả. Chàng liệu có làm được điều này không?

Đột nhiên, chàng hiểu tình yêu giữa chàng và Kỷ Thiên Thiên đã xuất hiện nguy cơ, vấn đề lại từ bản thân chàng. Ý nghĩ này khiến chàng run lên trong lòng cảm thấy bất an. Yên Phi nhận ra từ sau khi mở mắt tới giờ, ánh mắt mình vẫn không cách nào rời khỏi huyết động, bèn hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra.

Chưa bao giờ Yên Phi lại thấu hiểu về sự truy cầu của người trong Phật Đạo như bây giờ, đó là một loại khát vọng sâu thẳm trong tim. Lúc này chàng chỉ hy vọng Tôn Ân đã chưa bỏ đi, để ít ra cũng còn có một đối tượng để thổ lộ, không chừng cảm giác may ra sẽ khá hơn nhiều chăng.

Nội thương của chàng đã thuyền giảm quá nửa, chỉ cần trải qua thời gian một đêm, thì có thể hồi phục trở lại. Bất quá Yên Phi đã không còn tâm tình ở lại nơi này nữa, huyết động trước mắt tựa như âm thầm tố cáo về thế giới bên ngoài trời đất này, khiến chàng cảm thấy thực tại chỉ là một giấc mộng ảo. Cảm giác này khiến người ta phải phát cuồng. Chàng phải lập tức rời khỏi vùng Bạch Vân Sơn này.

Yên Phi đứng bật dậy, nhắm hướng Biên Hoang Tập rời đi.

Cao Ngạn quỳ hai gối xuống bên một dòng suối nhỏ, kêu lên: "Ta không thể đi tiếp được nữa! Chúng ta ở đây

ngủ ngơi cho sướng đã."

"Tiểu Bạch Nhạn" Doãn Thanh Nhã đứng bên kia suối vẽ mặt hờn dỗi nhảy qua bên gã, chống nạnh giận dữ nói: "Đứng dậy nhanh cho ta, chỗ này chỉ cách Hoài Thủy có hơn hai mươi dặm, lúc nào cũng có thể bị địch nhân truy đuổi kịp."

Cao Ngạn lẩm bẩm cãi: "Chạy như điên từ sáng sớm đến tối mịt, nàng tưởng ta làm bằng sắt chắc?"

Đoạn vực đầu vào khe suối trong núi, uống vài ngụm lớn.

Doãn Thanh Nhã giận dữ nói: "Nhìn đi! Tiểu tử ngươi liệu có tư cách gì đáng cho ta vừa ý chứ, bề ngoài chỉ tầm tạm, ăn nói lại không biết lựa lời, miệng đầy những lời lẽ tục tĩu bẩn thỉu, võ công cũng thấp kém, chỉ thích ăn không ngồi rồi, con người lại hồ đồ, ngu xuẩn như lợn."

Cao Ngạn ngừng đầu lên khỏi mặt nước, mặc kệ những giọt nước từ trên đầu rỏ xuống làm ướt một mảng lớn trên vạt áo, ngậm nga cười nói: "Khuyết điểm của ta chính là ưu điểm của ta. Làm theo khuôn phép, võ công cái thế mà làm gì, cả ngày phải bày mưu tính kế hại người ra sao? Cuộc sống mà con người mong ước, chỉ cần khoái khoái lạc lạc sống hết đời này thì đã là thành tựu lớn nhất rồi. Nàng đi theo ta, đảm bảo không hề sai chút nào."

Doãn Thanh Nhã khịt mũi khinh bỉ: "Vứt cái giấc mộng ngàn thu của ngươi đi! Bỏ cô nương đi theo ngươi à? Tin hay không tin ta một cước đạp ngươi xuống nước, cho ngươi hưởng thụ cái cuộc sống người đáng hưởng. Hi hi! Cuộc sống đáng kiếp ngươi"

Cao Ngạn chăm chăm nhìn nàng ta thao thao bất tuyệt, bộ ngực mềm mại nhấp nhô rung rinh yêu kiều, vui sướng cười nói: "Nào nói ta xem nào! Nàng đã từng thấy vui vẻ như thế này khi ở cùng với kẻ khác chưa? Thấy thời gian trôi qua thật nhanh phải không?"

Đợi hồi lâu, ngạc nhiên hỏi: "Sao không trả lời ta, hay không dám nói thật lòng mình ra?"

Về mặt Doãn Thanh Nhã không chút thân thiện nói: "Cặp mắt gian tà của ngươi đang nhìn cái gì vậy?"

Cao Ngạn nặng nề đứng dậy, vươn mình thư giãn gân cốt, đáp: "Đương nhiên là thưởng thức Tiểu Thanh Nhã xinh đẹp mê người của ta rồi."

Doãn Thanh Nhã nổi giận: "Ngươi nói thêm một câu ta xem, có tin ta sẽ cắt cái lưỡi lẩm lời của ngươi ra không?"

Cao Ngạn giơ tay đầu hàng: "Không nói nữa không nói nữa. Nhã nhi giận rồi. Trời cũng tối rồi! Gần đây có một thôn bỏ hoang, chi bằng đêm nay hai ta tới đó ngủ nhờ một đêm, cùng nhau trải qua một đêm thật ngọt ngào, chuyện ngày mai để ngày mai hẵng hay có được không?"

Doãn Thanh Nhã gằn giọng: "Ngươi nói cái gì?"

Cao Ngạn bốn cột đáp: "Cho dù không phải là nằm chung một giường, chỉ cần trong lòng nàng có ta, lòng ta có nàng, ấm áp áp áp, hai bên cũng có thể..."

Doãn Thanh Nhã yêu kiều quát lên một tiếng, vung quyền đánh thẳng vào mặt gã.

Cao Ngạn thất thanh la một tiếng "Tha mạng", chuyển mình bỏ chạy, tốc độ nhanh hơn là Doãn Thanh Nhã đã dự liệu.

Doãn Thanh Nhã tức đến phì khói ra mũi truy đuổi sau lưng gã, giận dữ quát lên: "Tiểu tử dám giả bộ ngơ ngẩn, nội thương ngươi căn bản không hề nghiêm trọng."

Cao Ngạn bật mạng bỏ chạy, vẫn không quên đáp lại: "Nội công bản thiếu gia tất nhiên khác biệt rồi, cao hơn người một cấp, cao thâm khó dò, tiểu Nhã nhi vợ yêu tương lai của ta há lại có thể dễ dàng suy đoán ra được chăng?"

Doãn Thanh Nhã như đổ thêm dầu vào lửa, tăng tốc đuổi theo, nói: "Cao Ngạn chết tiệt! Lần này ta mà bắt được ngươi, ngươi chết là cái chắc!"

Kẻ chạy người đuổi, hai người chẳng mấy chốc đã đi được một quãng xa.

Lưu Dụ cùng Trác Cuồng Sinh quay trở về căn cứ của Hoang nhân ở bờ Tây Qua Thủy phía Bắc Hoài Thủy, nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của toàn bộ Hoang nhân. Không khí thắng lợi lan rộng khắp ngõ ngách của căn cứ đến mấy dặm, tẩy sạch nỗi nhục Biên Hoang Tập hai lần thất thủ.

Lưu Dụ với thân phận chủ soái, lập tức cùng các thành viên lưu vong của Chung Lâu nghị hội tổ chức cuộc họp ngay trong soái trướng, hoạch định hành động sắp tới.

Đại biểu tham dự hội nghị có hơn mười người, bao gồm Âm Kỳ, Tịch Kính, Phương Hồng Sinh và những người khác. Đinh Tuyên thay mặt Thác Bạt Nghi tham dự hội nghị, còn Khương tộc bởi vì tình huống đặc biệt, Hồ Lô Phương thần trí đang có vấn đề, vì vậy không có đại biểu.

Khởi đầu, Đồ Phụng Tam tổng kết chiến quả: "Thắng lợi lần này đáng để chúng ta tự hào. Huynh đệ phe ta hy sinh không tới trăm người, vẫn đánh bại triệt để địch nhân, Lưỡng Hồ bang chỉ có bảy chiến thuyền thoát thân nguyên vẹn, còn Kinh Châu quân thì bị chúng ta chém giết đến tán loạn, toàn quân tan rã."

Mộ Dung Chiến hưng phấn tiếp: "Chúng ta y theo phương pháp mà Lưu soái chỉ đạo, thổi vang hiệu kèn lệnh của Bắc Phủ Bình, đột ngột tấn công mãnh liệt, chẻ địch nhân thành hai đoạn, khiến bọn chúng căn bản cũng không còn sức phản kích."

Cơ Biệt cười nói: "Nhìn thấy thủy quân của Bắc Phủ Bình bố phòng hai bên bờ Hoài Thủy, lòng quân Kinh Châu đã sớm dao động, lại thêm phát hiện ra chúng ta từ bờ Đông Qua Thủy thẳng tiến tới chỗ bọn chúng, viện quân của Lưỡng Hồ bang lại biệt tăm biệt tích, nếu đổi lại là ta thì đã muốn trốn chạy ngay tức thì, còn có gì tốt lành mà chống cự."

Mọi người đều ồn ào cười lớn.

Lưu Dụ hỏi Đồ Phụng Tam: "Có biết được chủ tướng của Kinh Châu quân là kẻ nào không?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Là Hoàn Vĩ, anh họ Hoàn Huyền, người này khá hiểu binh pháp, võ công cũng không tồi. Xem ra số hần vẫn chưa tận, giờ đang là lúc Hoàn Huyền cần dùng người, lại thêm có quan hệ máu mủ với Hoàn Huyền, chứ đổi lại là người nào khác, tất phải bị Hoàn Huyền đích thân xử chém."

Giang Văn Thanh vui vẻ nói: "Lần này Lưỡng Hồ bang tổn thương trầm trọng, Lưỡng Hồ bang trong một sớm một chiều không thể có cách nào uy hiếp được chúng ta, đối với đại kế phản công Biên Hoang Tập của chúng ta có lợi vô cùng. Chỉ tiếc lại để cho Hác Trường Hanh trốn mất, bằng không sẽ có thể bẻ gãy được một tay của Nhấp Thiên Hoàn."

Hồng Tử Xuân lên tiếng với giọng nói quái dị: "Tiểu tử Hác Trường Hanh khẳng định vận số đã đảo ngược, vụ này nếu buộc tội khéo một chút, nói không chừng Nhấp Thiên Hoàn lại học theo Hoàn Huyền tự tay chém chết bại tướng dưới quyền, tiết kiệm sức lực cho chúng ta."

Giang Văn Thanh không nhịn được hỏi: "Thế hành động giải cứu mỹ nhân của Cao thiếu anh hùng của chúng ta có thuận lợi không?"

Toàn doanh trướng rộng lớn tức thì im phăng phắc, đây là mỹ sự mà người người đều quan tâm, mặc dù không ai tin Cao Ngạn thực sự có thể mang theo Tiểu Bạch Nhạn cùng trốn thoát sự truy lùng, song bản thân việc này vẫn khiến người ta phải hứng thú.

Lưu Dụ cũng tự mình cảm thấy được ảnh hưởng của sự việc này đối với hoang nhân, song trong lòng chỉ cảm thấy chua xót, gã khẳng định sẽ thành toàn cho hảo sự của Cao Ngạn, bởi vì gã từng mất Vương Đạm Chân, cũng đã minh bạch nỗi thống khổ của tình yêu không thành.

Trác Cuồng Sinh gượng cười lắc đầu nói: "Thôi đừng đề cập đến nữa!"

Diêu Mạnh rít lên: "Cái gì? Đã để cho tiểu mỹ nhân của chúng ta chạy thoát mất rồi ư? Sao không gấp Cao Ngạn tiểu tử?"

Trác Cuồng Sinh tiu ngửi: "Tình hình không như người nghĩ. Đuổi thì đã đuổi kịp tiểu Nhạn nhi, cũng đã trao lại cho tên tiểu tử háo sắc đó ôm ôm bế bế, đóng vai anh hùng cứu thoát tiểu mỹ nhân. Vấn đề là do ta lỡ tay, điểm không trúng huyết đạo của ả, nên không cách nào thi triển cấm chế, khiến Cao thiếu ôm ấp phải một củ khoai nóng bỏng tay. Con bà nó chứ! Hy vọng Cao tiểu tử cát nhân thiên tướng!"

Mọi người ngây người hồi lâu, rồi trong trướng phát ra những tràng cười huyền ảo, luôn cả Giang Văn Thanh trước giờ vẫn giữ kẽ cũng cười đến hoa dung nghiêng ngả.

Lưu Dụ bị thần thái mê người của Giang Văn Thanh hấp dẫn, thầm nghĩ về đẹp mỹ lệ của nàng tuyệt không dưới Vương Đạm Chân mà sao mình không hề lưu ý đến. Cuối cùng gã cũng hiểu ra, điểm hấp dẫn gã của Vương Đạm Chân không phải chỉ là về đẹp mê người của nàng, mà quan trọng hơn chính là nàng không vướng bận vào nỗi buồn trần tục, là sự thuần khiết, cùng tính cách yêu ghét phân minh của nàng. Vả lại nàng đối với hàn môn mà nói, có thân phận danh gia vọng tộc cao không thể với tới được. Việc nàng ôm gã cũng có thể bị coi là đã phá bỏ cấm kị của xã hội. Nghĩ đến đây, gã không kìm được cảm giác tâm can tan nát, lại không thể để lộ chút nào ra mặt. Cái tư vị này gã chỉ có tự mình lặng lẽ chịu đựng.

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên hỏi: "Không có ai quan tâm đến an nguy của Cao tiểu tử ư?"

Mọi người càng cười dữ hơn.

Bàng Nghĩa cười đến phát hen nói: "Sao lại không có ai? Lưu gia không cười kia?"

Lưu Dụ kinh ngạc hỏi lại: "Ta biến thành Lưu gia từ khi nào vậy?"

Mộ Dung Chiến cười đáp: "Trong Bắc Phủ Binh không phải đã quen cứ trước gia sau gia mà gọi thủ lĩnh của bọn họ sao?"

Lưu Dụ trong lòng trào dâng xúc cảm, câu nói này của Mộ Dung Chiến, một người nổi danh dũng mãnh, đã xác lập địa vị lãnh tụ Hoang nhân của gã. Vì thắng lợi hoàn toàn của cuộc chiến này mà gã đã trở thành hy vọng của Hoang nhân trong công cuộc phản công Biên Hoang Tập. Không một người nào hoài nghi năng lực chủ soái của gã.

Yến Phi liệu có xảy ra việc gì không? Chiếu theo thời gian mà tính, cuộc chiến giữa Yến Phi và Tôn Ân đã phải phân thắng bại rồi mà sao vẫn chưa thấy Yến Phi quay trở lại. Tuy nhiên gã vẫn không quá lo lắng. Bởi vì cho dù Yến Phi có thể đánh bại Tôn Ân thì có lẽ chàng cũng thụ thương, đương nhiên sẽ cần một nơi yên tĩnh để điều trị thương thế, không thể nhanh chóng quay về cũng là một điều hợp lý.

Mộ Dung Chiến lên tiếng: "Ta có một tin tức tốt lành muốn công bố, chúng ta đã đoạt được gần ba ngàn chiến mã cùng một lượng lớn lương thực từ tay Kinh Châu quân."

Đinh Tuyên vui mừng: "Hiện tại ta đã có thể thành lập nên một đạo kỵ binh năm ngàn người, cộng thêm thủy quân của ta, bất cứ ai muốn làm phiền chúng ta cũng cần phải nghĩ lại."

Diêu Mạnh tiếp: "Bước tiếp theo của chúng ta sẽ như thế nào, xin Lưu gia ra chỉ thị."

Lưu Dụ nghiêm mặt nói: "Vấn đề cấp bách hiện giờ là phải đoạt được thuyền chở lương giao dịch giữa Lương Hồ bang và Diêu Hưng, việc này thập phần khẩn cấp, chúng ta phải chặn đánh thuyền lương của Hác Trường Hanh trước, sau đó mới có thể khiến cho phe của Diêu Hưng trúng kế."

Quay về phía Giang Văn Thanh nói: "Việc này giao đại tiểu thư phụ trách, mười hai cỗ Song Đầu Thuyền lập tức khởi hành, y theo kế hoạch đã định sẵn mà hành sự."

Giang Văn Thanh liếc gã một cái, vui vẻ đáp ứng: "Linh mệnh!"

Lưu Dụ lại hướng về Mộ Dung Chiến nói tiếp: "Mộ Dung đương gia suất lĩnh hai ngàn kỵ sĩ, sáng sớm ngày mai xuất phát, y theo kế hoạch mà phối hợp trên bộ với đại tiểu thư, để cho người ngựa có đầy đủ thời gian

ngủ ngơi."

Mộ Dung Chiến cao giọng dạ ran.

Lưu Dụ mỉm cười: "Còn những người khác thì không cần phải gấp rút lên đường, cứ dọc bờ Hoài Thủy mà tiến về căn cứ Bí Hồ, dựa vào sự hiểm yếu của Hoài Thủy mà bảo đảm an toàn. Đợi khi đến được căn cứ mới thì chúng ta muốn ngủa được ngựa, muốn lương có lương."

Mọi người đồng thanh hưởng ứng.

Ánh mắt của Lưu Dụ chuyển về phía Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh vội vã xua tay nói: "Không cần chọn ta, bản thân ta cái gì cũng làm, chỉ không biết giải quyết việc trong nhà thôi."

Mọi người không nhịn được lại rộ lên cười.

Lưu Dụ không cười, hỏi: "Ta chỉ muốn hỏi người xem ai là người thích hợp cho việc làm tổng chỉ huy cuộc hành quân này!"

Diêu Mãnh ngạc nhiên: "Không phải là Lưu gia thì là Đồ gia hai vị lão nhân gia các người, còn cần gì phải hỏi?"

Lưu Dụ nói: "Ta phải tự mình đến Thọ Dương gặp Hồ Bản, nhằm đã thông cửa khẩu thủy vận sau này."

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Đồ Phụng Tam, gã thở dài: "Ta phải tới Kinh Châu ngay để xử lý chút việc, mười lăm ngày sau sẽ cùng hội họp với các vị tại căn cứ Bí Hồ!"

Trác Cuồng Sinh nói: "Bí Hồ, Bí Hồ, thuyết thư liên tục phải nói đến Bí Hồ, hiện tại bốn quán chủ chính thức mệnh danh cho Bí Hồ là Phụng Hoàng Hồ, chính là chỉ phụng hoàng phục sinh từ trong lửa, cũng chỉ rõ uy phong trong tương lai của chúng ta."

Diêu Mãnh là người đầu tiên vỗ tay tán thành, mọi người cũng đều khen hay.

Lưu Dụ nói: "Chức tổng chỉ huy hành quân sẽ do Cơ công tử của chúng ta đảm đương, vì gã tính cẩn thận và chu đáo."

Mọi người đều rền vang hưởng ứng.

Lưu Dụ cùng Đồ Phụng Tam đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra cảm xúc trong lòng đối phương, tình cảnh này thật không dễ mà có được. Hoang nhân gần như tan tác cuối cùng đã phản chấn trở lại, vì đại kế phản công Biên Hoang Tập mà đặt được tình đoàn kết trước giờ chưa từng có. Trước khi Biên Hoang Tập lần đầu thất thủ, thì đây là điều khiến người ta thật khó mà tưởng tượng nổi.

Hồi 57

Hoài Thủy Dạ Thoại

Cao Ngạn từ đằng xa chạy vụt đến, tới bên bức hoành phi vỡ nát nơi cửa vào hoang thôn, hét lớn: "Đến nơi rồi! Trò quan binh bắt giặc đã kết thúc."

Tiểu Bạch Nhận lướt đến bên cạnh gã, mĩ nữ này cũng thật kỳ quái, vừa mới luôn mồm đòi dạy dỗ Cao Ngạn một trận mà hiện tại lại như không có chuyện gì xảy ra, thân mật vai kề vai đứng cạnh gã, đưa mắt dò xét hoang thôn tĩnh lặng như quỷ vực, hơn ba chục gian nhà chỉ có hai ba gian là tạm còn hoàn chỉnh, có thể cung cấp được chỗ trú thân qua một đêm.

Cao Ngạn chỉ vào lâu môn đồ nát nói: "Làng mà có lâu môn tất nhiên phải quý mô! Thôn này gọi là Cao gia thôn. Ta không phải là bịa đặt không có căn cứ đâu nhé, nàng nhìn điểm còn sót lại này xem, chính là điểm ở

đỉnh đầu của chữ Cao (高). Ha ha!"

Doãn Thanh Nhã dẫu chiếc miệng nhỏ có chút vẻ trẻ con lên, bữu môi khinh thị: "Nhớ nhé!"

Cao Ngạn nói: "Thế nào cũng được! Trời sắp tối đen rồi nường tử à! Chúng ta tối nay ở nơi này cùng nhau qua... Hi! Không phải là cùng nhau qua đêm, là ngủ nhờ một đêm thì thế nào?"

Doãn Thanh Nhã "hi hi" cười đáp: "Người rõ ràng cố ý."

Cao Ngạn thấy nàng chỉ xét nét so đo "cùng trải qua một đêm xuân" hay "ngủ nhờ một đêm", mà không phản đối việc gã gọi nàng là nường tử, trong lòng vô cùng vui sướng. Cười hi hi nói: "Đã nói là thế nào cũng được mà! Phía trước chỗ này không thấy có thành, phía sau lại không gần trấn, chỉ mong có được một mái nhà che đầu thì nay đã có rồi. Thế nào, nường tử chịu khó được không? Tương lai ta kiếm được tiền sẽ mua một căn nhà lớn cho nàng, sau đó chúng ta sẽ phân công hợp tác, phần nàng thì chỉ cần phụ trách sinh hài tử."

Doãn Thanh Nhã muốn làm vẻ mặt nghiêm nghị không cười, song lại tức thì không nhịn được rung rung cười khúc khích như nhành hoa rung rinh trước gió, vừa hỏn hển thở vừa giận dữ nói: "Cái tên tiểu tử giáo quyết chết tiệt nhà người! Còn tiếp tục nói thêm một câu "nường tử này nường tử kia" nữa thì ta sẽ đem rút cái lưỡi của người ra. Ai sinh hài tử cho người!"

Cao Ngạn mở cờ trong bụng, nói: "Vi phu sao dám không nghe theo?"

Doãn Thanh Nhã làm ra vẻ muốn đánh gã, dọa Cao Ngạn phải nhảy lui ra xa.

Tiểu tử nhân này hằm hằm lườm gã một cái, sau lại như nghĩ tới điều gì đó, dòm vào trong thôn dò xét, hạ thấp giọng hỏi: "Có phải là có rất nhiều người đã chết ở đây không?"

Cao Ngạn quay lại bên cạnh nàng, hỏi: "Nàng đã từng giết người hay chưa vậy?"

Doãn Thanh Nhã lắc đầu nói: "Người hãy còn chưa chết thì ta có thể tính là chưa từng giết người!"

Khi nàng nhắc lại chuyện ám toán gã, Cao Ngạn căn bản chỉ xem đó là lời nói đùa vui, đáp: "Thế là được rồi! Không giết người thì sẽ không có oan hồn đeo bám, bọn chúng sẽ không phạm đến nàng đâu."

Doãn Thanh Nhã nghe vậy rung mình một cái, hai tay vô thức ôm chặt cánh tay Cao Ngạn, mặt hướng về phía gã nói: "Nhưng người đã từng giết người mà, bọn chúng đến hại người, cũng sẽ mang tai vạ đến ta đang như cá trong ao."

Cao Ngạn bị động tác thân mật do nàng chủ động làm cho điên đảo thần hồn, ngắt ngang nói: "Vi phu ta hiện nay chỉ làm phong môi chứ không phải làm thích khách, làm sao từng giết qua một người nào được?"

Doãn Thanh Nhã vẫn còn ba phần tỉnh táo, cau mày nói: "Không cho phép người tự xưng vi phu, cái trò vật vãnh thích chiếm tiện nghi người khác của người thực ra chỉ làm người ta chán ghét, bộ người chán sống rồi sao."

Cao Ngạn ghé sát bên đôi tai nhỏ nhắn của nàng dọa nạt: "Ngàn vạn lần chó có ở nơi có nhiều quỷ dữ cư trú, mà giết người lúc đêm hôm khuya khoắt, bởi vì..."

Mặc dù Doãn Thanh Nhã biết rõ gã đang bốn cột nhưng cả thân hình yêu kiều vẫn không ngừng run lẩy bẩy, nhích sát lại gần bên gã giận dữ nói: "Không được nói nữa! Ôi! Ta thế nào cũng không vào trong thôn để ngủ đâu, đi tìm chỗ khác thôi!"

Cao Ngạn trái lại trong lòng mừng rỡ, thầm nghĩ nàng sợ quỷ thì lão tử càng tiện chiếm tiện nghi nàng hơn. Lại lần nữa vỗ ngực huênh hoang nói: "Yên tâm vào thôn đi! Bọn họ đều họ Cao, coi như cũng thân cận cùng họ hàng với ta, tất sẽ không làm phiền nàng đâu. Chỉ có điều chúng ta sẽ phải giả trang thành vợ chồng, còn nếu như nàng không phải là nường tử của ta thì bọn họ sẽ có ý nghĩ khác đấy."

Doãn Thanh Nhã ngây thơ hỏi: "Tên thôn này quả thực là Cao gia thôn chứ?"

Cao Ngạn từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng nhanh nhẹn khác thường như vậy, vội vàng đáp: "Vi phu sao lại lừa nương tử? Chẳng lẽ gọi Doãn gia thôn à? Đỉnh đầu của chữ Doãn có một nét bút vạch ngang (尹) cơ mà?"

Doãn Thanh Nhã hoài nghi: "Người lại đang chiếm tiện nghi của ta."

Đoạn đẩy gã ra xa, giận dữ nói: "Mau đi tìm chỗ khác thôi, chỗ này ta không vào đâu."

Cao Ngạn buông thõng tay xuống nói: "Khu vực này chỉ có mỗi một thôn này thôi, nếu không phải nơi nơi đều bị tuyết phủ đầy thì ta có thể cùng nàng đếm bước dạo ngắm sao đêm. Thêm vào đó, nếu mà kể tới chuyện ma quỷ lộng hành thì ở trong Cao gia thôn này tính ra còn yên ổn hơn."

Doãn Thanh Nhã dậm chân giận dữ nói: "Không nói nữa! Không cho phép người nhắc lại chữ quỷ nữa."

Cao Ngạn trong lòng thầm nghĩ là tự nàng nói trước, hiện tại thì lại trách cứ ta. Cười hi hi nói: "Nương tử bớt giận, theo vi phu vào trong nào! Bảo đảm có thể khiến cho nàng một lần ngạc nhiên mừng rỡ."

Đồng thời nháy mạnh mắt một cái, biểu thị việc xưng hô vi phu nương tử gì gì đó chỉ là kế quyền biến tạm thời, là sách lược đối phó với bọn quỷ Cao gia.

Doãn Thanh Nhã vẫn còn do dự.

Cao Ngạn than vãn: "Đành phải nói rõ cho nàng biết sự thật vậy! Sau khi mặt trời xuống núi, oan hồn ẩn nấp tại các thôn làng ở Biên Hoang tất cả sẽ đều rời khỏi sào huyệt, ra hoạt động ở vùng núi. Vì vậy trú ở trong thôn ngược lại là an toàn nhất, huống chi lại là Cao gia thôn ta. Hiểu rõ chưa?"

Tiếp đó cầm ngọc thủ trắng trẻo ấm mềm của nàng, nói: "Đi nào! Vạn sự đã có vi phu lo liệu."

Doãn Thanh Nhã quên mất ngọc thủ của nàng đang bị gã chiếm hết tiện nghi, bị gã kéo vào trong thôn.

Thuyền buồm từ Qua Thủy chuyển hướng tiến vào Hoài Thủy, ngược dòng đi lên hướng Tây.

Mười hai người cầm lái đều là cao thủ của Chấn Kinh hội, là thân tín của Đồ Phụng Tam, theo y quay về tiệm nhập Kinh Châu. Lưu Dự tiện có thuyền Đồ Phụng Tam cũng ngồi nhờ đến Thọ Dương gặp Hồ Bân.

Hai người đứng tại mũi thuyền, nhìn thuyền đập gió rẽ sóng, trong lòng đều có rất nhiều xúc cảm, nhất là trong thế yếu sau khi trải qua nhiều gian khổ mới tới được thời kỳ thắng lợi huy hoàng.

Đồ Phụng Tam cười khỏ: "Ta có chút sợ hãi khi phải trở lại Kinh Châu."

Lưu Dự gật đầu đáp: "Ta hiểu tâm tình của Đồ huynh."

Đồ Phụng Tam nói: "Thời niên thiếu ta đã từng cùng với Hoàn Huyền cả hai đồng thời ưa thích một nữ hài tử, chỉ có điều ta đem tình cảm giấu kín trong lòng bởi vì ta biết rõ tính cách bá đạo của Hoàn Huyền. Vậy mà lại còn bị ép phải nghe quá trình hấn đoạt được nữ hài tử ấy vào tay như thế nào, thống khổ dạng này thật không thể nói rõ được cho người ngoài cuộc hiểu."

Trái tim của Lưu Dự co thắt lại một cái rất mãnh liệt. Biết rõ không nên hỏi song vẫn mơ mơ hồ hồ: "Sau đó thì thế nào?"

Đồ Phụng Tam xuất hiện vẻ mặt đau xót hiếm có, ảm đạm đáp: "Sau đó ư? Ôi! Ta có thể không nói được không?"

Lưu Dự ngạc nhiên: "Hoàn Huyền không yêu thích nàng ấy nữa à?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Nàng chỉ là bị Hoàn Huyền dùng thủ đoạn bỉ ổi mà giành lấy được vào tay, còn sự thật trong tim nàng đã có hình bóng khác, mà người đó lại là ta. Hoàn Huyền tên khốn kiếp này thực không phải là người mà là súc sinh. Sắc mặt của người vì sao lại biến thành khó coi như vậy?"

Lưu Dụ cố cưỡng ép cảm giác cắn uất cùng bất lực xuống, nói: "Ta đối với tình huống khi đó của Đồ huynh, có đồng cảm chẳng khác nào chính bản thân cũng đã trải qua vậy."

Ánh mắt Đồ Phụng Tam hướng ra khoảng không tối tăm mù mịt trước mặt, nói: "Cho tới tận thời khắc ngừng thở, nàng vẫn không muốn nói ra tên ta."

Lưu Dụ toàn thân chấn động hỏi: "Hoàn Huyền đã ra tay ác độc ngắt hoa vui nhụy ư?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Hắn ta bản tính hung tàn, có việc gì là không thể làm đâu."

Lưu Dụ cau mày: "Hạng người này thì liệu có ai có thể nguyện lòng bán mạng vì hắn?"

Đồ Phụng Tam nói: "Các đại tướng hiện giờ của hắn đều là người trước đây đi theo Hoàn Xung, hắn chỉ là kẻ thừa gia sản của Hoàn Xung. Ta lần này tới Giang Lăng, ngoài việc an bài cho người trong tộc cùng các thuộc hạ cũ dời đến Biên Hoang tập còn muốn phân hóa thế lực của Hoàn Huyền, khiến gã chỉ có thể dựa được vào tướng lĩnh Hoàn thị. Bằng không với tình huống chia năm sẻ bảy hiện giờ của Bắc Phủ binh, căn bản không phải đối thủ của Kinh Châu quân."

Lưu Dụ nói: "Hoàn Huyền liệu có biết được người mà nữ hài tử đó yêu là người không? Hay chỉ là lừa người mà nói rằng không biết."

Đồ Phụng Tam lạnh lùng đáp: "Có phải như vậy hay không cũng không có quan hệ gì nữa."

Lưu Dụ nói: "Lúc đó Hoàn Xung còn sống, sao lại dung túng hắn tùy tiện giết người?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Nếu nàng xuất thân quyền quý, sự tình làm ầm ĩ lên, Hoàn Huyền tất sẽ gặp rất nhiều phiền phức. Chỉ hận một nỗi nàng ấy là con gái nhà hàn vi, Hoàn Huyền căn bản không có gì phải kiêng dè cả."

Lưu Dụ trong lòng thầm nghĩ dù cho có là con gái nhà quyền quý thì sao chứ, không phải kết quả cũng vẫn như thế, khó thoát khỏi ma chướng của Hoàn Huyền ư?

Đồ Phụng Tam thở dài một hơi, nói: "Kể từ ngày đó trở đi, ta mặc dù có rất nhiều nữ nhân vẫn không hề có một lần nào động lòng giống vậy. Chỉ có Kỷ Thiên Thiên khiến ta nhớ tới nàng, bọn họ có rất nhiều điểm cực kỳ tương đồng, đặc biệt là ánh mắt và nét mặt tươi cười của bọn họ."

Lưu Dụ nghe vậy phát ngây cả người, nếu không phải y tự mình nói ra, ai nghĩ được Đồ Phụng Tam có một mặt đa tình như vậy. Nhưng Đồ Phụng Tam nguyện lòng dốc hết tâm sự với gã, hiển thị y đã coi Lưu Dụ gã là tri kỷ.

Ý nghĩ này làm dịu bớt đi chút ít thống khổ vì Vương Đạm Chân ẩn tận sâu trong lòng gã.

Mỗi người đều có một truyện khác nhau, là bí mật giấu sâu tận đáy lòng, có thể kể lại cho người khác khẳng định đã qua nhiều lần chất lọc, là sự thật đã được tinh lọc cho trở nên sáng sủa dễ hiểu. Gã không tin dung mạo mỹ lệ của đối tượng Đồ Phụng Tam yêu lúc ban đầu lại có thể sánh cùng nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của Kỷ Thiên Thiên. Song gã lại hiểu rất sâu sắc rằng tồn tại dai dẳng trong ký ức của Đồ Phụng Tam, hình ảnh mỹ miều của người thiếu nữ ấy sẽ không một ai có thể thay thế được.

Để phân tán tinh thần của Đồ Phụng Tam, cũng khiến bản thân khỏi phải tưởng nhớ tới Vương Đạm Chân, Lưu Dụ hỏi: "Người và Nhiếp Thiên Hoàn thế nào lại phát triển đến tình cảnh không thể cùng tồn tại như hiện nay?"

Ánh mắt Đồ Phụng Tam quay lại phía Lưu Dụ, sau khi ngưng thần nhìn gã hồi lâu mới thoáng hiện ra vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc khiến người ta phải phát rét: "Ta là vì có người anh cả bị Nhiếp Thiên Hoàn giết hại nên mới nỗ lực rèn luyện bản thân, cuối cùng là mặc giáp xông trận, toàn lực độ sức cùng hắn. Hiện tại người đã rõ ta vì sao sau khi biết được Hoàn Huyền câu kết cùng Nhiếp Thiên Hoàn lại lập tức mất hết hy vọng với Hoàn Huyền, tuyệt không coi hắn là bạn nữa."

Lưu Dụ ngây người: "Hoàn Huyền rõ ràng đã bức người tạo phản."

Đồ Phụng Tam ngửa đầu nhìn trời, bình tĩnh đáp: "Ta đã có dự tính tới kết cục tồi tệ nhất khi quay lại Giang Lăng, ta đã có tâm lý chuẩn bị lượng xác tộc nhân bởi vì ta quá hiểu Hoàn Huyền. Hắn có rất nhiều khuyết điểm, song cũng có sở trường đặc biệt không ai có thể coi thường được, đó là tài năng quân sự trời phú cùng thanh Đao Ngọc Hàn. Ai ai cũng đều nghĩ người tàn độc và ra tay lạnh lùng nhất ở Kinh Châu là Đồ Phụng Tam ta, song ta biết rõ rằng trên phương diện đó ta thật còn xa mới bằng được Hoàn Huyền, hắn chỉ làm việc hắn cho là nên làm nhất. Trước mặt hắn, bất kỳ sơ xuất nào cũng đều có thể dẫn tới họa sát thân, hắn tuyệt không dung thứ cho người bất kỳ cơ hội xoay chuyển nào cả."

Lưu Dụ hừ lạnh: "Hắn không phải muốn đuổi cùng giết tận ngươi sao? Người hiện tại không phải vẫn đang sống khỏe đó thôi?"

Đồ Phụng Tam mỉm cười nói: "Kết cục của Giang Hải Lưu thì thế nào? Ta là nhờ được lây nhiễm vận may của người nên mới có thể ngồi đây cùng người thoải mái tâm sự. Sau khi tự thành lập nên Chấn Kinh hội thì ta đã nghĩ bản thân không thể kết bằng hữu chân chính được thêm lần nào nữa, nghĩ không ra đầu tiên thì có Mộ Dung Chiến, hiện tại lại nhiều thêm người và Yến Phi, quả thực là khó đoán."

Lưu Dụ vui mừng nói: "Người nguyện lòng trở thành tri kỷ của ta, thực đúng là vinh hạnh của ta."

Đồ Phụng Tam than vãn: "Bằng hữu chân chính có được không dễ, nhưng hiện giờ ta lại cũng lo sợ."

Lưu Dụ không hiểu hỏi lại: "Bằng hữu tốt sao lại phải sợ?"

Đồ Phụng Tam cười khổ: "Con người vốn hay thay đổi. Ta và Hoàn Huyền là bạn cùng chơi từ hồi hầy còn tè dầm, cùng đọc sách, cùng tập võ, trò vui đùa nào cũng hai người cùng tham dự, ta chưa từng coi hắn là chủ tử, hắn cũng không coi ta như tôi tớ. Khi đó cả hai đều vô tư không hề có chút xảo quyệt, cũng không có xung đột về lợi ích, ai có chuyện gì cũng nói ra, dốc hết lòng với người kia không chút giấu diếm. Hắn thường luôn tức tối bất bình việc Tư Mã thị kiểm chế Hoàn gia bọn hắn, còn ta thì hoàn toàn đứng về phe của hắn."

Lưu Dụ ngắt lời: "Giao tình sinh tử giữa ta và người là vĩnh viễn không bao giờ thay đổi."

Đồ Phụng Tam song mục lấp lánh thần quang chăm chú nhìn gã, sau khi trầm mặc hồi lâu, thì chua chát gượng cười: "Ta tuyệt không hề hoài nghi thành ý mà Lưu huynh nói ra vào thời này khắc này. Nhưng con người vốn hay thay đổi, cùng với sự khác biệt về quyền thế và địa vị, con người tự nhiên cũng sẽ có thay đổi, đã bước chân vào rồi thì khó mà quay đầu thoát ra nổi, những gì của trước đây đều không còn phù hợp nữa, lúc ấy người vì bảo vệ thực tại trước mắt - cần thiết thì sẽ không từ thủ đoạn, những việc khác tất cả đều trở thành thứ yếu."

Lưu Dụ muốn nói mà không nói nên lời.

So với trước đại chiến Phi Thủy, chính bản thân gã cũng đã thay đổi rất nhiều. Gã trước kia mộc mạc hồn nhiên, tràn đầy lý tưởng, còn bản thân hiện tại có phải vẫn còn là Lưu Dụ ấy hay không?

Bèn đáp: "Ta tán thành kiến giải của Đồ huynh, song ta vĩnh viễn không bao giờ biến thành hạng người giống như Hoàn Huyền."

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Bởi vì bọn người căn bản là hai con người hoàn toàn trái ngược, xuất thân cũng đã cách biệt một trời một vực. Hoàn cảnh hiện tại của hai người bọn người cũng có khác biệt lớn. Nhưng bằng vào việc hiện không ngừng leo lên được vị trí cao hơn, rồi sẽ có một ngày người đạt đến được vị trí của hắn. Lúc đó người cũng sẽ không thể tự mình quyết định được tốt xấu, tất phải vì toàn cục mà suy tính, đến cái ngày đó, người mới có thể lĩnh hội được hết toàn bộ những lời ta nói ngày hôm nay."

Lưu Dụ ngậm thở dài một tiếng, ông trời thế nào lại xui khiến Tạ Huyền coi trọng gã, rồi lại đặt gã vào vị trí thế này? Gã hiện tại đích thực đã không còn đường lui, chỉ có thể tiếp tục hướng thẳng đến mục tiêu mà tiến.

Bèn nói lảng sang chủ đề khác: "Lần này đến Giang Lăng, người chuẩn bị nhân thủ từ ai?"

Đồ Phụng Tam hời hợt nói: "Ta sẽ gặp vài người có ích để nói chuyện."

Lưu Dụ kinh ngạc hỏi: "Không sợ thế mạo hiểm quá ư? Người bằng vào cái gì mà thuyết phục người khác đứng tới Hoàn gia? Nếu như bị phản bội, người khẳng định không có thể còn mạng sống mà rời khỏi Giang Lăng."

Đồ Phụng Tam đáp: "Bằng chính vào tác phong, tính tình phản phúc khó tin của Hoàn Huyền, bằng vào sự biến triển của tình huống trong tương lai với sự thật về việc chúng ta phản công Biên Hoang tập thành công. Ta chẳng hề hy vọng đạt được thành quả chóng vánh tức thì, mà muốn gieo rắc được chút mầm trước đã."

Lưu Dụ không hiểu hỏi lại: "Biến chuyển tương lai là ám chỉ cái gì vậy?"

Đồ Phụng Tam hạ giọng: "Chỉ cần Lưu Lao Chi thực sự bán đứng liên minh Hoàn Huyền, Vương Cung và Ân Trọng Kham thì Hoàn Huyền lần này khẳng định sẽ phải thấy không được mà lui, việc này sẽ tạo nên ngăn trở nghiêm trọng đối với thanh uy của hắn. Thêm vào chuyện tiểu phạt chúng ta lần này của liên quân Lương Hồ, Kinh Châu thất bại thảm hại, hao binh tổn tướng, Hoàn Huyền trong thời gian ngắn tới sẽ không thể có lực mà hành động được gì cả. Nếu tình huống như vậy phát sinh, lão cáo già xảo quyệt Tư Mã Đạo Tử sẽ lợi dụng cơ hội hiếm có này thế nào?"

Lưu Dụ gật đầu tán đồng: "Đồ huynh rất có tầm nhìn xa trông rộng. Cơ hội khó gặp, Tư Mã Đạo Tử sẽ không bỏ qua cơ hội phân hóa Kinh Châu quân này."

Đồ Phụng Tam bổ sung: "Tư Mã Đạo Tử rành nhất việc sử dụng âm mưu thủ đoạn ác độc, lại thêm từ chỗ ta biết được nhược điểm lớn nhất của Hoàn Huyền, chính là bản tính tự coi mình là trung tâm, chỉ chăm chăm biết đến lợi ích của bản thân. Hạng người này, nếu có thể chọn lựa, khẳng định không ai muốn cùng hợp tác với hắn. Ta đã ngấm vào điểm này nên mới quay trở lại Giang Lăng thử xem sao. Kể cả không thể lật đổ hắn, cũng có thể khiến hắn tạm thời không có sức mà xâm phạm Kiến Khang, giúp chúng ta tranh thủ thêm chút ít thời gian cho kế hoạch phản công Biên Hoang tập. Bằng không nếu để Hoàn Huyền chỉ một lần hành động mà công hãm được Kiến Khang, ta và người khẳng định chết không có chỗ chôn thân."

Lưu Dụ cảm kích gật đầu: "Có Đồ huynh trợ giúp, quả đúng là phúc khí của Lưu Dụ ta."

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Còn nói mấy lời khách sáo này làm gì, nói đến cùng thì ta cũng vì bản thân mà thôi. Chỉ có điều nhìn vào tình huống phát triển trước mắt, Kiến Khang sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay Hoàn Huyền. Đối với chúng ta mà nói, sự việc này phát sinh đương nhiên càng muộn càng tốt."

Lưu Dụ nói: "Hóa ra người vẫn duy trì cái suy nghĩ bi quan ấy, ta so với người thì lạc quan hơn một chút. Lưu Lao Chi trước sau vẫn nắm quyền ở Bắc Phủ binh, đối với Hoàn Huyền khẳng định sẽ không bằng quan ngại nhìn đâu."

Đồ Phụng Tam đáp: "Mấu chốt là ở Tư Mã Đạo Tử, trước còn có Tạ An, Tạ Huyền, luôn kiềm chế hắn mọi nơi mọi lúc. Còn hiện giờ hắn nắm được đại quyền trong tay, khẳng định sẽ tìm mọi cách để tạo ra một đạo binh mới, cũng sẽ ra sức làm suy yếu đi Bắc Phủ binh, như vậy thì giữa hắn và Lưu Lao Chi sẽ xuất hiện mâu thuẫn khó lòng hóa giải nổi."

Lưu Dụ nói: "Nếu xuất hiện tình huống như vậy, đối với chúng ta chỉ có lợi chứ không có hại, chỉ cần chúng ta giành lại được Biên Hoang tập, Lưu Lao Chi sẽ phải chuyển qua thỏa hiệp với chúng ta."

Đồ Phụng Tam nói: "Quả đúng là như vậy. Nhưng ta phải chỉ ra rằng vấn đề nằm ở phía Lưu Lao Chi, Hoàn Huyền liệu có thể phong tỏa Đại Giang, công hãm Kiến Khang hay không, mấu chốt là ở thái độ của Bắc Phủ binh."

Lưu Dụ nói: "Tình huống tồi tệ nhất là Lưu Lao Chi bàng quan không chịu có hành động gì, mặc cho Hoàn Huyền thu thập Tư Mã Đạo Tử. Nhưng ngày nào còn Bắc Phủ binh tọa trấn rình rập ở Quảng Lăng thì Hoàn Huyền đến cuối cùng vẫn không dám ngồi lên để vị."

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Người quá khinh thường hắn rồi, nếu phát sinh sự việc như vậy, Hoàn Huyền sẽ có cơ hội triển khai sở trường của hắn, là ám sát, khủng bố, hối lộ, phân hóa cùng đủ mọi thể loại thủ đoạn khác, khiến Bắc Phủ binh hoàn toàn tê liệt. Đến lúc đó, chỉ có một người có khả năng cứu vãn tình hình tuyệt vọng của Bắc Phủ binh, mà người đó lại là Lưu Dụ người."

Lưu Dụ nhất thời tắc họng không nói nên lời.

Đồ Phụng Tam nói: "Ta có một thỉnh cầu."

Lưu Dụ kinh ngạc hỏi: "Sao đột nhiên lại khách khí như vậy, tất cả đều là huynh đệ, nói cái gì cũng đều được cả."

Ánh mắt của Đồ Phụng Tam hướng ra Biên Hoang ở mặt bắc dòng Hoài Thủy, từng chữ từng chữ chậm rãi nói: "Có một ngày Lưu huynh trở thành người có quyền thế cao nhất tại Nam phương, xin đừng quên Biên Hoang tập, xin hãy để cho Hoang nhân được tiếp tục cuộc sống tự do của bọn họ."

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Người không ngờ lại nhận định rằng tương lai sẽ có một ngày ta hủy diệt Biên Hoang tập à? Điều này tuyệt đối không thể xảy ra."

Đồ Phụng Tam cười khò: "Ta không tranh luận vấn đề này với người, tóm lại sẽ có một ngày người hiểu rõ được vì sao ta lại có lời thỉnh cầu này. Giết Hoàn Huyền xong, ta tuyệt không có hứng thú quan cao lộc hậu, quyền thế địa vị gì cả, chỉ hy vọng có một chỗ trú thân, mà trên đời không có địa phương nào khác hợp với ta giống như Biên Hoang tập, ta hiện tại chính là đang tính toán cho tương lai đó. Tới rồi!"

Thành Thọ Dương đã xuất hiện ở trước mặt.

Đây không phải một tòa thành trì thông thường, mà là đại biểu cho vinh nhục thịnh suy của Hán tộc, đã trở thành tượng trưng của một vị đại danh tướng danh truyền thiên cổ - Tà Huyền.

Hồi 58

Hoang Thôn Quỷ Tung

Yến Phi đứng trên một triền núi hoang vu, trông về hướng Biên Hoang tập, chỉ có thể thấy vền vền một vài ánh đèn, cho thấy Biên Hoang tập đang ở vào tình huống không bình thường, địch nhân đang thấp thỏm chờ đợi phản kích của Hoang nhân, từ chủ động biến thành bị động.

Cũng tại triền núi cao này, Yến Phi đã cùng Tôn Ân lần đầu quyết chiến, chung cuộc không những thất bại mà còn bị ni Huệ Huy mang đi, sau đó lại chấn đoạn tâm mạch chàng rồi đem chôn dưới đất tránh để Tôn Ân tìm thấy. Nào hay lần thứ hai quyết chiến, ni Huệ Huy lại có liên can trực tiếp, kết quả đã không chịu nổi năng lượng lúc Tiên môn bị phong bế phát nổ, nên ngọc nát hương tan. Trái lại thương thế của bản thân chàng lại nhẹ nhất trong ba người.

Yến Phi, Tôn Ân và ni Huệ Huy hình thành một quan hệ vi diệu, thiếu mất người nào khẳng định cũng không thể làm tam bội hợp nhất để khai mở Tiên môn. Yến Phi ẩn ước cảm thấy trong đó thực sự hàm chứa đạo lý huyền diệu, lại không có cách nào để miêu tả cụ thể. Điều này phải chăng như ni Huệ Huy miệng vẫn hay nói là "Tiên duyên"?

Ôi!

Thiên Thiên! Hiện tại nếu như có nàng ở bên cạnh, thế giới này sẽ viên mãn vô khuyết. Nếu nàng ở bên cạnh ta, ta sẽ nói với nàng: "Đối với Yến Phi ta nàng chính là Tiên môn, chỉ có thông qua nàng ta mới có thể tiến vào Động Thiên Phúc Địa."

Bất quá giả thiết có một ngày ta nắm được pháp quyết khai mở Tiên môn, lại có thể cùng nàng tay trong tay rời đi thì nàng có muốn theo ta rời khỏi cái thế giới chứa đầy hận thù, cũng chứa đầy tình yêu này, đi tới một bến bờ khác để tiến vào Động Thiên Phúc Địa, cùng nhau trở thành một đôi thần tiên quyến thuộc hay không? Nghĩ tới đây, Yến Phi chạy xuống sườn núi hoang, lướt như bay về phía Biên Hoang tập, phong thái tiêu sái nhàn hạ.

Chàng rốt cuộc đã giải quyết được tâm ma, đem Tiên môn và Kỳ Thiên Thiên đánh đồng với nhau, lại tiến vào cảnh giới thai tức.

Cao Ngạn cười nói: "Đây chính là hành cung thứ bảy của ta".

Tay của Doãn Thanh Nhã sử một thủ pháp để thoát khỏi bàn tay gã, tức giận nói: "Tên tiểu tử này rất biết cách lợi dụng cơ hội để chiếm tiện nghi, ta..."

Cao Ngạn đưa ngón tay đặt trên môi, làm điệu bộ ngăn lời, thấp giọng đề tỉnh: "Không được lớn tiếng như vậy, ồn ào sẽ làm bọn họ biết được chúng ta lên tới nơi đây, chúng ta sẽ khó có một buổi tối an bình".

Doãn Thanh Nhã hạ giọng xuống không thể nhỏ hơn nữa thì thầm bên tai gã: "Nói chuyện thấp giọng có tác dụng gì? Nghe nói bọn họ có thể ngửi được sinh khí của người sống".

Cao Ngạn ngửi thấy hơi thở như hương lan của nàng, trong lòng ngọt lịm, cố ý làm ra vẻ nghe không rõ đưa tai đến sát đôi môi thơm của nàng, làm Doãn Thanh Nhã như bị điện giật vội dịch người ra một chút.

Cao Ngạn vui mừng khôn xiết, mở miệng thuyết giảng, đôi môi mở ra khép lại không phát ra thanh âm nào.

Doãn Thanh Nhã đã quên mất việc máng y, khẩn trương nói: "Người nói cái gì?"

Cao Ngạn đưa tay ôm lấy bờ vai đẹp của nàng, ghé sát đôi tai nhỏ trong suốt như ngọc, hít lấy hương khí thanh xuân thơm ngát đầy sức sống của nàng, tâm thần ngây ngất nói: "Ta nói cho nàng biết một bí mật, nói xong nàng sẽ không còn sợ hãi nữa".

Doãn Thanh Nhã để đôi môi gã tiến sát tai hoa, thân thể mềm mại khẽ run lên, chau mày kinh ngạc hỏi: "Là thứ bí mật gì?"

Cao Ngạn đưa ngón tay chỉ vào một phòng nguyên vẹn nằm sau căn nhà bị phá nát trước mặt, nói: "Nàng cần lưu tâm nghe ta nói đây! Hành cung như thế này, tại Biên Hoang ta có tổng cộng mười tám cái, đây là tòa thứ bảy, ở đó có một phòng ngủ sạch sẽ, chuyên để ta dùng lúc dừng chân, lại dán phù chú ngăn ác quỷ, chỉ cần không rời khỏi phòng, cam đoan nàng có thể ngủ một giấc ngon lành".

Doãn Thanh Nhã nói về không yên tâm: "Còn lũ thiện quỷ thì thế nào? Chúng nó không phải có thể tự do xuất nhập sao?"

Cao Ngạn thiếu chút nữa nghẹn lời, chỉ biết đáp liêu: "Quỷ thiện lương chỉ ở bên cạnh nhìn, tuyệt sẽ không quấy rối chúng ta. Nàng nếu như gọi to nhiều lần hai tiếng phu quân, để cho chúng nó hiểu được nàng là cô vợ bé bỏng của ta, chúng nó khẳng định sẽ không bước vào phòng nửa bước".

Doãn Thanh Nhã quay đầu lại nhìn y, nhờ chút ánh sáng của trăng sao, nhìn thấy được thần sắc say mê của y, tình ngộ nói về không đồng ý: "Người ôm thế đã đủ chưa?"

Cao Ngạn tùy cơ ứng biến: "Ta không muốn chiếm tiện nghi của nàng, đây là một loại pháp lực cao cường, là bí pháp do Thất lão đạo chuyên giúp người tróc quỷ truyền thụ riêng cho ta, gọi là sinh khí liên minh, chỉ cần nam nữ có tình cảm ôm ấp một nơi, sẽ làm ma quỷ không dám đến gần, ta chỉ là muốn tốt cho nàng thôi!".

Doãn Thanh Nhã hoài nghi: "Có chuyện này sao? Người lại lừa Thanh Nhã rồi?"

Cao Ngạn nói: "Nàng đã quên nơi này là Cao gia thôn rồi sao? Ta sao có thể ở trước mặt lịch đại tổ tông lừa thần gạt quỷ chứ?"

Doãn Thanh Nhã thoát ra khỏi tay y, tức giận nói: "Tên tiểu tử nhà người đến chuyện phản bội tổ tông cũng mang ra nói được? Ít nói lời thừa đi, chúng ta hãy đi tới thôi!".

Cao Ngạn hài lòng bảo: "Tiểu nương tử xin hãy theo vi phu".

Doãn Thanh Nhã nhất chỉ điểm vào lưng gã, làm gã đau nhói tận tâm can, nhưng vẫn thông thả chụp lấy cánh tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng, dẫn nàng cùng vòng ra sau căn nhà.

Trong khi Doãn Thanh Nhã đưa ánh mắt cảnh giác quét qua khu rừng thưa phía sau căn nhà, Cao Ngạn buông tay nàng ta ra, mở một cái cửa sổ đang đóng ra, nói: "Tiểu nương tử, mời vào".

Doãn Thanh Nhã không làm theo mà nói: "Người vào trước đi".

Cao Ngạn nói: "Nàng không sợ một mình lưu lại bên ngoài sao?"

Doãn Thanh Nhã không trả lời, như một làn khói đi vào phòng, Cao Ngạn cũng đi theo sau.

"Soạt"

Doãn Thanh Nhã đánh lửa thấp hỏa tập, giờ cao tay chiếu sáng cả gian phòng thấy có một chiếc giường, trong cái buồng nhỏ có một chiếc bàn và hai cái ghế, góc phòng có một chiếc hòm sắt. Gian phòng xem ra rất sạch sẽ, hiển nhiên thỉnh thoảng có người đến quét dọn.

Cao Ngạn vui vẻ nói: "Không lừa nàng đấy chứ! Chiếc giường đặt ở trong hòm sắt. Nàng xem vì phu này có biết bao biện pháp, đi theo ta tuyệt không phải khổ sở. Loại hành cung này ở Biên Hoang được thiết lập khắp nơi, chỉ có ta mới có thể nghĩ ra được, kiếm tiền là để muốn tìm được sự thoải mái. Đúng không?"

Doãn Thanh Nhã vẫn giờ hòa tập đứng ở giữa phòng, thần sắc bất thiện đáp: "Người đang lừa gạt ta".

Cao Ngạn mở hòm sắt, lấy ra một chiếc đèn lồng đặc chế, đi tới phía trước nàng ta, ngạc nhiên nói: "Ta gạt nàng ư?"

Doãn Thanh Nhã chu cái miệng nhỏ nhắn dần đổi hỏi: "Bùa chú dán ở nơi nào?"

Cao Ngạn điềm nhiên như không đáp: "Bùa chú có hai loại, một loại là hữu hình, một loại khác cao cấp hơn, là vô hình. Chỉ cần nàng lấy kiếm chỉ, hướng về mỗi cửa sổ vẽ ra bùa chú, lúc vẽ niệm xuất "úm ni ma ba không, nam mô a di đà phật, thái thượng lão quân mau mau theo lệnh", thì sẽ yểm được bùa chú tránh quỷ cao cấp nhất".

Doãn Thanh Nhã thấy gã ở bên vừa nói vừa hoa chân múa tay, lại lăm bầm niệm chú trong miệng. Nhịn không nổi, phì cười nói: "Đi mà gặp con quỷ đầu to của nhà ngươi, coi bọn cô nương là trẻ nít ba tuổi sao?"

Cao Ngạn nâng đèn lồng, hướng về phía cửa phòng đi tới.

Doãn Thanh Nhã bị dọa kinh hãi, hô: "Người đi đâu?"

Cao Ngạn dừng lại trước cửa, ra vẻ khó hiểu bảo: "Nàng không phải muốn ta đi gặp quỷ đầu to sao? Bọn chúng không được phép bước vào phòng nửa bước, ta chỉ có thể ra ngoài gặp chúng thôi".

Doãn Thanh Nhã phát run lên, dậm chân nói: "Mau trở lại với ta".

Cao Ngạn lại trở về trước mặt nàng ta, nói: "Tiểu nương tử mời thắp đèn, hoang dã tối kỵ đốt lửa, lúc lửa biến thành màu lam thì đó là lúc quỷ đến".

Doãn Thanh Nhã bị dọa liên châm lửa đốt đèn, lại đem hỏa tập tắt đi.

Cao Ngạn cầm đèn lồng đặt tại một góc, chỉ chiếu sáng một khoảng đất nhỏ, không để ánh đèn lộ ra bên ngoài nhà, bỗng nhiên biến căn phòng biến thành chỗ nương thân ấm áp và thoải mái.

Doãn Thanh Nhã lui đến mép giường ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: "Thôn này căn bản không có quỷ, người lại giả thủ đoạn chiếm tiện nghi của ta. Đúng không?"

Cao Ngạn đến bên cạnh cửa sổ, thò đầu ra ngoài bí mật dò xét, sau đó rung mình một cái, hoảng hốt rút đầu về, lại vội vàng đóng kín cửa sổ lại, chuyển thân qua bên cửa sổ nói: "Nguy hiểm thật. Ngoài cửa sổ mới có một con quỷ đi qua, đi đến bờ rừng phía sau chẳng biết làm cái gì. May mắn là tân phòng của chúng ta có vô hình lệnh phù cấp cao nhất bảo vệ, cho nên chúng ta đã biến thành vô hình, nó nhìn không thấy chúng ta".

Doãn Thanh Nhã tức giận: "Còn muốn giả thần giả quỷ, cho rằng ta là đứa ngốc sao".

Cao Ngạn cười hì hì đi vào bên cạnh nàng ta ngồi xuống, nói: "Không tin sao. Mời tiểu nương tử di giá ra xem".

Song chương của Doãn Thanh Nhã như hoa bay bướm lượn vòng ra vỗ vào huyết đạo sau lưng y, Cao Ngạn trúng chiêu toàn thân mềm nhũn, nằm lả ra giường, chỉ có tròng mắt nhìn.

Doãn Thanh Nhã bật dậy, tay chống nạnh đắc ý nói: "Người nghĩ rằng ta không có biện pháp đối phó với tiểu sắc quỷ nhà ngươi sao? Bỏn sự lớn nhất của người là nhân lúc người khác gặp nguy, đẩy đẩy kéo kéo, để lợi dụng ôm ấp, bây giờ xem người còn có pháp bảo gì không".

Cao Ngạn hai mắt xẹt ra thần sắc lo lắng, lại không ngừng đánh mắt ra hiệu đang có một nguy hiểm nào đó.

Doãn Thanh Nhã tức giận: "Người còn có thể nói được mà".

Cao Ngạn khàn giọng nói: "Chúng nó thấy nàng đối xử với ta như vậy, sẽ nghĩ là mưu sát thân phu, sẽ tiến tới vây lấy nàng".

Doãn Thanh Nhã cười nói: "Lại lời đuôi chồn ra rồi. Người không phải đã nói ác quỷ không thể bước vào phòng nửa bước sao?"

Cao Ngạn thở dài: "Ta có nói qua loại bùa này chỉ có thể cấm ác quỷ, thiện quỷ lại không bị ước thúc. Cái gọi là thiện ác chi phân, chỉ là trong lòng nghĩ đến chuyện ác hay việc thiện, chúng nó tiến đến cứu ta, đương nhiên là có hảo tâm làm chuyện tốt rồi".

Doãn Thanh Nhã tròn mắt xoay chuyển, đột nhiên rút ra đoản đao, nói: "Ta muốn giết chết ngươi".

Cao Ngạn tuy tay chân không thể động đậy, cảm xúc vẫn biểu thị đầy đủ, lộ ra thần sắc hồ đồ, lại bởi nửa người gã nằm trên giường, đôi chân vẫn chạm đất, vẻ mặt của gã phối hợp với tư thế càng thêm đặc biệt cổ quái.

Nói: "Nàng điên rồi sao?"

Doãn Thanh Nhã đợi hồi lâu, thu hồi đoản đao nói: "Quý ở nơi này sao? Vì sao không thấy liệt tổ liệt tông của người đến cứu người. Thiếu chút nữa làm người sợ hãi rồi.Ồ. Người nhìn gì vậy?"

Cao Ngạn đang tròn mắt, nhìn về cửa sổ phía sau nàng ta.

Doãn Thanh Nhã chuyển thân lại như gió lốc, còn chưa thấy rõ ràng, thì bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng kêu khóc thê lương.

Doãn Thanh Nhã mặt mày thất sắc, kinh hãi hô một tiếng "Quý", bay ngược về phía sau, lúi tới trên giường, trốn ở phía sau Cao Ngạn, nắm lấy đầu vai gã, dựng lên làm bìa đỡ.

Yến Phi đứng trên một cái gò ở tây nam Biên Hoang tập, lặng yên quan sát tình hình Biên Hoang tập.

Cả Biên Hoang tập chỉ có bốn cửa có treo đèn lồng, toàn tập chìm trong bóng tối, dưới bầu trời đầy sao, bầu không khí đầy vẻ thần bí quỷ dị.

Yến Phi tự hỏi bằng thân thủ của mình nếu muốn lên vào, là chuyện dễ như trở bàn tay. Huỳnh Dương cũng không thể làm khó nổi chàng, huống chi là Biên Hoang tập quen thuộc. Một ngày mười hai canh giờ địch nhân không thể phòng thủ đến mức giọt nước không lọt được, chỉ có thể ở bốn phòng trạm gác tại những yếu điểm chiến lược để đề phòng Hoang nhân với số lượng lớn tới xâm phạm, chứ không ngăn được dạng kiếm khách đơn độc như chàng.

Vấn đề là sau khi vào tập thì sẽ thế nào? Làm sao mới tìm được Ba Cáp Mã Tư để lấy cái mạng chó của hắn?

Nhìn Biên Hoang tập, trong lòng tuôn trào cảm giác kì dị. Toàn bộ trước mắt, phẳng phất như một vùng đất mơ ảo. Chàng cũng không phải lần đầu sinh ra cảm thụ nhân sinh như mộng, vấn đề là sau khi cảm ứng

được phía sau Tiên môn là một khoảng trời đất vô cùng vô tận, chàng lại không thể nhìn thế giới này với tâm trạng như trước đây, bởi vì chàng biết rõ hết thảy trước mắt, rất có thể chỉ là một trường xuân mộng giới hạn trong vòng sinh tử.

Yến Phi hoàn toàn không muốn lừa gạt bản thân mình, như ni Huệ Huy đã nói trong thâm tâm mỗi người đều ẩn giấu khát vọng truy tìm đạo lý siêu thoát sinh tử của Tiên môn, chỉ có điều càng tạo cho nhân thế đủ loại sự tình để lừa bịp mà thôi.

Động Thiên Phúc Địa đối với chàng có sức hấp dẫn vô cùng lớn. Sau khi xuyên qua Tiên môn, sẽ là cảnh giới gì?

Bất quá đã rõ ràng hơn dù cho Tiên môn bây giờ có khai mở trước mặt chàng, chàng vẫn sẽ không bước vào nửa bước. Bởi vì cuộc sống của chàng còn có điều luyến tiếc, đó là vì Kỷ Thiên Thiên, mọi thứ khác đều không quan trọng.

Đột nhiên, chàng tỉnh ngộ rằng tính mạng bản thân mình đang hòa với tình yêu cuồng nhiệt, thành quả lớn nhất của cuộc đời là tình yêu với Kỷ Thiên Thiên. Tiên môn đã trao một ý nghĩa khác cho tình yêu của chàng và Kỷ Thiên Thiên, nhưng cũng làm cho chàng càng yêu sâu đậm hơn, không chút hoài nghi.

Trong lòng chợt động. Yến Phi nhìn lại phía chân trời ở hướng đông bắc, trên bầu trời đầy sao một điểm đen đang lượn vòng hạ xuống từ trên cao không. Đó không phải là thiên nhân thần ứng của Khất Phục Quốc Nhân sao? Ý niệm trong đầu vừa phát ra, chàng đã theo phương hướng thiên nhân xuất hiện chạy tới. Khất Phục Quốc Nhân đến nơi này theo đuổi chuyện gì?

Doãn Thanh Nhã toàn thân phát run, chẳng còn nửa phần dáng vẻ của một cao thủ, ai mà nghĩ được nữ tử này trời không sợ đất không sợ, lại đi sợ ác quỷ.

Cao Ngạn chỉ là giả bộ dạng hù dọa nàng, chẳng ngờ được mãnh quỷ trong thôn hợp tác, phối hợp không chút sơ hở, lập tức liền bị dọa đến rằng đập vào nhau lập cập, muốn nhắc nhở nàng ta giải khai huyết đạo cho mình cũng làm không nổi.

Tiếng gào khóc lúc gần lúc xa, thỉnh thoảng kêu la vài tiếng, có lúc tại đầu thôn, đột nhiên lại ở cuối thôn, chẳng thể nghe rõ lũ quỷ kêu la chuyện gì.

Doãn Thanh Nhã run rẩy nói: "Ngàn vạn lần chớ nên trả lời chúng, chỉ trả lời một câu cũng sẽ bị chúng câu hồn phách đi".

Cao Ngạn còn miễn cưỡng không chế được ư? Khó khăn lắm mới nói được: "Sao không giải huyết đi".

Doãn Thanh Nhã hồn xiêu phách lạc nói: "Ta không thể vận kình".

Tiếng quỷ kêu đã hết, hồi phục lại sự an bình, nhưng cái loại cảm giác áp bức do mãnh quỷ đem tới, so với tiếng quỷ hu hu càng khiến người cảm thấy sợ hãi và mềm yếu.

Cao Ngạn nói: "Đã yên rồi. Trước hết hãy giải khai huyết đạo của ta, sau đó chúng ta chạy được xa bao nhiêu hay bấy nhiêu, vĩnh viễn không quay lại".

Doãn Thanh Nhã toàn thân run rẩy, kinh ngạc nói: "Người có thể nào chạy nhanh hơn mãnh quỷ? Tại nơi này ít nhất có bùa chú tránh quỷ, đi ra ngoài sao được?"

Cao Ngạn thống khổ thiếu chút nữa khóc to, đang muốn bỏ qua hết thảy nói cho nàng ta biết là không có bùa chú tránh quỷ gì, chẳng biết từ đâu ở phương xa truyền đến một tiếng kêu the thé.

Doãn Thanh Nhã ôm chặt lấy y, hoảng hốt nói: "Mãnh quỷ khác quay lại rồi. Bùa chú cao cấp nhất của người có chặn được mãnh quỷ đó không?"

Cao Ngạn định thần trở lại, tiếng kêu the thé đó khẳng định do người sống phát ra, thật ra là chuyện gì?

Vội vàng đáp: "Ta phải về lại vài đạo bùa, mau giải khai huyết đạo của ta".

Doãn Thanh Nhã hỗn hển nửa ngày, chậm chậm buông gã ra, sau đó liên tục vỗ chưởng lên lưng y.

Cao Ngạn cả người lỏng ra, sau khi co duỗi tay chân, không chút do dự nhảy xuống giường.

Doãn Thanh Nhã chấn động hỏi: "Người đi đâu?"

Cao Ngạn trước cầm đèn lồng thổi tắt đi, sau đó biểu diễn bản sắc của kẻ săn tin, đến mỗi cửa sổ ngó bên ngoài, cuối cùng trở lại bên nàg ta, nói: "Ta có dự cảm bất tường, tẩu vi thượng sách".

Doãn Thanh Nhã vội kéo tay y, nói: "Người không phải muốn vẽ bùa niệm chú sao? Ta tuyệt sẽ không theo người đi tìm cái chết đâu".

Cao Ngạn cười khò nói: "Quý có rất nhiều loại, theo ta thấy bên ngoài đó chỉ là hồ đồ quý, nếu không đã đến chúng ta lấy mạng, chúng ta chạy thì chúng nó cũng không biết đâu".

Doãn Thanh Nhã nói về bán tín bán nghi: "Người chỉ nghe thanh âm thì đã biết đối phương là hồ đồ quý sao?"

Cao Ngạn cứng miệng chống đỡ: "Ta đương nhiên nhận ra được thanh âm của tổ tông ta, chúng nó đều là quý rất hồ đồ".

Doãn Thanh Nhã nhíu mày: "Từ khi nào người nhận ra được chúng nó là tổ tông của người, ta bây giờ sẽ không hại người, lưu lại nơi này thì có vấn đề gì chứ?"

Cao Ngạn lập tức á khẩu không nói được.

Doãn Thanh Nhã hoang mang dao động nói: "Ta hiểu rồi. Quý dữ bên ngoài căn bản không có quan hệ thân thích với người, cho nên người sợ hãi như vậy".

Cao Ngạn vội đáp: "Đúng. Đúng là như vậy. Nàng thật là thông minh".

Tiếng quý kêu lại vang lên, lần này đến từ sâu trong rừng phía sau nhà, cách phòng bọn họ giấu mình không đến nửa dặm, giọng the thé khó nghe, duy trì trong vài hơi, như xa như gần.

Doãn Thanh Nhã ngẩn ngơ: "Tựa hồ là người sống vậy".

Cao Ngạn trầm giọng nói: "Chúng ta gặp phải bọn giang hồ bí mật hội họp, bọn chúng lên tiếng để gọi nhau đây".

Biết là người sống, Doãn Thanh Nhã lập tức hồi phục lại thần khí, nói: "Hà. Thiếu chút nữa dọa ta sợ chết khiếp, con bà nó! Để ta ra ngoài cho bọn chúng mỗi người một trận".

Cao Ngạn nói: "Nàng đã quên qui củ giang hồ là không quản tới việc không quan hệ tới mình rồi sao? "

Doãn Thanh Nhã mắg: "Đồ quý nhát gan".

Cao Ngạn thất thanh hỏi: "Can đảm của nàng lớn lắm sao? "

Doãn Thanh Nhã trừng trừng véo tay gã một cái, cảnh cáo: "Chuyện đêm nay, không được phép nói cho bất cứ kẻ nào, nếu không bọn cô nương sẽ giết người diệt khẩu".

Cao Ngạn đau đến rơi nước mắt, lại không thể la lên, trong lòng lại thấy ngọt lịm như mật, loại tư vị này, chỉ có bản thân gã biết được.

Doãn Thanh Nhã đến sát bên tai gã nói: "Lại có người đến. Công phu cũng không tồi".

Cao Ngạn thầm nghĩ nếu không tài giỏi ai dám trà trộn tới Biên Hoang ?

Phật Tàng Chi Bí

Yến Phi từ sau một đồng loạn thạch chạy đến, nhìn thấy hình bóng của một dạ hành nhân mặc hắc y đang dần xa, trong lòng sinh ra cảm giác như đã từng quen biết, sau đó trong tâm hiện lên dáng vẻ hung hãn của Hách Liên Bột Bột.

Thật không ngờ lại là Hách Liên Bột Bột! Địa vị của hắn trong liên quân Biên Hoang tập tụy dưới Diêu Hưng, nhưng lại ở trên Tông Chính Lương. Một người như vậy, xuất hiện lén lút tại Biên Hoang tập, chắc chắn là đang làm chuyện không được quang minh.

Nếu hắn muốn đi gặp Khất Phục Quốc Nhân đương nhiên không muốn để ai biết được.

Yến Phi cảm thấy đã chọn nơi thật thích hợp vì hiện giờ chỉ có cách tìm chuyện kích thích để làm mới có thể khiến chàng hoà nhập vào nhân gian trở lại, và trước mắt đang là một chuyện rất kích thích.

Những ý niệm này vừa loé lên trong đầu Yến Phi thì thân ảnh đã liền lướt theo phía sau Hách Liên Bột Bột, chàng đã quay lại với thế giới này đang bị tuyết trắng bao phủ, hướng về u cốc nơi thiên nhân thần ưng đang lượn vòng.

Lưu Dụ ngồi ở bờ tây Phì Thủy, ngơ ngẩn nhìn con sông nơi Tạ Huyền đánh bại Phù Kiên danh lừng thiên hạ, sau lưng là thành Thọ Dương.

Lần trước gã đến Thọ Dương vào lúc Biên Hoang tập bị thất thủ lần thứ hai, với Giang Văn Thanh là bạn đồng hành. Lúc ấy gã đã hết sức không phải đối với Tạ gia, cảm giác hổ thẹn vì đã phụ lòng hậu ái của Tạ Huyền đã làm gã phải xấu hổ khi nhìn dòng Phì Thủy.

Bây giờ là thời điểm sau khi đã đại thắng, việc kiến lập được địa vị thống soái của gã trong lòng của Hoang nhân càng thêm trọng yếu cho việc xây dựng cơ sở để phản công của Biên Hoang tập.

Gã phải hết sức mau chóng xâm nhập thành Thọ Dương, trực tiếp đến phủ Thái Thú gặp Hồ Bân để thương lượng những việc trọng yếu. Huỳnh Dương đã không làm khó được Yến Phi xuất nhập, muốn tiến vào Thọ Dương phòng vệ vốn kém xa Huỳnh Dương là điều nằm trong khả năng của gã, đồng thời có thể hiển thị với Hồ Bân rằng gã có bản lĩnh muốn đến muốn đi tùy tiện.

Thuyền đội của Giang Văn Thanh sẽ nhân lúc đêm tối lướt qua khúc sông Thọ Dương, đến Dĩnh Khẩu chặn thuyền lương của Lương Hồ bang. Vì Hồ Bân đã phụng lệnh Lưu Lao Chi không còn phong tỏa Hoài Thủy, để cho Lương Hồ bang đi qua, nên không có vấn đề gì về mặt này.

Gã đến tìm Hồ Bân, chẳng những muốn mời Hồ Bân âm thầm xuất lực để đường vận chuyển lương thực của bọn họ có thể duy trì thông suốt, mà còn muốn thuyết phục y toàn lực hỗ trợ gã đối kháng với Lưu Lao Chi.

Nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi hiện lên ngọc dung của Giang Văn Thanh.

Ồi!

Không thể phủ nhận Giang Văn Thanh là một mỹ nữ động lòng người, có tài hoa và năng lực phi thường, thái độ đối với bản thân gã lại không đơn giản chỉ là cộng sự hợp tác, bọn họ từng hỗ trợ nhau chạy trốn, vào sinh ra tử. Nhưng vì sao nàng không thể làm gã động tâm như Vương Đạm Chân?

Hiện tại vì sự đã kích tàn khốc của Vương Đạm Chân, lòng gã đối với việc nam nữ càng như nước lạnh, có một cảm giác bi thương vô cùng.

Vương Đạm Chân bây giờ chắc đã tới Giang Lăng, Hoàn Huyền sẽ đối đãi như thế nào với nàng?

Nghĩ đến điều này, gã nhảy dựng lên, hướng về phía Thọ Dương chạy đến. Bộc hành lý của gã có công cụ leo thành, có thể giúp gã vượt qua thành cao của Thọ Dương lên vào trong thành.

Vì cảm giác bất lực và bi phẫn nảy sinh do việc nghĩ đến Vương Đạm Chân, gã không thể để bản thân mình nhàn hạ được.

Gã chẳng những muốn phản công Biên Hoang tập mà còn muốn tiếp quản Bắc Phủ binh cho tới thời khắc giết được Hoàn Huyền. Con đường tương lai dài dằng dặc và gian khổ, nhưng gã chịu đựng được, bởi gã không còn cách nào khác tốt hơn và cũng chẳng có đường lui.

"Bình"

Âm thanh do cửa chính bị người dùng chưởng lực chấn vỡ truyền đến tai hai người, Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã trong bóng tối nhìn nhau, đồng thời đề cao giới bị.

Có người đã tiến vào đến trước căn nhà, chỉ cách bọn họ một khoảng sân. Chỉ cần đối phương theo lệ thường tra xét toàn bộ các phòng sẽ phát hiện được bọn họ.

Doãn Thanh Nhã nói sát bên tai Cao Ngạn: "Chưởng lực âm nhu của người này khiến người ta giật mình".

Cao Ngạn trong lòng cũng đồng ý, âm hưởng lúc đầu tịnh không mãnh liệt, cửa gỗ lại không chịu nổi hóa thành mảnh vụn, tựa như chỉ vuốt nhẹ một cái mà cửa gỗ đã chịu đựng không nổi. Những người này hiển nhiên không phải là kẻ tầm thường. Doãn Thanh Nhã võ công tuy cao, nhưng đối phương lại người đông thể mạnh. Gã không khỏi lấy tay chỉ cửa sổ, hỏi nàng ta có nên theo cửa sổ rồi đi hay không.

Doãn Thanh Nhã vẫn chưa kịp đáp lại y đã có tiếng gió từ xa tới gần. Có người xẹt qua ngoài cửa sổ, vòng qua căn phòng đi về phía trước.

Đột nhiên nghe thanh âm của năm, sáu người cùng kêu lên: "Bái kiến tiểu thư".

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã đều giật mình, bọn vừa lên tiếng vấn an có cả nam lẫn nữ, chỉ thấy chúng đến thôn này vô thanh vô tức cũng đủ biết ai cũng có thân thủ cao minh, không phải nhân vật giang hồ thông thường.

Cao thủ như vậy muốn tìm một người đã không dễ dàng, huống chi lại có đến năm, sáu người. Kẻ được xưng là tiểu thư, địa vị võ công đương nhiên phải cao hơn bọn chúng.

Hai người nghĩ đến nát óc, cũng không thể nghĩ ra được bọn chúng là thần thánh phương nào.

Lúc này bọn họ lại không muốn rời đi.

Một thanh âm nữ tử âm nhu dễ nghe nói: "Các người lưu ám ký muốn gặp ta, thật ra là vì chuyện gì? Các người không phải ở cùng một chỗ với Phật nương sao?"

Cao Ngạn chấn động trong lòng, hiểu được kẻ vừa nói là thần thánh phương nào. Phật nương đương nhiên là ni Huệ Huy, những kẻ này là dư nghiệt của Di Lặc giáo, kẻ được xưng là tiểu thư chính là Sở Vô Hạ, kẻ đã giết chết Mạn Diệu. Trong lòng gã không khỏi cảm thấy kỳ quái, thật ra đã xảy ra chuyện gì?

Thanh âm một nữ tử khác nói: "Tiểu thư xin cho phép Kiều Lâm báo lên tường tận, Phật nương soái lĩnh bọn thuộc hạ đuổi bắt Yến Phi, phát giác kẻ giữ Tâm bội lại là Tống Bi Phong và đã mấy lần bị y dùng xảo kế thoát được, cuối cùng đuổi tới mặt đông nam Biên Hoang tập, đến Ngọa Phật tự trong Bạch Vân sơn bờ phía đông Dĩnh Thủy thì Phật nương đã mất đi cảm ứng với Tâm bội".

Một thanh âm nam tử khác nói tiếp: "Thần tình của Phật nương lúc ấy rất cổ quái, lại không lý gì đến chuyện truy đuổi, ngồi yên không nói gì, sau thời gian gần nửa nén nhang Phật nương đứng lên tuyên bố giải tán Di Lặc giáo, bắt chúng tôi lập tức rời khỏi".

Tên còn lại tiếp theo: "Phật nương thần tình kiên quyết, cũng không giải thích vì sao có quyết định như thế, chúng tôi không dám trái lại ý chỉ của người, chỉ còn cách trước tiên rời khỏi Bạch Vân sơn, đến gần đó để thương lượng với hy vọng Phật nương sẽ hồi tâm chuyển ý gọi chúng tôi trở lại."

Cao Ngạn ghé sát tai Doãn Thanh Nhã nói nhỏ: "Là Sở Vô Hạ của Di Lặc giáo và Tứ đại kim cương, hai kẻ còn lại chắc là Trúc Lô Âm và Diệu Âm ni cô của Minh Nhật tự ở Kiến Khang".

Thân thể mềm mại của Doãn Thanh Nhã khẽ run, rõ ràng trong lòng chấn động. Đối với Tứ đại kim cương nàng ta hoặc giả không rõ ràng lắm, nhưng Sở Vô Hạ lợi hại như thế nào nàng ta đã từng tự mắt mình mục kích, chỉ đỡ được hai chiêu. Cao Ngạn thừa cơ giả diễn hưởng phúc, lấy tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng ta, ở giữa lúc hung hiểm như vậy còn ra sức cảm nhận tư vị ôn nhu kiều diễm thơm ngát đến mê người của mỹ nữ trong lòng.

Doãn Thanh Nhã nhẹ cầu một cái lên bàn tay đang tác quái của y, lại không gỡ tay y ra. Cái kiểu lửng lơ này, tựa như là sắc thái ngằm đồng ý làm động lòng người, thiếu chút nữa làm con tim Cao Ngạn tan chảy ra.

Sở Vô Hạ lãnh đạm nói: "Di Lặc giáo sớm đã không còn rồi".

Đến lượt thanh âm nữ tử của Diệu Âm nói: "Chúng tôi khổ sở chờ đợi từ sáng sớm đến đêm khuya, sau đó đã xảy ra một chuyện kỳ quái phi thường, ở Ngọa Phật tự tại Bạch Vân sơn truyền đến một tiếng nổ cực lớn, bạch quang phóng lên cao, ánh sáng chiếu đến hơn mười dặm, lúc ấy trời quang đãng không khí trong lành lại không có sấm sét, hiện tượng dị thường như thế chúng tôi chưa từng thấy qua".

Sở Vô Hạ trầm giọng nói: "Có việc này sao".

Một giọng nam già dặn nói: "Mỗi câu của Diệu Âm đều là thật, không có một chữ giả tạo".

Sở Vô Hạ nói: "Địch Hán người nói đi".

Cao Ngạn thầm nghĩ một là Sở Vô Hạ với Địch Hán có quan hệ khá tốt, hoặc là giữa mọi người thì Địch Hán có điều trung thực hơn, cho nên Sở Vô Hạ chỉ định Địch Hán nói. Xem như thế thì giữa người của Di Lặc giáo họ lại hoàn toàn không tín nhiệm nhau, trước kia còn dựa vào lòng tin đối với Trúc Pháp Khánh nên mọi người đoàn kết cùng chung tín ngưỡng, bây giờ thì hoàn toàn là một lũ mưu ma chước quỷ kết hợp lại vì lợi ích riêng mà thôi.

Eo lưng của Doãn Thanh Nhã mềm mại và nhỏ nhắn, không khỏi khiến gã nhớ tới tình cảnh lúc gã được xoa cái bụng nhỏ nhắn của nàng.

Tiểu tinh linh xinh đẹp tựa hồ đã quen với việc thừa cơ hội chiếm tiện nghi của gã, lại có vẻ rất thích thú.

Địch Hán hắng giọng đáp: "Lúc ấy chúng tôi ở bờ đông Dĩnh Thủy, cách Bạch Vân sơn có đến năm mươi dặm. Sau khi chúng tôi bỏ đi xa như vậy mới dám tụ tập lại, vì sợ Phật nương nhìn thấy lại không hài lòng, ôi!".

Sở Vô Hạ không vui nói: "Không cần nói những lời thừa, Ngọa Phật tự thật ra đã phát sinh chuyện quái quỷ gì?"

Địch Hán đáp: "Chúng tôi lập tức chạy tới Bạch Vân sơn, đến đó thì trời đã sáng, gặp bọn Diêu Hưng và Tông Chính Lương dẫn người đi đến Bạch Vân sơn, bèn đợi bọn chúng rời khỏi mới đến Ngọa Phật tự".

Kiều Lâm nói tiếp: "Lúc ấy mới biết Ngọa Phật tự đã biến mất vô tăm tích".

Sở Vô Hạ thất thanh: "Cái gì?"

Địch Hán nói: "Chỗ của Ngọa Phật tự chỉ còn sót lại một cái hố lớn rộng khoảng hơn mười trượng, sâu tới vài trượng, Ngọa Phật tự và cây cối chung quanh đã hóa thành tro bụi, lúc đó chúng tôi mọi người đều ngơ ngác, không dám tin".

Sở Vô Hạ hỏi: "Còn Phật nương?"

Diệu Âm đáp: "Chúng tôi chỉ tìm được chiếc phát trần gãy của Phật nương, Phật nương lại biến mất không thấy đâu, sợ là lạnh ít dữ nhiều".

Bốn phía tức thì lặng ngắt như tờ.

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã nghe thấy cũng kinh nghi bất định.

Sau một hồi lâu, Sở Vô Hạ nói: "Nếu như Phật nương tìm được Tâm bội, phá giải được câu đố từ thời thiên cổ của Động Thiên bội, đã thành công làm tam bội hợp nhất thì sao?"

Một giọng nam lớn tuổi đáp: "Nếu như thế thì tam bội hợp nhất chẳng những không hiển lộ Động Thiên Phúc Địa, mà ngược lại là tai họa làm Phật nương hóa thành tro bụi".

Sở Vô Hạ nói: "Trừ phi tìm được Phật nương, nếu không chân tướng của việc này sẽ trở thành một vấn đề kỳ lạ." Ngừng một lát thì lại nói tiếp: "Tốt lắm. Các người làm sao lại tìm được ta? Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì".

Diệu Âm nói: "Chúng tôi muốn mời tiểu thư tiếp tục lãnh đạo chúng tôi, chấn hưng Di Lạc giáo".

Sở Vô Hạ phát ra một trận cười lạnh, sau đó nói giọng bi thương: "Các người trong lòng thật sự nghĩ như vậy sao?"

Kiều Lâm thở dài một hơi, nói: "Nhiều năm qua, chúng tôi đối với Phật gia ăn không ngon ngủ không yên, vì Di Lạc giáo tận tâm tận lực, giờ đột nhiên trở nên trắng tay nên hy vọng tiểu thư đoái hoài đến chúng tôi, chia cho chúng tôi hưởng ít bảo vật giấu trong Phật tàng".

Doãn Thanh Nhã nói bên tai Cao Ngạn: "Con quỷ nghèo xác xơ kia. Cơ hội phát tài của ngươi đến rồi".

Cao Ngạn vội nói: "Là cơ hội của chúng ta chứ."

Phía trước bỗng yên tĩnh đến mức nghe được tiếng kim rơi.

"Choeng".

Tiếng rút kiếm vang lên.

Hồi 60

Tai Di Trình Tường

Bất luận kiếm pháp Sở Vô Hạ lợi hại thế nào, cho dù đã được hết chân truyền của Trúc Pháp Khánh và ni Huệ Huy, cũng không thể với sức một người lại đồng thời ứng phó được Tứ Đại Kim Cương của Di Lạc Giáo. Huống chi còn có Trúc Lô Âm và Diệu Âm hai nhân vật tiếng tăm tại Kiến Khang. Sáu người này lại đều có chuẩn bị mà đến, rõ ràng nếu Sở Vô Hạ dám lớn mật cự tuyệt không nói ra bí mật của Phật Tàng họ sẽ liên thủ vây công, bắt giữ và bức bách thị nói ra.

Ai ngờ khi kiếm vừa ra khỏi vỏ, bọn Trúc Lô Âm sáu người lập tức bốn bề hô hoán kinh sợ, rơi vào tình trạng khùng hoảng hỗn loạn. Cao Ngạn cùng Doãn Thanh Nhã đang nấp trong gian phòng đằng sau nghe được đối mặt ngó nhau, không rõ thế nào.

"Á!"

Một tiếng rú thảm thiết, phá tan sự yên lặng của hoang thôn, che lấp cả tiếng hô hoán và binh khí giao tranh.

Liên theo đó là tiếng đau đớn rên rỉ cùng tiếng quát tháo giận dữ. Hiển nhiên bên phía Tứ Đại Kim Cương gần như không còn sức hoàn thủ và đang ở vào thế tuyệt đối hạ phong.

Cao Ngạn nhận ra được thanh âm thê thảm kêu lên trước khi chết chính là của lão già có võ công cao nhất trong bọn chúng. Y đã trở thành kẻ địch đầu tiên mà Sở Vô Hạ phải thanh trừ, nên dù nhiều người có mặt ở đó y lại lập tức táng mệnh làm cho người ta không cách nào tin được. Gã ghé sát vào bên tai Doãn Thanh Nhã nói: "Lão già này xong rồi!"

Doãn Thanh Nhã mặt hoa thất sắc: "Làm sao lại như thế được chứ?" Lại một tiếng rú thảm thiết truyền đến, tiếp theo là thanh âm của thân người bị ném vào tường, sau đó rơi xuống đất, âm thanh xương gãy thịt nát thật đáng sợ.

Cao Ngạn tiếp tục nói vào tai Doãn Thanh Nhã: "Sở yêu nữ đã dùng thủ đoạn tồi bại gì rồi."

Tiếng va chạm binh khí chợt ngừng, chỉ còn lại tiếng thở gấp của bốn người, hiển nhiên là chỉ trong cuộc huyết chiến ngắn ngủi bọn họ đã dùng tận sức lực, nếu không đã không phát ra hơi thở gấp gáp trầm trọng đến thế.

Sở Vô Hạ yêu kiều cười nói: "Bọn người mặt lớn che trời, to gan dám tìm ta đòi báu vật, hóa ra ta thiếu nợ các người sao?"

Bỗng có âm thanh phá cửa sổ truyền đến, đồng thời lại vang lên tiếng kinh khí xé gió, ngay sau đó là có tiếng nặng nề rơi xuống đất. Chắc là có người phá cửa sổ chạy trốn, nhưng đã bị trúng một chưởng cách không của Sở Vô Hạ, tuyệt mệnh và rơi xuống bên ngoài khu nhà.

Tiếng Diệu Âm run run miễn cưỡng hô: "Sở Vô Hạ người ác độc lắm, lại giở thủ đoạn trên bắc đèn."

Sở Vô Hạ cười nói: "Diệu Âm người không phải ngày đầu tiên lẫn lộn trong chốn giang hồ lại nói ra những lời buồn cười như vậy sao? Không ngờ à! Chết độc ta dùng là "Vạn Niên Mê" của Đại Sư Vô Tâm Tử đời Hán, đốt lên không sắc không mùi. A! Thật ra ta vốn là định dùng để đối phó Yến Phi, nhưng hiện tại lại không thể không dùng lên người các người, thật lãng phí bảo vật. Người nói đi, có phải là các người đáng tội chết vạn lần không?"

Đôi môi nhỏ nhắn của Doãn Thanh Nhã dính sát vào lỗ tai Cao Ngạn nói: "Chúng ta đi!"

Đổi lại lúc bình thường Cao Ngạn đã nhân cơ hội này hôn nàng một cái, nhưng lúc này gã lại hoàn toàn mất đi tâm tình, hỏi: "Nàng đánh không lại cô ta sao?"

Doãn Thanh Nhã lắc đầu.

Kiều Lâm hỏn hển nói: "Bọn ta biết tội rồi, mong tiểu thư niệm tình vì bọn ta luôn luôn tận tâm tận sức với Phật gia và Phật nương làm việc, buông tha cho bọn ta. Bọn ta có thể thề, vĩnh viễn sẽ không đề cập đến chuyện Phật Tăng."

Địch Hán tiếp lời nói: "Tiểu thư biết rõ Địch Hán ta đối với người thật trung thành, chỉ cần tiểu thư khẳng khái buông tha ta, Địch Hán nguyện ý theo hầu tiểu thư."

Kiều Lâm và Diệu Âm quát lên cùng một lúc, bắt mắt Địch Hán chỉ vì bản thân cầu xin, bán đứng bọn họ.

Sở Vô Hạ đã hoàn toàn khống chế cục diện, cười nhạt nói: "Thật sự người đối với ta trung tâm cần cần à? Ta chỉ thấy người có hứng thú đối với thân thể của ta thôi. Hừ! Lấy lòng ta vô ích, người nghĩ tới đêm nay ta mới muốn giết người sao?"

Địch Hán quát lên giận dữ, tiếng binh khí nổi lên.

Sở Vô Hạ cười một tràng yêu kiều, tiếp theo là tiếng binh khí rơi xuống đất, Địch Hán lao đảo lùi lại, mỗi bước hấn đạp trên mặt đất đều trầm trọng như dội vào trong tâm khảm Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã đang ở gần đó.

Doãn Thanh Nhã kéo mạnh tay áo Cao Ngạn.

Cao Ngạn thấp giọng nói: "An toàn nhất là ở lại đây."

Tiếng kêu thảm thiết của Địch Hán truyền đến.

Sở Vô Hạ làm như không có chuyện gì, thản nhiên: "Ngu xuẩn! Sao không thử nói thêm tiếp tục cầu xin ta tha

thứ, nói không chừng ta sẽ mềm lòng buông tha cho người."

Đang! Đang!

Hai món binh khí lần lượt rơi xuống đất, Kiều Lâm và Diệu Âm hai người đã không còn ý chí để phản kháng và muốn van xin tha mạng.

Cao Ngạn thầm nghĩ đàn bà độc ác tàn nhẫn thế này gã lần đầu tiên nhìn thấy, nếu như bị nàng phát hiện ra bọn họ, chắc chắn gã và Doãn Thanh Nhã sẽ thành một đôi đồng mệnh uyên ương chết cùng năm, cùng tháng, cùng đêm.

Kiều Lâm hỗn hển nói: "Bọn ta đã phục, mặc cho tiểu thư xử trí."

Diệu Âm cũng van xin nói: "Xin tiểu thư đại phát từ bi, xin hãy vì đồng là thân phận nữ nhân, bỏ qua một lần."

Sở Vô Hạ ôn nhu nói: "Đúng! Coi như mọi người đồng là thân phận nữ nhân, vậy để ta nói cho hai vị một bí mật, thật ra Sở Vô Hạ ta vốn không biết Phật Tàng ở nơi nào."

Nhất thời Kiều Lâm và Diệu Âm đều nói không ra lời.

Sở Vô Hạ tiếp tục nói: "Căn bản Phật Gia không có coi ta như là con gái y, chỉ là nhìn thấy căn cốt của ta, muốn đem ta bồi dưỡng thành công cụ hữu ích. Y cũng chưa từng bao giờ yêu thương ta, chỉ là mê luyến người đàn bà đó, luôn chỉ có y và nữ nhân đó. Chỉ biết rằng nhiều năm lại đây từ các chùa lớn ở phương Bắc, cướp bóc vơ vét trên châu bảo ngọc mang về để ở nơi ấy. Các người rõ ràng chưa?"

Diệu Âm đáp ứng: "Đã là như thế! Vì sao tiểu thư không sớm nói cho rõ ràng chứ?"

Sở Vô Hạ nói: "Các người sẽ tin tưởng sao? Ta nhìn thấy ám ký các người gọi ta, mới biết được các người chỉ vì Phật Tàng mang lòng bất lương. Bất luận ta nói thế nào cũng sẽ ra tay ép ta, lựa chọn duy nhất của ta là tiên phát chế nhân, giết chết toàn bộ các người, chết là xong hết."

Kiều Lâm nói: "Nguyên lai như thế, bây giờ chân tướng đã được rõ ràng, chúng ta sẽ không dám phiền nhiễu tiểu thư nữa."

Sở Vô Hạ nhàn nhạt nói: "Người nghĩ rằng ta sẽ lưu lại hai cái mầm tai họa các người sao?"

Có tiếng xé gió vang lên, rõ ràng hai thị thấy tình huống bất ổn, tận hết sức lực cuối cùng chia nhau chạy trốn.

Đồng thời âm thanh thảm thiết vang lên, sau đó trầm lặng trở lại.

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã trốn ở bên trong, ngay cả đầu ngón tay cũng không dám động đậy, nguyện vọng duy nhất trong lòng là mong Sở Vô Hạ mau chóng bỏ đi.

Lưu Dụ gõ nhẹ cửa sổ, từ trong phòng vẫn còn ánh đèn truyền ra âm thanh của Hồ Bân hỏi: "Ai?"

Lưu Dụ đã sớm quan sát tình thế chung quanh, biết là không có vệ sĩ ở gần đó, đáp lời: "Là ta! Lưu Dụ."

Cửa sổ "két" một tiếng và mở ra, hai người bốn mắt giao nhau, Hồ Bân nói: "Mau vào đây!"

Lưu Dụ xuyên qua cửa sổ vào phòng.

Hồ Bân nhìn gã đến một góc ngồi xuống, vui mừng nói: "Ta đang lo lắng cho người, sợ người cùng Hoang nhân lẫn lộn một chỗ, khó tránh thoát kiếp số."

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Đúng là đã có thêm một người khó tránh khỏi kiếp số, ta lúc này lại đây là muốn thỉnh lão ca người âm thầm ra sức, giúp chúng ta thu phục Biên Hoang Tập."

Thần tình Hồ Bân hiện ra ngạc nhiên như không tin nổi, thất thanh nói: "Các người đã đánh vỡ liên quân của

Kinh Châu và Lương Hồ Bang rồi sao?"

Lưu Dụ lúc này lại một lần nữa cảm nhận được ảnh hưởng của cuộc đại thắng cho dù trong đó có bao nhiêu phần may mắn đi nữa, nhưng vì bản thân đã thành người kế thừa địa vị Tạ Huyền, gã phải từ chiến công mà lập danh.

Gã nhàn nhạt nói: "Trong ba mươi chiếc thuyền của Hác Trường Hanh chỉ có bảy chiếc chạy thoát. Kỵ binh Kinh Châu do Hoàn Vỹ chỉ huy phải vứt bỏ vũ khí áo giáp mà chạy, bị chúng ta cướp mất hơn ba nghìn thớt chiến mã và một số lớn lương thực. Bên ta tử trận không tới trăm người, qua trận này, ta thấy trong thời gian ngắn Hoàn Huyền không thể nào tấn công bọn ta với quy mô lớn được."

Hồ Bân tròn to mắt nói: "Các người làm sao mà thực hiện được vậy?"

Lưu Dụ đem tình hình lúc đó kể ra rồi nói: "Chúng ta đấu trí không đấu lực. Một việc người nên biết đó là ta đã bị ép phải lập quân lệnh trạng!"

Hồ Bân hiển nhiên tâm tình chao động vẫn chưa hồi phục trở lại, thở gấp mấy hơi, gật đầu đáp: "Lưu Lao Chi thật đã quá phận, rõ ràng là muốn khu trục người ra khỏi Bắc Phủ Bình. Bất quá, theo như tình huống phát triển bây giờ, khó có thể như sở nguyện của y."

Dừng chút tiếp tục nói: "Phải người muốn ta vì người phong tỏa Dĩnh Khẩu không?"

Lưu Dụ ung dung nói: "Về mặt này Lưu Lao Chi tự có chủ trương, sau khi nhận được mệnh lệnh của y rồi chấp hành cũng chưa muộn."

Hồ Bân giật bắn lên nói: "Ý tứ người là"

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Như ta sở liệu không sai, Hà Khiêm đã táng mệnh trong tay Tư Mã Đạo Tử, nên Lưu Lao Chi chắc sẽ quay đầu theo đội ngũ Tư Mã Đạo Tử, phản lại Hoàn Huyền và Vương Cung."

Hồ Bân biến sắc nói: "Có thể nào?"

Lưu Dụ nói: "Sự thật sẽ chứng minh suy đoán của ta đúng hay là sai, và điều này sẽ phát sinh nội trong mười ngày hay nửa tháng thôi."

Hồ Bân hít sâu một hơi, đè tâm tình kích động xuống: "Bất luận người muốn ta hỗ trợ như thế nào, ta cũng sẽ hết sức mà làm."

Lưu Dụ hiểu được tâm tình y, Hồ Bân cũng giống như những người khác ở Bắc Phủ Bình, tâm tình đối với Lưu Lao Chi sinh ra thất vọng, mà bản thân gã nhận được sự ủng hộ trong lòng bọn họ thành người thừa kế Tạ Huyền. Hồ Bân hiểu được quan hệ giữa gã và Tạ Huyền sớm hơn bất luận người nào, nói như thế coi như y đã chọn đứng về phía gã, cho dù phải công nhiên đối kháng Lưu Lao Chi cũng mặc.

Lưu Dụ nói: "Bọn ta sẽ tập kết binh lực ở tiểu hồ trên một nhánh sông cách Dĩnh Khẩu không xa, hiệu triệu Hoang nhân tụ nghĩa, chuẩn bị đại phản công Biên Hoang Tập. Chỉ cần bảo đảm đường vận lương của chúng ta được thông suốt, ta nắm chắc nội trong vài tháng ngắn ngủi sẽ quang phục Biên Hoang Tập. Chỉ cần Biên Hoang Tập trở về tay Hoang nhân, đã thông Nam Bắc mạch khí, chúng ta sẽ có điều kiện giao dịch cùng bất cứ ai ở phương Nam."

Hồ Bân hỏi: "Ai cung ứng lương thực cho các người?"

Lưu Dụ đáp: "Lương thực do Phật Môn cung ứng, Khổng lão đại phụ trách trữ liệu và vận chuyển, chỉ cần lão ca người nhắm đi một mắt, để cho chúng ta lương thảo không thiếu thì việc đã thành công hơn nửa rồi."

Hồ Bân sốt sắng đáp ứng nói: "Việc nhỏ như vậy cũng làm không được sao? Người có thể yên tâm. Sau khi lấy được Biên Hoang tập lại thì sẽ làm gì?"

Lưu Dụ cười nói: "Đương nhiên là trở lại đội ngũ."

Hồ Bân ngăn người: "Lưu Lao Chi có thể nào bỏ qua như thế, hắn muốn hại chết người chỉ cần nhấc tay khó khăn gì."

Lưu Dụ nói: "Phải chờ xem việc này ra sao! Huyền Soái rất không muốn thấy Bắc Phủ Bình phân liệt, chúng ta phải kính cần làm theo chỉ ý của Huyền Soái."

Hồ Bân thờ dài thành tiếng, gật đầu: "Hiểu rồi!"

Lưu Dụ đưa hai tay ra cùng y nắm chặt, trong lòng vô cùng kích động.

Sự ủng hộ của Hồ Bân đối với gã như vậy thật hữu dụng. Nguyên nhân chính là trong Bắc Phủ Bình, đại bộ phận tướng lĩnh do một tay Tạ Huyền đề bạt, đều là người có dũng khí và chính nghĩa, cho nên Bắc Phủ Bình vẫn đang còn hy vọng.

Hồ Bân nói: "Còn có một tin tức và một việc quái lạ cần phải nói với người."

Lưu Dụ buông tay lấy làm lạ hỏi: "Việc quái lạ gì?"

Hồ Bân nói: "Việc quái lạ chút nữa nói sau. Tin tức quan trọng hơn, Vương Quốc Bảo mười ngày trước mới qua nơi này rút về Kiến Khang. Nhưng Hoàn Huyền dâng tấu chương cáo tội y như cái bùa đòi mạng đuổi theo đến tận Kiến Khang, liệt kê nhiều tội trạng về Vương Quốc Bảo cấu kết với yêu nhân Di Lạc Giáo, mũi giáo chỉ thẳng vào kẻ đỡ đầu y chính là Tư Mã Đạo Tử, đồng thời Kinh Châu quân đang tập kết tại Giang Lăng, xem ra đại chiến không thể tránh."

Hai mắt Lưu Dụ sáng lên: "Vậy là Vương Quốc Bảo xong đời rồi."

Hồ Bân ngạc nhiên nói: "Nếu như Tư Mã Đạo Tử giết Vương Quốc Bảo, khác gì thừa nhận với thiên hạ mình dùng người không xứng? Từ nay về sau còn mặt mũi nào gặp người khác chứ?"

Lưu Dụ nói: "Nếu nhìn từ góc độ khác, Vương Quốc Bảo đã mất đi giá trị lợi dụng, để y lưu lại trên đời, sẽ chỉ thành phụ lụy cho Tư Mã Đạo Tử. Tư Mã Đạo Tử vốn lão mưu, tính toán thâm sâu, khẳng định sẽ có biện pháp xử lý việc này thật ngoạn mục, làm cho bên Hoàn Huyền chẳng được gì."

Hồ Bân chăm chú nhìn hắn đánh giá, gật đầu: "Ý nghĩ của người xác thực bất đồng với mọi người, tuy nhiên đúng hay sai sẽ sớm biết thôi."

Lưu Dụ thờ dài: "Hoàn Huyền khéo quá hóa vụng. Theo như thế có thể biết được mưu đồ toan tính của y, chỉ cần Lưu Lao Chi lựa chọn đứng ở bên Tư Mã Đạo Tử, y sẽ mất ưu thế. Được rồi! Thật ra phát sinh việc quái lạ gì?"

Trên mặt Hồ Bân hiện ra thần sắc hoang mang lẫn chút kinh dị, nói: "Tối hôm qua trước khi trời sáng, từ Biên Hoang truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa, tòa thành Thọ Dương vững chắc như thế cũng bị rung động, rất nhiều người đang ngủ bị đánh thức, ta cũng là một trong số đó."

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Lại có việc lạ thế sao! Bọn ta lại không nghe được thanh âm gì."

Hồ Bân nói: "Lúc đó các người đang cùng địch nhân giao chiến, có nhận rồi đâu mà quan tâm đến việc gì khác? Huống chi khoảng cách rất xa."

Lưu Dụ nói: "Rút cuộc là chuyện gì?"

Hồ Bân nói: "Dực Thần là thám tử chấp hành nhiệm vụ tuần sát tại Biên Hoang Tập hồi báo về nói là khu vực Bạch Vân Sơn có chuyện lạ chưa bao giờ thấy qua, ánh sáng trắng phóng lên trời cao, đất rung núi chuyển đã hủy diệt Ngọa Phật Tự, chỉ còn để lại một cái huyệt to rộng hơn mười trượng và sâu ít nhất cũng hơn hai trượng, uy lực cực kỳ kinh người."

Lưu Dụ nghe xong tròn mắt há miệng, một hồi lâu sau mới nói: "Rút cuộc là chuyện gì?"

Hồ Bân nói: "Tin tức truyền tới Thọ Dương, lập tức làm cho lòng người hoảng hốt. Trưởng sử quan phụ trách

văn thư ở trong quân Thọ Dương bọn ta nói, đây là tai họa trời giáng, chủ đại hung. Ôi! Phương Nam sẽ sinh nhiều chuyện rồi."

Lưu Dụ nói: "Hồ tướng quân có phải đem việc này báo lên Kiến Khang?"

Hồ Bân cười khở nói: "Ta chính vì thế mà phiền não, nói đến việc thượng báo, Tư Mã Đạo Tử sẽ cho rằng ta chịu sự sai khiến của người khác, phao tin sanh sự. Nếu không thượng báo, sự việc như thế này làm sao mà giấu được đây? Lại sẽ trách ta biết mà không báo, phạm vào tội khi quân. Ta cho đến giờ khắc này chưa ngủ, chính là vì chuyện đó mà lo lắng."

Lưu Dụ nhú mày nói: "Thời xưa tai họa trời giáng, làm vua phải tể thiên tạ tội, an định lòng người. Dưới tình huống bình thường thì chỉ cần báo chỉ tiết lên trên, không ai có thể trách người. Nhưng bây giờ là tình huống đặc biệt. Đã như vậy, sao người không đem việc có thể bồng tay này giao cho Lưu Lao Chi, để do y tự quyết định lấy?"

Hồ Bân nói: "Đây là biện pháp trong lúc không có biện pháp, sự thật ta đã sớm phái người đi thông báo cho Lưu Lao Chi, do y quyết định tốt hơn."

Lưu Dụ nói: "Ta muốn đi coi xem."

Hồ Bân nói: "Cứ theo Trưởng sử quan ấy nói, lỗ huyết đó bởi do thiên thạch từ trên trời rơi xuống đã phát nổ cực kỳ mãnh liệt tạo thành, đó là điềm đại hung, thay triều hoán vị. Ta ngủ không yên bởi nguyên nhân chủ yếu chính là như thế. Ta chỉ không hiểu được, quật khởi lúc này là Hoàn Huyền hay Tôn Ân, hoặc lại là Mộ Dung Thùy sau khi thống nhất phương Bắc thừa thế tràn xuống phương Nam. Rút cuộc bây giờ mới buông được tâm sự."

Lưu Dụ khó hiểu không giải thích được nói: "Vì sao người lại đột nhiên không vì thế mà phiền não?"

Hai mắt Hồ Bân tỏa sáng, lấp lánh sống động nhìn gã trầm giọng: "Người không biết rằng thời kỳ tai họa phát sinh xảo hợp khiến người ta kinh ngạc sao?"

Lưu Dụ một đầu sương mù nói: "Xảo hợp ở chỗ nào chứ?"

Hồ Bân nói: "Đương nhiên là Lưu Dụ người trận đầu làm Thống soái đại thắng, tai họa phát sinh vừa vặn lúc người đại thắng, lại sinh ra trong khu vực Biên Hoang, khoảng cách chỉ xa nơi chiến trường trăm dặm, giống như tiếng trống trận vang lên hưởng ứng trợ uy cho người. Cái này gọi là thiên nhân giao cảm, tuyệt chẳng phải ngẫu nhiên."

Lưu Dụ nghe vậy hít vào một hơi khẩu khí: "Đừng làm ta sợ! Nếu như lời nói vớ vẩn này của người truyền đi ra ngoài, ta sẽ thành đích ngắm của nhiều người, khẳng định sống không được lâu."

Hai mắt Hồ Bân nhìn y không chớp, nghiêm nét mặt nói: "Cho dù không có trận tai họa ấy, người cho rằng có thể an an bình bình qua ngày sao? Từ ngày Huyền Soái chọn người trở đi, người đã phải chịu cái số từ trong nghịch cảnh cầu sinh cho đến lúc không ai có thể uy hiếp được người nữa mới thôi. Cục thế lại không để cho người cuộc sống an lạc, chỉ có thể phóng tay làm lớn, hoàn thành di nguyện thống nhất thiên hạ của Huyền soái. Ta đối với người có kỳ vọng rất lớn, Đại tướng Chu Tự càng coi người là hy vọng của Bắc Phủ Bình."

Lưu Dụ thấy lạnh cả xương sống.

Nhân gã mất đi Vương Đạm Chân mới lập chí phải ngồi lên bảo tọa thống lĩnh Bắc Phủ Bình, xong rồi sẽ quay qua trả thù Hoàn Huyền, coi như không phụ sự hậu ái của Tạ Huyền. Nhưng sau khi nắm quyền Bắc Phủ Bình tiếp tục như thế nào, y nghĩ cũng không dám nghĩ, vì thật sự quá xa xôi.

Bất quá Hồ Bân tuy không nói ra rõ ràng, nhưng lại minh bạch không chút hàm hồ ám chỉ mình là nhân vật do trời cao tuyển chọn để cải triều hoán vị. Lại không cần lý tới bản thân gã có nguyện ý hay không, kỳ vọng của người khác đối với gã sẽ biến thành áp lực, khiến cho gã không thể không thuận theo lòng người, hoàn thành sự kỳ vọng của người khác.

Mẹ ơi!

Bản ý gã chỉ muốn trở thành người có thực quyền lớn nhất phương Nam, giống như Tạ Huyền hoặc là Hoàn Ôn trước kia, đem tất cả quyết sách nắm trong tay, sau đó hoàn thành chí nguyện chưa đạt của Tổ Địch là Bắc phạt thành công. Nhưng gã lại chưa từng nghĩ đến chuyện làm hoàng đế.

Ý trời không ngờ là thế sao? Đây có phải là nguyên nhân đích thực mà Tạ An và Tạ Huyền đã chọn bản thân mình?

Hồ Bân nói tiếp: "Trong tình thế hỗn loạn trước mắt, người không chỉ là hy vọng Bắc Phủ Bình trong tương lai, mà còn là hy vọng cuối cùng của Nam phương. Để ta thành thật nói cho người nghe! Tối nay, tại giờ khắc này, Hồ Bân ta quyết định đem mạng bồi quân tử, coi làm người thì coi như ta không may mắn, tuyệt sẽ không hối hận. Ta sẽ toàn lực giúp đỡ bất kỳ hành động nào của người, chỉ cần người có thể quang phục Biên Hoang Tập, trong thiên hạ không ai dám hoài nghi thiên mệnh phó thác nơi người. Bây giờ thừa dịp có chút thời gian, chúng ta phải nghiên cứu chọn lựa sách lược tốt nhất."

Lưu Dự làm sao có thể từ chối? Trong lúc bất ngờ này, gã rõ ràng nắm rõ được hướng đi cho tương lai, có thể vì không còn chọn lựa nào khác bởi thật ra gã chỉ còn có con đường này để đi.

Hồi 61

Thứ Kích Hào Ngoạn

Tôn Ân đứng bên khe suối, trầm mặc dưới bóng tối trong rừng cây. Khi đến được dòng suối nhỏ trong khu rừng hoang dã này, tuy bản lĩnh siêu phàm đến mức thông thiên triệt địa y vẫn thấy phải cố gắng duy trì. Nhân vô ý vì Động Thiên Bội hợp bích mà bị thương, sức mạnh hợp lại này đã làm nội thương vẫn không chữa khỏi. Nên dù vẫn còn trong hiểm cảnh tại Biên Hoang tập, y cũng không thể không buông bỏ tất cả để yên lặng vận huyền công trị liệu thương thế.

Trải qua một ngày một đêm tu đạo, nội thương y cuối cùng đã ổn định trở lại, khôi phục được sáu, bảy phần công lực, vượt qua cửa ải khó khăn.

Tinh thần y hiện giờ có chút giống như ngựa hoang thoát cương, rong ruổi không thể khống chế. Hơn mười năm trở lại đây, cảm xúc y chưa từng nổi sóng như trong thời khắc này, đây là tình huống chỉ xảy ra ở thời kỳ niên thiếu.

Căn bản y tưởng rằng đối với ni Huệ Huy đã đoạn bỏ tất cả mọi ý niệm, tâm như nước lặng, nhưng khi lúc đối diện năng, mới phát giác được bản thân đã sai lầm tệ hại, nghiêm trọng đến mức không đành lòng hạ sát thủ đối với năng. Nguyên nhân chính là tinh thần không ở vào trạng thái hư không của Hoàng Thiên Đại Pháp, một câu "chấp giả vi chân" của Yến Phi mới có thể thừa cơ nhập vào, làm cho y thân pháp chậm lại trong nháy mắt, lộ ra sơ hở không đáng có, thiếu chút nữa bị Yến Phi dùng kỳ chiêu kết liễu mạng mình.

Cũng vì nhân duyên xảo hợp, sau đó cho y thấy được Thiên Địa Tâm tam bội hợp nhất, chính là bí mật của trời đất, lại cảm ứng được sự tồn tại của tiên môn. Bản thân nhận thức được sự truy cầu tiên đạo không phải chỉ là mơ ước hão huyền của y mà quả thật tồn tại. Lúc chí dương gặp chí âm, lưỡng cực tương giao, tương sinh năng lực kinh nhân xuyên phá hư không, khai mở tiên môn, đạt đến bờ bên kia của sinh mạng.

Luyện hư hợp đạo, đúng là chỉ như thế. Cuối cùng y hiểu được rồi.

Trong lòng kích động, thật ra không có cách nào nói cho ai biết được, chỉ có Yến Phi là ngoại lệ, bởi Yến Phi đồng thời cũng cảm ứng được tiên môn. Nhưng y đã vô vọng nhìn tiên môn mở ra và đóng lại, bởi vì Hoàng Thiên Đại Pháp của y đi theo lộ tuyến Thái Dương Chân Hỏa, miễn cưỡng tiến nhập tiên môn nơi lưỡng cực tương giao, sẽ bị biến thành tro than ngay trước cửa. Chỉ có Thái Âm Chân Thủy cùng hỗ trợ, mới đủ năng lực đi xuyên qua tiên môn, thành tiên thành đạo.

Kinh nghiệm đêm qua cho y hiểu được Hoàng Thiên Đại Pháp vẫn còn chưa đủ, hiểu rõ phương hướng cần phải cố gắng. Y sinh ra do dự không biết lấy thái độ nào đối đãi với Yến Phi, ngay thời khắc lúc y đánh trúng Yến Phi, mới phát giác chân khí hộ thể của Yến Phi là Thủy Độc chứ không phải tiên thiên chân khí của Đan Kiếp, khiến y nhìn sai môn lộ nên tấn công của y đã không có hiệu quả.

Yến Phi đã đủ điều kiện sơ bộ để tiến nhập tiên môn chứ đừng nói là chỉ khai mở tiên môn, đã hơn hẳn tình huống hiện tại của y. Y nên đối đãi với Yến Phi như thế nào đây? Nghĩ đến đây, Tôn Ân âm thầm thở dài. May mắn là hiện giờ y vốn vô lực để truy sát Yến Phi nên tạm thời có thể không nghĩ đến việc này, tất cả hãy đợi về đến phương Nam dưỡng tốt nội thương rồi suy ngẫm tiếp.

Tôn Ân hồi phục lại sự bình tĩnh của tâm thần, rời khỏi dòng suối, xuyên rừng qua núi như bóng u linh nhằm hướng nam mà đi.

Thiên Nhãn lượn vòng trên bầu trời đêm, tập trung toàn bộ tinh thần dùng đôi mắt tinh nhanh chăm chú giám thị cho chủ nhân đang ở tại vùng tuyết phủ.

Khất Phục Quốc Nhân thân vẫn khoắc hồng bào, làm Yến Phi cảm thấy dường như y vì Thiên Nhãn mà trang phục để cho ái ung ở trên trời cao dễ dàng nhận biết. Nếu không đâu cần mạo hiểm như thế vì chỉ thêm dễ dàng bại lộ thân phận.

Yến Phi giấu mình ở bờ rừng thưa, nhìn thấy Hách Liên Bột Bột vẫn tiếp tục đến gần Khất Phục Quốc Nhân, lại không có cách nào lên lại gần hơn để lên nghe hai người đối thoại.

Khất Phục Quốc Nhân cao minh ở chỗ y hiện thân giữa một bình nguyên phủ tuyết trắng, rộng lớn đến vài dặm. Lại có Thiên Nhãn trên cao giám thị nên chẳng những không lo địch nhân lên lại gần, mà còn là thủ đoạn đề phòng tập kích tốt nhất. Cho dù Hách Liên Bột Bột có mưu đồ ám muội gì cũng không thể áp dụng.

Yến Phi cách chỗ hai người này khoảng hai dặm, trừ phi biến thành thần tiên, nếu không đừng mong nghe được nửa câu. Nghĩ đến chỗ này, trong lòng cười khở. Đối với hai chữ "thần tiên", chàng mới vừa được thể nghiệm và có lý giải riêng.

Cuối cùng thì hai người này cũng đứng mặt đối mặt, lại dùng mật ngữ trao đổi. Yến Phi thầm nghĩ nếu như không phải thân mang nội thương, có thể tiện đây thích sát Hách Liên Bột Bột, giải quyết một kinh địch cho Thác Bạt Khuê. Đáng tiếc tình trạng của mình bây giờ, thật không nên tranh đấu sinh tử với cao thủ loại này vì thắng hay bại thật khó đoán.

Nhưng không lý đã đến đây rồi về tay không? Nghĩ đến đây, linh cơ máy động, trong đầu nảy ra ý tưởng táo bạo gần như hoang đường.

Từ phía trước truyền đến âm thanh Sở Vô Hạ nói: "Công phu của bọn người thật giỏi, đã trúng bẫy mà vẫn lợi hại thế này, làm cho ta cũng bị thụ thương."

Tiếp theo là tiếng ngã ngời trên mặt đất.

Doãn Thanh Nhã dí sát Cao Ngạn nói: "Trong lúc ả đang liệu thương, chúng ta mau đi nhanh lên."

Trong lòng Cao Ngạn thấy kỳ quái, to gan như Doãn Thanh Nhã, nghe đối phương thụ thương, sao lại hoàn toàn không có ý nhân cơ hội đánh lén.

Do bởi đêm ấy nhìn thấy Sở Vô Hạ giết chết Mạn Diệu trên Đại Giang, ấn tượng lưu lại trong lòng Tiểu Bạch Nhạn sâu sắc, khiến cho nàng không dám nghĩ đến đối kháng cùng Sở Vô Hạ.

Cao Ngạn nghĩ tới đó, biến sắc nói: "Có gian trá!"

Doãn Thanh Nhã chấn động nói: "Đừng dọa ta! Chúng ta đi mau."

Cao Ngạn nói: "Vừa rồi nàng kêu "Có quỷ", đã khiến cho ả phát sinh nghi ngờ, nhưng vì phải đối phó với mấy người kia nên không thể để ý đến chúng ta. ả đã nhận ra thanh âm dễ nghe của nàng nên cố ý man trá đợi chúng ta lỗ mãng bước ra, ả sẽ thừa cơ lên hạ sát thủ. Như thế xem ra ả bị thương không nhẹ, ta không thể không dùng chút thủ đoạn."

Doãn Thanh Nhã hoa dung thất sắc: "Như thế nào cho tốt đây?"

Kỳ thật Cao Ngạn cũng sợ hãi khủng khiếp. Bất quá võ công Doãn Thanh Nhã tuy cao cường hơn bản thân xa, nhưng luận về đạo hạnh giang hồ thì sức học không đuổi kịp y. Vì cái mạng nhỏ bé của hai người, tất phải bình tĩnh trở lại để chính thức đảm nhiệm vai trò anh hùng cứu mỹ nhân.

Hai mắt Cao Ngạn nhìn lên trên, ý nói Sở Vô Hạ đã vô thanh vô tức đi lên trên mái ngói. Mặc bọn gã từ chỗ nào chốn đi, ả cũng có thể từ trên cao tập kích.

Doãn Thanh Nhã bắt lặc nói: "Biện pháp nào tốt đây?"

Cao Ngạn nói nhỏ: "Lúc ta mở cửa sổ, nàng lại kéo then cửa ra, nhớ rõ hai việc phải tiến hành cùng lúc."

Doãn Thanh Nhã lắc đầu tỏ vẻ không hiểu gã nói gì. Cao Ngạn nhảy xuống giường, cởi áo khoác ngoài ra cầm nơi tay, di chuyển đến chỗ cửa sổ phía trước, đối diện với cửa phòng.

Doãn Thanh Nhã ngây ra nhìn gã, cho đến lúc gã ra dấu nhắc nhở, mới tỉnh táo trở lại nhảy vọt đến bên cạnh cửa.

Sau khi Cao Ngạn gạt đầu ra dấu, gã mới kéo then cửa sổ, đẩy cửa sổ mở ra.

Doãn Thanh Nhã đồng thời hành động, kéo then cửa bên cạnh ra.

Gã vung tay ném áo khoác từ cửa sổ ra ngoài, tiếng xé gió vang lên tựa như có người xuyên qua cửa sổ mà ra, hướng về khu rừng bên ngoài khu nhà.

Phía trên truyền xuống tiếng quát mềm mại của Sở Vô Hạ, tiếp theo là âm thanh kiếm khí quái dị phá không đuổi theo hướng áo khoác.

Lúc này Cao Ngạn đã đến bên cạnh Doãn Thanh Nhã đẩy cửa kéo nàng ra ngoài, đi vào hoa viên, rồi nhảy lên đầu tường để đào thoát.

Yến Phi từ nơi ẩn thân nhanh như chớp lao ra chặn đường, Hách Liên Bột Bột vì vội vàng không kịp phòng bị giật mình lùi lại hơn trượng. Luận về thân thủ ứng biến, nhanh nhẹn, đều là nhất đẳng. Cho dù Yến Phi nuôi ý đánh lén sợ cũng không thể đắc thủ, huống chi nội thương còn chưa khỏi.

Từ đầu đến chân y đều được trùm bằng vải màu đen, chỉ lộ ra mắt, mũi, tai và miệng. Hai mắt Hách Liên Bột Bột lấp lánh tinh quang, hiển nhiên đang đề tụ công lực chuẩn bị ứng phó Yến Phi. Y không có vũ khí tùy thân, bất quá quả đấm của y có thể như sấm sét đánh chết Hoa Yêu đủ khiến cho bất cứ ai cũng không dám coi nhẹ.

Yến Phi mỉm cười nói: "Hách Liên huynh từ khi chia tay vẫn khỏe chứ!"

Hách Liên Bột Bột biết không gạt được chàng, chậm rãi tháo mũ trên đầu cắt vào trong ngực, lãnh đạm nói: "Yến Huynh không hổ là thích khách xuất sắc nhất thiên hạ, không ngờ ở đây chặn đường bốn nhân. Bất quá Yến Huynh đã tinh thông nghề thích sát, nên biết không thể để kẻ bị hành thích ấy có cơ hội để thở. Trong ngực áo ta có tín hiệu hỏa tiễn, nếu như triệu viện binh lại, chỉ sợ Yến Huynh khó thể thoát thân."

Nơi này là khu rừng ngoại vi phía tây bắc, cách Biên Hoang tập khoảng hơn hai dặm. Chỉ cần trong thời gian uống cạn một chung trà nóng, cao thủ đối phương đã có thể đến được. Đương nhiên là Hách Liên Bột Bột cũng phải miễn cưỡng chống được một khắc.

Yến Phi ung dung nói: "Hách Liên huynh nếu còn có hứng phóng pháo hoa báo tin, Yến mỗ tuyệt không ngăn trở."

Hách Liên Bột Bột hiện lên vẻ giận dữ quát: "Yến huynh thật ra có ý đồ gì, mau nói ngay đi."

Hách Liên Bột Bột tác phong luôn luôn hung hãn bá đạo nhưng lần này lại không dám chủ động xuất thủ, bởi y biết giờ đây Yến Phi uy danh đang thịnh, đủ để chấn nhiếp bất luận kẻ nào.

Yến Phi tiến lên ba bước, rút ngắn khoảng cách lại gần đối phương hơn, nghiêm chỉnh nói: "Ta muốn cùng

Hách huynh làm một cuộc thương lượng, đối với ta và huynh đều có lợi."

Hách Liên Bột Bột thấy Yến Phi không phải muốn đối phó với mình, cảm thấy kinh ngạc, nhíu mày: "Yến huynh hình như đã quên, vì công vì tư chúng ta đều không thể hợp tác."

Yến Phi cười: "Thật vậy chẳng? Nếu thế Hách Liên huynh sao lại âm thầm đến gặp Khất Phục Quốc Nhân?"

Hách Liên Bột Bột biến sắc: "Người muốn uy hiếp ta?"

Hai mắt Yến Phi thần quang lấp lánh, bình tĩnh đáp: "Để chúng ta nói đôi lời cho rõ ràng. Huynh đã âm thầm đi lại cùng Khất Phục Quốc Nhân, như thế nghĩa là chỉ giả vờ đi theo Diêu Trường, sự thật là có mưu đồ riêng. Yến Phi ta cũng không quen phơi bày chuyện bí mật riêng tư của người khác, nếu huynh đối với đề nghị của ta không có thú vị, coi như việc này bỏ đi."

Hách Liên Bột Bột thần sắc hòa hoãn trở lại: "Yến huynh thật là hảo hán tử, bản nhân rửa tai lắng nghe đây."

Yến Phi hờ hững: "Ta muốn giết tên Pháp Sư từ Thiên Trúc đến."

Hách Liên Bột Bột thất thanh nói: "Việc này thật khó tin, người lại nghe được ta và Khất Phục Quốc Nhân nói chuyện." Trong lòng Yến Phi thấy buồn cười. Chắc hẳn Hách Liên Bột Bột và Khất Phục Quốc Nhân đã đề cập đến Ba Cáp Mã Tư, và đã đồng ý phải trừ đi người này. Mình không may nói đúng, cố tình khiến cho Hách Liên Bột Bột tưởng lầm chàng nghe được bọn hắn nói chuyện.

Yến Phi thản nhiên phủ nhận: "Hách Liên huynh đừng hiểu lầm, ta chỉ là nhìn các người từ xa và đã không nghe được các người nói chuyện."

Hách Liên Bột Bột hiện ra thần sắc cổ quái, thở dài một hơi: "Tuy Yến huynh là địch nhân của ta, ta cũng không thể không thừa nhận Yến huynh là quân tử. Ta vừa rồi giả vờ, muốn thử xem có phải huynh nghe được chúng ta mật đàm không, xin đừng trách."

Yến Phi cười nói: "Hách Liên huynh mong muốn nhất là thế sách tạo ra cơ hội để chiếm lấy Biên Hoang. Trở lại vấn đề, vô luận việc này có hợp tác được hay không, sau này tình huống đối địch của chúng ta cũng không thay đổi."

Hách Liên Bột Bột trầm ngâm một lát: "Vì một Hồ Lôi Phương, đáng để Yến huynh người mạo hiểm vậy sao? Nếu như huynh có thể giết chết ta thì hiệu dụng không phải so với việc giải cứu Hồ Lôi Phương lớn hơn sao?"

Yến Phi trầm nghĩ, ta không phải là không muốn giết chết người, chỉ là hiện thời sức chưa cho phép nên phải chọn cách này. Hách Liên Bột Bột qua lời nói ấy hiển thị y biết rõ chuyện của Hồ Lôi Phương, nên mới mượn điều này thử thăm dò tâm ý mình, bức mình hứa hẹn không chuyển mũi kiếm đối phó y, biểu hiện ra y vốn thừa tình mình lão luyện.

Yến Phi trả lời: "Hách Liên huynh không cần đa nghi, ta đã nói là muốn cùng huynh hợp tác, tuyệt sẽ không từ phía sau kéo chân huynh. Việc tương lai ai cũng đều không có cách dự đoán trước được, nhưng ta sau khi giết Ba Cáp Mã Tư, sẽ lập tức ly khai. Cho dù thất thủ bị bắt giữ, cũng tuyệt sẽ không nói ra có Hách Liên huynh ở phía sau xuất lực. Bất quá Hách Liên huynh chớ nghĩ bán đứng ta, nếu không ta sẽ không trừ bất cứ thủ đoạn nào để báo thù."

Hách Liên Bột Bột cười khổ nói: "Từ lần đầu tiên đụng đầu Yến huynh tại Biên Hoang tập, ta đã biết không nên đụng vào Yến huynh. Yên tâm đi! Chỉ cần Yến huynh lộ ra chuyện ta bí mật đi gặp Khất Phục Quốc Nhân, ta sẽ phải bỏ hết mà chạy cũng không kịp, nào dám bán đứng Yến huynh chứ? Huống chi huynh thật lại có thể giết chết Ba Cáp Mã Tư, đối với ta có trăm lợi mà không một chút hại."

Yến Phi vui vẻ nói: "Như thế là Hách Liên Huynh quyết định cùng ta hợp tác rồi!"

Hách Liên Bột Bột gật đầu nói: "Chỉ có một điều kiện, đó là Yến huynh phải giữ bí mật cho ta, tuyệt không thể đem chuyện ta gặp mặt riêng với Khất Phục Quốc Nhân lộ ra cho bất cứ kẻ nào, kể cả hoang nhân huynh đệ thân thiết của huynh."

Yến Phi thầm nghĩ nếu báo cho người nào đó rằng Yến Phi chàng cùng Hách Liên Bột Bột hợp tác làm một việc, khẳng định không có người nào tin tưởng nổi, nhưng vẫn đáp: "Quyết định trong ba ngày!"

Cao Ngạn thờ dài: "Tình cảnh thế này nên được gọi là động phòng, chỉ thiếu hoa chúc."

Doãn Thanh nhã ngồi chen chúc với y trong một động nhỏ, tức giận nói: "Im lặng chút đi? Nếu để ma nữ kia trở lại, người phải phụ trách đón kiếm của ả đó."

Cao Ngạn trả lời nàng: "Yên tâm đi! Ta thấy ả lúc này đã sớm đuổi tới hơn mười dặm rồi. Nàng xem đi theo ta có nhiều chuyện kích thích vui vẻ không chứ! Tiểu nương tử bây giờ hẳn đã tiến bộ hơn và đã hiểu tại sao vì phu không chịu theo nàng trở lại Lương Hồ. Tại Biên Hoang, ta có pháp lực vô biên, là thủ tịch phong mỗi thần thông quảng đại, nắm chắc huyền cơ khắp nơi. Giống như cái động nhỏ hoang vắng sau thôn này ta đã dự bị cho mình tránh nạn, chỉ cần nắm bụi cỏ kéo ra là có thể ẩn náu vào, thần chẳng biết quỷ không hay. Phen này nó thật hữu dụng nhưng năm đó đền lại ta đã đào mất bảy ngày bảy đêm mới đào xong nó."

Doãn Thanh Nhã phì cười: "Bảy ngày bảy đêm? Hừ! Người là con quỷ khoa trương chuyên nói láo. Ồ! Thiếu chút nữa ta quên nhắc người, bây giờ không còn ở trong Cao gia thôn quỷ quái của người nữa, hương thân phụ lão của người không ở bên cạnh, người mà còn cái gì nương tử ời vi phu à, dùng miệng lưỡi chiếm tiện nghi của ta, ta sẽ cắt lưỡi người đó."

Cao Ngạn cảm thấy dâng lên trong lòng một cảm giác ngọt ngào, ở chỗ chật chội này, mùi hương từ thân thể nàng tỏa ra thơm ngát. Nàng lại không trách bản thân mình lợi dụng, chỉ trách mình ăn nói khinh bạc. Cái kiêu thái độ ngăm đông ý thật rung động lòng người, đã quyến rũ càng thêm quyến rũ hơn.

Gã vội vàng cười nhẹ khỏa lấp: "Tiểu Thanh Nhã của ta tức giận rồi, ôi chào!"

Doãn Thanh Nhã huých khuỷu tay một cái vào sườn y, khiến y đau quá phải kêu lên.

Doãn Thanh Nhã tức giận nói: "Người ta chỉ dùng chút ít sức, kêu lớn vậy để làm gì? O! Trong này khó thở quá, chúng ta còn phải ẩn náu bao lâu nữa?"

Cao Ngạn chỉ hy vọng tình hình trước mắt có thể vĩnh viễn như vậy, thuận miệng nói: "Chỉ cần ẩn náu con mẹ nó bảy ngày bảy đêm, đợi bà nương ấy đi đến tận chân trời, chúng ta mới có thể đi ra ngoài. Từ nay về sau tại Biên Hoang Tập thành cặp thành đôi, sẽ không phân ly. Ngủ khắp hành cung thuộc về ta ở Cao gia thôn và Doãn gia trấn gì gì đó."

Doãn Thanh Nhã hết sức giận dữ: "Ta chẳng nhàn rồi để bồi tiếp người ở cái địa phương hỗn độn quái quỷ này, ngày mai ta còn phải trở về Lương Hồ, người đi theo hay không ta đều không quan tâm, người tự mình nghĩ lấy cho rõ."

Cao Ngạn nhướng mày tính kế trong đầu nói: "Rất là nguy hiểm!"

Doãn Thanh Nhã nói: "Có cái gì nguy hiểm chứ! Ta chỉ vì nghĩ cho người, mới theo người nấp trong cái động thối tha này. Nếu như ta chiếm tiên cơ phóng chân mà chạy, thật không tin yêu nữ kia đuổi kịp ta."

Cao Ngạn nói: "Để ta Biên Hoang đệ nhất lưu đại não phân tích tình thế cho nàng nghe! Đầu tiên nàng có thừa nhận là ả đã từ tiếng kêu "Có quỷ" của nàng, mới nhận ra nàng là Tiểu Bạch Nhạn trong trái tim của ta?"

Doãn Thanh Nhã lại không nhàn hạ ganh đua miệng lưỡi chiếm tiện nghi với y, thật thà nói: "Mọi người đều nói thanh âm của ta rất đặc biệt, nghe qua sẽ không bao giờ quên. Ngày đó lúc ta cùng ả giao thủ, nói qua lại mấy câu, nên không thể gạt được ả."

Cao Ngạn nghiêm trang nói: "Tốt! Giả thiết bây giờ ả hiểu rõ nàng là Tiểu Thanh Nhã, có phải là ả không thể không giết nàng?"

Doãn Thanh Nhã nhún vai nói: "Sao ta hiểu được tâm ý của thị? ả không có lý do giết ta!"

Cao Ngạn nói: "Sai rồi! ả định giết chúng ta để diệt khẩu, bởi vì chúng ta biết bí mật của Phật Tàng."

Doãn Thanh Nhã kêu lên oan ức: "Nhưng chúng ta thật chẳng biết Phật Tàng giấu ở nơi nào? Có cái gì phải diệt khẩu."

Cao Ngạn nói: "Bọn người Tứ đại kim cương cũng không biết Phật Tàng ở nơi nào, cũng đã sớm bị độc thủ của ả đấy?"

Doãn Thanh Nhã không phục: "Làm sao giống nhau được! Bọn họ muốn bức ả nói ra nơi giấu Phật Tàng, vì thế ả mới tiên phát chế nhân, hiểu chưa? Tiểu hồn đản người đây chỉ được cái thích dọa dẫm người khác. Hi! Nhưng người chưa đủ tư cách đương nhiệm đại hồn đản."

Cao Ngạn mỉm cười: "Cho nên nói nàng vào đời chưa lâu, nên không hiểu nhân gian hiểm ác. Nàng chưa nghe qua hoài bích chi tội sao? Nếu bị chúng ta đem chuyện Phật Tàng tiết lộ ra ngoài, để cho thiên hạ khắp nơi đều biết, bà nương kia còn thể làm người chăng? Một cái bảo tàng như thế, mỗi người đều muốn có được vào tay, sư phó nàng lão nhân gia khẳng định là người đầu tiên không bỏ qua cho ả."

Doãn Thanh Nhã phì cười: "Người nói xa xôi toàn những phé ngôn như vậy, nói cho cùng người không muốn ta trở về Lương Hồ, tốt nhất ta lấy người, vĩnh viễn lưu lại Biên Hoang tập, làm áp trại phu nhân của người. Người thích lừa người khác, ta lại không có hứng thú. Nói trắng ra cùng người nhé! Như ý lang quân trong tâm trí Doãn Thanh Nhã ta, người ngay cả gấu áo cũng không với tới. Ta có lấy lợn lấy chó cũng sẽ không lấy người, mau quên đi si tâm vọng tưởng của người, hãy tìm nữ tử vô tri khác bỏ công phu vào đi!"

Cao Ngạn nghe được sa sút tinh thần, chán nản vô cùng, như rơi vào cái vực không đáy của sự thất vọng, cười khổ: "Nàng vui vẻ mà đi! Nhưng ta dám khẳng định bà nương kia đã biết được và đã quay trở lại, đang ở đâu đó bên ngoài chờ đợi, đến lúc đó nàng mới hiểu được ta không phải khoác lác. Ấy! Nàng muốn làm gì?"

Doãn Thanh Nhã đưa tay lôi từ trên tường động một tảng đá xuống, nói: "Muốn chứng minh lời nói hoang đường của người dễ như trở bàn tay, người phải một câu, trái một câu là ta không hiểu đạo giang hồ, ta sẽ sử một chiêu rất cơ bản đó là dùng đá dò đường cho người xem."

Nói xong nàng ném tảng đá qua cửa động ra ngoài. Thanh âm tảng đá va chạm cành cây bụi cỏ từ gần ra xa, vụt qua không gian bầy, tám trượng. Đột nhiên tiếng kiếm khí rít lên, kèm theo tiếng quát nổi giận của Sở Vô Hại truyền đến.

Hai người đồng thời biến sắc.

Hồi 62

Địch Hữu Nan Phân (2)

Yến Phi và Hách Liên Bột Bột sánh vai nấp trong khu rừng rậm cạnh quan đạo nằm ở phía Bắc của Biên Hoang Tập, chờ đợi đội xe vận lương xuất hiện. Lần này vận lương đội do Thiết Phát Bộ phụ trách, y là thủ hạ của Hách Liên Bột Bột, có thể sẽ yểm hộ họ hồi Tập.

Hách Liên Bột Bột nói: "Xuất Tập thì dễ chứ muốn thần không biết quỷ không hay quay lại thì thật là hơi khó khăn một chút."

Yến Phi liền hỏi lại: "Sự tình khó khăn như vậy sao?"

Hách Liên Bột Bột cười khổ nói: "Tâm tình của ta thật sự đang mâu thuẫn. Bởi vì mỗi lần nói chuyện, hay phải đề cập tới phương thức bố trí quân sự, mà người thì lại là một trong những địch nhân lớn nhất của bọn ta."

Yến Phi nghe vậy đáp: "Nếu không tiện thì không nhất thiết phải nói."

Hách Liên Bột Bột đáp lại: "Làm sao mà không nói cho được. Khi đã tiến vào sâu trong Tập rồi, ta có thể che giấu sự tình trước mắt người sao?"

Yến Phi cười nói: "Hách Liên huynh tựa hồ đã đánh giá Hoang nhân bọn ta quá cao?"

Hách Liên Bột Bột gật đầu trả lời: "Điều Hưng và Mộ Dung Luân thực không coi các người vào đâu, cho rằng các người không có đủ lương thảo và vũ khí, nên căn bản vô lực phản công Biên Hoang Tập. Chỉ có ta và Tông Chính Lương đã từng kinh qua giáo huấn, nên đối với các người tuyệt không khinh thường."

Yến Phi bắt đầu minh bạch vì sao mà Mộ Dung Thùy lại sử dụng Tông Chính Lương. Nguyên lai là hỗ trợ cho nhi tử Mộ Dung Luân trấn thủ Biên Hoang Tập, hòng có thể dùng kinh nghiệm trận quý từ hần qua những thất bại trước Hoang nhân.

Hách Liên Bột Bột đáp: "Bất quá nếu phán đoán qua tình huống hiện tại, việc các người phản công Biên Hoang Tập chính thị là tìm cái chết, ngay cả khi lương thực tài vật không thiếu, nhưng binh lực so ra thì khác xa lắm. Do đã ném trải nhiều bài học từ những sai lầm trước, các người muốn tái sử dụng kế cũ hòng giành lại Biên Hoang Tập, thì thực là không có khả năng đâu. Công thành thì binh lực phải hơn gấp bội mới có thể uy hiếp, đó là đạo lí ngàn đời, dĩ nhiên cũng đúng ở Biên Hoang Tập. Ta không sợ nói cho người hay, chúng ta đã chuyển chiến tuyến tới Dạ Oa Tử, kiến tạo lên một tuyến phòng ngự quân sự kiên cường, phối hợp đài cao chỉ huy với các lâu phòng kiên cố. Phía ngoài Dạ Oa Tử lại bố trí cạm bẫy. Nếu mình đao mình thương đối trận, các người chắc chắn không có bất kỳ một cơ hội nào."

Yến Phi thực sự minh bạch, tại sao rời Tập thì dễ mà trở về thì khó đến vậy. Bởi vì nhân số của địch nhân lên đến hàng vạn, bảo vệ vững chắc Dạ Oa Tử thật là việc quá dễ. Lại càng minh bạch Hách Liên Bột Bột với thế chủ động trong tay, muốn tự thân luồn ra khỏi tập thì không phải khó khăn lắm. Nhưng muốn quay trở lại Dạ Oa Tử, thì cũng phải giả dạng tâng thân vào đội vận lương để nhập Tập.

Chàng nói: "Vậy tại sao Hách Liên huynh lại luôn cố kị bọn ta?"

Hách Liên Bột Bột trả lời: "Biên Hoang thủy chung cũng là địa bàn của các người, bởi vậy bọn ta dù nhiều lần vây đánh, nhưng chỉ tốn công vô ích, cuối cùng các người vẫn trốn thoát về phía Nam. Hiện tại nếu Yến huynh biết được bố trí và tình hình trong Tập, theo đó cải biến sách lược, chỉ cần triệt phá và cắt đứt tuyến đường vận lương từ phía Bắc, thì Biên Hoang Tập sẽ không đánh mà tan."

Yến Phi đáp: "Điều Hưng khẳng định là một chuyên gia dùng binh, đương nhiên biết cân nhắc nặng nhẹ, sẽ có phương pháp bảo trì cho tuyến vận lương luôn được thông suốt. Đúng không?"

Hách Liên Bột Bột quả không có hứng tiếp tục tranh luận về phương diện bố trí quân sự nữa nên cười nói: "Giả thiết nếu huynh đệ Thác Bạt Khuê của người biết chúng ta liên thủ với nhau, không biết hần có cảm tưởng gì?"

Yến Phi nhún vai đáp: "Thật rất khó nói. Vì hiện tại địch nhân lớn nhất của hần tịnh không phải lão huynh. Người mà Hách Liên huynh cố kị nhất cũng không phải là hần, chắc là Điều Trường, không biết tiểu đệ suy đoán vậy có đúng không?"

Hách Liên Bột Bột trầm ngâm chốc lát, rồi gật đầu nói: "Yến huynh suy đoán rất chuẩn. Thác Bạt Khuê bao vây Bình Thành và Nhạn Môn, sẽ cùng Mộ Dung Thùy chính diện xung đột là điều không thể tránh được. Đối với ta đó là cơ hội ngàn năm có một. Nếu ta có thể một bước mạnh mẽ tiến vào Quan Trung trước khi Mộ Dung Thùy chinh phục được Thác Bạt tộc, thì ta sẽ có đủ điều kiện cùng Mộ Dung Thùy tranh bá thiên hạ. So ra thì sự trọng yếu của Biên Hoang Tập còn lâu mới bằng."

Yến Phi nói: "Người chịu hợp tác với ta là bởi vì nguyên nhân này sao!"

Hách Liên Bột Bột trong tình huống này tịnh không có một chút cố kị, thành thực đáp: "Ba Cáp Mã Tư mưu lược hơn người, có hần trợ thủ cho Điều Trường, như hổ thêm cánh vậy, bố trí hiện thời của Biên Hoang Tập, chính thị là theo sách lược của hần. Nếu như có thể trừ khử được hần, thực là như bẻ được nanh vuốt của mãnh hổ."

Sau đó hạ thấp thanh âm nói: "Giết hần cũng thực không phải dễ lắm, cần có đủ các yếu tố như Thiên thời, Địa lợi, Nhân hòa phối hợp, một kích chết ngay, thì mới có hi vọng thành công. Ta sẽ tạo điều kiện cho người, trong thời hạn ba ngày, nếu như không có khả năng thành công, Yến huynh nên tạm quên chuyện đó đi. Tất

cả nhất thiết phải dựa trên tinh thần hợp tác đôi bên."

Yến Phi nhẹ nhàng đáp: "Ta kiên nhẫn chờ đợi ba ngày, sau này chúng ta nếu không có liên quan, ta đương nhiên sẽ không quấy rối Hách Liên huynh."

Hách Liên Bột Bột vội nói: "Yến huynh nên biết là ta rất có thành ý hợp tác. Tấn công và chiếm được Trường An vốn là ước nguyện cháy bỏng của ta xưa nay. Hiện tại cơ hội đang ở trước mắt, để đạt được tâm nguyện, ta thật sẽ không tiếc điều gì."

Yến Phi trầm nghĩ, tốt nhất là người không thể hoàn thành tâm nguyện của mình. Hách Liên Bột Bột thủ đoạn hung tàn, nếu như hắn chiếm được Trường An, khẳng định chúng Trường An sẽ bị đại họa giáng lên đầu. Sau này, khi phản công Biên Hoang Tập, người mà chàng phải giết đầu tiên chắc chắn là Hách Liên Bột Bột.

"Vận lương đội đã đến rồi!"

Ngay khi Sở Vô Hạ đuổi theo viên đá, Cao Ngạn lập tức quyết đoán kéo Doãn Thanh Nhã ly khai tiểu động.

Ngoài động bốn bề đen kịt, thanh âm xé gió vang lên tại vùng sơn dã từ khoảng cách hai mươi trượng, nhanh chóng tiếp cận, rõ ràng Sở Vô Hạ đã biết bị lừa.

Cao Ngạn không dám chậm trễ, nói to: "Đi theo ta!"

Nói xong đột nhiên nhảy tung mình về vách đá trên sơn động.

Doãn Thanh Nhã thâm tâm không hiểu Cao Ngạn chán sống hay sao? Ngọn núi này cao hàng trăm trượng, cỏ cây mọc trên đó bao phủ dày đặc, việc leo trèo thế này khác nào muốn tử đấu khinh công với Sở Vô Hạ, thực không phải là thượng sách! Nhưng thời gian không cho phép nàng ngăn cản Cao Ngạn, đành phải theo hắn trèo lên phía trên.

Hai người bọn họ dùng tay chân trèo lên được khoảng bảy, tám trượng thì có tiếng hừ lạnh của Sở Vô Hạ từ phía dưới truyền đến, sau đó yêu kiều cười nói: "Thử xem các người có thể chạy được đến đâu?"

Ở phía trên Cao Ngạn đột nhiên chui tọt vào một lùm cây rậm rạp rồi gọi to: "Mau lên đây nhanh!"

Doãn Thanh Nhã đưa tả thủ ra nắm lấy cành cây nằm ngang gần đó, trong đầu đang nghĩ không lẽ lại có huyết động thì Cao Ngạn đã xòe tay ra, nắm lấy vạt áo của nàng kéo vào.

Doãn Thanh Nhã chưa kịp tranh cãi với hắn thì phát hiện thì ra phía trong lùm cây mở ra một lối đi nhỏ. Vui vẻ, nàng ta nhanh chóng nhẹ bước theo sau hắn.

Lưu Dụ cưỡi con thần mã mà Hồ Bân trao tặng, phi như bay theo bờ Bắc của Hoài Thủy, hai tai tiếng gió thổi vù vù, mặt đất vùn vụt trôi nhanh, bỏ lại phía sau những dấu chân ngựa liên miên trên đồng tuyết.

Thần mã này có tên là Tật Phong, thân thể đen thuần, không có chút lông tạp, là chiến mã mà Tạ Huyền thích nhất. Ngày trước Tạ Huyền cùng chiến mã này đã làm nên một chiến thắng lưu danh thiên cổ tại Phì Thủy. Sau thắng lợi đó, Tạ Huyền không muốn để nó xông pha mạo hiểm nữa, cho nên đã để lại ở Thọ Dương cho Hồ Bân chiếu cố chăm sóc. Giờ đây thì thành tọa kỵ của Lưu Dụ.

Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên Lưu Dụ tưởng như là cả trái đất nằm dưới chân gã. Việc đánh bại liên quân của Kinh Châu và Lương Hồ chính là thời điểm thay đổi lớn trong sự nghiệp quân binh của hắn. Bắt đầu từ đây, hắn đã sở hữu và kiến lập được một sự quả quyết tự tin không ai có thể lay chuyển nổi.

Tiếng vó ngựa vang lên ở phía trước.

Tôn Ân đứng tại bờ Nam Hoài Thủy, chấp tay sau lưng quan sát mảnh đất Biên Hoang Tập phía đối diện.

Lão từ trước đến giờ không sản sinh ra cảm tình lưu luyến với bất kể một địa phương nào, nhưng Biên Hoang Tập thì đúng là một ngoại lệ.

Huệ Huy đã chết! Chính xác là chết bởi vì y, nếu không bị y dùng thủ pháp độc môn cấm chế kinh mạch, thì bằng vào Thái Âm huyền công, nàng có thể bảo trụ tính mạng khi tam bội phóng xuất năng lượng.

Cái thứ năng lượng đó cũng thật kỳ quái, chứa đựng một lực lượng hủy diệt vô song, nhưng bên trong lại tồn tại sinh cơ, tràn trề sức sống. Cái chính yếu là phải sở hữu loại tiên thiên chân khí như Thái Dương chân hỏa hay Thái Âm chân thủy thì sẽ có khả năng giữ sinh cơ, tìm ra sự sống trong cái chết.

Sở dĩ lão phải lập tức ly khai bởi vì Yến Phi bị thương nhẹ hơn rất nhiều.

Đối với Yến Phi, trong thâm tâm lão luôn có cảm giác mâu thuẫn phức tạp. Có thể nói cho đến giờ, Yến Phi là người duy nhất mà lão toàn lực muốn hạ sát nhưng lại không có cách nào giết chết được.

Võ công của lão khẳng định cao hơn Yến Phi một bậc, nhưng về công phu tu đạo lại kém chàng một phần, do vậy bọn họ đã trở thành đối thủ quân bình. Lão phải có đột phá trong Hoàng Thiên Đại Pháp thì mới có khả năng thắng được Yến Phi. Làm sao để đột phá được thì may mắn đã trong tầm tay. Tiên môn đột nhiên xuất hiện rồi biến mất đã khai sáng cho lão, khiến lão nhanh chóng nắm bắt được nguyên lý của việc phá không mà đi. Sự khai sáng này có ý nghĩa vô cùng to lớn trên con đường tu đạo của lão.

Yến Phi cũng giống như cái Biên Hoang ấy khiến lão yêu hận khó phân. Giữa vô vàn thiên hạ chúng sinh, ngoài y ra, Yến Phi là người duy nhất hiểu sự tồn tại của Động Thiên Phúc Địa. Việc cùng nhau lĩnh hội này khiến lão cảm thấy không cô độc, cũng như kéo lão lại gần với Yến Phi. Tuy nhiên Yến Phi lại là tử địch và đối thủ định mệnh của lão, liệu lão có thể đem toàn lực tiêu diệt chàng hay không? Thực sự lão không biết.

Xuyên qua Tiên môn, đến một bờ bến lạ, đương nhiên không chịu sự giới hạn của ngũ hành, cũng như đã phá vận mệnh vô hình vô ảnh nhưng lại hiện hữu ở mọi nơi. Một thay đổi nhỏ đôi khi cũng làm biến đổi cả một sự kiện lớn, nếu như vận mệnh một người thay đổi hoàn toàn, liệu có gây ra phản ứng dây chuyền khiến vận mệnh nhân loại thay đổi hay không?

Đơn giản mà nói khi một người thành công khai mở tiên môn, trốn khỏi cái thế giới lệ thuộc vào vận mệnh này, có thể biến chuyển vận mệnh của con người ư? Hay bạch nhật phi thăng cũng chỉ là một phần của số mệnh?

Trong tâm lão đang dâng trào một cảm giác lạ thường không tên.

Tôn Ân thở dài thườn thượt rồi quay đầu nhắm hướng Nam biến mất.

Có nhiều việc nằm ngoài trí tuệ của lão, nhưng một việc lão có thể khẳng định, từ khi quay lại Biên Hoang thì Hoàng Thiên Đại Pháp lại đột phá thêm một bước nữa, từ cảnh giới Luyện Thần Hoàn Hư tiến thẳng vào Luyện Hư Hợp Đạo.

Đây chính là cảnh giới chí cao vô thượng mà con người ta có thể đạt được, đời lão lại có thể chứng thực, khiến lão có thể khám phá phạm trù, mở mang tâm thức và nhãn giới.

Lưu Dụ bắt gặp nhóm tiên phong bộ đội gồm hai trăm người do Diêu Mãnh thống lĩnh, người người sĩ khí cao trào, tinh thần tăng vọt, không có chút mỏi mệt.

Diêu Mãnh thấy gã đại hỉ chào: "Lưu gia vừa li khai thì Bắc Phủ binh Lưu Nghị đến tìm, nói rằng vì có việc khẩn cấp muốn gặp ngài, cũng không nói rõ là việc gì. Hiện tại hấn đang tới đây, đi cùng với Mộ Dung đương gia ở phía sau. Nếu ngài không muốn gặp hấn, chúng ta có thể bảo hấn đi."

Thâm tâm Lưu Dụ chợt chùng xuống, biết rằng bất hạnh tới rồi, Hà Khiêm quả nhiên đã xảy ra chuyện, nếu không thì Lưu Nghị sẽ không đến tìm gã trong lúc này.

Gã bèn nói: "Hồ Bán trên phương diện này đã được đã thông, tỏ ra hợp tác, hấn sẽ toàn lực ám trợ chúng ta. Các người hãy nghỉ ngơi chốc lát tại đây, sau khi ta gặp Lưu Nghị xong, chúng ta sẽ tiếp tục hành trình."

Yến Phi trầm ngâm trước cửa sổ, ngưng trọng nhìn Cổ Chung Lâu, nơi mang ý nghĩa tượng trưng vô hạn của Biên Hoang Tập.

Rải rác khắp quảng trường là những luồng sáng tròn chiếu trên mặt đất, địch nhân đã che phủ phần trên phong đăng, không cho ánh sáng chiếu lên. Cảnh tượng hiện ra trước mắt thật kỳ dị, càng tôn thêm vẻ nguy nga hoành tráng của Cổ Chung Lâu.

Thật ra toàn bộ Dạ Oa Tử ứng dụng thủ pháp soi sáng này, từ ngoài Tập xa xa trông lại thì Biên Hoang như chìm trong bóng đêm u ám.

Binh lực địch nhân hoàn toàn tập trung tại Dạ Oa Tử, muốn công hãm một nơi như vậy, nói thì dễ nhưng làm thì khó hơn nhiều. Dạ Oa Tử lâu phòng rất quy mô kiên cố, có ưu thế đài cao chỉ huy, binh lực thì lại cường đại, cho nên Hoang nhân muốn phản công thì thực như trứng chọi đá vậy.

Hách Liên Bột Bột mặc dù đề xuất thủ đoạn tấn công duy nhất là cắt đứt tuyến đường vận lương của họ, nhưng trực giác của Yến Phi thì vẫn không an tâm lắm. Địch nhân khẳng định có biện pháp đối phó với vấn đề này, thế nên cho đến giờ, quân địch vẫn chiếm lĩnh vị trí thượng phong, nắm giữ quyền chủ động.

Tiếng chiến mã hí vang phá tan đêm đen yên tĩnh tại Dạ Oa Tử, như đề tỉnh mọi người là chiến tranh có thể phát sinh vào bất kỳ thời khắc nào.

Yến Phi nấp tại toà nhà cao ba tầng nằm tại quảng trường, tiền thân là thanh lâu trứ danh "Thái Hoa Cư."* Cũng chỉ có Hoang nhân kinh doanh kỹ viện mới đặt danh tự thô thiển như vậy để câu khách.

Thái Hoa Cư hiện tại đã trở thành quân doanh của Hách Liên Bột Bột. Chàng lúc này đang ở trong ngoa thất của Hách Liên Bột Bột, nằm tại lầu ba góc sát với Cổ Chung trường, từ đó có thể nhìn thấy được toàn bộ quang cảnh bên dưới.

Hách Liên Bột Bột để chàng ở nơi an toàn nhất, không những che giấu việc này với bọn người Diêu Hưng, mà còn trước phần lớn thủ hạ. Chỉ một số thủ hạ tâm phúc mới biết ngọn ngành sự việc.

Lúc này Hách Liên Bột Bột đang nói chuyện với thủ hạ ở bên ngoài, chàng lấy làm mừng vì được ở một mình yên tĩnh, ngẫm lại những tao ngộ li kỳ khó tin những ngày vừa qua.

Hiện tại Biên Hoang Tập không phải không có điểm yếu, chỉ cần trong lúc giao chiến chiếm lĩnh được Cổ Chung Lâu là có thể phá hỏng được chiến thuật dùng đài cao chỉ huy, khiến địch nhân các lộ rơi vào tình cảnh phải tự lo lấy thân, như thế bên ta có thể tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, phát huy được sức mạnh tổng lực. Phương pháp này sẽ cực kỳ công hiệu nếu dạ chiến.

Nếu không có mặt ở đây, chàng tuyệt không có những nhận định như vậy. Chàng có cảm giác hiểu rõ mọi bố trí và biến động của địch nhân.

Chàng và Hách Liên Bột Bột có một mối quan hệ nguy hiểm và không ổn định. Hai bên đều luôn mong đẩy đối phương rơi vào tử địa, nhưng trong tình thế vi diệu này, cân nhắc lợi hại khinh trọng, thành ra lại cùng nhau hợp tác. Nhưng biến hóa có thể phát sinh bất cứ lúc nào.

Suy cho cùng, Hách Liên Bột Bột thực sự không nghĩ rằng Hoang nhân có khả năng phản công Biên Hoang Tập. Hoang nhân đến đích thị là tìm đường chết. Bởi vậy nếu Yến Phi ám sát Ba Cáp Mã Tư thành công hẳn sẽ có trăm điều lợi mà không một điều hại.

Hành thích Ba Cáp Mã Tư tốt nhất là nên tiến hành sớm, có trời mới biết khi tin tức Lưu Dự lãnh đạo Hoang nhân đã bại liên quân Kinh Châu và Lương Hồ truyền đến, thì Hách Liên Bột Bột có phát sinh dị tâm hay không.

Quyền chủ động vẫn luôn nằm trong tay của Hách Liên Bột Bột, hẳn có thể giúp đỡ Yến Phi hoàn thành tâm nguyện, nhưng cũng có thể bán đứng chàng.

Hách Liên Bột Bột bước vào trong ngoa thất, đến sau lưng chàng nói: "Biên Hoang Tập thực sự là một địa phương kỳ quái, bất kỳ ai khi mới đến Biên Hoang Tập đều có cảm thụ như vậy."

Yến Phi thầm nghĩ đã nói như vậy, tại sao ngươi lại vào vai Hoa Yêu gian sát phụ nữ? Chàng thở dài nói:

"Chúng ta tiến hành thế nào đây?"

Hách Liên Bột Bột đáp: "Vừa rồi ta đã sai phái thủ hạ thân tín, toàn lực giám sát mọi cử động của Ba Cáp Mã Tư, ngày mai sẽ có tin tức hồi báo. Ta cũng không nghĩ việc này sẽ kéo dài."

Hắn lại hỏi: "Yến huynh phải chăng từ hai ngày trước đã qua lại khu vực gần đây?"

Yến Phi gật đầu chứng nhận.

Hách Liên Bột Bột nói: "Như vậy người chắc cũng nhìn thấy dị sự ở khu vực gần Bạch Vân Sơn, ở đó bạch quang bắn tỏa lên tận trời, xa hàng chục dặm vẫn nhìn thấy. Sau đó tòa Ngọa Phật Tự hóa thành tro bụi, lưu lại một hồ sâu hoắm rộng hàng chục trượng. Yến huynh không biết đối với việc này nhìn nhận ra sao?"

Yến Phi trầm nghĩ nếu ta nói lên sự thật, bảo đảm việc đó sẽ khiến người chết lặng đi, nhưng đương nhiên là chàng không nói ra.

Chàng đáp: "Việc này không một ai minh bạch, có thể nhìn nhận thế nào đây?"

Hách Liên Bột Bột hưng phấn nói: "Trời giáng dị tượng, tất sẽ có kiếp nạn tại nhân gian. Điều này khẳng định là ông trời muốn khai sáng cho thế nhân, báo trước một thế cục mới sắp bắt đầu. Những kẻ đã xưng đế không phải chân mệnh thiên tử, chân chủ có thể thống nhất thiên hạ chính xác là vừa mới xuất hiện."

Yến Phi trong thâm tâm nghĩ có thể là Thác Bạt Khuê hay Lưu Dự, chứ tuyệt không có quan hệ nào giữa chân mệnh thiên tử và một kẻ tàn bạo như Hách Liên Bột Bột. Chàng tự hiểu là thực chưa có biện pháp nào để có thể thấu hiểu được con người Hách Liên Bột Bột. Kỳ quái một điều hắn đương nhiên là người, sao lại có những hành vi tàn ác, không có nửa điểm nhân tính nào như vậy.

Nếu như không phải chàng thân thụ nội thương, lấy đại cục làm trọng, lại để Hồ Lôi Phương lên vị trí ưu tiên số một, Hách Liên Bột Bột đâu có thể ở đây dương dương tự đắc như vậy.

Yến Phi hờ hững nói: "Hách Liên huynh đương nhiên là người có đại chí rồi. Sự thật sau trận Phì Thủy, Nam Bắc hai phương chính quyền quân sự đều lung lay suy yếu, do đó tình huống sắp tới trở nên rất khó đoán."

Hách Liên Bột Bột than rằng: "Giả sử chúng ta không phải là địch mà là chiến hữu thì có phải thống khoái không?"

Yến Phi trầm nghĩ ta sẽ không bao giờ coi người là bằng hữu.

Hách Liên Bột Bột đang chuẩn bị nói tiếp thì đột nhiên có thủ hạ hốt hoảng chạy vào bẩm báo: "Thái tử đang đến!"

Yến Phi và Hách Liên Bột Bột vừa nghe thấy thế đều thất kinh, đưa mắt nhìn nhau.

Hách Liên Bột Bột ngay lập tức quyết đoán nói: "Để ta ra ngoài gặp hắn!"

Nói rồi cùng thủ hạ vội vàng đi ra ngoài sảnh. Yến Phi tiến đến cạnh cửa, thu nhiếp tâm thần, tính toán nếu có tình huống bất thường xảy ra, sẽ lập tức trốn xa. Diêu Hưng đang đem lại đến tìm, sự tình tuyệt không tầm thường. Ba Cáp Mã Tư liệu có đi cùng hắn không?

"Àm!"

Cửa phòng chợt đóng lại.

Hồi 63

Nhãn Nhục Phụ Trọng

Lưu Nghị đau thương nói: "Đại tướng quân bị hại rồi. Ôi ! Nếu ông ta chịu nghe lời người khuyên,

chuyện này đã không xảy ra."

Lưu Dụ sớm đã chuẩn bị tâm lý về việc này, mục quang nhìn về phía Hoài Thủy, nói: "Chuyện như vậy sao có thể xảy ra được, đại tướng quân không có ý đề phòng ư ?"

Chỉ còn một canh giờ là trời sáng, xung quanh tuyết trắng xóa, gió lạnh gào rít, trời đất một vùng tiêu điều.

Lưu Nghị dòng lệ nóng tuôn trào buồn bã nói: "Đại tướng quân miệng thì nói thế nhưng trong tâm cứ tưởng rằng Tư Mã Đạo Tử sẽ dựa vào ông, lung lạc ông và không ngu xuẩn đến mức bỏ ông lựa chọn Lưu Lao Chi phản phúc khó dựa dẫm. Cho nên mới trúng gian kế Tư Mã tặc."

Lưu Dụ nói: "Bình tĩnh nào! Việc xảy ra như thế nào ?"

Lưu Nghị gạt nước mắt, đè nén tình cảm xuống nói: "Trước lúc Đại tướng quân lên đường, Lưu Lao Chi đột nhiên tập kết thuyền đội tại Hồng Trạch Hồ gần Hoài Âm bọn ta, dùng binh uy hiếp Hoài Âm. Đại tướng quân vốn thay đổi chủ ý, tạm thời lưu lại Hoài Âm đối phó Lưu Lao Chi. Ai ngờ Tư Mã Đạo Tử nội trong một ngày ba lần dùng phi cấp truyền thư thôi thúc Đại tướng quân trở về Kiến Khang, nói đại quân Hoàn Huyền tùy thời có thể đến Thạch Đầu thành. Đại tướng quân không nghi ngờ có cạm bẫy, cũng cho rằng Lưu Lao Chi tạm thời chưa đủ thực lực tập kích Hoài Âm, nên chỉ mang theo hai chiến thuyền hộ tống, vội vã ngồi soái thuyền đến Kiến Khang. Không ngờ bị Vương Quốc Bảo dùng gian kế gạt lên thuyền sát hại rất bi thảm, sau đó chỉ có một chiếc thuyền trốn về được. Hiện tại huynh đệ Hoài Âm trên dưới đồng lòng quyết ý vì đại tướng quân báo thù, trước giết Lưu Lao Chi, sau đánh đến Kiến Khang."

Lưu Dụ than: "Thực lực các người trước giờ không bằng Lưu Lao Chi, bây giờ Đại tướng quân ngộ hại, các người càng không phải đối thủ của chúng."

Lưu Nghị nói: "Bọn ta tuy người nào cũng lừa hận thiêu tâm nhưng không mất lý trí, sau khi thương lượng nhận thấy trước mắt trong Bắc Phủ binh chỉ có huynh đủ bản lĩnh và danh vọng làm mọi người nể phục. Cho nên cử ta làm đại biểu đến thỉnh huynh về Hoài Âm chủ trì đại cục. Chỉ cần huynh trưởng chịu đứng ra kêu gọi, tuyên bố tội trạng Lưu Lao Chi, binh tướng dưới cờ hẳn sẽ dao động, trong lúc lòng quân bất ổn, Lưu Lao Chi không phải là đối thủ của chúng ta. Sau khi thống nhất Bắc Phủ binh, chúng ta có thể thừa dịp Kinh Châu quân tấn công Kiến Khang, tìm Tư Mã Đạo Tử tính sổ."

Lưu Dụ cảm thấy đề nghị của Lưu Nghị có sức dự hoặc rất lớn, chỉ cần gã gạt đầu tất cả bộ thuộc cũ của Hà Khiêm sẽ quy tụ về với gã. Có được ba, bốn vạn quân lại thêm một đội chiến thuyền thực lực hùng mạnh, nếu tính cả thủy sư Thọ Dương của Hồ Bân, thực lực có thể nói không thua kém Lưu Lao Chi. Ôi ! Nhưng Biên Hoang Tập sẽ ra sao ? Bắc Phủ binh chia làm hai phái chém giết lẫn nhau chỉ có lợi cho Hoàn Huyền. Có lẽ đến khi Hoàn Huyền công hãm Kiến Khang, gã vẫn còn đánh mãi không thôi với Lưu Lao Chi. Đến lúc đó chỉ cần Hoàn Huyền đứng về phía Lưu Lao Chi, vận mệnh Lưu Dụ gã khẳng định chỉ chờ người ta đến làm thịt, về mặt sách lược đúng thật là ngu không thể tả.

Thành tựu trước mắt có được không dễ dàng, gã tuyệt đối không thể phạm sai lầm, bằng không mọi nỗ lực đành trôi theo dòng nước chảy về đông.

Nghĩ sâu thêm một bước, cho dù Hoàn Huyền công không nổi Kiến Khang, Lưu Lao Chi thì bại trong tay hắn, song Bắc Phủ binh nguyên khí cũng bị thương tổn trầm trọng và do vậy mất đi sự ủng hộ của Kiến Khang, Biên Hoang tập vẫn nằm trong sự khống chế của Mộ Dung Thùy và Diêu Trường, nội việc cung ứng lương thực vật tư cũng không có cách thực hiện, Bắc Phủ binh không đánh mà tan.

Tình thế đó chỉ tiện nghi cho Thiên Sư quân đang nhìn chằm chằm thềm muốn, thực lực vốn không dưới bất kì phe nào tại phương Nam.

Bất quá bây giờ hắn khiến Hoài Dương quân đang hùng hực nộ hỏa báo thù thất vọng sẽ mang đến hậu quả gì ? Gã đang ở thế tiến thoái lưỡng nan.

Lưu Dụ ngẫm thờ dài.

Vào thời khắc không nên nhất, hắn nghĩ đến Vương Đạm Chân.

Giả sử hấn không thừa cơ đánh Lưu Lao Chi, Hoài Dương quân trong khi quần long vô thủ, cuối cùng bị Lưu Lao Chi thu thập, khi đó Lưu Lao Chi nắm đại quyền trong tay lại thêm không phải cố kị gì, Vương Cung cha Vương Đạm Chân sẽ gặp nguy hiểm.

Lại ngần thờ dài, nghĩ mình sao có thể chỉ biết chuyện riêng tư của bản thân mà tự tay hủy đi đạo quân vô địch do Tạ Huyền dày công bồi dưỡng ? Hấn nói: "Người trước tiên bình tĩnh lại, hiểu rõ hoàn cảnh trước mắt, nếu không ta và người đều phải đối mặt đại họa tan nhà diệt tộc."

Lưu Nghị nói một cách căm phẫn: "Còn nghĩ gì nữa, ta và huynh còn lựa chọn khác ư ?"

Lưu Dụ nói: "Chúng ta có thể công bố tội trạng gì của Lưu Lao Chi ? "

Lưu Nghị nói không chút do dự: "Đương nhiên là đại tội hấn câu kết Tư Mã Đạo Tử hại chết Đại tướng quân."

Lưu Dụ nói: "Giết Đại tướng quân chính là Vương Quốc Bảo, Tư Mã Đạo Tử có thể đẩy mọi chuyện lên mình hấn, sau đó lập tức xử tử hấn để không còn người đối chứng, lại đi trước chúng ta một bước công bố tội trạng Vương Quốc Bảo, như thế Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi đều có thể đặt mình ra ngoài việc này, sự thật chúng cũng chưa từng làm gì cả. Lưu Lao Chi càng có thể nói hùng hồn là vâng lệnh Vương Cung thảo phạt Tư Mã Đạo Tử."

Lưu Nghị tức thì ghen lời, một lúc sau mới nói: "Lưu Lao Chi sao lại đối phó Tư Mã Đạo Tử?"

Lưu Dụ bình tĩnh nói: "Lưu Lao Chi đương nhiên không thật sự thảo phạt Tư Mã Đạo Tử, hấn chỉ cần một lý do hạ đài, Tư Mã Đạo Tử là người thích hợp nhất cho việc hạ đài."

Lưu Nghị chần động nói: "Huynh nói đúng, Hoàn Huyền và phe Vương Cung đang giờ cao cờ thảo phạt Vương Quốc Bảo, nếu như hấn bị Tư Mã Đạo Tử xử quyết đáp ứng yêu cầu này, phe Hoàn Huyền tuy không còn có xuất quân song đương nhiên không thể dừng lại ở đó, còn Lưu Lao Chi vẫn có được lý do hạ đài cần thiết."

Lưu Dụ biết hấn đã khôi phục lại lý trí, tiếp lời: "Trước mắt sách lược sáng suốt nhất chính là tiếp tục nhẫn nại. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Vương Quốc Bảo là có hạ đài của Lưu Lao Chi cũng là có hạ đài của các người, hiểu rõ chưa ? "

Hai mắt Lưu Nghị lại đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bọn ta sao có thể ngồi nhìn tên tặc tử Lưu Lao Chi tiếp tục phong quang, còn phải nghe hấn chỉ huy, mặc cho hấn hiếp đáp ?"

Lưu Dụ nói: "Hiện tại việc quan trọng nhất không phải báo thù mà là giữ mạng. Với tình thế hiện nay, Lưu Lao Chi tuyệt không dám bức các người tạo phản chỉ tìm cách vỗ về, còn các người thì giả vờ uốn mình qui thuận. Trong Bắc Phủ binh còn rất nhiều tướng lĩnh đồng tình với các người, Lưu Lao Chi trong thời gian ngắn không dám làm gì quá đáng. Việc trọng yếu nhất bây giờ đối với Lưu Lao Chi là ổn định lòng quân, củng cố quyền lực, toàn lực trợ giúp Tư Mã Đạo Tử khiến Hoàn Huyền không cách nào động đến nửa sợi lông Kiến Khang, hấn vẫn phải bảo tồn thực lực để ứng phó Thiên Sư quân hùng mạnh của Tôn Ân."

Lưu Nghị quan sát Lưu Dụ một lúc lâu, như thể lần đầu tiên thấy được thần thái của Lưu Dụ, nói: "Cảnh ngộ huynh không tốt hơn bọn ta bao nhiêu, vì sao huynh vẫn bình tĩnh như thế ? Ôi ! Chi bằng huynh theo ta đến Hoài Âm một chuyến, tài ăn nói của ta thua xa huynh, không tự tin thuyết phục được người khác."

Lưu Dụ biết mình tối thiểu cũng thuyết phục được hấn, nói: "Căn bản không phải dựa vào tài ăn nói, chỉ cần nói ra tình hình thực tế để tất cả minh bạch, đây không chỉ là biện pháp báo thù, còn là con đường sống duy nhất, không người nào có thể chống lại hiện thực tàn khốc. "

Lưu Nghị chán nản nói: "Chỉ là con đường nhẩn nhục sống cho qua ngày, ta lại không nhìn thấy bất kì hy vọng báo thù nào."

Lưu Dụ nói: "Sự tình dĩ nhiên không tuyệt vọng giống như người tưởng tượng, người có biết liên quân Kinh Châu và Lương Hồ bang muốn đuổi tận giết tuyệt hoang nhân vừa bị ta phá tan không?"

Lưu Nghị gật đầu nói: "Đương nhiên biết ! Đây quả là thành tựu hết sức trọng đại, có huynh lãnh đạo, bọn ta

chỉ ít cũng có một nửa cơ hội thành công."

Lưu Dụ nói: "Về mặt cung ứng lương thực vật tư thì sao ? Khu vực xung túc nhất phương Nam chính là Kiến Khang và vùng phụ cận. Bắc Phủ binh trước giờ về mặt này vẫn dựa vào Kiến Khang. Chỉ trong một tình huống chúng ta mới có quyền tự chủ, chính là đoạt lại Biên Hoang tập, khi đó quyền chủ động nằm trong tay chúng ta."

Lưu Nghị lộ về suy nghĩ.

Lưu Dụ nói: "Ta thu phục Biên Hoang tập cũng là hoàn thành nhiệm vụ quân lệnh trọng, giả như Lưu Lao Chi dám ngăn cản ta quay về Bắc Phủ binh khi đó lý lẽ thuộc về ta, ta sẽ dạy cho hắn thế nào là chết không chỗ chôn."

Lưu Nghị nói: "Nếu hắn giao huynh một chức vụ chỉ ngồi chơi xơi nước, huynh trở về Bắc Phủ binh có thể làm được điều gì ? "

Lưu Dụ lạnh lùng nói: "Vậy phải xem quan hệ giữa hắn và Tư Mã Đạo Tử diễn biến đến cục diện như thế nào, lại phải cân nhắc tình hình Hoàn Huyền và Tôn Ân. Có điều trong bất kỳ tình thế nào, chúng ta có Biên Hoang tập làm hậu thuẫn khả năng thắng lợi so với bây giờ hơn trăm lần."

Lưu Nghị nói: "Hiểu rồi !"

Lưu Dụ đưa tay nắm lấy vai hắn nói: "Tất cả phải lấy đại cục làm trọng, chỉ cần ta có thể thu phục Biên Hoang tập, sẽ có một ngày cuộc sống tốt đẹp hơn. Đi đi !"

Lưu Nghị quay người dứt khoát, vọt lên mình ngựa ra roi phóng đi.

Lưu Dụ cũng lên ngựa phi trở lại đội kỵ binh tinh nhuệ của Hoang nhân đang đợi hắn gần đó.

Mộ Dung Chiến quát lớn: "Lên ngựa!"

Các chiến sĩ đáp lời vang rền, ào ào phi lên ngựa.

Mộ Dung Chiến hướng về Lưu Dụ lộ vẻ tươi cười, ngữ khí ung dung nói: "Đến lúc làm việc chính rồi !"

Lưu Dụ trước tiên nghĩ về Lưu Nghị rồi liên tưởng đến Lưu Lao Chi, kẻ đó tới liên minh lung lay sắp đổ của Vương Cung và Hoàn Huyền, Vương Cung thân làm minh chủ sẽ ứng phó như thế nào với biến hóa ngoài dự liệu, tiếp theo trong lòng lại hiện lên hoa dung của Vương Đạm Chân.

Gã hét lớn: "Chúng ta chiến đấu vì Biên Hoang tập ! Chiến đấu vì Kỷ Thiên Thiên ! Các huynh đệ ! Chúng ta đi !"

Rồi ra roi xông lên trước, Mộ Dung Chiến đuổi theo sau, tiếp đó là các chiến sĩ Hoang nhân giống như triều dâng nhấn chìm đại địa.

Phương Nam không còn thế lực nào có thể phản công họ, tất cả chướng ngại đều bị quét sạch.

Diêu Hưng lên tiếng: "Tình hình Quan Trung khiến người ta lo lắng, phụ hoàng tuy trước sau đánh bại Hồ Kim Hi của Bình Lương, Một Dịch Tử của Tiên Ti, lại chinh phục được Tần Châu, tiến chiếm Trường An. Nhưng Phù Phi, con trai Phù Kiên được sự ủng hộ của các thế lực Thiên Thủy Khương Diên, Hà Đông Vương Chiêu, thứ sử U châu tiền nhiệm Vương Vĩnh đã xưng đế tại Tấn Dương, khiến chúng ta không thể thừa lúc Mộ Dung Vĩnh xuất quan nhất cử dẹp yên Quan Trung."

Hách Liên Bột Bột nói khẽ: "Thái tử nhận được tin tức khi nào ?"

Yến Phi thầm nghĩ bất luận người nhỏ tiếng cỡ nào, lại cách tường làm bằng đá và cửa gỗ dày, nhưng trong cự ly chưa đến năm trượng như thế đừng hòng có lời nào lọt khỏi tai ta.

Hách Liên Bột Bột hỏi câu này cũng có lý do, hắn muốn biết Diêu Hưng ban đêm đến thăm phải chăng chỉ vì

việc đó.

Từ tiếng hô hấp xem ra trong sảnh hiện thời chỉ có Diêu Hưng và Hách Liên Bột Bột, Ba Cáp Mã Tư đã không đi theo.

Diêu Hưng trả lời: "Sáng sớm hôm nay ta đã nhận được tin tức."

Hách Liên Bột Bột trầm mặc không nói gì.

Diêu Hưng than: "Phù Phi tuy khiến đại kế bình định Quan Trung của chúng ta nảy sinh rắc rối, may mắn bản thân Mộ Dung Thùy lo cho mình còn chưa xong. Điều ta hiện thời đang lo lắng lại là an nguy Biên Hoang Tập."

Hách Liên Bột Bột kinh ngạc nói: "Không phải Thái tử đã cho rằng Hoang nhân không có khả năng làm nên chuyện sao?"

Diêu Hưng trầm giọng nói: "Ta mới nhận được tin tức thám tử báo về từ tiền tuyến, Hoang nhân không những thành công phản hồi Biên Hoang còn đánh bại liên quân Lưỡng Hồ và Kinh Châu, đoạt được trên tay chúng số lớn chiến mã, lương thực và vũ khí."

Hách Liên Bột Bột thất thanh nói: "Điều này không có khả năng!"

Bên kia tường Yên Phi nghe được trong lòng đại hỉ.

Hoang nhân hiện tại điều cần nhất chính là một chiến thắng, nối tiếp uy phong giết chết Trúc Pháp Khánh của chàng, khiến Hoang nhân trong tình hình gian khổ nhất duy trì được sự phấn chấn cho đến lúc quang phục Biên Hoang tập.

Biên Hoang bản thân là địa phương không có sức sản xuất, tất cả toàn dựa vào cung ứng đến từ bên ngoài, nên một khi mất đi Biên Hoang Tập, giao dịch buôn bán đình đốn, lực lượng phản kích của Hoang nhân sẽ vì thiếu hụt lương thực, vật tư, hàng hóa mà sụp đổ.

Đây chính là sách lược Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm áp dụng để nghiền nát lực lượng phản công của Hoang nhân, trước tiên cố thủ Biên Hoang tập rồi dùng trọng binh bao vây tiêu trừ đội quân vũ trang của Hoang nhân đang ẩn nấp. Và kế sách đó suýt chút đạt được hiệu quả, may mắn Hoang nhân vẫn còn Tân Nương Hà ở vùng giáp ranh Biên Hoang làm cứ điểm, tiếp tục phản công Biên Hoang từ căn cứ này.

Hiện tại Hoang nhân đánh bại liên quân Lưỡng Hồ và Kinh Châu, khiến sĩ khí tăng vọt, càng đoàn kết hơn, lại thêm Hoang nhân không những hiểu Biên Hoang như lòng bàn tay còn kiên dũng thiện chiến, nhân tài đầy rẫy, đối với Biên Hoang có cảm tình cuồng nhiệt giống như tôn giáo, lực phản kích của cổ sức mạnh như thế thật không thể xem thường. Lo âu của Diêu Hưng cũng có đạo lý.

Địch nhân chiếm lĩnh Biên Hoang tập nhìn bề ngoài mạnh chứ thật ra lại yếu và ngày càng sa sút.

Trúc Pháp Khánh đang lúc thắng lợi lại bị giết đã dẫn đến đại loạn và sự sụp đổ của Di Lạc giáo, sớm đã kích nghiêm trọng thực lực và sĩ khí của quân chiếm đóng. Vì sự chống cự của Hoang nhân, buôn bán giữa hai miền Nam Bắc đứt đoạn, không ai dám đến Biên Hoang tập khiến nơi đây chỉ là một đồng cỏ nát Biên Hoang, phải giữ vững một nơi như vậy trong tình thế hoàn toàn bị động, cảm giác đó có thể khiến bất kì người kiên cường nào trở nên nhụt chí. Về mặt lương thực vật tư lại hoàn toàn ỷ lại vào cung ứng từ phương Bắc, một khi vận chuyển lương thực không tiếp tục được, quân chiếm đóng phải thất lực buộc bụng trong lúc mùa đông giá rét vẫn chưa qua, nỗi khổ của chúng có thể hình dung được.

Lời Diêu Hưng nói biểu thị hẳn cũng có ý lui binh. Bây giờ đối với cha con Diêu Trường cuộc chiến tại Quan Trung khẳng định vẫn xếp ở vị trí số một. Sở dĩ họ tấn công Biên Hoang tập là thêm muốn lương thực vật tư của phương Nam. Hiện tại đoạt được chỉ là một đồng cỏ nát, còn bị cầm chân một số lớn quân dĩ nhiên không phải việc có lợi.

Từ cuộc đối thoại của Diêu Hưng, Yên Phi hiểu rõ hoàn cảnh địch nhân và suy nghĩ của hắn.

Thanh âm Diêu Hưng truyền ra: "Ta cũng hy vọng thám tử chỉ báo sai, đáng tiếc lại là sự thật. Khiến người ta lo lắng nhất chính là Hoang nhân sau khi đại thắng, đội chiến thuyền của Đại Giang bang không ngừng theo Hoài Thủy đi dọc lên phía Tây, thẳng đến Dĩnh Khẩu. Một cánh khinh kỵ binh khác chừng hai ba ngàn người thì men theo bờ bắc của Dĩnh Thủy tiến đến Dĩnh Khẩu, tình huống này khiến người ta lo âu."

Hách Liên Bột Bột cũng lặng im, không biết có phải đang suy nghĩ vấn đề Yến Phi. Bất quá, Yến Phi biết hẳn đã lỡ thời cơ bán rẻ mình, đáng lẽ hẳn phải sớm nói ra trước khi Diêu Hưng nói Hoang nhân đại thắng địch nhân. Huống hồ hẳn căn bản không thể giải thích vì sao gặp được Yến Phi ngoài tập.

Một lúc sau, Hách Liên Bột Bột nói: "Chúng ta cần phải lập tức đuổi theo thu lại chiến mã giao dịch với Lưỡng Hồ bang."

Diêu Hưng đáp: "Ta đã phái người dùng khoái mã đuổi theo. Ôi! Đội ngựa đã sớm xuất phát đến giờ cũng đi được một ngày nửa đêm lộ trình, có lẽ cách Nhữ Âm không xa. Hy vọng hành động gấp rút lên đường ngay trong đêm của Hoang nhân không phải nhằm vào lần giao dịch này."

Hách Liên Bột Bột thở phì phì: "Ta có cảm giác bất tường, Hoang nhân rất có khả năng biết được việc này từ miệng các tướng lĩnh bị bắt làm tù binh của Lưỡng Hồ bang."

Diêu Hưng gượng cười: "Ở phương diện này chúng ta chỉ có thể đợi xem tình hình phát triển ra sao. Ta có quyết định khác, người và thủ hạ ngày mai rời khỏi Biên Hoang tập trở về Quan Trung, giúp đỡ phụ hoàng bình định Quan Trung."

Hách Liên Bột Bột trầm ngâm giây lát nói: "Thái tử quyết định bỏ Biên Hoang Tập phải không?"

Yến Phi nghe vậy tinh thần chấn động, đồng thời cũng hiểu rõ không thể dựa vào tin tức do Hách Liên Bột Bột cung cấp để ám sát Ba Cáp Mã Tư, còn Hách Liên Bột Bột càng không thể tin cậy.

Chàng tuy vẫn chưa rõ giao dịch giữa Diêu Hưng và Lưỡng Hồ bang là chuyện gì nhưng biết có lợi với Hoang nhân cũng đủ rồi.

Diêu Hưng nói: "Chúng ta không gấp nhưng Mộ Dung Lâm lại không còn lựa chọn khác buộc lòng phải tiếp tục tử thủ. Ngày sau bất luận tình hình phát triển như thế nào đối với chúng ta đều có lợi vô hại, nếu như Mộ Dung Lâm toàn quân bị tiêu diệt sẽ có thể làm lực lượng của Mộ Dung Thùy suy yếu đi rất nhiều."

Hách Liên Bột Bột đồng ý nói: "Ai cũng biết kết minh giữa chúng ta và Mộ Dung Thùy là kế quyền biến nhất thời, sớm muộn gì chúng ta cũng phải quyết thắng trên sa trường với Mộ Dung Thùy. Lựa chọn của Thái tử rất chính xác."

Diêu Hưng tiếp tục: "Việc triệt binh không thể làm quá gấp, ngày mai người lui binh trước. Sau khi ta nhìn rõ tình hình rồi quyết định bước kế tiếp của hành động."

Hách Liên Bột Bột nói: "Trời sắp sáng, ta lập tức đi chuẩn bị mọi việc."

Diêu Hưng nói: "Người không cần âm thầm rút lui, tốt nhất gây kinh động Mộ Dung Lâm khiến hắn tìm đến ta nói chuyện, như thế càng hợp ý ta. Hừ! Tiểu tử này dựa uy cha hống hách kiêu ngạo, ta sớm nhìn không thuận mắt, chỉ là luôn nhẫn nhịn hắn thôi!"

Hách Liên Bột Bột: "Minh bạch rồi, mọi chuyện đúng theo lời Thái tử căn dặn mà hành sự."

Hai người đứng lên.

Yến Phi biết đã đến lúc, lướt đến cửa sổ nhìn rõ tình hình bên ngoài, chột xuyên qua cửa sổ thoát ra, khe mượn lực ở bệ cửa áp sát tường vọt lên trên mái ngói tòa lầu.

Gió đêm thổi từng cơn, đảo mắt quét một vòng, trên đỉnh các tòa lầu lân cận tịnh không có trạm gác. Điều này cũng hợp lý, Hoang nhân vẫn ở xa ngoài trăm dặm, tòa lầu này lại không ở cạnh Dạ Oa Tử, cảnh giới không nghiêm cũng là việc đương nhiên.

Yến Phi di chuyển ra mái hiên, phủ phục nhìn xuống bên dưới, một đội kỵ mã hơn mười người đang đợi Diêu Hưng.

Giây lát sau Hách Liên Bột Bột tự mình tiễn Diêu Hưng ra cửa chính, sau khi nói vài câu Diêu Hưng lên ngựa bỏ đi.

Yến Phi thầm nghĩ lần này ám sát Ba Mã Cáp Tư thành hay bại, cần phải xem bám theo Diêu Hưng có thu hoạch được gì không.

Hồi 64

Như Ý Kiều Thê

Doãn Thanh Nhã ngồi trên một tảng đá lớn ở sườn núi nhìn đường chân trời phía Đông dần sáng, bĩu môi nói: "Đây là địa phương quý gì vậy, theo tên tiểu tử người chạy bắt kẻ Đông Tây suốt đêm một chết người ta!"

Cao Ngạn hằm hằm ngồi xuống kế bên khiến nàng không thể không nhích ra chút để giữ khoảng cách. Thấy hắn im lặng không lên tiếng, Doãn Thanh Nhã lấy làm lạ hỏi: "Người biến thành người câm rồi à?"

Cao Ngạn nhướn mắt nói: "Ta đang đau lòng! Sao nói ra lời được?"

Doãn Thanh Nhã ngẩn người hồi lâu, chợt che miệng cười: "Ai đắc tội với người thế?"

Cao Ngạn bực bội nói: "Đã biết rõ sao còn hỏi! Ta hỏi nàng, Cao Ngạn ta có chỗ nào khiến nàng chán ghét? Vì sao ta không phải lang quân như ý trong tim nàng?"

Doãn Thanh Nhã không nhin được cười nghiêng ngả nói: "A! thì ra là việc này."

Rồi thu lại nụ cười, hất gương mặt thanh tú lên: "Không phải là không phải! Chẳng có lý do gì có thể nói. Người không có chỗ nào khiến ta chán ghét ư? Chỉ việc người tự tác đa tình đủ khiến Doãn Thanh Nhã ta chịu không nổi."

Nói xong còn làm ra vẻ kêu cứu mạng, bộ dạng tình nghịch hấp dẫn đến cực điểm.

Cao Ngạn phát tay hỏi: "Được, vậy ta hỏi nàng lang quân như ý trong lòng nàng bộ dạng như thế nào?"

Doãn Thanh Nhã tức thì ngẹn lời, chống chế: "Người là người gì của ta? Dám hỏi ta việc này à."

Cao Ngạn trở nên đắc ý, nói thao thao bất tuyệt: "Cái gọi là nhất dạ phu thê bách nhật ân, sau đêm qua chúng ta tuy chưa thật sự là phu thê nhưng trên danh nghĩa có gọi chàng kêu thiếp nên ... ối ! "

Doãn Thanh Nhã thúc một cái vào sườn hắn, đau đến mức cả người hắn co rúm lại, bực tức nói: "Ta và người làm gì có quan hệ, người còn dám nói nửa câu như thế ta sẽ làm thịt người liền."

Cao Ngạn cố nhịn đau, thà chết không khuất phục: "Nàng không dám nói ra vì như ý lang quân trong lòng nàng chính là lão tử Cao Ngạn."

Doãn Thanh Nhã vụt đứng dậy chống tay vào chiếc eo nhỏ xíu, giận dữ nói: "Người đi chết đi, như ý lang quân trong lòng ta khi nào là tên lưu manh vô lại người? Ta về sau không chú ý đến người nữa! Ta phải lập tức về Lương Hồ."

Cao Ngạn một tay ấn ở chỗ đau, mặt nhăn nhó: "Ta là lưu manh vô lại, vậy đại anh hùng trong lòng nàng là ai? Hách đại ca của nàng ư?"

Doãn Thanh Nhã nổi cáu suýt chút bật khóc, dậm chân mắng: "Đừng đặt điều sai sự thật, ta và Hách đại ca thanh bạch không giống như người nghĩ. "

Cao Ngạn lập tức hồi phục sinh khí nói: "Tiểu Thanh Nhã nguôi giận, cho phép ta nói thật vài lời được không?"

Doãn Thanh Nhã vẫn tức giận lườm hần, bĩu môi: "Ta và ngươi còn gì để nói nữa?"

Cao Ngạn cười làm lạnh: "Ta chỉ muốn thảo luận với nàng về vấn đề như ý lang quân ấy mà."

Doãn Thanh Nhã vẫn chưa hết giận: "Còn gì để bàn? Tóm lại không may mắn quan hệ đến ngươi, không đáng chút nào."

Cao Ngạn nhũn nhặn: "Tiểu Thanh Nhã nghe ta phân bua trước nhé, nàng có như ý lang quân của nàng, ta cũng có như ý kiều thê của ta. Trước khi chưa gặp tiểu Thanh Nhã của ta, như ý kiều thê trong lòng ta, e hèm! Như ý kiều thê trong lòng ta tịnh không giống như nàng."

Thấy Doãn Thanh Nhã mỹ mục tròn xoe nhìn chăm chăm, gã vội vã đổi giọng không dám nói ra hình tượng kiều thê lý tưởng.

Doãn Thanh Nhã có chút lúng ta lúng túng nói: "Lời ngươi nói liên can gì đến ta?"

Cao Ngạn cười khổ: "Ta chỉ muốn nói nàng hay, con người thường yêu loạn xạ. Nhưng khi ta gặp nàng, mới biết được như ý kiều thê của ta chính là nàng, điều này không biết nói thế nào, là như thế thì là như thế."

Doãn Thanh Nhã liếc hần một cái, có chút khinh thị: "Ngươi cho rằng ta cũng giống ngươi à? Đừng tưởng bở. Nói chung, ngươi tịnh không phải như ý lang quân trong lòng ta, đừng tiếp tục si tâm vọng tưởng."

Cao Ngạn vẫn ung dung mỉm cười: "Vậy như ý lang quân trong suy nghĩ nàng giống ai nào? Thí dụ Yến Phi, luận nhân tài võ công tìm khắp thiên hạ cũng không có người thứ hai."

Doãn Thanh Nhã dè bủ: "Yến Phi tính làm gì? Bỏn cô nương chẳng xem vào đâu."

Cao Ngạn nói: "Lưu Dự thì như thế nào? Có khí khái nam tử lại đầy triển vọng quật khởi, các người lần này cũng ném mùi thiệt thoi trong tay hần."

Doãn Thanh Nhã giận nói: "Đừng đề cập đến hần, ta hận không thể đem hần ngũ mã phanh thây, ăn tươi nuốt sống."

Cao Ngạn cười lớn: "Nói cho cùng nàng vẫn thích Cao Ngạn ta."

Kì lạ Doãn Thanh Nhã không tức giận, cười hì hì: "Đầu của ngươi, ngươi nghĩ bậy nghĩ bạ là quyền tự do của ngươi, thứ cho bỏn cô nương không có thời gian phụng bồi, chúng ta bây giờ mỗi người một ngã, tốt nhất đừng để ta gặp lại tên xú tiểu tử ngươi."

Cao Ngạn nói: "Nàng biết đường về nhà ư?"

Doãn Thanh Nhã mueri phần tự tin nói: "Chỉ cần đi theo hướng Nam thì có thể trở lại Hoài Thủy, có gì khó khăn đâu?"

Cao Ngạn nói: "Nàng không sợ ban đêm uống tử quỷ kéo bè kết đảng qua lại khắp nơi à?"

Doãn Thanh Nhã ngăn người hồi lâu nhìn hần nói: "Ngươi tên xấu xa, đừng hù dọa người ta như thế."

Cao Ngạn vui vẻ nói: "Để ta người tốt làm cho trót. Nàng chỉ biết đi về phía Nam như thế, dù không gặp Sở yêu nữ cũng đụng mặt Bắc Phủ Binh hoặc Hoang nhân, khi đó chịu thiệt chỉ có mình nàng. Thôi thì để lão tử ta đưa nàng hồi gia!"

Doãn Thanh Nhã cắn môi nói khế: "Ngươi có lòng tốt vậy sao?"

Cao Ngạn nói: "Ta xưa nay là đại hảo nhân, vì nàng càng không sợ dầu sôi lửa bỏng, vạn tử bất từ."

Doãn Thanh Nhã nói: "Ta để người đi theo cũng được, nhưng không được tự tác đa tình cho rằng ta thích tiểu tử người."

Cao Ngạn cười: "Ít nhất có thích ta chút xíu thôi ! Bằng không sao mặc ta xoa bụng nàng?"

Doãn Thanh Nhã mắng lớn: "Người tên đại ngốc không biết liêm sỉ, ta chỉ mượn kinh khí của người giải huyết thoát thân và việc thích người hay không chẳng có mấy may quan hệ. Ài ! Ta phải nói bao nhiêu lần người mới tỉnh ngộ? Người thử nói thêm một câu xem."

Cao Ngạn chỉ chỉ má lại không nói gì. Doãn Thanh Nhã tát qua một cái. Cao Ngạn đổi thành chỉ vào miệng biểu thị mình không nói câu nào.

Doãn Thanh Nhã thu tay lại bực bội nói: "Ta không cần người đưa về!"

Cao Ngạn thư giãn gân cốt, dương dương đắc ý đứng dậy, đổi chủ đề khác để phân tán sự chú ý của nàng, nói: "Giả như lão tử đoán không sai, Sở yêu nữ sớm muộn cũng đuổi đến sát nhân diệt khẩu. Chúng ta nếu không có diệu kế đào tẩu, phải xem chúng ta liên thủ có đấu thắng ả không."

Doãn Thanh Nhã biến sắc nói: "Đừng hù dọa người ta, chúng ta đã bỏ rơi được ả."

Cao Ngạn nói: "Sở Vô Hạ là cao thủ trình độ gần bằng Trúc Pháp Khánh và ni Huệ Huy, sao dễ dàng truy không được người ta? Nếu ở thành lớn phố xá sầm uất, chúng ta hoặc có thể cắt đuôi được ả, ở Biên Hoang khẳng định không thể, cần phải chạy khỏi Biên Hoang mới an toàn. Tiểu Thanh Nhã nghĩ ngơi đủ chưa?"

Doãn Thanh Nhã mắng: "Người không thấy người ta đang đợi người à?"

Cao Ngạn nhìn một vòng nói: "Ở Biên Hoang trốn tránh sự truy sát của địch nhân là một môn học vấn, may mà ta là cao thủ về mặt này, nếu ta nhận đệ nhị thì không ai dám xưng đệ nhất."

Doãn Thanh Nhã khí tức đầy bụng nói: "Khoác lác đệ nhất!"

Cao Ngạn ngạc nhiên: "Đổi thành đệ nhị, liệu có biết dẫn nàng đào tẩu từ sơn đạo bí mật như đêm qua không?"

Doãn Thanh Nhã bĩu môi rồi nhin không được bật cười: "Đương nhiên không biết ! Được rồi! Cao đại gia Cao công tử của ta, bây giờ nên đi theo hướng nào đây?"

Cao Ngạn khoái chí nói: "Cao công tử của ta, ha ha! Gọi khiến xương cốt ta mềm nhũn. Để ta nghĩ xem, trước tiên đi về hướng Biên Hoang tập thì thế nào nhỉ? Dù là Sở yêu nữ cũng phải kiêng dè quân phòng thủ Biên Hoang tập!"

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên nói: "Gặp phải tuần binh của Biên Hoang tập chúng ta cũng chẳng tốt đẹp gì!"

Cao Ngạn vui vẻ nói: "Ta tự có diệu kế. Ủa! Đó là gì vậy?"

Doãn Thanh Nhã định thần nhìn về phía Nam, biến sắc: "Tiêu rồi ! Là yêu phụ đó đuổi đến."

Ngoài bình nguyên mấy dặm, bóng dáng Sở Vô Hạ hiện ra đang toàn lực đuổi đến.

Cao Ngạn không ngờ vừa nói ra lại thành sự thật, dẫn đầu nhắm hướng Tây lướt tới, hô lớn: "Chạy mau !"

Doãn Thanh Nhã sớm đuổi theo sau lưng, nói to: "Tiểu tử người quả nhiên thông minh. "

Cao Ngạn trong lòng kêu khổ, ban nãy gã chỉ dọa Doãn Thanh Nhã, tuyệt không ngờ Sở Vô Hạ quyết không bỏ cuộc đuổi theo họ đến cùng.

Nếu bị ả đuổi kịp, gã và Doãn Thanh Nhã chỉ có thể làm một đôi khổ mệnh uyên ương chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Yến Phi phi thiềm tẩu bích phía trên mái các tòa lầu Dạ Oa Tử, gặp nhà vượt nhà, ánh đèn chỉ chiếu sáng bên dưới không chiếu lên trên nên hết sức thuận lợi. Chàng kết hợp với thân thủ tĩnh như xử nữ, động như hổ chạy, tiến tựa quỷ mị và phương pháp đặc biệt dùng linh giác cảm ứng địch nhân, giống như đi vào chỗ không người.

Địch nhân thiết kế tuyến phòng ngự cẩn mật dọc theo ranh giới Dạ Oa Tử, vì thế cảnh giới trong Oa lỏng lẻo, được Hách Liên Bột Bột giúp chàng qua cửa đã khiến chàng như mảnh hổ xâm nhập vào vùng an toàn của địch nhân.

Yến Phi không cần dùng mắt để nhìn, tiếng vó ngựa của nhóm người Diêu Hưng là ngọn đèn dẫn lộ, giúp chàng truy tung chúng không chút khó khăn. Cuối cùng chàng đến mái ngói Lạc Dương lâu, cúi đầu nhìn bọn Diêu Hưng xuống ngựa trước cổng chính, được Khương bình gác cổng dắt ngựa đi, Diêu Hưng được thân vệ vây quanh tiến vào lâu.

Lạc Dương lâu là một trong những kiến trúc quy mô nhất Dạ Oa Tử, vốn dĩ là đại bản doanh của Hồng Tử Xuân tại Biên Hoang do năm tòa lầu hợp thành, lầu chính cao ba tầng, những lầu khác đều hai tầng. Dùng làm chỗ ở rất thích hợp với thân phận địa vị của Diêu Hưng.

Từ thời khắc chặn đường Hách Liên Bột Bột, chàng luôn lặng lẽ vận huyền công chữa trị nội thương, đến hiện tại đã hồi phục được tám chín thành công lực so với bình thường, dư sức hành thích Ba Cáp Mã Tư.

Tuy vẫn chưa giao thủ với Ba Cáp Mã Tư nhưng cấp độ cao thủ như chàng, dùng nhãn lực cao minh toàn tâm quan sát, sớm đoán ra đại khái điểm mạnh yếu của võ công hắn, chỉ cần có thể xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, chàng nắm chắc trong vòng vài chiêu là lấy mạng hắn.

Yến Phi vận công dán sát tường, từ lầu chính men theo tường hạ xuống đất, đi đến bóng tối của khu vườn sân trong cạnh lầu chính. Khi chàng di chuyển đến một cửa sổ của đại sảnh dưới lầu, thanh âm Diêu Hưng nói chuyện truyền ra. Ngoại trừ đại sảnh lầu chính, các phòng khác trong lầu tắt đèn tối thui, biểu thị đại đa số Khương nhân vẫn còn ngủ say.

Diêu Hưng nói: "Đại pháp sư vẫn chưa về sao?"

Có người đáp: "Đại pháp sư rời tập lúc hoàng hôn, đến bây giờ vẫn chưa về."

Yến Phi núp trong bóng tối bên ngoài ngẫm kêu thôi rồi. Hóa ra Ba Mã Cáp Tư ra ngoài vẫn chưa về, mình chẳng lẽ đi một chuyến phí công, may mà không trở về tay không, chí ít cũng rõ bố trí của địch nhân ở Biên Hoang tập và quan hệ hai phe địch nhân bên nào cũng có ý đồ xấu.

Chiếu lý việc Ba Cáp Mã Tư không có trong tập Hách Liên Bột Bột khẳng định đã biết, nhưng hắn lại không nói sự thật với chàng. Như vậy có thể thấy Hách Liên Bột Bột đã có âm mưu đối với mình ngay từ đầu. Với Hách Liên Bột Bột lý tưởng nhất chính là Yến Phi thay hắn giết chết Ba Mã Cáp Tư, bản thân Yến Phi cũng khó thoát đại nạn, đó là mỹ sự nhất cử lưỡng đắc.

Yến Phi ngẫm hồ may mắn, lĩnh hội sâu sắc việc mạo hiểm thuyết phục hổ lột da.

Người kia tiếp tục nói: "Đại pháp sư đột nhiên rời tập, rốt cuộc vì chuyện gì? "

Người phát ngôn đương nhiên là người tâm phúc mà Diêu Hưng tín nhiệm mới có thể hỏi hắn.

Diêu Hưng đáp: "Đại pháp sư học cứu thiên nhân, lại tinh thông tinh thần dị thuật, nên hành sự đều vượt quá lý giải của thường nhân, sau khi pháp sư trở về tự có giải thích hợp lý. Bá Hữu không cần lo lắng."

Diêu Hưng hiển nhiên không biết vì sao Ba Cáp Mã Tư đột nhiên ly khai, bắt quá hắn đối với Ba Cáp Mã Tư có sự tôn kính mù quáng không hề bàn đến hành vi quái dị của y, hơn nữa hắn nhận định đã là người phi thường tự có việc phi thường.

Đồng thời Yến Phi cũng rõ người đối thoại cùng Diêu Hưng là đại tướng nổi danh của Khương tộc Địch Bá Hữu, trong Hồ tộc Bắc phương, Địch Bá Hữu là nhân vật rất có danh vọng.

Địch Bá Hữu hừ lên, bực bội: "Tinh thần thuật của hần xem ra không phải luôn đáng tin cậy, trong việc đối phó Hồ Lôi Phương đã xảy ra sự cố, giả như Hồ Lôi Phương rơi vào tay Hoang nhân, chúng ta phải đau đầu rồi."

Yến Phi nghe hai người đề cập đến Hồ Lôi Phương, tinh thần chấn động, theo lời Địch Bá Hữu, bí mật quan hệ đến Hồ Lôi Phương tuyệt đối không để Hoang nhân biết.

Địch Bá Hữu hiển nhiên có phần đổ kỵ Ba Cấp Mã Tư, trầm giọng: "Nếu giao Hồ Lôi Phương qua tay thuộc hạ, thuộc hạ mới không tin hần chịu đựng nổi cực hình."

Diêu Hưng biểu hiện sự khoan dung của bậc lãnh tụ có thể dung nạp ý kiến bất đồng, tâm bình khí hòa nói: "Tinh thần thuật của pháp sư tịnh không có sai sót, chỉ là xảy ra điều bất trắc. Pháp sư bảo chứng nếu không được ông giải thuật, Hồ Lôi Phương vĩnh viễn không hồi phục bình thường. Nếu như có lựa chọn, ta tuyệt không muốn dùng nghiêm hình khảo đả đối với Hồ Lôi Phương, hần thủy chung tận lực vì chúng ta, chỉ vì không gạt bỏ được thân phận Hoang nhân. Hần cũng là một hán tử cứng cỏi, là người thà chết không phục."

Yến Phi lại hiểu thêm một chút về con người Diêu Hưng, bất luận hần nói chuyện với Hách Liên Bột Bột hay là đối đáp với đại tướng Địch Bá Hữu cùng là Khương nhân đều dùng Hán ngữ. Có thể thấy hần cũng giống như Thác Bạc Nghi, cho rằng Hán hóa là thủ đoạn cần thiết để thống nhất thiên hạ.

Cuộc nói chuyện của hai người bị thủ hạ cắt ngang, thì ra Mộ Dung Luân đến viếng.

Yến Phi trong lòng hiểu rõ, biết Mộ Dung Luân đến hưng sư vấn tội. Lại có một đội Khương binh đi dọc theo tường để chấp hành nhiệm vụ tuần tra, Yến Phi vội tránh ra sau bụi cây, tiếp tục nghe trộm.

Thanh âm Mộ Dung Luân truyền vào trong tai, lạ thường tịnh không có chút động nộ hoặc bất mãn, ngược lại giống như lão bằng hữu tụ hội bàn chuyện phiếm nói: "À! Mọi người vất vả quá! Tối qua bị tiếng nổ lớn ở Bạch Vân Sơn làm giật mình tỉnh giấc, tối nay thì vì thu được tin tức Hoang nhân chiến thắng báo hại không ngủ ngon giấc. Bất quá dù thế nào, so với đợt chờ buồn chán lại thú vị hơn nhiều."

Địch Bá Hữu không biết có phải được chỉ thị cáo thối đi khỏi hay không nhưng hần cáo lui, chỉ còn lại hai người lãnh đạo tối cao bên địch.

Yến Phi trong lòng nảy sinh nghi hoặc, vì sao Mộ Dung Luân đã không phản nộ xông đến chất vấn về việc điều động đội quân Hách Liên Bột Bột, ngược lại bộ dạng giống như trong lòng có dự tính trước? Trong đó rốt cuộc xảy ra vấn đề gì?

Diêu Hưng cười: "Đối với Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn dĩ nhiên là tin xấu, đối với chúng ta thì xấu tốt lẫn lộn. Hoang nhân nói cho cùng vẫn là đám ô hợp, chỉ sở trường âm mưu quỷ kế, chính diện giao chiến tuyệt đối không phải đối thủ chúng ta, bây giờ chúng sơ chiến đắc lợi, tin tâm tăng vọt sẽ không tự lượng sức chuẩn bị phản công trên quy mô lớn. Nhìn hướng hành quân của chúng hiện thời, chắc muốn tiến vào trú quân tại căn cứ của nhánh sông Dĩnh Thủy, kêu gọi Hoang nhân lưu tán trở về một lần nữa. Chúng ta sẽ cho chúng một bất ngờ, dùng thế lôi đình vạn quân nhất cử nhử tận gốc, triệt để giải quyết vấn đề Biên Hoang tập."

Yến Phi ngầm kêu lợi hại, Diêu Hưng quả là lãnh tụ trí dũng song toàn, việc này xác thật vượt ngoài dự liệu Hoang nhân, nói không chừng thật sự sẽ bị hần thừa cơ đánh bại không còn manh giáp. Hiện tại chàng do thám được tin tức đương nhiên là chuyện khác.

Chàng vốn dự định sớm rời khỏi trước khi trời sáng, lúc này lại không thể không tiếp tục nghe trộm.

Mộ Dung Luân vui mừng nói: "Hoang nhân có thể đại phá liên quân Kinh Châu và Lương Hồ, điểm then chốt ở chỗ Lưu Lao Chi trở giáo chứ không phải Hoang nhân có bản lĩnh này. Chúng ta chỉ cần chiếu theo kế hoạch thì nhất định Hoang nhân vĩnh viễn không có cơ hội quật khởi. Hy vọng chúng ta có thể đuổi theo thu về chiến mã đổi lương với Lương Hồ bang, bằng không phải cướp lại trên tay Hoang nhân. "

Diêu Hưng nói: "Phương diện này ta lại không lo lắng, trừ phi Hoang nhân biết việc dùng ngựa đổi lương, không thì vụ giao dịch vẫn có thể tiến hành như cũ."

Mộ Dung Luân hiển nhiên cũng không để tâm đến mặt này, cười nói: "Ái đồ của giả Di Lặc trúng kế rồi !"

Yến Phi giật mình, cảm thấy rất không ổn. Người Mộ Dung Luân nói đương nhiên là Hách Liên Bột Bột.

Chân trời phía Đông hiện lên ánh sáng ban mai.

Yến Phi dù ngàn vạn lần muốn tiếp tục nghe họ nói thêm mấy câu, cũng biết một khác không thể lưu lại.

Diêu Hưng hừ lạnh: "Ta không nể mặt tăng cũng nể mặt phật, tốt nhất là Di Lặc giáo đến phương Nam quây rối mù lên, ai ngờ Trúc Pháp Khanh tự xưng Di Lặc phật giáng thế lại không kham nổi một đòn..."

Yến Phi không dám nghe tiếp, phóng người lên tức tốc li khai. Đồng thời hiểu nếu muốn bình yên rồi đi thậm chí có thể sát tử Ba Mã Cáp Tư, chàng chỉ có một lựa chọn.

Hồi 65

Hoạn Nạn Chân Tình (2)

Yến Phi mở mắt ra, nhìn thấy Hách Liên Bột Bột đẩy cửa bước vào phòng. Tuy hắn không mang theo vũ khí, nhưng chàng vẫn cảm ứng được sát khí toàn thân bùng bùng của hắn, biểu thị đối phương đang ở trong trạng thái phòng bị cao độ.

Nhưng dù cho Hách Liên Bột Bột có tim hùm gan báo thì cũng không dám chủ động khiêu chiến cao thủ có thể chém chết Trúc Pháp Khánh trong tình huống này. Nhân vì Hách Liên Bột Bột là kẻ hiểu rất rõ bản lĩnh của Trúc Pháp Khánh, chứ không sai lầm như Diêu Hưng và Mộ Dung Luân vì thấy Trúc Pháp Khánh bị giết mà coi thường võ công lão.

Hách Liên Bột Bột đang ở trong tình thế bị động, tuy không hiểu rõ tâm ý của Yến Phi nhưng lại không thể không đến gặp chàng.

Trước lúc trời sáng, Yến Phi đã quay lại phòng ngủ của Hách Liên Bột Bột, làm kinh động tới thủ hạ của hắn, bức bách hắn không thể không đến gặp chàng.

Hách Liên Bột Bột đến trước giường, trầm giọng hỏi: "Yến huynh vì sao lại quay trở về đây?"

Yến Phi vẫn ngồi xếp bằng trên giường, cất giọng bình tĩnh đáp: "Ba Cáp Mã Tư căn bản không có trong tập, tại sao ngươi lại không báo cho ta biết?"

Hách Liên Bột Bột lộ ra thần sắc ngạc nhiên, sau đó lại lạnh lùng đáp: "Hiệp nghị giữa ta và ngươi là trong vòng ba ngày ta sẽ cung cấp cho ngươi một cơ hội giết chết Ba Cáp Mã Tư chứ tuyệt không cần phải cho ngươi biết hết tất cả mọi sự liên quan đến bọn ta đúng không?"

Yến Phi tuyệt không kinh ngạc trước thái độ cường từ đoạt lý này của hắn. Lần đầu tiên gặp hắn ở Biên Hoang Tập, chàng đã hiểu rõ đối phương là loại người ích kỷ, cái gì cũng chỉ nghĩ cho bản thân mình, tính nết mãi mãi không thay đổi. Muốn hắn nhận sai thì còn khó hơn là bắt mặt trời phải mọc từ đằng tây vậy.

Chàng điềm đạm hỏi: "Phải chăng Hách Liên huynh không thấy là ám sát Ba Cáp Mã Tư bên ngoài tập lý tưởng hơn nhiều so với việc giết hắn ở bên trong tập ư?"

Hách Liên Bột Bột vẫn ngang ngạnh đáp: "Ta căn bản không biết hắn đã đi đâu. Biên hoang rộng lớn thế này, đến đâu mới tìm được hắn đây?"

Yến Phi hận không thể lập tức rút kiếm chém chết hắn rồi mở một trường đánh giết thoát khỏi Dạ Oa Tử. Nhưng chàng biết đương nhiên đó cũng là kế sách hạ cấp nhất, một khi thân hãm trong trùng vây thì dù có mười Yến Phi như chàng cũng không thể đột vây đào tẩu được. Chính vì Hách Liên Bột Bột biết chàng không thể động thủ nên mới dám đến gặp thế này.

Chàng bèn cười nhẹ: "Nhưng mà nhân họa lại được phúc. Chính vì ta không biết Ba Cáp Mã Tư không có

trong Tập nên vừa rồi mới bám theo sau Diêu Hưng đến Lạc Dương Lâu, rồi nghe thấy một đoạn đối thoại rất tinh tế giữa Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm."

Hách Liên Bột Bột vô pháp khống chế, thân hình run lên và biến đổi sắc mặt, song mục hung quang đại thịnh trầm giọng nói: "Yến Phi ngươi không cần phải dùng đến kế ly gián đâu."

Yến Phi bình thản hỏi: "Yến Phi ta là loại người đó ư?"

Hách Liên Bột Bột không trực tiếp trả lời chàng. Hắn hạ thấp giọng xuống nước hỏi: "Bọn chúng bàn chuyện gì vậy?"

Yến Phi đáp: "Trong chiến dịch ở Biên Hoang lần đầu tiên, lão ca ngươi vì có tư tâm đã sớm có lỗi với Mộ Dung Thuý. Mộ Dung Thuý nhẫn nhịn dung tha cho ngươi vì hắn thấy ngươi vẫn có giá trị lợi dụng, có thể tiếp tục đảm đương là một mũi nhọn ở Hà Sáo đối kháng với Thác Bạt tộc. Lại vì ngươi là người có quan hệ mật thiết với Di Lạc Giáo, mà hắn thì không muốn chính diện xung đột với Di Lạc Giáo."

Hồ hấp của Hách Liên Bột Bột trở nên trầm trọng, cho thấy hắn đã bị câu chuyện của Yến Phi tác động sâu đến tận tâm phế.

Yến Phi trừng trừng nhìn hắn nói tiếp: "Bất luận là Mộ Dung Thuý hay Diêu Trường cũng đều sẵn lòng trợ giúp hoàn thành tâm nguyện đại cử nam hạ của Trúc Pháp Khánh. Đối với bọn họ mà nói, phương nam càng loạn càng tốt."

Hách Liên Bột Bột không nhẫn nhịn được bèn hỏi: "Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm tại sao lại nói ra những điều này? Yến huynh có thể cứ thẳng thắn cho ta biết."

Yến Phi trong lòng thảm than. Hách Liên Bột Bột vẫn là một người như thế, lời cảnh cáo chân thành của người khác căn bản không lọt vào tai hắn.

Chàng điềm đạm đáp: "Diêu Hưng nói hắn sợ dĩ dụng nạp ngươi là vì ngươi có giá trị lợi dụng trong vấn đề Di Lạc Giáo. Nhưng bây giờ Trúc Pháp Khánh đã chết, Di Lạc Giáo thành mây tan khói tạnh. Lão ca ngươi đã không còn giá trị lợi dụng nữa, ngược lại còn trở thành họa hoạn. Vì thế chúng mới cho ngươi đi, để hoặc sẽ phục kích giết ngươi trên đường, hoặc ép ngươi phải trở về Thông Vạn để đối kháng Thác Bạt Khuê. Do ta phải vội bỏ đi trước khi trời sáng nên không thể nghe hết được câu chuyện của chúng."

Song mục Hách Liên Bột Bột hung quang đại thịnh, vung tay đấm mạnh một cái vào không khí để tiết bớt nổi tức giận và phẫn hận trong lòng.

Yến Phi nói tiếp: "Đây là cơ hội cuối cùng của Hách Liên huynh. Ngươi sẽ chọn cách chân thành cùng ta hợp tác hay là tiếp tục đùa giỡn, để hy vọng có thể đồng thời hại chết cả Ba Cáp Mã Tư và ta đây?"

Hách Liên Bột Bột miễn cưỡng áp chế nổi tức giận, song mục lộ thần sắc mâu thuẫn giữa việc vừa không chịu, lại không thể không khuất phục, đáp: "Có một ngày ta sẽ cho bọn chúng phải hối hận."

Yến Phi nói: "Trước mắt chúng ta đang có một cơ hội đó đúng không?"

Hách Liên Bột Bột đến bên cạnh giường ngồi xuống, thấp giọng nói: "Ngươi cho rằng đó là một cơ hội sao? Ta bây giờ đang cần lập tức ly khai. Đến ta còn không biết Ba Cáp Mã Tư đi đâu thì chỉ sợ Diêu Hưng cũng không thể biết được."

Yến Phi trầm nghĩ cuối cùng hắn cũng đã nói thật vì chàng tự tai nghe thấy Diêu Hưng cũng nói không biết Ba Cáp Mã Tư đi đâu.

Chàng bèn hỏi: "Hướng đông tây nam bắc nào đây?"

Hách Liên Bột Bột lộ rõ thành ý hợp tác nhân vì Yến Phi đã kích khởi ý chí trả thù Diêu Hưng của hắn: "Ta chỉ biết hắn theo thuyền tới đông ngạn Dĩnh Thủy, sau đó lên bờ đi mất. Cứ cách vài ngày, Ba Cáp Mã Tư lại một mình bỏ đi một thời gian, thông thường khoảng ba bốn ngày. Bọn ta nghi ngờ hắn đi luyện công vì mỗi lần trở về thì tinh thần hắn đều rạng rỡ, ở vào trạng thái tốt nhất, sau đó võ công hắn lại thấp dần đi, rồi hắn lại thất

tung vài ngày."

Yến Phi ngấm ngấm hít vào một hơi khí lạnh. Thì ra khi chàng nhìn thấy Ba Cáp Mã Tư là lúc võ công của hắn đang ở thời kỳ thấp nhất. Giả như lúc chàng tìm được hắn mà hắn đang ở thời kỳ võ công đạt đỉnh điểm. Khi đó hắn sẽ lợi hại tới mức bản thân mình cũng không thể ứng phó được hay không?

Đồng thời chàng cũng hiểu ra âm mưu của Hách Liên Bột Bột là muốn chàng đi hành thích Ba Cáp Mã Tư vào lúc hắn đang ở trong trạng thái cao nhất, để hai người cùng lâm vào thế đồng quy vu tận hoặc lưỡng bại câu thương, đương nhiên với Hách Liên Bột Bột sẽ là có lợi nhất.

Hách Liên Bột Bột có chút bối rối nói: "Yến huynh không nên trách ta. Bởi ta và người thủy chung là địch chứ không phải bạn."

Tâm tình của Yến Phi chính là đang nghĩ về Ba Cáp Mã Tư, nên không chú ý gì đến lời xin lỗi không chính thức đó của Hách Liên Bột Bột. Bỗng nhiên trong lòng chàng hiện lên hình ảnh chiếc hồ sâu ở Bạch Vân Sơn do vụ nổ gây ra.

Hách Liên Bột Bột hỏi: "Yến huynh đang nghĩ gì thế?"

Yến Phi ngấm ngấm thở ra một hơi. Bằng vào linh ứng, chàng đã biết Ba Cáp Mã Tư đến đâu. Đó cũng là nơi mà chàng không muốn đến nhất, để hy vọng chuyện mở được tiên môn chỉ là ở trong một giấc mơ mà thôi.

Chàng cười khổ hỏi lại: "Ta có thể đi theo Hách Liên huynh để ly khai tập không?"

Hách Liên Bột Bột trầm ngâm một lát rồi hạ thấp giọng đáp: "Để giải khai cấm chế tinh thần của Hồ Lô Phương chỉ có một phương pháp duy nhất là phải giết chết Ba Cáp Mã Tư. Yến huynh ngàn vạn lần đừng để lỡ. Trước khi tấn công Biên Hoang tập lần thứ hai, Diêu Hưng đã bí mật giao cho Hồ Lô Phương độc hương "Đạo Nhật Phong" do người Quy Tư tinh chế, lệnh cho hắn khi cuộc tấn công Biên Hoang tập bắt đầu thì vào trong tập tìm chỗ đầu gió đốt độc hương lên. Độc hương này hiệu lực kinh nhân, chỉ cần hít vào một chút cũng có thể làm người ta đầu óc u mê, lại như bị thiêu đốt ở trong não bộ, có thể làm giảm đáng kể sức kháng cự của Hoang nhân. Yến huynh chắc hiểu rõ ý ta khi ta nói ra chuyện này chứ!"

Yến Phi đương nhiên minh bạch. Bề ngoài thì Hách Liên Bột Bột ra vẻ do hận Diêu Hưng nên giúp đỡ bọn chàng, làm tăng đáng kể khả năng thu phục lại Biên Hoang Tập của bọn chàng. Nhưng điều kiện tiên quyết là chàng phải giết chết được Ba Cáp Mã Tư vào lúc hắn đang ở trong trạng thái đỉnh cao. Chỉ cần một chút sơ xảy là chàng có thể lâm vào cục diện chết chung với địch.

Yến Phi hỏi: "Nếu là như thế, tại sao Diêu Hưng lại để cho Hồ Lô Phương về với hoang nhân?"

Hách Liên Bột Bột không chút dấu điểm đáp: "Việc đó hoàn toàn nằm ngoài ý liệu. Ý chí Hồ Lô Phương tuy vô cùng kiên định, nhưng Ba Cáp Mã Tư lại có thủ đoạn phi thường làm Hồ Lô Phương phát sinh ảo giác, tự động đi tìm chỗ phóng độc hương. Khi Ba Cáp Mã Tư và hơn mười cao thủ đang bám theo Hồ Lô Phương từ xa thì như ý trời đùa cợt, Hồ Lô Phương gặp phải một đám bộ đội hoang nhân đang chạy trốn xuống phía nam. Bọn họ đành trở mắt nhìn Hồ Lô Phương bị hoang nhân mang đi, không có cách nào khác."

Yến Phi bật cười: "Thì ra là thế!"

Hách Liên Bột Bột than: "Bây giờ thì cả ta cũng tin là khí số hoang nhân vẫn chưa tận. Thời gian không còn nhiều, để ta đưa Yến huynh rời tập! Thật hy vọng vĩnh viễn không bao giờ phải gặp lại lão huynh người nữa."

Lưu Dụ và Mộ Dung Chiến để chiến mã lại ở bờ đông Dĩnh Thủy, lưu hai trăm người ở lại bảo vệ, rồi lên thuyền lương do Giang Văn Thanh đoạt được, ngược dòng đi lên phía bắc.

Hai mươi chiếc thuyền lương lập thành một thuyền đội, treo cờ của Lương Hồ Bang, ngang nhiên tiến tới ngôi thành Nhữ Âm hoang phế.

Lưu Dụ và Mộ Dung Chiến leo lên đài chỉ huy trên thuyền, cùng Giang Văn Thanh hội họp. Người nào cũng hưng phấn vì tinh thần lên cao sau trận đại thắng tối qua, nên hoàn toàn không để ý gì tới nỗi khổ cực khi đi đường.

Thuyền của bọn họ đang dẫn đầu. Ánh nắng sớm mai từ bên phải nhẹ nhàng chiếu xuống, làm cả một vùng biên hoang đang phủ đầy tuyết sáng rực lên như một chiếc áo choàng bằng hoàng kim vô cùng mỹ lệ không gì sánh nổi.

Giang Văn Thanh vẫn trong trang phục nam nhi, vẻ mặt tươi tắn, vừa có anh khí bức nhân lại có nét kiêu diễm nữ tính làm hai người thấy trước mắt như sáng bừng lên.

Mười hai song đầu chiến thuyền để lại ở hậu phương, do bọn Trình Thương Cổ, Phí Nhị Phiết và Tịch Kính phụ trách để làm nhiệm vụ quan trọng là ghép thành ba chiếc cầu tạm vượt sông, không những để cho chiến mã qua sông mà còn để đại đội hoang nhân đến sau có thể dễ dàng vượt sang.

Tất cả đều tiến hành đúng theo kế hoạch đã định.

Giang Văn Thanh nhìn hai người rồi nở nụ cười rạng rỡ, vui mừng nói: "May là không nhục mệnh."

Lưu Dụ cảm thấy mình có chút không thể kiềm chế được phải ngẩng nhìn nàng. Bản thân gã cũng không hiểu tại sao mình bỗng nhiên lại có tâm tình kỳ quái như vậy. Phải chăng vì nàng đã lập đại công nên mình là chủ soái không nhìn được mà phát sinh lòng sùng ái đối với nàng, hay là vì gã cảm thấy mỹ nữ bản lĩnh cao minh này có tình ý với mình, hay cũng có thể là do mình cần có người khác để bù đắp vào chỗ thiếu hụt do việc mất Vương Đạm Chân gây ra.

Gã quả thực không rõ.

Giang Văn Thanh cũng phát hiện ánh mắt Lưu Dụ có chút quái dị, mặt nàng bỗng đỏ bừng lên, đánh trống lảng: "Tuyết bắt đầu tan rồi!"

Mộ Dung Chiến không hề phát giác ra tình hình vi diệu giữa hai người, hỏi: "Đại tiểu thư làm thế nào mà hai mươi con thuyền lương này không hề có chút dấu vết đã trải qua chiến đấu, hoàn hảo tới mức tưởng như Lưỡng Hồ Bang cam tâm tình nguyện mang thuyền tới giao cho bọn ta vậy."

Giang Văn Thanh khiêm tốn đáp: "Việc nhỏ này mà không làm được thì còn có mặt mũi gặp các vị nữa sao? Bọn ta mai phục tại Dĩnh Khẩu, chờ cho toàn bộ thuyền lương tiến vào Dĩnh Thủy thì ngấm ngầm từ sau tiếp cận. Thuyền chở lương thảo nặng nề, không thể so tốc độ với thuyền bọn ta được. Địch nhân chưa biết có chuyện gì, đã bị người của bọn ta tràn sang đánh giết tơi bời, bèn nhảy xuống sông giữ mạng bỏ chạy, căn bản không có sức phản kích."

Lưu Dụ ngấm ngầm hít một hơi, đè nén tâm tình kỳ dị trong lòng xuống nói: "Đại tiểu thư làm tuyệt lắm."

Mộ Dung Chiến đưa mắt nhìn lên phía trước, trầm giọng nói: "Địch nhân ở Nhữ Âm chắc không tưởng nổi bang chúng Lưỡng Hồ Bang trên thuyền lương này đã được thay bằng người của bọn ta. Lần này khẳng định bọn chúng sẽ trúng kế."

Lưu Dụ gật đầu nói: "Cứ theo như ước định giữa Diêu Hưng và Hác Trường Hanh, chiến mã giữ ở bên trong thành Nhữ Âm. Khi hai bên kiểm tra không có gì sai sót thì người Lưỡng Hồ Bang sẽ vận chuyển lương thảo vật tư xuống, rồi Khương nhân sẽ đưa chiến mã lên thuyền. Cách giao dịch đó vô cùng thuận tiện cho việc cướp ngựa của bọn ta."

Mộ Dung Chiến cười đáp: "Các người cứ đối phó với địch nhân ở bến thuyền. Ta sẽ dẫn một đội tùy tùng đánh thẳng vào trong phế thành, cam kết sẽ không làm thất lạc một con chiến mã nào."

Lưu Dụ thở ra một hơi dài. Gã nghĩ thấy hơi thở thơm tho tràn đầy sức mạnh và sức sống tuổi thanh xuân từ phía Giang Văn Thanh phả tới, trong lòng dâng lên một cảm giác đau khổ. Đây là một loại cảm xúc không thể giải thích được, tựa như sau khi gã mất Vương Đạm Chân, gã cũng mất đi khả năng yêu hoặc đón nhận tình yêu, chỉ còn lại mỗi dục niệm bản năng mà thôi. Lúc này, khi gã nhìn Giang Văn Thanh liền bị vẻ mỹ lệ của nàng hấp dẫn. Dục niệm đó làm gã tự thống hận mình, lại cảm thấy như thế là không công bằng đối với Giang Văn Thanh.

Gã cần có một sự kích thích khác với bình thường vì chỉ khi ở trong tình huống cực đoan mới có thể làm

giảm bớt nỗi phẫn hận và thống khổ không cách gì không chế nổi trong lòng gã. Nếu như thời gian có thể quay ngược, quá khứ diễn lại, gã khẳng định mình không thèm quẩn điều gì mà sẽ cùng Vương Đạm Chân cao bay xa chạy ngay lập tức.

Chỉ hận là quá khứ không thể vãn hồi. Vết thương tận sâu trong tim gã đã trở thành tuyệt chứng vĩnh viễn không thể chữa lành.

Tiểu Bạch Nhận hỏi: "Người đang chạy đi đâu vậy?"

Từ bình nguyên phía đông bắc chạy đến khu núi non này, nàng luôn là người dẫn đầu, lại còn không ngừng thúc giục Cao Ngạn chạy nhanh hơn. Lúc này hai người đang nhảy nhót trèo lên đỉnh núi thì gã lại cho nàng hít bụi đằng sau. Rõ ràng sức bền bỉ trong võ công của gã vượt hơn Doãn Thanh Nhã vốn mạnh hơn gã.

Cao Ngạn dùng cả chân lẫn tay leo lên một sườn núi gồ ghề, quay đầu nhìn lại thấy Sở Vô Hạ đã đuổi tới chân núi, chỉ còn hai mươi trượng là tới Doãn Thanh Nhã ở phía sau lưng gã hai trượng. Gã kêu lớn: "Yêu nữ đuổi tới rồi! Chạy mau lên! Lão tử không những là thủ tịch phong mai của Biên Hoang, mà còn là chuyên gia chạy trốn xuất sắc nhất. Theo ta đảm bảo không sai lầm."

Doãn Thanh Nhã đã cưỡi trên lưng cọp, không thể xuống được nữa, thảm thán không may mắn, lại nghĩ làm gì có đạo lý chạy trốn lại chạy lên đỉnh núi thế này, oán hận nói: "Sớm biết thế này thì ta đã không theo tên tiểu tử hồ đồ nhà ngươi rồi!"

Nói là như thế, nhưng Tiểu Bạch Nhận vẫn đề tụ một khẩu chân khí, thân hình như một làn khói vọt đến sau lưng Cao Ngạn.

Lúc này đã qua sườn núi, cách đỉnh núi không quá trăm trượng.

Cao Ngạn đắc ý nói: "Sơn nhân tự có diệu kế. Biên hoang là địa bàn của ta. Thường nói rằng mạnh cũng không thắng nổi rắn ở đất quen, hơn nữa đối phương chỉ là một yêu nữ nho nhỏ mà thôi. Hà! Cứ đi theo ông chồng này."

Rồi gã theo chạy sang sườn núi bên kia.

Doãn Thanh Nhã không còn cách nào, nhanh chóng theo sau gã, bỗng thấy trước mặt xuất hiện một ngọn núi khác, cách ngọn núi hai người đang đứng hơn ba mươi trượng. Hai ngọn núi này thế núi đột ngột cao vút lên, chỗ gần nhau nhất cũng không ít hơn mười lăm trượng, bên dưới chân núi là cổ thụ âm u, hình thế hiểm trở kinh người.

Doãn Thanh Nhã thất kinh hỏi: "Người phải chăng muốn nhảy qua bên kia. Khoảng cách xa thế liệu có làm được không?"

Lúc này, Cao Ngạn đã trèo lên một mỏm đá to nhô ra vài trượng, mau chóng hạ túi pháp bảo sau lưng xuống, lấy ra một ống tròn đáp: "Chỉ có thể làm những việc không thể thì mới có thể sống còn ở Biên Hoang được. Con mẹ nó, xem đây!"

Vùuuu!

Một móc câu từ trong ống tròn phóng vù ra, tiếng máy móc rít lên. Móc câu có buộc một sợi dây gân trâu như mũi tên vọt qua hàng chục trượng, bắn vào đám cành lá rậm rạp của một cây tùng già bên kia núi.

Cao Ngạn dụng lực kéo thử, thấy đã chắc chắn liền nhìn Doãn Thanh Nhã vừa đến bên cạnh, vui mừng nói: "Đó gọi là trời không tuyệt đường người, quả nhiên thành công. Tiểu nương tử mau ôm chặt lấy trượng phu."

Doãn Thanh Nhã vừa kinh vừa mừng, không rảnh tính toán việc gã đang dùng mỏm mép khinh bạc mình, hoài nghi hỏi: "Dây gân trâu này liệu có thể chịu được trọng lượng hai người bọn ta hay không?"

Cao Ngạn đưa tay kia lên, chỉ vào sợi dây, miệng tụng niệm: "Úm ni ma ba không, nam vô a di đà phật, thái thượng lão quân cấp cấp như luật lệnh, sợi dây người mau hiển hiển thần thông, không được phép đứt đoạn."

Doãn Thanh Nhã vừa lo lắng vừa buồn cười, dậm chân tức giận: "Vẫn còn tâm tình nói đùa nữa ư. Ác phụ đến ngay đây!"

Thực ra Cao Ngạn biết rõ về sợi dây nên lại càng sợ dây đứt hơn nàng, nhưng gã không thể không làm ra vẻ hảo hán, giả vờ lộ ra hào tình coi chết như về, cười lớn: "Ta muốn nàng theo ta hưởng phúc chứ không phải đi chết. Nương tử sao còn chưa ôm chắc lấy ta."

Doãn Thanh Nhã không còn lựa chọn nào khác, hai tay choàng qua ôm cổ gã thật chặt, khuôn mặt tươi cười tỳ lên vai gã, nhắm chặt hai mắt lại.

Tiếng kiếm phong vang lên, Sở Vô Hạ đã đuổi đến gần.

Một tay Cao Ngạn nắm chặt ống tròn, một tay ôm chặt eo thon của Doãn Thanh Nhã, thềm kêu lão thiên gia bảo hộ, hai chân vận kinh, nhảy vọt sang vách núi đối diện.

Trường kiếm của Sở Vô Hạ đánh hụt vào khoảng không, chỉ chệch một ly, vô cùng nguy hiểm.

Đôi nam nữ cùng chung hoạn nạn này thấy bên tai gió thổi vù vù, được một lát thì hết lực, rơi mạnh xuống khoảng chục trượng nơi vách núi bờ vực bên kia.

Lúc này bọn họ tự thân không thể làm được bất cứ việc gì ngoài chuyện cầu mong cho câu thần chú "không được phép đứt đoạn" của Cao Ngạn linh nghiệm.

Păng!

Hai người đồng thời kinh hãi kêu lớn.

Dây gân trâu trước tiên căng ra, lực rơi xuống vách núi làm Cao Ngạn suýt nữa không giữ được ống tròn. Sau đó, sợi dây nghiêng vào bờ vực phát ra những tiếng "xoẹt xoẹt". Hai người hoảng loạn đứng đưa chỗ dưới bờ vực gần mười trượng, nguy hiểm vạn phần.

Doãn Thanh Nhã thấy tình hình bất diệu, khẽ ấn vào vai gã, mượn lực vọt lên.

Cao Ngạn thấy thân hình nhẹ bỗng, vừa thềm khen hay thì sợi dây gân chịu không nổi sự cọ sát với đá núi đã đứt đoạn.

Gã đang kêu thét ầm ĩ thì cổ đã bị hai chân Doãn Thanh Nhã kẹp cứng, hất gã lên trên.

Doãn Thanh Nhã thi triển hết bản lãnh toàn thân, hai tay bám vào chặt vào miệng vực, lắc hông vận kinh hất Cao Ngạn vọt lên được bờ vực thì nàng đã hết nhả khí lực, không có cách nào tự cứu mình được nữa.

Cao Ngạn vừa chạm đất lập tức lăn mình đến miệng vực, hai tay nắm chặt tay Doãn Thanh Nhã đang bám vào bờ vực, dùng hết sức lực kéo nàng lên. Lúc này hai người không còn chút phong phạm nào của hai cao thủ nữa. Cả hai nằm lăn ra bên bờ vực, tận hưởng tư vị may mắn sống sót sau tai kiếp.

Sau khi trấn tĩnh lại, Cao Ngạn ngồi dậy trước tiên. Đập vào mắt gã là Sở Vô Hạ đang đứng trên đỉnh núi bên kia nhìn sang bằng ánh mắt đáng sợ, không cam tâm và tràn đầy oán độc khiếp người.

Hồi 66

Bạch Nhạn Chi Luyến

Hai bên cách vực nhìn nhau, Sở Vô Hạ bộ dạng khẳng định vẫn chưa muốn bỏ cuộc.

Lần đầu tiên Cao Ngạn có cơ hội nhìn ngắm thị kỹ lưỡng. Không thể phủ nhận Sở Vô Hạ là mỹ nữ nhất đẳng, vô cùng mỹ lệ nhưng lại làm người ta có cảm giác không lạnh mà run, có lẽ là do thần tình căm tức lúc này của thị làm cho người ta có cảm giác như vậy. Nghĩ lúc thị đi mê hoặc Tư Mã Diêu thì đương nhiên không thể

mang bộ dạng như bây giờ, nếu không Tư Mã Diêu không sớm đuổi thị ra khỏi Kiến Khang mới là chuyện lạ.

Lương quyền của thị rất cao, phối hợp với đôi mắt phượng rất dài tạo thành một tư vị khác lạ, thêm vào vẻ diễm lệ gần như yêu dị, làm nàng khác hẳn với vẻ đẹp bình thường. Cao Ngạn thờ hớn hể quát vọng sang: "Chúng ta ngày xưa vô oán, ngày nay vô cừu, trò chơi cút bắt thì đã chơi rồi. Bọn ta không hề có một chút hứng thú nào đối với mấy chuyện của người, ta thật không muốn đề cập tới nữa. Mọi người chỉ bằng kết thúc ở đây thôi!"

Sở Vô Hạ lạnh lùng nhìn gã hỏi: "Tiểu tử người là ai?"

Cao Ngạn nghe ngữ khí thị cứ như cục diện này là do bọn gã gây hấn tạo ra vậy, trong lòng gã tức giận, hơn nữa lại đang có Tiểu Bạch Nhận ngồi bên cạnh, bèn quát lớn: "Lão tử đi không đổi danh, ngồi không đổi họ, chính là Cao Ngạn đại thiếu của Biên Hoang Tập. Người đừng có quên."

Sở Vô Hạ từng chữ, từng chữ từ từ nói: "Cao Ngạn Đại Thiếu*. Cái tên thật là cổ quái, ta tự nhiên sẽ không bao giờ quên đâu."

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã trước tiên ngạc nhiên, sau đó nhìn nhau, rồi đều không nhịn được cười phá lên. Doãn Thanh Nhã cười tới mức suýt nữa thì chảy cả nước mắt, vừa chỉ tay vừa nói: "Hắn còn có một tên khác, là Đại Thiếu Cao Ngạn, người cũng không nên quên."

Sở Vô Hạ cuối cùng cũng phát giác mình nhất thời ngu độn, sát khí trong mắt lại càng thịnh nhưng ngữ khí vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nói: "Sẽ có một ngày ta cho các người muốn cười cũng không được."

Doãn Thanh Nhã đã phục hồi khí lực, hét lớn một tiếng, nhảy bật dậy, chỉ tay vào mặt Sở Vô Hạ bên kia núi chửi tràn: "Tặc bà nương tâm độc như rắn rết nhà người có gì mà dám khoa trương, người thì có thể làm gì bọn ta hả? Sẽ có một ngày ta làm cho người biến thành bộ dạng xấu xa còn hơn cả tử quỷ nữa. Thập bát đại tổ tông con bà người, người tự cho người là người gì? Ta chẳng những không sợ người, lại sẽ đem việc Phật tàng truyền cho khắp thiên hạ biết, để không ai không hiểu."

Cao Ngạn nghe vậy trợn mắt há miệng. Người tình trong mộng của hắn khi chửi người lại hung hăng đến thế ư? Hoá ra nàng đã đối với mình vô cùng nhẫn nhịn và khách khí.

Sở Vô Hạ lại tuyệt không tức giận, làm như vô sự hỏi: "Bọn người không cần hạ sơn sao?"

Rõ ràng Doãn Thanh Nhã bị thị khơi dậy tính khí tiểu thư. Nàng đi đến chỗ sau lưng Cao Ngạn đang ngồi, hai tay đặt lên vai gã, yêu kiều cười nói: "Từ Cao gia thôn đến đây, người đã làm gì được bọn ta chưa? Để ta cho người biết, Cao Ngạn đại thiếu của người là địa đầu long ở đây. Người đâu không lại chàng đâu."

Cao Ngạn cảm thấy lâng lâng trong lòng. Tuy nói Doãn Thanh Nhã làm thế là để nhục mạ đối phương, cố ý đề cao gã lên. Nhưng miệng nàng nói ra như vậy, cho thấy trong lòng nàng quả thực có nghĩ như vậy, thêm vào là động tác thân mật của nàng làm Cao Ngạn nhất thời tâm thần say sưa ngây ngất.

Sở Vô Hạ dịu dàng hỏi: "Người vô cùng khả ái, làm người ta vô cùng hoan hỷ. Tỷ tỷ nói cho người biết Phật tàng ở chỗ nào nhé?"

Doãn Thanh Nhã không thềm để ý hỏi: "Người có thể nói ra chuyện mà bản thân mình cũng không biết hay sao?"

Sở Vô Hạ lộ vẻ tươi cười đáp: "Tiểu cô nương nhầm rồi! Ta chỉ là cố ý nói không biết để cho bọn chúng tự biết sự ngu xuẩn của mình mà thôi. Tự nhiên vì một chuyện hoàn toàn không có ý nghĩa gì mà mất đi tính mạng. Nhìn bộ dạng đáng cười của bọn chúng khi hối hận quả thật là vô cùng thú vị."

Hai người nghe xong đều thầm nghĩ trên thế gian này lại có người có cái tâm độc ác như thế sao, bất chợt trong lòng phát lạnh.

Cao Ngạn lại liên tưởng tới chuyện con mèo đùa rợn con chuột bị nó bắt được. Đem nỗi thống khổ của người khác ra làm sự khoái lạc cho mình. Loại người này căn bản không thể dùng lý lẽ thường tình mà nói. Mỗi thù này không thể cời được rồi.

Doãn Thanh Nhã hét lớn: "Còn rắm thối gì nữa thì cứ phóng nốt đi! Đợi khi bọn ta công bố cho thiên hạ biết, gọi người là kẻ thanh danh không đáng một xu."

Sở Vô Hạ bỗng nhiên cười lớn, làm cho người ta thấy tâm lý thị thật không bình thường, nói: "Ta lại không muốn nói ra nữa."

Nói đoạn thị lùi lại, nhấp nhô vài lượt đã biến mất dưới chân núi.

Doãn Thanh Nhã dùng tay khế lắc vai Cao Ngạn nói: "Mau nghĩ cách đi. Thị rõ ràng muốn đến chân núi trước bọn ta một bước, đợi bọn ta xuống núi đó."

Cao Ngạn nhìn xung quanh núi nói: "Đáng tiếc là dây đứt rồi, chỉ còn cách tìm kiếm xem quanh đây có loại dây leo nào thay thế thôi."

Doãn Thanh Nhã hăn còn sợ hãi run lẩy bẩy nói: "Lúc này ta đã chịu tội đủ rồi, không thể chịu thêm lần nữa đâu. Người mau nghĩ cách khác đi! Người chẳng phải là đệ nhất chạy trốn của Biên Hoang sao?"

Cao Ngạn đứng dậy hỏi: "Nàng thấy vận khí bọn ta thế nào?"

Doãn Thanh Nhã kinh hãi hỏi: "Người lại muốn làm việc gì nguy hiểm phải không?"

Cao Ngạn hùng hồn nói: "Nói chung nàng cứ theo ta là đảm bảo sẽ thấy ngoạn mục và kích thích. Nhưng lần này nàng không cần lo lắng. Ngọn núi này gọi là Song Đà Phong, là ngọn núi cao thứ nhì của Bạch Vân Sơn, sơn mạch rộng lớn. Chỉ cần bọn ta tùy tiện chọn một hướng nào đó hạ sơn thì cơ hội đụng đầu với yêu nữ còn nhỏ hơn nhiều so với chuyện bị yêu nữ truy đuổi đằng sau. Hơn nữa, ta đối với hình thế khu núi này rõ như trong lòng bàn tay."

Doãn Thanh Nhã lấy làm kỳ hỏi: "Người rốt cuộc là làm phong môi hay là làm thầy địa lý vậy?"

Cao Ngạn cười rộ nói: "Nương tử có điều không biết. Song Đà Phong có một dòng suối rất nổi tiếng. Tuyết Giản Hương của Đệ Nhất Lô là được chế ra từ nước của con suối này. Lý do ta đối với dải núi này đặc biệt quen thuộc là vì ta từng theo Bàn Nghĩa, cái tên dần dần trong tên thì có chữ "Nghĩa" nhưng lại thiếu nghĩa khí đó đến đây mấy lần rồi. Dần dần nàng sẽ phát hiện ra ta còn có bản lĩnh ở nhiều phương diện khác nữa, đảm bảo sẽ không làm nương tử thất vọng đâu."

Doãn Thanh Nhã bức bối đáp: "Người cứ làm ra vẻ như còn dư dả thời gian lắm vậy. Tốt nhất là đừng để yêu phụ kia đuổi đến, nếu không ta chỉ còn cách hy sinh người để bỏ chạy một mình thôi."

Cao Ngạn hô hô cười rộ, dẫn đầu đi xuống núi.

Doãn Thanh Nhã ngăn người ra một lát, đột nhiên hai má đỏ bừng lên, đuổi tới sau lưng gã tức giận quát: "Người cười cái gì?"

Cao Ngạn nhảy xuống một khối đá lớn, dương dương đắc ý nhìn Doãn Thanh Nhã đã đến cạnh, nháy mắt trái nói: "Không cần đối ta đâu! Lúc này nương tử không màng sinh tử dùng cước cứu ta đã cho thấy nương tử đối với trượng phu tình thâm nghĩa trọng, đến chết vẫn không thay đổi rồi."

Doãn Thanh Nhã tức giận quát: "Người muốn chết!"

Cao Ngạn đã sớm chuẩn bị liền nhảy khỏi tảng đá, tránh khỏi phi quyền đột tập của nàng.

Doãn Thanh Nhã vẫn tức giận đuổi theo, hét lớn: "Lần này ta tuyệt sẽ không tha cho người."

Vừa ở cạnh hét lớn: "Nương tử giận rồi", Cao Ngạn vừa tận lực thi triển khinh công chạy thẳng xuống thâm cốc giữa hai ngọn núi.

Yến Phi dừng bước tại một ngọn núi nhỏ bên rìa dãy Bạch Vân Sơn, đưa mắt nhìn qua hai ngọn Song Đà Phong có hình dạng đặc biệt kỳ lạ nằm ở phía đông nam Bạch Vân Sơn kia. Hương Giản là từ bên trái ngọn

núi chính Ma Vân Lĩnh chảy xuống, chảy qua khe Đà Phong Hạp ở giữa Song Đà Phong rồi thoát khỏi vùng núi, cuối cùng nhập vào Phì Thủy.

Sở dĩ Song Đà Phong dẫn khởi sự chú ý của chàng là vì khi chàng cảm ứng Ba Cáp Mã Tư thì trong lòng nổi lên hình ảnh khu núi này.

Song Đà Phong gồm một ngọn cao một ngọn thấp, nhấp nhô quanh ngọn núi chính Ma Vân Lĩnh cao chót vót. Ở chỗ đó, ngoài suối Hương Giản chảy giữa hai chân núi, còn có một thắng cảnh tên là Huyền Mệnh Nhai nằm cheo leo cô độc gần đỉnh núi. Yén Phi thường đến chỗ đó trầm tư suy nghĩ nên chàng có tình cảm đặc biệt sâu sắc đối với Song Đà Phong.

Chẳng lẽ Ba Cáp Mã Tư cũng học theo chàng đến Huyền Mệnh Nhai đã toạ luyện công?

Vàng thái dương đã lên đến đỉnh đầu. Tuyết tích tụ trên ngọn cây đang bắt đầu tan chảy. Mùa đông lạnh lẽo đã qua. Theo tình hình trước mắt, mùa xuân ấm áp muôn hoa đua nở đến lại không phải là một thời gian tươi đẹp, mà là chiến tranh tàn khốc.

Chàng ẩn thân trong một chiếc xe lừa trong đội xe của Hách Liên Bột Bột, âm thầm theo đó rời khỏi Biên Hoang Tập. Nội thương của chàng đã khỏi hẳn, hơn nữa nội công lại còn tiến bộ hơn.

Chàng tuyệt không quan tâm tới an nguy của Hách Liên Bột Bột vì cho dù ai giết chết hắn cũng đều là chuyện tốt cả. Nếu như để hắn đắc thế xưng hùng thì sẽ có rất nhiều người gặp phải tai hoạ, bao gồm cả bình dân bách tính vô tội.

Sau khi tự mất nhìn thấy và trải qua uy lực của tam bội hợp nhất, tầm nhìn của Yén Phi về võ đạo đã được mở rộng đến vô hạn, hiểu biết sâu sắc về hai loại lực lượng căn bản vô cùng cực đoan nhưng khi gặp nhau lại thành ra có ích là Đan Kiếp và Thủy Độc.

Tối cao của võ đạo cũng không hơn thế.

Ngay lúc này, chàng lại cảm ứng được Ba Cáp Mã Tư.

Đây là loại cảm giác kỳ dị đến cực điểm. Tinh thần của chàng tiến vào trạng thái truyền đi bốn phương tám hướng điều tra. Cả một khu vực Bạch Vân Sơn đều nằm trong cảm ứng về tinh thần của chàng. Giống như một mặt hồ phẳng lặng như gương, nước trong hồ có bất kỳ biến động nào trong lòng chàng đều hiểu rõ mồn một.

Ba Cáp Mã Tư như một hòn đá nhỏ ném vào trong hồ tinh thần của chàng, hắn chỉ cần lay động một chút tà áo thôi cũng làm cho chàng nắm được vị trí của hắn.

Ba Cáp Mã Tư chết chắc rồi vì tinh thần chàng đã khóa chặt hắn lại, giống như khi chàng không có cách nào chạy thoát khỏi cảm ứng của Tôn Ân vậy. Trừ khi Ba Cáp Mã Tư có thể thắng được Điệp Luyện Hoa của chàng.

Bỗng nhiên tinh thần Ba Cáp Mã Tư rung động như sóng trào. Tuy chỉ là hiện tượng xảy ra trong một sát na, nhưng đối với một võ học đại hành gia có sự tu dưỡng tinh thần như Ba Cáp Mã Tư thì đó là một tình huống không phải tầm thường.

Rốt cuộc là việc gì đã làm hắn không thể bảo trì được tâm cảnh tĩnh lặng đây?

Yén Phi không do dự, chạy thẳng tới vị trí mục tiêu.

Thác Thủy Vân từ ngọn núi chính Ma Vân Lĩnh trút ào ào xuống bên trái, chảy đến Song Đà Phong thì thành một dòng nhỏ hẹp, nhưng thanh danh lại vô cùng lớn là Thác Hương Giản, đổ vào bên trong Song Đà Cốc rồi thành dòng suối nhỏ chậm chậm chảy xuyên qua rừng.

Trong cốc hoa quế nở đầy. Một dòng suối nhỏ chạy qua cốc chính là Bạch Vân Hương Giản lừng danh Biên Hoang.

Thác Hương Giản khác với thác Thuỷ Vân. Thác Thuỷ Vân thể nước hung dữ, uy thế kinh người, Hương Giản lại lung linh đẹp đẽ, uyển chuyển rơi xuống, hơn một trượng đầu hẫ hẫ còn là nước, sau đó thác hoà vào mây mù, dòng nước biến thành tầng tầng lớp lớp sương nhẹ lan toả theo gió vô cùng tự nhiên.

Rừng quế gặp tiết trời xuân ấm áp, đâm chồi nảy lộc, có một vẻ đẹp hoàn toàn khác với vẻ đẹp của Hương Giản, tràn đầy tư vị thần bí khó hiểu của vũ trụ.

Hai người đi dọc theo bờ suối. Lúc đó Doãn Thanh Nhã nhìn thấy kỳ cảnh của thác Hương Giản. Tuyết bên bờ suối bị dòng nước chảy làm tan biến dần, bắt đầu một cuộc hành trình chảy dài dằng dặc. Nàng không nhin được, tấm tắc khen: "Chỗ này thật là đẹp, không ngờ ở Biên Hoang lại có một chỗ đẹp như thế này. Ta ngồi chỗ này cả ngày cũng không thấy chán."

Cao Ngạn ngồi xuống một tảng đá bên bờ suối, cởi túi đồ trên lưng xuống, nhìn từng trận thác nước đổ xuống như mưa, dưới ánh mặt trời ẩn hiện ngũ sắc cầu vồng, tình cảm dâng tràn nói: "Biên Hoang là nơi yên tĩnh cuối cùng trong thiên hạ. Chính vì tình thế đặc biệt của riêng Biên Hoang Tập nên chỉ cần thể lực hai phương nam bắc được duy trì cân bằng, Biên Hoang sẽ là một địa phương hứng thú nhất, lại kích thích, ngoạn mục nhất. Trước trận chiến Phì Thuỷ, sự thịnh vượng của Biên Hoang quả là vượt qua mọi sự tưởng tượng của con người. Sau trận chiến Phì Thuỷ, biến động liên miên. Nhưng tất cả sẽ phục hồi nguyên trạng vì Hoang nhân sẽ vĩnh viễn không chịu khuất phục trước cường quyền."

Doãn Thanh Nhã cũng ngồi xuống một tảng đá bên cạnh gã, trầm ngâm một lát rồi dịu dàng hỏi: "Nếu mất đi Biên Hoang, người có tính toán gì không?"

Cao Ngạn hoang mang lắc đầu đáp: "Ta cũng không biết! Ta sẽ biến thành người không có nhà mà về, mất hết tất cả, lại không biết nên đi về đâu, làm sao có thể chịu nổi thế giới người ăn thịt người bên ngoài Biên Hoang được."

Doãn Thanh Nhã cúi đầu, vẫn dịu dàng hỏi: "Người chẳng phải đã vì ta mà phản bội hoang nhân sao? Kể cả có thể thu phục lại được Biên Hoang Tập thì người liệu có còn chỗ đứng ở đó không?"

Cao Ngạn chút nữa thì tắc họng, định thành thật khai báo, nhưng thấy nàng bị hành vi của mình làm cảm động sâu sắc nên không dám nói lộ ra.

Gã cấp trí cười đáp: "Nàng lo lắng cho ta vì nàng không hiểu rõ hoang nhân. Nếu đổi là một địa phương khác, ta khẳng định sẽ trở thành tội phạm bị truy nã. Nhưng đối với hoang nhân mà nói, ta yêu đến mức bất chấp tất cả như thế lại thành hợp với tác phong của bọn họ, thêm nữa lại có Biên Hoang đệ nhất cao thủ Yến Phì nói giúp cho thì khi bọn ta trở về Biên Hoang Tập, chắc chắn họ sẽ đánh trống khua chiêng chào đón bọn ta chứ tuyệt sẽ không có chuyện gì khác đâu."

Doãn Thanh Nhã hé môi anh đào khẽ hỏi: "Thanh Nhã có gì tốt đâu?"

Cao Ngạn chấn động kịch liệt, quay sang nhìn nàng, nhất thời nói không nên lời.

Doãn Thanh Nhã ngênh đón ánh mắt gã, phì cười: "Sao lại dùng ánh mắt đó mà nhìn người ta? Ài! Tiểu tử người thật là phiền phức. Ta từ trước tới giờ đều chưa hề thích người. Ài! Bọn ta lại là địch nhân nữa. Ta từng Ôi! Thôi không nói nữa!"

Cao Ngạn như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu, chùng như nghĩ tới một việc gì đó, trừng trừng nhìn nàng hỏi: "Không cần tự dối mình nữa. Khi nàng cùng ta ở chung một chỗ, không cảm thấy hạnh phúc sao? Không cảm thấy thời gian trôi qua đặc biệt nhanh sao?"

Doãn Thanh Nhã nhún vai đáp: "Thế thì sao? Tối đa thì người cũng chỉ là một người bạn tốt mà thôi! Ta có thể nói sao mới làm người thu hồi si tâm vọng tưởng đây. Sự phụ ta tuyệt sẽ không cho phép ta ở cùng một chỗ với người đâu. Làm bằng hữu không thôi cũng không được."

Cao Ngạn giận nói: "Sự phụ nàng là tất cả đối với nàng sao? Nàng còn có cha mẹ tác chủ cơ mà."

Doãn Thanh Nhã ánh mắt mờ mịt đáp: "Ta là một cô nhi được sự phụ nuôi dưỡng từ bé nên ân đức sự phụ như núi. Người nói gì cũng không tác dụng đâu."

Cao Ngạn nói: "Chân tướng sự việc thường làm người ta khó chấp nhận. Có lẽ quan hệ giữa nàng và sư phụ tuyệt không đơn giản thế đâu. Ví dụ như lão sau khi huyết tẩy cả một thôn trấn thì phát hiện vẫn còn nàng nằm trong nôi, nhất thời mềm lòng mới thu lưu nàng, hoặc là..."

Doãn Thanh Nhã giận quá quát: "Câm mồm! Người thật là ti bỉ."

Cao Ngạn chán nản đáp: "Nàng chửi đúng lắm. Ta quả thật ti bỉ. Nhưng vì nàng, ta còn có thể làm những việc ti bỉ hơn."

Doãn Thanh Nhã có lẽ nghĩ đến việc gã vì mình mà phản bội lại hoang nhân nên thần sắc lại hoà hoãn lại, nhẹ nhàng nói: "Ta phải đi đây! Không cần tiễn ta đâu."

Nàng nói nhẹ nhàng, nhưng lại có ý vị vô cùng kiên quyết, hoàn toàn khác với ngữ điệu bình thường luôn trêu ghẹo, chọc phá người khác của nàng.

Cao Ngạn cảm thấy mọi nỗ lực đều như đã trảng xe cát. Bỗng nhiên gã không muốn nghĩ gì thêm về việc này nữa, cũng lại không biết phải nói gì bèn mê man hỏi: "Nàng không sợ gặp phải yêu nữ đó ư?"

Doãn Thanh Nhã thấp đầu nói: "Ta tự biết cách chiếu cố cho mình."

Nàng lại nhìn gã, muốn nói gì lại thôi, trầm ngâm hồi lâu rồi lại thấp giọng hỏi: "Huynh đệ hoang nhân của người quả thực sẽ tha thứ cho người sao?"

Cao Ngạn tâm tàn ý lạnh đáp: "Tha thứ cũng được! Không tha thứ cũng được! Chẳng có gì liên quan đến nàng cả!"

Doãn Thanh Nhã hỏi: "Người ngu xuẩn đến mức chán sống rồi sao?"

Cao Ngạn lộ thần sắc sợ hãi, lắc đầu nói: "Ta lại thiếu dũng khí để làm việc đó."

Doãn Thanh Nhã đứng lên nói: "Người ta đi đây."

Cao Ngạn ngây ngốc nhìn Hương Giản, không chút đáp lời.

Doãn Thanh Nhã giận dữ hỏi: "Người có nghe thấy không?"

Cao Ngạn gật đầu như khúc gỗ, nhưng vẫn không nhìn nàng.

Doãn Thanh Nhã nhíu mày hỏi: "Người giận ta lắm phải không?"

Cao Ngạn cười khở đáp: "Ta đã mất tất cả, bao gồm cả sức lực để tức giận nữa. Ta qua một đoạn tình đơn phương này mới biết nàng quả thực không hề thích ta."

Doãn Thanh Nhã bỗng nhiên quay lưng, chạy thẳng về phía cốc khẩu, chớp mắt đã đạt tới tốc độ cao nhất, rồi biến mất trong rừng quế.

Cao Ngạn nhìn theo sau bóng lưng nàng, ngây ngốc một hồi. Bỗng gã tung mình lên cao, lẳng không lộn vèo, cất tiếng hoan hô.

Bùm!

Lộn được một vòng thì gã lao đầu vào dòng suối.

Sau khi uống hai ngụm nước suối, gã thò đầu lên khỏi mặt nước giá lạnh, cười ha ha nói: "Chuyện gì cũng có thể lừa dối được, chỉ riêng chuyện này là không thể lừa được ai. Hà! Nếu quả thật nàng không yêu ta, còn yêu đến mức không thể tự dứt ra được thì sao lại phải chạy đi như bỏ trốn thực mạng vậy. Ô! Mẹ ta ơi! Lạnh chết ta rồi."

Gã lập cập leo lên bờ, ngồi xuống rồi tự nói một mình: "Nàng chắc sợ ta nhìn thấy nước mắt đau khổ khi chia ly của nàng nên mới vội vàng bỏ đi. Hà! Đó là chứng cứ rõ ràng cho thấy nàng không muốn rời khỏi ta. A! Con bà nó! Bây giờ đương nhiên là nàng trở về Lương Hồ rồi. Ta lại đuổi không kịp nàng, làm sao có thể tiếp tục đoạn tình duyên dang dở này đây? Quả là đau đầu."

Gã lại trầm ngâm nói: "Ba tên ngu như bò hợp lại còn hơn cả Gia Cát Lượng. Chỉ cần đi tìm huynh đệ của ta nghĩ giúp họ. Cái gì là lão Yển, lão Đồ, lão Lưu, lại thêm lão Trác điên nữa, tất cả đều động não thì ta không tin không có cơ hội. Lần tới ta sẽ làm Tiểu Bạch Nhạn phải tự miệng thừa nhận là yêu ta, gọi ta là Ngạn lang, quyết định bất cứ nhất thiết bất nàng phải sinh một nhi tử trắng trẻo mũm mĩm cho ta. Ôi! Thật lạnh quá thôi."

Cao Ngạn rằng đánh lập cập, mở túi lấy y phục khô ra thay đổi.

Tình yêu với Tiểu Bạch Nhạn của gã chưa có lúc nào lại thật như lúc này.

Hồi 67

Phóng Quân Nhất Mã

Lưu Dụ đứng ở chỗ cao phía tây ngạn Dĩnh Thuỷ theo dõi tình hình đại đội hoang nhân từ trong rừng đi ra, lên ba chiếc cầu tạm vượt sông.

Song Đầu thuyền đội do Giang Văn Thanh chỉ huy đã phong toả thượng, hạ du theo đúng kế sách để đảm bảo an toàn.

Đại đội hoang nhân đến sớm hơn dự định tới gần một giờ. Chỉ một điểm này cũng thấy những chiến sỹ công binh, phụ nữ trẻ em và hoang nhân sỹ khí dâng rất cao, làm cho họ quên hết mệt mỏi.

Nhìn thấy hàng vạn hoang nhân từ phương nam an toàn trở về, tiến vào cứ địa để phản công Biên Hoang tập ở hồ Phượng Hoàng, Lưu Dụ phát sinh cảm giác thoả mãn và thành công, át hẳn đi tâm tình khổ sở trong lòng gã.

Gã hiểu rõ thắng lợi đã nắm trong tay. Bất luận quân địch chiếm lĩnh Biên Hoang tập quân đông thế mạnh có bản lĩnh gì đều sẽ không thoát khỏi bàn tay gã. Lương thảo, vật tư và chiến mã mà Diêu Hưng và Hác Trường Hanh giao dịch đều đã lọt vào tay gã. Thắng lợi liên tiếp đó làm cho sỹ khí và đấu chí của Hoang nhân dâng cao đến đỉnh điểm, quan trọng hơn là bản thân gã đã xác lập được quyền uy của một thống soái, người nào cũng tin tưởng hoàn toàn vào gã, nguyện dù chết cũng làm tròn mệnh lệnh.

Việc duy nhất làm gã có điểm bất an là thủ đoạn ngoan lạt của Mộ Dung Chiến đối với Khương binh hộ tống chiến mã. Hắn đã triển khai đồ sát, chỉ để lọt vài chục Khương nhân chạy thoát về đến Biên Hoang tập. Bất quá đó là tác phong thông thường của chiến sỹ Hồ tộc. Hơn nữa Mộ Dung Chiến tuyệt không phải là thủ hạ của gã nên gã thực khó mà xen vào. Có thể vì việc này không phù hợp với tác phong của Bắc Phủ Binh nên trong lòng gã cảm thấy không thoải mái. Nhưng hành vi đó đúng hay sai gã không thể phán xét.

Cứ giết thêm được một người của địch nhân thì có thể tước bớt một phần lực lượng kháng cự của đối phương, lại có thể làm địch nhân sinh lòng sợ hãi.

Gã phải chăng cũng cần phải cải biến bản thân mình?

Thác Bạt Khuê cưỡi ngựa rời khỏi Thịnh Nhạc, hướng về phía Trường Thành bên tả. Phía sau y là năm ngàn chiến sỹ tinh nhuệ nhất của Thác Bạt tộc. Tướng lĩnh đi theo là Trường Tôn Phổ Lạc.

Lần này y không ngênh kích địch nhân. Ngược lại, y còn triệt thoái toàn bộ quân dân và vận chuyển hết lương thực vật tư khỏi Bình Thành và Nhạn Môn. Chỉ để lại hai toà thành không.

Hành động này quan hệ vô cùng trọng đại, trong tình thế không cho phép sai lầm, y phải tự thân đốc thúc, giám sát, đề phòng Mộ Dung Tường từ Yển Đô đánh tới.

Y hiểu rõ Mộ Dung Bảo - kẻ mang quân đến đánh y - là loại người nào. Mộ Dung Bảo luôn luôn không coi y

ra gì, lại cao ngạo tự phụ, coi mình là mãnh tướng thiên hạ vô địch, còn cho rằng Yến binh là đội quân có sức chiến đấu mạnh nhất thế gian. Đó chính là nhược điểm của đối phương, y cần phải lợi dụng cho thật tốt.

Thác Bạt Khuê trong tâm thừa nhận bây giờ nếu chính diện giao chiến với Mộ Dung Bảo thì y thua nhiều hơn thắng. May là thắng bại trong chiến tranh tuyệt không chỉ dựa riêng vào vũ lực, quan trọng hơn chính là sách lược. Hiện tại y bỏ một cứ điểm vững chắc và vùng đất rộng lớn bên trong Trường Thành có thể uy hiếp đến Yến Đô mà y đã lấy được không dễ, chính là để Mộ Dung Bảo càng thêm sinh lòng khinh địch hơn nữa, hành sự càng lỗ mãng.

Sau khi chiếm lĩnh Bình Thành và Nhận Môn, đại bộ phận quân tướng của y chủ trương lợi dụng lúc Mộ Dung Thuý không thể phân thân quay về để đánh thẳng tới Yến Đô. Nhưng y không đồng ý mà lại bảo tồn thực lực để ứng phó với cuộc chiến đang đến gần, quán triệt sự uỷ thác của Yến Phi.

Y bỏ Bình Thành và Nhận môn, Mộ Dung Bảo sẽ có phản ứng thế nào?

Nếu đổi lại là Mộ Dung Thuý thì kế này chắc chắn không thể làm hấn mắc bẫy.

Mộ Dung Bảo thì sao?

Thác Bạt Khuê nhẩm nài chờ đợi. Từ khi Đại quốc Thác Bạt diệt vong, y luôn luôn chờ đợi. Bây giờ thì cơ hội đã tới.

Yến Phi có chút không dám nhìn lại huyết động chỗ Ngoạ Phật Tự. Nếu như có thể lựa chọn, chàng sẽ không quay lại chỗ này.

Chàng lợi dụng rừng núi yểm hộ, vượt qua phía tây bắc động huyết, thẳng tiến tới Song Đà Phong. Chàng cảm giác được tinh thần của Ba Cáp Mã Tư đang dao động, cho thấy hấn đang tuyệt không ở trong trạng thái đã toạ tĩnh tâm ở đó.

Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì đây? Phải chăng hấn tu luyện gặp tai nạn?

Sau chừng nửa tuần trà, Yến Phi thoát khỏi khu rừng rậm phía nam Ma Vân Lĩnh, tới sơn mạch phía tây nam Song Đà Phong. Vượt qua một ngọn núi nhỏ, Song Đà Phong đã hiện ra ngay trước mắt, hai đỉnh núi cao vút đến tận mây xanh.

Địa thế phía trước bằng phẳng. Một nhánh của thác Thuý Vân trên Ma Vân Lĩnh tách ra, chảy tới một vùng đất bằng phẳng của khu sơn cước, tạo nên một chiếc hồ nhỏ.

Nước hồ trong vắt tinh khiết, chậm rãi lưu chuyển. Tùng bách bên bờ hồ cao vút. Tuyết trên bờ hồ bắt đầu tan ra, chảy vào trong lòng hồ. Đám quái thạch lờm chờm vốn bị tuyết phủ từ trong tuyết ló ra làm cho người ta phải suy tư.

Trên một khối đá lớn bên hồ, Ba Cáp Mã Tư y phục vấy máu, sắc mặt trắng bệch đang trừng mắt nhìn Yến Phi không chớp.

Trong lòng Yến Phi cảm thấy kỳ quái. Ai là người có bản lĩnh có thể đánh trọng thương vị võ học đại tông sư đến từ Ba Tư này? Chàng cũng cảm thấy khó nghĩ, bản thân có thể hạ sát thủ đối với một người hoàn toàn không có sức kháng cự hay sao?

Yến Phi tốc độ không đổi, chớp mắt đã tới trước mặt Ba Cáp Mã Tư, thần thái ung dung, ôn tồn nói: "Bản nhân là Yến Phi. Chào Đại pháp sư."

Ba Cáp Mã Tư giật mình, song mục lộ thần sắc kinh nghi, hiển nhiên bị uy danh của Yến Phi chấn nhiếp, tự hấn biết là không ổn.

Yến Phi nhíu mày hỏi: "Đại pháp sư kiểm thương nghiêm trọng, nếu không lập tức trị liệu chỉ sợ vĩnh viễn khó có thể khôi phục. Rốt cuộc là ai làm đây?"

Hai mắt Ba Cáp Mã Tư xạ xuất lửa hận bừng bừng, nghiêng rằng nói: "Ta chưa từng nghĩ trên thế gian này lại

có nữ nhân ngoan độc đến thế. Ta và thị không những vô cừu vô oán, lại không biết nhau. Thị thấy được ta hành công đến lúc khản yếu quan đầu, bèn đột nhiên hiện thân đánh lén. Không còn cách nào khác, mặc dù ta biết là công phu bị thiếu nhưng vẫn phải ứng chiến. Ôi! Ta thất bại nặng nề, nhưng thị cũng bị ta đánh trọng thương. Không tưởng nổi thời cơ ta khổ sở chờ đợi hơn ba chục năm nay lại bị thị phá hỏng mất."

Yến Phi thầm nghĩ chẳng lẽ là An Ngọc Tình, nhưng chàng gạt ngay ý nghĩ này vì nàng ta tuyệt không phải là loại người như vậy, hơn nữa, nàng cũng không biết Ba Cáp Mã Tư. Tác phong làm hại người mà chẳng có lợi gì cho mình như thế gần giống với Nhậm Thanh Thị, nhưng nữ nhân này lại không có mặt ở Biên Hoang.

Ba Cáp Mã Tư than: "Phải chăng Yến huynh đến đây để tìm ta?"

Yến Phi biết hần tài trí hơn người, từ việc thấy chàng gọi hần là Đại pháp sư đã biết mình đến để tìm hần trút giận. Chàng bèn thản nhiên nói: "Ta vốn một lòng đến đây để giết pháp sư, nhưng không muốn nhân lúc pháp sư đang gặp nguy, chỉ còn cách trước hết giúp pháp sư ổn định thương thế rồi mời Đại pháp sư theo ta tới gặp Hồ Lô Phương."

Ba Cáp Mã Tư lộ thần sắc cam chịu như hổ lạc đồng bằng, từ từ thở ra một hơi nói: "Giết chết ta tuyệt không phải là cách hay. Hồ Lô Phương bị ta dùng Chế Thần Đại Pháp làm cho mê loạn. Chỉ cần Yến huynh đọc bên tai hần một câu chú là có thể giải được."

Yến Phi tựa như cười mà không cười đáp: "Đổi lại pháp sư là ta thì chỉ bằng lời một phía liệu có tin tưởng không nghi ngờ được không? Hơn nữa, Hồ Lô Phương còn liên quan đến chuyện độc hương. Nếu như độc hương lọt vào tay bọn ta, thêm vào chuyện Điều Hưng tuyệt không hay biết thì sẽ có tác dụng rất lớn đối với việc thu phục lại Biên Hoang tập."

Ba Cáp Mã Tư nghiêm sắc mặt nói: "Yến huynh hoài nghi như vậy rất hợp tình hợp lý. Ta chỉ còn cách nhân danh Đức thánh Allah lập thệ, nếu như ta có một lời không thật, lừa dối Yến huynh thì chỉ trong mười ngày thân ta sẽ phơi ngoài bọc"

Yến Phi không đồng ý: "Pháp sư nghĩ cứ lập lời thề độc là ta sẽ tha cho ngài ư? Nếu như việc này chỉ liên quan tới một mình ta, ta còn có thể tùy tâm sở nguyện mà quyết định, nhưng việc này lại quan hệ tới thành bại của cuộc phản công Biên Hoang tập. Pháp sư lại là người mà chủ soái địch nhân ý vào, ta tha cho ngài bây giờ như thả hổ về rừng. Ngài không thể không biết rõ bọn ta có độc hương trong tay, nhưng lại giả vờ không biết!"

Ba Cáp Mã Tư thành khẩn đáp: "Thật không dám dấu, ta đã sớm có ý ly khai Điều Hưng. Yến huynh trên đường đến đây chắc đã nhìn thấy huyết động lớn do thiên thạch va chạm tạo ra chứ."

Yến Phi hỏi: "Việc pháp sư quyết định ly khai lại có quan hệ với động huyết đó sao?"

Ba Cáp Mã Tư nói: "Đúng là như vậy. Đó là điềm đại hung của trời giáng xuống, rất bất lợi đối với chính quyền hiện tại của trung thổ, làm ta bắt đầu phát sinh ý nghĩ ly khai Điều Trường. Hà huống việc mà ta muốn làm nhất bây giờ là truy sát yêu nữ kia, rửa mối thù huyết hận trong lòng. Ta không còn coi Hoang nhân là địch nữa, xin Yến huynh tin ta."

Yến Phi cảm thấy thành ý trong lời hần nói, nhưng vẫn thấy khó quyết định. Nếu mình nói ra câu chú hần bảo vào tai Hồ Lô Phương mà không công hiệu thì sẽ trở thành chuyện vô cùng nực cười.

Ba Cáp Mã Tư hỏi: "Yến huynh làm sao biết được Hồ Lô Phương có quan hệ với bó độc hương? Lại làm thế nào mà tìm được đến đây? Kể cả Điều Hưng cũng không biết ta đã đến chỗ này."

Yến Phi đáp: "Về chuyện độc hương, xin thứ cho ta không nói ra được. Còn việc tìm ra lão ca người thì ta tự có phương pháp. Chỉ cần người vẫn ở trung thổ thì không cách nào tránh được ta."

Ba Cáp Mã Tư vui mừng nói: "Nếu vậy ta có một biện pháp ổn thỏa. Yến huynh đã rõ ta nội thương nghiêm trọng, không có mười ngày hay tám ngày tĩnh dưỡng thì không thể khôi phục lại công lực như trước. Vậy ta sẽ lưu lại nơi này trong một thời gian do Yến huynh chỉ định. Chỉ cần ta bội ước bỏ đi thì Yến huynh có thể đuổi tới giết ta. Bằng vào thân thủ có thể chém chết Trúc Pháp Khánh của Yến huynh, hơn nữa Biên Hoang lại là địa bàn của người thì ta tất sẽ không thể thoát được."

Yến Phi biết hần đã nhìn ra được mình dựa vào cảm ứng tinh thần mà truy tìm tới đây vì bản thân hần cũng là đại hành gia ở phương diện này nên hần mới có đề nghị như thế. Cuối cùng chàng cũng đồng ý, gật đầu nói: "Được rồi! Xin pháp sư trong vòng ba ngày không rời khỏi khu vực Bạch Vân Sơn. Chỉ cần Hô Lôi Phương khỏi bệnh thì ta sẽ không lý gì tới việc của pháp sư nữa. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là pháp sư phải hoàn toàn ly khai Diêu Hưng, nếu không ta sẽ không từ thủ đoạn mà đối phó với ngài đó."

Ba Cáp Mã Tư vô cùng vui mừng đáp: "Lời cảnh cáo do chính miệng Yến Phi nói ra, trong thiên hạ này ai dám không để trong lòng? Yến huynh là người có tấm lòng tốt, sau này ta tất sẽ có báo đáp."

Tiếp đó hần nói cho Yến Phi biết câu chú để giải khai cấm chế tinh thần của Hô Lôi Phương.

Yến Phi đứng bên miệng hố, mắt nhìn vào nơi chôn cất thi thể của Ni Huệ Huy ở giữa đáy hố, nhưng trong lòng lại đang nghĩ Tống Bi Phong và An Ngọc Tình đã đi đâu?

Tiếng chân người chạy tới càng lúc càng gần. Chàng không cần quay lại cũng biết đó là ai. Nhưng chàng không hề kỳ quái vì bản lãnh vốn có của tên tiểu tử đó chính là bốn ba tứ xứ, nếu gã không tới đây mới là lạ.

Ở khu vực Bạch Vân Sơn phát sinh quái sự như thế, gã đến thăm dò tình hình là lẽ đương nhiên. May là Ba Cáp Mã Tư đang bị trọng thương, nếu không để hần gặp phải thì tên tiểu tử này sẽ gặp khó khăn rồi.

Cao Ngạn ở phía sau ngạc nhiên hỏi: "Con mẹ nó! Không ngờ lại là Tiểu Phi người. Không những người không bị Tôn Ân làm thịt, mà còn nhàn nhã đứng đây thưởng thức quái huyết này nữa."

Rồi gã đến bên Yến Phi, hít vào một hơi khí lạnh thốt: "Trời ơi! Chuyện gì đã xảy ra thế này?"

Yến Phi thấy gã thờ phì phò như trâu ngạc nhiên hỏi: "Người đang chạy trốn à?"

Cao Ngạn than: "Người đoán đúng rồi. May là gặp đúng Yến đại gia bảo tiêu riêng của ta nên không lạ tại sao yêu nữ đó lại khiếp sợ chạy mất."

Yến Phi ngạc nhiên: "Yêu nữ?"

Cao Ngạn đáp: "Chính là yêu nữ tâm ngoan thủ lạt Sở Vô Hạ. Nhưng ta lại cảm kích thị vì nếu không có thị truy đuổi đến cùng thì ta không cách nào thử ra được Tiểu Bạch Nhận lại yêu ta đến mức sông cạn đá mòn cũng không thay đổi. Hà! Lần này thì phát tài rồi."

Yến Phi nghe đến mức hồ đồ, nhíu mày hỏi: "Người và tiểu tinh linh ở cùng một chỗ sao? Bây giờ nàng ta đi đâu rồi?"

Cao Ngạn hưng phấn đáp: "Việc đó nói ra rất dài. Không cần lo lắng, người không muốn nghe cũng không được. Hắc! Người phải chăng đã làm thịt Tôn Ân rồi?"

Yến Phi cuối cùng cũng phải đối mặt với chuyện phải nói dối. Nhưng vấn đề đau đầu là nói dối thế nào, nếu không rất khó có thể giữ giao tình với các huynh đệ của mình. Chàng cười khổ: "Tôn Ân vẫn còn sống."

Cao Ngạn giật mình kinh hãi, dớn dác ngó quanh, chỉ sợ Tôn Ân sẽ từ chỗ nào đó đột nhiên phóng ra.

Yến Phi nói: "Không cần sợ. Lão về phương nam rồi."

Cao Ngạn như trút được gánh nặng, hít mạnh một hơi, định thần nhìn Yến Phi hỏi: "Người đánh đuổi lão đi sao. Mẹ ta ơi! Người lại có thể không bị một chút thương tích nào sao?"

Yến Phi đáp: "Ta không hề đánh đuổi lão đi. Nhưng lão quả thực đã thụ thương. Việc đó nói ra rất dài. Ta đã tìm ra cách chữa trị cho Hô Lôi Phương rồi, cần lập tức quay về."

Cao Ngạn nói: "Bọn ta vừa đi vừa nói. Hà! Gặp được người quả là tốt. Ta đang muốn kiếm người để trút bầu tâm sự, phân tích những chỗ nghi ngờ, nan giải cho ta."

Yến Phi lập tức thấy đầu mình to như cái đầu, cười khổ chạy đi. Cao Ngạn vội đuổi theo sau.

Cao Ngạn sức tàn lực kiệt ngồi xuống bên bờ Dĩnh Thuỷ, thở hổn hển nói: "Người cuối cùng cũng chịu dừng lại."

Yến Phi vẫn khí định thần nhàn, chừng như vẫn còn rất nhiều khí lực chưa dùng đến. Chàng nhìn vàng thỏi dương vừa mất dạng cuối chân trời, ráng chiều đỏ rực, ánh vàng chói lọi nói: "Ta vừa không muốn phải công người, lại sợ nếu như bỏ rơi người một mình sẽ bị lang sói phân thân nên chỉ còn cách dừng lại một lúc đợi người khôi phục khí lực."

Cao Ngạn không nhịn được phì cười nói: "Tâm lòng Yến tiểu tử người quả là không tốt. Bất quá ta quá hiểu rõ đáy lòng người. Mỗi khi tâm tình người tốt thì đều tìm lão tử này trên ghe. Như tối hôm Kỷ Thiên Thiên vừa đến Biên Hoang tập, người không ngừng lấy lão tử ra trên đùa."

Yến Phi hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ lời Cao Ngạn nói cũng có chút đạo lý. Từ khi Biên Hoang tập bị mất đi lần thứ hai, tâm tình chàng quả thực chưa lúc nào vui vẻ như bây giờ, vì chàng biết được địch nhân không chỉ thiếu lương thảo, mà còn bất ổn nội bộ. Chàng đã nắm được sự bố trí và chiến lược của địch nhân. Đương nhiên, về mặt binh pháp, chàng không sánh kịp với Lưu Dự, Đồ Phụng Tam nhưng cũng biết thắng lợi đã ở trước mắt.

Tất cả đều là vì Kỷ Thiên Thiên. Chỉ có đoạt lại được Biên Hoang tập, bọn chàng mới có thể tiến hành sách lược đã định với Thác Bạt Khuê.

Cao Ngạn nói: "Lại nghĩ đến Thiên Thiên rồi! Sao còn đứng ngẩn ra đó? Mau đến cấp cho ta vài đạo chân khí, đã thông con bà nó kỳ kinh bát mạch gì đó của lão tử đi. Có tiểu Phi người ở đây, ta căn bản không cần luyện công vẫn có thể trở thành nhất lưu cao thủ. Sao còn chưa lăn tới đây phục vụ ta."

Yến Phi không chút bực mình đến sau lưng gã ngồi xếp bằng xuống. Song chưởng đặt lên lưng gã, trước tiên tống vào thân thể gã một luồng chân khí, rồi liên tiếp vỗ hơn mười chưởng, mỗi chưởng đều làm Cao Ngạn giật nảy cả người. Sau đó chàng thu tay về hỏi: "Có cảm giác gì?"

Cao Ngạn ngờ ngẩn một lúc nói không nên lời, rồi mới thốt: "Mẹ người chứ, thật lợi hại, không hổ là Biên Hoang đệ nhất cao thủ. Đạo chân khí đầu tiên ít nhất cũng giá trị ngang với một đỉnh vàng, còn mỗi chưởng có giá trị ngang với nửa đỉnh. Thật cổ quái! Đầu tiên chân khí tiến vào đan điền ta, rồi mỗi một chưởng người vỗ xuống thì chân khí giống như một đoàn quân do người chỉ huy, theo lệnh chạy vào các kinh mạch, thần diệu không thể tin nổi. Con bà người, phải chăng người đã truyền cho ta mười năm công lực? Người vẫn đang rảnh rỗi, có thể truyền thêm mười năm công lực nữa cho ta được không? Thêm vào công lực bản thân ta thì ta đã có bốn mươi năm công lực rồi! Có được mà hoàn toàn không mất chút công phu nào."

Yến Phi bật cười nói: "Xin lỗi nhé! Ta chỉ truyền cho người mười ngày công lực mà thôi. Nếu truyền hơn mười ngày công lực chỉ sợ người chịu không nổi. Mười ngày công lực này có thể giữ được hay không còn phải xem nỗ lực bản thân tu luyện của người thế nào. Trên thế gian này tuyệt không thể có chuyện không làm mà lại có thu hoạch đâu. Tu vi võ công lại càng không thể nói thế được."

Cao Ngạn quay người lại ngồi đối diện với Yến Phi, vui vẻ đáp: "Tâm tình người quả thực rất tốt. Bây giờ có thể nói về chuyện Tiểu Bạch Nhạn được rồi."

Yến Phi biết rõ hoang nhân đã tiến vào căn cứ đồn trú mới là hồ Phượng Hoàng, cách chỗ này chỉ nửa ngày đường, không cần phải cố sống cố chết mà đi. Chàng bèn nói: "Bản nhân rửa tai xin nghe."

Cao Ngạn vui mừng, đem chuyện anh hùng cứu mỹ nhân thêm mắm thêm muối vào kể ra, cuối cùng nói: "Khi nàng đột ngột bỏ đi thì đứng phía sau lưng ta. Nhưng ta nhìn rõ ràng thần tình trong đôi mắt mỹ lệ của nàng hàm chứa nhiệt lệ. Đó đều là vì không muốn rời xa ta."

Yến Phi ngạc nhiên: "Người còn lợi hại hơn cả ta nữa, hai mắt lại có năng lực thấu thị."

Cao Ngạn ngượng ngùng đáp: "Không được đánh trống lảng. Vấn đề hiện nay của ta là làm sao có thể tiếp tục mối duyên này với nàng. Có cơ hội một mình ở cùng một chỗ với nàng lần nữa, ta khẳng định sẽ làm nàng hân hoan bỏ hết ưu phiền, chàng chàng thiếp thiếp, khoái hoạt hơn cả thần tiên."

Yến Phi trầm ngâm một chút rồi nói: "Ta không nghĩ là Lưu Dụ lại giúp người như vậy, thực không giống tác phong thực tế của hắn."

Cao Ngạn tức giận hỏi: "Người nghĩ gì vậy hả? Lão Lưu là người nghĩa khí, khẳng khái vì bằng hữu mà rút đao tương trợ, không như tên tiểu tử người luôn trêu chọc tình yêu nồng nhiệt có thể lưu truyền thiên cổ của ta và Tiểu Bạch Nhạn."

Gã lại tiếp: "Không phải là ta nói bừa đâu. Lão Trác điền nói sẽ đem chuyện tình ái của hai chúng ta viết vào bộ thiên thư để kể chuyện, lại đảm bảo rằng còn hấp dẫn hơn, thu bội tiền hơn là tráng cử người chém chết Trúc Pháp Khánh đó. Di Lạc chỉ là đồ giả, chuyện tình của chúng ta mới thật sự vàng mười, mãi mãi tồn tại không sợ lửa thiêu."

Yến Phi không nhịn được cười nói: "Ba tác lười của Lão Trác điền thật là lợi hại, cuối cùng đã thuyết phục được quả dưa ngọc nhà người."

Cao Ngạn bức tức: "Không phải vì lão Trác điền đâu mà là do ta cảm thấy nếu để chuyện tình vĩ đại của bọn ta thất truyền thì sẽ là một mất mát lớn của hậu thế. Người hiểu rõ chưa? Mau động não nghĩ giúp ta để mỗi tình có thể lưu truyền thiên cổ của ta với Tiểu Bạch Nhạn có được kết cục viên mãn."

Yến Phi đáp: "Xem ra người chỉ còn cách đến Lương Hồ một chuyến. Nàng ta sống ở đó, người còn có lựa chọn nào khác đây?"

Cao Ngạn lập tức hai mắt sáng bừng, thăm dò hỏi: "Người đi cùng ta chứ?"

Yến Phi lắc đầu: "Không! Người phải tự đi một mình."

Cao Ngạn chùng như rút từ chín tầng mây xuống, chán nản hỏi: "Người nói thế phải chăng bảo ta đi tìm chết hay sao?"

Yến Phi đáp: "Ta nói thực đó. Chỉ cần người được Chung Lâu hội nghị đồng ý là có thể đại biểu cho Biên Hoang tập quang minh chính đại đến Lương Hồ gặp Nhiếp Thiên Hoàn đàm phán điều kiện, ước định điều ước trong một khoảng thời gian không xâm phạm lẫn nhau. Lúc đó chẳng phải người có thể thi triển tận hết bản lãnh để truy cầu Tiểu Bạch Nhạn của người sao?"

Cao Ngạn nói: "Đó chỉ là suy nghĩ một phía của người mà thôi. Lúc này Nhiếp Thiên Hoàn đang hận không thể lột da, ăn thịt Hoang nhân bọn ta. Làm sao có thể hợp tác với bọn ta chứ?"

Yến Phi đáp: "Ta tuy không phải là người thành thạo về chính trị, nhưng lại biết chính trị chỉ bàn đến lợi ích. Hiện nay mục tiêu chủ yếu của Nhiếp Thiên Hoàn là cùng Hoàn Huyền đánh đổ chính quyền Kiến Khang. Nếu Tư Mã Hoàng triều kết thúc, lão tiếp đó có thể cùng Hoàn Huyền tranh thiên hạ. Trong tình hình như vậy, lão vô lực công đã Biên Hoang tập, chỉ còn cách phải giảng hoà với bọn ta nhằm tiếp tục chuyện giao dịch làm ăn với Biên Hoang tập, từ đó thu được lợi ích. Vì thế chuyện người đại biểu cho Biên Hoang tập đến gặp Nhiếp Thiên Hoàn tuyệt không phải là hoàn toàn không được. Kể cả cuối cùng đàm phán đổ vỡ thì theo quy củ giang hồ, lão cũng không dám động tới nửa chiếc lông của người đâu."

Ánh mắt Cao Ngạn sáng bừng lên, nhưng lại lập tức tiêu biến nói: "Nhưng vẫn còn có chỗ chưa được. Đại tiểu thư cùng Nhiếp Thiên Hoàn có mối thù giết cha, huỷ bang. Lão Đồ lại ở thế bất lưỡng lập với Nhiếp Thiên Hoàn, làm sao họ có thể đồng ý? Mau nghĩ cho ta cách khác đi."

Yến Phi nói: "Ta thấy vẫn nên thử một lần vì sau khi thu phục lại Biên Hoang tập, bọn ta cần có một khoảng thời gian hồi phục nguyên khí để ứng phó với địch nhân ở phía bắc, vì thế không thể thụ địch từ phía nam nữa. Mục tiêu quan trọng nhất của bọn ta là giúp Thác Bạt Khuê đánh bại Mộ Dung Thuý, cứu chủ tỳ Thiên Thiên, như vậy thì thanh thế Biên Hoang tập mới có thể lên cao tốt đỉnh. Sự tình có mức độ mau, chậm khác nhau, nên tất cả mọi người phải bỏ qua tình cảm yêu ghét của cá nhân, nghĩ đến đại cục. Đại tiểu thư và Lão Đồ cũng hiểu rõ đó chỉ là kế quyền nghi. Sau kỳ hạn đó, các bên lại có thể đánh nhau tới mức người chết ta sống."

Cao Ngạn khôi phục lại hưng phấn, khẩn trương nói: "Đúng! Đúng! Cực kỳ đúng! Trước tiên người phải tự

mình đi thuyết phục lão Lưu. Tên tiểu tử đó không bị gì khống chế, tất sẽ tạo một cơ hội cho ta gặp được Tiểu Bạch Nhận, chỉ cần che được mắt của đồ quỷ đó."

Yến Phi nói: "Thất bại thêm lần nữa đã làm Hác Trường Hanh mất hết tín nhiệm của Nhiếp Thiên Hoàn đối với hắn. Cục thế Lương Hồ Bang cũng biến thành không ổn định. Người chỉ cần nắm rõ tình hình Lương Hồ Bang là có thể theo bệnh bốc thuốc, lộ rõ oai phong trước mặt Tiểu Bạch Nhận."

Cao Ngạn vỗ ngực đáp: "Chỉ cần có hoàng kim trong tay là ta có thể dễ dàng nắm được mạng lưới tình báo của Lương Hồ Bang."

Yến Phi đang định đề tỉnh gã vài câu, bỗng nhiên thần tình chợt động nói: "Có một đoàn nhân mã đang từ phía đông nam tiến lại. Thật kỳ quái!"

Cao Ngạn giật mình kinh hãi nói: "Tốc độ nhanh thật!"

Yến Phi cười khế: "Đến xem rõ rồi hãy nói tiếp."

Hồi 68

Hoành Sanh Chi Tiết

Lưu Dụ rời khu doanh trại lên một sườn núi có thể thấy rõ toàn bộ tình hình của hồ Phượng Hoàng, tìm một chỗ để ngồi đến khi trời sáng, suy nghĩ thật kỹ lại tình thế trước mắt.

Gã vừa tỉnh dậy từ trong một giấc mộng vô cùng khuấy nhục và bất lực. Trong giấc mộng này luôn hiện lên hành động độc ác của Hoàn Huyền và nỗi đau khổ của Vương Đạm Chân. Gã chỉ còn cách tập trung toàn bộ tinh thần và sự chú ý của mình vào vấn đề thu phục Biên Hoang tập mới có thể quên sạch được sự ám ảnh của giấc mộng đó.

Trên bờ hồ Phượng Hoàng trùng trùng lều trại, trong hồ đậu đầy thuyền lương. Hoang nhân đang ngủ ngon trong giấc mộng vì sự mệt mỏi do chịu không nổi đoạn trường đồ bạt thiệp* đến đây. Chỉ còn một số tiểu binh** đang thức canh phòng ở các cứ điểm chiến lược quan trọng.

Trên trời đầy ắp các vì sao, biến bầu trời thành một bức tranh lập thể tráng lệ được tạo thành bởi vô số điểm sáng lấp lánh to nhỏ bất đồng, phân bố không đều, cho thấy sự mệnh mông vô hạn không thể đo lường của vũ trụ.

Vừa tới một khu loạn thạch giữa sườn núi, gã bỗng nghe thấy những thanh âm cổ quái.

Suy nghĩ vừa thoáng qua trong đầu, gã liền vội tăng tốc vọt lên bên trên.

Thanh âm cổ quái đó đột ngột dừng lại.

Từ giữa hai khối đá, tiếng Bàn Nghĩa tắc nghẹn hỏi: "Ai?"

Lưu Dụ khẽ thờ dài đáp: "Là ta! Lưu Dụ."

Bàn Nghĩa đứng lên, ngẩn người hỏi: "Người không ngủ được sao?"

Lưu Dụ khẳng định hắn vừa mới khóc xong. Thật không tưởng nổi Bàn Nghĩa bề ngoài kiên cường là thế lại cũng có lúc yếu đuối thế này. Bất quá nghĩ lại tình cảnh của mình gã chỉ cảm thấy đồng cảm mà hoàn toàn không thấy có gì đáng cười. Gã đến bên hắn, ngồi xuống một tảng đá bên cạnh, ngưng thần nhìn những con thuyền trên hồ rồi hỏi: "Người ở đây lâu chưa?"

Bàn Nghĩa cũng ngồi lên một tảng đá ở đó rồi đáp: "Vừa rồi bất luận là người nghe thấy bất cứ âm thanh gì thì cũng phải làm như chưa từng nghe thấy."

Lưu Dụ thờ dài: "Ta đương nhiên sẽ giữ bí mật cho người. Nhưng nguyên nhân tại sao vậy? Hiện nay việc

quang phục Biên Hoang tập đã có hy vọng, bọn ta có thể tiếp tục tiến hành đại kế cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi. Người phải vui vẻ lên mới đúng chứ."

Bàng Nghĩa biết không thể dấu được gã vì Lưu Dụ biết rõ hắn là người chung tình với Tiểu Thi. Hắn chán nản đáp: "Ta rất sợ hãi."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Người sợ gì?"

Bàng Nghĩa đau khổ đáp: "Ta sợ cuộc chiến với Mộ Dung Thuý bất luận dù thắng hay bại thì kết quả cuối cùng vẫn giống nhau."

Lưu Dụ không rõ nói: "Ta không hiểu!"

Song mục Bàng Nghĩa lại rơm rớm nước mắt, thống khổ đáp: "Nếu như bọn ta đấu không lại Mộ Dung Thuý, đương nhiên không còn gì để nói, không những Thiên Thiên và Thi Thi không thể quay về, Biên Hoang tập cũng kết thúc. Nhưng kể cả nếu chúng ta có thể sáng tạo kỳ tích, đánh bại Mộ Dung Thuý vốn chưa từng thất bại thì hắn vẫn có thể huỷ diệt chủ tỳ Thiên Thiên, làm bọn ta vĩnh viễn không có bọn họ được nữa."

Lưu Dụ hốt nhiên toàn thân rét run. Bản thân gã đúng là chưa từng nghĩ qua vấn đề này, chỉ sợ toàn bộ Hoang nhân, kể cả Yến Phi cũng chưa từng nghĩ qua khả năng đó. Khi Mộ Dung Thuý phát giác không thể giữ được Kỷ Thiên Thiên, hắn rất có thể sẽ huỷ diệt nàng.

Tiếng Bàng Nghĩa tiếp tục rót vào tai gã: "Thi Thi lại là nữ tử nhút nhát và nhu nhược. Ta quả thực sợ nàng chịu không nổi sợ hãi. Ta vô cùng cảm kích Thiên Thiên, nếu nàng không chọn cách lưu lại thì tao ngộ của Thi Thi thật không dám tưởng tượng. Thủ đoạn tàn nhẫn của người Hồ, bọn ta tại phương Bắc đã sớm lĩnh giáo rồi."

Lưu Dụ chỉ còn cách an ủi hắn: "Không cần lo lắng quá. Yến Phi từng đến Huỳnh Dương thăm bọn họ. Bọn họ đều đang sinh hoạt rất ổn thỏa."

Bàng Nghĩa đưa tay áo quạt nước mắt nói: "Người không biết rồi! Trên đời ta không thích nhất là việc người ta nuôi chim. Họ nhốt những con chim đẹp để khả ái trong những chiếc lồng nhỏ, đoạt mất quyền được tự do bay nhảy của chúng. Đó là sự việc tàn nhẫn nhất, là hành động ác độc của con người chỉ vì để nghe tiếng hót của chúng. Bây giờ Thiên Thiên và Thi Thi cũng như hai con chim bị Mộ Dung Thuý giam cầm trong lồng. Chỉ nghĩ đến việc này đã làm người ta đau khổ trong lòng. Ta vốn không phải là người có thể dễ dàng rơi nước mắt."

Lưu Dụ nghe xong lòng đau như dao cắt. So với Vương Đạm Chân, tao ngộ của Kỷ Thiên Thiên và Thi Thi còn dễ chịu hơn nhiều. Ít nhất thì Mộ Dung Thuý cũng dùng lễ để đối đãi với bọn họ. Còn tao ngộ của Vương Đạm Chân thì không thể dự đoán, lại cũng không dám tưởng tượng, nếu không khẳng định gã sẽ phát điên. Gã đến đây vốn là muốn quên đi giấc mộng lúc này, không ngờ ngược lại, lại bị làm dấy lên tâm sự.

Cái gì có thể an ủi gã được đây?

Tiếng gió từ phía sau nổi lên tiến lại gần.

Lưu Dụ cảnh giác quay đầu lại nhìn. Trác Cuồng Sinh phi thân phóng tới, từ trên không hạ xuống trước mặt hai người. Trác Cuồng Sinh lộ thần sắc chú ý tới Bàng Nghĩa, nhìn hắn vài lần rồi đưa ánh mắt dò hỏi nhìn Lưu Dụ: "Các người ở đây nói chuyện gì thế?"

Lưu Dụ liếc mắt ra hiệu với lão không hỏi kỹ, cố tình đánh lạc hướng đáp: "Nói chuyện phiếm thôi! Lão không đi ngủ sao?"

Trác Cuồng Sinh ngồi xuống một tảng đá bằng phẳng đối diện với hai người, đáp: "Sinh hoạt của ta bây giờ đã gần phục hồi lại bình thường. Đa số Hoang nhân là dạ du quỷ, mà ta lại là dạ du quỷ trong dạ du quỷ. Ban ngày dùng để ngủ, ban đêm mới là thời gian mà ta hưởng thụ sinh mệnh. Hà! Nếu các người đang nhàn rỗi, chi bằng cùng nghe kết cục tác phẩm lớn của ta rồi cho ý kiến."

Lưu Dụ lấy làm kỳ hỏi: "Lão nói đùa à! Tác phẩm lớn kinh thế hãi tục của lão chẳng phải vừa mới bắt đầu

sao. Đến nay chỉ mới được vài tháng, làm sao có thể viết xong nhanh thế được. Ta còn nhớ khi lão nói bắt đầu viết thì vừa đúng là lúc Phụng Thiện bị bêu thây thị chúng."

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười: "Nếu không có tầm nhìn xa, làm sao có thể trở thành một sử gia của Biên Hoang được. Tác phẩm của ta là viết về Biên Hoang tập, phản ánh toàn bộ các sự việc biến đổi thịnh suy vinh nhục của Biên Hoang tập, và kết thúc đúng vào lúc Biên Hoang tập biến mất."

Bàng Nghĩa mơ hồ hỏi: "Không cần hồ ngôn loạn ngữ nữa. Biên Hoang tập làm sao mà biến mất được?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Vì thế người mới không có tư cách viết bản thiên thư này do người thiếu tầm nhìn xa. Người mà viết ra cái gì thì đương nhiên cũng không thể làm người ta động lòng, lại không hề hấp dẫn mê say, chỉ làm cho người ta thêm phiền muộn mà thôi."

Lão chuyển sang Lưu Dụ hỏi: "Người bây giờ chính là thống soái của bọn ta, người nhìn nhận về chuyện đó thế nào?"

Lưu Dụ bị lão ép phải nghĩ đến chuyện tương lai, cười khổ đáp: "Từ khi Tấn thất xuống phía Nam, Nam phương chưa từng xuất hiện tình thế hỗn loạn như bây giờ. Phương Bắc lại vì Đại Tần tan vỡ mà thành tứ phân ngũ liệt. Mười năm tới sẽ là một thời gian biến hoá vô thường, chỉ sợ không một ai có thể dự đoán được, có lẽ vẫn cứ loạn như thế này không chừng. Ồ!"

Trác Cuồng Sinh và Bàng Nghĩa giật mình nhìn gã. Trác Cuồng Sinh hỏi: "Việc gì thế?"

Lưu Dụ nhớ tới việc Hồ Bân cho gã biết khu vực Bạch Vân Sơn xuất hiện điềm hung do trời giáng xuống. Trong lòng gã bỗng phát sinh cảm giác không lạnh mà run. Chẳng lẽ điềm hung này lại chỉ vào Biên Hoang tập, dự báo sự diệt vong của Biên Hoang tập hay sao? Nếu không đã không phát sinh ở phụ cận Biên Hoang tập như vậy.

Bỗng nhiên gã không muốn nói ra chuyện đó, cũng không nguyện nói ra. Gã bèn nói tiếp: "Nếu như nam bắc thống nhất, Biên Hoang tập tự nhiên sẽ kết thúc vì Biên Hoang không còn tồn tại nữa."

Trác Cuồng Sinh thở ra một hơi nói: "Suýt nữa thì bị người dọa chết rồi! Cách nghĩ của ta không giống người. Thống nhất thiên hạ nào phải chuyện dễ dàng. Với thực lực của Phù Kiên mà vẫn gặp phải kết cục vong quốc diệt tộc, người khác lại càng không thể. Theo như ta thấy, tình thế đối đầu nam bắc sẽ tiếp tục cho tới khi một bá chủ chân chính xuất hiện. Những bá chủ hiện nay không ai có năng lực đó."

Bàng Nghĩa hỏi: "Mộ Dung Thuý có tư cách đó không?"

Trác Cuồng Sinh đáp như chuyện đương nhiên: "Hắn gây tội với Hoang nhân bọn ta, làm sao có thể có kết cục tốt được?"

Bàng Nghĩa tắc họng không nói được gì.

Lưu Dụ nói: "Nếu không xuất hiện cục diện thống nhất, Biên Hoang tập có thể vẫn tiếp tục sự phồn vinh."

Trác Cuồng Sinh than: "Thế gian này không có chuyện gì là mãi mãi. Vấn đề của Biên Hoang tập là ở sức ảnh hưởng và tính chiến lược của nó. Một thành tập nhỏ bé, nhưng lại nắm giữ thịnh suy của các chính quyền nam bắc. Hiện nay đương nhiên chưa có vấn đề gì vì các đại thế lực nam bắc đang loạn lạc, tự lo cho mình chưa xong. Nhưng khi hình thế nam bắc phân minh, cục diện chính trị ổn định lại thì những người nắm quyền tuyệt sẽ không dung cho Biên Hoang tập tồn tại. Khi đó khẳng định Biên Hoang tập sẽ biến mất. Đó là việc của mười năm, hoặc hai mươi năm sau. Tác phẩm lớn của ta không thể không kết thúc theo sự diệt vong của Biên Hoang tập."

Bàng Nghĩa nghe xong sợ xanh mặt bèn tự an ủi bản thân: "Cũng có thể là việc của hàng chục năm sau. Lúc đó lão tử sẽ không tận mắt thấy nữa."

Trác Cuồng Sinh than: "Không thể lâu như vậy được. Người và ta sẽ đều có thể tận mắt chứng kiến sự diệt vong của Biên Hoang tập. Sự thật đã chứng minh Biên Hoang tập căn bản không thể thủ vững, nên bọn ta chỉ có thể sinh tồn giữa sự giằng co của hai thế lực nam bắc, hơn nữa, còn có thể sinh tồn một cách kiêu

ngạo chứ không phải tạm bợ. Thanh danh Biên Hoang tập sẽ lên đến tuyệt đỉnh lúc bọn ta ở đó, rồi sẽ dần dần đi tới diệt vong. Không cần phải sợ hãi. Đó chính là cuộc sống đẹp đẽ nhất, được cùng sống với Biên Hoang tập và trải qua thời kỳ vĩ đại nhất của nó. Ta nhân vì thấy vẻ mặt khốc lóc đau thương của lão Bàng mà chỉ cho người biết chỗ sai lầm. Chỉ cần người có cách nhìn giống ta thì người có thể hưởng thụ sự trân quý của mỗi giây phút trôi qua."

Lưu Dụ không nhin được hỏi: "Bản thân lão có kế hoạch gì không?"

Trác Cuồng Sinh ngửa mặt nhìn bầu trời đêm, song mục thần quang lấp lánh, thần sắc đầy vẻ mơ màng, từ từ thở ra một hơi nói: "Vào lúc Biên Hoang tập diệt vong, ta sẽ lên Quan Viễn Đài của Cổ Chung Lâu, viết xuống đoạn kết của Biên Hoang tập, sau đó tự vẫn, lấy cái chết của ta làm kết thúc cuối cùng cho tác phẩm. Đó quả là một đoạn cổ sự thê lương mà đẹp đẽ nhường nào."

Mất một lúc Lưu, Bàng hai người đều không nói nên lời.

Trong tai Lưu Dụ lại vang lên câu nói trước lúc chia tay của Đồ Phụng Tam: "Nếu một ngày Lưu huynh trở thành người có quyền thế nhất phương nam, xin đừng phụ Biên Hoang tập, cứ để cho Hoang nhân tiếp tục thụ hưởng sinh hoạt tự do của họ."

Yến Phi ngạc nhiên: "Không ngờ lại là Tiểu Nghi."

Cao Ngạn không có nhãn lực như chàng, nghe thấy liền vui mừng nói: "Nhiều kỵ binh như vậy, khẳng định là hần đã đến Thịnh Nhạc mời viện binh tới! Ít nhất cũng phải vài nghìn."

Yến Phi nói: "Không nhiều đến thế đâu, ước chừng có hai nghìn kỵ binh, ngoài ra còn gần năm mươi xe lừa. Đại bộ phận là huynh đệ Hoang nhân. Chiến sỹ của tộc ta chỉ chiếm một phần rất nhỏ."

Một kỵ sỹ từ trong đoàn vọt ra, phóng thẳng lên đồi, thấy Yến Phi thì vui mừng nói: "Anh hùng của Thác Bạt tộc ta, anh hùng của Biên Hoang, các người sao lại ở đây?"

Yến Phi đáp: "Việc này nói ra thì dài. Các người sao cũng lại tới đây?"

Thác Bạt Nghi nói: "Ta trở về Thịnh Nhạc, lấy được nghìn chiến mã và một trăm chiến sỹ quay về sát cánh với các người phản công thu hồi lại Biên Hoang tập. Trên đường về gặp rất nhiều tộc nhân, huynh đệ Hoang nhân lưu vong lên phía bắc nghe tiếng cũng kéo đến. Ta thừa thế sai người triệu tập Hoang nhân đang trốn ở các nơi trong Biên Hoang. Hiệu quả nhất là ban đêm treo đèn hiệu triệu của Biên Hoang tập lên cao. Vì vậy người mới có thể được xem cảnh tượng hùng tráng trước mắt này."

Yến Phi nói: "Chỗ này không tiện ở lâu, bọn ta vừa đi vừa nói."

Chàng quay sang Cao Ngạn bảo: "Người phụ trách dẫn đường, ta và Tiểu Nghi khoá đuôi."

Cao Ngạn ứng tiếng lĩnh mệnh, đoạn hô lớn: "Các huynh đệ! Đi theo ta."

Thác Bạt Nghi nhảy xuống đất nói: "Dùng ngựa của ta đi. Nếu không còn ra thể thống gì nữa?"

Cao Ngạn không hề khách khí, phi thân lên ngựa dẫn đầu tiến đi.

Đại đội chậm chậm vượt qua ngọn đồi tiến về phía Dĩnh Thủy, nhìn thấy người đứng trên đỉnh đồi là đại anh hùng đã chém chết Trúc Pháp Khánh, tức thì sỹ khí đại chấn, tất cả kính cẩn hoan hô vang dội.

Sau khi ngồi xuống ở phòng ngoài, Hoàn Huyền trầm tư hồi lâu rồi hỏi: "Lưu Lao Chi không trực tiếp tham chiến phải không?"

Hầu Lượng Sinh đáp: "Nhưng cũng không chút gì khác. Theo tin tiểu nhân mới nhận được sớm nay thì Hà Khiêm trên đường về Kiến Khang đã bị Vương Quốc Bảo đột kích giết chết, xoá bỏ chương ngại giữa Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi."

Hoàn Huyền biến sắc hỏi: "Tin tức từ đâu mà có?"

Hầu Lượng Sinh đáp: "Tư Mã Đạo Tử."

Hoàn Huyền thất thanh: "Cái gì?"

Hầu Lượng Sinh đáp: "Tư Mã Đạo Tử thông qua Tư Mã Đức Tông phát ra hịch văn cho trọng trấn các phương, công bố đã đem Vương Quốc Bảo ra xử trảm. Trong số các tội trạng của hắn, có một tội là tập kích sát hại Hà Khiêm."

Nói xong, lão gơ hai tay quá đầu, dâng hịch thư đến từ Triều đình Kiến Khang lên.

Hoàn Huyền tiếp hịch thư, mở ra xem kỹ, rồi dậm chân tức giận nói: "Ta chửi thập bát đại tổ tông nhà Tư Mã Đạo Tử người."

Hầu Lượng Sinh không dám nói gì.

Hoàn Huyền trầm giọng: "Lập tức dùng phi cáp truyền thư cho Vương Cung, báo cho lão biết việc Lưu Lao Chi phản bội, lại thông tri cho lão rằng ta và Ân Trọng Kham bình minh ngày mai sẽ khởi binh, tiến quân theo hai đường thủy lục trực chỉ Kiến Khang, lợi dụng cơ hội Bắc Phủ Bình vì cái chết của Hà Khiêm mà tứ phân ngũ liệt. Để ta xem Tư Mã Đạo Tử bằng vào cái gì chống lại đại quân Kinh Châu của ta."

Hầu Lượng Sinh khẽ giọng nói: "Nhưng Lương Hồ Bang vừa mới bại trận, chiến thuyền tổn thất nghiêm trọng, chỉ sợ vô lực giúp chúng ta phong tỏa Đại Giang."

Hoàn Huyền cười lạnh: "Không có Nhiếp Thiên Hoàn thì không thể làm được sao? Chúng ta sẽ tốc chiến tốc thắng. Chỉ cần công hạ được Thạch Đầu Thành, Kiến Khang sớm muộn cũng phải khuất phục. Nếu không để Lưu Lao Chi có đủ thời gian bình định lực lượng phản đối hắn trong Bắc Phủ Bình thì bọn ta sẽ mất đi cơ hội."

Hầu Lượng Sinh gật đầu đáp: "Tiểu nhân hiểu rồi! Tiểu nhân lập tức tiến hành."

Hầu Lượng Sinh đi rồi, Hoàn Huyền từ từ đứng dậy rồi đi vào phòng trong. Trong lòng hắn tràn đầy phần hận. Phương pháp duy nhất làm hắn có thể bình tĩnh lại là phát tiết hết khí tức đó lên trên thân thể của mỹ nữ ở phòng trong.

Bảo tọa Hoàng đế vốn dĩ chỉ cần thò tay ra là lấy được, không ngờ giờ lại phát sinh chuyện bất ngờ. Có một ngày hắn sẽ đem Lưu Lao Chi ra mà nuốt sống.

Hồi 69

Túc Mệnh Đối Thủ

Yến Phi và Thác Bạt Nghi ngồi trên hai thớt ngựa do các chiến sỹ nhường lại, chậm chậm đi phía sau đoạn hậu.

Yến Phi nghe Thác Bạt Nghi thuật lại tình hình của Thác Bạt Khuê xong bèn hỏi: "Tại sao vừa rồi mỗi khi người đề cập tới tiểu Khuê thì ngữ khí đều có vẻ khác so với xưa, dường như có điểm còn chưa nói hết. Giữa hai người các người rốt cuộc là đã phát sinh việc gì? Phải chăng là có tranh chấp?"

Thác Bạt Nghi trong lòng cười khở. Kể cả hắn cũng chưa từng tưởng nổi Lưu Dự lại có biểu hiện xuất sắc trong vai trò chủ soái như vậy. Lưu Dự đã kế tiếp Yến Phi, trở thành anh hùng của Biên Hoang. Trong thời điểm Hoang nhân đang chìm đắm trong hương vị chiến thắng như bây giờ, hắn làm sao có thể ám sát lãnh tụ tối cao mà Hoang nhân đã ký thác tất cả hy vọng và nhiệt tình để phản công Biên Hoang tập được. Vì vậy, hắn thấy rõ mức độ khó khăn khi chấp hành nhiệm vụ đại bí mật do Thác Bạt Khuê giao phó tăng lên nhiều lần. Bản thân Thác Bạt Nghi cũng là Hoang nhân. Điều này càng làm trong hắn tràn đầy cảm giác mâu thuẫn là phải phạm tội ác. Mặt khác điều đó lại chứng tỏ cách nhìn của Thác Bạt Khuê đối với Lưu Dự không hề sai lầm. Lưu Dự quả thực là một địch nhân mà đối thủ phải cố kỵ.

Thác Bạt Nghi có nỗi khổ chỉ tự mình biết. Hắn hận không thể nói hết ra cho Yến Phi, nhưng cũng biết nói ra chính là phản bội lại Thác Bạt Khuê. Hắn nên lựa chọn thế nào đây? Hắn bèn thờ dài đáp: "Ta chỉ là đang lo lắng cho tộc chủ mà thôi. Mộ Dung Bảo tuyệt không dễ đối phó, hơn nữa đằng sau Mộ Dung Bảo còn có Mộ Dung Thủy. Một khi Mộ Dung Thủy thu thập xong huynh đệ Mộ Dung Vĩnh thì hắn sẽ tự thân tới đối phó với chúng ta. Theo như ta thấy thì hiện tại ở phương Bắc chưa có ai là đối thủ của Mộ Dung Thủy, kể cả bọn ta".

Yến Phi thầm nghĩ đó là do người không biết bọn ta có một quân cờ thần kỳ là Kỷ Thiên Thiên. Nhưng chàng cũng cảm thấy Thác Bạt Nghi đã thay đổi đề tài, cố tình nói tránh đi.

Chàng khẳng định đã có một sự việc nào đó phát sinh giữa Thác Bạt Khuê và Thác Bạt Nghi, nhưng cũng biết lúc này không phù hợp để truy cứu tới tận cùng vấn đề. Chàng bèn thuận miệng hỏi: "Tình hình Khuất Phục Quốc Nhân hiện nay thế nào?"

Thác Bạt Nghi cười bỏ mối tâm sự trầm trọng đang làm hắn mất lạc thú nhân sinh kia đi rồi đáp: "Trước khi Phù Kiên chết đã phái hắn đi bình định phản quân của chú hắn. Khuất Phục Quốc Nhân biết đế quốc Đại Tần sẽ diệt vong nên hắn đã liên kết với chú hắn, triệu tập tộc nhân tổ chức thành một đội quân nhân số hơn chục vạn người, kiến tạo chính quyền, tự xưng là Đại đô đốc. Hắn lập nên mười hai quận là Vũ Thành, Vũ Dương, An Quốc, Vũ Thủy, Hán Dương, Thiên Thủy, Lược Dương, Cường Xuyên, Cam Tùng, Khuông Bằng, Bạch Mã, Uyển Xuyên, đóng đô tại Dũng Sĩ Thành ở cạnh sông Dũng Sĩ. Hắn lại đánh bại và thu phục được Bí Tuyên, thổ hào mạnh nhất Nam An, rồi tại Lục Tuyền bình định được ba bộ lạc của người Tiên Ti, trở thành kình địch lớn nhất của Diêu Trường ở ngoài quan nội.

Hắn ngạc nhiên hỏi: "Tại sao người bỗng nhiên lại đề cập đến hắn?"

Yến Phi giải thích nguyên nhân xong rồi nói: "Tình thế Bắc phương rất hỗn loạn và phức tạp ngoài ý liệu của mọi người. Tương lai nếu chúng ta có thể đánh bại Mộ Dung Thủy thì cũng còn phải đi một đoạn đường dài đầy khó khăn gian khổ nữa."

Thác Bạt Nghi đáp: "Sau khi Phù Kiên bị Diêu Trường giết hại thì những bá chủ tự lập làm vua hoặc cướp đất xưng bá nhiều vô số. Nhưng những người có chút máu mặt chỉ có Lữ Quang, Ngốc Phát Ô Cô, Thư Cừ Mông Tồn, Mộ Dung Đức, Lý Cao và Phùng Bạt. Bất quá so với Diêu Trường và Mộ Dung Thủy thì những người đó còn kém xa."

Hắn lại vui mừng nói: "Ta rất cao hứng khi thấy người vẫn coi mình là một phần của Thác Bạt Tiên Ti tộc."

Yến Phi đáp: "Ta từ trước đến nay chưa từng phủ nhận việc ta là người Thác Bạt tộc. Chỉ vì ta chán ghét chiến tranh và chết chóc nên tìm đến Biên Hoang tập làm một hòa thượng đánh chuông gõ mõ một thời gian. Nhưng Kỷ Thiên Thiên đã làm thay đổi tất cả. Vì nàng ta nguyện làm bất cứ việc gì."

Thác Bạt Nghi trong lòng khổ sở đến mức muốn ngửa mặt cười thảm ba tiếng lớn. Hắn không biết mình nên đặt mệnh lệnh của Thác Bạt Khuê ở vị trí quan trọng nhất hay là coi tâm nguyện của vị hảo huynh đệ này là số một trong lòng? Nếu như việc ám sát Lưu Dự mà thành công, đại kế phản công Biên Hoang tập lập tức sẽ đổ vỡ không sai.

Trên đường trở về Biên Hoang tập, hắn từng nhiều lần suy nghĩ về chuyện này. Nhưng hắn không tưởng nổi hành động quân sự nhằm quang phục Biên Hoang tập lại cận kề ngay trước mắt như thế này, hơn nữa lại sắp thành công. Trong thời gian ngắn như vậy, nếu như hắn tìm cách thi hành mệnh lệnh của Thác Bạt Khuê chỉ sợ cũng khó tìm được cơ hội. Nhưng nếu giả sử hắn thành công, tức thì tạo thành đả kích trầm trọng nhất đối với việc phản công Biên Hoang tập. Đó cũng là việc hắn không muốn thấy.

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Trong lòng người có nghi nan gì vậy? Tại sao sắc mặt lúc sáng lúc tối, biến hóa kịch liệt như vậy?"

Thác Bạt Khuê thiếu chút nữa đã không nhận được mà thổ lộ sự thật với chàng. Hắn cố gắng nhẫn nhịn đáp: "Ta đang lo cho tộc chủ."

Yến Phi phát giác đây là lần thứ hai hắn gọi Thác Bạt Khuê là tộc chủ chứ không giống như cách gọi thân thiết tiểu Khuê trước đây. Trong lòng chàng nổi lên một cảm giác bất an, chàng nói: "Ta rất tin tưởng tiểu Khuê! Thắng bại không đơn giản chỉ dựa vào thực lực. Nếu không ta sao có thể lấy được thủ cấp của Trúc

Pháp Khánh. Không cần nghĩ tới việc phương Bắc nữa. Hiện giờ chúng ta chỉ có một mục tiêu duy nhất là đoạt lại Biên Hoang tập vào tay, làm Mộ Dung Thuý lưỡng diện thụ địch. Thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta."

Tôn Ân ngồi bên bờ biển chờ đợi ánh nắng đầu tiên chiếu rọi trên mặt biển, trong lòng tràn đầy tình cảm kỳ dị.

Qua hai ngày đêm liên tục hành trình không ngừng nghỉ, lão đã vượt qua Kiến Khang, đi thẳng tới bờ biển.

Trong vòng ba mươi năm qua, đây là lần đầu tiên có người làm lão thụ thương, lại là nội thương không nhẹ. May là tu hành của đạo gia chính là đạo dưỡng sinh. Hoàng Thiên Đại Pháp lại là đỉnh cao của đạo dưỡng sinh, có công dụng liệu thương thần diệu. Trong hai ngày vừa qua, lão vừa đi vừa trị thương nên đã ổn định được thương thế, tiếp đó chỉ cần bế quan tĩnh dưỡng là được.

Thân thể thụ thương làm tâm cảnh lão phát sinh biến hoá, không những cảnh tĩnh bản thân lão một cách sâu sắc, còn làm lão đột phá hiểu rõ về bản thân và thế giới xung quanh.

Từ nhỏ đến giờ lão luôn thích một mình một nơi, suy nghĩ tìm hiểu về thiên địa xung quanh. Nơi núi cao biển lớn là những nơi mà lão thích nhất. Chỉ trước tình cảnh muôn ngọn núi gần xa phủ phục dưới chân mình, hoặc biển khơi mênh mông vô tận trước mặt mới có thể làm lão xuất hiện tình hoài vĩ đại khó nói bằng lời. Lão yêu thích lịch sử và thần thoại thời viễn cổ, chúng giúp lão có thể tung hoành thượng hạ cổ kim, đưa tầm nhìn của lão vượt qua giới hạn của không gian và thời gian, theo dõi sự hưng thịnh và suy thoái của các nền văn minh. Lão lại nghiên cứu tinh thâm thuật số, hy vọng có thể nắm được sự bí ảo của vũ trụ và vận mệnh.

Nhưng không có chuyện gì có thể so được với sự chấn động khi lão cảm ứng được tiên môn. Lần đầu tiên bản thân lão cảm nhận được cái mà các tiên hiền của Đạo và Phật cả đời truy cầu lập địa thành Phật, bạch nhật phi thăng thành tiên đúng là sự thật thiên chân vạn xác tồn tại. Nhưng tiên giới không tồn tại ở một chỗ cố định nào đó, mà phải xem ai có thể mở ra một cửa vào giống như khi tam bội hợp nhất hay không, mở ra con đường thoát khỏi thế giới bị khống chế bởi vận mệnh này.

Sự tỉnh phát sinh quá đột ngột làm lão không kịp chuẩn bị. Lúc đó trong lòng lão chỉ có một ý nghĩ là muốn giết chết Yến Phi nên mới bỏ lỡ mất cơ hội nghìn năm có một để vượt qua tiên môn.

Nhưng lão tuyệt không hối hận vì lão đã nắm được pháp quyết để khai mở tiên môn. Tuy vẫn còn một đoạn đường rất dài cần phải vượt qua nhưng ít nhất thì lão đã có một phương hướng rõ ràng để nỗ lực phấn đấu. Sinh mệnh lão vì thế lại tràn đầy sinh thú và ý nghĩa.

Hơn nữa việc tiên môn mở đã chứng thực thế gian mà bản thân lão đang tồn tại chỉ là một ảo ảnh, là một cõi mộng mê ảo mất mát đầy bi hoan ly hợp với kết cục sinh tử. Tại cõi mộng thanh tĩnh này lão có thể phóng tay thoả ý tung hoành.

Tuy Yến Phi không phải bằng bản lĩnh của mình đã thương lão, nhưng lão đã coi Yến Phi là đối thủ khó kiếm. Lão hiểu rõ chỉ có mượn sự kích thích với Yến Phi mới có thể đưa Hoàng Thiên Đại pháp tiến tới cảnh giới tối cao.

Lão đối với Yến Phi không có một chút địch ý nào mà trái lại còn phát sinh hảo cảm. Nhưng lão cũng biết giữa mình và Yến Phi chỉ có một người có thể sống và hưởng thụ thành quả khoáng cổ tuyệt kim là khai mở tiên môn tiến vào Động Thiên Phúc Địa. Trực giác lão cho thấy khi lão giết chết Yến Phi cũng là lúc Hoàng Thiên Đại Pháp của lão đạt tới giới hạn tối cao, chân chính hoàn mỹ, chân âm cùng với chân dương của lão đủ sức phá không mà đi. Chỉ có đối thủ như Yến Phi mới có thể kích phát đấu chí và tiềm năng của lão, làm lão có thể nắm được bí mật của sinh tử lúc quyết chiến.

Vận mệnh đã định. Cuộc chiến lần thứ ba của họ là không thể tránh khỏi.

Tia nắng đầu tiên đã ló ra từ nơi mặt biển tiếp giáp với đường chân trời.

Trong nghị sự đường, cũng là kiến trúc lớn nhất bằng đá ở hồ Phượng Hoàng, đang cử hành Chung lâu hội nghị lưu vong để định ra kế hoạch phản công Biên Hoang tập. Chủ trì là Trác Cuồng Sinh và thống soái Lưu Dự ngồi đối diện ở hai đầu nam bắc. Hai bên đầy chật người đứng hoặc ngồi, bao gồm cả mấy người mới về

là Yến Phi, Thác Bạt Nghi và Cao Ngạn. Giang Văn Thanh, Mộ Dung Chiến, Diêu Mãnh, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Phí Nhị Phiết, Trình Thương Cổ đều có mặt, Âm Kỳ đại biểu cho Đồ Phụng Tam đã đi Giang Lăng. Hơn mười người tụ tập trong nghị sự đường chỉ rộng không quá ba trượng, dài không quá bốn trượng làm cho nghị đường trở nên ồn ào. Không khí vô cùng náo nhiệt.

Hô Lô Phương sắc mặt trắng bệch ngồi bên phải Trác Cuồng Sinh. Tuy vừa mới thoát khỏi bệnh nặng, bộ dạng hữu khí vô lực, nhưng so với tình hình đáng sợ lúc hần còn bị khống chế tinh thần thì đã khác nhau một trời một vực. Vừa rồi Yến Phi đã y theo hướng dẫn của Ba Cấp Mã Tư mà nói mật ngữ vào tai hần, quả nhiên lập tức công hiệu. Hô Lô Phương nghe xong rung mình tỉnh lại, nhưng lại quên hết toàn bộ sự việc đã phát sinh, kể cả việc độc hương cũng không nhớ. Hần chỉ còn nhớ tình hình lúc bị Diêu Hưng cho cao thủ vây công.

Yến Phi biết Ba Cấp Mã Tư đã thi triển thủ đoạn về phương diện này, nhưng chàng không thể lại chạy đến Bạch Vân Sơn tìm hần trút giận, đành cười lớn rồi bỏ qua. Hô Lô Phương có thể trở lại làm người là chàng đã mãn ý rồi. Trác Cuồng Sinh háng giọng hai tiếng. Hoang nhân đang âm ỉ vội giữ yên lặng nghe lão nói.

Trác Cuồng Sinh vuốt râu, trước tiên cười lớn ba tiếng rồi vui vẻ nói: "Lần này ở hồ Phượng Hoàng là lần thứ hai chúng ta tổ chức hội nghị sau lần trước ở Tân Nương hà."

Diêu Mãnh chen vào nói: "Người tham dự cũng nhiều hơn, có mặt đầy đủ rồi."

Trác Cuồng Sinh trừng mắt nhìn hần mắng: "Lắm lời!"

Lập tức một trận cười rộ lên.

Trác Cuồng Sinh nói tiếp: "Đại anh hùng của bọn ta là tiểu Phi vừa mới trở về, còn niệm chú giải trừ tâm ma cho Hô Lô đương gia. Bọn ta vẫn chưa có cơ hội nghe chuyện hần lực chiến Tôn Ân nên mời hần trước tiên báo cáo tường tận chuyện đó cho hội nghị nhé?"

Cao Ngạn đang đứng sau lưng Yến Phi bèn chồm lên cạnh chàng chen ngang: "Lão điên này mượn việc công để làm việc tư, tiếp theo lão sẽ bức ta nói ra bí sử khuê phòng với Tiểu Bạch Nhạn trước mặt mọi người đó."

Trác Cuồng Sinh vặn lại: "Cao tiểu tử ngươi nói gì thế?"

Cao Ngạn vội đứng nghiêm, ngập ngừng đáp: "Không có gì. Nói chơi vài câu không được sao?"

Yến Phi ngấm ngầm thờ dài. Trác Cuồng Sinh đang bức chàng nói dối, mà chàng không những không quen nói dối mà cũng không muốn nói dối.

Trong tình thế tiến thoái lưỡng nan đó, mọi vật trước mắt chàng bỗng nhiên trở nên không thực, cảm giác như là hình ảnh hão huyền. Đó chính là di chứng nghiêm trọng của việc biết được bí mật tiên môn. Thân mình chàng vẫn ở trong thế giới có sinh có tử này, nhưng chàng lại dùng con mắt của người ngoài cuộc mà nhìn. Chàng có cảm giác hoang đường là tất cả mọi người đều đang mơ, chỉ một mình mình tỉnh, làm chàng không thể hoà nhập. Nếu có Thiên Thiên ở đây thì quá tốt. Chỉ có nàng mới có thể làm chàng toàn tâm hoà nhập, dù biết rõ nhân thể này chỉ là một cuộc dạo chơi, hoặc là một giấc mộng, nhưng chàng sẽ hoàn toàn không phản kháng mà toàn tâm toàn ý hoà nhập vào.

Ngấm ngầm hít sâu một hơi, Yến Phi điềm đạm đáp: "Ta gặp Tôn Ân ở Đường Ấp thành. Ta và lão đánh nhau một trận. Vì quân lính ở Đường Ấp bao vây rồi dùng hoả tiễn tấn công chỗ khách sạn bọn ta đang giao chiến nên cuối cùng ngừng lại ở đó. Sau đó ta dẫn dụ lão vào sâu trong Biên Hoang rồi quyết phân thắng bại tiếp. Giữa chừng phát sinh một việc ngoài ý liệu nên bọn ta đều lưỡng bại câu thương. Tôn Ân lúc này đã quay trở về Nam Hải rồi."

Lưu Dự ngạc nhiên hỏi: "Việc gì ngoài ý liệu thế?"

Yến Phi đáp: "Việc này để sau hãy nói."

Tiếp đó chàng kể lại kỹ càng chuyện tiềm nhập Biên Hoang, nghe được câu chuyện giữa Diêu Hưng và Mộ Dung Luân. Chàng không muốn nói dối trước mặt mọi người, đành phải tránh nặng tìm nhẹ, chuyển sự chú ý

của mọi người sang việc khác.

Tiếng Hô Lôi Phương trầm nghẹn cất lên: "Yến huynh mạo hiểm tìm chết vì tiểu đệ như thế, Hô Lôi Phương ta vĩnh viễn không quên."

Mộ Dung Chiến nói: "Không cần khách khí, bọn chúng ta đều là huynh đệ cả."

Mọi người đồng ý hoan hô.

Trình Thương Cổ suy tính kỹ càng rồi hỏi: "Điều Hưng và Mộ Dung Luân dường như đã có phương pháp ứng phó với bọn ta. Chúng bằng vào cái gì mà nắm chắc được nhỉ?"

Điều Mạnh hưng phấn đáp: "Theo ta đoán thì bọn chúng muốn từ bị động chuyển thành chủ động nên nếu biết chúng ta tụ tập ở đây sẽ nhân lúc trận cược của ta chưa ổn định mà xua quân tới đánh, cố gắng một trận đánh bại Hoang nhân, còn hơn là cứ ngồi ở Biên Hoang tập đợi chết."

Hồng Tử Xuân động dung nói: "Điều tiểu ca nói thế quả là có tầm nhìn. Nếu như bọn ta mất đi căn cứ Phương Hoàng hồ này thì căn bản không có cách nào trụ lại được ở Biên Hoang nữa. Một chút ưu thế trải qua bao gian khổ mới tạo lập được lại sẽ phải hai tay dâng lên cho bọn chúng."

Mộ Dung Chiến chửi: "Ta sợ cái con bà bọn chúng ấy! Phì! Biên Hoang là địa bàn của bọn ta. Địch nhân nên quên cái chuyện dùng kỳ binh đột tập bọn ta đi. Chỉ cần chúng ở Biên Hoang tập quấy đuôi một cái là bọn ta cũng có thể biết bọn chúng định làm gì. Bọn chúng muốn đến tìm chết thì bọn ta vô cùng hoan nghênh. Chúng lao sư viễn chinh đối với bọn ta trăm lợi mà không hại."

Cơ Biệt gật đầu đồng ý: "Trước khi bọn ta dùng chân ở đây đã sớm lập mạng lưới tình báo tới tận Biên Hoang tập. Gió lay cỏ động thế nào đều không thể giấu được tai mắt thám tử của bọn ta."

Phí Nhị Phiết nhíu mày hỏi: "Vậy thì Điều Hưng và Mộ Dung Luân lại có kế tất thắng gì nhỉ? Có thể là vì chúng vẫn chưa biết chiến mã và thuyền lương đều đã rơi vào tay bọn ta. Hiện giờ chắc biết rồi, nói không chừng chúng đang sợ đến vãi đái trong quần cũng nên."

Lời hấn nói làm dấy lên một trận cười. Giang Văn Thanh nhẹ giọng nói: "Điều Hưng là thống soái kiêu dũng thiện chiến nhất của Khương tộc. Hô Lôi đương gia chắc biết rõ hấn là người thế nào."

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Hô Lôi Phương.

Hô Lôi Phương gật đầu đáp: "Đại tiểu thư nói rất đúng. Điều Hưng là một người tâm hoài đại chí, có tầm nhìn xa trông rộng, lại rất hay giảng chuyện tình nghĩa làm cho bộ hạ rất quý trọng. Ta luôn luôn tôn kính hấn cho tới lúc hấn lừa ta, giả vờ đáp ứng lui binh, sự thật thì bán đứng ta, đưa ta vào vòng bất nghĩa."

Giang Văn Thanh hỏi: "Vì thế Điều Hưng là người không hề đơn giản. Các vị có từng nghĩ qua tại sao Điều Hưng và Mộ Dung Luân đã biết rõ bọn ta chuẩn bị phản công nhưng vẫn đuổi Hách Liên Bột Bột và thủ hạ của hấn đi không? Việc đó chẳng phải sẽ tước bớt sức phòng thủ của Biên Hoang tập hay sao?"

Mọi người trở nên trầm mặc. Hiển nhiên không ai có thể giải khai sự nghi ngờ của nàng.

Yến Phi vẫn luôn lưu ý tới Lưu Dụ. Gã có vẻ đã khác trước đây, càng biến thành tự tin, trầm ổn hơn lại có phần ngoan lạt chưa từng có. Khi gã lắng nghe mọi người nói chuyện, thần quang lợi hại tại song mục gã cứ bất chợt xuất hiện làm chàng có cảm giác đó. Chỉ có chàng hiểu rõ những thay đổi đó của Lưu Dụ là do hoàn cảnh bức bách. Cũng như chàng vì Kỳ Thiên Thiên, không thể không dành toàn bộ tâm tình tham gia vào hành động phản công Biên Hoang tập.

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Nghe Lưu gia của bọn ta nói vài câu được không?"

Nghị đường đang bàn tán xôn xao lập tức biến thành im lặng như tờ, cho thấy trọng lượng của Lưu Dụ trong lòng mọi người, bộc lộ rõ việc họ đã coi gã là một lãnh tụ anh minh. Thiếu gã toàn thể sẽ mất hết phương hướng hành động.

Lưu Dụ trước hết nhìn Yến Phi, rồi từ từ đưa mắt nhìn tất cả mọi người rồi nói: "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Đó chính là quy luật quyết định thành bại của chiến tranh. Trước tiên bọn ta cần hiểu rõ tâm lý của địch nhân. Đối với Mộ Dung Thuý hoặc Điều Trường mà nói, Biên Hoang tập là nơi không thể để mất, đặc biệt là Mộ Dung Thuý. Nếu hắn bị bọn ta đoạt lại Biên Hoang tập, khôi phục hào quang ngày trước của Tập thì không những trở thành uy hiếp trực tiếp đối với hắn, mà còn làm hắn không còn mặt mũi nào trước Thiên Thiên. Với tâm cao khí ngạo, hắn sẽ không bao giờ để việc đó xảy ra."

Câu này mới nghe qua tựa như là lời thừa song thật ra lại cực kỳ quan trọng. Lưu Dụ nói ra rõ ràng hình thế hiện tại, khẳng định một trường ác chiến là không thể tránh khỏi, chỉ còn phương pháp đánh mà thôi.

Lưu Dụ thấy không ai nói gì liền nói tiếp: "Điều Trường và Mộ Dung Thuý không thể không nắm tay hợp tác ở Biên Hoang tập vì hai bên đều bị sa lầy trong chiến sự ở phương bắc. Vì thế mục tiêu quân sự của chúng là muốn có được cơ hội quyết chiến với bọn ta, hy vọng dùng ưu thế về binh lực, một đòn đánh bại Hoang nhân, chịu khổ một lần rồi mãi mãi an nhàn, sau này không còn phải phiền não về Biên Hoang tập nữa, không cần phải đóng trọng binh trường kỳ ở Biên Tập, lãng phí nhân tài vật lực."

Từ khi Lưu Dụ bắt đầu nói, Yến Phi lại cảm thấy thần chí của mình đã từ chỗ người ngoài cuộc trở lại thành người trong cuộc. Có thể thấy lời nói của Lưu Dụ có sức cảm nhiễm lớn lao thế nào. Cảm giác này vừa cổ quái lại mới mẻ.

Lưu Dụ nói tiếp: "Các vị có ý kiến gì đối với ý kiến của ta?"

Bàng Nghĩa đáp: "Mời Lưu gia tiếp tục phát biểu."

Lưu Dụ thoải mái tiếp tục: "Ta thích nhất là đặt mình vào vị trí của địch nhân mà nghĩ. Giả thiết ta là Điều Hưng hoặc Mộ Dung Lâm thì ta sẽ làm gì?"

Mọi người đều bình tĩnh im lặng lắng nghe. Không hẳn chỉ vì Lưu Dụ là chủ soái trong việc phản công Biên Hoang tập, lại vừa mới lãnh đạo Hoang nhân đại phá liên quân Lương Hồ Bang và Kinh Châu, mà vì lời gã nói lôi cuốn mọi người. Càng nghe gã phân tích càng thêm hiểu rõ về tình cảnh hiện tại.

Trác Cuồng Sinh cười đáp: "Có Lưu gia vì bọn ta tính kế, khẳng định sẽ không sai được. Nếu không thì mũi "Phá Long Tiễn" của Lưu gia bắn ra đã trật đi đâu rồi chứ không phải trúng vào cột buồm chính của 'Ẩn Long'. Cổ sự tình yêu của Tiểu Bạch Nhạn cũng vô pháp phát triển được."

Mọi người đều phụ họa đồng ý.

Yến Phi thầm nghĩ nếu Lưu Dụ là lừa nóg thì Trác Cuồng Sinh chính là cò khò dẫn lừa. Dưới phương pháp khích lệ đặc biệt của lão, ai nấy đều tăng thêm tín tâm đối với Lưu Dụ, lại càng đoàn kết chặt chẽ hơn.

Âm Kỳ hứng thú hỏi: "Ta ngựa tai rồi! Thế Lưu gia sẽ làm gì?"

Lưu Dụ làm như vô sự đáp: "Ta sẽ từ bỏ Biên Hoang tập."

Tất cả mọi người, kể cả Yến Phi đều vô cùng ngạc nhiên.

Hồi 70

Ngọc Thạch Câu Phần

Thuyền của Đồ Phụng Tam lách vào một nhánh sông của Đại Giang, thấy ba chiến thuyền diêu vũ dương oai thuận dòng lướt xuống, rồi sau đó lại có thêm bảy chiến thuyền khác, tiến thẳng về hướng Kiến Khang ở hạ du.

Xem cò xí thì biết đó là đội tiên phong do Dương Toàn Kỳ chỉ huy, trận chiến Kinh-Dương sẽ do đội thủy sư này mở màn.

Y không cần phải tận mắt nhìn thấy, cũng đoán được Kiến Khang thủy sư ở đâu đó dưới hạ du đang sẵn

sàng ngênh chiến, Dương Toàn Kỳ có thể tiến thẳng tới Kiến Khang hay không, còn phải xem kết quả giao tranh trên Đại Giang của song phương ra sao.

Hành trình của y cũng bắt buộc phải thay đổi để thích ứng với tình thế, phải bỏ thuyền lên bờ, dùng cước bộ đuổi theo tới Giang Lăng, bởi vì với tác phong của Hoàn Huyền, sẽ đồng thời cắt đứt giao thông thủy lộ giữa hai châu Kinh - Dương, Đại Giang càng là trọng điểm cần phải phong tỏa.

Từ khi Hoàn Huyền thay thế Hoàn Xung, trận chiến này đã không thể tránh khỏi.

Ai thắng ai bại, vẫn còn chưa nói được.

Mấu chốt nằm ở thái độ của Bắc Phủ Bình.

Lưu Dụ mỉm cười tràn đầy tự tin, tựa như đã hiểu rõ mọi vấn đề, lập tức làm giảm bớt không khí căng thẳng trong nghị đường.

Yến Phi lại đột nhiên cảm nhận được lạc thú của cuộc sống, trở thành "người trong cuộc" nhờ vui buồn sướng khổ do vinh nhục được mất, đặc biệt là chàng hiểu rõ tâm sự của Lưu Dụ, hiểu rõ nỗi thống khổ trong lòng gã. Nhìn thấy bằng hữu đã từng vào sinh ra tử với mình, từng bước trưởng thành qua mài giũa trong gian khó, cảm giác của chàng thật vô cùng phức tạp, bởi vì chàng biết Lưu Dụ vì chuyện này đã phải trả một giá rất đắt. Lưu Dụ không còn gì để mất nên gã không sợ, chỉ cố gắng tranh đấu tiến tới mục tiêu tối hậu. Bởi vậy ở thời khắc này, gã tận dụng hết năng lực, tựa như Tạ Huyền trong trận chiến Phì Thủy, thống lĩnh Hoang nhân tiến tới thắng lợi.

Lúc Lưu Dụ công hãm Biên Hoang tập, gã sẽ xác lập rõ ràng thân phận là người thừa kế Tạ Huyền, cho dù là phương Nam hay phương Bắc, sẽ không có ai dám hoài nghi năng lực của gã.

Thác Bạt Nghi trong lòng lại càng thêm mâu thuẫn, hắn cũng là một phần tử Hoang nhân, nên đặc biệt cảm thụ được mỹ lực lãnh tụ phi phạm đối với Hoang nhân của Lưu Dụ. Bởi vậy cái nhìn của Thác Bạt Khuê đối với Lưu Dụ là tuyệt đối chính xác, vấn đề là mình làm sao có thể làm kẻ tội nhân phá vỡ đại kế phản công Biên Hoang tập? Tình huống trước mắt hết sức rõ ràng, Lưu Dụ không nghi ngờ gì nữa đã trở thành thống soái tối cao, chỉ có dựa vào thiên tài quân sự thông suốt mọi chuyện, nhìn xa trông rộng của hắn, mới có thể tranh đấu đến cùng với địch nhân so ra cường mạnh hơn bọn hắn. Cũng như tuyệt chiêu hết sức cao minh bỏ rơi Biên Hoang tập này, hắn tự biết mình tuyệt đối không thể nghĩ ra được.

Nếu nói đánh bại liên quân Lương Hồ và Kinh Châu là nhờ vào vận may, thì trong trận chiến trước mắt lại hoàn toàn bình đẳng, song phương chính diện giao phong về thực lực, chiến lược và mưu kế, trong đó không có chuyện may mắn thắng lợi. Hoang nhân vào giờ khắc này, so với bất cứ thời khắc nào trước đó lại càng cần Lưu Dụ ngồi vào vị trí thống soái trong lúc lâm nguy này.

Mọi người hiện ra thần sắc ưu tư, hiển thị trong lòng đều đang nghiền ngẫm phán đoán kinh thiên động địa của Lưu Dụ.

Cao Ngạn hít sâu một hơi nói: "Địch nhân treo bằng dụ chúng ta vào bẫy thôi! Không nên thật sự bỏ rơi Biên Hoang tập."

Trác Cuồng Sinh cười khổ nói: "Ta thấy Lưu gia thật sự phải bỏ rơi Biên Hoang tập. Biên Hoang tập sở dĩ hưng thịnh là vì buôn bán qua lại giữa hai miền Nam Bắc, giả sử địch nhân rút lui đến Tứ Thủy, kiến lập quân trại cạnh bờ sông, thì cũng như cắt đứt giao thông thủy bộ với phía Bắc của bọn ta, bọn ta chỉ có thể chịu khốn cùng đói khát ở Biên Hoang tập mà thôi, cuối cùng sẽ không ai ở lại, vì lưu lại chẳng có ý nghĩa gì. Con bà nó, chết chung một chỗ như vậy thì có gì mà phải lưu luyến chứ?"

Cơ Biệt hỏi: "Nếu thế thì coi như Mộ Dung Thùy và Diêu Trường thừa nhận không giữ nổi Biên Hoang tập, như vậy uy tín bọn hắn để đâu?"

Yến Phi để tâm chú ý Lưu Dụ, gã đang chăm chú lắng nghe mọi người thảo luận lời qua tiếng lại, thần thái bàng quan vẻ tĩnh lạnh. Trong lòng Yến Phi nổi lên một cảm giác vi diệu khó diễn tả. Lưu Dụ tuy đã thành chủ soái chiến dịch phản công của Hoang nhân nhưng nói cho cùng gã vẫn là người ngoài vì sau khi thu phục được Biên Hoang tập gã cũng sẽ không ở lại Biên Hoang lâu để làm Hoang nhân, mà sẽ trở về Quảng Lăng

tranh đấu cầu tồn. Hoài Thủy phía Nam mới là nơi gã an thân lập nghiệp. Chính kiểu tâm tình đã hoà nhập lại siêu nhiên này khiến gã khác biệt với những người ngồi ở đây, bao gồm cả mình trong đó, ít nhất cũng không ai nghĩ được tuyệt chiêu bỏ tập như vậy.

Bất quá Lưu Dụ cũng có điểm giống Hoang nhân là không thể thất bại. Thất bại là trắng tay, bao thành tựu có được sẽ mất sạch và vĩnh viễn không có cơ hội ngóc đầu dậy.

Bởi vậy Lưu Dụ trước mắt có vẻ khác thường hơn xưa, gã đang vắt óc suy nghĩ để đoạt lại Biên Hoang tập.

Thật hư, hư thật. Yến Phi có chút không rõ cái gì là thật, cái gì là giả.

Giang Văn Thanh tham gia vào hỏi: "Nếu như địch nhân thật sự triệt thoái, bọn ta nên làm sao mới phải?"

Nghị đường yên tĩnh lại.

Mọi ánh mắt nhìn về Lưu Dụ, xem gã trả lời ra sao.

Lưu Dụ cười: "Biên Hoang tập giữ không được! Chỉ cần bọn ta vây chặt rồi lập trại đắp lũy ngoài tập thì địch nhân trong tập có tới mấy vạn cũng không đất dụng võ một khi bị cắt đứt giao thông với bên ngoài. Quan trọng hơn nữa chính là lực lượng trên sông của địch nhân thua xa bọn ta, nếu Dĩnh Hà bị bọn ta phong tỏa thì mạch máu cuối cùng cho tập cũng sẽ bị cắt đứt. Bởi vậy với tài trí của Diêu Hưng, hẳn tuyệt đối sẽ không để bản thân mình rơi hãm vào tuyệt địa như thế. Ngoài ra, kẻ sách hấn có thể ứng phó linh hoạt để trở thành hoặc là chủ động tấn công hoặc là triệt ly Biên Hoang tập, bọn ta trước tiên phải đoán được địch nhân thật sự sẽ chọn sách lược nào? Thỉnh mọi người cho ý kiến."

Mộ Dung Chiến thờ dài nói: "Bọn hấn nếu như chủ động đến tấn công thì bọn ta hoan nghênh còn không kịp, từ đó có thể đoán được rằng bọn hấn nếu như làm như vậy chỉ là hạ sách."

Âm Kỳ nói: "Chuyện này cũng khó nói vì ai cũng có thể phạm sai lầm vì quá tự cao hoặc quá khinh địch."

Giọng Hồ Lôi Phương yếu ớt lên tiếng: "Diêu Hưng không phải loại người này."

Mọi người đều mừng rỡ vì Hồ Lôi Phương đã nói ra mấu chốt này nghĩa là trí lực của hấn đã hồi phục. Thể lực và võ công đương nhiên không thể một một sớm một chiều trở lại như cũ vì điều này cần thời gian.

Trác Cuồng Sinh nói: "Như thế sẽ đơn giản vô cùng, Diêu Hưng nếu biết dùng cái óc bá đạo của hấn thì phải hiểu bọn ta chiến mã sẵn sàng, binh tinh lương đủ, hơn nữa bọn ta lại thông thuộc Biên Hoang, kỳ binh chỉ kế gì của hấn cũng chỉ là trò đùa thôi. Bởi vậy hấn chỉ có một cách là triệt ly Biên Hoang tập, biến bị động thành chủ động, lúc đó sẽ đến phiên bọn ta không biết có nên trở về Biên Hoang tập vĩ đại của mình hay không."

Phí Nhị Phiết nói: "Diêu Hưng cũng có thể có chọn lựa khác, đó là nhân lúc bọn ta cử đại quân tiến về Biên Hoang tập, chính diện đối đầu với bọn ta. Cho dù trận đầu thất bại, vẫn có thể rút lui cố thủ ở Dạ Oa Tử rồi sau đó mới quyết định có nên triệt thoái hay không."

Hơn nửa số người trong nghị đường gật đầu đồng ý.

Lưu Dụ hướng về Yến Phi hỏi: "Người thấy sao?"

Yến Phi đáp: "Tình huống thay đổi đã vượt ngoài sự tưởng tượng của Mộ Dung Thủy và Diêu Trường, khiến cho bọn hấn phải đối diện với vấn đề lớn về các mặt nhân lực và chi viện. Trước tiên đã bị bọn ta đi trước một bước phơi bày âm mưu tiềm nhập vào Biên Hoang tập của Di Lạc giáo, nên phần nào đã có chuẩn bị, lại hiểu rõ hoàn cảnh mà bỏ trốn, khiến địch nhân tính toán sai lầm, không thể theo bọn ta đuổi tận giết tuyệt."

Chàng không những đã tổng kết toàn bộ tình hình từ đầu đến cuối, kể hồ người ứng cùng với phân tích của Lưu Dụ, lại khiến người ta thấy cách nhìn nhận của chàng không những độc đáo, mà còn tuyệt đối không có cảm giác đi lạc đề.

Yến Phi nói tiếp: "Sự tan vỡ và náo loạn của Di Lạc giáo là một đả kích nghiêm trọng cho sĩ khí của địch nhân, cũng tạo thành tổn thất thật sự trên mặt lương thực, nghiêm trọng hơn nữa là quân Kiến Khang vì tình

thể ngày càng tồi tệ của Nam phương nên bị bức phải rút lui. Điều này càng làm cho Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm mất đi chi viện của Nam phương, chỉ còn lại nguồn lương thực từ phía Bắc. Muốn nuôi một đội quân hơn ba vạn người, lại phải liên tục không ngừng mang lương thực từ xa hơn trăm dặm tới, cho dù trong thời bình cũng là một việc hao công tốn sức, huống chi hiện tại Mộ Dung Thủy và Diêu Trường đều đang triển khai hành động quân sự trên nhiều chiến trường? Bởi vậy chỉ cần bọn ta lộ rõ tư thế trường kỳ đấu tranh ở đây, lại chọn chiến thuật du kích, đột tập đội ngũ vận chuyển lương thực của đối phương, đối là Diêu Trường hoặc Mộ Dung Thủy đích thân trấn thủ Biên Hoang tập, cũng phải không đánh mà tan."

Giang Văn Thanh gật đầu đồng ý: "Đây là tình huống địch ta đều hiểu rõ, đám người của Diêu Hưng phải biết không có cách gì giữ được Biên Hoang tập."

Trác Cuồng Sinh nói: "Đây chính là tác dụng của Biên Hoang, trước trận chiến Phì Thủy, mỗi lần Phù Kiên phái người Nam hạ tiến đánh Tấn thất, Tạ Huyền đều là chọn sách lược như vậy, lại bằng thủy sư cường mạnh, tránh nặng tìm nhẹ, một mặt khiến địch nhân không có cách gì chính diện giao tranh, mặt khác lợi dụng địa thế độc đáo vô phương bổ túc vật tư tài nguyên của Biên Hoang, cắt đường lương thực, kết quả mỗi trận đều thắng và quân đội của Phù Kiên vì hao binh tổn tướng mà thoái lui. Đương nhiên ngược lại, mỗi lần Nam nhân Bắc phạt, quân lương cũng không cung ứng liên tục được phải rút lui, tóm lại, địa thế độc đáo của Biên Hoang khiến các thế lực Nam Bắc không ai làm gì được ai."

Yến Phi nói: "Dựa theo giọng điệu cuộc nói chuyện của Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm mà ta nghe được lúc đó, biểu lộ bọn hấn không những sẽ không bỏ rơi Biên Hoang tập, mà còn đã có sẵn kế hoạch trong lòng, tựa như nắm chắc có thể ứng phó bọn ta. Hiện tại nhờ Lưu gia của bọn ta nhắc nhở, cuối cùng đã hiểu được đối sách của bọn hấn, là trước tiên bỏ rơi Biên Hoang tập, mới có cơ hội giữ được Biên Hoang tập."

Diêu Mạnh hít vào một hơi lạnh khí nói: "Đúng rồi! Nếu như bọn ta thừa dịp bọn hấn triệt thoái mà tiến chiếm Biên Hoang, tình thế sẽ đảo ngược trở lại."

Hồng Tử Xuân nhíu mày nói: "Địch nhân cho dù rút lui đến Tứ Thủy, thu ngắn đường lương thực rất nhiều, nhưng không thể trường kỳ ngồi ở đó. Mà bọn ta lại có thể thủ vững Biên Hoang tập, lương thực trong thời gian một năm sáu tháng sẽ không thành vấn đề, bọn ta so với đối phương có thể giữ được."

Yến Phi nói: "Hách Liên Bột Bột từng đề nghị với ta sách lược tối hảo công đánh Biên Hoang tập, đó là tốt hơn nên cắt đứt đường vận chuyển lương thực từ mạn Bắc của đối phương, lúc đó ta cảm thấy hấn không có ý tốt, có thể thấy bên phía Diêu Hưng đã có phương pháp ứng phó với tình huống này."

Mộ Dung Chiến nói: "Biên Hoang là đất của bọn ta, ngoại trừ một chiêu triệt thoái đó, tuyệt đối không có phương pháp nào ứng phó chiến thuật du kích đột chiến của bọn ta. Bởi vậy ta đồng ý với nhận định của Lưu gia."

Trác Cuồng Sinh cười ha hả nói: "Trước khi ta vào họp hội nghị đã không nghĩ có thể định liệu được một sách lược đối phó địch nhân, hiện tại lại có một cảm giác khoan khoái phi thường như đi guốc trong bụng địch nhân, đạt đến được tình cảnh biết mình biết ta. Các vị! Bọn ta hãy thỉnh Lưu gia nói ra đại kế phản công Biên Hoang tập của huynh ấy ra sao?"

Trước tiên là Cao Ngạn vỗ tay cổ vũ, tiếp theo là Diêu Mạnh phụ họa, sau đó tiếng vỗ tay hoan hô tràn ngập nghị đường.

Yến Phi nhìn qua hướng Lưu Dự vừa lúc Lưu Dự quay lại nhìn, ánh mắt hai người tiếp xúc nhau đồng thời hiện ra thần ý vui vẻ, tự hiểu nhau trong lòng.

Lưu Dự đứng thẳng dậy, mọi người lập tức im lặng, nín thở nghe gã nói.

Lưu Dự bước đến giữa nghị đường, nói: "Quân hai bên giao chiến thì sách lược song phương sẽ tùy theo tình thế mà biến hóa. Giả như bọn ta hiện tại đại cử phản công thì khẳng định địch nhân sẽ hoan nghênh hết mức, chờ bọn ta đường xa lặn lội đến để đưa vào chỗ chết. Nhưng nếu bọn ta cải biến sách lược cắt đứt đường lương thực của đối phương, địch nhân sẽ lập tức triệt thoái. Sở dĩ Hách Liên Bột Bột chỉ cho Yến huynh công kích đường lương thực của đối phương, ngoài mặt nghe như là ý tốt, thật sự lại là có ác ý trong lòng vì hấn hy vọng bên phía Diêu Hưng dùng sách lược tiêu thổ đối phó với bọn ta. Hách Liên Bột Bột chính là loại người quỷ quái không ăn được thì đập đổ này. Ta đang nói đến chính là Biên Hoang tập."

Trác Cuồng Sinh là người đầu tiên có phản ứng, kinh hoàng biến sắc thất thanh nói: "Chiến lược tiêu thổ?"

Lưu Dụ vốn quay lưng về phía Trác Cuồng Sinh, nghe nói quay phắt lại, trầm giọng nói: "Đây là sách lược cao minh nhất, là thượng thượng chi kế. Đã giữ không được Biên Hoang tập, lại bị bọn ta cắt đứt liên lạc với Nam phương, chiếm lĩnh một cái tập chết thì có ý nghĩa gì, sao không ngọc đá đều tan, đem Biên Hoang tập san thành bình địa, phá hủy hết thầy nhà cửa, đốt sạch mọi thứ, nhân lúc tuyết tan thiêu hủy rừng núi ruộng đồng xung quanh, đem tàn tro đổ về Dĩnh Thủy, khiến nước sông dâng cao, gặp thêm mưa xuân có thể nhấn chìm toàn tập. Cuối cùng giết sập Chung Lâu, mang chuông cổ tượng trưng cho Biên Hoang tập của bọn ta làm chiến lợi phẩm, rút về Bắc phương, như vậy Mộ Dung Thủy trước mặt Thiên Thiên có thể diệu võ dương oai. Lúc đó Biên Hoang sẽ thật sự biến thành biên hoang, nếu không mất vài năm thời gian, bọn ta chớ nghĩ có thể khôi phục lại sự huy hoàng của Biên Hoang tập. Không làm ăn sinh sống thì bọn ta trụ được bao lâu? Huống chi lúc đó tình hình phương Bắc cũng sẽ ổn định rõ ràng, nếu lúc đó Mộ Dung Thủy muốn lấy lại Biên Hoang tập, bọn ta chỉ còn cách đem thành quả có được hai tay dâng lên cho người ta. Đây là sách lược tất thắng của địch nhân, bởi vậy Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm mới tự tin, vậy nên Diêu Hưng đi trước một bước đuổi Hách Liên Bột Bột đi là vì bọn hắn căn bản không sợ Hoang nhân, không sợ chiến thuật du kích của bọn ta."

Sau Trác Cuồng Sinh, mọi người nghe xong mặt xám như tro, tựa như bị từng gáo từng gáo nước lạnh dội lên đầu, nhiệt huyết nguội lạnh.

Yến Phi cảm thấy chính mình cũng rơi vào cảm giác đó, nếu như ép địch nhân dùng sách lược tiêu thổ, thì mọi thứ sẽ chấm hết, không những không có cách gì tiến hành đại kế giải cứu Kỳ Thiên Thiên, Thác Bạt Khuê cũng sẽ bị Mộ Dung Thủy tiêu diệt, Lưu Dụ sẽ mất đi vốn liếng Biên Hoang tập, Hoang nhân sẽ biến thành vô gia cư.

Không một ai nói gì cả, chỉ có tiếng hô hấp nặng nề.

Tư Mã Đạo Tử ngồi trong góc đại sảnh trầm tư, nghe thấy tiếng bước chân mới ngẩng đầu lên, thấy Tư Mã Nguyên Hiến đang đi tới.

Tư Mã Nguyên Hiến thần thái hưng phấn, hướng tới Tư Mã Đạo Tử thỉnh an, báo cáo: "Hài nhi may mắn không nhục mệnh, Lưu Lao Chi đã quyết định đứng về phía chúng ta, mạng Vương Cung không còn dài nữa."

Tư Mã Đạo Tử nói: "Ngồi đi!"

Tư Mã Nguyên Hiến ngồi xuống ghế bên cạnh, đợi chỉ thị của y.

Tư Mã Đạo Tử trầm ngâm giây lát, nói: "Ta vừa nhận được tin, quân tiên phong do Ân Trọng Kham chỉ huy trước khi trời sáng sẽ cưỡi chiến thuyền thuận dòng tiến tới đây."

Tư Mã Nguyên Hiến hưng phấn nói: "Hài nhi nguyện dẫn quân tác chiến."

Tư Mã Đạo Tử không bị tâm tình của Tư Mã Nguyên Hiến làm ảnh hưởng chút nào, trả lời: "Cha đương nhiên sẽ tận lực cho con cơ hội rèn luyện, cha đã phái xuất Vương Du dẫn thủy sư cổ thủ thượng du, cộng thêm giữ vững Thạch Đầu thành, chỉ cần Lưu Lao Chi lại giúp, đương nhiên có thể hóa giải nguy cơ này."

Đáp xong y lại hỏi: "Bắc Phủ Binh đối với cái chết của Hà Khiêm phản ứng ra sao?"

Tư Mã Nguyên Hiến đáp: "Kế sách đem bao nhiêu tội trạng đổ hết lên người Vương Quốc Bảo của cha đã có hiệu quả, Lưu Lao Chi phủ dụ trấn an đã làm thủ hạ của Hà Khiêm dịu xuống, quan trọng hơn nữa là Lưu Lao Chi đã biểu lộ với người của phe Hà Khiêm là sẽ kế thừa chí khí Hà Khiêm, thế sẽ bảo vệ Đại Tấn ta, khiến Bắc Phủ Binh không bị chia rẽ trở lại."

Thần sắc của Tư Mã Đạo Tử vẫn còn nghiêm trọng nhưng gật đầu: "Con làm tốt lắm, không hổ là con trai của ta."

Tư Mã Nguyên Hiến ít khi được phụ thân tán thưởng, vui mừng: "Hài nhi biết mình còn chưa đủ sức, sẽ cố

gắng học tập."

Tư Mã Đạo Tử cuối cùng cũng lộ nét vui vẻ, cười to: "Không phải dạy con cần phải có người ngoài giúp sao? Lúc trước ta mỗi miệng dạy dỗ, nói hết cả lời, mắng tới mắng lui không biết bao nhiêu lần, người cũng chỉ có gây chuyện phiền phức, rượu chè trai gái. Nhưng chỉ ở với đám Biên Hoang cường đồ Yến Phi có một đêm, lại tựa như thoát thai hoán cốt biến thành một người khác, ta có nên cảm tạ bọn hắc không đây?"

Tư Mã Nguyên Hiển ngượng ngịu nói: "Làm sao mà lời dạy của cha lại không có tác dụng được? Tác dụng lớn nhất của bọn Yến Phi là đã kích thích con, khiến con cảm thấy địch nhân lợi hại như vậy, nếu con vẫn không trưởng thành, sẽ có ngày lại bị bắt làm tù nhân của địch nhân."

Lại nói: "Lần này có Bắc Phủ Bình đứng bên chúng ta, sao mình không thừa thế đánh thẳng đến Kinh Châu, nhổ tận gốc rễ của Hoàn gia?"

Tư Mã Đạo Tử nói: "Con so với lúc trước đích thực đã biết dùng đầu óc, chỉ từ ngữ khí của ta mà biết được ta không có ý này. Nếu như tình thế cho phép, cha chịu bỏ qua cho Hoàn Huyền sao? Chỉ tiếc đó là hạ sách, thượng sách là hóa giải thế lực của Kinh Châu mà không tổn một giọt máu, lợi dụng mâu thuẫn giữa đám Hoàn Huyền, Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ, phân hóa bọn hắc. Đây là sách lược quản lý thiệt hại cao minh nhất, cần phải đợi Hoàn Huyền thấy không làm được gì mà lui, cha tự có chủ trương, con không cần phải lo lắng chuyện này. Hiện tại nhiệm vụ trọng yếu nhất của con là huấn luyện một cánh quân tinh nhuệ thế chỗ Bắc Phủ Bình."

Tư Mã Nguyên Hiển hỏi: "Cha có sợ Tôn Ân thừa cơ làm loạn không?"

Tư Mã Đạo Tử đáp: "Tôn Ân đương nhiên là một nhân tố nữa mà ta phải xem xét, trọng yếu hơn nữa là không để Bắc Phủ Bình vì Hoàn gia sụp đổ mà lớn mạnh lên, lại nữa Hoàn gia ở Kinh Châu đã thâm căn cố đế, chiếm hữu lợi thế thượng du, Lương Hồ bang không thể không liên thủ với Hoàn Huyền làm bệ tiến đánh Kinh Châu, chỉ có khiến Kiến Khang lâm vào hiểm cảnh. Bởi vậy ta nói chỉ là hạ sách."

Tư Mã Nguyên Hiển đỏ mặt, ngượng ngịu nói: "Hài nhi hiểu rồi !"

Tư Mã Đạo Tử lại trở về thần thái tâm sự trùng trùng, thờ dài một hơi.

Tư Mã Nguyên Hiển không nhịn được, lấy làm lạ hỏi: "Mọi chuyện đều như tính toán của cha, sao cha vẫn còn đầy tâm sự?"

Tư Mã Đạo Tử nhìn hắc đáp: "Ta vừa nhận được tin tức, một khối hỏa thạch từ trên trời rớt xuống, rơi vào ngay khu Bạch Vân Sơn của Biên Hoang tập, phá Ngọa Phật tự thành tro tàn, khoét một lỗ to đường kính khoảng nửa dặm."

Tư Mã Nguyên Hiển biến sắc nói: "Lại có chuyện dị thường như vậy sao?"

Tư Mã Đạo Tử thờ dài: "Trời giáng xuống tai họa dị thường, là điềm báo bất tường. Các đời quân chủ lúc trước, mỗi lần gặp phải điềm hung như vậy, phải hạ chiếu nhận tội, để an định nhân tâm. Chúng ta vốn cũng có thể làm vậy, nhưng vào lúc Hoàn Huyền tạo phản như bây giờ, làm như thế chỉ làm giảm đi uy tín của Tấn thất, con nói tâm tình ta hiện tại làm sao tốt cho được?"

Tư Mã Nguyên Hiển hiện xuất thần sắc thì ra là vậy.

Hắc bỗng hiện lên vẻ thần tình chần động, nói: "Mình có thể dùng chuyện này để khoan dung cho Hoàn Huyền không?"

Tư Mã Đạo Tử trầm ngâm giây lát, hốt nhiên vỗ ghế đứng dậy, nét trầm ngâm trên mặt biến mất hết, cười to: "Nhờ một câu nói của con cảnh tỉnh, khiến kẻ phân hóa của ta càng có thể danh chính ngôn thuận thi hành. Lúc Hoàn Huyền thoái lương nan, chính là lúc Đại Tấn ta hạ chiếu xá tội, nguy cơ tự giải, nhân tâm cũng sẽ an định trở lại."

Phản Công Đại Kế

Yến Phi lên tiếng phá vỡ không khí nặng nề đến nghẹt thở trong nghị đường: "Lúc ta nghe được cuộc đối thoại của Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm, tuy không được tường tận nhưng từ ngữ khí giọng điệu, đã không cảm thấy họ có ý thổi bình mà ngược lại hết sức lạc quan hưng phấn, có phần nào không còn kiên nhẫn và hy vọng chỉ trong một trận là đánh bại bọn ta."

Mọi người lại thấy có sinh cơ nên thần sắc tràn đầy hy vọng tựa như nhìn thấy ánh sáng.

Lưu Dụ nói: "Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm chỉ là người chấp hành mệnh lệnh. Diêu Trường và Mộ Dung Thùy mới là người quyết định sách lược tối hậu. Đặc biệt là Mộ Dung Thùy lần này sẽ không chấp nhận thất bại và càng không khinh địch. Với kinh nghiệm và trí tuệ của y, chắc chắn y đã nghĩ đến mọi chuyện có thể xảy ra và sẽ không đi vào vết xe đổ lúc trước."

Yến Phi ngậy người ra, bội phục đáp: "Ta hiểu rồi! Ta không nghĩ sâu xa như người. Mộ Dung Thùy khẳng định sẽ có sách lược cho những tình huống khác nhau và con trai hần buộc phải tuân theo. Nếu Mộ Dung Lâm thấy không thể ngạnh chiến với chủ lực của bọn ta và nhận ra tình thế bất diệu hẳn sẽ dùng đến sách lược tiêu thổ, không cần tác chiến cũng đủ khiến bọn ta thảm bại vĩnh viễn không có cơ hội trở mình."

Lưu Dụ cười: "Hiện tại mọi người đã hiểu rõ tình huống. Ta dám nói nếu hôm nay trấn giữ Biên Hoang Tập là Mộ Dung Thùy thì bọn ta chắc chắn là xong đời. May mắn đối địch lại là Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm hai tên tiểu tử nên bọn ta có thể dùng đủ loại thủ đoạn để mê hoặc hay dụ dỗ địch nhân, đoạt lại một Biên Hoang Tập nguyên vẹn."

Mọi người đều có vẻ nôn nóng chờ đợi chỉ thị của gã. Lưu Dụ phân tích thông suốt qua một lần, tiến thêm một bước trong việc khẳng định địa vị thống soái lâm thời tối cao của gã, khiến mọi người cảm thấy nếu không có gã lãnh đạo Hoang nhân thì cũng như có tứ chi, cường mãnh can đảm nhưng không có đầu óc để điều khiển hoạt động, tuy có khí lực nhưng lại không có cách gì vận dụng.

Thác Bạt Nghi lại càng cảm thấy mâu thuẫn hơn. Vào thời khắc khẩn trương khi tồn vong của Biên Hoang Tập treo trên đầu sợi tóc, gã có thể chấp hành mệnh lệnh ám sát của Thác Bạt Khuê không?

Lưu Dụ lại làm Yến Phi nghĩ đến tình cảnh tương tự của Thác Bạt Khuê. Mộ Dung Thùy không có cách gì phân thân nên phái trưởng tử Mộ Dung Bảo và thứ tử Mộ Dung Lâm chia ra đối phó với Thác Bạt Khuê và Hoang nhân. Mộ Dung Thùy tuy không thể phân thân tham dự chiến sự ở bất cứ trận tuyến nào nhưng lại là người định ra sách lược tối hảo. Hiện tại Lưu Dụ đã nhìn ra thủ đoạn của Mộ Dung Thùy, còn Thác Bạt Khuê thì sao? Nếu nói chàng không lo lắng chỉ là gạt người thôi.

Vào thời khắc này chàng không có chút gì cảm giác của người ngoài cuộc nữa. Từ đó có thể thấy sức thu hút trong sinh tử to lớn đến độ khiến cho tâm ý người ta tựa như bị dòng xoáy cực mạnh hút vào, không thể đứng bên ngoài thế giới trước mắt.

Lưu Dụ tràn đầy tự tin, giọng nói quả quyết vang lên trong nghị đường: "Chỉ cần bọn ta có thể tạo ra khí thế tổng tấn công Biên Hoang Tập thì địch nhân sẽ cho rằng bọn ta cậy uy thế chiến thắng mà hành động lỗ mãng. Đặc biệt đối với tâm lý của Mộ Dung Lâm, nếu hắn có thể lập đại công ở Biên Hoang tập và Mộ Dung Bảo lại thua đậm ở Thịnh Nhạc, nói không chừng hắn có thể đổi lấy được chỗ của Mộ Dung Bảo và trở thành người thừa kế của Mộ Dung Thùy. Bởi vậy hẳn chắc chắn sẽ rất mừng rỡ và dốc hết chủ lực ra chính diện công kích bọn ta, với hy vọng cá lớn nuốt cá bé để một trận đánh bại bọn ta."

Trác Cuồng Sinh tựa như ran cổ khô họng, khản tiếng hưng phấn nói: "Thiên cổ sự phản công Biên Hoang tập lần thứ hai này lại càng thêm tuyệt diệu. Con bà nó! Có điều địch nhân cho dù sĩ khí xuống thấp lại thiếu lương thực, nhưng binh lính chúng lên tới ba vạn còn bọn ta nhân số tuy nhiều nhưng có thể ra chiến trường tác chiến lại không tới một vạn. Nếu phải chính diện giao phong thì bọn ta tất sẽ thua thiệt."

Mộ Dung Chiến nói: "Người không nghe rõ ý kiến của Lưu gia sao? Bọn ta chỉ là hư trương thanh thế làm ra vẻ tổng tấn công nhưng thật ra không phải vậy."

Cơ Biệt nói: "Dù là muốn làm giả cũng cần phải có nhân thủ đầy đủ. Nói không chừng đối phương sẽ kéo thẳng đến Phượng Hoàng hồ, không lẽ bọn ta lại tứ tán đào vong lần nữa ư? Đám phụ lão, nữ ấu phải làm sao?"

Trình Thương Cổ ý lớn tuổi, hét lớn: "Mọi người không cần phải nhón nhón nháo nháo, hãy lắng nghe Lưu gia nói."

Trong nghị đường lập tức im phăng phắc.

Thác Bạt Nghi giờ tay nói: "Ta có lời muốn nói."

Yến Phi trong lòng nổi lên cảm giác lạ lùng. Chẳng hiểu rất rõ tài trí của Thác Bạt Nghi nhưng hẳn từ khi hội nghị khai mạc đến giờ vẫn có bộ dạng tràn đầy tâm sự và trầm mặc khác thường. Hẳn có tâm sự gì đây?

Mộ Dung Chiến lộ thần sắc chú ý. Trước khi Kỷ Thiên Thiên đến Biên Hoang tập thì Thác Bạt Nghi luôn luôn là kinh địch hàng đầu của hắn.

Lưu Dụ nhìn về hướng Thác Bạt Nghi, đụng phải ánh mắt của hắn thì trong lòng bỗng nổi lên cảm giác cổ quái nhưng là cảm giác gì lại không sao nói ra được, chỉ biết là không giống như trước đây. Đối phương tựa như muốn truyền tới gã một tin tức không sao nói ra miệng được.

Lưu Dụ nói: "Bọn ta là Hoang nhân. Hoang nhân có quy củ của Hoang nhân, bất luận là thành viên chính thức hay dự khán đều có thể tự do phát biểu ý kiến và cuối cùng đều do thành viên hội nghị giờ tay biểu quyết. Ta ở vị trí thống soái chỉ là phụ trách chấp hành quyết định của hội nghị."

Diêu Mãnh vỗ tay nói: "Nói đúng lắm!"

Thác Bạt Nghi gật đầu nói: "Ta hiểu rõ! Bất quá ta muốn gây chú ý của mọi người, bởi ta vì tiểu Phi nghe trộm được cuộc nói chuyện của Mộ Dung Lâm và Diêu Hưng mới nghĩ đến một khả năng nên sinh ra lo lắng, nên mới đột nhiên cắt ngang và muốn giải thích. Hy vọng sẽ không bị các vị gạt bỏ."

Mọi người đều bị y gây cho hứng thú và không ai có chút gì mất kiên nhẫn bởi vì mỗi một quyết định đều sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của toàn thể Hoang nhân. Thắng bại chỉ cách nhau một đường tơ nên không ai dám lơ là coi thường.

Cũng có thể thấy tin tình báo do Yến Phi trong vai trò thám tử siêu đẳng mang về có tác dụng quyết định toàn bộ sách lược phản công Biên Hoang tập như thế nào.

Trác Cuồng Sinh nói: "Thác Bạt đương gia xin cứ nói, bọn ta mọi người đều sẽ nghe tai lắng nghe cao kiến."

Thác Bạt Nghi nhìn về phía Yến Phi đang ngồi bên phải Lưu Dụ, nói: "Ta muốn tiểu Phi người tường thuật lại, không thiếu chữ nào, cuộc nói chuyện của địch nhân đã muốn chủ động công kích ra sao."

Yến Phi ít nhất đã đem cuộc nói chuyện giữa Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm ra tường thuật hết ba lần, nghe gã nói vậy thì im lặng hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, lát sau mới thông thả nói: "Câu chuyện đó bắt đầu như vậy, Mộ Dung Lâm khi nhận được tin bọn ta đại phá liên quân Kinh Châu, Lương Hồ, tuy hại hắn không ngủ được, nhưng lại có vẻ hưng phấn bởi hắn đã không phải ngồi đó mà đợi."

Thác Bạt Nghi nói: "Chuyện này chứng tỏ bọn chúng đang mất kiên nhẫn vì tình hình lương thực cung cấp đang hết sức khẩn trương, rất ảnh hưởng đến sĩ khí."

Hồng Tử Xuân phụ họa: "Có lý! Sự chờ đợi có thể gặm nhấm nhiệt tình và quyết tâm của người ta."

Yến Phi nói: "Sau đó Diêu Hưng nêu ra thắng lợi của ta đối với chúng là nửa tốt nửa xấu, lại cho rằng ta tuy thiện dùng âm mưu thủ đoạn nhưng thủy chung vẫn là một đám ô hợp tất sẽ bị thắng lợi làm mờ mắt, và sẽ cản đại mở cuộc tổng tấn công Biên Hoang tập. Lúc ấy hẳn sẽ có sách lược bất ngờ, một trận nhỏ tận gốc rễ bọn ta."

Thác Bạt Nghi nói: "Đây chính là điểm mấu chốt, sách lược bất ngờ hấn nói là gì?"

Mọi người trở nên chăm chú suy nghĩ.

Cao Ngạn gãi đầu hỏi: "Bất ngờ cái con mẹ gì đó không lý là hấn muốn đột kích căn cứ ở đây của bọn ta?"

Lưu Dụ biểu lộ phong độ phóng khoáng của chủ soái, nhẹ nhàng nói: "Cao tiểu tử nói đúng một nửa, ta nghĩ nên tiếp tục nghe phân tích sâu sắc của Thác Bạt đương gia."

Thác Bạt Nghi hướng Yến Phi nói: "Tiếp tục đoạn tới đi."

Hấn và Yến Phi quan hệ mật thiết nên khi nói chuyện không cần vòng vo và cũng không cần khách khí.

Yến Phi trầm tư giây lát, nói: "Mộ Dung Lâm đồng ý với cách nhìn của Diêu Hưng, cho rằng bọn ta có thể phá vỡ liên quân Lương Hồ và Kinh Châu là nhờ ở sự phản bội của Lưu Lao Chi chứ không phải vì có bản lĩnh. Bởi vậy chúng chỉ cần y theo kế hoạch đã định thì bọn ta sẽ vĩnh viễn không có cơ hội trở mình. Câu cuối cùng lại càng kỳ quái, nói rằng nếu chiến mã lọt vào tay bọn ta, bọn hấn có thể đoạt lại."

Thác Bạt Nghi nói: "Đây chính là chỗ mấu chốt. Đầu tiên là Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm đều coi thường bọn ta. Thứ nhì là việc bọn ta đánh bại liên quân Kinh - Hồ và tiến chiếm hồ Phượng Hoàng là tình huống nằm ngoài dự kiến của Mộ Dung Thủy và Diêu Trường. Tướng ở ngoài, quân lệnh có thể không tuân, vì vậy Diêu Hưng hiện tại muốn bằng vào tài trí của bọn hấn thay đổi sách lược đã định và muốn giải quyết bọn ta triệt để."

Trác Cuồng Sinh vỗ tay nói: "Nói đúng lắm! Qua phân tích của Lưu gia và Thác Bạt đương gia, bọn ta đã hiểu toàn bộ thế cuộc và phải dùng kế sách dụ địch để đối phó địch nhân, nếu không cho dù đại thắng thì lấy về cũng chỉ là tàn tích đồ nát."

Mộ Dung Chiến hướng về Lưu Dụ hỏi: "Lưu gia vì sao nói Cao thiếu gia chỉ nói đúng một nửa?"

Mọi người lúc này đã hiểu được thâm sâu cái đạo lý chiến lược tri kỷ tri bỉ. Sự phân tích của Thác Bạt Nghi lại càng làm bọn họ hiểu rõ tâm tình hai chủ soái của địch nhân.

Lưu Dụ vui mừng: "Địch nhân đã đoán là bọn ta sẽ lập tức huy binh phản công, nếu như ta giả vờ như vậy, đám Diêu Hưng đương nhiên sẽ nghĩ rằng mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của hấn và sẽ y kế thi hành sách lược mà bọn hấn cho rằng có thể nhổ tận gốc rễ chúng ta và sẽ không dùng tới sách lược tiêu thổ. Mục đích của ta là muốn bọn hấn khi phát giác tình thế bất diệu, chỉ có thể trong chọn lấy một trong hai cách, giữ mạng hay phá hủy Biên Hoang tập mà thôi."

Âm Kỳ hỏi: "Địch nhân thật ra đã nghĩ ra được đại kế gì vậy?"

Giang Văn Thanh thở dài nói: "Ta nghĩ ra rồi. Nhờ Lưu gia đề tỉnh. Huynh ấy đã chỉ ra lời của Cao thiếu gia chỉ đúng một nửa."

Cao Ngạn khoái chí nói: "Ta cũng khá quá ha! It nhất cũng nói đúng được một nửa. Ha ha!"

Trác Cuồng Sinh vỗ đùi nói: "Ta cũng nghĩ ra rồi. Đúng vậy! Nếu như địch nhân dốc hết quân ra đánh thì thật là hạ sách trong hạ sách bởi vì từ Biên Hoang tập đến đây xa đến gần trăm dặm, bọn ta có thể dễ dàng cắt đứt tuyến đường cung cấp của bọn hấn để bọn hấn ngáp ngáp đói cho đến chết. Như vậy sao lại là hành động của kẻ trí chứ."

Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt đồng thanh nói: "Ta cũng hiểu rồi!"

Phương Hồng Sinh nét mặt vẫn còn ngờ ngác: "Ta vẫn chưa hiểu!"

Lưu Dụ cười: "Ta lại cũng dùng chiêu đó. Tức là đứng vào lập trường của Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm và thử đặt mình vào chỗ bọn hấn. Nếu ta là bọn hấn, có được ưu thế về binh lực và thành lũy vững chắc của Biên Hoang tập, lại biết địch nhân chỉ có một căn cứ là Phượng Hoàng hồ. Vậy nếu địch nhân từ căn cứ hao công tổn sức kéo lại tấn công, ta phải làm sao đây?"

Yến Phi vui mừng trong lòng, Lưu Dụ đã khôi phục lại từ đả kích của Vương Đạm Chân, toàn tâm toàn ý vì tương lai của mình và Hoang nhân mà phấn đấu.

Cao minh nhất là gã hiểu rõ tác phong hành sự của Hoang nhân, trong mọi mặt đều thỏa mãn yêu cầu của Hoang nhân, lại không làm ra vẻ ta là thống soái tối cao và cho lời nói của gã là mệnh lệnh. Gã lại giải thích rõ ràng quá trình mưu lược và động cơ phía sau mọi hành động quân sự làm mọi người hiểu rõ nên khiến cho Hoang nhân trên dưới một lòng, tướng sĩ vâng mệnh.

Lưu Dụ đúng là không phải hạng bình phàm.

Trác Cuồng Sinh miễn cưỡng kèm chế tình cảm hưng phấn xuống, hỏi: "Vậy Lưu gia sẽ đối phó với bọn ta bằng cách nào?"

Tâm tình mọi người trở nên khẩn trương, lời của lão tuy có chút vui nhộn, lại không có người nào có tâm tình để cười.

Lưu Dụ nói: "Hết sức đơn giản. Ta sẽ dùng chủ lực nghênh chiến, cùng một lúc làm hai việc là tăng thêm quân lính cổ thủ và dùng kỳ binh đột kích, một đòn nhỏ bật gốc rễ của bọn ngươi. Đây gần như là chiến lược chỉ thắng không bại, không thể thua được. Đương nhiên đó chỉ là tình huống lúc bọn ngươi hấp tấp phản công mới có thể xảy ra được."

Quay qua Thác Bạt Nghi hỏi: "Thác Bạt đương gia còn có nhận định gì khác không?"

Thác Bạt Nghi đáp: "Hoàn toàn đồng ý."

Phí Nhị Phiết hiển nhiên vẫn chưa nắm vững ý tứ của Lưu Dụ, hỏi: "Lưu Soái có thể nói rõ hơn không?"

Lưu Dụ giải thích: "Trước tiên hãy nói về chủ lực nghênh chiến. Địch nhân sợ nhất là bọn ta tiến sát tới ngoài Biên Hoang tập để lập trại cổ thủ rồi sau đó dùng chiến lược tiểu đội đột kích để cắt đứt đường lương thực, đêm ngày quấy nhiễu làm cho chúng thiếu lương thực mà nhanh chóng tan rã. Bởi vậy nếu như bọn ta tiến tới Biên Hoang tập, bọn hấn sẽ dùng bộ đội chủ lực, lấy hai phần ba binh lực hai vạn người, ở ngoài tập nghênh đón ép bọn ta quyết chiến. Đó là chủ lực nghênh chiến, lại càng ép bọn ta không thể không đem hết binh lính đổ vào trận quyết chiến này."

Hồ Lô Phương nói: "Với chiến tích lúc trước của Diêu Hưng mà nói thì hấn chắc chắn sẽ đối phó với bọn ta như vậy. Hấn rất thiện dụng ngạnh chiến."

Lưu Dụ nói: "Thứ nhì nếu giữ tập cổ thủ là lập tức có thể đứng vào thế bất bại. Lúc thua trận, bọn hấn có thể rút về Biên Hoang tập và sau đó thực thi chính sách tiêu thổ. Nếu bọn ta cố gắng cản trở thì cũng chỉ ví như tìm chết vì bọn ta căn bản không đủ thực lực công kích địch nhân lúc ấy dùng Dạ Oa Tử làm trận địa. Bọn ta chỉ có thể ngồi nhìn địch nhân thoả ý phá phách và nghênh ngang bỏ đi."

Bàng Nghĩa run sợ nói: "Đúng là tuyệt chiêu."

Tịch Kính nói: "Bọn ta căn bản không có tư cách cùng đối phương ngạnh chiến. Chỉ một cửa ải là chủ lực của đối phương nghênh chiến, bọn ta đã qua không nổi."

Lưu Dụ nói: "Bởi vậy trận này là đấu trí không phải đấu lực. Cuối cùng là kỳ binh đột kích, đối phương nhân lúc bọn ta dốc hết quân lực ra sẽ dùng kỳ binh vòng ra phía sau bọn ta, đột kích Phượng Hoàng hồ và tiêu diệt căn cứ hậu viện duy nhất, cắt đứt đường cung ứng của bọn ta, giết hết lão phụ, nữ ấu còn lưu lại đó. Nếu đó không phải là nhỏ tận gốc rễ thì gọi là gì?"

Cao Ngạn nói: "Ta có thể bảo đảm cánh binh đó sẽ không thành kỳ binh. Chúng tuyệt đối không thể qua được tai mắt của bọn ta."

Lưu Dụ nói: "Bọn ta đã đoán được địch nhân có thủ đoạn này nên kỳ binh đương nhiên không còn là kỳ binh. Nhưng đừng quên rằng địch nhân còn có người thành thuộc Biên Hoang, chúng có thể kiểm được lộ tuyến hành quân cực kỳ bí mật và nhân lúc bọn ta đang đại tiến về phía bắc, nói không chừng có thể gạt được bọn

ta. Đội binh này cần tinh nhuệ chứ không cần nhiều, khoảng hai ngàn người là đã dư rồi. Ta có thể khẳng định là do Tông Chánh Lương cầm đầu, bởi vì hắn là đại tướng quen thuộc Biên Hoang nhất của địch nhân, lại tinh thông thuật ẩn núp tàng hình của thích khách. Bọn ta không thể coi thường được và lại càng không thể để đối phương phát hiện chúng đã tiết lộ hành tung."

Trác Cuồng Sinh nói: "Hiện tại mọi việc đã rõ ràng, bọn ta nên dùng cách nào đối phó địch nhân?"

Cơ Biệt cười nói: "Đương nhiên là 'ngươi có cả ngàn diệu kế, còn ta chỉ có một cách'. Ha ha!"

Lưu Dụ nói: "Nói đúng lắm! Mục tiêu của bọn ta chỉ có một, đó là nhân lúc chủ lực địch nhân rời tập sẽ dùng phương pháp sét đánh không kịp bưng tai, chiếm lấy Biên Hoang tập để cắt đứt đường rút về của quân chủ lực của đối phương, như vậy đã có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống lại rồi."

Mộ Dung Chiến hét to: "Cao minh! Lại cũng là biện pháp duy nhất."

Trình Thương Cổ nhíu mày nói: "Nhưng chỉ cần địch nhân lưu lại vài ngàn người tử thủ Dạ Oa Tử thì lúc bọn ta tuy toàn lực công tập, chỉ sợ trong lúc vẫn còn đang kịch chiến, bộ đội chủ lực của địch nhân lại đâm ngược về sau lưng bọn ta."

Lưu Dụ đã nghĩ thấu đáo nên nói: "Nếu lấy quân dự bị đối phó với chủ lực thì đương nhiên bọn ta thua kém, nhưng nếu bọn ta dùng chủ lực đối phó chủ lực để kéo dài chiến cuộc, địch nhân có thể nói đi là đi sao?"

Lần này luôn cả Trác Bạt Nghi cũng lộ vẻ không hiểu.

Yến Phi trong lòng chấn động, vỗ đùi nói: "Tuyệt !"

Lưu Dụ vui vẻ nói: "Người hiểu ta chỉ có Yến Phi."

Yến Phi than: "Ngươi mới là lợi hại. Tối hôm trước ta ở Dạ Oa Tử nhìn thấy Cổ Chung Lâu mới nghĩ ra kế đó, người lại không cần nhìn thấy vẫn có thể liên tưởng ra. Tiểu đệ phục rồi !"

Trác Cuồng Sinh song mục sáng lên nói: "Cổ Chung Lâu !"

Cao Ngạn bắt đầu la hét âm ỹ: "Đúng rồi! Chỉ cần chiếm được Cổ Chung Lâu, trên đỉnh kéo lên Phi Điều kỳ của Thiên Thiên thì không những có thể tạo ra vẻ như đã chiếm được Biên Hoang tập, lại còn có thể phá hủy trung tâm chỉ huy của địch nhân. Địch nhân không rối loạn mới là lạ."

Hồng Tử Xuân hưng phấn nói: "Muốn đánh chiếm Chung Lâu và sau đó lại giữ được nó thì căn bản không cần nhiều người mà chỉ cần tất cả là cao thủ. Nếu so về võ công, ai có thể bằng được với tiểu Phi của bọn ta?"

Cơ Biệt hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt, giơ tay nói: "Đội quân cao thủ do Biên Hoang đệ nhất cao thủ của bọn ta dẫn đầu, lại có thể đi trước một bước tiềm nhập Biên Hoang tập ở những chỗ bí mật xung quanh Dạ Oa Tử đợi lúc thời cơ đến đột nhiên phát động, con bà nó, giết cho nó trở tay không kịp luôn."

Diêu Mạnh la to: "Bọn ta thắng rồi!"

Trác Cuồng Sinh la ó liên hồi nói: "Xem kìa ! Chủ soái của Hoang nhân bọn ta khi nổi điên lên còn điên hơn bất cứ ai khác, khi khôn ngoan lên luôn cả bọn ta cũng phải sợ."

Cao Ngạn không hiểu hỏi: "Ngươi mới là điên, sao lại có chuyện Lưu gia nổi điên?"

Giang Văn Thanh cười nói: "Huynh ấy chịu dùng đủ mọi cách giúp người theo đuổi Tiểu Bạch Nhạn, không phải vì giúp người mà phát điên thì là gì?"

Cả nghị đường ồ lên cười rầm rầm. Cao Ngạn lập tức đỏ cả hai tai lên.

Trác Cuồng Sinh hét lớn: "Hiện tại mọi chuyện đã rõ ràng. Còn lại là việc điều phái nhân thủ cùng thời gian xuất phát và phân bố chi tiết và mọi người đều đồng tâm hiệp lực, nghe rõ chỉ thị của Lưu gia chưa?"

Mọi người ào ào hưởng ứng, khí thế dâng lên đến cực điểm.

Lưu Dự trong lòng hết sức cảm khái, Biên Hoang tập đối với gã tuy chỉ là điểm khởi đầu trên con đường đầy gian nan, nhưng lại chỉ cho phép thành công chứ không được thất bại. Gã chưa từng dụng tâm để lập ra kế hoạch như thế này mà hiện tại lại phải gánh vác nhiệm vụ to lớn phi thường. Nhưng gã đã không có chọn lựa nào khác, bởi vì gã không còn con đường nào khác để đi.

Gã bỏ hết tâm thần giúp Hoang nhân tác chiến không phải chỉ vì bản thân mình mà còn vì Yến Phi. Không lấy lại được Biên Hoang tập thì Yến Phi sẽ vĩnh viễn mất Kỳ Thiên Thiên. Gã đã chịu qua đau khổ sâu sắc vì mất đi Vương Đạm Chân thì làm sao có thể để bằng hữu thân thiết nhất của gã phải chịu tai vạ như vậy được.

Hồi 72

Tuyệt Hạ Sinh Cơ

Tiểu thư đang xem cái gì đó? Trông giống như là mắt hồn vậy."

Kỳ Thiên Thiên liếc Tiểu Thi một cái rồi lại nhìn về chỗ những đóa hoa nhỏ trên mặt tuyết, vui vẻ nói: "Em có thấy đóa hoa nhỏ này không? Tạo hóa kỳ diệu làm sao! Hạt giống nằm sâu trong lòng đất dưới băng tuyết suốt cả mùa đông ngiệt ngã nhưng khi tuyết vừa mới tan là nó lập tức trồi lên khỏi mặt đất, nở đầy những đóa hoa mỹ lệ. Tựa như muốn chứng minh với thế giới bản lĩnh siêu phàm nắm vững thời cơ tận hưởng sinh mệnh của nó. Những bông hoa này thật tuyệt diệu làm sao! kiên cường làm sao!"

Tiểu Thi cảm thấy đau xót trong lòng. Tiểu thư ưa thích sinh hoạt tự do tự tại không chịu quản thúc nhưng tạo hóa lại trêu người để nàng rơi vào tình cảnh mất đi tự do và bị quản thúc nghiêm ngặt thật khiến người ta đau lòng.

Trong nhất thời, Tiểu Thi không biết trả lời làm sao.

Kỳ Thiên Thiên tựa như không biết nỗi bi thương của Tiểu Thi. Nàng vẫn chăm chú nhìn những bông hoa cúc mọc ngoài cửa doanh trướng, nói: "Trải qua thể nghiệm riêng của bản thân, ta có thể đồng cảm cùng niềm vui của bông hoa đang từ dưới bùn đất tối đen trồi mình ra khỏi mặt đất nhìn thấy thế giới tân kỳ. Loại cảm giác mọi thứ đều hoàn toàn mới mẻ đến rung động lòng người. Thi Thi! Tin ta đi! Ta tuyệt đối không gạt em đâu. Chúng ta chính là hạt giống đang bị chôn dưới băng tuyết, cho dù về ngoài dường như không có chút khả năng nào nhưng cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta sẽ từ nơi băng tuyết nhú mầm trỗi dậy, trở về thế giới mỹ lệ bao la trên mặt đất này."

Tiểu Thi sụt sùi nói: "Tiểu thư!"

Kỳ Thiên Thiên mắng yêu: "Lại khóc nữa! Em không tin lời ta sao?"

Doanh trướng bọn họ đang ở được che bằng vải bố, ngăn cách với các quân doanh khác thành một thế giới riêng. Ngoài doanh trướng của bọn họ ra còn có thêm ba doanh trướng khác của Phong Nương và bốn thanh nữ chiến sĩ người Mộ Dung tiên ti hầu cận bọn họ. Những người này ai cũng thân thủ bất phàm đủ sức để bảo vệ bọn họ và càng đủ thực lực để trông chừng bọn họ, lại còn thêm Phong Nương. Nếu bọn họ nghĩ đến việc đào tẩu thì chỉ cửa ải này thôi đã không cách gì xông qua được huống chi còn có hàng ngàn thân binh tinh nhuệ của Mộ Dung Thùy vây xung quanh.

Hoàng trướng của Mộ Dung Thùy ở ngay bên cạnh.

Phong Nương tới sau lưng hai người, nhẹ nhàng nói: "Tối nay còn phải sớm lên đường, tiểu thư và tiểu Thi cô nương sao không vào trướng nghỉ ngơi một lát?"

Kỳ Thiên Thiên vỗ nhẹ lên vai Tiểu Thi, nói nàng đi nghỉ. Sau khi đợi nàng vào trướng, mới hỏi Phong Nương: "Chúng ta phải đi đâu?"

Phong Nương toan trả lời nàng thì nghe thấy tiếng chào của chiến sĩ ở lại giữ cửa ra vào, vội nói: "Hoàng

thượng đến rồi! Tiểu thư có vấn đề gì, có thể trực tiếp hỏi người."

Lưu Dụ đi về hướng căn lều nơi Yến Phi đang nghỉ ngơi. Gã đã bận rộn suốt gần hai canh giờ, mãi đến khi mặt trời xuống núi mới phân phối xong công tác.

Chỗ hoàn mỹ nhất trong toàn bộ kế hoạch của gã là không sợ Hoang nhân có gian tế của địch nhân trà trộn vào.

Đội ngũ Hoang nhân Hồ - Hán lẫn lộn, xấu có tốt có, rất dễ bị gian tế địch nhân trà trộn vào, không thể phòng ngừa được cũng không biết bắt đầu phòng ngừa từ đâu. Nhất là địch nhân lần này là Diêu Hưng nên càng khó đoán là không biết trong đó có chiến sĩ Khương tộc nào vẫn còn trung thành với hắn và sẽ đem tin tức ngầm chuyển về bên địch.

Lần này gã thật sự tận dụng toàn quân để phản công Biên Hoang Tập, chỉ có phụ nữ, trẻ em và thợ thủ công lưu lại hậu phương. Chỉ cần nội gian cứ theo tình huống thật sự báo lên Diêu Hưng, hắn khẳng định sẽ trúng kế.

Lưu Dụ nhắc màn lên chui vào. Yến Phi đã ngồi dậy với thần thái sáng sủa.

Lưu Dụ ngồi xuống cạnh chàng: "Bọn ta mười ngày sau sẽ xuất phát. Hy vọng lão Đồ có thể y hẹn về tới để tham dự trường náo nhiệt này."

Yến Phi gật đầu biểu hiện hiểu rồi.

Lưu Dụ hỏi: "Ngủ được không?"

Yến Phi hỏi lại: "Ta ngủ hết bao lâu?"

Lưu Dụ đáp: "Nếu sau khi vào trường người ngủ được ngay thì đã được hai canh giờ rồi."

Gã lại cười hỏi tiếp: "Người đã bao nhiêu ngày rồi chưa chớp mắt?"

Yến Phi đuổi người ra: "Không nhớ nữa!"

Lưu Dụ nói: "Đến bây giờ ta mới có cơ hội để hỏi người, tình cảnh trận chiến với Tôn Ân thật ra là như thế nào, và người đã móc nối với Hách Liên Bột Bột ra sao?"

Yến Phi đáp: "Hách Liên Bột Bột có chuyện bị ta nắm được nên bắt buộc phải hợp tác với ta, nhưng ta từng đáp ứng với hắn nên không thể công bố chuyện của hắn được. Còn về trận chiến với Tôn Ân, thì tình tiết lại càng ly kỳ khó mà kể hết được nhưng có thể nói cho người biết là ta gặp phải ni Huệ Huy. Thị và Tôn Ân vốn hiềm khích thâm sâu nên khi bắt đầu động thủ không những đã hủy đi tam bội, bọn ta lại toàn bộ bị thương. Tôn Ân bị thương bỏ đi còn ni Huệ Huy bị trọng thương mà chết."

Lưu Dụ biến sắc: "Sao lại liên quan đến tam bội? Hay là tam bội do Tống Bi Phong giữ lại rơi vào tay ni Huệ Huy?"

Yến Phi ngẫm thờ dài, mình thật ra có nên nói sự thật ra không? Chỉ sợ nói ra sự thật chẳng những không giúp được gì cho Lưu Dụ mà lại còn hại hắn nữa.

Cuối cùng chàng đành phải nói: "Không cần phải lo, Tống lão ca không có chuyện gì, lại được An Ngọc Tình trợ giúp mới biết dùng lọ bạc chứa tam bội để cắt đứt liên lạc của tam bội. Đến khi ta cảm ứng được tam bội liền bỏ Tôn Ân đến giúp Tống lão ca thì gặp ni Huệ Huy."

Lưu Dụ vẫn còn mù mờ hỏi: "Còn thủ hạ của ni Huệ Huy? thị không tính sổ với người sao? À! Ta hiểu rồi! bọn người nhất định vì tam bội mà hỗn chiến phải không?"

Yến Phi không muốn tiếp tục chuyện này nữa, nên hàm hồ đáp: "Đại khái là như vậy. A! Tống lão ca và An Ngọc Tình thật ra đã đi đâu rồi?"

Lưu Dụ không chút nghi ngờ: "Tổng Bi Phong là lão giang hồ, cho dù gặp phải người cỡ Tôn Ân hoặc ni Huệ Huy, vẫn có thể liều mạng, chắc là không gặp chuyện gì đâu."

Yến Phi đột nhiên nhớ tới thần thái tràn đầy tâm sự của Thác Bạt Nghi, lúc đang nghĩ không biết có nên đi kiếm hần nói chuyện không thì lại gặp Cao Ngạn hưng phấn chui vào, ngồi xuống nói: "Đã nói chuyện đó với Lưu gia của bọn ta rồi hả?"

Lúc nói hướng về Yến Phi với ánh mắt đầy ẩn ý.

Yến Phi lơ đãng hỏi: "Nói cái gì?"

Cao Ngạn thất thanh cao giọng: "Nói cái gì? người còn dám nói vậy sao? Lại còn nói mọi người là huynh đệ cái con mẹ gì, bằng hữu con bà nó, chuyện người đề nghị rồi để yên vậy sao? Mới đây người không đưa ra ở hội nghị, ta đã không tranh cãi với người, bây giờ còn dám giả điên, người đối đãi với Cao Ngạn ta như vậy đó hả?"

Lưu Dụ chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhíu mày: "Cao tiểu tử người điên rồi à?"

Yến Phi trở về với hiện thực trong trường, cười khở: "Tiểu tử người có biết là ta vừa tỉnh dậy chưa tới một phần tư canh giờ không? Lấy đâu ra thời gian để nghĩ tới canh bệnh ái tình tuyệt chủng của người."

Lưu Dụ nhăn nhó: "Lại là Tiểu Bạch Nhạn. Không phải ta đã giúp người có cơ hội rồi sao? Người để Tiểu Bạch Nhạn trốn đi thì chỉ có thể tự trách mình không có bản lĩnh, sao lại trách Yến Phi?"

Cao Ngạn gân cổ lên cãi: "Giúp người thì phải giúp cho tận, tiền Phật thì phải tiền tới Tây phương. Tình yêu của ta với Tiểu Bạch Nhạn đã xây được nền tảng vững chắc không gì sánh nổi, chỉ cần một cơ hội khác để khai hoa kết quả. Vô luận thế nào lão Lưu người nhất định cũng phải giúp ta chuyện này."

Yến Phi nói: "Mọi chuyện đợi quang phục Biên Hoang tập xong rồi hần nói."

Cao Ngạn giận dữ nói: "Ta có bao giờ nói là không đợi thu phục xong Biên Hoang tập mới hành sự đâu? Ta hiểu rất rõ bọn ta phải có vốn liếng để mặc cả với Nhiếp Thiên Hoàn. Nhưng người ít nhất cũng phải bàn bạc qua trước với Lưu gia thì ta mới có thể tiếp tục làm người sống vui vui vẻ vẻ để kiên nhẫn chờ đợi thời cơ."

Lưu Dụ lấy làm lạ hỏi: "Sao lại liên quan đến Nhiếp Thiên Hoàn, người muốn dùng Biên Hoang Tập làm sính lễ cầu hôn với hần sao?"

Cao Ngạn lúc này nào dám đắc tội với Lưu Dụ, cười trừ: "Đương nhiên là không phải kiểu này rồi. Tiểu Phi có một đề nghị tuyệt hảo là để ta đại biểu Biên Hoang tập đi sứ đến Lương Hồ bàn chuyện làm ăn với lão Nhiếp, định lập hiệp nghị không xâm phạm hai bên. Đương nhiên là còn có lý do khác nữa, người cũng biết rõ là ta sẽ làm gì khi đến đó mà."

Lưu Dụ không nhịn được cười: "Đương nhiên là biết rõ người làm gì có ý tốt. Người ngầm tính chuyện tà đạo mà âm mưu chính là đồ đệ tiểu tinh linh của lão Nhiếp. A, tiểu tử người thiệt không biết gì cả. Cho dù ta chịu đáp ứng người, đại tiểu thư và lão Đồ chịu cho người quay sang lão Nhiếp kết thân sao?"

Cao Ngạn lập tức đứng dậy, đẩy mạnh Yến Phi một cái: "Ý kiến là do người nghĩ ra, mau giúp ta thuyết phục hần đi."

Yến Phi hết cách nên đành nói: "Cái thằng tiểu tử này mè nheo đến độ ta hết muốn sống luôn. Lão ca người có biện pháp nào tốt hơn không?"

Lưu Dụ cười khở, một lúc lâu sau mới gật đầu nhìn Cao Ngạn đáp: "Được rồi! Sau khi thu phục xong Biên Hoang tập, ta sẽ có chuyện để giao cho người."

Cao Ngạn hét to một tiếng, búng người lên lộn một vòng chui ra khỏi trường.

Đố Khanh Nhất Vấn

Mộ Dung Thùy và Kỷ Thiên Thiên cùng cưỡi ngựa lên đỉnh đồi, ngắm cảnh hoàng hôn mỹ lệ xa xa phía Tây nơi biên thù, những khoảng sáng tối xen kẽ nhau trên bình nguyên. Tuyết tan khi xuân về thật là cảnh đẹp kỳ lạ.

Đằng xa phía trước khoảng tám chín dặm là một thành trì. Kỷ Thiên Thiên đã thấy đại quân của Mộ Dung Thùy đi đến đâu thì bóng đen của chiến tranh và chết chóc bao trùm cả khu vực đó.

Thành trì gồ lên bóng núi chập chùng trong ánh chiều tà, trên băng tuyết còn lại của buổi đầu xuân vẫn còn một mảng tuyết trắng, yên bình và hiền hòa, hồn nhiên không biết đến những biến hóa của thế nhân.

Kỷ Thiên Thiên âm thầm thở nhẹ. Đến lúc này nàng có thể khẳng định mục tiêu của Mộ Dung Thùy không phải là bằng hữu của Yến Phi là Thác Bạt Khuê. Từ khi rời khỏi Huỳnh Dương tiến về hướng bắc, nàng thường lo lắng về chuyện này.

Đám thân vệ ở lại canh gác dưới chân đồi và Mộ Dung Thùy thần thái ung dung nhàn hạ, chỉ roi ngựa hướng về phía tòa thành nói: "Tòa thành đó tên gọi Nghiệp Thành, nằm phía Tây kinh đô Trường Tử nước Ngụy Yên của phân tặc Mộ Dung Vĩnh, là thành trì cực kỳ quan trọng."

Kỷ Thiên Thiên nói: "Rặng núi lớn phía sau Nghiệp Thành có phải là Thái Hành Sơn không nhỉ?"

Mộ Dung Thùy ngạc nhiên đáp: "Đúng là Thái Hành Sơn, rặng núi này kéo dài hàng trăm dặm tới tận Thẩm Thủy phía Bắc, không ngờ Thiên Thiên lại hiểu biết rõ ràng về địa lý phương bắc như vậy."

Kỷ Thiên Thiên nói: "Hoàng thượng định công hạ thành trì này?"

Mộ Dung Thùy cười nhẹ nói: "Luận về binh lực hai bên lúc này, ta vẫn chưa bằng được Mộ Dung Vĩnh. Quân Ngụy Yên có mười hai vạn, quân Đại Yên của ta chỉ có sáu vạn. Nếu chính diện giao phong, Mộ Dung Thùy ta không sợ chúng đông người, nhưng chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề, gây bất lợi cho hồng đồ đại kế về sau, bậc trí giả sẽ không làm điều này."

Kỷ Thiên Thiên cảm thấy mưu trí của Mộ Dung Thùy thật khó lường, huy động đại quân ngày nấp đêm đi đến tận đây nhưng lại không có ý công thành, đó là thứ binh pháp gì?

Mộ Dung Thùy điềm đạm nói: "Phía nam Thái Hành Sơn có một quan đạo nổi tiếng là đại lộ Thái Hành, có thể dùng để quân đi rất nhanh. Nếu công hãm Nghiệp Thành, có thể dùng đường này tiến quân về Trường Tử, dù cho hành quân chậm chạp thì cũng chỉ ba ngày là đến. Nếu Thiên Thiên là Mộ Dung Vĩnh, khi thấy ta tập kết quân tại phía Tây Nam Nghiệp Thành, nàng sẽ ứng phó thế nào?"

Kỷ Thiên Thiên trong lòng tự hiểu nếu mình tỏ ra quá xuất sắc, Mộ Dung Thùy có thể sinh dạ cảnh giác, nhưng nếu biểu hiện tầm thường thì Mộ Dung Thùy sẽ không hứng thú để thảo luận về chiến lược. Nàng cần phải ứng xử thế nào mới hay đây!

Kỷ Thiên Thiên khẽ cau đôi mày xinh đẹp: "Nếu ta là Mộ Dung Vĩnh, đương nhiên sẽ phái viện binh đến. Chỉ cần giữ vững Nghiệp Thành thì Hoàng thượng muốn tiến cũng khó. Bất quá Hoàng thượng đặc biệt nói rằng muốn tập kết quân đội tại phía Tây Nam Nghiệp Thành, bên trong chắc có huyền cơ, Thiên Thiên nghĩ không ra!".

Mộ Dung Thùy hân hoan nói "Thiên Thiên quả nhiên thông minh sáng suốt, chẳng thế mới là thống lĩnh của Hoang nhân. Để ta giải thích cho nàng nghe sách lược để bình định Ngụy Yên, nàng có thể nhìn ra đầu mối và minh bạch dụng ý của ta."

Thiên Thiên chợt cảm thấy có điểm ân hận, Mộ Dung Thùy tiết lộ càng nhiều về mưu lược, nàng lại càng hiểu rõ hơn về thủ đoạn quân sự của hắn, tương lai sau này dễ lợi dụng phương diện hiểu biết này để đối phó hắn. Thật ra thì lòng nàng không muốn như vậy, nhưng vì Tiểu Thi, vì Yến lang và vì cả bản thân mình nữa nên mới phải nén lòng phấn đấu cho đến thời điểm phá tù ngục mà thoát ra.

Mộ Dung Thùy thần nhiên giải thích: "Từ khi Đại Tàn giải thể, phương bắc rơi vào tình cảnh vô chủ chi cực, các thành trấn rơi vào tay tướng lĩnh hoặc thổ hào địa phương. Bất cứ ai muốn giành lấy thiên hạ đều phải thi hành những kế sách vừa mềm vừa cứng, lần lượt chiếm đất đoạt thành, biến thành một trò chơi phơi bày hết tính cách tham lam, cường đoạt của người khác. Mặc dù ngoài khả năng nhưng vẫn muốn khuếch trương một cách mù quáng. Đó là tình huống trước mắt ở phương bắc."

Kỷ Thiên Thiên trong lòng thầm run sợ. Có hiểu đúng được tính cách con người y mới nói như thế. Mộ Dung Thùy tự thuật tình huống không chỉ có thể ứng dụng trong khuếch trương quân sự mà các thương gia rất thường phạm vào sai lầm này. Thường khi thuận lợi thì phát triển một cách mù quáng, vượt quá khả năng của mình để đến khi gặp bất trắc thì bó tay chịu thua.

Phù Kiên cũng mắc sai lầm như thế, nội bộ chưa yên ổn lại bị Tạ Huyền đánh bại tại bờ tây sông Phì Thủy, đất nước lập tức tứ phân ngũ liệt, không cách gì cứu vãn tình thế.

Mộ Dung Thùy cười nhẹ nói tiếp: "Nói thẳng ra Thác Bạt Khuê đã giúp ta một việc lớn. Ta đang buồn vì không biết cách nào dụ được Mộ Dung Vĩnh ra khỏi Quan Trung, hấn lại đi chiếm lấy Bình Thành và Nhận Môn. Ta lại vờ như mang toàn lực ra thảo phạt Thác Bạt Khuê, đem toàn bộ quân đội của Lạc Dương và Huỳnh Dương điều ra ngoài quan ngoại. Mộ Dung Vĩnh cho là thời cơ không thể bỏ qua, lập tức xuất binh chiếm lấy Trường Tử, lại mở rộng chiếm đóng ra các thành trì bốn phía xung quanh. Chỉ trong một tháng y đã công hạ đến mười sáu thành trì, kéo dài suốt từ phía bắc tới Thái Nguyên, liền với Nghiệp Thành, phía Tây tới Tây Hà, Hà Đông là đất đai của Ngụy Yên. Thái Nguyên vốn thích hợp hơn để làm thủ đô, nhưng vì Mộ Dung Vĩnh phải luôn luôn đối phó với quân Đại Yên của ta nên lại chọn Trường Tử, chỉ cách mấy chục dặm về hướng bắc của Lạc Dương làm thủ đô, thành trì này nói về khả năng phòng thủ thì kém xa Thái Nguyên."

Kỷ Thiên Thiên nói: "Điều Trường chẳng phải là đại địch lớn hơn của Bệ hạ hay sao? Hoàng thượng làm vậy, khiến Điều Trường chiếm được Trường Tử dễ dàng, người không sợ Khương nhân lớn mạnh ư?"

Mộ Dung Thùy gật đầu nói: "Thiên Thiên có cách nhìn nhận rất thực tế, nhưng nàng không hiểu rõ tình hình của tộc ta. Trong một tộc không thể nào có hai thủ lĩnh, đó là nội bộ của Mộ Dung Tiên Ti tộc chúng ta. Trước sửa bên trong sau đuổi giặc ngoài, chỉ cần thu thập được Mộ Dung Vĩnh thì toàn thể Mộ Dung Tiên Ti tộc đều sẽ hướng về ta, khiến ta thanh uy đại thịnh, lúc đó thiên hạ này còn ai có khả năng chống lại ta?"

Kỷ Thiên Thiên trong lòng thầm kêu khổ, Mộ Dung Thùy xem ra đã có kế hoạch chu đáo, nắm chắc phần thắng, hấn càng mạnh, tình cảnh của Thác Bạt Khuê và Yên lang lại càng nguy hiểm, chuyện này phải làm sao?

Mộ Dung Thùy nhìn về phía chân trời phía tây lúc này bóng đêm đã thay thế cho hoàng hôn, nói: "Tình huống tứ phân ngũ liệt của Quan Trung lúc này còn hơn cả ngoài quan ngoại. Hướng hồ con rết trăm chân, khi chết vẫn không nằm yên, Điều Trường muốn thanh trừ thế lực của Đại Tàn còn phải khổ chiến lâu dài, khi ấy chỉ cần ta lấy hết đất đai ở quan ngoại, Điều Trường bằng vào cách gì đối địch với ta?"

Kỷ Thiên Thiên nói: "Ta hiểu rồi, Hoàng thượng dồn quân tới đây chủ yếu là dụ cho Mộ Dung Vĩnh xuất quân cứu viện, giải cứu nguy cấp cho Nghiệp Thành."

Mộ Dung Thùy nói: "Thiên Thiên mới chỉ hiểu một nửa thôi."

Kỷ Thiên Thiên thắc mắc: "Chẳng lẽ Hoàng thượng còn có kỳ mưu dị sách gì nữa?"

Mộ Dung Thùy đáp: "Thiên Thiên không biết rằng Mộ Dung Vĩnh rất úy kỵ ta. Tuy quân số có hơn ta nhiều lần y cũng không dám cùng ta chính diện giao phong trên chiến trường. Chỉ đến khi ta công chiếm Nghiệp Thành, hấn mới thông qua đại lộ Thái Hành cùng với quân trong Nghiệp Thành nội ngoại giáp công ta. Về mặt này, hấn quả là có sách lược tốt."

Kỷ Thiên Thiên bừng tỉnh nói: "Vì vậy mà Hoàng thượng không chuẩn bị công đánh Nghiệp Thành?"

Mộ Dung Thùy cười nhẹ: "Ở phía đông nam Trường Tử có hai thành lũy trấn thủ hai bên, cùng phối hợp phòng thủ. Sau khi Mộ Dung Vĩnh đoạt được Trường Tử, lại tăng cường thêm sức phòng thủ cho hai thành lũy này, chiến lược này không có chỗ hở để phá. Phía đông là Thích Quan ngăn lối ra của đại đạo Thái Hành

Sơn, còn mặt phía nam là Đài Bích, nếu muốn từ Lạc Dương đi lên phía bắc thì cũng phải qua quan ải này."

Kỷ Thiên Thiên đồng ý: "Xem ra thì Mộ Dung Vĩnh cũng không phải tầm thường, trách gì đích thân Hoàng thượng phải đối phó với hắn."

Mộ Dung Thùy thở dài một tiếng nói: "Thiên Thiên không biết rằng ta thật hy vọng có thể thân suất đại quân, lật đổ Thịnh Nhạc, chém chết tên nhãi Thác Bạt Khuê ăn cháo đá bát kia trên mình ngựa."

Kỷ Thiên Thiên trong lòng tự nhủ may mà có Mộ Dung Vĩnh khiến hắn lo lắng tại đây.

Mộ Dung Thùy hỏi: "Thiên Thiên đã hiểu cách ta đối phó Mộ Dung Vĩnh tại đây chưa?"

Kỷ Thiên Thiên ra vẻ khổ sở, thành thật nhẹ giọng đáp: "Hoàng thượng có thần cơ diệu toán gì, làm sao Thiên Thiên có thể biết được chứ?"

Mộ Dung Thùy hân hoan đáp: "Thiên Thiên không thấy hứng thú hay sao? Ta cho nàng ba ngày để phân tích. Tuy nhiên có thưởng và cũng có phạt, nếu như Thiên Thiên đoán không ra thì nàng phải hiến cho ta nụ hôn. Ngược lại, nếu đoán đúng, trăm sẽ dẫn nàng đi du sơn ngoạn thủy các danh thắng của Thái Hành sơn, Thiên Thiên có thể thưởng thức suối nước nóng lừng danh trong núi."

Kỷ Thiên Thiên cúi đầu, không trả lời.

Mộ Dung Thùy cười khở: "Thiên Thiên cảm thấy không công bằng ư?"

Kỷ Thiên Thiên bắt chột ngắc đầu, ánh mắt tỏ ra không có gì sợ sệt, nói như không có chuyện gì: "Công bằng cũng tốt, không công bằng cũng tốt! Không phải là chuyện Thiên Thiên cân nhắc lúc này, Hoàng thượng có thể cho ta mượn một tấm bản đồ Trường Tử, Đài Bích, Thích Quan và Nghiệp Thành, ba ngày sau ta sẽ có câu trả lời."

Mộ Dung Thùy tỏ vẻ hồ hững nói: "Còn một chuyện nữa thỉnh Thiên Thiên nói rõ."

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên nói: "Thỉnh Hoàng thượng cứ tùy tiện."

Mộ Dung Thùy điềm đạm: "Hoàng nhân lưu truyền một câu chuyện kỳ lạ rằng, Yến Phi đã bí mật đến Huỳnh Dương gặp nàng, việc này có thực không?"

Kỷ Thiên Thiên hai mắt lộ vẻ xa xăm, nhẹ giọng trả lời: "Nếu không là Yến Phi Hoàng thượng đã không hỏi một cách khinh thị như vậy, có thể thấy được Yến Phi trong lòng Hoàng thượng rất có cân lượng. Khuya rồi, Thi Thi rất sợ tối, Thiên Thiên phải trở về bên nàng."

Yến Phi đi đến gần lều trại của Thác Bạt Nghi, không may bị Cao Ngạn chặn lại giữa đường, bèn mặt mày nhăn nhó nói: "Bọn ta đã chẳng đồng ý rồi sao? Nhất thiết phải xong chuyện thu phục lại Biên Hoang tập rồi mới nói. Giờ ta đang có chuyện quan trọng, đừng chắn đường ta."

Cao Ngạn quần bách như đang bị lửa thiêu, kéo chàng lại nói: "Vì ta, mọi chuyện ngươi phải bỏ hết, mau theo ta đi Lương Hồ nào."

Yến Phi thất thanh: "Ngươi đùa đấy à? Sắp phản công Biên Hoang tập, ngươi lại muốn ta cùng ngươi đi Lương Hồ nào loạn à?"

Cao Ngạn xuống giọng nhỏ nhẹ: "Ngươi nghe ta nói được không? Lưu gia nói rằng mười ngày nữa mới phát động tấn công, tức là ta có thời gian mười ngày. Bằng vào tuyệt thế khinh công của ngươi và ta, cả đi lẫn về chỉ mất tám ngày. Ta chỉ cần gặp Tiểu Bạch Nhạn trong một đêm, vẫn còn thời gian hơn một ngày để dự trữ mà, không ảnh hưởng đến đại kế quang phục đâu."

Yến Phi cười khở đáp: "Đi về như thế, hấp ta hấp tấp chỉ toi công, thật sự để làm gì?"

Cao Ngạn kéo chàng sang một bên, song mục sáng lên: "Ta đã nghĩ kỹ rồi! Sắt phải rèn khi còn nóng, hiện tại ta và Tiểu Bạch Nhạn tình ý đang bốc cháy, để thêm mấy chục ngày nữa sự tình nguội lạnh đi, ai biết chuyện

gì xảy ra nữa. Hi! Quan trọng là gạo sống nấu thành cơm, chỉ cần một tối để cho ta với nàng nam hoan nữ ái, bảo đảm rằng trong lòng nàng sẽ không bao giờ đổi thay, nói không chừng nàng còn cuốn gói theo ta cũng nên!"

Yến Phi nhảy dựng lên nói: "Người lại khéo đùa! Lưỡng Hồ là địa bàn của Nhiếp Thiên Hoàn, ngay dưới mắt của Nhiếp Thiên Hoàn mà người đòi thâu hương trộm ngọc, phải người chán sống rồi không? Ta sẽ không giúp người làm chuyện điên rồ này."

Cao Ngạn bất mãn nói: "Rõ ràng là người muốn từ chối thôi, với công phu của Yến Phi người từng vào Huỳnh Dương gặp Thiên Thiên, Lưỡng Hồ bang tính ra thì cũng giống vậy thôi mà? Vấn đề là người có muốn giúp ta không, mọi chuyện khác không vấn đề gì."

Yến Phi nhìn hẩn chằm chằm: "Tiểu tử này điên rồi chắc? Ái tình của người với Tiểu Bạch Nhạn mong manh đến thế sao? Hơn mười ngày cũng không chờ được à?"

Cao Ngạn buồn bã đáp: "Nếu ta chưa điên thì cũng sắp điên mất rồi, ta mở mắt thấy nàng, nhắm mắt thấy nàng, không có nàng ta không còn là người nữa, A! người không chịu giúp ta, ta đành đi một mình vậy."

Yến Phi khổ sở đáp: "Tiểu tử này, người nói như vậy bằng ép ta. Ôi! Kiếp trước ta nhất định là nợ người rồi."

Cao Ngạn mở to hai mắt, nói vẻ không tin: "Người nói thật chứ? Con bà nó! Chúng ta đi ngay thôi."

Yến Phi đáp: "Cho ta nửa thời thần được không? Ta phải giải quyết mấy việc quan trọng."

Cao Ngạn hoan hô một tiếng, nói nhanh: "Ta lập tức đi chuẩn bị hành trang."

Nói rồi lộn ba vòng liên tiếp bỏ đi ngay.

Trác Cuồng Sinh bước vào trong trường, hướng về phía Lưu Dụ ngồi thẩn thờ trong trường của Yến Phi nói: "Tiểu tử này làm sao hơn hờ thế? Ồ, thì ra là Lưu gia. Tiểu Phi đâu?"

Lưu Dụ đáp: "Lão nói Cao Ngạn phải không? vừa nãy hẩn lộn nhào ra ngoài, bây giờ vẫn hưng phấn thế ư?"

Trác Cuồng Sinh ngồi xuống bên cạnh nói: "Ta vừa mới thấy hẩn vẫn đang lộn nhào đó."

Lưu Dụ hỏi: "Tìm Yến Phi có việc gì vậy?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Lão tử trở hết tài miệng lưỡi vừa dọa nạt vừa hò hét mới buộc được tiểu tử Cao Ngạn khai ra hết quá trình cầu hùng cứu mỹ nhân chói lọi của hẩn. Con bà nó! Thì ra tiểu tử này gặp yêu nhân Di Lặc giáo. Theo như yêu nhân, yêu phụ đối đáp mới biết ni Huệ Huy chính thức giải tán Di Lặc giáo tại Ngoại Phật Tự, tiếp đó Ngoại Phật Tự bỗng nhiên biến thành tro bụi, hoá thành địa huyết rộng những mấy chục trượng. Chuyện này chẳng nhiều thì ít có liên quan đến Yến Phi, hỏi hẩn thì hẩn lại không nói rõ, người đã hỏi hẩn về chuyện này chưa?"

Lưu Dụ được Trác Cuồng Sinh nhắc lại trong lòng sinh ra vô vàn nghi vấn. Sự thật thì hẩn cảm thấy Yến Phi chưa nói hết về trận quyết chiến với Tôn Ân. Chỉ vì hẩn thấy Yến Phi bình an trở về nên vì vui mừng mà quên đi mọi chuyện, lại vì hẩn vốn tin tưởng ở Yến Phi nên không truy cứu sâu xa.

Vì sao Yến Phi phải giấu mình? Rốt cuộc thì có chuyện gì khó nói?

Trác Cuồng Sinh nhìn kỹ nét mặt của gã, ngạc nhiên: "Thì ra cả người cũng không biết chuyện này."

Lưu Dụ cười khổ đáp: "Lão là người viết sử Biên Hoang, lão đi mà hỏi hẩn."

Trác Cuồng Sinh nói: "Ta mà chịu tha cho hẩn sao? Khắc! Công việc làm ăn của ta ở Thuyết Thư quán càng ngày càng lớn. Dù sao thì gặp người ta cũng muốn hỏi một chuyện."

Lưu Dụ thờ ơ nói: "Nói đi!"

Trác Cuồng Sinh nói: "Cho dù đem lời thuật lại của Cao tiểu tử trừ bớt đi phần lớn thì Tiểu Bạch Nhạn cũng không phải không có cảm tình với hắn. Vấn đề của ta thật đơn giản, Cao tiểu tử bằng vào cái gì khiến cho Tiểu Bạch Nhạn xiêu lòng?"

Lưu Dụ chẳng có hứng thú gì tưởng đến chuyện giữa Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã, đành thuận miệng nói qua loa, hy vọng lão bỏ đi: "Chuyện trai gái căn bản là không dùng đạo lý thông thường để kiến giải, hoặc là do hai bên vừa mắt nhau, hoặc là do số phận oan nghiệt thôi mà!"

Nói đến câu sau cùng lại không khỏi chạm đến niềm đau chôn sâu, gã không muốn nói tiếp nữa.

Lần đầu khi gã gặp mặt Vương Đạm Chân ở hẻm Ô Y trong phủ Tạ gia, khi đó gã không nghĩ sẽ có cơ hội phát triển tình cảm với nàng, nhưng trước sau vẫn không thể nào quên được nàng. Sau đó ở Biên Hoang tập bị Kỳ Thiên Thiên làm xúc động đến khao khát của tình yêu, một khi đã bùng lên không thể nào thu lại được, mãnh liệt đến mức không ngừng mơ tưởng đến nàng. Ôi! Nếu không có lần gặp gỡ thứ hai, tình cảnh hiện tại đã khác đi, đã không thêm một vết thương vĩnh viễn không bao giờ lành. Tiếc thay tạo hoá trêu ngươi, trời già sao lại tàn nhẫn như thế!

Chính là vì Vương Đạm Chân, gã hoàn toàn lao vào chiến dịch phản công Biên Hoang tập, bởi có vậy gã mới có thể trở về đoạt lấy binh quyền ở Bắc Phủ Bình. Chỉ có thể trở thành thống soái của Bắc Phủ Bình gã mới có thể hoàn thành di nguyện của Tạ Huyền, và triển khai đại báo phục toàn diện với Hoàn Huyền. Cuối cùng sẽ có ngày Vương Đạm Chân trở về với gã. Chỉ cần nàng trở lại, gã tuyệt không nhắc đến thời gian quá khứ ở với Hoàn Huyền vì gã hiểu hơn ai hết nàng tuyệt nhiên không muốn như vậy.

Trác Cuồng Sinh đồng dạng nói: "Nếu nói cảm quân đánh trận thì ta không thể bằng Lưu gia nhưng luận về sách vở, ta dám nói một câu là người chả biết gì. Thử tưởng tượng xem cứ mỗi lần ta nói đến chuyện nam nữ mà chỉ có một câu "Nhân duyên tiền định" để giải thích, vậy thì Thuyết Thư quán của ta chắc là bị người ta đánh sập và còn phải trả tiền lại cho đủ nữa. Người đến nghe kể chuyện cần có sự giải thích hợp tình hợp lý, đúng sai không thành vấn đề nhưng nói là phải hấp dẫn, đã hiểu chưa?"

Lưu Dụ bị lão cho một bài chỉ biết ngẩn ra mà nghe.

Trác Cuồng Sinh nheo mắt nhìn gã nói: "Muốn nghe không?"

Lưu Dụ ngơ ngác hỏi: "Nghe cái gì?"

Trác Cuồng Sinh tức tối nói: "Đương nhiên là Tiểu Bạch Nhạn sao lại để mắt đến Cao tiểu tử, chứ còn gì đáng nói nữa?"

Lưu Dụ bất lực nói: "Ta đang nghe đây."

Trác Cuồng Sinh nói: "Người không quan tâm đến Cao tiểu tử ư?"

Chương mục nói đến người ta nghĩ đã ổn rồi, gọi là "Lưu Dụ dũng mãnh nhất tiền trạm Ân Long", người nghĩ sao?"

Lưu Dụ nói: "Nói về Cao tiểu tử đi."

Trác Cuồng Sinh nói: "Cảm hứng rồi phải không? Mấu chốt là một chương đoạt mệnh tại Vu Nữ hà."

Lưu Dụ ngẩn người: "Có quan hệ gì chứ? Cao tiểu tử đến giờ khắc này có chết vẫn không chịu thừa nhận rằng tại Vu Nữ hà một chương sau lưng suýt chết là do Tiểu Bạch Nhạn đánh."

Trác Cuồng Sinh nói: "Đó mới là chỗ tuyệt vời nhất, Tiểu Bạch Nhạn đã đích thân thừa nhận, Cao tiểu tử cũng không tin."

Lưu Dụ nói: "Xem ra Cao tiểu tử đã cúi đầu xưng thần dưới pho sử ngàn năm của lão và đã dâng lên toàn bộ câu chuyện rồi."

Trác Cuồng Sinh nói: "Ai cũng đều vì người nghe chuyện của đời sau mà lo. Nghe đây! Tiểu Bạch Nhạn ám

toán Cao Ngạn xong, không những không bồi thêm một chương mà còn tự mình bỏ chạy. Không phải là vì thị lần đầu giết người lại sợ bóng tối lẫn sợ quỷ. Mà chính trong lúc này trong lòng thị đã có Cao tiểu tử, cảm thấy không phải đối với hắn. Chỉ vì khi Cao tiểu tử trúng thương rớt xuống sông mà vẫn không quên giục ả chạy trốn đi. Hắc! Chính ở tâm trạng này mà khi thị phát giác ra rằng Cao tiểu tử không chết, tình yêu đã nhen nhóm trong trái tim của thị. Tuy không thừa nhận lại cho rằng Cao tiểu tử không phải là như ý lang quân trong lòng, nhưng ta biết chắc rằng tình yêu của Tiểu Bạch Nhạn đã như lửa cháy trên cánh đồng, không thể nào dập tắt được nữa. Mũi tên đã lấp, cánh cung đã giương, chỉ chờ bắn trúng hồng tâm mà thôi. Tuyệt vời chưa?"

Hồi 74

Đả Thiết Sát Nhiệt

Rốt cuộc là có chuyện gì giữa người và Tiểu Khuê vậy? Đừng giấu ta."

Thác Bạt Nghi cười khở lắc đầu đáp: "Chuyện này người đừng lý tới, không lợi ích gì đâu. Con người ai cũng thay đổi, tiểu Khuê không còn là Tiểu Khuê ngày xưa nữa rồi."

Yến Phi trầm ngâm một lúc rồi hỏi: "Lúc ta vừa đến đây, người đứng dậy chào rồi khỏi lều là ai vậy? Ta chưa từng gặp hắn."

Thác Bạt Nghi chăm chú nhìn chàng: "Hắn có chỗ nào khiến người để ý đến sao?"

Yến Phi nhú mày: "Trước tiên hắn là một cao thủ. Hắn đủ cao minh để cảm giác được rằng ta chỉ cần nhìn qua đã thấu hiểu hắn. Khi hắn nhìn ta, ta cảm ứng được mối lo sợ trong lòng hắn, hắn sợ ta. Nói thực chứ chỉ vài chiêu là ta giết được hắn, dù hắn có giờ trò gì cũng không thoát nổi."

Thác Bạt Nghi ngạc nhiên: "Hình như người không thích hắn. Hắn tên là Công Dương Tín, là người được Tiểu Khuê trọng dụng và đặc biệt điều đến để giúp ta. A! Người nổi giận rồi!"

Yến Phi bình tĩnh lại: "Ta đau lòng. Ta vẫn hiểu Tiểu Khuê vì chuyện phục quốc, vì mộng tưởng hùng bá thiên hạ của Thác Bạt tộc mà sẵn sàng hy sinh bất cứ điều gì. Từ nhỏ y đã thấu hiểu sự việc hơn ta, có cách nhìn rộng lớn hơn, về mặt này ta bội phục y. Nhưng khi ưu điểm về phương diện này phát triển đến mức cực đoan thì ngược lại khiến y không còn hiểu rõ tình hình trước mắt, rồi làm chuyện hại mình hại người. Vì vậy ta vừa đau lòng, vừa phẫn nộ. Tiểu Khuê có còn để Yến Phi ở trong mắt không?"

Thác Bạt Nghi kinh hãi nói "Thì ra người đoán được tâm ý của tộc chủ?"

Yến Phi đáp: "Không phải tới hôm nay ta mới có cảm giác đó. Năm xưa khi bọn ta ở Biên Hoang Tập kẻ vai tác chiến chống lại Phù Kiên đã thấy Tiểu Khuê cố kỵ Lưu Dự. Tiểu Khuê còn đề nghị Lưu Dự theo về với y. Người nói xem tại sao Đồ Phụng Tam đột nhiên quay sang ủng hộ Lưu Dự?"

Thác Bạt Nghi nói: "Thực ra có thể đưa ra hàng chục lý do để Đồ Phụng Tam theo về với Lưu Dự, nhưng cũng không giải thích được vì sao Đồ Phụng Tam vốn tuấn kiệt kiêu ngạo, lại cam tâm phù trợ kẻ chỉ là một viên tiểu tướng không quyền thế ở Bắc Phủ Bình."

Yến Phi nói: "Đạo lý rất đơn giản, vì Lưu Dự là hy vọng duy nhất giúp Đồ Phụng Tam báo thù Hoàn Huyền, dù rằng nếu luận tình thế hiện thời thì không có khả năng. Cho dù là Đồ Phụng Tam hay Tiểu Khuê, đều rất kính trọng thuật xem tướng của Tạ An. Chuyện Tạ An chọn Lưu Dự làm người kế thừa Tạ Huyền có ảnh hưởng không gì sánh bằng đối với tướng sĩ của Bắc Phủ Bình. Như vậy chỉ cần có cơ hội, Lưu Dự sẽ xuất hiện như mặt trời mọc, soi sáng khắp mặt đất. Đồ Phụng Tam nhìn thấu điểm này thì đương nhiên Tiểu Khuê cũng không bỏ sót. Vừa rồi Công Dương Tín thấy ta sinh lòng sợ hãi, là vì gã có dụng tâm đen tối. Đột nhiên ta đã minh bạch hết mọi chuyện, càng minh bạch vì sao người tâm sự trùng trùng, nhưng lại không dám nói ra."

Thác Bạt Nghi thâm trầm nói: "Ta phải làm sao? Người biết chuyện này không tốt đẹp gì với người đâu, chỉ làm tổn hại thêm tình cảm của người với tộc chủ."

Yến Phi nói dứt khoát: "Sau khi quang phục Biên Hoang Tập, ta sẽ tới Thịnh Lạc giúp Tiểu Khuê đánh Mộ

Dung Bảo, sẽ yêu cầu Tiểu Khuê làm người đường đường chính chính. Muốn phân thắng bại với Lưu Dụ phải ở sa trường, sao lại muốn dùng âm mưu quỷ kế hạ sát hắn? Thử tưởng tượng xem có qua được cửa ải Yến Phi này không đã."

Đổi lại là người khác chứ không phải là Thác Bạt Nghi, cũng không thể cho rằng là Yến Phi là loại tự nâng cao mình. Từ sau khi Yến Phi chém chết Trúc Pháp Khánh, thiên hạ không còn ai nghi ngờ bản lĩnh của chàng nữa.

Thác Bạt Nghi buồn bã nói: "Tộc chủ thay đổi rất nhiều rồi, nếu người phản đối trực tiếp với người thì sẽ khiến cho quan hệ hai người tan nát, khi đó chẳng còn ai có thể nói chuyện với người nữa."

Yến Phi nói: "Ta hiểu hắn hơn ai hết, ta biết cách nói chuyện với hắn. Tình huynh đệ của bọn ta nếu không qua được thử thách này thì vứt đi cũng không tiếc."

Thác Bạt Nghi nói: "Ta vẫn nghĩ rằng đó không phải là biện pháp thông minh, sẽ phá đi đại kế bọn người hợp tác đối phó Mộ Dung Thùy để cứu chủ tỳ Thiên Thiên. Như vậy chẳng phải là vì chuyện nhỏ mà bỏ chuyện lớn hay sao?"

Yến Phi nói: "Chuyện này ta sẽ tự cân nhắc! Người hà tất phải lo lắng."

Yến Phi tự nghĩ mình trong chuyện đối phó với Mộ Dung Thùy đương nhiên phải dựa vào Thác Bạt Khuê, nhưng Thác Bạt Khuê không có chàng cũng không được. Hai người toàn lực hợp tác mới có thể người nào đạt được mục đích của người đó. Thiếu một là không xong.

Thác Bạt Nghi cười khổ nói: "Chuyện này phải thu thập thế nào đây?"

Yến Phi nói: "Ta sẽ nhận hết trách nhiệm về mình, để cho hắn không thể trách tội người."

Thác Bạt Nghi vẻ mặt thần thờ nói: "Có tác dụng không?"

Yến Phi đáp: "Vậy thì phải xem Biên Hoang Tập có tác dụng quan trọng đến mức nào với hắn đã. Hiện giờ Thác Bạt tộc muốn tiếp tục có ghế ở Biên Hoang Tập chỉ có một cách thông qua người mới xong. Ngày nào còn Yến Phi thì Tiểu Khuê sẽ không động đến sợi lông của người, hơn nữa lần này đích xác người không bán đứng Tiểu Khuê, bọn Công Dương Tín chỉ cần báo đúng sự thật, Tiểu Khuê sẽ hiểu rõ chuyện gì xảy ra."

Thác Bạt Nghi nghiêng răng, gật đầu nói: "Sự thật thì cũng là do ta không được chọn lựa. Ta sẽ xử lý đám Công Dương Tín, đuổi bọn chúng về, những chuyện còn lại không cần biết ra sao."

Lưu Dụ vừa ra khỏi lều liền bị Cơ Biệt chặn lại với sắc mặt hớn hờ hưng phấn vô cùng, vị hào hoa công tử trứ danh của Biên Hoang Tập kiêm binh khí đại vương, rút một tập các bản sơ đồ kẹp trong nách chìa ra cho coi rồi nói: "Để cho trăm cao thủ thủ giữ Chung Lô cần phải có siêu cấp vũ khí hỗ trợ, nếu không thì chưa tới một thời thần thì cả Chung Lô cũng bị kéo sập mất, có đến mười Yến Phi cũng không thể trụ giữ nổi với đối phương."

Lưu Dụ vui mừng: "Người có sáng kiến gì hay vậy?"

Cơ Biệt cho hắn xem bức sơ đồ thứ nhất, bên trong vẽ hình một mũi tên hình dạng cổ quái, gần phía đầu mũi tên lại có gắn một quả cầu nhỏ, khiến cho Lưu Dụ nhớ đến Phá Long tiễn đã nhấn chìm Ấn Long.

Cơ Biệt giải thích: "Đây là sự kết hợp hoàn mỹ giữa Hoả Thạch Lựu tiễn và Độc Yên cầu, đừng có coi thường trái cầu chỉ lớn hơn trái trứng chút xíu này! Nó được chế tạo từ vô bột, lưu huỳnh, lang độc, tỳ sương và mười ba thứ dược liệu đem nghiền nhỏ rồi trộn với nhau. Bên ngoài dán bằng hỗn hợp cứu chữa, ma bì và lịch thanh. Khi sử dụng chỉ cần lấy than hồng đốt cháy trái cầu, dùng cung nỏ bắn vào trận thế quân địch, độc cầu sẽ nổ tung phun ra đầy khói độc, khiến địch nhân không những không nhìn thấy gì nữa mà còn bị trúng độc đến ứa máu mồm máu mũi. Nếu người thấy đặc dụng ta sẽ chế tạo hàng loạt."

Lưu Dụ nghĩ thầm Cơ Biệt đúng là một tài năng đặc biệt, chẳng thể mà người ta nói rằng Biên Hoang Tập là nơi đầy rẫy nhân tài. Bèn gật đầu: "Về phương diện vật tư có vấn đề gì không?"

Cơ Biệt đáp: "Hoàn toàn không, ta là người khai thác mỏ quặng và hái thuốc lớn nhất ở Biên Hoang Tập, mọi chuyện cứ để ta lo. Hà! vậy là hoá thạch và độc tiễn qua được rồi! Bây giờ đến Vạn Hoả Phi Sa thần pháo của ta, vốn dùng vôi bột, tỳ sương và một số dược liệu trộn với rượu mạnh mà luyện thành phi sa dược, đem trộn với thuốc nổ rồi nén vào bình sứ, chỉ cần đốt cháy ngòi nổ ở bên trên ném xuống, đảm bảo sẽ cho đối phương tấn công vào Chung Lâu bị thương vọng nặng nề, quân lính tan rã, không còn kẻ nào dám tới gần Chung Lâu nữa bước."

Lưu Dụ xem kỹ đồ hình cổ quái của Phi Sa thần pháo, khen ngợi: "Nhờ người nghĩ ra thứ hoá khí uy lực kinh người này, trong trận chiến đoạt Chung Lâu sẽ phát huy uy lực tối đa. Địch nhân càng đông càng có hiệu quả."

Cơ Biệt ngạo nghễ nói: "Có hai đại pháp bảo này, bảo đảm đảm cao thủ của chúng ta tiến công Dạ Oa tử, đoạt Chung Lâu. Giờ thì coi thiết kế 'Thốn Bộ Nan' của ta, chỉ cần cắm đầy đinh trên tấm gỗ đặt trên đường hành quân của địch nhân đi qua, là có thể khiến địch nhân tiến một bước cũng khó khăn. Chế tạo vật này lại dễ dàng nhưng hết sức hữu hiệu, có khả năng ngăn trở địch nhân tiến lên."

Lưu Dụ đại hỉ nói: "Ta đang lo làm sao cho địch nhân không thể tấn công chính diện quân ta, có bảo bối này thì đương nhiên chuyện sẽ khác đi rồi."

Cơ Biệt đang định nói thêm thì Yến Phi tới.

Lưu Dụ liếc nhìn Yến Phi biết chàng có chuyện gấp muốn nói bèn vỗ vai cổ vũ tinh thần Cơ Biệt nói: "Việc này hoàn toàn trông cậy vào người, cứ như vậy mà làm."

Hai người ra đến bờ hồ, Yến Phi chưa kịp mở miệng, Lưu Dụ nói: "Người với Tôn Ân và ni Huệ Huy hỗn chiến ở đâu?"

Yến Phi thở ra một tiếng, nói "Người biết rồi đấy!"

Lưu Dụ nhẹ cả người, đột nhiên nhận ra giao tình với Yến Phi quan trọng đến mức nào với gã.

Nói: "Phải chăng người có gì bí ẩn khó nói? Chuyện này khác hẳn với tác phong xưa nay của người."

Yến Phi nói: "Ta cần phải giải thích với người, cũng phải giải thích cả với An Ngọc Tình, bởi vì chuyện này liên quan đến sự huỷ diệt của Tam Bội."

Đoạn thuật lại sự tình chi tiết, chỉ giấu đi tình tiết cảm ứng thấy không gian kỳ dị.

Lưu Dụ chăm chú lắng nghe, thất thanh nói: "Vậy Tiên Môn không xuất hiện ư?"

Yến Phi nói: "Chuyện xảy ra quá nhanh, giống như một giấc mơ vậy, như thật mà không phải là thật, như giả mà không phải là giả, tam bội sau khi hợp nhất nổ tung lên, hai người bọn ta đồng thời bị trọng thương, ni Huệ Huy cũng vì đó mà chết."

Lưu Dụ nói: "Nếu không do Yến Phi người chính miệng nói ra, Ngoại Phạt tự lại thực sự biến thành tro bụi như thế, đánh chết ta cũng không tin trên đời này lại có thứ dị bảo như thế. A! thật buồn cười! Hồ Bân còn tính đem quái sự này đổ lên đầu ta, nói cái gì là trời giáng xuống tai ương kỳ dị, là điềm cựu triều sụp đổ, ta sẽ là người chấn hưng quật khởi."

Yến Phi nói: "Việc này người phải giữ bí mật cho ta, ít nhất Tôn Ân sẽ không có được chuyện này giống như người*, còn người khác nghĩ sao thì mặc họ. Cái đó gọi là biết lợi dụng một tình thế xấu, hoặc là thích ứng với hoàn cảnh. Bây giờ đến lượt ta nói chứ?"

Lưu Dụ lúng túng: "Yến huynh đại nhân đại lượng xin đừng để bụng. Hắc! Người tìm ta có chuyện gì?"

Yến Phi nói: "Ta muốn lập tức cùng Cao tiểu tử tới Lương Hồ một phen, không cần nói người cũng biết là chuyện gì rồi! Bọn ta sẽ trở về trước mười ngày."

Lưu Dụ nhú mày: "Tiểu tử này quả thật thiếu nhẫn nại, chẳng phải mọi người đã nói quang phục Biên Hoang

Tập rồi mới nhắc đến sao?"

Yến Phi giải thích: "Người cần minh bạch tâm tình của tiểu tử đó, bị ái tình thiêu đốt, một khắc cũng không chờ được."

Lưu Dụ trầm ngâm một lúc rồi gật đầu: "Được, bất quá dù kết quả thế nào người cũng phải áp tải Cao tiểu tử về trước khi bắt đầu phản công Biên Hoang Tập, bởi thành bại lần này gắn chặt với việc đoạt được Chung Lô, trong tình huống đó không có Diệp Luyện Hoa của người là không được. Gắng mà chiếu cố cho Cao tiểu tử, không có hấn thiên thư của Lão Trác sẽ mất hết bản sắc hấp dẫn."

Yến Phi ngạc nhiên: "Ta đã nghĩ là người hết sức phản đối, ai ngờ lại đáp ứng sáng khoái thế."

Lưu Dụ cười khổ đáp: "Ta đã mất đi cơ hội hạnh phúc nên không muốn Cao tiểu tử rơi vào vết xe đổ đó. Làm người rốt cuộc để làm gì? Có lúc thực sự ta không biết ta đang làm gì nữa? Làm để làm gì?"

Yến Phi cảm khái nói: "Mọi chuyện rồi sẽ qua. Đối với Vương Đạm Chân người đã tận lực và đã không phụ nàng. Ta đã từng cho rằng bản thân mất hết khả năng yêu đương, nhưng khi tới Vũ Bình đài rồi mọi thứ đều thay đổi. Bất luận chúng ta có biết mình đang làm gì hay không cũng phải tiếp tục sống. Đã như vậy thì sống thoải mái kiểu gì cũng hơn là sống trong đau khổ và thất vọng."

Lưu Dụ buồn rầu nói: "Không phải ta không biết đạo lý đó, nhưng không nghĩ đến nàng thì thôi, mỗi lúc nhớ đến lòng lại đau như cắt. Ta chưa từng nghĩ mình lại yếu đuối đến thế."

Lúc này Cao Ngạn hết sức cao hứng chạy đến. Yến Phi vỗ vào vai Lưu Dụ nói: "Tin ta đi! trên đời này còn có rất nhiều thứ tốt đẹp, tiếp nhận thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào ý mình. Khi ta trở về sẽ là những ngày huy hoàng phản công Biên Hoang tập."

Nói xong bước đến đón Cao Ngạn cùng đi.

Giang Văn Thanh đến bên Lưu Dụ nhìn theo bóng dáng Yến Phi và Cao Ngạn đi xa dần hỏi: "Lúc này mà bọn họ còn đi đâu vậy? Cao Ngạn hỏi ta xin cho đi nhờ thuyền, bộ dạng như định đi xa. Hỏi hấn đi đâu lại ra về thần bí, bực cả mình."

Lưu Dụ nói: "Tuy thế nàng vẫn đồng ý cho hấn đi."

Giang Văn Thanh ngồi xuống khối đá đối diện, gật đầu nói: "Ta cảm thấy rất khó cự tuyệt, nhìn lúc hấn nói ánh mắt tràn đầy khát khao, thì biết rằng bất cứ ý gì khác cũng sẽ làm hấn thất vọng. Chỉ không ngờ Yến Phi cũng không chịu nổi hấn quấy nhiễu, lại càng không ngờ huynh chịu để mọi người đi. Nếu Yến Phi không kịp về tham gia phản công Biên Hoang Tập thì thực lực bên ta sẽ giảm sút rất nhiều. Giữ Chung Lô không khó, nhưng nếu cố tấn công vào Dạ Oa Tử, phá vỡ tầng tầng lớp lớp phòng thủ của đối phương tiến vào Chung Lô quảng trường ở giữa Dạ Oa Tử thì mỗi bước đều hao tổn rất nhiều xương máu. Có thể tưởng tượng cao thủ tinh nhuệ của địch đều tập trung phòng thủ tại Chung Lô. Không có thanh kiếm của Yến Phi thì chỉ cần bị địch nhân ngăn trở bên ngoài Chung Lô trong một khắc, người bên ta đoạt lấy chuông sẽ bị chúng nghiền nát như bùn."

Lưu Dụ cười: "Thì ra đại tiểu thư muốn ta làm người xấu, phụ trách kiềm chế Cao Ngạn."

Giang Văn Thanh tức giận: "Người thật là! Ai bảo người là chủ soái. Có lúc thật không biết người nghĩ gì nữa. Theo Cao Ngạn điên rồ một lần còn chưa đủ, lại còn tiếp tục điên theo hấn nữa chứ."

Lưu Dụ bật cười: "Nàng đoán được Cao Ngạn tới đó rồi ư?"

Giang Văn Thanh tức tối nói: "Không đoán được hoạ có là kẻ ngốc."

Lưu Dụ cảm thấy tâm tình khoan khoái, hiện tại tuy Giang Văn Thanh vẫn giả trang thành Biên Hoang công tử, nhưng gã lại không nhìn ra nét nam nhi nào ở nàng, ngược lại còn phát giác ở nàng một cốt cách hào hùng và xinh đẹp, cảm giác nữ tính thủy my bên trong kết hợp với bề ngoài nam nhi tạo nên vẻ lôi cuốn khó hình dung.

Yến Phi nói đúng, mình đã tận lực vì Vương Đạm Chân, vết thương đã thấu tim, có nên tìm kiếm những thứ đẹp để khác ngoài nàng hay không?

Ồi! Tưởng có thể nghĩ thế nhưng uất kết trong lòng khó giải, gã không nguyện ý để nghĩ đến gì khác nữa.

Giang Văn Thanh lại hỏi: "Huynh đang nghĩ gì vậy?"

Lưu Dụ hàm hồ đáp: "Ta nhớ khi còn nhỏ làm điều gì đều bất chấp tất cả, cũng giống như Cao tiểu tử bây giờ vậy."

Giang Văn Thanh hớn hờ hỏi: "Chưa có dịp hỏi huynh là người ở đâu nhỉ?"

Lưu Dụ không ngờ gã lại gọi ra câu hỏi này, đành phải thật thà đáp: "Nói về quê tổ thì ta là người Bành Thành, đến thời cao tổ phụ chuyển đến Kinh Môn. Nàng có biết Lưu Dụ là tên ta thay đổi sau này, thuở nhỏ mọi người đều gọi ta là 'kỳ nô'. A! Kỳ là kẻ ăn nhờ, nô là kẻ ở đợ."

Giang Văn Thanh lộ sắc mặt cảm thông, nhẹ nhàng: "Khi còn nhỏ nhất định huynh rất cực khổ, nếu không sao lại có cái tên như vậy chứ?"

Lưu Dụ thở dài: "Ta ra đời chưa lâu thì mẹ chết, cha không đủ sức nuôi dưỡng ta, đành phải nhờ một bà cô nuôi giúp. Từ nhỏ ta không có cơ hội đọc sách thánh hiền, mọi thứ đều học lỏm, chỗ này một ít chỗ kia một ít, chỉ biết được qua loa mấy chữ thôi."

Giang Văn Thanh hân hoan: "Huynh thật có chí học hỏi a!"

Lưu Dụ trong lòng dâng lên một tình cảm luôn cả chính mình cũng không hiểu rõ, từ lúc gia nhập Bắc Phủ Bình, gã tuyệt không đề cập đến chuyện quá khứ, bởi chẳng có chút vinh quang nào.

Gã tiếp lời: "Ta không biết có phải là có chí học hỏi không, bất quá ta thích nhất là quan sát và phát hiện sự vật xung quanh, một cành cây, một bụi cỏ cũng không bỏ qua. Nhớ lần đầu tiên ta lên núi chặt củi, tự mình chém phải bàn tay, may mắn tìm được một loại cỏ đắp vào vết thương, về sau dân chúng quanh vùng mỗi khi có người bị thương đều bắt chước ta dùng cỏ này để điều trị, dần dần người dân trong thôn đều gọi loài cỏ đó là Lưu Kỳ Nô thảo."

Giang Văn Thanh nói: "Thì ra từ bé huynh đã có bản lĩnh đó rồi."

Lưu Dụ cười khổ đáp: "Đó là chuyện về vang duy nhất ta có thể cho người khác biết về thời trẻ. Ngoài ra chỉ biết chuyện chặt củi và bắt cá, hoặc thử đan giày cỏ mang bán ở chốn thị tập. Nói về bản lĩnh kiếm tiền kiểu gì ta cũng không bằng được Cao tiểu tử."

Giang Văn Thanh hết sức thích thú hỏi: "Về sau huynh gia nhập Bắc Phủ Bình như thế nào?"

Lưu Dụ lộ vẻ cay đắng đáp: "Đến bây giờ ta cũng không biết tham gia Bắc Phủ Bình là tốt hay xấu, không biết đó có phải là nhân họa đắc phúc không. Hồi đầu ta không hề có ý tòng quân, bởi khi đã tòng ngũ thì rất khó xuất ngũ, trừ khi đào ngũ mà thôi."

Giang Văn Thanh nói với vẻ hiểu biết: "Trong thời đại này, rất ít người tòng quân có kết quả tốt. Như vậy sao người lại đầu quân? Ta vốn nghĩ người vì có chí lớn nên mới đầu quân."

Lưu Dụ thấp giọng nói: "Lý do tòng quân của ta, ngay cả Yến Phi cũng không biết, hắn cũng nghĩ rằng ta có chí lớn. Ồi! Nói ra thật hổ thẹn, nàng có thể không nói cho ai được không."

Giang Văn Thanh hoan hỉ cổ vũ: "Nói đi, Văn Thanh giữ bí mật cho, sẽ không nói ra những lời huynh nói, ngược lại chỉ nói những điều gây ảnh hưởng tốt đến uy tín của Lưu soái."

Lưu Dụ nói: "Ta bị bắt buộc. A! Khi đó cuộc sống cực khổ buồn bã, khi nhàn rỗi ta chỉ ham thích đánh bạc, ngờ đâu một lần bị thua, thua vào tay tam công tử của nhà đại gia họ Điều, không có cách gì trả nợ liền bị hắn sai người trói lại dùng roi để đánh, cho kỳ hạn phải trả nợ, đến bước đường cùng chỉ còn cách đăng lính. Nghĩ rằng khi làm lính Điều gia không dám đòi nợ nữa. Hắc!"

Giang Văn Thanh nghe chuyện ngẩn người ra.

Lưu Dự nói: "Nàng nói xem, chuyện xấu xa như thế ta có dám cho Yến Phi biết hay không."

Hồi 75

Nhân Diện Toàn Phi

Giang Lăng, còn gọi là Kinh Châu hoặc Nam Quận, nằm ở bờ bắc trung du Trường Giang, bờ tây Kinh Giang. Xung quanh tỉnh không có núi cao, toàn là lăng mộ, vì thế gọi là Giang Lăng.

Từ xưa tới nay, Giang Lăng đều là yếu địa quân chính, thời Chiến Quốc Tần tướng Bạch Khởi đem quân phạt Sính*, tại nơi đây thiết lập huyện Giang Lăng. Thời Tam Quốc, do Kinh Châu quản lý. Vùng này bắc dựa vào Mạc Miện, nam giáp Nam Hải, phía đông nối với Ngô Cối**, tây thông Ba Thục, là vùng đất dụng võ tranh chấp.

Tấn thất chuyển qua Nam, Giang Lăng do Hoàn gia cai quản, trở thành đệ nhất thành ở trung du Trường Giang, uy thế uy hiếp thẳng tới Kiến Khang. Có câu rằng "Giang Tả đại trấn, chẳng vượt được Kinh Dương", bởi vậy mới biết tầm quan trọng của nó.

Giang Lăng "thuyền xe tấp nập, phồn thịnh nhất thiên hạ", là nơi bắt nguồn văn hóa nước Sở cổ đại. Ngay từ thời kì Xuân Thu Chiến Quốc, là bến của quan thuyền Sở quốc và chỗ dựng hành cung của Sở vương, do thành gạch và thành đất dựa vào nhau tạo thành, đông tây dài hai dặm, nam bắc rộng hơn một dặm. Ngô thái thú Chu Nhiên đời Tam Quốc, Thục tướng Quan Vũ đều từng tiến hành tu sửa Giang Lăng, đào hào xây tường. Đến khi Hoàn Ôn nhậm chức Kinh Châu thứ sử, liền tiến thêm một bước củng cố phòng ngự, dùng đá tảng cùng nước bột gạo nếp xây dựng nền móng kiên cố cho thành. Độ kiên cố của tường thành được tăng cường rất nhiều, lại có khả năng phòng ngừa đất lún.

Đối với hiểu biết về thành Giang Lăng, Đồ Phụng Tam dám khoe rằng còn biết rõ hơn Hoàn Huyền. Đây là tính cách của y, bất cứ việc gì đều lưu tâm cẩn thận, suy nghĩ cặn kẽ. Một khi hạ quyết định, có thể tạo ra điều chỉnh trong cách làm, nhưng sẽ không bao giờ thay đổi mục tiêu. Nói ra có lẽ không ít người sẵn sàng tin tưởng rằng, Đồ Phụng Tam từng tự thân đếm xem thành Giang Lăng có bao nhiêu chỗ nấp bắn trên thành, dưới thành có bao nhiêu nhánh thủy đạo, luôn cả vị trí, hướng chảy đều biết rõ ràng, tuyệt không lầm lẫn.

Giang Lăng có sáu tòa thành môn, nổi tiếng nhất chính là đại nam môn thông tới Đại Giang, ngoài cửa là bến tàu. Để giảm nhẹ giao thông ứ tắc của đại nam môn, ở nơi gần Kinh Giang lại mở ra tiểu nam môn.

Từ khi trở thành long đầu của Chấn Kinh hội, Đồ Phụng Tam có nhiều thân phận bí mật, để có thể tiện lợi lai vãng một dải thành trấn ở Kinh Hồ, lại không ngại làm người khác chú ý. Chuyện này Hoàn Huyền tỉnh không nắm rõ được. Cho nên trước khi vào thành, Đồ Phụng Tam cất giấu vũ khí và tất cả các vật phẩm có thể làm người khác nhận ra y, giả thành một thương nhân chính gốc, dán thêm râu, để dằng quá quan sau khi bị kiểm tra, từ tiểu bắc môn một thân một người trà trộn vào thành.

Con đường nối liền nam bắc môn được gọi là đại kinh nhai, nối liền ngã tư đường tiểu nam môn là tiểu kinh nhai, tuy so với đại kinh nhai chỉ rộng bằng một nửa, nhưng lại có điểm đặc sắc của vùng sông nước Giang Nam, cùng song hành với hà đạo, nơi tiếp giáp với sông dùng đá tảng làm kè, mối quan có trật tự. Một bên là nhà ngói hẻm sâu, người xe lui tới; một bên là cầu đá liễu rủ, nước chảy thuyền nhẹ. Giáp sông là chân thành, làm tôn lên phong cảnh của thành.

Đồ Phụng Tam trở lại nơi cũ, dào dạt cảm xúc. Thành vẫn như cũ, còn người thì đã khác. Sông, phố, đường xá, nhà cửa, cầu, cảng và cây cối đan vào nhau thành một tình cảnh đậm đà, càng khiến y cảm thụ sâu sắc. Vốn dĩ là địa phương nơi y an thân lập nghiệp, đã biến thành hiểm địa. Khi nghĩ đến có một ngày cho dù y muốn công đánh thành này, thậm chí với tính cách lạnh lùng của y, vẫn có một loại cảm giác không biết làm sao, khó có thể tả được.

Y lần này đến Giang Lăng, là muốn tìm một người tên Vạn Quang, người này là một con cò lợi hại của y, cả

Âm Kì cũng không hiểu rõ quan hệ của bọn họ, nói gì đến bọn Hoàn Huyền. Y lại rắp tâm tạo ra biểu hiện giả tạo, làm mọi người cho rằng y và Vạn Quang bất hòa, nhưng thật sự Vạn Quang lại là thủ hạ của y, hiện tại thì con cờ này cuối cùng cũng có thể phát huy diệu dụng.

Tìm đến Vạn Quang, y có thể lập tức nắm bắt được tình hình của Giang Lăng. Y không thể không đích thân đi một chuyến, bởi vì chỉ có y mới có thể xác định được liệu Vạn Quang đối với y có trung thành không đối hay không.

Cho nên y trở lại Giang Lăng, không phải chờ để kẻ khác thu thập, không chỉ muốn bố trí đối phó với Hoàn Huyền, mà còn muốn chứng thực sinh tử của tộc nhân. Từ khi biết được Hoàn Huyền phái quân công đánh Tân Nương hà, y cũng biết đích Hoàn Huyền nhằm vào chính là Đồ Phụng Tam y chứ không phải là Hoang nhân, càng rõ ràng rằng Hoàn Huyền sẽ trảm thảo trừ căn, giết sạch người họ Đồ. Y không ấp ủ mong cầu may mắn, mà chỉ muốn biết có bao nhiêu tộc nhân chạy thoát được.

Y cảnh giác đi đường ngang ngõ tắt, tránh né tuần binh và nhân vật giang hồ, đặc biệt là thủ hạ của Vạn Quang.

Vạn Quang là nhà buôn vải nổi tiếng ở Giang Lăng, cũng là long đầu đại ca của bang hội bản địa Kinh Giang bang, am hiểu công phu quyền cước, ba mươi sáu lộ Thủ của gã ở phương nam rất có danh tiếng, không phải là nhân vật bang hội thông thường. Đồ Phụng Tam đối với gã có đại ân cứu mạng, lại âm thầm tài trợ, khiến gã kiếm được địa vị quyền thế như ngày nay.

Bất quá đề phòng lòng người cũng không thừa, Đồ Phụng Tam trước hết muốn biết rõ Vạn Quang phải chăng vẫn tận trung với y, xuyên qua một con hẻm hẹp, bức tường của hậu viện sang trọng của Vạn Quang đã hiện ra ở phía trước. Lúc này mặt trời đã lặn về hướng tây, sắc trời dần tối.

Đồ Phụng Tam nhanh chóng lách tới nơi tường vườn tối đen, liếc nhìn chắc chắn xung quanh không người, trong khoảnh khắc đã bay qua tường vườn. Tiếp theo gã cửa không chút do dự, quảng người lên cành ngang của một cây đại thụ trong vườn, sau đó nhảy vọt lên cao, bay qua khoảng không, dừng ở trên mái ngói của phòng xá gần nhất, phủ phục bất động.

Trước kia y mỗi lần mật hội Vạn Quang, đều từ nơi đây tiến vào nhà, đến Thoái Tư lâu của Vạn Quang cùng gã gặp mặt, có thể nói là quen tay làm nhanh.

Mọi thứ đều như trước, Vạn gia tịnh không có tăng cường canh phòng, điều đó làm y có điểm an tâm. Đồ Phụng Tam lại từ một bên mái ngói trở lại mặt đất, ở giữa khu vườn di động một cách quỷ mị, tránh khỏi các tỉ nữ qua lại, chỉ chốc lát đã xuyên qua cửa sổ tiến vào tầng dưới của Thoái Tư lâu nằm ở giữa vườn.

Thoái Tư lâu là tòa lầu các có hai tầng, bốn mặt có hành lang vòng quanh, nối với hành lang xuyên qua vườn, nằm ở nơi trung tâm của khu vườn, khung cảnh đẹp và tĩnh mịch, là địa phương rất tốt để bí mật gặp mặt.

Bóng đêm đã phủ xuống, các nơi trong nhà đã thấp đèn, Thoái Tư lâu giống như chìm đắm trong bóng tối. Đồ Phụng Tam lên tầng hai, đi đến bên một cửa sổ, từ trên cao xem xét nơi chủ đường ở trước sân. Trong lòng sinh ra cảm giác bất an.

Y từng trong thời gian dài cùng Lương Hồ bang đồ sức quyết chiến, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu lần tập kích ám sát do tự thân Nhiếp Thiên Hoàn thiết kế, từng bước bồi dưỡng được tính thận trọng, thói quen tác phong lưu tâm từng chút một. Tình huống trước mắt hoàn toàn không có dị trạng, y lại cảm thấy không ổn lắm.

Chiều theo đạo lý, trước khi trời tối phải có tỉ nữ đến thắp đèn trong lâu. Thậm chí dù Vạn Quang đêm nay sẽ không đến Thoái Tư lâu, cũng phải có đèn lồng thắp sáng ngoài lâu. Tại sao phòng xá trong nhà toàn bộ được thắp đèn sáng ngời, chỉ còn sót lại Thoái Tư lâu?

Tin tức Hồ Kinh liên quân bị Hoang nhân đại phá ở Hoài Thủy, đã truyền tới Giang Lăng. Người khác có thể không đoán ra, nhưng Hoàn Huyền chắc chắn đoán được y sẽ lên về Giang Lăng, để xác định tình hình của tộc nhân. Hoàn Huyền đã rời khỏi Giang Lăng, dẫn quân đông hạ, nhưng hẳn nhất định sẽ dặn dò thủ hạ, giăng cạm bẫy đợi y trở về.

Nhưng quan quân trong thành lại ung dung khác thường, không những chỉ kiểm tra không nghiêm mật, có thể do không đủ người, nhưng thiếu gì tướng lĩnh biết rõ Đồ Phụng Tam, sao không để canh cửa. Vốn Đồ Phụng Tam không để tình hình này trong lòng, nhưng bởi vì lúc sinh ra nghi hoặc, không khỏi đem hai chuyện liên tưởng với nhau.

Hoàn Huyền không quản lao sư động chúng phái người đi giết y, tuyệt sẽ không sơ suất lơ là như thế tại phương diện này, chỉ có một giải thích, là Vạn Quang đã bán đứng y.

Đồ Phụng Tam sát khí bùng bùng, trong lòng nghĩ có nên thủ tiêu Vạn Quang hay không, thì có tiếng chân truyền tới tai, Vạn Quang cao lớn khôi ngô xuất hiện trong tầm mắt của y, một mình theo hành lang đi tới Thoái Tư lâu.

Tia hoài nghi cuối cùng của Đồ Phụng Tam tan biến, hoàn toàn khẳng định suy đoán của bản thân.

Vạn Quang là muốn xem y đã đến hay chưa.

Đồ Phụng Tam rời khỏi ngưỡng cửa sổ, đi đến một bên góc tường, trước một cái tủ lớn bằng gỗ lim cao quá người y, mở cửa tủ, bên trong trống không, đủ để y thoải mái ẩn nấp bên trong. Cái tủ này là được thiết kế đặc biệt cho y, phòng khi có thủ hạ tới gặp Vạn Quang, Đồ Phụng Tam sẽ trốn vào trong tủ.

Đồ Phụng Tam khế cười khở, bị cái tủ rỗng làm khởi lên tâm sự. Ôi! Nếu như không có Biên Hoang tập, mất đi huynh đệ Hoang nhân, y sẽ biến thành một con sâu bọ đáng thương bị cô lập.

Có tiếng cửa mở.

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: "Ta ở trên lầu, lên đi".

Vạn Quang kinh hãi: "Quả nhiên là đại ca đã trở về rồi."

Tiếng bước chân vang lên từ cầu thang gỗ lên lầu, Vạn Quang lên trên tầng hai, hiện ra thân sắc kích động, nhào lên ôm lấy hai vai y, mừng rỡ nói: "Đại ca thật sự là hảo hán trời đánh không chết, Hoàn Huyền cũng không thể làm hại được huynh." "

Đồ Phụng Tam một mặt lưu ý tình hình chân khí vận hành trong cơ thể đối phương, nếu như phát giác có gì khác thường, thì sẽ lập tức tiên phát chế nhân. Bình tĩnh nói: "Hoàn Huyền đưa thân nhân họ Đồ của ta xử trí thế nào?"

Vạn Quang buông tay lộ vẻ sầu thảm lắc đầu nói: "Hoàn Huyền bởi biết Biên Hoang tập bị thất thủ, liền bắt đầu lùng bắt hàng loạt tộc nhân của đại ca, gần đây toàn bộ đã bị xử quyết. Đệ rất hổ thẹn, trơ mắt nhìn mà không thể làm gì được".

Đồ Phụng Tam nghe được trong lòng rĩ máu, mặc dù hiểu rõ chuyện tất sẽ là như thế, nhưng hiện tại nghe được, vẫn cảm thấy khó có thể tiêu thụ.

Hoàn Huyền! Cuối cùng có một ngày ta sẽ tự tay lấy mạng chó của mi.

Vạn Quang lui đến bên cửa sổ, lấy ra mồi lửa, nói: "Đệ phải đốt đèn như thường lệ, nếu không sẽ làm hạ nhân sinh nghi".

Đồ Phụng Tam ngơ ngác gật đầu.

Vạn Quang xoay lưng lại phía y châm đèn rồi đặt lên bậu cửa sổ.

Đồ Phụng Tam lãnh đạm nói: "Vị trí ngọn đèn không phải có điểm cổ quái đấy chứ?"

Lúc thân thể hùng tráng của Vạn Quang ngạc nhiên chấn động, Đồ Phụng Tam đã tiếp cận phía sau hắn.

Vạn Quang hai chân xòe ra như chữ đại, trầm eo, rồi ngồi thụp xuống xoay tròn, phản ứng nhanh nhẹn uyển

chuyển, hiển thị hần ta luôn ở trạng thái hoàn toàn cảnh giác. Sau đó tiếp tục quay tít quanh eo, vai ngoặt lại phóng ra song chưởng kinh linh thông thả, kinh khí phần phật như gió bão nổi lên, chính diện kích tới Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam tự biết hần muốn kéo dài thời gian, cao thủ phía Hoàn Huyền vốn đã mai phục khắp nơi, sẽ nhanh chóng ủa ra vây bắt y. Y hiểu không nhất thiết phải cùng tất cả ngành tiếp, đã sớm nghĩ nên một chiêu hạ gục là tốt nhất.

Thậm chí dù công bằng quyết đấu, Đồ Phụng Tam biết không thể phá Thôi Thủ công phu của hần trong vòng mười đến hai mươi chiêu. Nếu muốn nhất kích hạ sát, tất phải trả một giá rất đắt. Hơn nữa cần ra đòn bất ngờ ngoài ý liệu của hần. Đối phương đồ rằng y sẽ không ngành tiếp nhưng y sẽ làm ngược lại.

Một ưu thế khác của Đồ Phụng Tam là biết rõ sự ảo diệu trong Thôi chưởng của Vạn Quang, chính là "Thân hữu sở cảm, tâm hữu sở giác. Tùy kỳ sở quát, nhân nhi thủ chi. Thuận nhi thành chi, hiệp nhi giải chi." (Thân có thể cảm, tâm có thể biết. Cuốn theo thì nhanh, nương theo thì chịu. Thuận theo thì thành, hợp nhưng lại tan.) Chưởng pháp này lấy sự trào dâng của cường kinh chấn kinh địch nhân, khiến đối thủ như bị vây trong những cơn sóng lớn. Thậm chí dù đối phương có cao minh hơn mình, trong thời gian ngắn ngủi cũng khó mà phá giải để tấn công được. Lấy phòng thủ làm chủ đạo chính là Thôi chưởng pháp.

Đồ Phụng Tam song quyền đánh ra, đón lấy song chưởng đối phương, tư thế như xuất ra toàn lực ngành tiếp.

Vạn Quang lạnh lẽo "Hừ" một tiếng, song chưởng tăng thêm kinh khí, nói: "Tình thế bức bách. Đại ca đừng trách ta nhé."

Đồ Phụng Tam thở dài: "Nhà ngươi đúng là lấy oán báo ân!"

Lúc quyền chưởng giao kích, Đồ Phụng Tam bỗng nhiên thu hồi một nửa công lực, vô thanh vô tức đá ra một cước, ra sau tới trước, nhằm thẳng vào vùng yếu hại dưới háng của hần.

Vạn Quang lộ ra thần sắc kinh ngạc, đã quá muộn để biến chiêu.

"Bùng!"

Quyền chưởng giao kích, Đồ Phụng Tam miệng phun máu tươi, nương theo chưởng lực bay về phía sau. Vạn Quang kêu thảm một tiếng kinh thiên động địa, dính cước bay vọt ra ngoài cửa sổ.

Lưng Đồ Phụng Tam đập vào tường lầu, miệng lại phun máu tươi. Có tiếng thân thể Vạn Quang chạm đất truyền đến, lại không phát ra thanh âm nào khác, hiển nhiên đã chết trước khi tiếp đất.

Có tiếng gió từ hướng tiền viện truyền lại.

Đồ Phụng Tam xây xẩm mặt mày gượng dậy, không có thời gian để chùi vết máu ở khóe miệng, đến bên hộc tủ rỗng, mở cửa, lách mình bước vào rồi đóng cửa lại.

Nhìn theo xa đội cuối cùng ly khai Nhạn Môn, Thác Bạt Khuê lĩnh suất một đám tướng lĩnh chiến sĩ, hướng về phía Nam phi nhanh vài dặm, trèo lên một gò đất cao, nhìn cảnh bình nguyên xa gần sau khi tuyết tan.

Bồi tiếp hai bên chính là mưu thần tâm phúc Trương Cồn và Hứa Khiêm.

Thác Bạt Khuê bình tĩnh nói: "Chuyện lớn ta giao làm thế nào rồi?"

Hứa Khiêm vội đáp: "Mười ngày trước mật hàm đưa đến Trường Tử, Mộ Dung Vĩnh nên hiểu hảo ý của tộc chủ."

Thác Bạt Khuê mỉm cười nói: "Bất luận Mộ Dung Vĩnh nghĩ ta có hảo ý hay âm mưu, cũng khó mà chối từ hai phần đại lễ. Thác Bạt Khuê ta đã hoàn thành bước đầu, đẩy đi hai trọng trấn ở biên ải, là những vị trí chiến lược không thể so sánh."

Trương Cồn nói: "Hy vọng Mộ Dung Vĩnh không bỏ qua cơ hội tốt, đi trước Mộ Dung Tường một bước tiến chiếm Nhận Môn và Bình Thành, không phụ lòng tốt của tộc chủ."

Hứa Khiên nói: "Mưu sách của tộc chủ cao minh phi thường, khẳng định nằm ngoài dự liệu của Mộ Dung Thùy."

Thác Bạt Khuê ung dung nói: "Mặc dù Mộ Dung Vĩnh hiểu rõ ta lợi dụng hắn, nhưng không còn đường lựa chọn. Nếu như Nhận Môn lại vào tay Mộ Dung Thùy, Thái Nguyên của hắn sẽ rơi vào hiểm cảnh, trở thành bị tiền hậu giáp công. Chỉ có khống chế được Nhận Môn và Bình Thành, bên hắn mới có thể bảo trụ biên cương phía Bắc của nước Tây Yên bọn hắn, nắm giữ việc vận chuyển hàng hóa trên Đại Hà, an tâm ứng phó Mộ Dung Thùy. Nếu ta đoán không sai, bộ đội của Mộ Dung Vĩnh đã lên đường tiến nhanh đến Nhận Môn. Ô! Đó là ai vậy?"

Chúng nhân phóng tầm mắt nhìn về hướng Tây Nam, dưới ánh trăng, một bóng người đang tiến nhanh về hướng bọn họ.

Đám người hiện xuất thần sắc cảnh giới, một số người rút tên giương cung.

Hứa Khiên nói: "Toàn bộ chú ý, thân pháp rất nhanh."

Thác Bạt Khuê quét mắt nhìn tình huống bốn phía, xem xét liệu địch nhân có âm mưu quỷ kế gì không? Y đã từng là mã tặc, tính cảnh giác cực cao, nếu như tình thế bất thường, y có thể phát hiện nhanh chóng hơn bất cứ ai. Loại thói quen này đến giờ vẫn còn. Để có thể sắp xếp chiến lược tránh mạnh đánh yếu, y rất nhẫn nại, mặc dù trong lòng hận không được ngay lập tức lột da lóc xương Mộ Dung Bảo.

Cuối cùng, mục quang chuyển lại phía người đang chạy tới, ngạc nhiên nói: "Không ngờ là một nữ nhân!"

Nữ tử đó vẫn chạy về phía bọn họ, còn cách chưa đến hai dặm, theo phương hướng hiện thời của cô ta, sẽ tới phía trái bọn họ cách nửa dặm.

Đột nhiên nữ tử đó loạng choạng, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, rồi lại hồi phục chạy tiếp, tốc độ chậm dần.

Trương Cồn và Hứa Khiên cùng kêu lên: "Cô ta bị thương!"

Ánh mắt lạnh lẽo của Thác Bạt Khuê lại dò xét tứ phương nói: "Nếu như cô ta dính nội thương, nhưng vẫn có thể thi triển thân pháp chạy nhanh liên tục như vậy thì thật là một nữ tử võ công cao cường. Trên giang hồ không có nhiều người như vậy. Không hiểu có phải Nhậm yêu nữ chăng?"

Lại quát: "Thu hồi cung tên!"

Chúng nhân vội vàng thu hồi trường cung, cất tên lại vào ống đựng.

Thác Bạt Khuê chăm chú hoàn toàn nhìn vào nữ tử thần bí thụ thương chạy qua. Lúc này cô ta tiến vào phạm vi một dặm, có thể mờ mờ thấy được dáng vóc. Thân hình nữ tử ấy cao, thanh mảnh và rất đẹp, trông duyên dáng động lòng người. Khi chạy mái tóc dài phía sau đầu không gì quán thúc xổ tung, bay phát phơ trong gió. Thậm chí dù không thể thấy rõ hoa dung, nhưng trực giác mách bảo là nàng ta vô cùng xinh đẹp.

Trong lòng Thác Bạt Khuê trào dâng một loại cảm xúc háo hức mà tự y cũng không thể hiểu được. Cho tới giờ, y đặt việc phục quốc lên trên hết, tất cả những thử khác không để trong tâm, phụ nữ chỉ là để làm sinh động cuộc sống. Sau trận chiến Phi Thủy, càng rời xa nữ sắc, tinh thần hoàn toàn để vào việc cùng Mộ Dung Thùy đấu tranh kịch liệt. Đến giờ phút này, đột nhiên cảm thấy có điểm động lòng, thực ra y chưa biết đối phương trông như thế nào, hoàn toàn chỉ là tưởng tượng.

Có tiếng Trương Cồn truyền đến tai y: "Phía sau có người đang truy đuổi cô ta."

Thác Bạt Khuê tâm thần run lên, hiểu rõ bản thân mình do tập trung chú ý đến nữ nhân đó, mà lơ đãng các thứ khác. Nếu không y đã phải là người đầu tiên phát hiện có người truy đuổi.

Đưa mắt nhìn về phía bình địa xa xa, thấy một đạo nhân ảnh khác đang đuổi theo như bay.

Thác Bạt Khuê trong lòng tự nghĩ mình không nên chõ mũi vào việc người khác. Bỗng nữ tử lại loạng choạng, ngã xuống thảo nguyên.

Thác Bạt Khuê quát ngựa chạy vội xuống núi, nhằm về hướng nữ tử. Trương Cỗ, Hứa Khiên cùng đội thân vệ vội vàng đuổi theo.

Phía xa, người truy đuổi dừng lại, hiển nhiên vì thấy bọn họ đông người mà sinh lòng cố kỵ.

Thác Bạt Khuê ngựa hay lại chạy trước, nên vượt cả chục trượng, phi tới chỗ nữ tử kia ngã xuống.

Thác Bạt Khuê nhảy xuống ngựa tiến lại.

Hứa Khiên tại phía sau hét lớn: "Tộc chủ cẩn thận!"

Thác Bạt Khuê ngồi xuống cạnh nữ tử nọ, phủ phục xuống mặt cỏ lật ngược thân thể lại, tưởng như sấm chớp bên tai, trong lòng thầm nhủ: "Thế gian có người con gái đẹp như thế này ư!"

Nữ tử đã hôn mê bất tỉnh, khóe miệng còn vương vết máu, nhưng không làm giảm chút gì vẻ đẹp say đắm lòng người của nàng. Cho dù không nhìn được thần thái của đôi mắt đẹp, nhưng đôi môi mọng mềm mại đỏ hồng cũng đủ để câu dẫn nam nhân.

Thân vệ đuổi đến vây quanh Thác Bạt Khuê và nữ nhân hôn mê.

Thác Bạt Khuê cẩn thận từng ly từng tí ôm eo bế lên, thần sắc mãi mê say đắm ngất thần thái hoa dung của nàng ta, tựa như thế gian không có những cái khác có khả năng khiến y phải chú ý vậy.

Lữ Hứa Khiên cũng si ngốc nhìn mỹ nữ trước ngực Thác Bạt Khuê, bị thần thái khuôn mặt mê đắm lòng người của nàng ta chấn nhiếp.

Từ xa truyền đến thanh âm: "Bản nhân là Ba Cáp Mã Tư, nữ tử đó và ta có thâm cừu không thể hóa giải. Bằng hữu liệu có thể nể mặt ta, giao lại cô ta chăng?"

Hứa Khiên chấn động nói: "Ba Cáp Mã Tư chính là cao thủ Ba Tư, hiện làm quân sư cho Diêu Trường."

Thác Bạt Khuê phẫn nộ quát: "Nhớ cho kỹ! Làm hồng hảo sự của người chính là Thác Bạt Khuê ta. Từ nay về sau ta không muốn nghe tiếng người lải nhải bên tai nữa, điếc tai lắm."

Thanh âm Ba Cáp Mã Tư từ xa truyền lại: "Ân huệ của Thác Bạt tộc chủ, Ba Cáp Mã Tư ta sẽ không bao giờ quên. Xin mời!"

Thác Bạt Khuê giống như không có bất cứ chuyện gì xảy ra, hân hoan nói: "Quay về Thịnh Nhạc thôi!"

Hồi 76

Viên Mộng Chi Kế

Tại một thực quán gần khách sạn, Yến Phi vừa uống một ngụm rượu, thì Cao Ngạn quay về, thần sắc như đưa đám.

Yến Phi rót cho gã một chén đầy, nói: "Nếu như không có manh mối, tốt nhất là nhanh chóng bỏ đi, người chỉ có thời gian một buổi tối thôi."

Cao Ngạn không động đến chén rượu, bất mãn nói: "Hiện tại hãy còn chưa quá ngày thứ tư, bọn ta đã đến Ba Lăng bên cạnh Động Đình Hồ, vẫn còn sáu ngày nữa, khi về thì xuôi dòng, hành trình thậm chí còn nhanh hơn nhiều! Con bà người! Ta còn ít nhất ba ngày ba đêm nữa, dư thời gian đi tìm Tiểu Bạch Nhạn của ta."

Yến Phi sửa lại: "Nhiều lắm là ba ngày hai đêm, bởi vì có một đêm để dành cho người cùng Tiểu Bạch Nhạn

chàng chàng thiếp thiếp."

Tâm tình Cao Ngạn lập tức cải thiện, gương mặt không còn chút u ám, nói: "Không ngờ người cũng biết điều, thông tỏ sự tình, hiểu ý người khác."

Yến Phi đành phải nói: "Chẳng lẽ ngồi nhìn người ra về tay không? Việc thu thập tin tức tình báo của người có tiến triển gì không?"

Cao Ngạn đáp: "Ngày hôm nay đau đầu quá! Nhiếp Thiên Hoàn căn bản không có hang ổ cố định, đêm nay có thể vẫn ở Ba Lăng, đêm mai đã đến hoang đảo không người ở Động Đình Hồ, hoặc ở một mạn khác của Động Đình Hồ là Võ Lăng. Con bà nó chứ! Động Đình Hồ bắc thông với Đại Giang, đồng giáp hồ Phàn Dương, nối liền đường thủy đạo Nam Bắc, bốn phương tám hướng thông suốt. Trừ phi người có phép thần thông, bằng không quỷ thần mới biết đêm nay y đặt chân đến địa phương nào? Này! Đến lượt người xuất mã rồi đấy!"

Nghe gã nói, Yến Phi đoán rằng vị thủ tịch phong môi của Biên Hoang tập này sau khi đã hết sức thi triển thủ đoạn bản thân, vẫn không có chút kết quả. Chàng cười hỏi: "Mạng lưới tình báo của người ở đây không phát huy tác dụng à?"

Cao Ngạn nói: "Lần trước ở Kiến Khang bị người bán đứng, ta còn có thể ngu xuẩn mà tự mình mạo hiểm nữa à? Ta chẳng qua không tìm ra người có quan hệ làm do thám, đành hóa trang thành một ngốc tử nhà giàu giả vờ tìm Lưỡng Hồ bang bàn chuyện mua bán. Hà! May mắn là ở đây người người đối với Nhiếp Thiên Hoàn đều quen thuộc, lại còn coi y là người bảo hộ, nói đến y hầu hết mọi người đều thao thao bất tuyệt tán tụng, ít người chê trách. Nhiếp Thiên Hoàn rất biết cách mua chuộc nhân tâm, khiến bản thân trở thành đại anh hùng bảo vệ lợi ích khu vực Lưỡng Hồ, con mẹ hán, đúng là giả dối."

Yến Phi thầm nghĩ đúng là sự xung đột lớn giữa thế tộc sống ở bên ngoài và thế tộc bản địa khiến Nhiếp Thiên Hoàn có thể giành được sự ủng hộ của quần chúng. Tình huống có điểm giống với Tôn Ân. Chỉ có điều Tôn Ân dùng chiêu bài tôn giáo, còn Nhiếp Thiên Hoàn là long đầu của bang hội và bá chủ hắc đạo.

Cao Ngạn nói tiếp: "Chẳng trách với bản sự của lão Đồ, lại thêm có Hoàn gia ở phía sau chống lưng, vẫn không làm gì được lão Nhiếp. Động Đình Hồ lớn như thế này, bốn phương tám hướng lại thông suốt, chỉ cần thấy thế cục bất thường, Lưỡng Hồ bang tùy thời thế mà phân nhỏ lực lượng, từng người lên thuyền theo dòng tản đi các phía. Còn soái thuyền "Vân Long" của Nhiếp Thiên Hoàn, bất luận sức chiến đấu hay tính năng, đều vượt trội "Ân Long", cũng bởi không cần nguy trang. Thế nhưng khi địch nhân không tấn công mà rút lui, lão Nhiếp lại có thể phát động phản kích, tiến lui thoải mái thuận lợi, bởi vậy lão Nhiếp có thể xưng bá Lưỡng Hồ, coi quan phủ như không."

Tiếp lời thờ dài: "Lão Nhiếp xuất quỷ nhập thần như vậy, bọn ta làm sao tìm được y?"

Yến Phi hỏi: "Lão Nhiếp kiếm tiền thế nào?"

Cao Ngạn tỏ vẻ chắc chắn nói: "Vùng này có nhiều nghề nghiệp kiếm lợi cực lớn, nhiều nhiều ít ít với y đều có quan hệ, bao gồm thanh lâu và đồ quán* cũng như vận tải hàng hóa và ngư nghiệp. Bang hội lớn nhỏ tại khu vực này đều phải định kỳ tiến cống cho lão nhân gia y. Hay nhất là Lưỡng Hồ bang tịnh không trực tiếp kinh doanh buôn bán, nhưng thâm tóm lợi nhuận của cả khu vực. Như Ba Lăng nơi bọn ta đang ở, trên danh nghĩa vẫn do Tấn thất cai quản, nhưng thực chất kẻ thống trị chính là lão Nhiếp. Hoàn gia muốn đối phó lão Nhiếp, tất phải gián tiếp thông qua lão Đồ xử lý, do vậy có thể thấy sự vi diệu trong đó."

Yến Phi trầm ngâm: "Tại khu vực này Lưỡng Hồ bang có một hệ thống thu thập thông báo tin tức hoàn thiện, gặp sự việc trọng đại, tỉ dụ như Yến Phi ta đã tới, tin tức truyền đến tai lão Nhiếp như thế nào? Về phương diện này người có nắm được tình hình gì không?"

Cao Ngạn sợ hãi nhảy dựng lên: "Người đưa đây à? Đây chính là địa bàn của lão Nhiếp, trên bảng "Ngoại Cừu Phẩm Cao Thủ" lão nhân gia y chỉ xếp sau Tôn Ân, so với lão Đồ còn hơn một cấp. Nghe nói "Thiên Địa Minh Hoàn" của y chính là dương kim thiên hạ kỳ môn binh khí lợi hại nhất, so với Tôn Ân cũng không thua kém. Lại thêm Lưỡng Hồ bang cao thủ như mây, người mạnh ngựa khỏe, lão ca người chắc cũng biết. Hào hán không sợ thua thiệt trước mắt, người không định đi tìm chết đấy chứ? Nên nhớ bọn ta đến đây không phải là để đánh nhau."

Yến Phi tịnh không lý đến nỗi lo lắng của gã, hỏi: "Trong thành này đồ trường nào lớn nhất?"

Cao Ngạn chán nản đáp: "Đừng có một mình một ý được không? Ta bị người dọa cho phát khiếp đấy! À! Con bà người! Người lần đó đột nhập Huỳnh Dương cũng khua chiêng gõ trống như thế này hả?"

Yến Phi cười nhẹ: "Gần đây có danh thắng đặc biệt nào không?"

Cao Ngạn ngạc nhiên tròn mắt nhìn chàng hỏi: "Người không có việc gì làm nên đi du sơn ngoạn thủy à?"

Yến Phi nói: "Trước tiên hãy trả lời câu hỏi của ta, sau đó ta sẽ cho người biết đại kế được chứ?"

Cao Ngạn đáp: "Ta phải nghe lại ngay mới được. Ôi! Lão ca người tốt bụng cho ta biết đi, rốt cuộc người có đại kế gì vậy?"

Yến Phi nói: "Ta sẽ hạ chiến thư tới y, tỉ dụ như ba ngày sau tại ngọn núi hay hòn đảo nào đó quyết một trận tử chiến. Phải dạy cho y biết đừng có trêu vào Hoang nhân bọn ta."

Cao Ngạn hỏi giọng lo lắng: "Người thực chẳng phải muốn cùng y đại chiến một trận đấy chứ?"

Yến Phi không khách khí nói: "Lão Nhiếp đâu phải loại ngu xuẩn như người? Ta chỉ là muốn xem thư khiêu chiến này được đưa đến chỗ nào, từ đó tìm ra nơi lão Nhiếp đang ẩn thân, minh bạch chưa?"

Cao Ngạn cau mày đáp: "Giả như đối phương dùng phương thức phi cáp** truyền thư, để đưa chiến thư của người tới Nhiếp Thiên Hoàn, bọn ta còn có phương pháp nào khác ngoài việc giương mắt lên mà nhìn?"

Yến Phi nói: "Người của đồ trường không thể có tư cách liên lạc trực tiếp với lão Nhiếp, cũng không biết được lão Nhiếp đang ở đâu, do vậy buộc phải đi tìm người có tư cách, để từ người này thông báo cho hắn. Lúc ấy bọn ta chỉ cần bắt giữ người này, rồi lại dùng nghiêm hình bức cung, không phải sẽ biết nơi lão Nhiếp trú ngụ sao? Nếu bọn ta từ người này biết được phương pháp thông báo với lão Nhiếp, đại khái cũng đoán ra lão Nhiếp đang ở gần hay xa."

Cao Ngạn lắc đầu nói: "Ta vẫn chưa minh bạch."

Yến Phi giải thích: "Nếu ở gần thì chắc chắn sẽ đi bộ hoặc dùng khoái mã cho tiện, còn nếu dùng tín cáp, người rất có thể tức rùng tim đấy. Thử hỏi bỏ câu bay thẳng tới giữa hồ, bọn ta trừ việc mở to mắt ra mà nhìn còn làm được gì chứ? Huống hồ có khả năng còn một phân trạm khác để truyền đi tin tức."

Cao Ngạn nói: "Nhưng mà bọn ta làm thế nào để truy tung chỉ một tờ chiến thư mỏng dính? Bất luận người nào cũng có thể giấu kín trên người."

Yến Phi đáp: "Càng không thành vấn đề, trên thư gài cái gì đó là được, về phương diện này người phải thành thạo hơn ta chứ".

Cao Ngạn lại bắt đầu hưng phấn, nói: "Không ngờ người có biện pháp, ta lập tức đi thu xếp."

Nói xong nhảy bật dậy.

Yến Phi kêu lên: "Người vẫn còn chưa ăn tí gì mà!"

Cao Ngạn xua tay, đi thẳng không quay đầu lại.

Yến Phi thấy thế bật cười khanh khách, cầm lấy hồ rượu, đang định rót ra, trong lòng chợt có dấu hiệu báo động.

Đồ Phụng Tam im lặng đứng trốn bên trong học tử, hành khí vận công, cố gắng trị xong thương thế trong thời gian ngắn nhất. Đối với tiếng người xôn xao và tiếng bước chân chạy bên ngoài như không nghe thấy, toàn tâm toàn ý điều tức tĩnh tu.

Lực phản kích cực mạnh từ Vạn Quang nằm ngoài ý liệu của y, khiến y suýt chút nữa ngã xuống đất không dậy được. Vì thế không thể không mạo hiểm đánh cược một ván, chính là đặt vào hành vi theo thói quen của địch nhân.

Bên phía Hoàn Huyền, các cao thủ trường kỳ mai phục trong phủ chờ y nhanh chóng đến Thoái Tư lầu. Nhìn thấy xác Vạn Quang nằm sấp bên ngoài lầu, cho rằng đương nhiên Đồ Phụng Tam do khám phá ra cạm bẫy, cố xuất thủ lấy mạng Vạn Quang, sau đó liền bỏ chạy. Như vậy cũng không ngờ Đồ Phụng Tam vẫn trốn bên trong lầu.

Theo tính cách thâm trầm của Vạn Quang, chắc không cho Hoàn Huyền biết có nơi ẩn trốn như thế này.

Rốt cuộc Đồ Phụng Tam cũng đã thông chỗ kinh mạch cuối cùng bị tắc vì thụ thương, công lực lập tức khôi phục được bảy tám thành, chỉ cần gắng sức vài canh giờ nữa, là có thể hoàn toàn phục nguyên.

Bỗng có thanh âm leo thang gõ truyền vào tai.

Đồ Phụng Tam nín thở bế khí, đề tụ công lực. Nếu quả có người định mở cửa tử, y sẽ không chút do dự lộ diện ra đòn đột ngột, sau đó đột phá trùng vây. Hy vọng tình huống không đến nỗi ác liệt như vậy!

Bảy người lục tục trèo lên trên lầu.

Có người nói: "Bọn họ tại lầu hai động thủ, Đồ Phụng Tam cũng đã thụ thương. Hắc! Quả nhiên là nhân vật trên bảng "Ngoại Cửu Phẩm Cao Thủ", chỉ trong vài chiêu đã giết chết Vạn Quang, còn ném y qua cửa sổ, tử vong tại đường trường."

Đồ Phụng Tam nhận ra đó chính là thanh âm của Hoàn Tu anh họ Hoàn Huyền, trong lòng nghĩ Hoàn Huyền đã đi đánh Kiến Khang, Giang Lăng chắc do người này cai quản.

Có tiếng người khác cất ngang: "Vạn Quang chính là người đầu tiên nghi ngờ Đồ Phụng Tam. Đồ Phụng Tam hành sự độc ác, cố ý thăm dò Vạn Quang, nhưng Vạn Quang gần đây đối với hắn lòng luôn sợ hãi, nhất thời ghì nén không được, bức bối làm lộ sơ hở. Mới một lần lộ diện mà đã táng mạng, thật là làm người ta phải bất ngờ."

Đồ Phụng Tam trong lòng ngẫm thờ dài, kẻ đang nói chỉ mới xem tình huống tại hiện trường, mà như tận mắt nhìn thấy tình hình lúc đó, không những thể hiện tài trí kiến thức vượt trội, mà còn hiểu sâu sắc tâm lý con người. Mưu thần của Hoàn Huyền, chỉ có một Hầu Lượng Sinh là tài tình như vậy. Cho tới giờ, quan hệ giữa y và Hầu Lượng Sinh không tệ, còn từng có rất nhiều sự việc cùng Hầu Lượng Sinh hợp tác khăng khít. Thế nhưng y nhất định phải giết Hầu Lượng Sinh, loại trừ mối lo lớn này để tương lai đối phó Hoàn Huyền có thể dễ dàng hơn.

Tộc nhân bị sát hại khiến trong lòng y tràn ngập lửa hận, y muốn có thể làm việc gì đó gây hại nghiêm trọng đến Hoàn Huyền, chỉ có vậy mới tiết được một chút phần hận trong lòng. Giết Vạn Quang đối với Hoàn Huyền căn bản là việc không đáng kể, thế nhưng giết Hầu Lượng Sinh, thì mới tạo ra đã kích trầm trọng đối với hắn.

Hoàn Tu nói: "Có nhiều khả năng Đồ Phụng Tam không còn ở trong thành."

Hầu Lượng Sinh nói: "Bất luận y có ở trong thành hay không, công việc truy tìm vẫn không thể không làm, nếu không Nam Quận công chắc sẽ không hài lòng."

Hoàn Tu quát: "Can Quy đâu!"

Với công phu lãnh tĩnh của Đồ Phụng Tam, nghe tên người này mà trong lòng cũng sợ hãi. Can Quy chính là kiếm khách có tiếng nhất Ba Thục, mới quật khởi gần đây, thế nhưng đã có tiếng là Ba Thục đệ nhất cao thủ. Không hiểu sao y lại đi nương nhờ Hoàn Huyền, trở thành thủ hạ của hắn.

Thanh âm hòa nhã của một nam tử cất lên: "Xin đại nhân phân phó!"

Đồ Phụng Tam giữ tinh thần tỉnh táo dụng tâm nghe ngóng, chỉ cần sau khi minh bạch việc bố trí và phương

pháp truy tìm của địch nhân, y có thể chọn nhẹ tránh nặng, tìm cách tiềm nhập Hầu phủ, ám sát Hầu Lượng Sinh.

Hoàn Huyền không giết y không được là chuyện trong lòng y có thể lý giải. Bởi vì không ai hiểu rõ Hoàn Huyền và nhân sự bên cạnh hẳn hơn y, đối với thành Giang Lăng y biết rõ như lòng bàn tay. Cho nên Hoàn Tu hiện tại chỉ là làm ra vẻ ứng phó, không cần chờ đợi kết quả truy tìm ra sao.

"Tiểu thư! Tỷ xem gì thế? Xem trọn một ngày rồi đấy!"

Trong trướng dưới ánh đèn thấp thoáng, Kỳ Thiên Thiên cầm bản địa đồ do Mộ Dung Thùy sai Phong Nương đưa tới, trải ra trên một tấm thảm dày mềm mại, nghiên cứu một cách rất hào hứng. Nàng nằm sấp trên tấm thảm, hai tay đỡ hai bên má, hai chân bắt chéo nhau, không nói gì, một mình cao hứng.

Tiểu Thi ngồi cạnh, không rõ chuyện gì.

Kỳ Thiên Thiên gí ngón tay vào một điểm màu đỏ trên địa đồ, nói: "Đây là Nghiệp Thành." Rồi kéo ngón tay xuống dưới, nói: "Bọn ta hiện tại cắm trại tại đây, bắt luận người nào theo mặt Tây đến tăng viện, đều bị bọn ta chặn ngang tiêu diệt."

Tiểu Thi lo lắng: "Nghe ngữ khí của tiểu thư, hình như đứng về phía Hoàng thượng."

Kỳ Thiên Thiên cười nói: "Bởi vì ta hiện tại nhất định phải đứng trên lập trường của Hoàng thượng mà! Muốn đánh thắng một trận, thiên thời, địa lợi, nhân hòa thiếu một cũng không được. Ta hiện tại nghiên cứu tình thế địa lý đấy!"

Tiểu Thi cúi đầu không nói.

Kỳ Thiên Thiên ngồi dậy, giọng quan tâm: "Thi Thi vẫn còn lo lắng à?"

Tiểu Thi hai mắt đỏ lên, khẽ gật đầu.

Kỳ Thiên Thiên không hiểu hỏi: "Muội lo lắng điều gì vậy?"

Tiểu Thi lắc đầu nói: "Muội cũng không biết."

Kỳ Thiên Thiên không vui nói: "Ta biết rồi! Muội lo rằng ta đã thay lòng đổi dạ, đầu hàng Mộ Dung Thùy."

Tiểu Thi im lặng không nói.

Kỳ Thiên Thiên nói: "Muội yên tâm đi! Ta hiện trong lòng chỉ có Yến Phi, bất luận tình huống thay đổi ra sao, ta cũng vĩnh viễn không thay đổi."

Tiểu Thi lo lắng ngẩng đầu nhìn về phía nàng, nói: "Nhưng tiểu thư người mỗi ngày một vui vẻ hơn, mặt mày rạng rỡ, dáng vẻ toàn thân sáng ngời."

Kỳ Thiên Thiên bật cười: "Nguyên lai tại muội lo lắng quá thôi. Để ta nói cho muội biết nhé! Bởi vì ta không giống muội cứ thất vọng bi quan, mà chờ đợi rất nhiều vào tương lai, do vậy tinh thần con người hưng khởi."

Tiểu Thi lại cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hỏi: "Thật thế không?"

Kỳ Thiên Thiên giọng khỏ náo: "Nói thế nào muội mới tin đây? Ôi! Có một việc không biết có nên cho muội biết hay không."

Tiểu Thi nũng nịu run nhẹ hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Kỳ Thiên Thiên trầm ngâm một lúc hạ giọng nói: "Nhớ nhưng đúng là khiến người ta tinh thần mệt mỏi chán chường. May mà mấy chục ngày nay, ta lại không bị nhớ nhung giày vò. Do vậy ta mong đợi và khát khao nhiều hơn vào tương lai."

Tiểu Thi không hiểu hỏi: "Muội không hiểu tiểu thư vừa nói gì?"

Kỷ Thiên Thiên đáp: "Muội không cần minh bạch, nhưng cần phải tin tưởng ta, phải kiên cường sống tiếp. Cuối cùng sẽ có ngày, bọn ta trở về Biên Hoang tập. Mà điều đó sẽ xảy ra trong tương lai không xa đâu."

Tiểu Thi lệ tuôn như suối, thê lương nói: "Tiểu thư à! Muội biết rõ tỷ chỉ là an ủi Tiểu Thi. Tiểu thư ly khai Kiến Khang, chính là để truy cầu cuộc sống tự do vô câu vô thúc, hiện tại lại bị người giam lỏng."

Kỷ Thiên Thiên chuyển đến bên cạnh nàng, ôm lấy vai, nhẹ giọng nói: "Không cần khóc lóc thế! Cho dù bọn ta gặp phải nhiều nỗi khuất nhục và bất hạnh lớn, nhưng cuối cùng một ngày kia tất cả nhất định sẽ trở thành quá khứ. Bọn ta tuyệt không được để thất vọng và bị thương chiếm cứ tâm tình, nhất định phải cắn răng chịu đựng thêm nữa. Hiện tại Yến lang chính là đang toàn lực nghĩ cách cứu bọn ta. Bồn phận của bọn ta là cần phải giữ sức khỏe, vĩnh viễn không được thoái chí, cho đến lúc mây tan trăng lại sáng."

Có tiếng ho bên ngoài trướng vang lên.

Kỷ Thiên Thiên hỏi: "Có phải đại nương không? Chuyện gì vậy?"

Tiểu Thi lui vào một góc, vội vàng gạt lệ.

Bên ngoài trướng Phong Nương đáp: "Hoàng thượng cho mời tiểu thư."

Kỷ Thiên Thiên nhát giọng nói: "Khuya rồi! Ta mệt lắm, đang muốn nghỉ sớm."

Phong Nương trầm mặc hồi lâu, nói: "Tiểu thư làm khó ta quá! Làm sao ta trả lời Hoàng thượng đây?"

Kỷ Thiên Thiên nói: "Nhờ đại nương giúp ta chuyển vài lời, nói với y ta đã đoán ra việc y dùng kế dương đông kích tây. Một mặt tỏ ra tiến đánh Nghiệp Thành, giả như sẽ theo Thái Hành đại đạo tiến quân về phía Trường Tử, khiến cho Mộ Dung Vĩnh đem quân đội phòng thủ Đài Bích chuyển đến Thích Quan. Trong khi đó Hoàng thượng sẽ xua quân tiến đánh Đài Bích. Xin đại nương nhớ khẩn cấp đề tỉnh Hoàng thượng đừng có quỵ nọ, đã có gan đánh cược thì phải có gan chịu thua!"

Phong Nương nghe rồi im lặng không nói.

Sau một hồi, Phong Nương nói: "Ta sẽ chuyển cáo Hoàng thượng đúng như vậy. Xin hỏi hải tử Yến Phi, phải chăng thực sự có đến Huỳnh Dương gặp gỡ tiểu thư?"

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên hỏi: "Nghe đại nương nói, dường như là có quen biết Yến Phi rồi!" Đồng thời trong lòng nghĩ sao không nghe Yến Phi đề cập đến chuyện này?

Phong Nương đáp: "Lần cuối ta gặp hải tử này, y vẫn chưa đến ba tuổi. Ôi! Đã là chuyện quá khứ rồi! Tiểu thư vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta."

Kỷ Thiên Thiên nói: "Phải chăng Hoàng thượng dặn Đại nương hỏi ta?"

Phong Nương vén trướng đi vào, mục quang nhìn về tấm bản đồ trên mặt đất, ngồi xuống rồi đáp: "Là ta tự mình nghĩ như vậy! Ôi! Sự tình sao lại biến thành như thế này chứ."

Kỷ Thiên Thiên nhẹ nhàng: "Đại nương phải chăng có quen biết mẹ của Yến Phi?"

Song mục Phong Nương tựa hồ hồi tưởng lại chuyện xưa, bao phủ một tầng sương mù, ngưng ngẩn như lạc hướng, nói: "Không chỉ quen biết, mà đã từng là tỷ muội tốt nhất, bà ấy thật kiên cường, đúng là hảo nữ tử. Tiếc là tất cả đều đã là quá khứ."

Tiếp đó song mục tinh quang lấp lánh, nói: "Yến Phi nếu giống mẹ nó, khi muốn làm một việc gì thì tuyệt không bỏ dở giữa chừng. Sự thật là ta luôn luôn hoài nghi, từ sau buổi tối hôm ấy, toàn bộ con người tiểu thư lạc quan hẳn, tinh thần mỗi ngày một tốt hơn."

Tiểu Thi kinh hãi kêu lên thất thanh "A".

Phong Nương liếc nàng một cái, hiện xuất thần sắc nghi hoặc.

Kỷ Thiên Thiên hạ lệnh trực khách: "Khuya rồi đấy!"

Phong Nương từ từ đứng dậy, đi ra khỏi trướng.

Kỷ Thiên Thiên mục quang hướng về phía Tiểu Thi đang vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nói giọng âu yếm: "Ngốc ạ! Hiện tại muội đã minh bạch ta không hề yêu quý Mộ Dung Thùy rồi nhé! Ta mà là loại nữ nhân nông cạn dễ dãi vậy sao? Chớ nên đánh giá thấp tiểu thư của muội như vậy."

Tiểu Thi kêu khê: "Rốt cuộc có thật vậy không? Làm sao muội không biết? Chuyện này không thể có!"

Kỷ Thiên Thiên nhắm đôi mắt đẹp, tâm mê thần loạn nói: "Yến lang của ta có thể đem mọi chuyện không thể biến thành có thể, bất luận khó khăn thế nào, cũng sẽ có một ngày chàng đến đưa bọn ta về Biên Hoang tập. Ôi! Đệ tứ cảnh thực ra mê người ra sao nhỉ?"

Hồi 77

Dĩ Mệnh Vi Chú

Yến Phi lao ra bên ngoài cửa thực quán, tình cảnh đầu tiên đập vào mắt khiến chàng cảm thấy như bị người khác dùng toàn lực đâm một quyền vào ngực, trong sát na như bị chìm xuống, cảm thấy nghẹn thở trầm trọng.

Cao Ngạn tại phố đối diện bị người ta tóm vào yết hầu nâng cao lên, hai chân không chạm đất, hai tay buông thõng, đầu ngửa lên trời không tự nhiên, thoạt trông như thể bổng chốc cao hẳn lên.

Kẻ hung bạo đó người mặc võ phục màu đen, thân hình tầm cỡ trung bình, nhưng có oai thế khiến cho người khác không dám vọng động. Bên lưng giắt một hàng phi đao, ánh mắt sắc nhọn như thể xuyên thấu mọi vật, đang nhìn chàng trừng trừng không chớp, khoe miệng xuất hiện một nụ cười không ngừng lan tỏa. Sau cùng chuyển thành vẻ ngạo mạn trên khuôn mặt tươi cười.

Trên đường phố người người chạy tứ tán, không còn một ai có dũng khí đứng coi náo nhiệt. Có thể thấy Yến Phi đang đối diện với tình huống khiến cho người ta cảm thấy kinh khiếp.

Dòng người ngựa qua lại trên con phố lớn như nước chảy đã bị chặn đứng, cảnh nhộn nhịp trong phút chốc biến thành tĩnh lặng như quỷ vực. Hàng trăm bang chúng Lương Hồ Bang hiện thân trên mái ngói ở các gian nhà đối diện, tên nào tên nấy giương cung lăm lăm hướng về phía Yến Phi. Hơn mười người từ phía cửa hàng buôn bán phía đối diện xông ra, trong đó ở giữa có một người oai thế hách dịch, hiển nhiên là Hác Trường Hanh. Nhìn hình thể khí độ những người xung quanh, có thể thấy đó là các cao thủ tinh nhuệ nhất của Lương Hồ Bang.

Yến Phi lập tức trở về trạng thái "thanh tĩnh".

Sau khi biết bí mật của tiên môn, Yến Phi luôn ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Đôi lúc trong tình thế khẩn cấp thì có tỉnh táo hơn một chút, nhưng đại đa số thời gian đều bị "Chân Tướng" của hiện tượng khai mở tiên môn như quỷ hồn ám mãi không buông, cảm thấy tất cả mọi thứ trước mắt như ảo ảnh. Mọi vật đều là sản phẩm của tâm trí, tựa như một giấc mộng không có thực.

Chính bởi vì trạng thái tâm lý kỳ dị đó khiến chàng cảm thấy mọi việc đều chẳng có chút liên quan đến nhau. Tốt nhất là tìm kiếm một sự gì đó thật nguy hiểm, thật kích thích để làm, thực hiện hoài bão của bản thân, quên đi hiện tượng tiên môn quay về thực tại. Sở dĩ chàng khẳng khái cùng Cao Ngạn làm chuyện điên rồ này, chính là trong lòng muốn du hí nhân gian mà ra.

Khi đối mặt với "Hiện Thực" tàn khốc trước mắt, chàng bị "kinh tỉnh" trở lại. Do đó hiểu rõ rằng đối với cục diện sinh tử này tự nó có những phép tắc không thể cải biến, tử vong đại biểu cho dấu chấm hết, mọi chuyện tiên môn hay Động Thiên Phúc Địa đều chẳng thể giúp gì.

Ngay tại thời điểm này, chàng hoàn toàn không còn bị tiên môn làm chủ tâm trí nữa, nhân vì chàng phải toàn tâm toàn ý ứng phó với tình thế biến hóa mau lẹ ác liệt này.

"Nhất dạ triền miên" của Cao Ngạn thế là tan thành bọt nước, vấn đề lớn nhất hiện nay là làm sao mạng Cao Ngạn đào tẩu ngay lập tức.

Yến Phi khôi phục về điềm tĩnh, tâm thần hướng về phía Cao Ngạn, nhằm cảm giác khí tức phát ra trên người Cao Ngạn. Đương nhiên chỉ cần đối phương ra tăng khí lực, Cao Ngạn khẳng định sẽ nhất mạng ô hô. Trầm giọng nói: "Nhiếp Thiên Hoàn!"

Nhiếp Thiên Hoàn cười khanh khách nói: "Yến huynh không phải là đang rất bận không thể phân thân chăng? Tại sao lại có tâm tình rồi rã ghé Lương Hồ thăm Nhiếp mỗ vậy, lẽ ra nên thông báo một tiếng, để Nhiếp mỗ có thể đón tiếp cho trọn tình chủ nhà."

Nói xong vung tay một cái, Cao Ngạn thân hình cứng đờ như khúc gỗ bay vèo sang ngang. Một lão già cao gầy vụt xuất hiện, đưa tay tóm lấy thất lưng Cao Ngạn, nhẹ nhàng như không nâng lên, rồi lùi thân về phía sau của cửa hàng buôn bán và biến mất hút không thấy tăm hơi.

Yến Phi thần sắc không đổi, lúc này chàng hoàn toàn tiến nhập trạng thái tâm linh thông suốt thấu triệt, không một chút tạm niệm. Nhật Nguyệt Ly Thiên đại pháp toàn lực vận hành, nhưng không còn là công pháp trước đây nữa, mà đã trải qua quá trình Tam bội hợp nhất, hiểu rõ làm thế nào để hòa nhập Đan Kiếp và Thủy Độc. Uy lực tối cao của nó có thể khai mở cả tiên môn, chính là bến bờ của tâm pháp chí cao vô thượng.

Cùng vào thời gian đó, chàng nắm rõ công lực Nhiếp Thiên Hoàn thâm sâu ra sao.

Nhiếp Thiên Hoàn không hổ danh là bá chủ hắc đạo uy vọng cao nhất Nam phương, công lực theo sát Tôn Ân, hầu như vượt hẳn ý liệu của chàng. Thảo nào Giang Hải Lưu phải ôm hận trong tay hắn.

Cho dù là đơn đả độc đấu, với bản lĩnh hiện tại của Yến Phi, cũng không dám đại ngôn cho rằng thắng được. Huống hồ Nhiếp Thiên Hoàn khẳng định sẽ không cho chàng cơ hội cùng hắn quyết đấu công bằng, nếu cần sẽ dùng toàn bộ lực lượng, không trừ thủ đoạn nào ép Yến Phi vào tử địa.

Quyền chủ động hiện thuộc về tay của đối phương.

Nhiếp Thiên Hoàn không giết chết Cao Ngạn, chính là muốn dụ chàng động thủ cứu người. Bằng không với thân thủ của Yến Phi nếu toàn lực đột vây đào thoát, Nhiếp Thiên Hoàn cũng không thể ngăn được.

Cũng may trong tình thế thua thiệt này, chàng vẫn còn một ưu thế duy nhất là khả năng cảm ứng Cao Ngạn.

Hác Trường Hanh cười nói: "Yến huynh cứ yên tâm, Cao thiếu gia là bằng hữu của Thanh Thã, chúng ta sẽ đối đãi tốt với hắn."

Trong lòng Yến Phi thầm rửa Hác Trường Hanh thật vô sỉ.

Nếu Cao Ngạn nghe rõ lời nói này của Hác Trường Hanh mà không thương tâm đến thổ huyết mới là lạ. Hác Trường Hanh nói thì dễ nghe, nhưng bên trong ngấm ngầm ám thị Doãn Thanh Nhã bán đứng Cao Ngạn, mang mọi sự giữa cô ta và Cao Ngạn kể lại tường tận cho Hác Trường Hanh. Hác Trường Hanh hiểu rõ tính cách của Cao Ngạn, tất phỏng đoán Cao Ngạn sẽ chẳng quản mọi sự đến Lương Hồ để truy tìm, do đó đã giảng thiên la địa võng, chỉ chờ Cao Ngạn đến là tóm gọn. Ba Lăng là địa đầu của Lương Hồ Bang, nơi bọn chúng trù mưu định kế, lại thêm Cao Ngạn cần phải dò la nghe ngóng tin tức của Lương Hồ Bang, do đó hành tung bại lộ, dẫn đến cục diện khốn cùng trước mắt.

Nếu có khả năng công kích giết chết Yến Phi, bất luận là đơn đả hay quần đả, Lương Hồ Bang lập tức có thể rửa sạch khí thế suy giảm, trùng chấn thanh uy, vang động võ lâm hai miền Nam Bắc.

Tôn Ân ở trên còn chưa làm được, Nhiếp Thiên Hoàn có thể làm được chăng?

Yến Phi hướng về Hác Trường Hanh mỉm cười nói: "Điều này là đương nhiên, Hác huynh nếu mà bạc đãi

Cao thiếu gia của bọn ta, ta có thể khẳng định Doãn cô nương sẽ liều mạng với người, không tin thì cứ thử xem sao."

Hác Trường Hanh xuất hiện thần sắc ngạc nhiên, hiển nhiên là không tưởng đến tình huống Yến Phi vừa nói. Thái độ của hắn cũng khiến Yến Phi ngẫm cảm thấy nhẹ nhõm, hiểu rằng Doãn Thanh Nhã đã không bán đứng Cao Ngạn.

Nhiếp Thiên Hoàn ung dung nói: "Tiểu đồ của Nhiếp Thiên Hoàn ta tuyệt không thể vì sinh tử của một Hoang nhân mà rơi lệ đâu."

Cao thủ và chiến sĩ của địch được bố trí đầy đủ phía trước, rõ ràng đã nhìn thấu Yến Phi không thể bỏ Cao Ngạn mà đi, cho nên tập trung lực lượng nhằm ứng phó chàng lao vào cứu người. Chiêu này cao minh phi thường, trừ phi ở chỗ bình nguyên rộng thoáng, nếu không ở trung tâm đô thị nhiệt náo, bất luận là nhiều hay ít nhân thủ muốn ngăn chặn một cao thủ tột đỉnh như Yến Phi căn bản là không có khả năng.

Yến Phi bước về trước hai bước, tiến về phía xe ngựa, cách Nhiếp Thiên Hoàn một khoảng không quá ba trượng, mỉm cười nói: "Bá chiếm địa bàn, tranh lợi ích, khẳng định là sở trường của Nhiếp đương gia rồi, nhưng còn đối với tâm sự của nữ nhân ư! Người và ta đều là kẻ ngoại đạo cả!"

Nhiếp Thiên Hoàn hai tay chấp sau lưng, chú mục nhìn Yến Phi, cười sảng sặc nói: "Ngoại đạo cũng tốt! Nội đạo cũng tốt! Chúng ta tối nay tại nơi đây, thời cơ tốt này tuyệt chẳng phải để thảo luận về tư tình nữ nhân!"

Cho đến thời khắc này, Yến Phi vẫn chưa tìm ra một sơ hở nào của Nhiếp Thiên Hoàn, cảm giác này giống như đã từng trải qua, đây là lúc chàng đối diện với Mộ Dung Thùy hoặc Tôn Ân. Do đó có thể đoán Nhiếp Thiên Hoàn cũng là cao thủ tuyệt đỉnh như vậy.

Nhiếp Thiên Hoàn hoàn toàn không rơi vào tình trạng như những người xung quanh.

Bao gồm cả Hác Trường Hanh trong đó, đứng cạnh Nhiếp Thiên Hoàn là mười bảy cao thủ của Lưỡng Hồ Bang, biểu hiện bộ dạng uy mãnh không sợ chết, hoàn toàn không có Yến Phi trong mắt. Nhưng từ những biến hóa khí thế vi diệu trên người chúng, chàng hiểu rõ như lòng bàn tay bọn chúng vì sự di động của mình mà nảy sinh cảm giác khẩn trương và bất an, do đó cũng để lộ mạnh yếu ưu nhược. Giả thiết một người bất kỳ trong số đó cùng chàng đơn đả độc đấu, với bản lĩnh liệu địch chiếm tiên cơ này của chàng, chỉ với vài chiêu là lấy mạng đối phương. Mạnh nhất trong đám là Hác Trường Hanh, chỉ sợ cũng không qua nổi mười chiêu.

Nhiếp Thiên Hoàn thì hoàn toàn là một chuyện khác, khí thế không một chút dao động, phòng như biển sâu thăm thẳm, có thể duy trì trạng thái đó, trước sau như một.

Xét ở góc độ khác, lấy một kẻ võ công kém nhất trong bọn, cũng có khả năng qua được một chiêu nửa thức của chàng. Mười bảy vị cao thủ lại thêm Nhiếp Thiên Hoàn, Yến Phi chàng tuyệt đối không có một điểm cơ hội tranh thắng, do vậy trận này là toàn tâm đấu trí không đấu lực.

Đối phương không chủ động tấn công, nhân vì có con tin trong tay nên sẽ cố thủ, dĩ dật đãi lao. Chỉ chờ chàng xông đến, Nhiếp Thiên Hoàn sẽ dùng phương pháp cho thủ hạ xa luân chiến, tiêu hao hết chân khí của chàng, ăn mòn đầu chí, còn hắn áp trận toàn trường, chờ cơ hội là ra tay. Chiến lược này buộc Yến Phi phải rơi vào cục diện chiến đấu kiệt lực mà chết.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Yến Phi có một chút cảm giác "Trọng nhân nhân thế"* chàng phải mang tất cả năng lực bản thân ra giải quyết mới có thể cùng Cao Ngạn thoát khỏi trùng vây.

Yến Phi hốt nhiên cao giọng nói: "Không biết vị vừa rồi mang Cao Ngạn thoát đi tôn táng đại danh là chi?"

Từ trong cửa hiệu vang ra âm thanh hồi ứng của lão già cao gầy: "Bản nhân dưới trướng Nhiếp bang chủ, là Hữu Long tướng của Động Đình đường, tên gọi Mã Quân, đa tạ Yến huynh quan tâm."

Yến Phi thầm nghĩ bất luận là võ công hay khí độ người này tuyệt không dưới Hác Trường Hanh, do đó mới được giao phụ trách việc trông coi Cao tiểu tử. Mục quang trở lại phía Nhiếp Thiên Hoàn, mỉm cười nói: "Nhiếp đương gia có dám cùng ta đánh cuộc một ván không."

Một tráng hán thô hào bên cạnh Nhiếp Thiên Hoàn hét lớn: "Hóa ra Yến Phi người lại giống như đàn bà quanh quanh co co. Phì! Nếu là hán tử thì cứ ra tay mà cứu người, đâu cần phải lãng phí thời gian vàng ngọc của lão nhân gia chúng ta."

Yến Phi hướng mắt nhìn sang thấy tay hán cầm một binh khí, là loại chuôi dài cầm tay Hồ Nha đao. Loại binh khí này hình dáng được đặc chế như đại đao cán dài, tối lợi hại khi chém xuống. Thời Tam quốc loại đao Quan Vân Trường sử dụng là Thanh Long Yển Nguyệt đao cũng tiện lợi như loại này. Người này dùng Hồ Nha đao cán dài bốn thước, lưỡi đao dài một thước, lại từ hình thể đến khí phách có thể thấy hán thuộc loại dũng mãnh, khi chiến đấu sẽ lấy công làm chủ đao.

Chàng bèn hỏi một cách nghiêm chỉnh: "Vị huynh đài này xưng hô thế nào?"

Tên nho sinh trung niên bên cạnh tráng hán tỏ vẻ khinh thường nói: "Đến Bà Dương đường Đường chủ "Hồ Đao" Chu Thiệu của bản Bang mà không biết, Yến Phi người là loại hỗn tạp gì thế?"

Từ vị trí Chu Thiệu đứng, lại thêm thân phận Bà Dương đường Đường chủ, có thể thấy địch nhân trước mắt nếu không kể Nhiếp Thiên Hoàn thì Hác Trường Hanh và Chu Thiệu có võ công cao nhất. Mã Quân người đang nắm giữ Cao Ngạn cũng là dạng như vậy, đều thuộc hạng cao thủ có khả năng tự đảm đương một phương diện nào đó.

Nhiếp Thiên Hoàn đưa tay ngăn thủ hạ đang hướng về Yến Phi chửi bới, mỉm cười nói: "Yến huynh trong tay còn chiêu bài nào không?"

Yến Phi trong tâm thầm khen Nhiếp Thiên Hoàn cáo già, một câu hỏi là đi thẳng vào vấn đề hiện tại. Đoạn vỗ vỗ vào Địch Luyến Hoa, cười nói: "Muốn chạy muốn thoát hoàn toàn do Yến Phi ta làm chủ, tính toán đó không phải là một chiêu bài sao?"

Tên nho sinh khạc nhổ "khắc khắc khắc", nghe như chuỗi âm thanh kinh tởm từ đất chui lên, giọng nói the thé vô cùng kỳ dị, châm chọc nói: "Yến Phi té ra là tên tiểu quỷ nhát gan như vậy ư, thật khiến người ta không nghĩ tới."

Vừa lúc Nhiếp Thiên Hoàn nhăn mày nhăn mặt, Yến Phi đã bật cười: "Vị nhân huynh nào đấy, mời tới cùng ta đơn đả độc đấu một trận. Nếu trong mười chiêu ta không có khả năng thu thập cái mạng chó của người, Yến Phi ta sẽ hoành đao tự vẫn được không? Xem xem ai là tiểu quỷ nhát gan. À, còn một điểm! Ngàn vạn lần đừng nói cho ta biết người là ai, bởi vì ta chẳng hứng thú muốn biết."

Nho sinh đó lập tức im tiếng, mặt đỏ bừng lên, ánh mặt lộ hung quang.

Nhiếp Thiên Hoàn bức tức trừng mắt nhìn hán một cái, đoạn quay sang Yến Phi nói: "Thỉnh Yến huynh ra cự." "

Yến Phi thầm nhủ Nhiếp Thiên Hoàn mới đúng là một nhân vật, bèn đáp: "Nếu như bản nhân trong vòng nửa canh giờ cứu được Cao Ngạn về, Nhiếp đương gia có khảng khái để Doãn cô nương làm vợ Cao Ngạn, tuyệt không đứng giữa ngăn trở. Đương nhiên là Nhiếp đương gia trong hạn định đó không thể tổn hại đến một sợi lông của Cao Ngạn."

Chúng nhân đều ngạc nhiên, không tưởng được vào tình huống này, Yến Phi lại đưa ra đề xuất đồ bác kiểu như vậy.

Nhiếp Thiên Hoàn cũng ngăn người, nét mặt lộ vẻ khó xử.

Là người biết rõ Nhiếp Thiên Hoàn hơn ai hết, Hác Trường Hanh bèn háng giọng một tiếng nói: "Thanh Nhã quen thói được sủng ái, chẳng ai có thể quản được. Cho dù là bang chủ lão nhân gia gật đầu đồng ý, cũng không có cách nào bảo chứng Thanh Nhã sẽ ưng lấy Cao Ngạn."

Nhiếp Thiên Hoàn tuy là bá chủ giới hắc đạo, nhưng cũng là người rất tuân thủ phép tắc giang hồ, một khi đã đáp ứng, nếu sau đó lỡ Yến Phi thành công cứu được Cao Ngạn, thì không thể không y ước mà thực hiện. Do đó Hác Trường Hanh cho dù nhận thấy vụ đánh bạc này đối với bọn chúng trăm lợi vô hại, Yến Phi không

tránh khỏi chiến đấu cật lực mà chết, nhưng cũng không thể không đại diện cho Nhiếp Thiên Hoàn nói rõ ràng điều kiện.

Yến Phi đối với Hác Trường Hanh thêm chút hảo cảm, tán đồng nói: "Chuyện lựa chọn tình cảm hai người họ đương nhiên là do bọn họ tự quyết định. Chỉ cần Nhiếp đương gia và Hác huynh không đứng giữa gây trở ngại là thành. Đến lúc Cao Ngạn quay lại đòi Doãn cô nương mong hai vị đừng có truy hô đòi bắt giết."

Nhiếp Thiên Hoàn không nén được mỉm cười nói: "Hoang nhân đúng thật là có điểm bất đồng. Tốt! Mọi người cứ vậy mà một lời ước định. Bất quá nếu Yến Phi huynh trong một nửa canh giờ không cứu được Cao Ngạn, còn chúng ta cũng không có khả năng đưa Yến huynh vào chỗ chết, chuyện này sẽ giải quyết thế nào?"

Yến Phi cười dài nói: "Đương nhiên cứ tính là nếu thua keo này, ta sẽ tự vẫn ngay trước mặt Nhiếp đương gia."

Từ Nhiếp Thiên Hoàn đến các tiền thủ trên mái ngói, từ trên xuống dưới, đều lộ ra thần sắc như trông thấy một gã khờ.

Yến Phi đương nhiên hiểu rõ trong tâm bọn họ đang nghĩ đến điều gì, bởi vì chỉ cần Mã Quân mang Cao Ngạn đi xa, tùy tiện tìm một nơi nào đó ẩn náu, Yến Phi chàng nhất định phải chết.

Ai mà biết mắt xích này vốn là phần quan trọng nhất trong toàn bộ chiến lược tối tinh xảo của Yến Phi, bởi cách này tối thiểu cũng khiến địch nhân có chỗ trông cậy vào được, không đến mức phải liều mạng. Điểm này ai cũng thấy ổn thỏa, bao gồm cả Nhiếp Thiên Hoàn trong đó.

Nhiếp Thiên Hoàn quát lớn: "Phóng tiễn!"

Đồ Phụng Tam ẩn thân trong hoa viên nhỏ tại trung viện nhà họ Hầu, cung kính chờ đợi giá của Hầu Lượng Sinh.

Y đối với sinh hoạt của Hầu Lượng Sinh nắm rất là rõ ràng, bởi vì Hầu Lượng Sinh là một người không có gia thất, cũng là người chỉ biết có công việc. Vài ba năm trước Hầu Lượng Sinh một thân một mình từ Lĩnh Nam theo về dưới trướng Hoàn Huyền, trở thành một trong những thực khách của hắn, nhưng trước sau không thấy thành gia lập thất.

Hoàn Huyền bản thân là người bác học đa tài, sở trường hơn cả là văn thơ. Bởi vậy Hoàn Huyền đối với văn chương của người khác kén chọn rất kỹ, cũng khiến hắn tự phụ về cao môn tài thức của mình. Hầu Lượng Sinh cũng là người có tài văn chương, do vậy được Hoàn Huyền hết sức coi trọng, cùng một người khác là Liêu Khuông Sĩ trở thành mưu thần tâm phúc của hắn.

Đồ Phụng Tam vào lúc này đang ẩn thân trên một cây đại thụ trong vườn, nhìn vào phía trong thư trai nằm tại giữa viện. Hầu Lượng Sinh mỗi lần về phủ, đầu tiên là đến thư trai làm việc, hy vọng lần này không phải ngoại lệ.

Y từng hoài nghi Hầu Lượng Sinh cho tới tận giờ vẫn chưa thành gia lập thất sinh con, chính là vì đã nhìn thấu tính cách phản phúc của Hoàn Huyền, do đó không muốn liên lụy đến gia đình. Phần vì trót cưới lên lưng hổ khó xuống nên đành tiếp tục theo hầu Hoàn Huyền. Hầu Lượng Sinh cũng giống như Đồ Phụng Tam hiểu rất nhiều chuyện của Hoàn Huyền, bất luận là trốn xa đến đâu, với thế lực hiện nay của Hoàn Huyền, vẫn có khả năng giết người diệt khẩu.

Phòng vệ của Hầu phủ tuyệt không thấy tăng cường đặc biệt, chẳng thể gây khó dễ cho cao thủ cỡ Đồ Phụng Tam. Đang khi Đồ Phụng Tam tính toán này, trong tâm chợt máy động, vừa quay sang phía bên trái thì kịp nhìn thấy một bóng đen, vùn vụt theo tường mà vào, nhô lên hụp xuống vài lần là tới một bên của thư trai. Rồi cũng giống như Đồ Phụng Tam, nhảy lên một cây đại thụ mà ẩn thân trong một đám lá rậm rạp. Xem ra đối phương tính toán định tiến vào cửa chính thư trai, phối hợp với Đồ Phụng Tam từ cửa sau lao tới tựa như rất ăn ý trong hành động thích sát này.

Lúc này hai ả tiểu tỷ từ trước viện đi thẳng tới thư trai, lấy lửa đốt đèn, sau đó ra mở hai cửa sổ, tựa như thông báo rằng Hầu Lượng Sinh đang đến thư trai. Chấn động trong lòng Đồ Phụng Tam vẫn chưa trở lại

bình thường. Với nhãn lực cao minh của mình, chỉ nhìn một cái từ xa, y cũng có thể biết đối phương không những là nhất đẳng cao thủ mà còn từ thân hình đến dáng điệu biểu hiện rõ ràng là nữ tử. Trên giang hồ, nữ nhân có thân thủ cao minh như vật tuyệt đối không nhiều, nổi danh nhất đương nhiên là ni Huệ Huy, bất quá điều này rất ít khả năng. Rốt cuộc thì người này là ai?

Hai nữ tử sau khi dọn dẹp một hồi thì rời khỏi thư trai theo cửa chính viện. Tiếp đến có hai vị gia tướng đến canh giữ tại ngoài cửa thư trai. Hai người này đều là hảo thủ, bất quá so với Đồ Phụng Tam hoặc nữ nhân thần bí kia vẫn còn kém rất ra. Nếu đột nhiên tấn công, bảo đảm rằng không thể chịu được vài đòn trực diện.

Vậy rốt cuộc ả là ai đây? Khẳng định ả không có ý tốt, khó mà nói ả cũng định hành thích Hầu Lượng Sinh? Chẳng lẽ ả cũng đã nhìn ra mức độ quan trọng của Hầu Lượng Sinh với Hoàn Huyền ư?

Nữ nhân này mặc đồ dạ hành, đầu trùm kín bằng mũ màu đen, toàn thân được trùm kín trong tấm vải đen, theo lý thì không phải Sở Vô Hạ. Bởi vì nếu là ả, căn bản không cần dùng hành vi lén lút như vậy, nhiều khả năng sẽ xuất đầu lộ diện mà hành sự, càng không sợ người khác biết được.

Chỉ có ai biết rõ con người của Hoàn Huyền, mới hiểu được nếu giết được Hầu Lượng Sinh sẽ đã kích trầm trọng thế nào với hắn. Hầu Lượng Sinh không những vì Hoàn Huyền mà bày mưu tính kế, hắn còn là nhân vật chủ yếu thu xếp chính sự. Để mất Hầu Lượng Sinh, ngay cả đại danh của Hoàn Huyền cũng bị đã kích nghiêm trọng. Hầu Lượng Sinh vốn đã được Hoàn Huyền giao toàn quyền xử lý công việc, lại còn công phu sưu tập các thông tin tình báo nữa. Hắn là tai mắt của Hoàn Huyền, các tin tức quân tình đều là do hắn phân tích xử lý trước, sau đó mới báo cáo lại với Hoàn Huyền.

Có tiếng bước chân vang lên từ tiền viện truyền lại.

Đồ Phụng Tam ngẫm thờ một hồi, tự hỏi mình nên làm gì đây? Có nên sáng suốt chọn cách bàng quan nhìn nữ thích khách xuất thủ, chờ ả sát tử Hầu Lượng Sinh rồi mới ngấm ngấm bỏ đi, lợi dụng đêm tối ly khai Giang Lăng?

Ánh đèn lung linh từ phía tiền viện chiếu lại, Hầu Lượng Sinh xuất hiện trước mắt, hai hộ vệ đi trước cầm đèn dẫn đường. Hầu Lượng Sinh cặp lông mày nhăn lại, hai tay đan vào nhau, hiển nhiên là đang suy tính chuyện quan trọng gì đó.

Trong lòng Đồ Phụng Tam dấy lên nỗi cảm khái, Hầu Lượng Sinh bản thân tuyệt không phải người xấu, chỉ vì đem thân phò Hoàn Huyền, mà bây giờ chuốc lấy tại họa bị thích khách các nơi kéo tới trước mặt.

Lần này Hầu Lượng Sinh chết là chắc, cho dù nữ thích khách không đắc thủ đi nữa vẫn còn có Đồ Phụng Tam hắn đây.

Hồi 78

Thần Bí Thứ Khách

Yến Phi từ sau trăm ngày Thai Tứ thì kiếm thuật đã có bước đột phá lớn, lại có thêm một khả năng đặc biệt là lợi dụng những mũi tên bắn về phía chàng để phản công lại địch. Việc này Hác Trường Hanh không thể không biết, nhưng Hác Trường Hanh vẫn bố trí cung thủ trên mái nhà. Lúc ấy Yến Phi vốn đã cảm thấy có vấn đề, hiện tại rốt cục đã lĩnh giáo được sự lợi hại đó.

Khi Nhiếp Thiên Hoàn lên tiếng hạ lệnh, hơn ba mươi tiễn thủ đồng thời giương cung bắn ra hàng loạt các mũi tên về phía trước. Do bọn họ ở các tư thế khác nhau, người đứng kẻ quỳ, cho nên các mũi tên bắn ra như một tấm lưới tên từ trên không nhằm vào Yến Phi chụp xuống. Bất luận là Yến Phi né phải hay lánh trái, hoặc nhảy lên cao, đều không tránh khỏi nạn bị tên cứng xuyên qua thân thể. Trừ phi có ba đầu sáu tay, nếu không chỉ cần là người thường, tuyệt không có khả năng ngăn cản cùng một lúc hơn ba mươi mũi tên sắc nhọn, càng không nói đến có thể phản kích lại địch nhân.

Cũng vào lúc Nhiếp Thiên Hoàn tuyên chiến, mười bảy vị cao thủ phía sau Nhiếp Thiên Hoàn bao gồm cả Hác Trường Hanh và Chu Thiệu cấp tốc phân chia vị trí công kích. Chỉ cần Yến Phi bị tên nhọn đã thương, bọn họ sẽ lập tức phát động thế công kinh thiên động địa nhằm vào chàng. Cho dù có đến hai Yến Phi thì

cũng chỉ còn đường ôm đầu trốn chui trốn lủi như chuột thối.

Khó mà trách tại sao Nhiếp Thiên Hoàn lại sẵn khoái đến vậy. Một lời đặt cuộc như thế, thì hoan hỉ cũng chẳng diễn tả hết được. Bởi vì đối phương đã rơi vào tình thế không thể thất bại, chỉ sợ Yến Phi lắc đầu không chịu mà thôi.

Bất quá điều khiến Yến Phi đau đầu nhất lúc này chính là Nhiếp Thiên Hoàn. Hắn đứng im bất động một chỗ, cũng chẳng hề lấy ra kỳ môn binh khí có một không hai, danh chấn thiên hạ Thiên Địa Minh Hoàn, mà từ hông rút phi đao, hòa với với "Loạn tiễn" tạo thành một đường đao mau lẹ nhắm vào hai bên vai chàng phi tới.

Hai ngọn phi đao lao rất nhanh, chỉ cảm thấy là hấn giương tay lên, đã thấy hai đao bạch quang lao đến mục tiêu.

Lần đầu tiên trong đời Yến Phi mới gặp phải công kích sắc bén đến vậy, muốn né tránh tuyệt đối là không được, mà ngay cả làm được cũng sẽ mất ưu thế, hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Khi đó không cần đến Nhiếp Thiên Hoàn tự mình ra tay, chỉ cần mười bảy cao thủ thủ hạ cũng thừa sức giết chàng.

Nếu bất kỳ người nào trong đám Hắc Trường Hanh cùng Yến Phi đơn đả độc đấu thì cũng không cầm cự được lâu. Nhưng bọn họ ai nấy thân đã trải qua trăm trận nên kinh nghiệm phong phú, chỉ chờ đợi Yến Phi thất thế sẽ cùng liên hợp tấn công, dùng mọi cách để cực lực công kích, khiến chàng luôn ở thế hạ phong cho đến khi chết mới thôi.

Yến Phi trong lòng hiện ra tình cảnh kinh nhân lúc Thiên – Địa – Tâm tam bội hợp bích.

Điệp Luyến Hoa xuất ra khỏi vỏ, hai tay chàng nâng kiếm lên,

vung ra hướng về phía hai ngọn phi đao của Nhiếp Thiên Hoàn lao đến, tựa như không quan tâm gì tới lưỡi tên đang bay tới.

Cao minh như Nhiếp Thiên Hoàn, với chiêu số giống như tự sát của Yến Phi cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Nhật Nguyệt Ly Thiên đại pháp trong phút chốc đạt tới đỉnh điểm, theo Điệp Luyến Hoa từ vị trí cao nhất chém xả xuống. Đan Kiếp và Thủy Độc là hai loại năng lượng tối căn bản, một chỉ âm một chỉ dương cuộn cuộn nổi lên ở đầu kiếm. Cho nên cuối cùng xuất hiện tình huống gì, đến ngay cả Yến Phi cũng khó có thể dự đoán. Lực kì dị đó dĩ nhiên còn xa mới đủ để khai mở Tiên môn, nhưng chỉ cần đạt được nửa thành uy lực của Thiên – Địa – Tâm Tam bội hợp bích trong tình huống lúc ấy, cũng đủ để giải khai đại họa sát thân đang phủ xuống đầu chàng.

Đan Kiếp và Thủy Độc vào lúc chàng vận khởi Nhật Nguyệt Ly Thiên đại pháp, bỗng tác dụng hỗ trợ bổ sung cho nhau. Thực ra, tam bội hợp nhất bỗng phát xuất một tiềm năng mà chàng không thể liệu định, chính là chân khí Tiên Thiên tối cơ bản bao gồm hai luồng nhân tố khác biệt chỉ âm và chỉ dương, "hỗ chiến hỗ đấu" sản sinh ra một năng lượng kinh người.

Nếu như vận hành chúng linh hoạt, chẳng những có thể giải khai thế hạ phong trước mắt, lại còn có thể tuyệt xứ phùng sinh*, kiếm pháp tiến vào một cảnh giới mới. Tuy nhiên đây mới chỉ là lần đầu tiên thử nghiệm cái gọi là "Tiên Môn Quyết". Thắng hay bại sẽ lập tức có đáp án.

Thủy Độc chân khí tích tụ đến cực điểm sẽ từ huyệt Khí Hải tràn qua Đốc mạch chạy thẳng lên nhập vào các Dương mạch tại hữu thủ, theo đó tụ tại chưởng tâm, chờ dịp phát động. Chính sát na này trong tay chàng đã sẵn Điệp Luyến Hoa.

Tiến Dương hỏa nhanh chóng chuyển thành Thoái Âm phù, lợi dụng đặc tính Dương nhanh Âm chậm, đúng lúc tay kia chạm vào chuôi kiếm, kinh khí hỏa nhiệt Đan Kiếp đã công hành viên mãn. Hai luồng sức mạnh đối kháng giao kích trên mũi kiếm hoàn toàn thoát ly khỏi khống chế của chàng phát xuất ra ngoài.

Lý tưởng nhất đương nhiên là hai luồng chân khí đồng thời phát xuất, đáng tiếc khi chàng phát động Tiến Dương Hỏa thì lại không có cách nào lập tức chuyển ngay về Thoái Âm Phù và ngược lại, đành phải cố như vậy mà sử chiêu.

Đình!

Điện quang lóe lên, kiếm quang kỳ dị từ mũi kiếm vọt ra cùng với tiếng vang chói tai khiến địch ta hai bên đều chói mắt.

Không ai biết được đã xảy ra chuyện gì, càng không biết sẽ xảy ra tình huống như thế nào, bao gồm cả Yến Phi cũng vậy. Bởi vì trong lịch sử võ lâm chưa từng có một kiếm đáng sợ đến như vậy.

Sau khi toàn lực xuất kiếm, Yến Phi cảm thấy toàn thân hư nhược, cả người bỗng bình nhẹ bỗng, không còn một chút sức lực nào. Chẳng khác nào thâm kình bất diệu, nếu như bị chính kiếm khí của mình sát thương thì có phải là chết một cách rất oan uổng không.

Lúc này hai ngọn đao cách chỉ cách vai chàng không đầy ba tấc, những mũi tên gần nhất cũng còn hơn thước. Trong thời khắc giữa ranh giới sinh tử này, kiếm quang không ngừng khuếch đại, chân khí nổ tung.

Yến Phi trong lúc khẩn cấp mà ý tưởng phát sinh, miễn cưỡng đề một hơi chân khí để tiếp tục Thoái Âm phù, hình thành lưới chân khí hộ thể, hướng về phía trước mà chênh chếch bay lên.

Bang!

Kiếm khí kích ra, đầu tiên tác động tới hai ngọn phi đao của Nhiếp Thiên Hoàn, tựa như cuồng phong cuốn lá bay, lại như đại thiết chùy đập thẳng, khiến chúng chuyển hướng dạt sang hai bên. Tiếp đến là hơn ba mươi mũi kình tiễn tựa như va phải thành đồng vách sắt lá tã rơi xuống đất. Kiếm khí không dừng lại mà càng thịnh vượng hơn, như sóng thủy triều trào dâng ra bốn phía, khiến địch nhân vốn đang như hổ như sói tên nào tên nấy thất sắc đại kinh. Tựa như người đang dạo trên bờ biển bỗng nhiên bị một cơn sóng lớn ợp trời cuộn tới, không một ai có thể đứng yên, tất cả đều loạng choạng thoái lui, trận thế vây công lập tức bị tan rã.

Chỉ có Nhiếp Thiên Hoàn tuy vẫn ngạo nghễ đứng bất động, nhưng trên nét mặt vẫn hiện ra thần sắc khó tin, đến nỗi quên cả tiếp tục phóng đao.

Lúc này Yến Phi đã phi người lên trên khu vực kiếm quang bộc phát khoảng một trượng. Chỉ có chàng là biết rõ nếu Nhiếp Thiên Hoàn kháng cự được luồng kiếm khí này tiếp tục phóng đao thì tất có thể lấy mạng mình. Bởi vì lúc này chàng vẫn chưa thể hồi phục khí lực.

Ý niệm này trong đầu vừa hiện lên, kiếm khí cuồng bạo đã ập tới, khiến chàng toàn thân chấn động, khí huyết sôi lên, suýt nữa thì hộc máu. Thân hình như điều đứt dây bay về phía nóc nhà có bọn cung thủ mai phục.

Đình!

Nhiếp Thiên Hoàn chung quy cũng với tay lấy Thiên Địa Minh Hoàn trên lưng, đập vào nhau phát ra âm thanh chấn động toàn trường.

Yến Phi vẫn quay cuồng tại không trung. Mỗi vòng quay, chân khí của chàng lại hồi phục được một chút. May mà các cung thủ của đối phương đang nằm mai phục trên nóc nhà, vì đang quá đổi kinh hãi mà chưa kịp lấp đọt tên lần thứ hai.

Người khác có thể không rõ vì sao Nhiếp Thiên Hoàn lại có nhân rồi khua hoàn thị uy. Nhưng Yến Phi lại biết rất rõ, bởi vì hắn cảm ứng được Cao Ngạn vốn đang bị cao thủ Mã Quân nắm giữ, định theo hướng phía sau cửa hiệu thoát đi. Nhiếp Thiên Hoàn đã mượn âm thanh thông báo cho Mã Quân mang con tin chạy trốn, như vậy bên hắn mới có thể lập thế bất bại được.

Nhiếp Thiên Hoàn vốn không ngờ, đây chính là chiêu tối tình diệu trong "Đồ Ước Chi Kế"*** này của Yến Phi. Cũng chỉ trong tình huống này, Yến Phi mới có thể có hy vọng cứu thoát Cao Ngạn.

Cung thủ trên mái ngói thấy Yến Phi tiếp cận, vội quăng hết đại cung, cùng rút binh khí ra.

Nhiếp Thiên Hoàn cười dài nói: "Yến huynh quả thật cao minh quá chừng, Nhiếp Thiên Hoàn đã lĩnh giáo."

Sau khi lời cuối nói ra, hắc lãng không bay lên phía trên, Thiên Hoàn và Địa Hoàn hóa thành ngàn vạn hoàn ảnh, từ dưới bay lên công thẳng vào Yến Phi.

Lúc này Yến Phi mới chỉ hồi phục không đến một nửa công lực, đối với đối thủ hùng mạnh như Nhiếp Thiên Hoàn, tự biết không qua được mấy chiêu, nên đâu dám bồi tiếp. Chàng dùng toàn bộ tinh thần xuất ra một kiếm đánh xuống bọn cung thủ đang đứng tại mái nhà. Địch nhân đứng hàng đầu ngang ngạch vung đao đón đỡ. Một tiếng "Đang" vang lên, tên giương đao đỡ giạt mình phát giác vốn Điệp Luyến Hoa của Yến Phi chính là đang mượn lực, hận là không thể thu hồi.

Vào lúc vũ khí của địch nhân không tài nào với được, Yến Phi cười ha hả, an toàn bay đi như con chim lớn hướng về phía cửa hiệu đằng sau ung dung lao tới.

Hác Trường Hanh cùng các cao thủ đều nhảy lên mái nhà, nhưng đã chậm vài bước, không thể ngăn cản được Yến Phi.

Nhiếp Thiên Hoàn cuối cùng đã hiểu ra ý đồ của Yến Phi. Đương nhiên là không hiểu rõ Yến Phi bằng vào cảm ứng thần diệu mà biết rõ vị trí Cao Ngạn, mà chỉ cho rằng Yến Phi trí dũng song toàn. Đoạn hét lớn một tiếng, Thiên Địa Minh hoàn rời tay, theo bóng Yến Phi thoát đi mà truy tới.

Yến Phi bỏ rơi hoàn toàn địch nhân ở phía sau, mũi chân điểm lên mái ngói dãy nhà phía sau, đang muốn mượn lực nhanh chóng phi theo truy kích Mã Quân đang cầm Cao Ngạn trong tay thì song hoàn đã cận kề phía sau lưng.

Yến Phi đương nhiên có thể trở lại đỡ hoàn, bất quá như thế sẽ không những bị Nhiếp Thiên Hoàn công lực không dưới mình truy kịp mà còn làm cho Mã Quân kéo dài khoảng cách. Nếu như đối phương thông minh sẽ chạy một vòng rồi trở về gặp lại Nhiếp Thiên Hoàn, thì ưu thế vốn phải qua trăm vạn khổ cực đến kiệt tận sức lực mới giành được kia trở thành công cốc.

Tiếng gió rít lên phía sau ngày càng gần, hiển nhiên là song hoàn đang không ngừng tiếp cận, mà điểm chàng ngán nhất lúc này chính là thủ pháp xảo diệu của đối phương. Không những khiến chàng không thể qua âm thanh phán đoán đường truy kích của song hoàn, mà vị trí và thời gian nào chúng sẽ đánh trúng người mình, chàng cũng chịu. Chàng vốn không nghĩ Thiên Địa Minh Hoàn lại thần kỳ đến như vậy, Nhiếp Thiên Hoàn quả là xứng đáng đứng thứ hai trên bảng "Ngoại Cửu phẩm cao thủ".

Mũi chân điểm lên mái ngói. Yến Phi lao về phía trước, đồng thời phát xuất chân khí hộ thể bao bọc lấy bản thân. Chiêu này là phương pháp dùng chân khí của mình mà suy đoán binh khí của địch, tất cả hoàn toàn là lâm trận mà sáng tác ra, trước kia vốn chưa dụng qua. Bây giờ lại là phương pháp duy nhất để đối phó địch nhân trong tình thế nguy khốn trước mắt.

Chân khí của chàng đã trở thành tai mắt, chỉ một lát là đã nắm giữ lộ tuyến và phương pháp tập kích của Thiên Hoàn và Địa Hoàn. Cảm giác đầu tiên chính là Địa Hoàn, đang đánh thẳng vào lưng chàng, tiếng rít sắc nhọn phát ra từ chiếc vòng lớn, đang phá không mà đến. Thiên Hoàn bay một đường chậm và cao hơn, lại theo đường vòng tròn mà tập kích vào vai trái.

Nhiếp Thiên Hoàn bằng cách nào mà dự đoán chuẩn xác tốc độ và điểm hạ chân của chàng? Ngay cả Yến Phi cũng cảm thấy khó mà tin được. Bất quá sự thật là thế đành phải tận lực ứng phó. Thoạt tiên thấy Địa Hoàn bay thẳng tắp tới đầu với sức sát thương lớn, nhưng Yến Phi từ khí công giao cảm, xác nhận nó ẩn chứa chân kinh chỉ khoảng ba đến bốn thành so với Thiên Hoàn, chính thức sát tử chính là Thiên Hoàn bay theo đường vòng cung hồi kích.

Nhật Nguyệt Ly Thiên đại pháp toàn lực vận chuyển, Điệp Luyến Hoa xoay lại phía sau mà chém ra.

Đang!

Bằng vào cánh tay cộng với chiều dài Điệp Luyến Hoa, Yến Phi trước tiên bổ trúng Thiên Hoàn phía sau. Cú va chạm này sinh ra một luồng lực đạo cuồng mãnh khiến chàng toàn thân chấn động bay ra xa, tà tà bay chệch theo mái ngói. Ngực bên trái đau nhói một trận, Yến Phi như bị sét đánh trúng, phun ra một ngụm máu tươi, lực phủ ngũ tạng đảo lộn, quần áo ướt sũng, kịp tránh được Địa Hoàn hung hiểm vừa lao tới.

Yến Phi thiếu chút nữa thì lẩn nhào xuống mái ngói, loạng choạng đi vào một góc mái nhà, hai chân vận kinh phóng qua ngõ tắt nhỏ rơi xuống nóc nhà khác. Chàng không còn thời gian để quan tâm tới bất kỳ kẻ nào khác, di chuyển trên các mái nhà đuổi theo, trong cơ thể chân khí tiếp tục vận hành, rồi lao tới như một con chim lớn bổ nhào xuống, lẩn trong một ngõ hẻm.

Liền thấy Mã Quân cấp Cao Ngạn xuất hiện ở hẻm phía trước, chỉ còn khoảng hơn mười bước nữa là ra đến đường cái.

Yến Phi tự biết nỗi khổ của mình, chàng vì thi triển "Tiên Môn Quyết" mà chân nguyên hao tổn vẫn chưa hồi phục, sau đó lại bị Nhiếp Thiên Hoàn đánh bị thương. Cho nên chỉ cần Mã Quân dứt bỏ Cao Ngạn toàn lực công kích chàng, thì người bị hại e là chính mình chứ không phải đối phương.

Bất quá chàng đâu có thể vì chút tổn thương nhỏ nhoi này mà bỏ lỡ cả cơ hội duy nhất để cứu lại Cao Ngạn. Chàng chính là muốn lợi dụng tâm lý muốn bảo toàn của Mã Quân. Bằng vào việc Yến Phi có thể đột phá trùng vây của Nhiếp Thiên Hoàn, Mã Quân nào dám cùng chàng chính diện giao phong?

Kiểm khí nhanh chóng bao chặt Mã Quân.

Mã Quân gầm lên một tiếng, ném Cao Ngạn về phía Yến Phi, đồng thời rút ra Trúc Tiết Đồng Bồng truy theo sau Cao Ngạn phản kích, bắt luận chiến lược, phản ứng đều xuất sắc phi thường.

Phía sau có tiếng gió nổi lên, rõ ràng là địch nhân đang tập hợp đuổi theo, bất quá gần nhất là Nhiếp Thiên Hoàn vẫn còn cách hơn mười trượng.

Yến Phi trong lòng thầm kêu cảm ơn trời đất. Một tay nắm lấy Cao Ngạn, sau đó phóng kiếm chém xuống vào chính giữa bính khí của đối phương.

Tại trường có tiếng cười vang lên, sau thấy Yến Phi mượn lực bay vọt lên, đầu hướng về đường cái, chớp mắt đã không trông thấy.

Đồ Phụng Tam ẩn mình bên bụi hoa phía bên ngoài cửa sổ thư trai, hoàn toàn bất động. Nữ thích khách trước đó đã nhảy xuống bãi cỏ, tư thế chuẩn bị tiến vào cửa trước. Đồ Phụng Tam lạnh lùng quan sát, phát giác ra ả cầm một ống trúc, hiển nhiên là thứ đồ vật không tốt lành gì. Nếu chẳng phải phun độc châm, thì cũng là phóng mê hương, rõ ràng là một loại công cụ bàng môn tả đạo. Bởi vậy, y đoán nữ nhân này không phải xuất thân từ danh môn chính phái.

Cửa lớn được hai gã thủ vệ canh giữ, hai tên khác cũng vừa tuần tra ngang qua cây đại thụ nơi Đồ Phụng Tam ẩn thân. Đối với Hưu Lượng Sinh mà nói, đây có thể coi là gia tăng phòng vệ. Sự thật thì bốn người này thân thủ cũng không tệ, với khả năng của Đồ Phụng Tam, nếu tự mình ác đấu một phen cũng khó có thể thu thập họ được. Nữ thích khách muốn dùng ám khí độc châm mê hương chính là sợ kinh động đến các gia tướng trong Hưu phủ.

Một tiếng thở dài từ trong phòng truyền ra. Đồ Phụng Tam trong lòng ngạc nhiên, Hưu Lượng Sinh vốn được Hoàn Huyền trọng dụng, vì sao lại có dáng vẻ tựa như buồn bực không vui vậy? Bèn tập trung lắng nghe cho rõ ràng hơn.

Hưu Lượng Sinh thở dài tiếp, lẩm bẩm nói: "Biết rõ là như thế, tại sao lại trở về làm gì?"

Đồ Phụng Tam lấy làm ngạc nhiên, chẳng lẽ Hưu Lượng Sinh định nói về mình chăng? Giọng điệu than thở của hắn mang đầy ý tứ tỏ chết cáo thương, có lẽ thương cảm cho tạo ngộ của Đồ Phụng Tam này chăng?

Trong lòng Đồ Phụng Tam không khỏi dâng lên cảm giác cổ quái.

Đến lúc này thì tại cửa trước truyền đến tiếng quát khê cùng với vật nặng rơi xuống đất.

Hưu Lượng Sinh kinh hãi "A" lên một tiếng rồi đứng bật dậy.

Tiếng gió vang lên. Đồ Phụng Tam lâm trận lập thay đổi chủ ý, từ chỗ ẩn thân thoát ra, xuyên song cửa mà

vào. Nữ thích khách đã xô cửa xông vào, vung tay phóng ra phi đao, hướng thẳng về cổ họng của Hầu Lượng Sinh.

Đồ Phụng Tam hừ lạnh một tiếng, vươn tay xuất ra trường kiếm, hoành không ngăn chặn. Hầu Lượng Sinh ngơ ngác như gà gồ, chẳng biết phản ứng thế nào.

"Đang!"

Trường kiếm đánh rơi phi đao. Nữ thích khách không một tiếng động, tiếp tục nhắm Hầu Lượng Sinh đánh tới, một tay tiếp tục bắn ra một ngọn phi đao về Đồ Phụng Tam. Đồ Phụng Tam thân là nhân vật siêu trác được liệt đứng thứ ba trên bảng "Ngoại Cửu phẩm cao thủ", nào có thể bị phi đao gây trở ngại, vỗ ra một chưởng đánh rớt xuống, kịp thời đứng cản trước mắt Hầu Lượng Sinh.

Nữ thích khách song thủ hóa thành chưởng ảnh hư hư thực thực, nhắm Đồ Phụng Tam công tới.

Đồ Phụng Tam thấy nàng võ công mạnh mẽ, chưởng pháp tinh diệu với kinh lực mười phần, không dám khinh địch, chuyển sang thế thủ, gấp chiêu chiết chiêu. Bỗng nhiên y cảm thấy khác lạ, hóa ra sát chiêu của nữ thích khách chính là một cước yếu hại từ dưới đá lên háng, âm độc phi thường.

Đồ Phụng Tam trong lòng sát khí đại thịnh, toàn lực hoàn trả ả một cước.

Nữ thích khách tựa hồ chịu không nổi cước kinh của Đồ Phụng Tam, lão đảo bật ra sau, lùi về phía cửa lớn.

Chỉ có Đồ Phụng Tam hiểu rõ trong lúc nhất thời ả không thể nào vượt qua cửa ải này, nên mượn lực lùi lại, đồng thời cho rằng mình là người phía Hầu Lượng Sinh, sợ rằng các gia tướng khác trong phủ sẽ kéo đến, cho nên thừa dịp còn có thể thoát thân mà dõn đi.

Đồ Phụng Tam đuổi đến cửa lớn, nữ thích khách đã biến mất sau bức tường phía sau viện, thân pháp cực nhanh, khiến y phải bỏ ý định truy đến cùng để biết ả là thần thánh phương nào, thỏa ý niệm tò mò trong đầu.

Bốn tên gia tướng nằm ngổn ngang, vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.

Không biết mê hương gì mà lợi hại vậy?

Hầu Lượng Sinh ở phía sau kêu: "Vị tráng sĩ này..."

Đồ Phụng Tam xoay người lại, bỏ khăn trùm đầu, lạnh nhạt nói: "Hầu huynh có biết ta bản thân đến đây là muốn giết ngươi không?"

Hầu Lượng Sinh đứng sững người nói: "Đồ hội chủ!"

Đồ Phụng Tam lắc đầu cười khở, nói: "Chẳng còn cái gì là là Chấn Kinh hội nữa, chung quy có một ngày ta sẽ chính tay đâm chết tên súc sinh Hoàn Huyền kia. Hầu huynh là người thông minh, nếu không muốn có kết cục giống như ta, hẳn biết là phải chọn đường nào mà đi chứ."

Hầu Lượng Sinh khôi phục trấn tĩnh, dời khỏi bàn đọc, đi đến bên cạnh Đồ Phụng Tam, hạ thấp giọng nói: "Ta hiện tại như cưỡi trên lưng hổ. Trừ phi lần này Hoàn Huyền thảo phạt Tư Mã Đạo Tử binh bại thân vong ngoài dự tính của mọi người, nếu không ta căn bản không có cách nào khác thoát thân."

Đồ Phụng Tam trong lòng chấn động, đoạn hỏi: "Giết tên súc sinh đó đâu phải dễ dàng gì, bất quá chỉ cần có phương pháp nào lật đổ hắn là được, Hầu huynh có chứng cứ gì chứng minh hắn mưu sát anh trai mình không?"

Hầu Lượng Sinh ngậy người ngần ngợ, hạ giọng nói: "Nơi đây không nên nói chuyện. Đồ huynh nếu đã tin tưởng ta, sáng mai chúng ta tìm một địa phương nói chuyện kỹ càng có được không?"

Đồ Phụng Tam trầm nghĩ cho dù là cạm bẫy, cũng không làm khó được ta, bèn gật đầu đáp ứng. Đợi Hầu Lượng Sinh nói ra thời gian địa điểm xong thì nhanh chóng rời đi.

Hữu Bị Giả Thắng

Cao Ngạn dần dần thức tỉnh, mơ mơ màng màng ngồi dậy, lại bị gió sông thổi vào mặt nên tỉnh táo trở lại, gã vừa mở mắt đã reo lên: "Mẹ ơi! Sao ta lại ở trên sông Đại Giang thế này?"

Gã quay lại nhìn thì thấy Yến Phi đang điều khiển chiếc chiếc buồm nhỏ thì tức giận nói: "Ta vẫn còn chưa gặp qua tiểu Bạch Nhận, sao ngươi bắt ta trở về, Ôi! Tại sao chỗ này lại đau thế?"

Yến Phi thấy hắn đưa tay sờ vào cổ họng, thờ ơ trả lời: "Nhớ lại rõ ràng xem, trước khi hôn mê ngươi gặp chuyện gì?"

Cao Ngạn lẩm bẩm: "Con bà nó! Ta vừa ra khỏi quán ăn, bước sang phía đối diện, đột nhiên trước mắt tối sầm, tỉnh lại thì ở đây. Yến gia Yến công tử của ta, quay lại có được không? A! Ngươi làm bảo tiêu kiểu gì vậy? Lãng phí mất một đêm sung sướng quý giá của ta. Ôi! Hóa ra là thời gian sung sướng thật sự có thể trôi qua đến vậy."

Yến Phi đáp: "Ngươi bị ân sư đại nhân của vị hôn thê kiều diễm bầu chặt yết hầu đến tởm thì mất mạng. Giả như lão nhân gia đối với chàng rể của ái đồ mà không buông tay, chỉ nắm chặt thêm nửa khắc nữa, ta sẽ rất cảm kích lão, bởi từ nay về sau sẽ không còn bị tên tiểu tử ngươi gây phiền nữa, cuộc sống hắn sẽ rất khoái lạc."

Cao Ngạn thất thanh hỏi: "Nhiếp Thiên Hoàn?"

Yến Phi nói: "Đã có chút ấn tượng rồi hả? Mặc dù ngươi võ công thấp kém, nhưng đâu đến nỗi bị người ta ám toán, tóm ngươi như con gà con mà vẫn không biết gì?"

Cao Ngạn vẫn đang ngẩn người ra.

Yến Phi thầm than một hơi, gã đang luyện ái Tiểu Bạch Nhận thâm trọng, nhưng vấn đề quan trọng nhất không phải là ở Nhiếp Thiên Hoàn mà là ở ý hướng của chính bản thân Doãn Thanh Nhã. Hoặc giả nàng đối với Cao Ngạn chỉ có hứng thú đùa giỡn, nhưng tuyệt không coi hắn là như ý lang quân. Đương nhiên tình huống chân thật thì bản thân hai người họ mới rõ hơn cả.

Nghĩ vậy chàng nói tiếp: "Sao ngươi biến thành kẻ câm thế? Hay là sợ bị Tiểu Bạch Nhận bán đứng chăng?"

Cao Ngạn lắc đầu kiên định đáp lại: "Thanh Nhã vĩnh viễn sẽ không bán đứng ta. Có thể là nàng nhịn không được, phải nói cho lão Nhiếp là đã yêu mến ta, nên bị lão Nhiếp đoán được ta sẽ đến Lương Hồ tìm ái đồ của hắn, mới bày ra thiên la địa võng chờ chúng ta mắc bẫy."

Gã vội ho một tiếng, hoảng sợ nhìn Yến Phi, nói: "Ngươi không phải đã ra tay với Nhiếp Thiên Hoàn rồi chứ?"

Yến Phi cười nói: "Yên tâm đi! Ta thiếu chút nữa đã bị hắn làm thịt. Ngươi cho ta là thần tiên chăng? Một người mà đánh nổi cả Lương Hồ bang ư?"

Cao Ngạn xấu hổ nói: "Khặc! Ngươi đã làm gì? Sao có thể ở trên tay lão Nhiếp mà cứu ta trở về? Việc này nếu không phải là thần tiên thì là gì? Thế có đả thương lão Nhiếp không?"

Yến Phi thấy hắn đánh giá thấp Nhiếp Thiên Hoàn như vậy thì tức giận nói: "Ngươi không nghe ta nói gì à? Ta nói thiếu chút nữa đã bị lão Nhiếp làm thịt làm sao mà đả thương hắn chứ? Khặc! Đồ thuật* của ta rốt cục đã đại thành, tuy đã thua mất con người ngươi, nhưng bây giờ đã lấy lại cả vốn lẫn lời cho ngươi rồi."

Cao Ngạn không hiểu bối rối nói: "Ngươi nói vớ vẩn cái gì thế?"

Thuyền buồm thuận gió lướt về hướng đông. Mặt sông bao phủ một màn sương dày đặc trong bóng đêm thê lương cô tịch.

Yến Phi nói: "Ta vì bảo trì cái mạng nhỏ của ngươi, đã cùng lão Nhiếp đánh cuộc một phiên, nếu ta trong vòng nửa canh giờ không thể cứu được ngươi thì sẽ hoành kiếm tự vẫn."

Cao Ngạn hai mắt lập tức tỏa sáng, hưng phấn đến khàn cả tiếng nói với vẻ mong chờ: "Ngươi khẳng định hiện tại đã thắng, thế còn thu cả vốn và lời là thế nào, mau nói rõ ràng cho ta nghe."

Yến Phi cười: "Nghe xong đừng có mà hưng phấn đến mức nhảy xuống sông nhé."

Cao Ngạn co người nhảy dựng lên, quát: "Con bà ngươi! nói mau! Có phải là hấn bằng lòng để Tiểu Bạch Nhạn làm vợ ta chẳng?"

Yến Phi gật đầu: "Cũng không khác thế là mấy, chỉ cần Tiểu Bạch Nhạn cam tâm tình nguyện lấy ngươi, lão Nhiếp sẽ không thể đứng giữa mà cản trở được."

Cao Ngạn hoan hô một tiếng, nhảy lên trời, lộn nhào một cái rồi hạ xuống vung tay hô lớn: "Thành công rồi! Còn không lập tức quay đầu, ta muốn đến cầu hôn với Tiểu Bạch Nhạn của ta."

Yến Phi nhú mày: "Sớm biết là tiểu tử ngươi sẽ có bộ dáng như vậy mà! Bình tĩnh một chút đi, nếu Nhiếp Thiên Hoàn sai người giết chết ngươi, mọi chuyện đều coi như xong đời!"

Cao Ngạn làm sao nén nổi hưng phấn trong lòng: "Có ngươi bảo vệ ta, sợ con mẹ gì hấn chứ? Tiểu Bạch Nhạn khẳng định đang chờ lang quân của nàng. Hắc! Tức chính là Cao Ngạn ta. Nàng chờ đợi đến đau khổ. Khắc! ta làm sao nhẫn tâm thấy nàng phòng không gối chiếc cơ chứ? Nương tử, Cao Ngạn đến đây!"

Yến Phi vốn đã có biện pháp đối phó với Cao Ngạn nên làm như chả có chuyện gì, thản nhiên nói: "Đồ ước** chỉ quy định lão Nhiếp không được ngăn cản các ngươi qua lại, nhưng còn làm sao để đàm tình thuyết ái, cũng như về hôn sự, thì phải chờ xem bổn sự của Cao thiếu ngươi. Hơn nữa đồ ước không bao gồm ta trong đó. Hấn vẫn có thể không từ thủ đoạn nào để đối phó với ta. Nếu ta bị người khác giết chết thì ai bảo vệ ngươi?"

Cao Ngạn ngạc nhiên ngồi xuống, khổ tâm than thở: "Tâm tình ta bây giờ rất loạn, ngươi để cho ta phân tích một chút, giả thiết ta một mình quay về Lưỡng Hồ tìm Tiểu Bạch Nhạn, Nhiếp Thiên Hoàn thật sự cho dù thất tín khắp thiên hạ, có vẫn đối phó với ta không?"

Yến Phi khen: "Rốt cục ngươi đã đối mặt với sự thật. Lần này lão Nhiếp thua rất oan uổng, còn ta thì thắng một cách may mắn. Khẳng định trong một thời gian ngắn tức thì khó có thể lắng được. Ngươi giờ phút này nếu vẫn ngênh ngang đi tìm Tiểu Bạch Nhạn, lão Nhiếp làm sao mà nuốt cho trôi? May mà trong trường đấu đồ ước hôm trước, ta đã không đả thương đến nửa tên nào, nên không thể kết thành cừu hận và cũng khiến lão Nhiếp tình nguyện chịu thua. Đương nhiên hấn tuyệt không muốn mang Tiểu Bạch Nhạn gả cho tên tiểu tử nhà ngươi nên khẳng định sẽ dùng chính Tiểu Bạch Nhạn xem công phu ai cao thấp. Như vậy đây! Hãy thu phục Biên Hoang tập trước rồi hấn tính! Chỉ cần chúng ta giữ vững thế trận, khiến lão Nhiếp càng phải cố kỵ hơn, khi đó ngươi cứ công nhiên đi tìm Tiểu Bạch Nhạn, lão Nhiếp cũng không dám đối với ngươi không khách khí. Nếu một khi ngươi tại Lưỡng Hồ xảy ra chuyện gì không may, ta tuyệt sẽ không buông tha lão Nhiếp."

Cao Ngạn thắc mắc: "Thế ở ngoài Lưỡng Hồ thì sao?"

Yến Phi cười khở: "Lúc ấy phải coi công phu chạy trốn chết của ngươi có về nổi đến nhà hay không đã."

Cao Ngạn trầm ngâm một lát, hỏi: "Giả sử ngươi đánh cuộc thua, ngươi thật sự sẽ tự tận không?"

Yến Phi nhún vai hỏi lại: "Ta có phải là người không giữ chữ tín hay không?"

Cao Ngạn có vẻ khó hiểu hỏi vặn: "Ngươi vốn nắm chắc sự thắng trong tay à?"

Yến Phi thản nhiên: "Cảm giác của ta có điểm giống như đêm tại Dạ Oa Tử cùng Đồ tiên đồ bác, đích xác là niềm tin sẽ thắng, nhưng cũng hiểu được khả năng thua cũng đồng dạng như thế."

Cao Ngạn nói với vẻ khó mà tin được: "Người chịu vì Cao Ngạn ta mà mang mạng sống của chính mình ra đánh cuộc, nếu người chết thì Thiên Thiên sẽ ra sao? Ai đi cứu nàng? Ta đáng giá để người mạo hiểm như vậy chăng?"

Yến Phi cười khỏ: "Giả thiết lúc ấy ta có ý niệm sanh tử thành bại, khẳng định sẽ không thể sử ra chỉ một chiêu mà chiếm thượng phong được, càng không thể cứu tên tiểu tử người trở về, tất cả đều coi như xong đời. Đã hiểu chưa?"

Cao Ngạn cảm động: "Thật không thể tưởng được lão Yến người là người như vậy. Trước kia ta còn tưởng rằng người việc gì cũng chỉ nghĩ đến tiền, đánh người này cần một đĩnh vàng, đá kẻ kia lại một đĩnh vàng khác. Mà sự thật thì người lại dốc lòng vì bằng hữu hơn tất cả."

Yến Phi lộ ra thần sắc băng khuâng, gật đầu: "Bây giờ ta mới nhớ lại. Những ngày tại Biên Hoang tập trước khi xảy ra trận chiến Phi Thủy thực không tệ. Cuộc sống đơn giản lười nhác, hết thầy mọi việc đều giải quyết trong Tập, mỗi ngày tại Đệ Nhất lâu ngồi uống rượu ngắm phố phường, nếu thích thì lại ra chốn biên hoang phiêu lưu rong chơi vài ngày. Mọi người chỉ có một mục đích duy nhất là kiếm tiền, phương diện này ta vốn chẳng khá khẩm gì!"

Cao Ngạn cười nói: "Đương nhiên rồi! Lão Bàng cung cấp cho người chỗ nghỉ, rượu thịt, ta lại cho người vàng bạc. Con bà nó, khi đó Biên Hoang tập thật là sảng khoái, liều mạng kiếm tiền, cũng liều mạng tiêu tiền, ta đã từng thử qua liên tục hơn mười ngày không rời thanh lâu nửa bước, cho đến lúc chịu hết nổi mới thôi. Thật là hoang đường! Đúng là sống mê chết mộng, không tưởng tượng được tương lai sẽ như thế này thế kia. Bất quá thực tình mà nói, có đôi lúc cũng cảm thấy mệt mỏi, ngửi mùi phấn son của thanh lâu riết cũng ngán. Bất quá tối đa dăm bữa nửa tháng rồi cũng thêm khát trở lại."

Yến Phi mỉm cười lắng nghe. Biên Hoang tập vốn có thể dung nạp bất luận kẻ nào, chỉ cần họ nắm rõ quy ước điều lệ của Biên Hoang tập, tuân theo các quy củ của nó mà hành sự.

Cao Ngạn tiếp tục nói: "Do vậy ta lĩnh ngộ ra một đạo lý, đúng là vì con người luôn ham mới mới nên thanh lâu mới vĩnh viễn tồn tại. Có phương pháp nào mà mỗi đêm đều có một nữ nhân mới mẻ không? Chỉ ở thanh lâu mới có được. Thời khắc khi người bước chân đến thanh lâu, căn bản không biết là mình sẽ gặp được một cô nàng như thế nào, chỉ cần người nghĩ giả là thật, thì có thể sung sướng khoái lạc một đêm, sau khi tỉnh lại, cứ coi như vừa xong một trường xuân mộng. Khắc! Cho đến khi gặp gỡ Tiểu Bạch Nhạn, ta mới hoàn toàn thay đổi, mọi nữ nhân khác đều không còn làm cho ta thấy hứng thú nữa."

Yến Phi thăm dò gã: "Khi Tiểu Bạch Nhạn đối với người trăm điều nghe ngàn điều thuận, sẽ không còn cái gọi là mới mẻ thì người sẽ cảm thấy thế nào? Người lại sẽ vì theo đuổi cái mới lạ, mà ngựa quen đường cũ chăng?"

Cao Ngạn vui vẻ trả lời: "Tiểu Bạch Nhạn thì khác, nàng vĩnh viễn sẽ không thuần phục, mà ta cũng đánh giá cao tính mạnh mẽ của nàng. Không ai hiểu nàng rõ hơn ta, nàng càng yêu người thì càng không chịu khuất phục. Cho dù lấy ta, nàng cũng sẽ không trở thành mẫu người vợ hiền mẹ tốt được, làm ta sẽ vĩnh viễn bảo trì được cái gọi là cảm giác mới mẻ. A! nói đến nàng, ta lại muốn quay đầu trở lại rồi!"

Yến Phi đưa mắt nhìn sông Đại Giang mênh mông, trong đầu hiện lên tư dung tuyệt thế đẹp như ngọc của Thiên Thiên. Chàng tuyệt đối hiểu rõ tâm tình của Cao Ngạn. Nếu có người nói với Yến Phi hẳn có một ngày nào đó trong lòng hắn, Kỷ Thiên Thiên sẽ không còn đem lại cảm giác mới lạ với pháp lực làm động lòng người nữa thì cho dù bị đánh chết Yến Phi cũng không tin.

Cao Ngạn cảm kích chàng, thật sự chàng cũng cảm kích Cao Ngạn, nếu không phải hắn lấy mã đấng*** làm mối, đẩy hai người lại gần nhau, tạo nên một đoạn duyên ái cuồng nhiệt này, thì cuộc sống có thể làm xao động lòng người một cách sâu xa thế này không?

Lưu Dụ từ công xưởng lộ thiên của Cơ Biệt trở về, trong đầu vẫn chứa đầy hình ảnh sôi động của hàng ngàn thợ thuyền ngày đêm không ngừng chế tạo các loại công cụ và vũ khí chống quân địch.

Gã ngồi xuống trước đồng củi cháy ngoài trường được một lúc thì Trác Cuồng Sinh và Hồng Tử Xuân lại đến.

Ba người cùng ngồi quanh đồng lửa bập bùng. Trác Cuồng Sinh nói: "Hồng lão bản có một chủ ý thật phi thường, muốn nói ra để lão nhân gia người tham khảo."

Lưu Dụ bật cười nói: "Ta chẳng phải là lão nhân gia gì cả, ở chỗ này người nào có chủ ý hay đều có tư cách nói chuyện."

Hồng Tử Xuân lên tiếng: "Toàn bộ kế hoạch Lưu gia đưa ra thật là vô phương chống đỡ, cho dù Tôn Vũ tái sinh, tưởng cũng không nghĩ ra kỳ mưu diệu kế hay đến vậy."

Trác Cuồng Sinh nói tiếp: "Thành bại của tổng kế hoạch phản công Biên Hoang tập liên quan chặt chẽ với việc chiếm lấy Chung Lâu. Bất quá địch nhân cũng thuộc loại có trí óc, có khả năng nhìn ra tầm quan trọng của Chung Lâu. Nên giữ Lâu thì dễ mà đoạt Lâu mới khó. Nếu địch nhân toàn lực phòng bị thì cho dù chúng ta có cao thủ như Yến Phi, khả năng thất bại vẫn nhiều hơn là thành công."

Lưu Dụ động dung: "Hai vị nghe chừng đã nghĩ ra biện pháp thì phải? Mau nói ra đi."

Trác Cuồng Sinh nói: "Điều này do lão Hồng nghĩ ra, lão Hồng có một bản lĩnh hơn hẳn người khác, đó là thuật trắc thiên.*****"

Hồng Tử Xuân đỡ lời: "Cái này có phải là bôn sự gì đâu? Chỉ bất quá là do tích lũy kinh nghiệm, so với người thường có hơn một chút thôi!"

Bản thân Lưu Dụ cũng đã trải qua huấn luyện về xem thiên hậu+, bất quá không thể nghĩ ra trong cuộc chiến tranh đoạt Chung Lâu lần này lại có tác dụng gì nên gã ngạc nhiên hỏi: "Hồng lão bản có chủ ý hay gì vậy?"

Hồng Tử Xuân nói: "Địa thế Biên Hoang tập mặt Tây Bắc thì cao con Đông Nam thì nghiêng về Dĩnh Thủy, nên Mộ Dung Thủy mới có thể dùng kỳ chiêu dùng nước Dĩnh Thủy làm ngập Biên Hoang. Cơ Biệt tiểu tử đã nói cho ta biết, Biên Hoang tập nằm ở đầu nguồn sông Dĩnh Thủy, thế đất thấp, vì thế mỗi kỳ Xuân Phân++, hơi nước tích tụ không tan, thường tạo nên những đợt sương mù dày đặc. Vừa rồi ta đi tìm Phí Nhị Phiết nói chuyện phiếm, lúc về doanh thì cảm thấy bốn phía tràn ngập không khí ẩm ướt. Nếu ta đoán không sai, không đầy bảy đến tám ngày thì Biên Hoang tập tất sẽ có một trận sương mù dày đặc. Nếu trong kế hoạch của chúng ta có tính toán cả thiên khí trong đó, khả năng thắng lợi sẽ cao hơn."

Lưu Dụ vỗ đùi khen: "Quả nhiên là một chủ ý tốt hạng nhất."

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười: "Tuyệt nhất là đối phương không hiểu địa thế, đã không thêm để ý lại hoàn toàn không thể tưởng đến có kỳ chiêu sương mù ngày xuân của tạo hóa. Nếu chúng ta biết cách lợi dụng thì sẽ chiếm hết tiện nghi."

Lưu Dụ nói: "Hồng lão bản có thể đưa ra dự báo chuẩn xác hơn không?"

Hồng Tử Xuân nói: "Ta phải đi lên Biên Hoang tập một chuyến. Bây giờ lập tức lên đường, ngày mai sau giờ ngọ trở về sẽ có thể nói rõ cho người được."

Lưu Dụ gật đầu: "Ta lập tức phái người theo hỗ trợ người. Nhớ rằng việc này phải hoàn toàn giữ bí mật."

Hồng Tử Xuân gật đầu cười: "Mấy chuyện này đâu cần Lưu Gia phải lo? Ta sẽ tìm vài tay chân đắc lực cùng đi. Hơn nữa có Phí Nhị Phiết, cho dù gặp chuyện gì cũng đều có khả năng để an nhiên thoát thân. Biên Hoang là chốn thổ địa của chúng ta, bảo đảm địch nhân không thể thấy ngay cả cái bóng của chúng ta."

Dứt lời vui vẻ đi ra.

Trác Cuồng Sinh nói: "Cái này kêu là một người khó mà địch lại trí của mọi người. Biên Hoang tập chưa bao giờ trải qua sự đoàn kết đến vậy. Người suy nghĩ cái gì thế?"

Lưu Dụ trầm ngâm nói: "Ta suy nghĩ, nếu chúng ta toàn diện kéo quân tiến về Biên Hoang tập, địch nhân tất sẽ xuất Tập nghênh kích, đột nhiên cơn sương mù lớn đổ xuống, địch nhân sẽ có phản ứng như thế nào?"

Trác Cuồng Sinh hai mắt lóe sáng nói: "Không chừng chúng ta ngoài việc chiếm được Chung Lâu, lại còn có

thể đánh bại hai đại quân của Diêu Hưng và Mộ Dung Lân."

Lưu Dụ nhảy dựng lên, nói: "Ta phải lập tức đi tìm Tra Trọng Tín."

Trác Cuồng Sinh theo sau ra ngoài trường, vẫn chưa hiểu chuyện gì nói: "Tra Trọng Tín? Ai là Tra Trọng Tín. Có phải người muốn nói đến tiểu Tra bán đèn kéo quân không?"

Lưu Dụ hít mạnh vài hơi không khí trong lành ban đêm bên hồ, gật đầu hài lòng: "Quả nhiên có chút hơi ẩm!"

Trác Cuồng Sinh nói: "Lão Hồng là người xem biến hóa thời tiết chuẩn nhất của Biên Hoang tập. Hắc! Người muốn tìm cái tên chuyên làm đèn kéo quân phải không?"

Lưu Dụ nhìn lên bầu trời đêm, hai mắt thần quang lấp lánh, không trả lời Trác Cuồng Sinh, thở ra một hơi thật dài, trầm giọng: "Nếu như trận này thắng lợi, công thần lớn nhất chính là lão Hồng. Ta chẳng những muốn tìm Tiểu Tra, còn muốn tìm cả Hồ Lô Phương. Lòng tin của ta trước kia chỉ là giả vờ, sự thật chỉ nắm chắc được năm thành thắng lợi, năm thành còn lại chỉ trông vào vận khí. Nhưng ở thời khắc này, ta đã nắm chắc đến cả mười thành trong tay, có thể toàn thắng trận này."

Trác Cuồng Sinh thất thanh: "Người giả bộ mà trông giống y như thật, hóa ra người vốn chỉ nắm chắc được có phân nửa. Bất quá ta vẫn không hiểu được sao có thể nắm chắc tất thắng trong tay? Tin tưởng đúng là cần phải có, nhưng tự tin thái quá không phải là chuyện tốt. A! Ta chỉ là nhắc nhở người, bởi việc thành bại của người cũng là thành bại của tất cả mọi người."

Lưu Dụ xoay người lại thật nhanh rồi mỉm cười: "Vì sao trước đây ta không có mười phần nắm chắc? Chỉ vì do chúng ta vẫn còn một điểm sơ hở, đó là chúng ta cần phải có đủ sức chống cự lại đại quân chủ lực của địch nhân cho đến khi mục tiêu quân sự là cướp Chung Lâu hoàn thành, mới có hy vọng chiến thắng. Nhưng Diêu Hưng vốn là người có mưu trí, nếu hắn lựa chọn bỏ Biên Hoang tập không để ý tới, phóng tâm toàn lực tiến công chúng ta, chúng ta sẽ buộc phải cùng hắn đánh một trận đại chiến, mà đây vốn là tình huống ta e ngại nhất. Đến lúc đó nếu không kim hãm được địch quân, cánh bộ đội do Yến Phi cầm đầu đi tranh đoạt Chung Lâu sẽ trở nên bị cô lập, nhất định sẽ không chống cự được lâu. Nhưng Hồng lão bản đã giải quyết được việc khó khăn cho ta, khiến ta nghĩ đến một phương pháp có thể đánh bại Diêu Hưng."

Trác Cuồng Sinh tinh thần đại chấn nói: "Thỉnh lưu gia chỉ dạy."

Lưu Dụ ghé sát tới bên cạnh, hạ thấp giọng nói: "Ta không tin lúc này trong doanh trại Hoang nhân của chúng ta lại không có gian tế của địch nhân. Nếu ta bị lộ thông tin thì mưu kế này tuyệt sẽ không thể thực hiện được, cho nên chỉ giới hạn trong các thành viên thuộc Chung Lâu Nghị Hội mới rõ được thôi, hiểu chưa?"

Trác Cuồng Sinh gật đầu không ngớt, tỏ vẻ minh bạch rõ ràng.

Lưu Dụ nói: "Nhưng để giữ bí mật, cho dù là thành viên của Chung Lâu Nghị Hội cũng không thể quá tin tưởng. Con người rất kỳ quái, thường trong khi vô ý lơ đãng trong ngôn từ hành vi mà để lộ bí mật, nên toàn bộ kế hoạch ta chỉ ở thời điểm cuối cùng mới nói rõ cho mọi người biết."

Trác Cuồng Sinh hiểu rõ Lưu Dụ mượn việc nói chuyện với chính mình, đồng thời trong tâm cũng đang suy tính kỹ về các khả năng và sách lược, về những sơ hở có thể xảy ra để tránh ảnh hưởng tai hại đến chiến quả cuối cùng.

Lưu Dụ đột nhiên hỏi: "Ta có thể tin nhiệm Hồ Lô Phương không?"

Trác Cuồng Sinh nói: "Hồ Lô Phương tuyệt đối không phải loại tiểu nhân phản phúc vô thường, huống chi hắn đã phản bội Diêu Trường, Biên Hoang tập đã trở thành nơi an thân lập mệnh duy nhất của hắn và huynh đệ thủ hạ. Nhưng nếu người chỉ muốn suy đoán tình hình quân đội của Diêu Hưng thì Diêu mãnh là một người khác dùng được, tiểu tử này hoàn toàn có thể tin tưởng được."

Lưu Dụ nói: "Hai người phối hợp tiến thoái thì càng kín kẽ hơn."

Trác Cuồng Sinh nóng nảy: "Có thể thổ lộ cho ta thêm một chút tin tức được không?"

Lưu Dụ quay đầu hướng mắt về Biên Hoang tập, trầm giọng: "Người thử ngẫm lại xem, giả sử chúng ta kéo tới Biên Hoang tập không đến mười dặm trước khi sương mù đổ xuống, còn đại quân chủ lực của Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm đều xuất Tập nghênh chiến, đột nhiên trong phạm vi hơn mười dặm xung quanh Biên Hoang tập nơi nơi đều bị sương mù bao phủ, rốt cục thì bên nào mới là bên có lợi đây?"

Trác Cuồng Sinh suy nghĩ: "Đối với đạo kỳ binh tranh đoạt Chung Lâu của chúng ta thì chỉ có lợi mà không có hại, nhưng tại trận chiến đối kháng chủ lực giữa hai bên mà nói quả thật rất khó."

Lưu Dụ cười: "Có cái gì mà khó chứ, để ta nói cho người rõ, bên nào có sự chuẩn bị trước đương nhiên sẽ chiếm được thuận lợi, bên kia chỉ còn biết mặc để đối phương đồ sát mà thôi. Hiểu chưa?"

Trác Cuồng Sinh hai mắt lóa lên, hỏi: "Chúng ta như thế nào mới là chuẩn bị tốt đây?"

Lưu Dụ đang muốn đáp hần thì lại có thủ hạ chạy tới báo có Bắc Phủ Binh cử người đến cầu kiến.

Lưu Dụ trong tâm lập tức chìm xuống, biết rằng đã có chuyện xảy ra, nếu không Hà Vô Kỵ sẽ không sai người đến báo cáo cho hần.

Hồi 80

Xà Hạc Mỹ Nhân

Thác Bạt Khuê trở về còn cách doanh trại ở Thịnh Nhạc chỉ có hơn bốn mươi dặm, trong lòng vẫn còn trào dâng cảm giác thoải mái khi phi ngựa dọc theo bờ Đại Hà.

Thủ hạ ra nghênh đón dắt ngựa cho gã. Thác Bạt Khuê nhảy xuống ngựa, ôm cổ con ngựa yêu quý vuốt ve khen thưởng hồi lâu. Trương Cỗ lại bên cạnh gã cúi chào nói: "Mộ Dung Vĩnh đã phái người tiếp thu Nhận Môn, lại không chiếm Bình Thành."

Thác Bạt Khuê vui vẻ: "Mộ Dung Vĩnh thật đã giúp ta một chuyện lớn rồi."

Trương Cỗ lo lắng: "Thám tử hồi báo rằng Mộ Dung Vĩnh chỉ phái đi một đội quân khoảng ngàn người. Chỉ cần Mộ Dung Bảo giả bộ công đánh Nhận Môn, quân đội Tây Yên bọn ta xem chừng sẽ bị tan vỡ."

Thác Bạt Khuê hết sức hài lòng nói: "Sự tình lại còn lý tưởng hơn ta tưởng tượng. Giả như Mộ Dung Vĩnh chứng tỏ phải lấy cho được Bình Thành và Nhận Môn, Mộ Dung Bảo trái lại không thể không toàn lực thu phục hai thành này, để tránh cho nền tảng của kinh đô bị ảnh hưởng. Hiện tại Mộ Dung Vĩnh chỉ là nhân cơ hội, hy vọng thừa nước đục thả câu, Mộ Dung Bảo sẽ không lo lắng chuyện này, sẽ giao lại cho Mộ Dung Tường chịu trách nhiệm thu phục hai thành này, còn hần sẽ toàn lực lại đối phó Thác Bạt Khuê ta. Ta hiểu rõ Mộ Dung Bảo, hần căn bản không coi ta ra gì, cho rằng ta không chịu nổi đến một đòn. Ha! ta sẽ khiến cho hần hối hận."

Gã lại trầm ngâm rồi nói tiếp: "Theo như vậy, Mộ Dung Thùy có thể đề cho Mộ Dung Vĩnh không cách chi động đây. Mộ Dung Vĩnh khẳng định đấu không lại Mộ Dung Thùy. Nhưng Mộ Dung Bảo cũng không phải là địch thủ của ta."

Trương Cỗ nói: "Mộ Dung Bảo binh lực khoảng tám vạn, toàn là binh lính tinh nhuệ của Đại Yên. Cho dù bọn ta tận dụng hết binh mã, cũng chưa tới ba vạn. Nếu Mộ Dung Bảo bỏ qua Nhận Môn, Bình Thành, đánh thẳng vào Hà Sáo ở Hoàng Hà, theo thủy lộ tấn công Thịnh Nhạc, bọn ta làm sao đối phó?"

Thác Bạt Khuê tựa như không nghe thấy âu lo của Trương Cỗ, tiếp tục trầm ngâm nói: "Ta nhận thấy Mộ Dung Bảo là loại tiểu nhân ngông cuồng tự đại, đầu óc thấp kém, chỉ giỏi mua chuộc nhân tâm, dùng chút ân huệ hối lộ người bên cạnh cha hần. Chỉ có Đoạn Thị chính thê của Mộ Dung Thùy là nhìn ra hần không đủ tài cán để gánh vác trọng trách được giao phó. Ta sẽ chứng minh cho mọi người thấy Đoạn Thị đã không nhìn sai."

Tiếp đó nhìn vào ánh mắt tràn đầy thần sắc âu lo của Trương Cỗ, cười nói: "Binh lực nhiều ít, mạnh yếu, tuyệt đối không phải là yếu tố duy nhất quyết định thành bại. Hần thì lao sư viễn chinh, ta lại dĩ dật đãi lao;

Hắn không thông thuộc hoàn cảnh địa lý, bọn ta lại là sinh ra trên mảnh đất này; Đường cung ứng của hắn thì dài, vận chuyển lương thực khó khăn, bọn ta lại hoàn toàn không có vấn đề về mặt này. Trọng yếu hơn nữa là bọn ta quen vừa đánh vừa chạy, căn bản không để cho hắn có cơ hội toàn diện tấn công. Mộ Dung Bảo có thể chống được bao lâu? Mộ Dung Bảo lại là người thiếu tính nhẫn nại, hắn quan tâm nhất chính là làm sao kế thừa Hoàng vị. Ta biết hắn thường trước mặt thủ hạ chê cười ta là mã tặc. Ha! Ta sẽ dạy cho hắn nếm lợi hại của mã tặc chiến pháp."

Trương Cỗn nghe thấy không biết phải nói sao.

Thác Bạt Khuê thuận miệng hỏi: "Những người rút khỏi Trường Thành đã ổn định chưa?"

Trương Cỗn đáp: "Y theo chỉ thị của Tộc chủ, đã phân tán về các bộ lạc ở phía bắc Thịnh Nhạc, về mặt lương thực trong khoảng một năm sẽ không có vấn đề gì."

Thác Bạt Khuê vui vẻ nói: "Bọn họ sẽ sớm trở về Trường Thành thôi."

Trương Cỗn hạ giọng: "Nàng ta đã tỉnh rồi!"

Thác Bạt Khuê hơi rung nhẹ, vỗ vỗ vai Trương Cỗn, cất bước đi tới.

Vương Cung chết rồi!

Lưu Dụ toàn thân vô lực, mơ mơ màng màng, trong lòng tràn đầy hối hận không nói ra được. Hối hận đã không mạnh chân mang Vương Đạm Chân theo gã. Hối hận đã không làm theo đề nghị của Lưu Nghị, suất lĩnh Bắc Phủ binh thuộc phe Hà Khiêm quyết một trận tử chiến với Lưu Lao Chi. Cảm giác chán nản trời chật lầy gã. Tệ hại hơn nữa chính là gã đã có tự do để chọn mà gã lại không tận hết lực cho chuyện này, ngồi nhìn cha ruột Vương Đạm Chân bị Lưu hại chết. Suy nghĩ đó hình thành một gánh nặng làm gã khó chịu đến ngẹt thở, chỉ một chút suy tư cũng phải dụng hết tâm lực.

Nghĩ đến tình cảnh đáng sợ hiện tại của Vương Đạm Chân, ngũ tạng lục phủ của gã tựa như từng cơn từng cơn co thắt lại. Nếu không có ai nhìn thấy thì gã đã nằm lăn ra đất gào khóc.

Bất quá cho dù mọi chuyện có thể lặp lại, gã vẫn sẽ chọn con đường hiện tại. Vì mục tiêu to lớn, gã phải hy sinh những ham muốn cá nhân, mọi chuyện phải lấy đại cuộc làm trọng.

Đến gặp gã chính là lão bằng hữu Ngụy Vĩnh Chi, việc giao hảo với Khổng Tĩnh chính hắn là người đứng giữa. Mọi người đều làm việc dưới Tôn Vô Chung, có giao tình sâu đậm, đối với Ngụy Vĩnh Chi gã rất tín nhiệm.

Vào trong Soái trưởng Ngụy Vĩnh Chi liền nói: "Vương Cung biết được thủy sư của Hà Vô Kỵ trợ giúp bọn người, đã hết sức tức giận và đích thân đến Quảng Lăng chất vấn Lưu Lao Chi. Lưu Lao Chi làm bộ đồng tình, lại thiết yến khoản đãi, hóa giải nghi ngờ của Vương Cung. Sau đó lúc Vương Cung trở về, y lại phái người phục kích hắn trên sông, chặt đứt thủ cấp của Vương Cung, đem về Kiến Khang."

Lưu Dụ tận lực áp chế tình cảm cuồng loạn trong lòng, hỏi: "Bắc Phủ binh đối với chuyện này có nhận định ra sao?"

Ngụy Vĩnh Chi đáp: "Phần lớn mọi người đều đồng ý với việc làm của hắn, bởi vì Vương Cung đã về một đảng với Hoàn Huyền, bất quá họ cho rằng không cần giết Vương Cung mà chỉ cần đem hắn cầm tù là đủ. Nói cho cùng Vương Cung cũng là trọng thần danh sĩ của đương triều, giết hắn sẽ khiến cho cao môn Kiến Khang sinh ra phản nộ vì đồng thân phận."

Lưu Dụ nhấn tâm nói: "Đây là điều kiện Tư Mã Đạo Tử đưa ra, cũng là quỷ kế của Tư Mã Đạo Tử, chỉ có giết Vương Cung, Lưu Lao Chi mới có thể ngồi lên ngôi vị đại thống lĩnh của Bắc Phủ binh."

Ngụy Vĩnh Chi gật đầu nói: "Tôn gia cũng phân tích như vậy."

Lưu Dụ nhìn thẳng hắn, trầm giọng hỏi: "Có phải Tôn gia gọi người tới đây?"

Ngụy Vĩnh Chi lắc đầu nói: "Không phải là Tôn gia mà là Hà Vô Kỵ. Hắn biết ta được ủy nhiệm phụ trách lo chuyện tình báo của Biên Hoang, đã đặc biệt kiếm ta, hỏi ta có phải đứng bên bọn người không. Ta đương nhiên lập tức lộ rõ lập trường, Tôn gia và bọn ta cũng như chân tay, đều đối với Lưu Lao Chi rất thất vọng."

Lưu Dụ đưa tay nắm chặt vai hắn, cảm động trong lòng, sau đó buông tay hỏi: "Lưu Lao Chi có chút nào hoài nghi Vô Kỵ không?"

Ngụy Vĩnh Chi đáp: "Hoàn toàn ngược lại, Lưu Lao Chi có lần khen thưởng hắn, bởi đã gây tổn hại nặng nề cho cả hai bên Hoàn Huyền và Lương Hồ bang, hắn lại cho rằng bọn người phản công Biên Hoang Tập cũng như đi tìm chết, nhất cử lưỡng tiện, Lưu Lao Chi cao hứng còn không kịp! Đương nhiên hắn tuyệt đối không hoài nghi Hà Vô Kỵ có lòng trợ giúp người."

Lưu Dụ hỏi: "Về mặt Lưu Nghị thì sao? Lưu Lao Chi có làm khó bọn hắn không?"

Ngụy Vĩnh Chi ngạc nhiên hỏi: "Lưu Nghị và người có quan hệ à?"

Lưu Dụ thấp giọng nói: "Sau khi Hà đại tướng bị hại, hắn lại kiếm ta, thỉnh ta gia nhập bọn hắn, để đứng lên phản kháng lại Lưu Lao Chi. Ta vì không nhẫn tâm nhìn Bắc Phủ binh chia năm xẻ bảy nên đã khuyên bọn hắn tạm thời nhẫn nhịn, chờ đợi thời cơ sau này."

Ngụy Vĩnh Chi vui mừng nói: "Trong Bắc Phủ binh, người có đồng chí hướng với bọn ta thật ra không ít. Hiện tại toàn bộ trông chờ lão ca người đó! Lưu Lao Chi đang tập trung vào việc lung lạc tướng lĩnh bên phe Hà Khiêm. Lưu Nghị lại được thăng quan, theo ta thấy trong thời gian ngắn Lưu Lao Chi cũng không dám động tới người của phe Hà Khiêm, từ từ cục diện ổn định thì lại rất khó nói. Tôn gia cũng nhìn nhận như vậy. Mà cứ thêm một ngày thì quyền lực của Lưu Lao Chi lại ổn định thêm một chút, tướng lĩnh ủng hộ hắn vẫn là chiếm đa số."

Lưu Dụ trầm ngâm ta còn có Hồ Bân và Chu Tự! và hỏi: "Tình huống bên phía Kiến Khang thì sao?"

Ngụy Vĩnh Chi đáp: "Hoàn Huyền đã toàn thắng trận đầu. Ở thượng du Đại Giang Kiến Khang, đại phá Kiến Khang thủy sư do Vương Du chỉ huy, lại chặn đứng đội thủy sư của Tư Mã Nguyên Hiên ở Bạch Thạch. Quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay Hoàn Huyền, đang lúc Kinh Châu quân còn hăng máu, thừa thắng công đánh thuyền đội của Tư Mã Nguyên Hiên, xem ra Hoàn Huyền ngoài mặt vẫn là mạnh nhất. Bất quá chỉ cần Bắc Phủ binh bọn ta ra tay, Hoàn Huyền sẽ mất hết ưu thế."

Lưu Dụ cảm thấy nhiệt huyết trong cơ thể bắt đầu sôi lên, hận không thể thể chỗ Lưu Lao Chi để cùng Hoàn Huyền trên Đại Giang quyết một trận tử chiến, thẳng đến Giang Lăng. Nhưng hiện tại gã lại chỉ có thể nghĩ trong đầu điều này mà thôi.

Hai người cũng thương lượng chuyện ở mọi mặt, hoạch định sơ bộ kế hoạch cho tương lai sau đó Ngụy Vĩnh Chi lặng lẽ ra về.

Thác Bạt Khuê chưa từng gặp qua một nữ nhân nào như vậy, vào giây phút ánh mắt bọn họ giao nhau, gã cảm thấy bản thân mình đã hiểu nàng, mà đối phương cũng hiểu rõ con người Thác Bạt Khuê gã ra sao.

Đó là thứ cảm giác kỳ dị kích thích hết sức mới mẻ.

Mỹ nữ đang ôm mền ngồi trong trướng, vì mất máu nên sắc mặt còn xanh xao, đưa mắt nhìn gã bước lại. Thác Bạt Khuê cảm thấy một mặt nàng nhìn gã, đồng thời "tâm nhãn" của nàng dò xét, tìm kiếm sơ hở và yếu điểm của gã. Đây là đôi mắt mỹ lệ tràn đầy hoài nghi và phòng bị đối với thế giới này.

Thác Bạt Khuê trầm ngâm nếu như nàng một tay vuốt ve mình, tay kia không biết có ngằm bặt đao không?

Thác Bạt Khuê thoải mái ngồi xuống cạnh nàng, chăm chú nhìn, không nói một lời.

Mỹ nữ nhẹ nhàng thở ra một hơi, lạnh nhạt nói: "Thác Bạt Khuê!"

Thác Bạt Khuê ngạc nhiên đáp: "Nàng làm sao đoán được?"

Mỹ nữ chuyển ánh mắt, trong khi phảng phất nghe hần nói nàng cũng cung kính lắng nghe âm thanh nào đó xa xôi. Ánh mắt hoang vắng như bao phủ bởi lớp sương mờ, khói ảo. Dưới ánh sáng ngọn đèn da dê treo trong trướng, nàng có một vẻ mỹ lệ thần bí quý dị siêu thực không thể gọi tên. Khóe miệng nàng mang vẻ tự giễu cay đắng, nhẹ nhàng hỏi: "Bộ khó lắm à? Trong Thác Bạt Tiên Ti tộc còn có ai khác có thể hình và khí độ như người ư? Người giết ta đi! Ta khẳng định người đã cứu làm người rồi."

Thác Bạt Khuê nói một cách hứng thú: "Giết người đối với ta chỉ là chuyện nhỏ, phân phó một tiếng là có người làm, không thì có thể tự tay ta hạ thủ. Nhưng tại sao ta lại phải giết nàng chứ?"

Mỹ nữ hoang mang nhìn lên nóc trướng, như đang nói trong mộng: "Thác Bạt Khuê người sao lại hồ đồ như vậy chứ, đến bây giờ vẫn chưa biết ta là ai."

Thác Bạt Khuê hiện xuất thần tình suy tư.

Mỹ nữ thả tay đang cầm mép chăn len, để tự tấm chăn trượt xuống, phơi bày phần thân trên với những đường cong uốn lượn tuyệt đẹp trong chiếc áo bó sát, thân thể nàng hừng hực sức thanh xuân.

Thác Bạt Khuê nói nhưng hoàn toàn không đưa mắt tới tấm thân làm dao động lòng người, quá sức quyến rũ ấy: "Sở Vô Hạ?"

Sở Vô Hạ đưa mắt nhìn gã, ánh mắt lấp lánh tia nhìn nóng bỏng làm người ta không rõ thực hư, ôn nhu nói: "Ta là địch nhân của Yến Phi, hảo huynh đệ của người. Nhân cơ hội này giết ta đi! Nếu không sẽ có ngày người phải nuối tiếc."

Thác Bạt Khuê cười ha hả nói: "Nữ nhân có tư vị như nàng, tuy là địch nhân của ta, nhưng trước khi hưởng thụ hương vị của nàng, giết đi có phải là phí của trời không?"

Sở Vô Hạ hờ hững nói: "Sau khi lên giường, người sẽ chẳng thể giết ta, đừng làm việc ngu xuẩn đó."

Thác Bạt Khuê cười lớn: "Mỹ nhân ơi, ta tin nàng thích hợp với cuộc sống của cảm giác mạnh, lưu lại nội cung Kiến Khang thật là lãng phí cho nàng. Di Lạc Giáo hiện tại đang tàn đàn sẽ nghe, nàng đã đắc tội với không ít người. Sao không tu tâm dưỡng tánh, làm một nữ nhân ngoan ngoãn."

Sở Vô Hạ lộ vẻ khinh thị, nhìn hần bằng ánh mắt đo lường và bình tĩnh nói: "Theo người sống những ngày hạnh phúc ư? Người căn bản không phải là đối thủ của Mộ Dung Thùy, một ngày nào đó cũng khó tránh khỏi vận mệnh diệt tộc. Nếu người có hứng thú với thân thể ta, ta sẽ chịu người và sẽ hoàn toàn không từ chối. Ta cũng muốn thử qua sức quyến rũ của Thác Bạt Khuê người."

Thác Bạt Khuê nghe xong ngây người, tiếp tục cười ha hả nói: "Thật sự rất thú vị. Ha! Dám coi thường Thác Bạt Khuê ta! Nàng có tin là ta trước sẽ chiếm đoạt thân thể nàng, sau đó mới tự tay giết nàng."

Gò má trắng mịn của Sở Vô Hạ ửng hồng, càng làm vẻ đẹp của nàng thêm diễm lệ, duyên dáng rung động lòng người. Lúc này nàng liếc mắt nhìn gã, nhãn thần câu hồn đoạt phách như muốn nói: "Lại đây! Xem có phải nô gia sợ chàng không nào?"

Thác Bạt Khuê nhớ tới cái cảm giác mềm mại không xương làm rung động lòng người khi ôm nàng vào lòng. Gã đã hầu như mất tự chủ, nhưng lại biết không cưỡng lại được sự quyến rũ của nàng như thế là hết sức mất sáng suốt, và cũng sẽ làm cho nàng khinh thường bản thân gã. Gã vội vàng đè nén dục hỏa trong lòng xuống, nhíu mày hỏi: "Tại sao người lại nghĩ là ta không thể thắng Mộ Dung Thùy?"

Sở Vô Hạ kéo tấm chăn len che nửa thân dưới ra, ngồi xếp bằng đối diện với hần, đôi mày đẹp khẽ cau: "Ai có thể đấu lại y? Nếu quả y không có Kỳ Thiên Thiên thì ta cũng tính đến nương tựa."

Thác Bạt Khuê không hề để ý, lắc đầu cười nói: "Nữ nhân đầu óc hạn hẹp."

Sở Vô Hạ mặt lạnh như tiền đáp trả: "Nam nhân cuồng vọng tự đại."

Thác Bạt Khuê ngấm nhìn hoa dung và thân hình của nàng bằng ánh mắt lộ liễu không chút giấu diếm: "Nói ta biết, hiện tại ở phương Bắc, ngoại trừ chiến tranh, cướp bóc, tàn sát, còn có gì nữa không? Bây giờ tuy Mộ

Dung Thủy đang mạnh, thậm chí là mạnh nhất, nhưng tầm nhìn của y thiên cận, chỉ mãi lo đem binh đánh khắp nơi, biến Trung Nguyên thành địa ngục nhân gian. Đáng tiếc là thảm họa không dứt, trở thành chia năm sẻ bảy. Hiện tại cơ hội đã đến tay Thác Bạt Khuê ta."

Sở Vô Hạ chịu ánh mắt thường lăm toàn thân của hắn không chút giữ gìn, ngửa mặt nhìn lên, giọng nửa chế giễu: "Người trước tiên nên sớm tính cách thoát khỏi cái họa sát thân đi đã!"

Thác Bạt Khuê cười ha hả hỏi: "Nàng có biết mình đang ở đâu không?"

Sở Vô Hạ nhìn hắn không hiểu.

Thác Bạt Khuê rời mắt khỏi thân hình làm xao xuyến lòng người của ả, ngửa mặt nhìn lên, như nhìn xuyên qua nóc trướng tới bầu trời sao rực rỡ bên ngoài, thông thả nói: "Trận chiến Phì Thủy đã làm nhà Tần tan rã. Mộ Dung Thủy trước tiên phản Tần, tại Hà Bắc phục hưng Đại Yên. Tiếp đến là cuộc khởi binh của Mộ Dung Hoàng, một chi hệ của Tiên Ti tộc, xưng đế Trường An, lấy tên là Tây Yên. Diêu Trường của Khương Tộc cũng phản Tần tự lập, bắt giết Phù Kiên, kiến lập Khương Tần. Nhà Tần tuy mất, nhưng cha chết con nối, do Phù Phi đăng vị, chính là Hậu Tần. Dững sĩ hân thế Khất Phục Quốc Nhân, sau cái chết của Phù Kiên đứng riêng ra, cũng lấy Tần làm quốc hiệu Tây Tần. Ngoài ra còn có Cừu Trì Đế Dương định tự lập thành Cừu Trì Công, nam dựa vào Hoàn Huyền. Lại có Đề nhân Lữ Quang tự xưng là Lương Châu Mục Tiểu Tuyền Công, lập Lương Quốc. Do đó, trong chư hùng phương Bắc, có bảy thế lực có đủ thực lực tranh bá. Còn lại như Ngốc Phát Ô Cô, Tự Cừ Mông Tồn, Mộ Dung Đức, Lý Yên, Hách Liên Bột Bột, Phùng Bạt các người chỉ tính là nhân vật làm nền, không có khả năng lay chuyển đại cục."

Nói xong mục quang trở lại khuôn mặt Sở Vô Hạ, đón ánh mắt nóng bỏng của nàng, mỉm cười nói: "Nữ nhân vô tri, đối với quốc gia đại sự nàng biết gì chứ?"

Sở Vô Hạ hỏi: "Người cuối cùng là đã đem ta tới từ địa phương nào?"

Thác Bạt Khuê lắc đầu cười khở: "Đó là bên ngoài tường thành bờ Bắc Đại Hà, Hà Sáo, người hôn mê ba ngày đêm rồi. Uống công ta quan tâm chiếu cố, nếu biết nàng hoàn toàn không hề cảm kích, ta đã sớm tính đem nàng cho Ba Cáp Mã Tư rồi."

Sở Vô Hạ kỳ quái hỏi: "Người không phải là vừa mới đoạt được Bình Thành và Nhận Môn à?"

Thác Bạt Khuê cười nói: "Lấy được đương nhiên cũng có thể thả được, không có cái gì là Thác Bạt Khuê ta không từ bỏ được. Hai thành đó là lễ vật ta gửi đến Mộ Dung Vĩnh. Mộ Dung Bảo có bản sự thì cứ cướp lấy từ tay Mộ Dung Vĩnh đi!"

Hắn nói xong liền đứng dậy.

Sở Vô Hạ ngừng mặt nhìn như đo lường thân thể khỏe mạnh ngạo mạn của hắn, nói: "Nói hay lắm! Người muốn đi đâu? Không ở trong trướng qua đêm lạnh giá này ư?"

Thác Bạt Khuê cúi người xuống. Bàn tay thô ráp vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, môi chỉ cách đôi môi thơm ấy không đầy hai tấc, mỉm cười nói: "Đêm nay ta cần ngồi một mình để suy nghĩ về tình thế mới nhất. Nàng cứ nghỉ cho khỏe. Sau khi tinh thần thoải mái, hãy nói cho ta biết nàng có muốn ở bên cạnh ta hay muốn thử vận may nơi khác. Nhớ đấy! Ta vĩnh viễn sẽ không tiếp nhận nữ nhân đã từng rời bỏ ta. Cơ hội chỉ có một."

Sở Vô Hạ nhú mày hỏi: "Người để cho ta đi?"

Thác Bạt Khuê nói: "Nàng quên rồi sao? Ta không phải vừa mới nói không có cái gì mà ta không thể từ bỏ được đấy thôi."

Sở Vô Hạ chịu cho hắn vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, ôn nhu nói: "Ta không nói về chuyện ấy, mà là hỏi người đành lòng bỏ qua cơ hội giết ta? Người cũng quên rồi! Ta đã nói nếu người làm như vậy, sẽ có một ngày người phải hối hận."

Thác Bạt Khuê đứng thẳng dậy, ngẩng đầu cười nói: "Đúng là Sở Vô Hạ! Ha! Thác Bạt Khuê ta sợ ai chứ? Ta

cứu nàng một mạng, sẽ tuyệt không phải do biết nàng là ai rồi lại cướp mạng nàng đi. Hãy suy nghĩ kỹ."

Hắn nói xong, đi về phía cửa trướng.

Sở Vô Hạ nói: "Người càng lúc càng không sẵn lòng giết ta."

Thác Bạt Khuê dừng bước trước cửa trướng, không quay đầu lại nói: "Không nữ nhân nào có thể làm ta mê đắm, ta cũng hy vọng nàng là ngoại lệ. Cuộc sống vào sinh ra tử hoàn toàn không dễ chịu gì, có lúc cũng cần có thời khắc phải quên đi"

Gã lại hỏi: "Nàng quyết định rồi?"

Sở Vô Hạ lạnh lùng đáp: "Ngay lần đầu nhìn thấy ngươi, ta đã quyết định rồi."

Thác Bạt Khuê có chút ngạc nhiên, vẫn không quay đầu lại nhìn ả.

Sở Vô Hạ êm ái nói: "Ta sẽ làm ngươi chết mê, cho đến ngày ngươi phải hối hận"

Thác Bạt Khuê nghe xong cười lớn bỏ đi ra.

Hồi 81

Thức Kiến Quá Nhân

Một chiếc thuyền thoi* nhỏ yên lặng lướt trên sông, sau khi đến được một cây cầu đá thì đậu lại, lờ mờ như thể đã biến mất khỏi nhân gian từ đó. Trên cầu tuy có người qua qua lại lại, song không một ai chú ý đến cảnh tượng vẫn thường thấy này ở thành Giang Lăng.

Người chèo thuyền chính là Hầu Lượng Sinh, gã đã đến trễ so với thời gian ước định gần một tiếng, thực lòng có chút sợ Đồ Phụng Tam sẽ trách gã sai hẹn, hoặc là không kiên nhẫn chờ đợi được mà cứ thế rời khỏi chỗ hẹn rồi.

"Hầu huynh!"

Hầu Lượng Sinh sợ hãi giật bắn mình, quay trái nhìn phải, vẫn không thấy Đồ Phụng Tam đâu.

"Ta ở đây!"

Hầu Lượng Sinh cảm thấy con thuyền nhỏ hơi hơi lắc lư một chút, bèn nhìn quanh tứ phía, thấy một đôi tay mạnh mẽ đang nắm lấy cạnh thuyền, Đồ Phụng Tam rất nhanh trỗi lên từ dưới nước ở khoảng giữa con thuyền nhỏ và cây cầu đá. Kể cả có một con thuyền khác đi qua, chỉ cần Đồ Phụng Tam lại trầm mình xuống nước là có thể ẩn thân kỹ.

Hầu Lượng Sinh nghĩ không ra được gã còn có chiêu này, tán thưởng: "Đồ huynh thực là có biện pháp."

Đồ Phụng Tam hơn nửa thân mình vẫn còn ngâm trong nước, lạnh lùng nói: "Nếu có người nhìn thấy Hầu huynh neo thuyền dưới cầu, thì liệu có liên tưởng gì không?"

Hầu Lượng Sinh đáp: "Ta không như vậy mới khiến người khác cảm thấy kỳ quái. Mỗi khi ta có vấn đề gì khó xử lý, thì đều thích một mình một thuyền du ngoạn trên sông, Hoàn Huyền cũng biết rõ thói quen này của ta."

Đồ Phụng Tam nói: "Hầu huynh vì sao lại đến trễ vậy?"

Hầu Lượng Sinh xuất hiện vẻ mặt sầu khổ, chán nản đáp: "Bởi vì sáng sớm hôm nay Hoàn phủ có việc phát sinh. Ôi! Đây là nghiệt chướng Nam Quận công tạo ra. Ta không thể ra ngoài quá lâu, Đồ huynh có chỗ nào cần ta trợ giúp không?"

Đồ Phụng Tam trong lòng thầm nghĩ không biết người nào bị Hoàn Huyền hại. Chỉ có điều Hoàn Huyền hãy

còn đang ở tiền tuyến khai chiến cùng Kiến Khang quân, vậy thì lần này không phải là hấn tự mình hạ thủ. Y bèn hỏi: "Hầu huynh thực lòng tính toán đến chuyện bán đứng Hoàn Huyền ư?"

Hầu Lượng Sinh gượng cười: "Đồ huynh không tin à?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Hầu huynh đầu nhập theo Hoàn Huyền, không ngoài mưu cầu công danh phú quý, quyền lực địa vị. Hiện nay ở Nam phương, Hoàn Huyền là người có tư cách thực hiện được các mưu cầu của Hầu huynh nhất. Còn Đồ Phụng Tam ta thì sa sút khốn đốn ở Biên Hoang, Hầu huynh sao lại bỏ Hoàn Huyền mà về với ta? Hở ra là phải chết rất thê thảm, mà Hầu huynh lại không hề có thâm thù đại hận với Hoàn Huyền, thực ta không sao hiểu nổi."

Hầu Lượng Sinh đáp: "Đồ huynh liệu có hứng thú nghe hoài bão và quan điểm của ta không? Nếu sau khi Đồ huynh nghe xong vẫn nhận định ta đang lừa huynh, có thể nương theo kế hoạch huynh đã sắp đặt từ trước mà giết chết ta, chỉ cần cho ta được một lần thống khoái là được."

Đồ Phụng Tam vô cùng kinh ngạc nói: "Ta nguyện lòng tới đây, chính là muốn biết suy nghĩ của Hầu huynh, xin huynh cứ chỉ giáo."

Hầu Lượng Sinh hai mắt rạng ngời trí tuệ: "Từ lúc Tấn thất dời xuống phương Nam, quyền lực lúc bấy giờ phân ra là Vương Đạo, Hoàn Ôn cùng Tạ An. Bọn họ chính là đại biểu cho thế lực tiền bộ trong tầng lớp thế gia vọng tộc, mưu đồ cải cách nền chính trị hủ bại mà vì nó đã khiến Tấn thất mất đi một nửa giang sơn, đồng thời kiểm chế lợi ích kinh tế chính trị của thế tộc công khanh, ngăn trở các hành vi chiếm núi chắn đèo, bức dân chúng làm nô lệ, tàn hại nhân dân để nuôi béo bản thân của bọn chúng."

Đồ Phụng Tam gật đầu tán thành: "Hầu huynh rất có tầm nhìn, không có ba người này, Nam Tấn khẳng định không có được cục diện trước mắt, có thể nhàn nhã mà bàn luận về chiến quả huy hoàng của đại chiến Phì Thủy."

Hầu Lượng Sinh nói: "Cũng chính vì đại chiến Phì Thủy mà mọi thứ đã thay đổi. Đại đa số sĩ tộc từ phương Bắc dời xuống Nam, vẫn quyến luyến quang cảnh huy hoàng trước kia của Đại Tấn, đem Giang Đông biến thành nơi tị nạn có thể kể tục sự "xa xỉ cùng cao ngạo". Nhưng vì uy hiếp của Hồ tộc phương Bắc, lúc đó mới không thể không bao dung nhẫn nhịn chính sách do Vương Đạo khởi xướng. Đến Tạ An thì đạt đỉnh điểm tối cao, an định tình hình, đoàn kết sĩ tử cùng thứ dân lại với nhau. Nhưng đại thắng của chiến dịch Phì Thủy lại khiến bọn chúng nảy sinh ảo tưởng, nhận định Hồ nhân khó có thể làm nên đại sự, thói hư tật xấu đã thâm căn cố đế lại hiển hiện trở lại. Bởi vì luôn bất mãn Tạ An đã hạn chế lợi ích và chính sách thế tộc công khanh của bọn chúng, nên chuyển sang chống lưng cho Tư Mã Đạo Tử, gạt bỏ Tạ An và Tạ Huyền. Đây là đấu tranh phe phái trong chính trị, sự khác biệt giữa các bên vô cùng rõ ràng, một bên là phái chủ trương cải cách của Tạ An. Vương Tuấn, Vương Cung, Ân Trọng Kham và Từ Mạc tất cả đều là người thuộc phái này, đều có cùng chính kiến. Một phái khác do Tư Mã Đạo Tử, Vương Quốc Bảo, Vương Du và Tư Mã Thượng cầm đầu, là thế lực bảo thủ mưu đồ khôi phục phong quang của cựu Tấn."

Đồ Phụng Tam lộ vẻ xúc động nói: "Hầu huynh đối với triều chính quả thực có hiểu biết chính xác hơn người."

Hầu Lượng Sinh nói với vẻ đầy bất lực: "Ta khi đầu quân đi theo Hoàn gia, là bởi nghĩ rằng hậu nhân của Hoàn Ôn sẽ kế thừa hoài bão của Hoàn Ôn, sớm dẹp bỏ Tư Mã hoàng triều hủ bại, khai sáng cục diện mới, sau đó sẽ Bắc phạt khôi phục Trung thổ ta. Sao biết được là đã nhìn lầm, Hoàn Xung tuy có được vài phần phong độ của cha, song lại không có được đại chí đảm đương thiên hạ. Hoàn Huyền thông minh tuyệt đỉnh, nhưng so với thế gia vọng tộc hủ bại lại càng quá quắt, coi thiên hạ chỉ như tài sản riêng của Hoàn gia. Ta ra sức khuyên nhủ hấn trợ giúp Vương Cung làm minh chủ, thì đổi lại hấn đòi bắt con gái Vương Cung lập làm thiếp, hành vi như vậy, làm sao không khiến ta mất hết hy vọng vào hấn."

Đồ Phụng Tam gật đầu hưởng ứng: "Đã biết Hoàn Huyền không phải là minh chủ có thể phò tá, thì Hầu huynh sao không trốn thật xa tới phương khác, đến chỗ mà thế lực của Hoàn Huyền không thể vươn tới được. Như thế không phải tốt hơn là làm nội ứng cho ta, hở một tí là gặp đại họa sát thân?"

Hầu Lượng Sinh hai mắt loang loáng nhìn như đang đánh giá y, trầm giọng nói: "Đồ huynh tình nguyện bỏ qua cho Hoàn Huyền ư?"

Đồ Phụng Tam mỉm cười đáp: "Việc này cũng cần phải hỏi à?"

Hầu Lượng Sinh nói: "Đồ huynh bằng vào cái gì mà có thể khiến cho Hoàn Huyền bại vong được?"

Đồ Phụng Tam ngậy người một hồi lâu, nhất thời không biết trả lời Hầu Lượng Sinh như thế nào.

Hầu Lượng Sinh tiếp: "Đồ huynh coi Lưu Dự vừa mất, có phải không?"

Đồ Phụng Tam thở hắt ra một hơi, nói: "Hầu huynh so với tưởng tượng của ta còn cao minh hơn nhiều, thật may là Hoàn Huyền lại không trọng dụng huynh."

Lúc này có một chiếc thuyền nhỏ lướt qua, Đồ Phụng Tam đã sớm trầm mình xuống đáy thuyền trước một bước.

Ngay khi gã từ dưới nước nhô lên, Hầu Lượng Sinh nói: "Huynh coi Lưu Dự vừa mất, còn ta thì thực lòng không thấy Hoàn Huyền thuận mắt. Nói như vậy, Đồ huynh chắc đã minh bạch tâm ý của ta!"

Đồ Phụng Tam nói: "Huynh tại sao không theo trợ giúp Tư Mã Đạo Tử? Nếu Lưu Lao Chi đứng về phe của hần, Hoàn Huyền phen này khẳng định phải quay về mà chẳng thu hoạch được gì."

Hầu Lượng Sinh đáp: "Cái ta nhắm vào tịnh không phải là thành bại nhất thời, mà là nơi lòng dân hướng về. Từ sau đại chiến Phì Thủy, Tư Mã Đạo Tử nắm quyền trong tay, lập tức khôi phục thuế hộ điều** như thời cựụ Tấn trước đây. Ở thời của Tạ An, vương công bắt buộc phải trả thuế, dân thường mà đi lao dịch thì sẽ được miễn thuế. Còn Tư Mã Đạo Tử lại làm ngược lại, thế tộc công khanh không cần phải nộp thuế nữa, dân thường đã vừa phải đi lao dịch lại vừa phải nộp thuế. Đã thế lại khéo bày đặt viện cớ, gia tăng thêm gánh nặng của dân thường, làm việc trái với lòng dân, khiến cho thiên nộ nhân oán, hỏa thạch từ trên trời giáng xuống, đó là điềm báo về ngày tận thế."

Hần lại tiếp tục than: "Hoàn Huyền và Tư Mã Đạo Tử đều là cá mè một lứa, không hiểu được rằng chính sách đoàn kết các giai tầng của Tạ An đã thâm nhập sâu vào lòng người, mà Lưu Dự lại là người kế thừa của Tạ An và Tạ Huyền. Chỉ cần cho người này một cơ hội, phàm là người có lý tưởng cải cách đều sẽ trợ giúp gã. Đối với thế gia vọng tộc ta đã hoàn toàn mất hết hy vọng. Lưu Dự là người xuất thân áo vải, trái lại có thể sẽ mang lại một luồng khí tươi mới cho Nam phương, là điều mà ta rất muốn nhìn thấy."

Đồ Phụng Tam nói: "Ta hoàn toàn hiểu ý huynh! Hầu huynh có đề nghị gì không?"

Cao Ngạn mở mắt nói: "Lần này có thể thông suốt được rồi."

Sau khi thu hút được sự chú ý của Yến Phi, hần lại nói tiếp: "Ta rốt cuộc đã biết được nguyên nhân vì sao lão Nhiếp lại nắm rõ việc ta sẽ đến tìm tiểu Nhạn nhi."

Yến Phi đang lái thuyền gắt gồng: "Người không phải đang mơ ngủ đấy chứ? Hiện tại chỉ cách Hoài Thủy chưa tới mười dặm, chớ có bảo với ta, là người muốn quay đầu trở lại nhé."

Cao Ngạn giận dữ nói: "Người là Biên Hoang đệ nhất cao thủ cái kiêu gì vậy? Ngay cả nhắm mắt dưỡng thần với nằm ngủ khi khi cũng không phân biệt được rõ ràng. Con bà nó chứ! Ai nói là muốn quay đầu trở lại? Người rốt cuộc là nghe hay không nghe vậy?"

Yến Phi tiếc nuối nói: "Ta vẫn chưa khóa miệng người lại."

Cao Ngạn vui vẻ nói: "Đây mới đúng là bằng hữu chứ! Ta nghĩ tình huống là như thế này. Khi Tiểu Thanh Nhã quay trở về Ba Lăng, trong lòng tưởng nhớ đến ta, lại biết được tình cảm của ta bền chặt như vàng thỏi, nhất định sẽ đến gặp lại mình. Vì vậy nàng đã phân phó thủ hạ, nếu thấy nhân vật tiêu sái bất phàm giống như ta vậy, thì phải lập tức hồi báo, giúp cho nàng ta có thể kịp thời tới nhiệt liệt khoản đãi ta. Bởi vì có chút tin đồn lộ ra, khiến cho lão Nhiếp có thể bố trí thiên la địa võng đón chờ chúng ta."

Yến Phi nói: "Còn một khả năng khác nữa, là trong Hoang nhân có gian tế của Lưỡng Hồ bang."

Cao Ngạn đáp: "Tuyệt đối không thể có khả năng, ta không phải là nói không có gian tế, mà là gian tế làm thế

nào để truyền tin tức đến Ba Lăng được? Trừ phi là phi cấp truyền thư, nhưng điều này là không thể. Hoang nhân hiện tại người người đều tinh thần tỉnh táo, đề cao cảnh giác, ai có thể nuôi cả một chuồng bồ câu mà vẫn có thể giấu được toàn bộ mọi người? Huống chi biết được chuyện chúng ta đến Lương Hồ chỉ có lác đác vài người, mà kể cả có kẻ nhìn thấy được chúng ta rồi đi, vẫn không biết chúng ta đi đâu. Chớ có nói xằng nói bậy, làm nhiều loạn mạch suy nghĩ của lão tử."

Yến Phi nghĩ kỹ đó cũng là hợp lẽ, cười gượng: "Cho là người đúng đi!"

Cao Ngạn hưng phấn nói: "Nhìn từ điểm này, Thanh Nhã cháu linh của ta không những không bán đứng ta, mà còn lo lắng cho ta, là loại lo lắng đến quên ăn quên ngủ."

Yến Phi nói: "Hy vọng là loại này!"

Cao Ngạn nổi cáu: "Cái gì mà hy vọng là loại này là loại nợ? Tình hình thực tế căn bản là như vậy. Người một chút cũng không biết được nàng đối với ta thân thiết biết bao. Vai thơm để mặc ta ôm bế, lời tiện nghi để mặc ta nói, bàn tay thon mượt ta lôi kéo, nàng ôm ta, ta ôm nàng, chỉ tiếc là vẫn chưa hôn. Hiểu rõ chưa? Nàng đối với ta tình sâu như biển."

Yến Phi nhặt nhẹo nói: "Người suốt cả tối chỉ nghĩ những cái đấy à?"

Cao Ngạn nói như thể đương nhiên phải vậy: "Không nghĩ những chuyện này thì còn cái gì để nghĩ nữa? Ha! Lần này tuy vẫn chưa gặp được nàng, nhưng đã biết rõ tâm ý của nàng. Thu phục Biên Hoang Tập xong, ta sẽ thuê một cỗ kiệu hoa lớn màu hồng, khua chiêng gõ trống tới Lương Hồ rước dâu, còn người sẽ phụ trách an toàn trên đường đi."

Yến Phi nói: "Người đang đùa đó hả?"

Cao Ngạn bất bình đáp: "Ta đã nói ra khỏi miệng sao lại không giữ lời?"

Yến Phi khanh khách cười vang: "Tên tiểu tử nhà người thật là không có thuốc nào có thể cứu chữa được nữa rồi. Trước tiên phải được tiểu cô nương nhà người ta gật đầu đồng ý cưới thì tiểu tử người mới nói tiếp được nhé! Đừng lãng phí thành quả ta vì người vào sinh ra tử mới có được. Nói vung lên quá, chỉ khiến lão Nhiếp khó mà xuống nước được thôi. Thêm nữa, lần sau nhà người tới Lương Hồ, phải đơn thân độc mã mới có thể chứng tỏ được dũng khí và thành ý của người. Ta không có dư thời gian đi theo giúp người phát cuồng, mà cũng không hợp để đi theo người. Lão Nhiếp không nói là sẽ đáp ứng không đối phó ta."

Cao Ngạn chán nản nói: "Ta sớm đã biết người sẽ cự tuyệt ta mà. Ôi! Con bà người chứ! Lão Nhiếp cái lão già này giết người không chớp mắt, ta lẻ loi một thân một mình đến Lương Hồ, nhìn quanh chẳng có ai thân thích, lão Nhiếp nếu muốn xẻ ta ra làm tám mảnh, bảo đảm sẽ không thừa cũng chẳng thiếu lấy một mảnh."

Yến Phi cười nói: "Không phải nói lời thề lương như thế. Tình huống không ác liệt như người nghĩ đâu, đồ ước được ấn định trước mặt thủ hạ của hần, đã chịu cả cuộc thì khi thua đương nhiên sẽ phải nhận, bằng không Nhiếp Thiên Hoàn sẽ biến thành kẻ tiểu nhân đê tiện. Huống chi nếu hần dám động đến nửa sợi lông tơ của người, sẽ cùng Yến Phi ta kết thành thâm cừu khó cời. Nhiếp Thiên Hoàn làm sao lại ngu xuẩn thế được? Không phải suy nghĩ nữa, muốn ta nói bao nhiêu nữa thì người mới chịu hiểu hả?"

Cao Ngạn mặt mày hớn hở nói: "Nói thêm một trăm lần nữa cũng chẳng sao. Người với Thác Bạt Khuê rốt cuộc đã có diệu pháp gì để cứu Thiên Thiên cùng Tiểu Thi tỷ chưa?"

Yến Phi trong lòng thầm nghĩ hóa ra người vẫn còn nhớ đến Thiên Thiên, miễn cưỡng đáp: "Về mặt này cứ để ta lo! Người lại là..."

Cao Ngạn giận dữ nói: "Người coi Cao Ngạn ta là người nào chứ? Chỉ có người mới khản trương thôi hả? Theo ta thấy, với công phu hiện giờ của người, nào quản thiên quân vạn mã của hần. Chỉ cần có trợ thủ giỏi, bí mật đột nhập vào, khẳng định có thể cứu bọn họ ra khỏi ma chướng của Mộ Dung Thùy."

Hần lại hưng phấn nói tiếp: "Mộ Dung Thùy luôn phải ra chiến trường. Hần không có ở đó, thì bọn ta không phải đã có cơ hội rồi hay sao?"

Yến Phi lắc đầu đáp: "Mộ Dung Thùy sẽ không để chủ tỳ Thiên Thiên rời xa hẳn đâu. Khi chúng ta khôi phục lại được Biên Hoang tập, hẳn càng đề cao cảnh giác."

Cao Ngạn nói: "Trước tiên hãy trả lời ta một vấn đề, ngươi có lòng tin đánh bại Mộ Dung Thùy hay không?"

Yến Phi nhớ lại tình huống giao thủ cùng Mộ Dung Thùy hôm nào, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Thương pháp của người này, đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa. Đáng sợ nhất chính là cơ trí cùng phán đoán của hắn, khi lâm trận có thể ứng biến linh hoạt. Đối thủ loại này, ai dám huênh hoang là thắng chắc? Lúc đó ta có cảm giác là hắn sợ đả thương nhằm Thiên Thiên, vì vậy thương hạ lưu tình. Nhưng ta vẫn cảm thấy rằng nếu đơn thuần luận trên công lực và hỏa hầu, thì ta với hắn hơn kém nhau chỉ một bậc. Nếu hắn toàn lực ra tay hạ thủ, thật khó mà đoán được gã sẽ còn lợi hại đến mức độ nào. Tạ Huyền đã từng ngấm ngấm chịu bại dưới Bắc Bá Thương của hắn, vết thương còn dai dẳng mãi về sau. Kiếm thuật của Tạ Huyền lúc đó, xác thực là trên ta. Hiện tại, ta tuy có đột phá và tinh tiến hơn, song đối đầu Mộ Dung Thùy, người được xưng danh Hồ tộc đệ nhất cao thủ, vẫn chưa biết được hươu chết về tay ai, kết quả khó có thể biết trước được. Ngươi có chủ ý quỷ quái gì vậy?"

Cao Ngạn đáp: "Không phải chủ ý quỷ quái mà là chủ ý tốt đẹp. Ngươi chỉ được cái khiếm tốn quá thôi! Ta đặt cửa ngươi thắng, tất cả Hoang nhân đều nguyện lòng đặt cược trên người ngươi. Mộ Dung Thùy có lợi hại được hơn Trúc Pháp Khánh chăng? Con bà nó, cứ nghe lời ta dứt khoát hướng tới Mộ Dung Thùy mà công khai hạ chiến thư, ước định quyết chiến, hai bên phân định công bằng, chủ tỳ Thiên Thiên sẽ theo về bên nào thắng cuộc. Nếu Mộ Dung Thùy không dám ứng chiến thì sẽ là con cháu loài rùa rút cổ. Hắn làm sao còn mặt mà nhìn đời được nữa chứ? Để cho người người khắp nơi mọi chốn đều biết hắn sợ người đi!"

Yến Phi nói: "Cứ theo cái kiểu ngươi nói, sao áp dụng trong chiến đấu được? Bất mãn Hoàn Huyền, thì cũng ước định hẳn ra đơn đả độc đấu, quyết một trận sinh tử, ai thua thì phải dâng Kinh Châu hoặc Biên Hoang Tập lên cho đối phương, trên đời làm gì có cái chuyện dễ dàng tiện lợi thế được? Mộ Dung Thùy nếu không ứng chiến, ai dám có nửa lời bàn ra tán vào về hắn. Huống hồ hắn đã từng đoạt lại Thiên Thiên từ trên tay ta. Nếu hạ chiến thư tới hắn như vậy, chỉ đổi lại lời đàm tiếu chê cười thôi."

Cao Ngạn nói: "Thế phương thức dùng kỳ binh đột tập thì sao, đem hết toàn bộ cao thủ đệ nhất lưu ở Biên Hoang, tổ chức thành một đội cứu mỹ nhân, nhằm đúng lúc Mộ Dung Thùy đại chiến cùng người, đột ngột xuất thủ, cứu chủ tỳ Thiên Thiên về."

Yến Phi gượng cười: "Nếu luận về trí kế, chúng ta thực sự không thể hơn được Mộ Dung Thùy. Chúng ta đã hai lần tận mắt chứng kiến Biên Hoang Tập thất thủ, thì cũng đủ biết Mộ Dung Thùy bất luận binh pháp chiến lược, đều không cách nào có thể công kích nổi. Thân binh đoàn của hắn tập trung toàn nhất lưu cao thủ của tộc Mộ Dung Tiên Ti, căn bản cũng không sợ bị đột tập. Huống chi bên cạnh Thiên Thiên và Tiểu Thi còn có một người đàn bà gọi là Phong Nương, ả nhiều khả năng là nữ tử võ công cao nhất Hồ tộc. Ở chỗ Mộ Dung Thùy cũng chẳng có được mấy người như vậy, chỉ mình ả cũng đã là cửa quan không dễ vượt qua rồi. Huống hồ cứ dùng cứng chọi cứng như vậy, chúng ta không kể thành hay bại, đều sẽ bị thương vong nghiêm trọng thôi."

Cao Ngạn nói: "Cái này không được, cái kia cũng không ổn, cuối cùng nên làm gì mới tốt đây?"

Yến Phi an ủi gã: "Con đường không hề dễ đi, chúng ta chỉ có thể từng bước từng bước kiên trì tiến lên phía trước, bước đi trước mắt, là thu phục Biên Hoang Tập. Lưu Dụ là một người rất đặc biệt, lúc mới gặp gã thì đều không hiểu được gã có chỗ nào hơn người, giỏi nhất chỉ là một thám tử nhanh nhẹn, bản lĩnh cao cường lại không sợ chết. Nhưng sau khi cùng gã trải qua nhiều lần vào sinh ra tử, thì ánh hào quang của gã đã dần hiển lộ ra. Hiện tại trong mỗi cái nhắc tay hạ chân, mỗi một lời nói, mỗi một ánh mắt, đều tràn đầy mị lực của một vị lãnh tụ, luôn mang theo phong thái của Tạ Huyền thời còn sống. Chỉ có gã mới có thể lãnh đạo Hoang nhân tiến đến thắng lợi. Ta không làm được, Đồ Phụng Tam cũng không làm được, nói thật ra thì ai cũng không thể làm được, chỉ có Lưu Dụ có thể làm được mà thôi. Chiến dịch Hoài Thủy chỉ là khởi đầu cho binh nghiệp của gã. Đến khi khôi phục lại được Biên Hoang Tập, mới là lúc chân chính đặt nền móng ổn định cho địa vị thống soái vô địch của gã, lúc đó thì Hoàn Huyền, Lưu Lao Chi, Tư Mã Đạo Tử và Tôn Ân tất cả đều sẽ phải bắt đầu e sợ gã."

Bất giác chợt nghĩ đến Thác Bạt Khuê, hẳn sớm phán đoán được, nên đối với Lưu Dụ đã nảy sinh lòng dè chừng và sợ hãi.

Nếu có một ngày, hai người bọn họ đối mặt nhau trên sa trường, chàng sẽ đứng về bên nào đây? Hy vọng là sự việc này vĩnh viễn không bao giờ xảy ra!

Cao Ngạn không hiểu hỏi: "Tại sao lại đột nhiên đề cập đến lão Lưu?"

Yến Phi đáp: "Biên Hoang Tập không có năng lực đồng thời ứng phó được sự giáp công từ cả hai mặt Nam Bắc. Vì vậy sự tồn vong của Biên Hoang Tập, tất cả phải trông chờ vào biểu hiện của Lưu Dự ở Nam phương, ở việc thành hay bại trong cuộc đấu tranh nội bộ Bắc Phủ Bình. Chỉ khi Biên Hoang Tập vững vàng ổn định như núi Thái Sơn, chúng ta mới có được tư cách cùng liên thủ với Thác Bạt Khuê để đối phó Mộ Dung Thùy. Và cũng chỉ có ở trong tình thế như vậy, chúng ta mới có cơ hội tiến hành "cứu mỹ hành động" của mình, đã hiểu rõ chưa? Nếu như Lưu Dự có sơ suất gì, cơ hội thành công của chúng ta sẽ trở nên mờ mịt khó mà dự đoán được."

Cao Ngạn nói: "Huynh đệ của ngươi so với Lưu Dự thì thế nào?"

Yến Phi đáp: "Ý ngươi muốn ám chỉ Thác Bạt Khuê? Ôi! Ta quá quen thuộc hắn! Có lúc cũng có chút sợ hắn. Ngươi có hay không có cái cảm giác tương tự thế này, khi ngươi biết quá rõ một người, nhưng lại có chút khó khăn không biết nên bắt đầu từ đâu."

Cao Ngạn cau mày: "Sợ hắn?"

Yến Phi không đành lòng nhớ tới thủ đoạn Thác Bạt Khuê đối phó Lưu Dự, thở dài: "Trong tình huống thông thường, hắn có thể tính là một người hiểu việc, cũng có tầm nhìn và khí phách hơn người. Nhưng ngay khi vấn đề có liên quan đến vinh nhục của Thác Bạt tộc, hắn tức thì một tắc cũng không nhường, tàn nhẫn ác độc tuyệt tình, không giống với hắn thường ngày. Từ nhỏ hắn đã xác định chí hướng của mình, không chỉ muốn khôi phục Đại quốc, mà còn muốn làm cho Thác Bạt tộc độc bá thiên hạ. Kẻ nào muốn ngăn trở hắn làm vậy, hắn sẽ liều mạng với kẻ đó, kể cả ta cũng không phải là ngoại lệ."

Cao Ngạn hỏi: "Hắn thì có điểm gì mạnh?"

Yến Phi đáp: "Hắn nhìn sự vật chuẩn xác thấu đáo vô cùng, giỏi dùng kỵ binh, làm việc không hề bất cẩn, đại khái. Nhưng điểm mà ta đánh giá cao nhất ở hắn là tính nhẫn nại. Bao nhiêu năm như vậy, Phù Kiên nghĩ trăm phương ngàn kế để diệt trừ mã tặc đoàn của hắn, nhọc công mà vẫn chẳng thu được gì. Chính bởi vì hắn biết tránh khó làm dễ, biết nhẫn nại, biết nắm thời cơ trong tay. Thiên hạ càng loạn, hắn càng có đường sinh tồn hơn bất kể kẻ nào."

Cao Ngạn kinh ngạc nói: "Ngươi đánh giá hắn rất cao."

Ánh mắt Yến Phi hướng về phía trước, Hoài Thủy chỉ còn cách tầm năm dặm, bọn họ sẽ mau chóng quay lại được căn cứ Phượng Hoàng hồ. Hành động quân sự phản công Biên Hoang Tập lập tức sẽ được toàn diện triển khai. Chàng sẽ tạm thời quên đi Tiên môn, toàn tâm toàn ý mà thả mình vào cõi nhân gian trần thế như mộng như mơ này, sẽ trải qua bi hoan khổ lạc*** ở trong đó. Chàng sẽ không cho phép mình dừng lại, cho đến khi cứu được chủ tỳ Thiên Thiên. Nghĩ đến đây tức thì đã tới nơi.

Hồi 82

Chiến Lược Bộ Thụ

Lưu Dự quay trở lại soái trường, thấy Giang Văn Thanh vẻ mặt phấn khởi đứng đợi gã ở bên ngoài trường. So với Lưu Dự gã hai mắt đỏ ngầu, gân cốt mệt mỏi, lại càng lộ rõ vẻ đẹp rạng rỡ chói ngời của nàng.

Giang Văn Thanh theo gã vào trong trường, hỏi: "Tối qua huynh không ngủ à?"

Lưu Dự chỉ hy vọng làm bản thân mệt mỏi để không phải suy nghĩ đến bất cứ việc gì, nằm xuống có thể ngủ một giấc bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn quên đi việc Vương Cung ngộ hại, không cần vì âu sầu chuyện Vương Đạm Chân mà chịu đựng đủ mọi đau đớn vật đau khổ đâm cứa giày vò ở trong tim.

Sau khi hai người đã ngồi xuống, Lưu Dụ hỏi: "Tìm gặp ta à? Tối qua ngủ thế nào?"

Giang Văn Thanh vui vẻ đáp: "Mấy tối nay ngủ được rất tốt. Ôi! Từ sau khi cha qua đời, muội mỗi tối cứ nhắm mắt lại đều nhìn thấy tình cảnh ôm hận mà chết của ông, đến bây giờ thì đã tốt hơn một chút rồi."

Lưu Dụ tự đặt bản thân vào tình cảnh của nàng, quan tâm nói: "Đại tiểu thư đã phải chịu nhiều đau khổ quá rồi!"

Giang Văn Thanh thở dài: "Gọi người ta là Văn Thanh có được hay không?"

Lưu Dụ trong lòng rung động, mỹ nữ này càng ngày càng có hảo cảm đối với gã, cuối cùng là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây? Chỉ hận bản thân gã đã có chút khô cứng, không còn cảm giác đối với chuyện nam nữ, lại thêm phần sợ hãi. Cái này liệu có phải tục ngữ gọi là đã từng vượt qua biển lớn nào còn lý tới nước sông* . Gã hỏi: "Văn Thanh có việc gì mà đến tìm ta vậy?"

Giang Văn Thanh nhìn thẳng mắt gã, đáng vẻ yêu kiều tựa như nói: "Phải có việc mới được tìm huynh à?"

Kể cả ở tình trạng hiện giờ của Lưu Dụ, cũng không thể không thừa nhận nàng là một thiếu nữ có thể khiến người ta tâm thần điên đảo, nhan sắc không hề thua kém Vương Đạm Chân, mà lại là một loại hương vị mạnh mẽ mê người hoàn toàn khác biệt. Nàng không giống với vẻ thanh tú, ánh mắt dịu hiền đáng yêu của Vương Đạm Chân, mỗi lời nói nụ cười đơn thuần đều mang theo vẻ thùy mị mà khắc khoải buồn tủi. Ánh mắt của nàng mạnh dạn thẳng thắn, biểu lộ tích cách bướng bỉnh nổi loạn sâu tận trong lòng, tình cảm cuồng dã lại thâm sâu không gì so sánh nổi. Nếu nàng một lòng muốn dụ hoặc ai, thì khẳng định không một nam nhân nào có thể kháng cự lại được. Tại chỗ đông người, nàng có thể lạnh nhạt tựa như không có tình cảm như những người thường khác. Trái lại dưới tình huống tương đối riêng tư như bên trong trướng, nàng sẽ biểu lộ ra bộ mặt chân chính, khiến gã cảm thấy tư vị rung động lòng người là nàng đã mở toang cánh cửa trái tim vốn đã khép kín của nàng, chịu cho gã tiến vào.

Lưu Dụ nhớ lại thời khắc lúc gã nói Cao Ngạn cứu mỹ nhân không thành, nhớ lại tình cảnh mê người lúc nàng thoải mái cười khúc khích như cành hoa tươi rung rinh trong gió.

Thời điểm đó là sau khi gã gặp mặt Ngụy Vĩnh Chi, tuyến thần kinh vốn luôn trong tình trạng nặng gánh, căng thẳng như có thể đứt ra vào bất cứ lúc nào, lần đầu tiên được thả lỏng.

Giang Văn Thanh đột nhiên ngượng ngập cúi đầu, hờn dỗi: "Huynh sao lại trừng trừng nhìn người ta như thế?"

Lưu Dụ kích động trong lòng, thầm nghĩ nếu mà bất chấp tất cả, thẳng tay rũ sạch quá khứ, mạnh dạn đem nàng đặt lên tấm đệm dày mềm mại kia mà ân ái, quên hết tất cả mọi sự bên ngoài trướng, không biết liệu thế có phải là một phương giải dược có thể chữa lành cho tâm hồn mang đầy thương tích của gã hay không?

Nàng sẽ cự tuyệt chăng?

Tuy nhiên suy nghĩ này chỉ có thể giấu kín ở trong tim mà thôi.

Gã có chút ngượng nghịu, vụng về nói: "Văn Thanh hôm nay xinh đẹp lạ thường."

Giang Văn Thanh ngược lên đón nhìn ánh mắt của gã, đôi mắt đẹp sáng rỡ long lanh sức sống, con người trong mắt tựa như viên bảo thạch trên quỹ óng ánh phát ra ánh sáng màu đen tuyền, gửi đến gã một nụ cười trong vắt, ngọt ngào, lại vừa ẩn ước có chút trách móc: "Thật hiếm khi được Lưu gia ca tụng!"

Lưu Dụ biết nếu lại tiếp tục thế này, khẳng định sẽ có chuyện xảy ra. Nếu đối phương là loại nữ nhân giống Nhậm Thanh Thị, gã sẽ không do dự tiết ra hết áp lực trong lòng gã trên thân thể mềm mại mỹ miều của ả, nhưng với nàng thì thực sự không dám thực hành bất kỳ hành động nào: "Văn Thanh đã phải chịu quá nhiều khổ ải."

Giang Văn Thanh bị câu dẫn tâm sự, thần sắc ảm đạm, lặng lẽ nói: "Cho mãi tới lúc đến Biên Hoang tập, muội vẫn như một tiểu nữ nhi không hiểu việc đời, còn đóng vai Biên Hoang công tử gì đó để mà chòng ghẹo Kỷ Thiên Thiên. Đối với nàng ấy, muội cũng có chút đổ kị. Từ khi hiểu chuyện, cha muội đã bảo hộ che chở

cho muối đủ điều, toàn tâm toàn ý bồi dưỡng cho muối. Văn Thanh có thể nói là muốn gió có gió, đòi mưa được mưa. Nhưng vào thời khắc Thiên thúc trúng tên Mộ Dung Thủy mà tất thảy từ trần, bỗng tựa như choàng tỉnh dậy từ trong cơn mộng mị. Tất cả đều trở nên lãnh khốc vô tình, tất cả đều trở nên thật khác biệt. Tiếp đó cha lại trúng phục kích mà thiệt thân. Muối thực chưa từng nghĩ tới chuyện cha lại có thể bị người đả bại. Bắt đầu từ thời điểm đó, muối như người rơi vào mê cung hỗn độn không lối thoát, trong lòng mặc dù ngập tràn thù hận và bi phẫn, song đến cuối cùng lại cảm thấy mình có lòng mà không có lực. Bằng vào tính cách của muối, vốn là thà chết cũng không nguyện cầu xin sự giúp đỡ của người khác, nhưng rốt cục vẫn phải tới cầu Huyền Soái, và cũng nhờ vậy mới gặp được huynh."

Lưu Dụ phát sinh lòng thương cảm, hỏi: "Lúc mới đầu nàng đối với ta sao lại chẳng có chút lòng tin nào vậy?"

Giang Văn Thanh lộ ra thần thái của một nữ nhi thông thường, nguyền rủa một cái rồi nói: "Huynh lúc đó thần tình miễn cưỡng, cả nụ cười cũng nhấc trên mặt cũng phải nặn mới ra. Lúc đó muối thật không hiểu được Huyền Soái ưng ý huynh ở phương diện nào, vì ưu điểm nào mà tuyển chọn huynh, đã thế lại còn dám trách Văn Thanh nữa?"

Lưu Dụ chợt thấy lòng quặn đau, nhớ lại thời điểm ấy chuyện muốn cùng Vương Đạm Chân trốn đi bị bại lộ, tâm tình nhiều mâu thuẫn. Vội vàng lắng sang chuyện khác: "Nàng nói bản thân nàng trước kia chỉ là một cô gái nhỏ không hiểu chuyện, nhưng ta thì sợ rằng không có ai nghĩ như vậy đâu, bao gồm cả lão Đồ nữa. Người người đều thấy được nàng đóng vai Biên Hoang công tử sống động như thật, thủ đoạn lợi hại, can đảm trù trừ trời."

Giang Văn Thanh đáp: "Muối nói không biết chuyện, ý là không biết bản thân có ít kinh nghiệm về sự việc ở bên ngoài, có điểm giống như sống trong một cái khung mà vốn mình đã biết quá rõ, phía sau lại có cha chống lưng, mà cha đại biểu cho sự quân bình của thế lực Nam phương. Cha tựa như hóa thân của quy củ trong giang hồ. Trong cái khung này mà phát sinh ra việc gì, muối đều biết phải ứng phó như thế nào. Nhưng khi cha qua đời, tất cả đều kết thúc. Trong khoảng khắc muối bỗng phát giác thiên hạ tuy rộng lớn, nhưng lại không có chỗ cho Đại Giang bang của muối trú chân. Cường quyền lại là tất cả, mỗi một cá nhân về cơ bản đều có thể đưa ra lời thanh minh hoàn mỹ cho những hành vi của chính mình. Muối nhìn thấy được rằng dù lựa chọn đứng trên lập trường và góc độ nào, người khác nghe hay không nghe cũng không quan trọng, toàn là bản thân có hay không có đủ thực lực mà giữ vững lập trường của chính mình. Khi cha mất đi, ở trong giang hồ chân chính lại không có chỗ cho muối dung thân."

Lưu Dụ hỏi: "Hiện tại nàng vẫn nghĩ vậy ư?"

Giang Văn Thanh gật đầu nói: "Những sự việc xảy ra gần đây càng chứng tỏ cho suy nghĩ của muối. Chỉ có điều muối không còn bi quan nản lòng nữa, bởi vì Văn Thanh rốt cục đã phát hiện ra nhận định của Huyền Soái về huynh chuẩn xác như thần, ngài quả thực không hề nhìn nhầm huynh."

Lưu Dụ hai má đỏ bừng, đáp: "Văn Thanh lời lẽ ngay thẳng khiến ta cảm thấy ngượng ngập. Ôi!! Ta chỉ là đang gặp vận may mà thôi!"

Ngữ điệu Giang Văn Thanh đầy vẻ vui mừng nói: "Huynh gặp vận may, thì muối cũng là qua cơn bĩ cực tới hồi thái lai, vận số chuyển dời thuận lợi hơn!"

Sau khi nói hết lời, tựa như phát hiện ra sơ suất thất thố ở trong đó, hai má ửng hồng, e lệ cúi đầu.

Ánh mắt Lưu Dụ bắt giác dừng lại ở làn da mềm mại nơi chiếc cổ thanh tú của nàng. Trong lòng cảm thấy khó hiểu, vì sao trong một tối tinh thần gã đương lúc thất vọng, chán nản, đau đớn sâu tận trong lòng, lại không cảm được phát sinh dục niệm với nàng, không rõ bản thân rốt cục là gặp chuyện gì?

Giang Văn Thanh không dám nhìn gã, cúi thấp đầu dụi dụi nói: "Biên Hoang tập hai lần rơi vào tay địch, chúng ta thì bị thủy quân của Vương Quốc Bảo ngăn sông chặn đánh. Đúng vào thời khắc muối cảm thấy tuyệt vọng thất bại đến cùng cực, lại được huynh kịp thời ứng cứu Văn Thanh. Sau lại có tin vui truyền về báo rằng Yến Phi đã chém chết được Trúc Pháp Khánh, khiến muối đột nhiên tràn trề đầu chí trở lại, đối với tương lai cũng tràn đầy hy vọng. Sẽ có một ngày muối đích thân ra tay cắt lấy thủ cấp của Nhiếp Thiên Hoàn xuống, cũng sẽ không bỏ qua cho tên phản đồ Hồ Khiếu Thiên."

Lưu Dụ trong lòng trào dâng hào tình vạn trượng, quả quyết nói: "Bất luận gian nan thế nào, Lưu Dụ ta cũng

quyết trợ giúp Văn Thanh đạt thành tâm nguyện."

Giang Văn Thanh thần tình kích động ngẩng đầu nhìn gã, đôi mắt đẹp hừng hực cháy lên tình cảm nồng nhiệt mãnh liệt, buột miệng kêu: "Lưu Dụ!"

Lưu Dụ bình tĩnh, tự tin nói: "Kẻ thù giết cha chân chính của nàng, tuyệt không phải là Nhiếp Thiên Hoàn, mà là Hoàn Huyền, Lưu Dụ ta tại đây lập lời thề, sẽ toàn tâm toàn lực vì Văn Thanh rửa sạch mọi thâm cừu đại hận này."

Giang Văn Thanh đương nhiên không hiểu được quan điểm biến bị phần và bắt lực thành sức mạnh của Lưu Dụ, hai mắt lóng lánh lệ thủy, cảm động than: "Lưu Dụ!" Lại không thể nói ra được một lời nào khác nữa.

Lưu Dụ gạt mình tỉnh ngộ ra, nhưng vẫn không hề bận tâm chuyện Giang Văn Thanh hiểu lầm, nói đến cùng không một người nào để lòng việc một mỹ nữ mê hồn như vậy gia tăng hảo cảm đối với mình.

Nhưng cũng sợ nàng lại nhào vào ngực gã mà khóc rống như mưa, gã hiện tại thực sự không nguyện lòng tưởng nhớ đến một nữ nhân nữa, lại đồng thời muốn thân mật với nàng.

Vội vàng phân tán tâm thần của nàng, mỉm cười hỏi: "Văn Thanh không phải là có chuyện tới tìm ta thương lượng sao?"

Giang Văn Thanh trầm mặc hồi lâu, tâm tình đã khôi phục lại, bình tĩnh nói như không có chuyện gì: "Muội chỉ muốn hỏi rõ xem nhiệm vụ mà đội chiến thuyền đảm nhiệm trong hành động lần này."

Nàng vui vẻ nói tiếp: "Hiện tại người nào mà nghĩ ra được ý nghĩ gì mới mẻ, đều phải tranh thủ từng giây từng phút, mà đối tượng phải thông báo đầu tiên chính là Lưu gia của chúng ta."

Lưu Dụ khiêm nhường đáp: "Bởi vì ta là người phụ trách trừ tính tổng hợp tất cả các ý kiến mà."

Giang Văn Thanh nói: "Đương nhiên không phải là dạng đó. Trước đây ai có nghi hoặc và vấn đề gì khó khăn, sẽ chỉ tìm người có cùng chung chí hướng dốc bầu tâm sự, tranh thủ sự giúp đỡ. Hiện tại mọi người đều công nhận khả năng đoán định sự việc của Lưu gia, không tìm huynh để thảo luận thì còn biết tìm ai đây?"

Lưu Dụ cười nói: "Chắc là ta ở tại Bắc Phủ Binh, có thói quen nghe mệnh lệnh hành sự, được huấn luyện thành một người nghe nhần nại và biết tôn trọng. Ôi! Đối với đội chiến thuyền của chúng ta, ta vẫn chưa hề muốn đưa vào chủ lực đại chiến lần này."

Giang Văn Thanh gạn hỏi: "Có phải là sợ địch nhân phong tỏa đường sông?"

Lưu Dụ đáp: "Đây là tình huống tất nhiên. Theo thám tử hồi báo, địch nhân đã thiết lập đập nước ngăn sông tại hạ du Biên Hoang tập, dựng lên các lâu gác bắn tên ở ven sông, còn bố trí thêm xe bắn đá. Vì vậy theo đường thủy để tấn công Biên Hoang tập, không phải là một phương pháp khôn ngoan. Tuy nhiên chiến thuyền đối với chúng ta vẫn có tác dụng phi thường, có thể trở thành công cụ hỗ trợ khi chúng ta tạm thời rút lui."

Giang Văn Thanh hỏi lại: "Tạm thời rút lui?"

Lưu Dụ đáp: "Đây là một bước quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch phản công Biên Hoang tập. Ta đã cho người thông báo cho Hồ Bân, trong suốt khoảng thời gian này sẽ phong tỏa Dĩnh Khẩu, không cho bất kỳ thuyền nào của Hoàn Huyền hay Lương Hồ bang đi qua, giúp chúng ta không phải có thêm nỗi lo sau lưng, có thể toàn lực dốc sức cùng Diêu Hưng và Mộ Dung Lân."

Nhìn thấy Giang Văn Thanh đang chăm chú nhìn mình không chớp mắt, Lưu Dụ mỉm cười: "Địch nhân một lòng muốn nhổ tận gốc rễ chúng ta, vì vậy sẽ đem liên quân chia làm hai lộ. Nếu như ta đoán không lầm, để cho tiền chỉ huy, quân đội thủ vệ Biên Hoang tập và tập kích Phụng Hoàng hồ, sẽ do Mộ Dung Lân phụ trách; còn Diêu Hưng sẽ mãnh liệt quấy rối đại quân của chúng ta. Cứ theo binh pháp chiến lược mà nói, đây là cách bố trí tất yếu, không có khả năng nào khác cả. Bằng không Diêu Hưng và Mộ Dung Lân sẽ đều là đại trướng ngốc."

Giang Văn Thanh vui vẻ nói: "Muội vô cùng yêu thích lời nói mười phần tự tin này của huynh, khiến người ta cũng có được lòng tin tuyệt đối."

Lưu Dụ suýt thì buột ra khỏi miệng những lời tinh nghịch "Nàng không phải là yêu thích con người ta chứ.", nhưng dĩ nhiên vẫn nhẫn nhịn kìm lại được.

Những ngày này gã đã suy đi tính lại đến cực điểm, không ngừng cân nhắc đủ loại khả năng có thể xảy ra của cả hai bên, đã sớm có được kết luận, chỉ không muốn tiết lộ ra quá sớm. Đây chính là thủ đoạn cao minh thường được Tạ Huyền sử dụng, giúp tăng cường lòng tin của quân đội trực thuộc. Cũng nhớ tới buổi tối trước khi đại chiến Phì Thủy bùng nổ, Tạ Huyền đến khi đó mới tự mình phân phó người đắp các bao cát đá dưới đáy sông, giúp cho đại quân có thể tăng tốc độ vượt sông, ẩn định nên chiến tích huy hoàng của đại chiến Phì Thủy.

Nhớ tới Tạ Huyền, gã chợt cảm thấy nhiệt huyết trong cơ thể dâng lên cuộn cuộn.

Giang Văn Thanh, Đồ Phụng Tam cùng Yến Phi đều là đối tượng lý tưởng để gã dốc hết bầu tâm sự, bởi vì gã tuyệt đối có thể hoàn toàn tin tưởng vào bất kỳ người nào trong số bọn họ, không sợ bọn họ tiết lộ quân cơ.

Lưu Dụ nói: "Quân đội của Mộ Dung Lâm ước chừng có khoảng hai vạn người. Nếu chia hai cánh, thì quân đội tới tập kích Phụng Hoàng hồ sẽ có tầm vạn người. Cánh quân này tất sẽ do kẻ quen thuộc Biên Hoang nhất là Tông Chính Lương thống lĩnh. Hắn sẽ áp dụng lộ tuyến hành quân cong queo, ngoằn ngoèo, trong vài ngày sẽ luân phiên theo hai hướng thủy lục tiến thẳng tới hướng Sái Thủy. Sau khi tập kết lại tiến về hướng Tây, rời xa khỏi phạm vi thám tử của chúng ta hoạt động, sau đó sẽ vòng từ mặt Tây Bắc tới Phụng Hoàng hồ. Đợi khi đại quân của chúng ta tiến lên phía Bắc, sẽ tập kích vào Phụng Hoàng hồ, thẳng tay chém giết chúng ta giết chúng ta đến chó gà cũng không tha, lại phong tỏa đường lui của chúng ta lại. Nếu trong trường hợp chúng ta cùng quân của Diêu Hưng vẫn giằng co bất phân thắng bại, Tông Chính Lương còn có thể cùng Diêu Hưng trước sau giáp công quân ta. Chỉ có như vậy, mới có thể nhổ cỏ tận gốc chúng ta. Quân của Mộ Dung Lâm thì có thể tùy lúc mà yểm trợ, chỉ cần lưu lại ba ngàn quân, là có thể thủ chắc được Biên Hoang tập, lúc đó chúng ta bốn mặt đều có địch, khẳng định là vận rủi toàn quân sẽ bị tuyệt diệt. Tông Chính Lương sẽ có thể phong tỏa hạ du Dĩnh Thủy, cắt đứt đường rút quân duy nhất để chúng ta có thể thoát chạy."

Giang Văn Thanh nói: "Huynh không phải đã từng nói qua địch nhân tới tập kích Phụng Hoàng hồ sẽ trong khoảng hai, ba ngàn người chứ?"

Lưu Dụ đáp: "Đây là suy nghĩ ban đầu, hiện tại phải xem xét lại. Mấu chốt ở tại mục tiêu của địch nhân muốn tiêu diệt chúng ta tận gốc rễ, bởi chúng ta đã không chế bờ nam Dĩnh Thủy của Biên Hoang tập, ít nhất cũng có thể lợi dụng đội thuyền của Bàn Đại để nhanh chóng rút chạy. Vì vậy địch nhân đối với chuyện này tất phải có biện pháp ứng phó."

Giang Văn Thanh líu lürf nói: "Nếu như binh lực của địch nhân trấn thủ tại Biên Hoang tập đạt đến vạn người, toán quân công chiếm Chung Lâu của chúng ta sơ suất một tẹo thôi cũng có thể bị hãm vào đại họa toàn quân bị đè bẹp. Kể cả bọn họ thành công chiếm lĩnh Chung Lâu, mà chúng ta lại bị Khương binh của Diêu Hưng cầm chân bên ngoài tập, thì bọn họ sợ rằng không biết có thể trụ vững được bao lâu. Sợ nhất là Mộ Dung Lâm chỉ lưu lại vài ngàn người để vây khốn toán quân chiếm lĩnh Chung Lâu vốn đã bị cô lập này, còn bản thân y lại dẫn quân ra khỏi tập trợ giúp Diêu Hưng, lúc đó chúng ta sẽ hãm vào tuyệt cảnh chỉ có bại mà không có thắng."

Lưu Dụ trong lòng đã có dự tính từ trước mỉm cười đáp: "Binh lực Diêu Hưng trong khoảng vạn rưỡi người, toàn bộ số huynh đệ có thể ra chiến trường của chúng ta, cũng có tới vạn hai người, thực lực không cách nhau xa, không phải là không có khả năng để đánh trận đánh ác liệt này. Nếu như ta là Diêu Hưng, nhất định sẽ không chọn chính diện đối kháng, mà sẽ lấy thủ làm công, đợi quân của Tông Chính Lương cắt đứt đường rút lui của chúng ta, mới áp dụng chiến thuật bao vây và tiêu diệt. Chỉ như vậy mới có thể giảm thiểu thương vong của bản thân xuống, lại đạt được mục tiêu chiến lược nhổ cỏ tận gốc chúng ta."

Giang Văn Thanh nói: "Muội sợ nhất là địch nhân đoán ra được chúng ta sẽ dùng kỳ binh tập kích Biên Hoang tập, rồi từ đó định ra kế hoạch ứng phó."

Lưu Dụ đáp: "Đây là điều không thể tránh khỏi, chuyện mà địch nhân sợ nhất, trước tiên là việc chúng ta có thể dựng chòi lập lũy tại khu vực phụ cận Biên Hoang tập, thiết lập cứ điểm, cắt đứt đường vận lương; tiếp đó là đại quân tiến công là giả, tập kích là thật. Vì vậy nhất định sẽ định ra đủ mọi loại kế hoạch ứng biến, bất kể chúng ta áp dụng chiến lược dạng nào, bởi binh lực của quân địch chiếm ưu thế áp đảo, lại có Dạ Oa Tử có lực phòng ngự cường đại làm hậu thuẫn, nhìn trên bề mặt thì có thể nói là đã đứng trên vị thế không thể thất bại."

Giang Văn Thanh lông mày nhăn tít hỏi: "Chúng ta làm thế nào mới có thể thắng được đây?"

Lưu Dụ ung dung đáp: "Huyền Soái có thể với binh lực tám vạn người, mà phá được đại quân trăm vạn của Phù Kiên, thì có thể biết được thành bại trong chiến tranh tuyệt đối không phải do nhiều quân hơn quyết định, mà phải luận đến chiến lược, thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Trước tiên hãy nói đến một cánh quân của Tông Chính Lương, mục tiêu quân sự hàng đầu của hần là chiếm lĩnh Phượng Hoàng hồ, thì ta có thể nhường cho hần dễ dàng đạt được mục đích, khi hần đến được chỗ này, chỉ có thể trở mắt ra tiến toàn thể Hoang nhân không một người xông ra chiến trường mà lên thuyền rút khỏi căn cứ, bộ binh thời chỉ còn biết kêu trời. Nàng nói xem khi tình huống này xuất hiện, Tông Chính Lương liệu có thể làm gì?"

Giang Văn Thanh gật đầu vui vẻ nói: "Đây là điều huynh đã đề cập trước đây, là việc tạm thời rút lui. Tông Chính Lương biết đã trúng kế, chỉ lo toàn tốc quay trở lại Biên Hoang, hy vọng có thể trước sau giáp công quân ta."

Lưu Dụ tiếp: "Từ đây đến Biên Hoang tập, tối thiểu cũng mất thời gian hai ngày đêm, mà khoảng thời gian hai ngày này, cũng đủ quyết định vận mệnh của Biên Hoang tập."

Giang Văn Thanh hoang mang hỏi lại: "Có vẻ như vấn đề muội đề xuất vẫn chưa có biện pháp giải quyết?"

Lưu Dụ đáp: "Ừm! Ngoài vạn rười Khương quân ra còn có một vạn quân thuộc tộc Mộ Dung Tiên Ti cùng giữ tập. Luận nhân hòa, đối phương khốn khổ châu chực tại Biên Hoang tập trong một khoảng thời gian dài, lương thực dự trữ thiếu thốn, lại cộng thêm chuyện Trúc Pháp Khánh bị chém bay đầu mà dẫn tới sự rối loạn trong hàng ngũ giáo đồ Di Lặc giáo, sĩ khí khó tránh khỏi sụt giảm nghiêm trọng. Ngược lại chúng ta sau khi tụ nghĩa đã đánh phá được liên quân Kinh Hồ, lại mong muốn đoạt lại những thứ thuộc về chúng ta, nên ai ai cũng biết đạo lý chỉ thắng quyết không bại, vì vậy mà chiến ý bừng bừng, người người bất chấp sinh tử, từ đó mà so sánh, thì thấy hai phe thật là khác biệt một trời một vực. Ở yếu tố nhân hòa, thì chúng ta chiếm được ưu thế tuyệt đối."

Giang Văn Thanh gật đầu đồng tình: "Quả đúng là như vậy, mất đi Biên Hoang tập, chúng ta cũng mất đi tất cả."

Lưu Dụ tiếp: "Nói đến địa lợi, Biên Hoang tập là địa phương của chúng ta, đối với khu vực xung quanh Biên Hoang tập, mọi người đều nắm rõ như lòng bàn tay, địa lợi một khoản này, không phải nói nhiều cũng thuộc về phe chúng ta."

Giang Văn Thanh hỏi: "Thiên thời thì thế nào?"

Lưu Dụ thông dong thư thả thở ra một hơi, nói: "Hồng lão bản chính vì điều này mà đến Biên Hoang tập. Y chính là cao thủ xem thiên thời, dự liệu được Biên Hoang sẽ có sương mù dày đặc trong vài ngày. Đối với hai bên địch ta mà nói, thì bên nào có thể chuẩn bị sung túc khi sương mù xảy đến, thì bên đó có thể chiếm được thứ binh khí lợi hại này. Chúng ta sẽ phải đánh tan đại quân xuất tập nghênh chiến của Diêu Hưng, lúc đó thì bất kỳ kế hoạch ứng biến nào của địch quân, tất cả đều chẳng đáng sợ."

Giang Văn Thanh vô cùng mừng rỡ nói: "Văn Thanh rất cực cũng cảm thấy an tâm rồi. Hóa ra là Lưu gia của chúng ta đã có kế hoạch hoàn chỉnh chu toàn hết cả rồi."

Lưu Dụ đáp: "Hiện tại chỉ còn lại một cửa ải khó khăn cuối cùng, nếu như Diêu Hưng tiếp chiến bất lợi, rút lui về thủ Dạ Oa Tử, mà chúng ta lại không có cách nào trong khoảng thời gian ngắn tiến công vào được, một khi toán quân công chiếm Chung Lâu của phe ta cung gãy tên cạn, thì chúng ta sẽ xuất hiện nguy cơ lớn."

Giang Văn Thanh nói: "Chúng ta sắp đặt binh sĩ ẩn thân ở khu vực bên ngoài Dạ Oa Tử trước một bước thì thế nào? Ngay khi Diêu Hưng muốn rút quân quay lại Dạ Oa Tử, chúng ta một mặt ngăn cản Mộ Dung Lâm

tiếp ứng, một mặt khác lại cắt đứt đường rút lui của Diêu Hưng, khiến địch quân không cách nào hội họp được."

Lưu Dự vỗ đùi tán thưởng: "Đây là sách lược duy nhất, chỉ có điều địch quân mặc dù lấy Dạ Oa Tử làm trung tâm phòng ngự, nhưng khu vực phía ngoài Biên Hoang tập vẫn nằm trong phạm vi thế lực của địch, muốn bí mật tiến vào, điều này là nói dễ hơn làm, vẫn cần phải thảo luận chi tiết hơn, phương diện này giao cho Văn Thanh đảm nhiệm, Văn Thanh nghĩ sao?"

Giang Văn Thanh vui vẻ đáp: "Lĩnh mệnh!"

Lưu Dự nói: "Đa tạ Văn Thanh."

Giang Văn Thanh ngạc nhiên gặng hỏi: "Sao lại cảm ơn muội?"

Lưu Dự đáp: "Sự thật thì ta vốn đã rất mệt chỉ muốn ngủ một giấc, giờ lại hoàn toàn không buồn ngủ chút nào, đầu óc trái lại trở nên rõ rệt không gì sánh nổi. Cuộc đối thoại với Văn Thanh, đã giúp chỉnh lý lại mạch suy nghĩ tán loạn trong những ngày này của ta, cuối cùng đã thông suốt được toàn bộ kế hoạch tác chiến, nàng nói xem nên hay không nên cảm tạ nàng đây?"

Ngũ diệu Giang Văn Thanh tràn đầy vui mừng: "Hiện tại huynh đã có thể yên tâm nằm xuống ngủ một giấc thật say, Văn Thanh xin phép được rời đi xử lý công việc!"

Nói xong rời khỏi trướng đi mất.

Lưu Dự thả mình nằm xuống giường, nhắm mắt lại, mơ màng một lúc, thì chìm hẳn vào trong giấc mộng.

Hồi 83

Sinh Tử Chi Gian

Lần đầu tiên trong đời, Tôn Ân hy vọng bản thân chưa từng sáng lập Thiên Sư đạo.

Con thuyền buồm nhỏ chở lão tiến thẳng vào hải cảng của đảo Ông Châu, trước mắt hiện ra hàng trăm chiến thuyền lớn nhỏ, tinh kỳ như biển, cuộn cuộn bay trong gió, cùng với mặt biển phẳng lặng cùng tôn lên một khung cảnh kỳ thú, cảnh tượng thật hùng tráng.

Tiếng hò reo kêu gọi nhau đầy vui sướng chọt nổ ra vang dậy thấu trời xanh, mọi giáo đồ Thiên Sư quân đang cung kính chực tại ven bờ đều nhất loạt phủ phục quỳ xuống đất mà lạy, mồm hô vang Thiên Sư.

Tôn Ân lại hoàn toàn không có chút tâm tình nào mà hòa mình vào trong bầu không khí dạng này. Nhận thức của lão đối với Ngũ Đấu Mễ giáo, bắt nguồn từ người chú ruột Tôn Thái, cũng chính Tôn Thái tự thân ra mặt khẩn cầu đạo gia đệ nhất nhân lúc đó là Nhân Văn thu nhận lão làm đệ tử, truyền cho công pháp vô thượng của đạo gia.

Điểm hấp dẫn lão nhất ở Ngũ Đấu Mễ giáo chính là hai lý tưởng "Hoàng Thiên Thái Bình và "Vũ Hóa Phi Thiên". Lý tưởng trước ám chỉ đạo trị quốc giữ cho quốc gia hòa bình hưng thịnh, còn lý tưởng sau lại là phép tu đạo phá bỏ mọi mê muội mà xuất thế.

"Thiên tham nhân sinh, địa tham nhân dưỡng, nhân tham nhân thi"*. Bậc làm vua phải ứng theo đạo đối nhân xử thế, phải phân chia công bằng tất cả tài phú, lấy "Thái Bình" để trị quốc, dưới khí vận chuyển biến "Thương thiên dĩ tử, hoàng thiên đương lập" **, Thiên Sư đạo liền ứng theo mệnh vận đó mà sinh xuất.

Trước thời nhà Tấn, đạo Ngũ Đấu Mễ chủ yếu lưu truyền trong dân gian, cho tới khi nhất đại tông sư của đạo giáo là Cát Hồng xuất thế, đem Ngũ Đấu Mễ Đạo hợp nhất cùng Nho giáo, đề xuất lên hoàng đế rằng "Tiên trị thế nhi hậu đẳng tiên"***, từ lúc đó Ngũ Đấu Mễ giáo bắt đầu được truyền bá trong tầng lớp thế gia vọng tộc. Trong thế tộc Kiến Khang, có không ít người thờ phụng Ngũ Đấu Mễ giáo nhưng không phải tín đồ Thiên Sư Đạo của Tôn Ân, ngược lại còn coi Tôn Ân như dị đoan tà thuyết.

Chính bởi lý tưởng trị quốc "Hoàng thiên thái bình", mà Tôn Ân thành lập Thiên Sư Đạo, vừa tụ tập thứ dân trăm họ đã chịu nhiều bức hiếp bóc lột tại các quận Đông thổ, vừa thu hút một lượng lớn các thế tộc bản địa bị ức hiếp, lấn áp bởi các thế tộc từ bên ngoài dòi đến****. Nhóm thế tộc xuất thân bản địa này, một mặt đọc sách thánh hiền Khổng Mạnh, làm quan to, nắm quyền thế, một mặt khác chọn tìm thuốc để luyện đan, "Trước phục dùng thảo mộc để bổ cứu khiếm khuyết, sau phục dùng kim đan để định vô cùng". Như vậy vừa có hy vọng thành tiên, vừa không cần buông bỏ bổng lộc, chức quyền, nên tự nhiên cũng toàn lực trợ giúp Tôn Ân.

Mãi cho tới giờ, đây là ý tưởng mà Tôn Ân luôn luôn vững tin không chút hoài nghi, "Tiên trị quốc hậu thành tiên" là lý tưởng và chỉ hướng gây xúc động lòng người biết bao. Nhưng sau khi tam bội hợp nhất làm xuất hiện tiên môn, quả thực đã làm lay động lòng tin từ trước tới giờ của lão. Sự thực tiên môn vẫn như hiển hiện, tổ cáo lão tất cả những sự việc phát sinh trong nhân thế, chỉ là trò chơi trong một trường sinh tử, so với việc có thể phá không mà bay đi, thì cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt không đáng quan tâm mà thôi. Tất cả cái gọi là sinh tử thành bại, cũng chẳng thể chiếm được vị trí trong lòng của lão được nữa.

Tôn sùng Thiên Sư Đạo, hay bỏ mặc Thiên Sư Đạo, cũng không còn phân biệt gì nữa. Có thể đạt được "Chân chính giải thoát" mà "Phá không nhi khứ" hay không, đối với tin đạo hay không tin đạo, cho tới việc luyện đan phục dược, cũng không còn một chút quan hệ nào cả.

Nếu như Thiên Sư Đạo không phải một tay lão sáng lập, lão có thể vĩnh viễn không quay trở lại đảo Ông Châu, sẽ không cần đối mặt với tình cảnh trước mắt. Trong thiên hạ chỉ có phá không bay đi, mới có thể khiến lão động lòng.

Chiếc thuyền buồm đã cập vào bến. Lư Tuần cùng Từ Đạo Phúc tiến lại nghênh đón. Tôn Ân giật mình tung người lên bờ, tức thì nhận được tiếng hoan hô vang dội khắp hải cảng.

Tôn Ân chân đạp đất, tay chấp sau lưng mà bước đi, hai đồ đệ theo phía sau lão, thức thời không nói lời nào cả. Trong chớp mắt Tôn Ân đã bước lên sơn đạo dẫn lên ngọn núi cao nhất Phi Lai Phong, lạnh lùng hỏi: "Tình huống thế nào?"

Lư Tuần vội vã đáp: "Hào hán hưởng ứng theo về từ các phương đạt được bảy vạn người, chiến thuyền hơn tám trăm chiếc, vẫn còn đang lần lượt kéo đến. Tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ Thiên Sư hạ lệnh một tiếng, chúng ta sẽ có thể đánh thẳng vào Kiến Khang, để lý tưởng của Thiên Sư bao trùm thiên hạ."

Từ Đạo Phúc đứng một bên hưởng ứng: "Tình thế vô cùng có lợi đối với chúng ta, Tư Mã Đạo Tử vừa mới tăng thêm binh lực Kiến Khang quân, lại muốn lập một đạo quân mới để đối chọi với Bắc Phủ Bình, cưỡng ép tá điền khu vực phía Đông Chiết Giang gia nhập quân ngũ, khiến cho dân ở các quận Đông thổ oán hận xung thiên, vì thế Thiên Sư Đạo ta chỉ cần phát cờ một cái, lập tức sẽ khiến thiên hạ quy phục."

Tôn Ân bật cười khanh khách: "Cối Kê vẫn do tên tín đồ Ngũ Đấu Mễ giáo giả mạo gì đó nắm quyền chứ?"

Từ Đạo Phúc hoan hỉ đáp: "Đây là minh chứng rõ rệt nhất cho việc khí số của nhà Tấn đã tận. Tư Mã Đạo Tử chọn đi chọn lại, lại chọn anh rể Tạ Huyền là Vương Ngưng Chi làm nội sử Cối Kê, đối phó với chúng ta tại tiền tuyến đầu tiên. Bộ hạ của hắn thấy hắn không sửa sang vũ bị, ngày ngày đều lánh mình trong tịnh thất cầu thần khấn phạt, bèn cảnh tỉnh hắn, ai dè hắn thực sự đã đáp lời rằng đã thỉnh đạo tổ của hắn, tới đây sẽ phái xuống thần binh thiên tướng để cứu hắn."

Cối Kê là thành trì chiến lược quan trọng hàng đầu, cách Ông Châu chỉ có hai ngày hành trình đường thủy, một khi Cối Kê thất thủ, thì các quận Đông thổ sẽ rơi vào hiểm cảnh, còn Thiên Sư quân lại nắm được cứ điểm quan trọng có thể xa gần cùng hỗ trợ lẫn nhau với đảo Ông Châu.

Tôn Ân đột nhiên nói: "Yến Phi chưa chết."

Từ Lư hai người đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ khó ngờ được Tôn Ân lại thu thập không xong được Yến Phi?

Tôn Ân nói: "Lý do Yến Phi vẫn còn có thể sống sót được, là do liên quan đến vấn đề khác, tình huống tại đó, các người không cần biết. Chỉ cần biết rõ một điều việc Yến Phi đã biến thành việc của cá nhân ta, do ta tự tay xử lý."

Hai người hoài nghi không hiểu, nhưng cũng không dám hỏi cặn kẽ.

Lư Tuần lo âu hỏi: "Hiện tại chúng ta nên làm gì?"

Tôn Ân ung dung ngừng bước, hỏi lại: "Tình huống mặt bên Kiến Khang thì thế nào?"

Từ Đạo Phúc đáp: "Hoàn Huyền đích thân thống lĩnh thủy quân, từ mặt Đông tấn công Kiến Khang, bị thủy quân Kiến Khang ra sức chống cự bên ngoài Thạch Đầu thành, Hoàn Huyền không rõ căn cứ vào nguyên nhân nào, mặc dù thắng lợi trận đầu, nhưng vẫn không dám mạnh tay công kích Kiến Khang, chân tướng sự việc sâu xa khiến người khác phải suy nghĩ."

Tôn Ân hỏi hốt nói: "Lưu Lao Chi đã phản lại Hoàn Huyền, quay đầu theo Tư Mã Đạo Tử?"

Lư Tuần run lên: "Thiên Sư tinh mắt, đạo lý phải là như vậy, bằng không Kiến Khang đã xong từ sớm rồi."

Từ Đạo Phúc biến sắc: "Nếu Lưu Lao Chi chuyển hướng trung thành với Tư Mã Đạo Tử, thì đối với chúng ta sẽ bất lợi vô cùng."

Lư Tuần tiếp lời: "Nếu bọn chúng tự kéo nhau lưỡng bại câu thương, thì lại là một chuyện khác."

Tôn Ân lắc đầu: "Hoàn Huyền không để tiện nghi cho chúng ta đâu, hắn chỉ có đường lui binh. Chúng ta phải thay đổi sách lược, cứ tạm hoãn việc tấn công Kiến Khang đã, mà dùng kế dẫn dụ địch nhân đến xâm phạm."

Từ Đạo Phúc và Lư Tuần đều cảm thấy thảng thốt kinh ngạc.

Tôn Ân chậm chậm quay người lại đối mặt với hai người, hai mắt ánh lên tinh quang mà hai người chưa từng thấy qua, trầm giọng nói: "Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi sao xứng là địch thủ của Tôn Ân ta? Hai người thay ta huyết tẩy Cối Kê, chém chết Vương Ngưng Chi. Do thân phận đặc thù của Vương Ngưng Chi, việc này ắt sẽ gây chấn động Kiến Khang. Lưu Lao Chi bởi trở ngại từ giao tình với Tạ Huyền, sẽ không thể ngồi yên không ngó ngang gì, tất phải xin được xuất chiến, Tư Mã Đạo Tử vì vậy sẽ rơi vào cục diện hai mặt đều khó. Nói đáp ứng, thì sợ Lưu Lao Chi nắm được quân quyền lớn; mà muốn phản đối lại sợ cao môn vọng tộc Kiến Khang không ưng. Chúng ta cứ đưa ra một nước đi khó xem xem năng lực ứng biến của Tư Mã Đạo Tử thế nào?"

Từ Đạo Phúc vô cùng mừng rỡ nói: "Thiên Sư tiện tay chọn lấy một kế sách bất kỳ thì cũng đã là một diệu kế rồi."

Lư Tuần hưng phấn hưởng ứng: "Tư Mã Đạo Tử sóng này chưa yên, sóng khác lại tới, xem hắn làm thế nào ứng phó nổi?"

Tôn Ân nói: "Việc Biên Hoang tập được rồi lại mất, là bài học kinh nghiệm tốt cho chúng ta. Làm hao một sức lực quân sĩ khi viễn chinh, thật không phải là hành động của bậc trí giả, cũng vì chúng ta đánh giá không đúng mức lực lượng phản kích của hoang nhân, lại thêm tin lầm Hồ nhân. Vì vậy sách lược lần này của chúng ta trước hết sẽ là tạo lập nên vị thế không thể thất bại, lấy khỏe đối phó với mệt, đánh vài trận thắng thật hoành hoành tráng tráng, chấn hưng thanh uy Thiên Sư quân chúng ta, khiến người người các quận Đông thổ hướng theo quy phục, giảm yếu đi thế lực nhà Tấn, cũng sẽ phải cùng Hoàn Huyền so tài nhãn nại. Đây là tình thế trai cò tranh nhau, thành bại ở tay ai đi nữa thì cũng sẽ là ngư ông đắc lợi. Đã hiểu rõ chưa?"

Từ Đạo Phúc và Lư Tuần phục xuống đất lạy, thật lòng khâm phục mà đồng thanh hô to: "Linh mệnh"

Tôn Ân vuốt râu mỉm cười: "Vi sự chuyển này có được ích lợi to lớn, thật không ngôn từ nào có thể hình dung ra được. Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ lưu lại Phi Lai Phong bế quan tu hành, trừ hai người các người, bất kỳ ai cũng không được bước chân nửa bước lên Phi Lai Phong, bằng không nghe ta sẽ giết không tha."

Từ Đạo Phúc và Lư Tuần cao giọng đáp ứng.

Tôn Ân ngửa mặt lên trời cười to một tràng dài, nổi hân hoan vui sướng đẹp ý vừa lòng không sao nói hết nổi, khi hai người ngẩng đầu lên, Tôn Ân đã rời đi không còn thấy tung tích.

Hoàn Huyền ngạo nghễ đứng trên đài chỉ huy của soái hạm, mắt chăm chú nhìn về hướng Thạch Đầu thành.

Trên mặt sông cách đây gần dặm, thủy quân Kiến Khang do Tư Mã Nguyên Hiến chỉ huy dựa theo Thạch Đầu thành mà bố trí trận thế, cũng là một chút cự li gần dặm này, khiến hắn phải nhìn Thạch Đầu thành mà than thở.

Chiến đấu ngày qua ngày, Hoàn Huyền trở hết thần uy, vượt thành chém tướng hướng thẳng đến Thạch Đầu thành, gặp phải kẻ mà hắn chưa từng để vào trong mắt là Tư Mã Nguyên Hiến, lại bị y liều chết phản kháng. Tư Mã Nguyên Hiến mặc dù hao binh tổn tướng, vẫn không hề sụp đổ, phối hợp với phòng ngự kiên cường của Thạch Đầu thành, khiến Hoàn Huyền không sao vượt qua Thạch Đầu thành được nửa bước, cuối cùng hình thành nên cục diện hai bên so kè nhau như hiện giờ.

Hoàn Huyền vốn đã có chủ ý quyết định sau khi mặt trời mọc sẽ lại phát động một đợt tấn công mới, ai ngờ hoàng hôn ngày hôm qua tin tức Vương Cung bị giết nhanh chóng truyền tới, khiến hắn trận thế đại loạn, không dám mạo hiểm tiến lên.

Không biết thế nào, tối qua hắn suốt đêm trằn trọc, không ngừng tưởng nhớ đến Vương Đạm Chân lưu lại ở Giang Lăng. Nếu sau khi nàng biết được cha nàng đã bị Lưu Lao Chi giết chết, mỹ nữ này liệu sẽ đối mặt với sự thật tàn khốc này như thế nào? Bản thân vì sao lại quan tâm đến phản ứng của nàng? Khó biết có phải bởi quá đam mê nhục thể của nàng mà dẫn đến động mối chân tình với nàng hay không?

Hoàn Huyền thở dài một tiếng. Lưu Lao Chi! Có một ngày ta sẽ đem thịt trên người ngươi, róc xẻ từng miếng từng miếng một, để hồng trút hết mỗi hận khó nguôi trong lòng ta.

Mắt thấy Kiến Khang sắp sửa đoạt được vào tay, thực đáng chết lại mọc ngang ra một Lưu Lao Chi ngáng đường, khiến hắn tiến không được mà lùi cũng không xong. Nhưng hắn cũng không cách nào trách được bất kỳ ai, phán đoán sai lầm chính là do bản thân hắn. Những mong việc Hà Khiêm gặp nạn sẽ là nguyên nhân khiến Bắc Phủ Bình rơi vào tình huống chia năm xẻ bảy, công phạt lẫn nhau cuối cùng lại không hề xuất hiện.

Hắn sao có thể đơn độc một mình đối phó liên quân Kiến Khang cùng Bắc Phủ Bình cho được? Kể cả có giành thắng lợi tại Đại Giang, muốn công hãm Thạch Đầu thành cũng không phải chuyện dễ, tiếp đó lại còn cuộc chiến đoạt thành Kiến Khang. Huống hồ hắn hiện tại không còn danh nghĩa mà xuất binh, Vương Quốc Bảo đã bị xử tử, không thể lợi dụng danh nghĩa thảo phạt Vương Quốc Bảo, mà tranh thủ sự hưởng ứng và trợ giúp của thế tộc Kiến Khang được nữa.

Ân Trọng Kham cùng Dương Toàn Kỳ đến cạnh hai bên thân hắn, thần sắc nghiêm trọng. Dương Toàn Kỳ nói: "Lưu Lao Chi tự thân thống lĩnh thủy quân Bắc Phủ Bình, đã đến được hạ du Kiến Khang."

Hoàn Huyền hừ lạnh một tiếng, trong lòng thầm nghĩ nếu không tự tay chém chết tên khốn này, thì không làm người.

Ân Trọng Kham nói: "Tôn Ân tập kết quân lực tại đảo Ông Châu, chiến thuyền vượt quá năm trăm chiếc, binh lực tầm bảy, tám vạn người, tùy thời có thể vượt biển tấn công các thành ven bờ, khiến cho lòng người các quận vùng Đông Hải hoang mang lo sợ, dân chúng trốn chạy tan tác tứ phía để lánh nạn."

Hoàn Huyền bản thân đã có ý rút lui, nhưng khi nghe được những lời này của hai người, tức thì lửa giận xung thiên, trầm giọng nói: "Lưu Lao Chi thì tính toán được cái gì? Chẳng qua chỉ là chó săn của Tạ Huyền, năm đó Tạ Huyền còn không đáng cho Hoàn Huyền ta để vào mắt, huống hồ là Lưu Lao Chi."

Dương Toàn Kỳ là thuộc hạ của hắn, thời chỉ có thể câm miệng không nói câu nào. Ân Trọng Kham thân làm tới quan thứ sử một châu, Hoàn Huyền lại từ chối không nhận chức Đại Tư Mã, chính xác mà nói Ân Trọng Kham có quyền cai quản cái chức Nam Quận Công này của hắn, đương nhiên không chịu phục tùng lời lẽ sáo rỗng này của hắn. Cau mày nói: "Chúng ta nếu trong tình huống trước mắt mà miễn cưỡng tấn công Kiến Khang, thì vừa là không có danh nghĩa xuất sư, lại vừa khó định liệu được thắng bại, dù cho thắng lợi được, quân sĩ ắt gặp tổn thất nghiêm trọng, cục diện chính trị tại phương Nam bất lợi, đổi lại chỉ tạo nên tiện nghi cho Tôn Ân."

Hoàn Huyền biết rõ lời Ân Trọng Kham có lý, nhưng vẫn không sao kiềm chế được nổi bất bình oán giận

trong lòng, bèn cười lạnh nói: "Thứ sử đại nhân không phải nghĩ đến việc nửa đường rút lui đấy chứ?"

Ân Trọng Kham trong lòng vô cùng giận dữ, chỉ có điều nhìn trên thuyền toàn là cao thủ thân vệ của Hoàn Huyền, lại thêm thanh "Đoạn Ngọc Hân" của Hoàn Huyền là lợi khí giết người không thấy máu, tên này một khi điên lên, nói không chừng sẽ bạt kiếm đối phó với mình. Hảo hán không chấp nhất thua thiệt trước mắt, bèn nhần nhịn hạ giọng nói: "Tất cả do Nam Quận Công định đoạt."

Hoàn Huyền suýt nữa thì nghẹn lời, một lần sai sao có thể sai thêm lần nữa, huống chi lại có quan hệ đến vinh nhục tồn vong của Hoàn gia. Chính lúc không biết nói gì, thì một chiếc thuyền nhỏ từ trận địa dịch tiến ra, nhằm hướng bọn hán mà đến. Dương Toàn Kỳ ngạc nhiên nói: "Đứng đầu thuyền không phải Phạm Trữ đại phu chứ?"

Hoàn Huyền ngậy người hỏi: "Không ngờ lại là Phạm Trữ?"

Phạm Trữ là trọng thần đương triều, cương trực công chính, không a dua nịnh bợ, trước đến nay vẫn không phụ họa cùng bọn Tư Mã Đạo Tử, Vương Quốc Bảo, được cả triều đình lẫn dân chúng kính trọng.

Hoàn Huyền vội vã hạ lệnh: "Không cho phép bắt kỳ ai được vọng động."

Mệnh lệnh được truyền đi bởi lính thối tù và.

Chiếc thuyền nhỏ dần dần tiếp cận, Phạm Trữ giơ cao trục cuộn, lớn giọng hô vang: "Thánh chỉ đến, hoàng thượng hạ chiếu tự nhận lỗi với dân, đã ứng thiên cơ, yên định nỗi phẫn nộ của dân chúng, người tiếp chỉ không cần phải quý để tiếp."

Hoàn Huyền trong lòng bất lực, biết được quyền chủ động đã rơi vào tay Tư Mã Đạo Tử, lão đã thắng một bàn quá đẹp, mà Hoàn Huyền hẳn lại không thể có lựa chọn khác được, chỉ đành tiếp nhận lỗi thoát để lui binh này. Đồng thời cũng hiểu được cố kỵ của Tư Mã Đạo Tử đối với Lưu Lao Chi, tuyệt không dưới Hoàn Huyền hẳn.

Bên trong soái trướng Thác Bạt Khuê đang xem xét kỹ lưỡng tấm địa đồ bằng da dê được gã vuốt trải ra trước mặt, nghe thấy tiếng Sở Vô Hạ bước vào trướng, vẫn không quay đầu lại mà hỏi: "Sao lại muốn gặp ta?"

Sở Vô Hạ chậm chậm quỳ chân xuống, bình tĩnh đáp: "Người không phải muốn ta cân nhắc à?"

Thác Bạt Khuê cau mày nhìn ả một cái, khuôn mặt trắng trẻo của ả đã thêm chút sắc hồng, khiến ả càng thêm đẹp kiều diễm không vương chút bụi trần. Gã đáp: "Ta cũng nghĩ người sẽ sớm có quyết định. Người không phải đã nói muốn mê hoặc chết ta, lại còn muốn có thể khiến ta sau này sẽ có một ngày phải hối hận à? Những lời này liệu có phải là nói rồi thôi không?"

Sở Vô Hạ yếu ớt thở dài một hơi, nói: "Thác Bạt Khuê à! Người thực là một kẻ trời sinh đã lạnh lùng, ác nghiệt, vô tình hay sao?"

Thác Bạt Khuê nhắc tấm địa đồ da dê lên, cẩn thận cuộn lại, sau đó cất vào trong ngực, hai mắt đồng thời ánh lên thần quang sắc nhọn, quan sát Sở Vô Hạ từ trên xuống dưới.

Mục quang của gã trực tiếp mà táo bạo, nữ nhi thông thường khẳng định không chịu đựng nổi, nhưng Sở Vô Hạ lại không có nửa điểm biểu hiện thẹn thùng.

Thác Bạt Khuê nói: "Có vấn đề gì? Trách ta lạnh nhạt với người hả?"

Sở Vô Hạ khở não nói: "Hai ngày nay theo người men Đại Hà mà bốn ba tứ xứ, chỉ thấy qua bóng lưng người từ đằng xa, mỗi tối đều phải chờ đợi mòn mỏi trong trướng không, người chớ nói là không thèm đoái hoài gì tới ta chứ?"

Thác Bạt Khuê phá lên cười khanh khách: "Hiện tại là thời kỳ đặc biệt khác thường, quan hệ đến sinh tử tồn vong của Thác Bạt tộc ta, nếu như ta ham mê nữ sắc, thử hỏi bộ hạ của ta sẽ nghĩ như thế nào?"

Sở Vô Hạ đột nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Ta muốn rời đi một quãng thời gian."

Thác Bạt Khuê lạnh lùng nói: "Tùy ngươi! Chỉ có điều đi rồi thì không cần phải quay lại."

Sở Vô Hạ dịu dàng nói: "Vì sao lại nói những lời như vậy?"

Thác Bạt Khuê cười đáp: "Ta không muốn vì một nữ nhân nào mà làm lòng ta phiền muộn, ngươi lại chẳng phải trinh phụ liệt nữ gì cả. Theo ta thì ta không cho phép để nam nhân khác chạm vào người ngươi dù nửa ngón tay. Ngươi đi tới chỗ khác, thì trời mới biết được ngươi có phóng đảng chung chạ với nam nhân khác hay không. Ta đã còn nghi thần nghi quỷ, chi bằng dứt khoát buông bỏ ngươi."

Thân hình kiều diễm của Sở Vô Hạ khẽ rung lên, ngẩng đầu chăm chăm nhìn gã, hai mắt hồi phục lại dáng vẻ thường ngày, cặp mắt to đẹp lạ thường ánh lên những tia nhìn diễm lệ, khẽ thốt: "Ngươi nói là buông bỏ ta, có phải biểu thị muốn giết ta?"

Thác Bạt Khuê nhún vai nói: "Không cần đa nghi, ngươi có thể tự do mà rời đi? Ta mặc dù tự nhận định bản thân tàn độc so với bất kỳ kẻ nào, song cũng không đến nỗi vì ngươi chọn ra đi lại giết ngươi."

Sở Vô Hạ nói: "Nếu như ta rời đi một quãng thời gian là vì ngươi mà hành sự, ngươi có nguyện thu hồi những lời vừa nói hay không?"

Thác Bạt Khuê ngạc nhiên hỏi lại: "Vì ta hành sự?"

Sở Vô Hạ đáp: "Cha ta trong nhiều năm không biết đã dẹp tan bao nhiêu Phật tự Đạo quán, đoạt được tài vật tập trung lại tại một chỗ, gọi là "Phật Tàng", trừ châu báu tiền tài ra, còn có lô đỉnh luyện đan cùng dược vật khó kiếm của Đạo gia, chỉ cần ngươi phái một đội tráng đinh giao cho ta, ta có thể đem Phật Tàng lên giao lại cho ngươi, coi như là của hồi môn của ta!"

Thác Bạt Khuê trong lòng rung động, gạn hỏi: "Sao lại có đồ vật luyện đan của đạo gia vậy?"

Sở Vô Hạ đáp: "Ni Huệ Huy có được chân truyền của cha bà ta, là kẻ rất giỏi việc luyện đan, vì vậy đối với phương diện này đặc biệt cảm thấy hứng thú. Ngươi có biết cha của bà ấy là người thế nào không? Ông ấy chính là sư tôn của bọn người "Đan Vương" An Thế Thanh, Tôn Ân và Giang Lăng Hư."

Thác Bạt Khuê động dung nói: "Không ngờ có chuyện này? Ngươi biết thuật luyện đan không?"

Sở Vô Hạ ngạc nhiên đáp: "Đương nhiên là biết. Ta từ nhỏ học cái gì cũng đều nắm trong tay thứ hạng đầu, lại thêm ta dồn hết tâm trí để lấy lòng Phật nương, vì vậy cũng có được hết chân truyền của bà ấy. Ngươi cần nhắc kỹ chưa?"

Thác Bạt Khuê trấn tĩnh nhìn ả hồi lâu, từ từ nói: "Ngươi không được lừa ta. Bằng không dù có phải truy tới chân trời góc bể, Thác Bạt Khuê ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu."

Sở Vô Hạ dịu giọng nói: "Trong thiên hạ liệu có người nào ngươi hoàn toàn tin tưởng hay không?"

Thác Bạt Khuê nhớ tới Yến Phi, cười nói: "Hy vọng có một ngày ta có thể hoàn toàn tin tưởng ngươi, nhưng ngươi phải bằng hành động và sự thật mới tranh thủ được tín nhiệm của ta. Nói cho ta hay! Ngươi vì cái gì lại sẵn lòng cam tâm tình nguyện theo ta? Thế lực của ta hiện tại vẫn còn xa mới hơn được Mộ Dung Thùy, mà với bọn Diêu Trường, Mộ Dung Vĩnh, Khất Phục Quốc Nhân cũng còn cách một khoảng cự ly, bằng vào thủ đoạn mỹ sắc của ngươi, lại còn thêm bảo tàng, đúng là có nhiều tuyển chọn mà!"

Sở Vô Hạ nhẹ nhàng đáp: "Bởi vì chỉ có ngươi mới là nam nhân chân chính trong lòng ta, theo bên ngươi đi đánh thiên hạ, vừa thú vị vừa kích thích. Nếu như ngươi bất hạnh mà bại vong, ta sẽ cùng chết với ngươi. Hiểu rõ chưa? Đồ ngốc!"

Thác Bạt Khuê ha ha cười lớn: "Đồ ngốc? Ta lần đầu tiên bị người gọi là đồ ngốc. Hy vọng ngươi thực sự không coi ta là đồ ngốc! Nghe lời ta ngoan ngoãn về ngủ đi, sau khi ta chuẩn bị ổn thỏa, sẽ phái một đội binh mã trăm người, cùng ngươi lên đường. Bọn chúng sẽ không nghe chỉ huy của ngươi, nhưng sẽ trợ giúp ngươi hoàn thành nhiệm vụ. Rõ chưa?"

Phong Vũ Quá Hậu

Tư Mã Đạo Tử được hơn mười tướng lĩnh cùng thân binh đoàn vây quanh bảo vệ, nghênh ngang tự đắc tiến thẳng tới Thạch Đầu thành, Tư Mã Thượng Chi mở cửa thành rang ngoài nghênh đón. Cùng với Tư Mã Thượng Chi đi theo sau, Tư Mã Đạo Tử bước lên chòi gác ở tường phía Bắc, quan sát tình huống trên sông.

Trong sắc chiều tà mênh mang u tịch, chiến thuyền thủy quân Kinh Châu đã sớm li khai hết thủy, chỉ còn lại thủy quân Kiến Khang do Tư Mã Nguyên Hiến chỉ huy vẫn đang bố phòng trên mặt sông.

Tư Mã Đạo Tử mỉm cười không nói lời nào, Tư Mã Thượng Chi cũng không dám mở miệng quấy rầy lão, chỉ dám yên lặng đứng hầu một bên.

Tư Mã Đạo Tử gật đầu nói: "Nguyên Hiến lần này biểu hiện rất xuất sắc, không phụ kỳ vọng của ta đối với hắn."

Tư Mã Thượng Chi tiếp lời: "Chúc mừng Lang Nha vương có được người kế thừa."

Tư Mã Đạo Tử bật cười nói: "Ta có thể tưởng tượng ra bộ dạng của Hoàn Huyền tên khốn ấy khi không thể không lui binh."

Tư Mã Thượng Chi lo lắng nói: "Lần sau mà hắn đến nữa ắt sẽ càng khó đối phó hơn."

Tư Mã Đạo Tử lạnh lùng hừ một tiếng: "Hoàn thị hắn làm sao đấu lại Tư Mã thị ta được, chỉ có chúng ta mới là tông thất chính thống nhà Đại Tấn. Lần này chúng ta thừa thế hạ chiếu tự nhận lỗi, thừa nhận những sai lầm đã phạm phải, đem trách nhiệm đổ lên người Vương Quốc Bảo, cũng ứng theo tai họa trời giáng xuống hỏa thạch, đồng thời phò hoàng đế mới đăng cơ, đổi mới những lỗi lầm ngày trước khi Tạ An nắm quyền trị nước. Nhân sự mới tự nhiên cũng có tác phong mới, hiện tại ta đã chỉ định Hoàn Huyền làm thứ sử Giang Châu; Ân Trọng Kham làm thứ sử Nghiễm Châu; Dương Toàn Kỳ làm thứ sử Ung Châu, Hoàn Tu làm thứ sử Kinh Châu, có thể thu được hiệu quả nhanh chóng (dụng sào thấy bóng), không những phân hóa thế lực quân Kinh Châu, mà còn làm sâu thêm mâu thuẫn giữa Hoàn Huyền, Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ. Tốt nhất là bọn chúng ở cùng một ổ lại cắn nhau, tất cả đều thương vong, sau đó ta sẽ thu thập tất cả bọn chúng chỉ trong một lần cất tay."

Tư Mã Thượng Chi nhiệt tình phụ họa: "Kế này của Lang Nha vương quả thật tuyệt diệu. Hoàn Huyền cường đoạt nòng dậu tương lai của Ân Trọng Kham, trong hai kẻ này vốn đã tồn tại tâm bệnh. Dương Toàn Kỳ xưa nay vẫn là thủ hạ của Hoàn Huyền, giờ được thăng lên địa vị tương đồng với Hoàn Huyền, Hoàn Huyền khẳng định bất mãn trong lòng, chỉ có điều nếu hắn mở lời phản đối, thì lại đắc tội với Dương Toàn Kỳ."

Tư Mã Đạo Tử hời hợt nói: "Thượng Chi vẫn nhìn chưa tới điểm tinh tế nhất của kế này."

Tư Mã Thượng Chi trầm ngâm hồi lâu, nói: "Có một điểm quả là Thượng Chi vẫn chưa hiểu rõ lắm, Hoàn Tu là người của Hoàn gia, cho ý thế chỗ Ân Trọng Kham làm thứ sử Kinh Châu, chẳng phải đem đại quyền Hà Châu* đặt vào tay Hoàn Huyền ư?"

Tư Mã Đạo Tử vui vẻ đáp: "Đây chính là nước cờ lợi hại nhất hỗ trợ cho kế sách phân hòa của ta. Hoàn Tu bất kể thanh danh địa vị đều khó có thể so sánh được với Ân Trọng Kham, nếu như Hoàn Huyền tiếp nhận bổ nhiệm lui binh, Ân Trọng Kham làm sao tin phục được? Ta thấy chưa quá mười ngày, Ân Trọng Kham sẽ dâng sớ lên thỉnh cầu khôi phục lại chức cũ, chúng ta đương nhiên sẽ đáp ứng, như vậy Ân Trọng Kham có thể từ trên tay Hoàn Huyền đoạt lại binh quyền Kinh Châu, giữa bọn chúng nếu không xuất hiện tranh chấp, Hoàn Huyền sẽ không còn là Hoàn Huyền mà ta biết nữa."

Tư Mã Thượng Chi vỗ tay tán thưởng: "Quả là tuyệt diệu. Mấy tờ bổ nhiệm không cần tốn một binh một tốt, cũng có thể khiến liên quân Kinh Châu chia năm xẻ bảy, mạnh ai nấy làm mạnh ai nấy cầu, binh không mất một giọt máu cũng đạt được mục tiêu. Trong thiên hạ chỉ có Lang Nha Vương mới có thủ đoạn cao minh như vậy."

Tư Mã Đạo Tử thầm nghĩ nếu luận thủ đoạn mãnh khỏe chính trị, ngay Tạ An cũng chưa xứng là đối thủ của lão.

Tư Mã Thượng Chi lại tiếp: "Lần này Lưu Lao Chi lập được công lớn, Lang Nha Vương định võ về hấn thế nào?"

Tư Mã Đạo Tử nói: "Để hấn làm đại thống lĩnh Bắc Phủ Binh thì thế nào?"

Tư Mã Thượng Chi cau mày: "Sợ nhất là hấn nắm chắc được binh quyền lớn, đã có Tạ Huyền làm vết xe đổ, Thượng Chi cho rằng cần phải cẩn thận xử lý việc này."

Tư Mã Đạo Tử âm trầm cười nói: "Ta tự đã có sách lược chế ngự hấn, để Tạ Diễm thế vào chức vị của Vương Cung, bổ nhiệm làm thứ sử Duyện Châu thì thế nào? Lưu Lao Chi có thể giết bất kỳ vị thượng cấp tối cao nào, riêng có vị thượng cấp tối cao này là hấn tuyệt đối không dám động đến dù chỉ là gót chân của y. Đúng vậy không?"

Cả hai nhìn nhau, đồng thời bật cười lớn. Một trận gió lớn, cuối cùng cũng thành quá khứ.

Lúc Lưu Dụ bị Trác Cuồng Sinh đánh thức dậy, đã là tối muộn, trong trướng đã treo đèn lồng. Gã ngồi dậy trong lúc thần trí vẫn còn chút mơ hồ, gạn hỏi: "Hiện tại là lúc nào rồi?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Người đã ngủ hết năm thời thần rồi, từ mặt trời mọc ngủ đến lúc mặt trời lặn, vốn không định đánh thức người dậy, chỉ có điều lão bằng hữu của người đã đến rồi."

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi lại: "Lão bằng hữu?"

Trác Cuồng Sinh vỗ vỗ vào vai gã, nói: "Ra khỏi trướng cho thoáng khí! Người không ngủ thấy mùi thơm của thịt hươu à? Là Diêu Mãnh và một nhóm bằng hữu ở cùng đem đến biếu người. Thấy người có thể ngủ được một giấc ngon lành, tất cả đều cảm thấy vui sướng hơn cả chính bản thân được ngủ ngon."

Lưu Dụ xuyên ra ngoài trướng, tức thì vui mừng lộ ra ngoài mặt.

Tại khoảng đất trống bên ngoài trướng, vẫn dựng một đồng củi lửa, đang nướng một xiêng đùi hươu, hương thơm ngào ngạt bay tứ phía. Ngồi vây quanh đồng củi lửa là bảy, tám người, có Diêu Mãnh, Giang Văn Thanh, Cơ Biệt, Âm Kỳ, Tịch Kính, Phương Hồng Sinh, Bàng Nghĩa. Còn có người đã lâu không nghe được tin tức gì cả là Tống Bi Phong.

Ánh mắt Lưu Dụ và Tống Bi Phong giao nhau, có cảm giác tri âm không thể nói hết được bằng lời. Ngày đó Tống Bi Phong bất chấp an nguy của bản thân, vì bảo hộ cho Lưu Dụ thoát thân mà mang theo báu vật chạy thật xa, dẫn dắt yêu nhân Di Lặc giáo do ni Huệ Huy làm thủ lĩnh đều đuổi theo truy bắt ông, khiến Lưu Dụ vô cùng cảm kích.

Tâm tình Lưu Dụ vô cùng tốt, thêm vào đó tinh thần vì được ngủ đầy đủ đã đạt tới trạng thái tốt nhất, không cần tốn công sức cũng hưởng được những ưu phiền buồn khổ vẫn quấy nhiễu trong lòng sang một bên, hòa vào không khí sôi nổi của hòa hội. Ngồi xuống cạnh Tống Bi Phong, tiếp lấy miếng thịt hươu lớn do Diêu Mãnh cố tình giả vờ thái độ cung kính dâng lên, sau đó hướng Tống Bi Phong mà tỏ lòng biết ơn: "Lão ca người rốt cục là đã đến đâu đi đâu? An cô nương đâu?"

Tống Bi Phong đáp: "Nói ra thì dài lắm. Ta ngày đó chạy thẳng đến Biên Hoang tập. Ni Huệ Huy quả thực là thần thông quảng đại, luôn bám chặt theo ta, lại còn vài bận cắt ngang được đường của ta, song phương trải qua nhiều lần kịch chiến, lần cuối cùng ta rơi vào trong vòng bao vây của Tứ Đại Kim Cương Di Lặc giáo, may mà An cô nương đuổi đến kịp thời, trợ giúp ta thoát hiểm."

Mọi người đều tưởng tượng ra được tình huống nguy hiểm kịch liệt lúc bấy giờ.

Tống Bi Phong tiếp tục nói: "An cô nương thấy tình thế bất thường, ta lại vừa gặp nội thương không nhẹ, liền đề nghị đem vật đó giấu đi, sau đó trốn tới vùng đất hoang vắng nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất."

Trác Cuồng Sinh không hiểu hỏi lại: "Cuối cùng vật đó là cái gì?"

Lưu Dụ thay lời đáp: "Là một khối bảo ngọc lưu truyền từ thời cổ của Đạo gia, là vật mà bọn Tôn Ân, Giang Lăng Hư ra sức tranh đoạt, căn cứ theo lời đồn thì bằng ngọc này có thể tìm ra Động Thiên Phúc Địa trong truyền thuyết."

Trác Cuồng Sinh lộ ra vẻ mặt hoảng hốt, hiển nhiên đã hiểu được Lưu Dụ đang nói cái gì, tức thì không hỏi lại nữa, thần tình cổ quái.

Giang Văn Thanh ngạc nhiên hỏi: "Động Thiên Phúc Địa là chỗ nào vậy?"

Lưu Dụ đáp: "Sợ là không một ai biết cả, bao gồm tất cả những người đã từng nắm giữ bảo ngọc trong tay."

Âm Kỳ hỏi: "Tổng huynh có phải đã trốn tới Biên Hoang tập không?"

Phượng Hồng Sinh vỗ đùi tán thưởng: "Chỉ có trốn tại Biên Hoang tập mới có thể thoát khỏi bọn yêu nhân Di Lặc giáo."

Tổng Bi Phong nhìn về phía Bàng Nghĩ, cười nói: "Bọn ta trốn tại hầm chứa rượu của Bàng huynh, tiếc là không có Tuyết Giản Hương."

Lưu Dụ trong lòng rung động hỏi lại: "Tình trạng của hầm chứa rượu thì thế nào rồi?"

Tổng Bi Phong đáp: "Cho đến hôm qua thì vẫn an toàn, địa điểm cũ của Đệ Nhất lâu được dùng để đặt đá và gỗ. Nhưng bắt đầu từ hoàng hôn ngày hôm qua, quân chiếm đóng đã thực hiện lục soát quy mô lớn đối với toàn khu vực, ta suýt nữa đã bị phát hiện, may mà kịp thời lợi dụng bóng đêm mà trốn thoát."

Lưu Dụ cùng Giang Văn Thanh nhìn nhau, lòng đều hồ không ổn, địch nhân nhất định là sợ bọn họ đột nhập vào khu vực bên ngoài Dạ Oa Tử, vì vậy tiến hành lục soát triệt để, sau đó sẽ thiết lập lầu gác canh phòng, đem phạm vi phòng ngự mở rộng ra toàn bộ Biên Hoang tập.

Cơ Biệt gạn hỏi: "An cô nương thì sao? Đây! Ai là An cô nương?"

Sau khi Lưu Dụ giải thích mọi việc rõ ràng, Tổng Bi Phong nói: "Vào đêm đầu tiên mà bọn ta trốn ở trong hầm chứa rượu, gần lúc trời sáng, từ khu Bạch Vân sơn nơi bọn ta chôn giấu bảo ngọc truyền lại một tiếng động lớn rung trời chuyển đất, tiếp đó toàn bộ Biên Hoang tập náo động cả lên, bên ngoài không ngừng có địch nhân thúc ngựa chạy qua, bọn ta không dám lộ mặt ra nhìn, cộng thêm lúc đó ta hành công đang đạt tới giai đoạn vô cùng nguy cấp, càng không dám hành động lỗ mãng. May mà không có người nào chú ý đến hầm chứa rượu, bằng không tối nay sẽ không thể cùng mọi người ngồi đây thưởng thức đùi hươu rồi."

Diêu Mạnh nhắc nhở Lưu Dụ: "Đùi hươu phải ăn khi còn nóng à!"

Ánh mắt Lưu Dụ nhìn lên miếng đùi hươu, cắn mạnh một cái, xé ra một miếng thịt hươu, nhai một cách thống khoái, động dung nói: "Thật là ngon! Những người khác thì sao?"

Tịch Kính cười đáp: "Soái gia yên tâm, hôm qua chúng ta mấy ngàn người cùng xuất phát, tạo thành cuộc đi săn quy mô lớn, thu hoạch được vô số động vật hoang dã, đã phân phát để mọi người cùng thụ hưởng, chỉ là cá tươi cũng đã có hơn ba mươi giỏ rồi."

Bàng Nghĩ nói: "Khu rừng ở bờ Bắc Hoài Thủy là thu hoạch phong phú nhất."

Giang Văn Thanh hỏi: "Không biết tiếng động lớn đó có quan hệ tới bảo ngọc hay không nhỉ?"

Tổng Bi Phong đáp: "Ta cũng không rõ, qua ba ngày, An cô nương xem qua thấy tình trạng của ta đã ổn định, bên ngoài cũng đã hồi phục lại yên bình, bèn ra ngoài khu Bạch Vân Sơn để xem xét kỹ lưỡng, sau khi quay lại, vẻ mặt nghiêm trọng thông báo lại với ta, ngôi Ngọa Phật tự hoang tàn chỗ ta chôn giấu bảo ngọc đã hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một hầm bầy lớn chu vi ngang dọc mấy chục trượng."

Mọi người trừ Lưu Dụ, đều nghe đến ngây ngốc hai mắt mở lớn mồm thì há hốc cả ra, cũng không nói được câu nào.

Trác Cuồng Sinh mắt ánh lên những tia sáng kỳ lạ, cũng im lặng không nói lời nào.

Bàng Nghĩa sợ lú lười: "Việc này quả là cổ quái phi thường."

Tổng Bi Phong nói: "Tiếp đó thì địch nhân tiến hành bố phòng quy mô lớn bên ngoài Dạ Oa Tử, ta cùng An cô nương phải lén lút rời đi, chia tay ở bên ngoài tập, An cô nương muốn quay lại gặp cha cô ấy, ta vì sự hiếu kỳ nổi lên, bèn đến khu Bạch Vân Sơn xem kết cục, giữa đường gặp được Hồng lão bản, biết các người ở đây, bèn lập tức đuổi đến."

Lưu Dụ hỏi: "Hồng lão bản không đi cùng một đường với Tổng lão ca để quay lại à?"

Tổng Bi Phong đáp: "Y nói còn phải làm chút việc, ngày mai sẽ quay về."

Giang Văn Thanh lo âu về nhiệm vụ Lưu Dụ giao cho nàng, sốt ruột gạn hỏi: "Tình hình Biên Hoang tập thể nào?"

Tổng Bi Phong đáp: "Khi đó bọn ta một lòng trốn chạy, không nắm rõ được tình hình, tình thế cũng không cho phép bọn ta làm tới mức ấy, chỉ biết bọn chúng dùng gỗ đặt bên ngoài hầm rượu, phong tỏa hạ du Dĩnh Thủy, nếu muốn đột nhập vào phạm vi Biên Hoang tập mà không bị phát giác, e là không thể được."

Âm Kỳ trầm giọng nói: "Trước đây địch nhân không biết ai giúp đỡ bọn ta trốn, vì vậy đem phòng tuyến thu nhỏ tới Dạ Oa Tử. Hiện tại đã biết rõ chúng ta ở tại Phượng Hoàng hồ, vì vậy việc ứng theo tình huống, mà thay đổi sách lược phòng ngự là chuyện tất nhiên."

Tổng Bi Phong do dự nói: "Khi ta vượt sông lên tới bờ Dĩnh Thủy, thì nhìn thấy một tình huống kỳ quái, có lẽ chỉ là ta đa nghi thôi!"

Trác Cuồng Sinh tinh thần chấn động mạnh: "Tổng lão huynh nhìn thấy cái gì vậy?"

Tổng Bi Phong đáp: "Ta thấy Khương nhân làm như có thật khiêng mấy cái hòm rượu từ Thúc Ngạn về Biên Hoang tập, vừa khẩn trương lại vừa cẩn thận từng li từng tí, mỗi lần chỉ vận chuyển một hòm qua sông, có người trông giống như Diêu Hưng đang tự mình giám sát đốc thúc, biểu thị vật trong mấy hòm này cực kỳ không tầm thường."

Mọi người nghe xong đều đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy khó hiểu, cuối cùng chuyển ánh mắt đến Lưu Dụ.

Lưu Dụ trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên cả người rung động: "Diêu Hưng cuối cùng đã tìm lại được 'Đạo Nhật Phong' do Hô Lô đương gia giấu rồi."

Trác Cuồng Sinh động dung hỏi: "Tổng huynh làm sao lại chú ý đặc biệt đối với chuyện này?"

Tổng Bi Phong đáp: "Khi đó ta đang ẩn mình vượt qua Dĩnh Thủy, đột nhiên bờ Đông xuất hiện một lượng lớn kĩ sĩ hộ tống một cỗ xe do la kéo, kỳ quái nhất là không dùng lửa soi đường, vừa thần bí vừa lén lút, vì vậy đã dẫn dụ sự chú ý của ta."

Giang Văn Thanh nói: "Phán đoán của Lưu gia mà sai lầm thì còn biết đi đâu mới tìm ra người đoán đúng. Nhưng lại không phù hợp với đạo lý mà chúng ta biết, bởi lẽ cho tới tận đêm Yến Phi tới Biên Hoang tập, Diêu Hưng vẫn chưa biết 'Đạo Nhật Phong' giấu ở chỗ nào mà người duy nhất hiểu rõ tình tiết sự việc là Hô Lô Lô Phương, sau khi tỉnh lại đã quên hết nơi cất giấu 'Đạo Nhật Phong', trừ phi gã nói dối, và đã phản bội chúng ta."

Diêu Mạnh lắc đầu: "Hô Lô Lô Phương không phải hạng người này đâu, nếu quá như lời đã nói, thì đã không trúng tà thuật của Ba Cấp Mã Tư."

Mọi người đều gật đầu tán thành, nhưng cũng đều hoài nghi không hiểu. Tổng Bi Phong hoàn toàn không có chút nhận thức nào đối với việc này, Giang Văn Thanh phải giải thích rõ ràng cho ông.

Lưu Dụ nói: "Xét tới một khả năng khác, là Hồ Lô đương gia tuyệt không phải là người duy nhất biết rõ tình tiết sự việc, mà còn có một kẻ khác trong số chúng ta là nội gián của Diêu Hưng, hẳn trước giờ không có cơ hội báo tin cho Diêu Hưng biết về nơi cất giấu "Đạo Nhật Phong", cho tới mấy ngày này tại Phượng

Hoàng hồ đã thu xếp ổn thỏa, lại thấy Hồ Lô Phương mất đi kí ức có liên quan tới nơi cất giấu "Đạo Nhật Phong", mới bắt đầu dám bạo gan báo tin cho Diêu

Hưng biết."

Bàng Nghĩa biến sắc nói: "Nếu vậy tên nội gián này chẳng lẽ lại không đem hư thực và kế hoạch tác chiến của bọn ta báo cáo hết với địch nhân sao?"

Lưu Dụ mỉm cười đáp: "Ta sớm đã đoán ra là có nội gián, đối với việc này cũng đã có phòng bị, kế hoạch tác chiến tổng thể chỉ nằm trong đầu ta thôi, còn mọi người chỉ biết được một vài phần."

Giang Văn Thanh là người hiểu rõ nhất những lời này của Lưu Dụ, bèn phân tích: "Tên nội gián này khẳng định là Khương nhân, mà còn là trợ thủ đắc lực của Hồ Lô đương gia, có nhiều khả năng là hẳn trợ giúp Hồ Lô đương gia đem vật đi cất giấu, vì vậy mới biết rõ nơi cất giấu của độc hương."

Trác Cuồng Sắc vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Kẻ này tuyệt không khó tìm, chỉ có điều hẳn là tâm phúc của Hồ Lô đương gia, Hồ Lô đương gia lại có phần tham gia Chung Lâu Nghị Hội, hẳn tự nhiên cũng có thể theo bên Hồ Lô đương gia mà nghe ngóng tình hình cụ thể và tỉ mỉ của hội nghị. Việc địch nhân mở rộng tuyến phòng ngự ra tới khu vực bên ngoài Dạ Oa Tử phải chăng đã là chứng cứ, có thể biết địch nhân đối với kế hoạch chiếm đoạt Chung Lâu đã tiến hành phòng bị. Và địch nhân sẽ không phái kỳ binh đột kích Phượng Hoàng hồ nữa, mà ngược lại sẽ tập trung toàn lực phòng thủ Chung Lâu và ra đòn phủ đầu với quân chủ lực của chúng ta, cũng sẽ dùng độc hương vào thời khắc quan trọng để làm tê liệt sức chiến đấu của chúng ta."

Diêu Mãnh trầm giọng nói: "Ta đã đoán ra nội gián là kẻ nào. Người Hồ Lô đương gia tín nhiệm nhất chính là Lữ Minh, hẳn là em vợ của Hồ Lô đương gia, trùng hợp nhất chính là hai ngày sau khi Hồ Lô đương gia hồi phục lại thần trí, hẳn đã tự động xin anh hẳn cho phép đến Biên Hoang tập làm thám tử, trên mặt thời gian thì vô cùng phù hợp."

Âm Kỳ hai mắt tràn đầy sát cơ, nói: "Từ trước tới giờ chúng ta đều luôn nghĩ không ra, vì sao chúng ta trốn đến bình nguyên Vu Nữ Khâu, vẫn không thoát khỏi truy lùng của địch nhân, chỉ có việc trong số chúng ta có nội gián, mới có thể giải thích được điểm này, hẳn có thể lưu lại kí hiệu ven đường. May mà ông trời thương xót, giáng xuống trận tuyết lớn, bằng không chúng ta khó mà thoát khỏi kiếp số."

Diêu Mãnh nói: "Ta tuyệt không hề phán đoán tùy tiện, Lữ Minh con người này luôn một lòng trung thành cẩn cẩn với Khương tộc, vì vậy ta đặc biệt chú ý tới hẳn, cũng đã từng cảnh tỉnh Hồ Lô đương gia, chớ có để lộ sự tình của nghị hội cho hẳn biết."

Lưu Dụ nói: "Ta phải tự mình tìm gặp riêng Hồ Lô Phương để nói vài lời, nếu chứng thực Lữ Minh là gian tặc của địch nhân, chúng ta có thể lợi dụng ngược lại hẳn."

Trác Cuồng Sinh cau mày gạn hỏi: "Nhưng làm thế nào để ứng phó được độc hương bây giờ? Địch nhân chỉ cần phái mười tay cao thủ, cũng có thể tung ra độc hương được, vật loại này muốn phòng cũng không sao phòng được."

Cơ Biệt nói: "Muốn phóng độc hương, tất phải ở nơi đầu nguồn gió. Nếu như ta không đoán sai, Diêu Hưng coi trọng vật này đến vậy, thì nó phải tương tự loại phấn mù hộ thân của Hoa Yêu, khí độc tung ra sẽ tụ lại chứ không bị tan đi, theo gió bao phủ cả một vùng rộng lớn, như vậy mới có thể phát ra tác dụng."

Tịch Kính nói: "Sợ nhất là không biết được địch nhân có thủ đoạn này, biết được rồi ắt sẽ có phương pháp ứng phó, cũng từ đó có thể suy đoán ra chiến lược địch nhân sẽ sử dụng, chỉ ít bọn chúng cũng sẽ đợi chúng ta tụ tập lại một chỗ thì mới sử dụng, hoặc là phối hợp độc hương với kỳ binh đột kích doanh trại của chúng ta vào ban đêm."

Phượng Hồng Sinh nói: "Độc hương đương nhiên có mùi vị đặc biệt, kể cả có giấu ở trong hòm, vẫn lưu lại mùi vị dọc đường, chỉ cần để ta ngửi qua, ta có lòng tin sẽ tìm ra được độc hương."

Diêu Mãnh mừng rỡ nói: "Nếu có thể đi trước được một bước thiêu rụi độc hương trong tập, địch nhân sao lại không đại loạn cơ chứ?"

Tổng Bi Phong mạnh mẽ đứng bật dậy, nói: "Ta dẫn Phương tổng đi."

Diêu Mãnh cũng nhảy bật dậy nói: "Chuyện vô cùng quan trọng, không cho phép thất bại, ta cũng đi cùng."

Phương Hồng Sinh đứng dậy nói: "Ta chỉ thuận miệng mà nói ra thôi! Cái mũi của ta khẳng định làm được, nhưng làm sao lẫn được vào trong tập để tìm độc hương? Diêu Hưng đương nhiên sẽ đem độc hương giấu tại nơi được bảo vệ cẩn trọng nhất."

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Người thường đương nhiên không làm được, nhưng Tiểu Yến Phi của chúng ta thì thế nào? Gã sẽ có biện pháp đưa lão huynh người vào Biên Hoang tập, tiến hành đại kế lấy độc công độc của chúng ta. Nếu quả có thể lấy độc hương để phá phòng ngự của đối phương tại Chung Lâu, tất cả sẽ vẫn y theo kế hoạch đã định mà tiến hành."

Lưu Dụ hiểu được tất cả những điều trong đầu Trác Cuồng Sinh nghĩ đến chính là trận sương mù sắp sửa xảy đến. Bóng tối phối hợp với sương mù, lại còn thêm thân thủ vô địch của Yến Phi, chuyện không thể cũng biến thành có thể.

Khi Phương Hồng Sinh đưa mắt hướng đến phía gã, hỏi ý kiến, Lưu Dụ mỉm cười nói: "Càng nhanh càng tốt, nhân lúc mũi vị còn chưa tan mất, hít thêm vài hơi, sau đó lập tức quay trở lại."

Tổng Bi Phong, Diêu Mãnh cùng Phương Hồng Sinh phấn khởi rời đi.

Ánh mắt của mọi người tập trung lại trên người Lưu Dụ, không nói lời nào cả, chỉ có cảnh củi cháy trong đồng lửa? Lách tách nổ.

Lưu Dụ chăm chú thưởng thức miếng thịt hươu trên tay, ăn một cách khoái trá, mỉm cười nói: "Vì vậy mới nói Biên Hoang tập khí số chưa tận, đáng lẽ ra chúng ta vốn sẽ gặp phải đủ chuyện rối tinh rối mù, giờ ngược lại quyền chủ động chân chính lại rơi vào tay chúng ta. Có ích nhất là Diêu Hưng cùng Mộ Dung Lân cho rằng thắng chắc trong tay, sẽ không dùng sách lược tiêu thổ mà chúng ta sợ nhất."

Âm Kỳ hỏi: "Chúng ta sẽ ứng theo đó mà thay đổi sách lược như thế nào?"

Lưu Dụ đáp: "Việc gì cũng không cần phải thay đổi cả, chỉ phải xem xét kỹ lại một chút thôi."

Gã mỉm cười nói tiếp: "Ta có một chủ ý rất hay."

Hồi 85

Tân Cừu Cự Hận

Lưu Dụ cuối cùng cũng không thể kìm chế được nên sáng hôm sau kiểm soát cưỡi Tật Phong ly khai Phượng Hoàng hồ, men theo bờ Tây dòng Dĩnh Thủy đến Thọ Dương. Chỉ cần tìm được Hồ Bân, cỡ lẽ biết được tình trạng hiện nay của Vương Đạm Chân.

Căn cứ chính của Bắc Phủ Bình đặt tại Quảng Lăng, ở mặt gần biển của Kiến Khang. Thế lực uy hiếp Đại Giang, bao trùm cả khu vực sông Hoài Hà. Thọ Dương nằm ở khu vực giao các con sông lớn, chẹn Dĩnh Khẩu, là địa điểm chiến lược hàng đầu phía Tây của Bắc Phủ Bình, nghiêm mật giám sát tình hình hai mặt Biên Hoang và Kinh Châu. Chỉ cần có động tĩnh nhỏ cũng không qua khỏi tai mắt Hồ Bân.

Mặc dù gã đã từng cứu mạng Hồ Bân, hơn nữa Hồ Bân, ngoại trừ Hà Vô Kỵ, là tướng lĩnh ở Bắc Phủ Bình hiểu rõ tâm ý Tạ Huyền nhất. Nhưng muốn Hồ Bân, trọng tướng của Bắc Phủ Bình, coi Lưu Dụ hèn hạ là lãnh tụ thì không phải dễ. May thay, dị biến phát sinh tại khu Bạch Vân Sơn vô hình chung đã giúp cho Lưu Dụ rất nhiều. Nó làm cho Hồ Bân lầm tưởng rằng đó là điềm trời, làm hấn tin Lưu Dụ y là chân mệnh thiên tử sinh ra là để ứng phó với tai kiếp, thay mệnh trời cải biến triều đại.

Lưu Dụ trong lòng cười khổ. Gã thà không nghe theo lời Yến Phi mà cứ mù quáng tin rằng mình chính do thiên mệnh chỉ định thì điều này sẽ làm gia tăng lòng tự tin mãnh liệt của gã. Chỉ tiếc gã đã hiểu rõ sự thật hoàn toàn không như Hồ Bản hay mọi người khác đã nghĩ.

Hắn tịnh không phải là chân mệnh thiên tử, chỉ là một sự hiểu lầm tuyệt diệu. Hắn cũng không có khả năng giải thích với người khác. Ngay cả khi nói sự thật cũng chưa chắc có người tin, chỉ có cách để mọi việc tiếp diễn. Trong lòng Lưu Dụ không kìm được nổi lên cảm giác hoang đường.

Hiện tại Vương Cung đã chết. Với tác phong hành sự đuổi tận giết tuyệt, Tư Mã Đạo Tử sẽ trăm phương ngàn kế bức hại cả nhà họ Vương. Vương Đạm Chân có thể trở nên một mình lẻ loi, không ai giúp đỡ, nhưng cũng không còn gánh nặng gia đình. Nếu như mình không nhân cơ hội này cứu nàng ra khỏi ma trảo của Hoàn Huyền, thì còn mặt mũi nào mà gặp nàng nữa? Đó chính là nguyên nhân sâu xa đã khiến gã phải hết sức cố gắng kèm chế dục niệm đối với Giang Văn Thanh.

Hiện tại Hoàn Huyền đang bận bịu đối phó với Kiến Khang. Hắn chỉ cần tìm Hồ Bản hỏi rõ tình hình Giang Lăng, thì có khả năng rất lớn trước khi phản công Biên Hoang Tập, cứu Vương Đạm Chân ra khỏi vực thẳm của đau thương. Hắn không kể đến quá khứ của Vương Đạm Chân, tình yêu đối với nàng vượt lên tất cả. Hắn sẽ tận tâm tận lực yêu thương nàng, làm nàng nguôi đi nỗi đau nhà cửa tan tác, làm cho nàng hạnh phúc, vui sướng và tự do.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lưu Dụ như có ngọn lửa thiêu đốt tâm can, hận mình không có hai cánh, bay thẳng đến Hoàn phủ ở Quảng Lăng, ôm lấy người ngọc bay về Biên Hoang.

Mọi khổ đau rồi sẽ chóng qua.

Khoái mã của Lưu Dụ phi nhanh, có cảm giác như đang vùn giá vũ. Bất ngờ một chiếc thuyền nhỏ xuất hiện tại hạ du. Lưu Dụ nhận ra đó là thuyền của Yến Phi và Cao Ngạn, liền ghìm cương ngựa lại, vẫy tay hô to.

Chiếc thuyền nhỏ đến gần bờ. Có thể nhìn rõ đó chính là Yến Phi và Cao Ngạn từ Lương Hồ trở về.

Yến Phi sớm nhìn thấy Lưu Dụ, cười hỏi: "Lưu gia phải đi đâu thế?"

Lưu Dụ vui vẻ đáp: "Ta đến Thọ Dương gặp Hồ Bản. Các người về sớm hơn những ba ngày so với dự định?"

Dứt lời liền nhảy xuống ngựa, tiếp lấy dây neo thuyền do Cao Ngạn ném tới, cột vào tảng đá gần bờ neo thuyền lại.

Cao Ngạn nhảy lên bờ, đi vòng quanh ngắm nghía Tật Phong, tán thưởng: "Ngựa tốt! Tại Biên Hoang Tập trị giá cũng phải hai mươi lượng hoàng kim, ở Kiến Khang càng đắt hơn."

Lưu Dụ nhảy lên đầu thuyền hỏi: "Có hứng mượn cước lực của nó chạy về Phụng Hoàng hồ không?"

Cao Ngạn biết ý bèn nhổ neo cho bọn họ vừa nói: "Đi nhanh về nhanh. Lão tử cũng tưởng chỉ một mình ta nghĩ đến chuyện này."

Yến Phi cười: "Không phải người còn có chuyện khác để nghĩ sao? Cẩn thận bệnh tương tư đấy."

Chiếc thuyền nhỏ lập tức quay đầu, thuận dòng mà đi, trong chớp mắt bỏ Cao Ngạn và tuấn mã lại phía sau.

Yến Phi ánh mắt khác lạ nhìn Lưu Dụ nói: "Có chuyện gì mà phải tìm Hồ Bản gấp vậy? Bất quá người cũng không cần phải đến Thọ Dương. Hắn tự mình tuần tra tại Dĩnh Khẩu, đã cùng chúng ta chào hỏi qua, nói khách khí vài câu rồi cho đi qua thôi."

Lưu Dụ gật đầu đáp: "Hồ Bản đích xác là người có tinh thần trách nhiệm, không có gì đáng ngạc nhiên khi Huyền soái giao cho gã thụ lý Thọ Dương."

Yến Phi đồng ý: "Bắc Phủ Binh mãnh tướng như mây, như người và Hồ Bản đều là điển hình tốt. Chiến thắng trận Phì Thủy tịnh không phải là may mắn. Người chưa trả lời câu hỏi của ta."

Lưu Dụ thấp giọng: "Lưu Lao Chi đúng là đã giết cha Đạm Chân."

Yến Phi ngây người: "Lưu Lao Chi sao lại bất trí như vậy? Hắn có thể bắt sống rồi cầm tù Vương Cung. Giết Vương Cung đối với hắn có lợi gì? Vương Cung thủy chung cũng là danh sĩ đương triều. Hành động này của Lưu Lao Chi sẽ làm các thế tộc tại Kiến Khang bất mãn với hắn."

Lưu Dụ thở hít mấy hơi khẩu khí về khăn trương: "Theo ta đoán là do Tư Mã Đạo Tử ép hắn làm như vậy. Đó là thủ đoạn chính trị mà Tư Mã Đạo Tử yêu thích nhất, cắt mất con đường sống của Lưu Lao Chi, làm hắn không thể không phụ thuộc vào Tư Mã Đạo Tử. Cứ theo dõi tiếp xem! Thủ pháp Tư Mã Đạo Tử đối phó với hắn từng bước liên hoàn, tên ngốc này sẽ bị hắn tung hứng trong lòng bàn tay."

Yến Phi trong lòng chấn động, hỏi tiếp: "Người có phải là tìm Hồ Bân hỏi thăm tình hình Đạm Chân tiểu thư?"

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Ta cần phải đi Giang Lăng."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Dưới tình huống hiện nay, người làm sao bỏ đó mà đi Giang Lăng được? Cả đi cả về sớm nhất cũng mất năm ngày."

Lưu Dụ thở dài đáp: "Người phải rõ tâm tình ta chứ."

Yến Phi thông cảm nói: "Gặp Hồ Bân rồi nói sau! Cứu giúp cần phải gấp, ta nhất định không đứng ngoài. Còn tình hình đại kế phản công thì sao?"

Lưu Dụ đáp: "Một vài tình huống không ngờ xuất hiện, cần phải thay đổi sách lược. Bất quá mọi việc vẫn nằm trong tầm tay. Tình thế đối với chúng ta vẫn có lợi."

Yến Phi vừa định hỏi tình hình cụ thể, Lưu Dụ đã tiếp lời: "Tổng Bi Phong không việc gì và đã trở về mang theo tin tức tình báo quý báu có thể quyết định sự thành bại của chiến sự. An cô nương cũng không việc gì, đã về nhà gặp cha mẹ nàng rồi."

Sau khi giải thích rõ việc chính, lại hỏi: "Chuyến này đi có kết quả gì không? Nhìn bộ dạng hưng phấn của Cao tiểu tử, chắc không phải tay không trở về rồi."

Yến Phi thư thái đáp: "Ta đã giao thủ với lão Nhiếp."

Lưu Dụ kinh ngạc hỏi: "Làm thế nào mà đụng độ lão Nhiếp thế?"

Yến Phi kể lại tình hình: "Sau khi đến Lương Hồ ta mới minh bạch thực lực của Hoàn gia, và nguyên nhân tại sao với sự tinh minh lão luyện của Đồ Phụng Tam vẫn không cách gì đối đầu với Lương Hồ Bang. Lão Nhiếp không ở một chỗ cố định nào, khi cần có thể điều chỉnh sách lược từng phần, đúng là làm người ta có cảm giác không thể nắm bắt được."

Lưu Dụ nói: "Miễn là chúng ta có đầy đủ lực lượng, căn bản không cần đụng độ với hắn. Chỉ cần chặt đứt sinh kế làm ăn của hắn, là có thể ép hắn xuất thủ phản kích, sau đó từng bước làm cho hắn yếu dần."

Yến Phi bội phục: "Lão huynh người trong đầu toàn là diệu kế, tiểu đệ không dám so bì."

Lưu Dụ trả lời: "Do người quang minh chính đại, là người tâm hoài lỗi lạc nên không giống như ta vốn bất chấp thủ đoạn, chỉ cần đã kích được địch nhân. Bất quá ta nói thì dễ, làm mới khó. Thế lực lão Nhiếp ở Lương Hồ đã ăn sâu mới duy trì được cái tên "Dân oán" của hắn, không dễ gì lay chuyển được. Muốn trừ khử họa hoạn như Lương Hồ Bang hoặc Thiên Sư đạo, phải từ người làm chính trị khiến cho bách tính quy tâm, nếu không mọi chuyện chỉ là không tưởng. Nếu thiên hạ chỉ toàn la lũ quạ đen thì làm sao bình định được loạn sự?"

Yến Phi gật đầu: "Một người như lão ca người chính là khát vọng của Nam phương. Người thấu hiểu nỗi khổ của nhân dân, không bị ràng buộc bởi các thói xấu của cao môn đại tộc, có thể thoải mái truy cầu lý tưởng trong tim. Đó có thể cũng chính là nguyên nhân An Công và Huyền soái nhìn trúng người."

Lưu Dụ cười khở: "Ta xem ngươi là tri kỉ mới dám nói! Cái gọi là theo tiên tổ đem quân Bắc phạt chỉ là chuyện đầu môi chóp lưỡi nhắc lại như vẹt. Ngươi bắt một tên lính của Bắc Phủ Bình mà hỏi thử xem, trong mười người thì có đến tám người có câu trả lời giống nhau. Ta luôn là kẻ không có đại chí, cho đến khi gặp được Huyền soái, suy nghĩ của ta mới cải biến dần dần."

Yến Phi nhẹ nhàng hỏi: "Bây giờ thì sao?"

Lưu Dụ hai mắt phát sáng, nhìn Yến Phi một lúc lâu, trầm giọng đáp: "Tại Biên Hoang Tập, ta học được thể nào là tự do, bình đẳng và công nghĩa, làm thế nào để người ta đồng tâm nhất trí. Nếu như có một ngày Nam phương do ta thống trị, ta sẽ làm cải biến hết thầy mọi bất công. Có thể đó chỉ là điều không thể, nhưng ta sẽ cố hết sức mình."

Yến Phi gật đầu không nói gì.

Cảnh quan xung quanh đột nhiên mở ra, nguyên lai là đã đến Dĩnh Khẩu.

Ba chiến thuyền của thủy sư Bắc Phủ Bình theo thượng du Hoài Thủy phóng nhanh đến chỗ bọn họ. Lưu Dụ đứng dậy hướng về chiến hạm của Hồ Bân, vẫy tay làm dấu theo cách thủy sư Bắc Phủ Bình thường làm.

Song phương nhanh chóng tiếp cận. Hồ Bân xuất hiện đầu mũi thuyền, tỏ ý muốn họ tới sát. Yến Phi ghì chiếc thuyền nhỏ lại. Khi cập thuyền đến sát bên soái thuyền, Hồ Bân phi người đáp xuống mũi thuyền.

Lưu Dụ cười nói: "Lại gặp nhau rồi!"

Yến Phi điều khiển chiếc thuyền nhỏ rời xa soái thuyền, cho hai người có không gian nói chuyện.

Hồ Bân chào hỏi Yến Phi trước rồi mới ngồi xuống nói: "Ta đang muốn đi tìm ngươi đây, gặp Vĩnh Chi chưa?"

Lưu Dụ cũng ngồi xuống theo y, gật đầu tỏ ý đã gặp, thuận miệng hỏi luôn: "Tình hình chiến sự ở Kiến Khang như thế nào?"

Hồ Bân đáp: "Thông tin mới nhất là Hoàn Huyền biết khó mà lùi, tình huống thật sự phải qua hai, ba ngày nữa mới rõ được. Ôi! Lưu Lao Chi bây giờ làm Bắc Phủ Bình chúng ta mang ô danh thích sát danh sĩ đại thần, thật không có tư vị ngọt ngào gì."

Lưu Dụ hít sâu một hơi, nói ra vấn đề muốn hỏi nhất: "Có tin tức gì của Vương Đạm Chân, con gái Vương Cung không?"

Hồ Bân ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ lời đồn lại là sự thật? Trong Bắc Phủ Bình lan truyền chuyện ngươi và Vương Đạm Chân có một đoạn tình ái!"

Lưu Dụ nói: "Vương tiểu thư đối với Lưu Dụ ta có cái ơn cứu mạng, cho nên ta mới quan tâm tới nàng. Ai! Nàng nếu biết cha ruột mình bị hại, nhất định sẽ rất đau lòng."

Hồ Bân hiện xuất thần sắc thương xót: "Mỹ nhân yếu đuối như vậy, trước đã bị Hoàn Huyền bức làm thiếp, tiếp phải đối diện với nỗi đau tan nhà mất cha, làm thế nào mà chịu đựng được đây? Trước đây một ngày, ta vừa nhận được tin từ Giang Lăng. Vương Đạm Chân sau khi nghe tin dữ của cha nàng, đã lén dùng thuốc độc tự tận."

Lưu Dụ toàn thân co thắt, hai mắt nhiệt lệ tuôn trào, đau khổ hét lớn: "Không!"

Yến Phi nghe được toàn thân tê liệt, ngây ngốc tại đương trường.

Hồ Bân hoàn toàn không thể tin trước mắt hẳn là Lưu Dụ.

Lưu Dụ ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, thực sự không nhìn thấy gì. Nỗi đau khổ tích tụ trong lòng bạo phát như lũ, nhấn chìm gã trong tuyệt vọng. Gã lại một lần nữa bấn loạn, tự trách, hối hận. Nỗi bi thương như nước triều dâng cuộn cuộn phủ trùm lấy gã. Mọi sự đã chấm dứt, có một tia hy vọng cũng hóa thành tro bụi. Gã nghe thấy nhịp tim mình như tiếng trống trận gầm thét, dồn dập, toàn thân cảm thấy vô lực, trời đất đảo

lộn. Hồ Bân dường như đang nói với gã, nhưng gã hoàn toàn không hiểu đối phương đang nói gì. Gã phảng phất nghe thấy tiếng gào thét của bản thân, lại giống như trời đất im ắng. Cừu hận tự đáy lòng trào ra như thác lũ, không cách gì khống chế.

Hiện tại gã chỉ muốn giết người. Kẻ gã muốn giết nhất chính là Lưu Lao Chi, sau đó là đến Hoàn Huyền. Thiên hạ này không có ai có thể ngăn cản gã làm điều đó. Gã thề sẽ lấy máu của hai kẻ đó rửa mối nhục và nỗi đau khổ mà người gã yêu thương nhất đã chịu đựng.

Hồi 86

Hào Đại Hi Công

Trong suốt thủy trình từ Dĩnh Khẩu về Phụng Hoàng hồ, Lưu Dụ không nói một câu, xoay lưng lại với Yến Phi, ngồi ngây ngốc ở đuôi thuyền.

Yến Phi hiểu rõ tâm tình y, không dám quấy rầy, chỉ lẳng lặng thương xót cho hắn. Bất luận Yến Phi có thể "nhìn rõ"

tình huống thế nào đi nữa, nhưng nhớ đến phong tư duyên dáng động lòng người của Vương Đạm Chân tại Tạ phủ hẻm Ô Y

năm ấy lại có kết cục thảm thế này, trong lòng không khỏi tràn ngập nỗi căm phẫn thế gian không công bằng.

Cho đến khi thuyền chuyển vào dòng đến Phụng Hoàng hồ, ngoài sở liệu của Yến Phi, Lưu Dụ bình tĩnh nói: "Ta không sao!"

Yến Phi rất muốn hỏi y có thật sự không sao hay không? Lờ ra đến đầu mũi lại không nói, chỉ gật đầu tỏ ý hiểu rồi. Thế gian có vô số chuyện làm người ta không có đường lựa chọn. Nếu như ngày đó chàng và Lưu Dụ cướp Vương Đạm Chân đem đi, làm gì có thể xảy ra chuyện hôm nay?

Cố gắng đè nén tâm tình trong lòng xuống nói: "Trên thuyền còn nửa vò Thiêu Dao Tử, là do ta mua trên đường đến Ba Lăng."

Lưu Dụ nhẹ nhàng nói: "Ta thân là chủ soái, lại dẫu giếm uống rượu thì còn ra thể thống gì đây?"

Yến Phi xoay đầu lại, thấy Lưu Dụ vẫn xoay lưng lại ngồi ngây ngốc, nhất thời không thốt nên lời.

Lưu Dụ như biết Yến Phi đang nhìn y, nói: "Diêu Hưng đã tìm thấy "Đạo Nhật Phong"."

Yến Phi hoàn toàn không hiểu đầu đuôi hỏi: "Cái gì?"

Lưu Dụ giải thích rõ, sau đó nói: "Khói độc là thủ đoạn quen dùng để thủ thành, Cơ công tử của bọn ta chính là chuyên gia chế tạo loại hỏa khí này. Bất quá chỉ có thể phát huy uy lực trong hoàn cảnh nhất định. Tác dụng khi dùng tại chiến trường thông thoáng thủy chung vẫn có giới hạn. Tuy nhiên Diêu Hưng coi trọng loại độc vật này như vậy, có thể thấy "Đạo Nhật Phong" không phải là độc khí tầm thường."

Yến Phi không thể không bội phục sự kiên cường của Lưu Dụ, nghe y nói rõ luồng suy nghĩ trong đầu, bề ngoài không hề nhìn ra y vừa mới chịu đả kích trầm trọng. Chàng hỏi: "Chuyện này người thỉnh giáo Hồ Lôi Phương chưa?"

Lưu Dụ đáp: "Đương nhiên là đã hỏi qua. Kì quái là hắn hoàn toàn mất ký ức liên quan đến "Đạo Nhật Phong". Mỗi khi dụng tâm nghĩ đến "Đạo Nhật Phong" là đầu óc quay cuồng. Có thể thấy Ba Cáp Mã Tư đã thi triển một loại tà pháp mê tâm thuật, làm hắn chỉ trong tình huống nhất định mới có thể nhớ được chuyện liên quan đến "Đạo Nhật Phong". Chỉ tiếc hiện tại không có thời gian truy tìm Ba Cáp Mã Tư."

Yến Phi nói: "Nếu như trong không gian khép kín thì loại độc hương ấy có hiệu lực kinh nhân. Sở Vô Hạ chính là bằng độc hương đó làm cho sáu đại ca thủ của Di Lạc Giáo mất hết lực phản kháng, mặc thị chém

giết."

Lưu Dụ gật đầu: "Điều Hưng vận chuyển "Đạo Nhật Phong" từ xa đến, đương nhiên nghĩ đến việc phát huy uy lực tận cùng của loại độc hương ấy tại Biên Hoang tập, giống như Sở Vô Hạ sử dụng trong phòng nhỏ. Ta ngờ rằng "Đạo Nhật Phong" chính là vũ khí bí mật của bọn chúng để công kích Chung Lâu quảng trường lúc đó. Một khi phóng ra thì có thể làm tê liệt tình huống chiến sự trên quảng trường, phá hủy ưu thế chỉ huy từ lầu cao của bọn ta. Điều đó làm chúng ta mất đi lực lượng phản kích ngoan cường."

Yến Phi nói: "Đến thời điểm hiện tại vẫn chưa rõ. Điều Hưng đáng phải gửi "Đạo Nhật Phong" tới tay Hồ Lôi Phương trước, để hắn cất giấu tại nơi nào đó trong tập, lúc thời cơ thích hợp phóng ra. Làm thế nào lại bị Hồ Lôi Phương đem ra giấu ở ngoài tập?"

Lưu Dụ từ từ đứng dậy, đi qua bên cạnh Yến Phi, dùng tay vỗ vai chàng một cái, rồi đi đến đầu thuyền đón gió sông hít một hơi sâu, chậm rãi nói: "Điều Hưng đã gửi "Đạo Nhật Phong" tới vùng phụ cận Biên Hoang tập, giao cho Hồ Lôi Phương. Hồ Lôi Phương muốn giữ bí mật, chỉ đưa một thủ hạ tâm phúc đến nhận. Tên thủ hạ tâm phúc đó đã bán đứng Lữ Minh của bọn ta. Sau đó, Hồ Lôi Phương tìm nơi cất giấu "Đạo Nhật Phong", chuẩn bị đợi thời cơ thích hợp chuyển về Biên Hoang tập. Bất ngờ chúng ta khám phá ra âm mưu, giám sát và cách ly Hồ Lôi Phương với thủ hạ của hắn, làm Hồ Lôi Phương không có thời gian quản đến chuyện "Đạo Nhật Phong"."

Yến Phi đồng ý: "Suy đoán của ngươi rất hợp tình hợp lý, chuyện đó chắc xảy ra như vậy."

Lưu Dụ chuyển thân ngồi xuống, đối mặt với Yến Phi, lộ xuất thần tình trầm tư: "Điều Hưng lo lắng tới "Đạo Nhật Phong" như vậy, mà Lữ Minh ngay khi có cơ hội, đã mạo hiểm bạo lộ thân phận nội gian để thông tri cho Điều Hưng, có thể thấy "Đạo Nhật Phong" có tác dụng quyết định đến tấn công và phòng thủ Biên Hoang tập."

Yến Phi không hiểu hỏi lại: ""Đạo Nhật Phong" lợi hại như vậy sao? Đối với cao thủ mà nói, khói độc mây độc nói chung khó mà uy hiếp lớn được. Bọn họ hơi thở dài, bế khí được lâu, có thể điều tiết hô hấp, lại còn có khả năng bài tiết độc tố ra ngoài qua da. Cho nên loại này được xem là cách làm hạ lưu."

Lưu Dụ gật đầu nói: "Ta cũng không tin "Đạo Nhật Phong" có thể so với chất độc không màu không mùi "Vạn Niên Mê" mà Sở Vô Hạ dùng. Bất quá nói cho cùng chúng ta cũng không biết chút nào về uy lực chân chính của "Đạo Nhật Phong", chỉ có thể suy đoán. Ngay cả "Vạn Niên Mê" bằng việc giúp cho bọn Diệu Âm của Di Lạc giáo đủ thời gian, bọn chúng cũng có thể phục nguyên, tất nhiên Sở Vô Hạ không để cho bọn chúng có cơ hội ấy. Loại độc hương ấy đối với cao thủ như lão ca người khảng định không có chút ảnh hưởng. Nhưng đối với các binh sĩ nói chung, là vũ khí siêu cấp không thể kháng cự. Thủ tướng tượng chúng ta làm cho Chung Lâu quảng trường tràn ngập khói độc, tình huống sẽ trở nên thế nào? Từ khi bố trí phản công Biên Hoang tập, ta không ngừng lo lắng. Làm thế nào dưới tình huống trọng binh bố phòng của địch nhân, công hạ Chung Lâu. Đó là phần gian nan nhất. Ngược lại ta không lo lắng về việc tử thủ Chung Lâu."

Yến Phi nói: "Chỉ cần có một vài ngạnh thủ, lại có thêm hỏa khí độc khí trợ trận, trước khi hỏa khí hết sạch, ta có thể bảo chứng địch nhân không thể bước nửa bước chân lên Chung Lâu."

Lưu Dụ nói: "Được thôi! Hai mươi cao thủ do ngươi tự lựa chọn. Chỉ cần chúng ta đi trước một bước, nắm được "Đạo Nhật Phong", là có khả năng để đội cao thủ ấy công chiếm Chung Lâu."

Yến Phi cười khỏ nói: "Kể cả khi biết nơi cất giấu "Đạo Nhật Phong", ta sợ là phải đào địa đạo dẫn đến chỗ đó."

Lưu Dụ nói: "Điều Hưng muốn tại chiến trường sử dụng "Đạo Nhật Phong", tất binh lính phải mang theo "Đạo Nhật Phong" ra ngoài tập để phóng ra trên chiến trường. Thời gian tối ưu không phải là sau khi lưỡng quân đối mặt, mà là khi chúng ta cắm trại nghỉ ngơi. Ta sẽ làm cho Điều Hưng tưởng nhầm đó là thời cơ tốt, đó chính là thời khắc chúng ta đoạt "Đạo Nhật Phong"."

Yến Phi nhíu mày hỏi: "Có "Đạo Nhật Phong" trong tay rồi thì sao? Chúng ta làm thế nào dưới tình huống địch nhân sẵn sàng ứng chiến, không chỉ vận chuyển các hòm "Đạo Nhật Phong" còng kên đến quảng trường, mà còn phải châm ngòi sử dụng chúng ở vị trí thích hợp nhất?"

Lưu Dự đáp: "Trong đêm tối sương dày bao phủ toàn tập thì thế nào?"

Yến Phi hai mắt sáng rực.

Tiếng lửa trại bốc lên phản phật.

Mộ Dung Bảo cùng với một số đại tướng và binh sĩ ngồi vây quanh ngọn lửa, nghe thủ hạ báo cáo tình hình.

Doanh trại được thiết lập tại mặt Tây thành Lê Dương, bờ Bắc sông Đại Hà. Tám vạn đại quân đã dừng lại đây ba ngày, dùng thuyền tập kết vật tư và vận lương. Sau khi nước Đại Yên chiếm lĩnh Biên Hoang tập, chiếm được một lượng lớn chiến thuyền và thương thuyền, năng lực vận chuyển theo đường thủy tăng rất nhiều.

Các tướng lĩnh đi theo hần, một nửa là do Mộ Dung Thùy chọn lựa, một nửa là do Mộ Dung Bảo tự tiến cử. Tướng lĩnh từ Vương tộc có Mộ Dung Nông, Mộ Dung Long, Mộ Dung Tinh hai người, còn lại là Phù Mô, Khôi Thúy, Phong Ý. Sử Cừu Ni đi theo làm thống lĩnh đoàn thân binh của Mộ Dung Bảo. Kẻ này là cao thủ trứ danh của Mộ Dung Tiên Ti tộc, phụng mệnh Mộ Dung Thùy theo sát bảo hộ Mộ Dung Bảo, đề phòng thích khách siêu cấp như Yến Phi.

Sau khi nghe Phù Mô phụ trách tình báo thuật lại tình huống Thác Bạt Khuê nhượng Tử Thành, Nhạn Môn cho Mộ Dung Vĩnh, Mộ Dung Bảo mắng to: "Tên tiểu tặc giảo hoạt."

Một hán tử tuy không cao nhưng thân thể cường tráng là Mộ Dung Nông vội nói: "Thác Bạt Khuê chính là đang hy vọng chúng ta không muốn bị cản đường nên mới bỏ lại Bình Thành và Nhạn Môn. Hần có ý định làm thái tử điện hạ nổi giận."

Mộ Dung Nông lớn hơn Mộ Dung Bảo năm tuổi, năm nay hai mươi chín tuổi, cũng là đường huynh của Mộ Dung Bảo, tính tình điềm tĩnh, kiến thức phong phú. Mộ Dung Thùy tự thân chỉ định hần vào vị trí phó soái, là muốn dùng hần bổ sung cho khuyết điểm nóng lòng cầu thắng của nhi tử.

Tiên Ti tộc trọng nhất là chiến công. Nếu lần này Mộ Dung Bảo có thể khai hoàn trở về, hần sẽ đạt được địa vị người kế thừa Mộ Dung Thùy, tương lai vững chắc như núi Thái Sơn.

Mộ Dung Thùy chính là sợ hần khát khao chiến thắng quá, mà quên đi rằng "trăm ổn" mới là "bí quyết" để có thể đả bại Thác Bạt Khuê. Nên Mộ Dung Nông thừa dịp Mộ Dung Bảo chưa kịp nói ra suy nghĩ trong lòng, đề tỉnh hần mọi việc đều phải theo sách lược Mộ Dung Thùy đã ban hạ mà tiến hành.

Các tướng đều hiểu Mộ Dung Thùy sớm vì Mộ Dung Bảo đã hạ chiến lược phương châm trọng yếu, không dám nói gì.

Mộ Dung Bảo mỉm cười đầy tự tin: "Tình thế chiến trường biến đổi trong chớp mắt. Nếu chúng ta không có sách lược khác nhau cho từng biến hóa, nhất định sẽ bỏ qua cơ hội tốt đánh bại địch nhân. Ta hiểu rõ con người Thác Bạt Khuê. Do hồi đó khi mã tặc bắt đầu cuộc chiến với Cao Liều của Quật Đốt. hần không có lấy một chút dũng khí cùng đối thủ nghênh chiến, từ đầu tới cuối cũng chỉ là con chuột nhắt nhát gan. Hần thích dùng kế sao? Ta sẽ cùng hần đấu trí đấu lực, tặng hần một sự ngạc nhiên ngoài mong đợi."

Quân sư Khôi Thúy nói: "Nước Tây Yên đang bị Thánh thượng áp chế không nhúc nhích được, căn bản vô lực bảo trì cả hai tòa thành, chỉ phái xuất một đạo hai đến ba nghìn quân là có thể đại khái tiến chiếm Nhạn Môn. Chỉ cần đại quân chúng ta uy hiếp biên giới, cam đoan quân đội của Mộ Dung Vĩnh thấy tình hình bất lợi sẽ bỏ thành mà chạy."

Mộ Dung Bảo hừ lạnh: "Ta từ nhỏ đã biết tên tiểu tử Thác Bạt Khuê ấy. Hần thích nhất là dùng âm mưu quỷ kế. Bề ngoài thì có vẻ như là Thác Bạt Khuê bỏ thành đào tẩu. nhưng từ quan điểm Thác Bạt Khuê bỏ thành rồi bị Tây Yên Quốc tiến chiếm mà xem xét, có thể thấy giữa Thác Bạt Khuê và Mộ Dung Vĩnh có hiệp nghị bí mật, chuẩn bị liên thủ giáp kích chúng ta, kiềm chế đại quân chúng ta tại Nhạn Môn. Ta tất không trùng gian kế của hần."

Mộ Dung Nông kinh hãi nói: "Hoàng thượng đã sớm có chỉ thị, cuộc chiến này phải đánh chắc tiến chắc. Trước hết thu phục Bình Thành, Nhạn Môn, tiếp theo đến tuyển vận lương ven Thịnh Nhạc thiết lập cứ điểm

quân sự, cùng Thác Bạt Khuê trường kì chiến đấu, cô lập Thịnh Nhạc, phá hủy ruộng lúa, trại chăn nuôi vùng phụ cận, làm cho Thác Bạt Khuê nước mất nhà tan. Đó mới là thượng sách."

Các tướng đều gật đầu đồng ý, trong lòng tướng lĩnh ở đây, Mộ Dung Thùy có địa vị như thiên thần, do đó đối với sách lược của ông ta có lòng tin không thể lay chuyển.

Mộ Dung Bảo bình tĩnh nói: "Mệnh lệnh của phụ hoàng đương nhiên không thể làm trái. Tuy nhiên chúng ta có thể khéo léo áp dụng, đổi lại từ Trung Sơn xuất binh thu phục Nhạn Môn, Bình Thành, sau đó mới thành lập tuyến vận lương. Hừ! Lúc Thác Bạt Khuê biết là mình trúng kế, chúng ta rời theo thủy lộ về Hà Sáo. Từ đó, đánh thẳng vào Thịnh Nhạc, nhổ tận gốc Thác Bạt tộc căn cơ còn chưa ổn định, san bằng Thịnh Nhạc."

Mộ Dung Nông còn muốn nói, làm Mộ Dung Bảo đi trước một bước chặn lời hấn: "Ý ta đã quyết, ba ngày sau chúng ta lên thuyền Bắc thượng, các người phải chuẩn bị cho tốt."

Các tướng đồng thanh dạ ran.

Thuyền cập bến, nghênh tiếp bọn họ chính là Mộ Dung Chiến.

Lưu Dự hỏi: "Tình hình các chiến sĩ thế nào rồi?"

Mộ Dung Chiến là người phụ trách thao luyện trên chiến trường, nghe hỏi liền đáp: "Các chiến sĩ sĩ khí rất cao, trạng thái tuyệt vời, trận pháp nào cũng dễ dàng nắm bắt. Ta mệt gần chết đây, Thư Dạ không ngừng huấn luyện bọn họ các loại chiến thuật. Hừ! Hiện tại ai còn dám nói chúng ta là một lũ ô hợp."

Yến Phi trong lòng cảm xúc dâng lên. Từ khi Phù Kiên đến phương Nam, Biên Hoang tập thường xuyên chiến loạn, chịu bao tai kiếp. Quan hệ giữa các bang hội, phái hệ, chủng tộc không ngừng biến đổi, từ nghi ngờ đối lập lẫn nhau biến thành đoàn kết nhất trí. Cho đến ngày hôm nay, Hoang nhân không còn là những cá nhân đơn lẻ tự mình chiến đấu, mà đã phát triển thành một đội quân Hoang nhân. Sau khi thu phục Biên Hoang, khẳng định không một ai dám khinh thị lực lượng của Hoang nhân.

Mộ Dung Chiến lại nói: "Lão Hồng đã về rồi, đang ngủ trong trướng. Ta sẽ cho người đi gọi lão."

Tiếp đó phân phó một chiến sĩ gần đó đi tìm Hồng Tử Xuân.

Lưu Dự nhíu mày: "Để hấn ngủ thêm một chút nữa!"

Mộ Dung Chiến cười nói: "Hấn đã được ba thời thần rồi, cũng đã đến lúc nên thức hấn dậy."

Ba người hướng soái trướng đi tới.

Lưu Dự nhỏ giọng hỏi: "Đã nắm được phương pháp chỉ huy Khương nhân chưa?"

Mộ Dung Chiến vui vẻ đáp: "Lần này lại dùng kế cũ, nhưng lần này không đóng vai Bắc Phủ Binh, mà là mạo danh Khương nhân. Hồ Lô Phương cho là tác dụng không lớn, hấn tin điều đó là vì ta không nói với hấn có sương mù dày đặc yểm hộ tuyệt chiêu đó."

Lưu Dự nói: "Chúng ta chỉ cần tạo một điểm rối loạn trong Khương quân, rồi làm cho hỗn loạn đó như gợn sóng lan ra, ảnh hưởng đến toàn quân. Chúng ta lúc đó sẽ có thể hoàn toàn khống chế cục diện."

Ba người đã đến trước soái trướng, họ ngừng lại để tiếp tục bàn luận.

Mộ Dung Chiến nói: "Ta đã tinh tuyển năm trăm người, phụ trách nhiệm vụ quấy nhiễu địch nhân. Lưu gia có thể yên tâm."

Lúc này Hồng Tử Xuân đã đến, cùng với hấn còn có Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn. Mộ Dung Chiến vì còn phải tiếp tục luyện xa, cáo từ rút lui.

Năm người tiến vào trong trướng.

Sau khi ngồi xuống, Hồng Tử Xuân nói: "May không nhục mệnh. Ta đã quan sát màu trời sắc mây vùng phụ cận Biên Hoang tập, lại làm rõ độ ướt sương của cây cỏ dưới vùng đất thấp, có thể đoán định nội trong năm ngày sẽ có một trận mưa lớn, sau đó liên tục một vài ngày có sương dày đặc."

Yến Phi hỏi: "Người nắm chắc được bao nhiêu thành?"

Hồng Tử Xuân đáp: "Tám, chín thành đảm bảo không có vấn đề gì. Vài năm gần đây, lúc đầu mùa xuân, đầu tiên là mưa lớn, sau đó luôn là những ngày sương mù dày đặc liên tục. Đối với việc đoán mưa hay không, ta tự tin là đúng phần nhiều. Phương pháp phán đoán rất đơn giản. Chỉ cần quan sát xem tình hình côn trùng dòi tổ, hoặc bầy ong đại đi hút mật, chuồn chuồn bay thấp hay cao, đều có thể là bằng chứng xem có mưa lớn hay không."

Trác Cuồng Sinh gật đầu nói: "Sương mù ở Biên Hoang tập đúng là thường thấy vào mùa xuân. Điều kỳ diệu nhất là sương lớn đến mà không có một dấu hiệu nào báo trước."

Cao Ngạn nhũu mày nói: "Nếu mưa lớn không chỉ một trận mà kéo dài mấy ngày liền thì làm thế nào?"

Hồng Tử Xuân giải thích: "Lượng mưa mùa xuân tuyệt không thể so sánh với mưa mùa hạ, chỉ một hai trận, hơi nước sau cơn mưa tại các vùng đất thấp sẽ tích tụ lại, kéo dài không tan. Nếu như có mưa phùn lất phất nửa thì càng lý tưởng."

Lưu Dụ gật đầu: "Chúng ta cứ quyết định ba ngày sau, vào lúc mặt trời mọc sẽ xuất phát, hành quân theo hai đường thủy bộ. toàn bộ đội kỵ binh sẽ theo đường bộ, còn thuyền đội sẽ chuyên chở cao thủ đoàn công phá Chung Lâu và vật tư tác chiến. Như vậy chỉ cần khoảng thời gian hai ngày, chúng ta sẽ tập kết đại quân tại mặt Bắc trấn Hoang Cương, dẫn dụ Diêu Hưng xuất tập chiến đấu."

Vừa nói xong, Giang Văn Thanh vén rèm trướng bước vào: "Phương tổng về đây rồi!"

Theo sau nàng vào trướng có Phương Hồng Sinh, Diêu Mãnh, Tống Bi Phong, Bàng Nghĩa và Âm Kỳ. Ai nấy thần sắc thất vọng, không cần hỏi cũng hiểu Phương Hồng Sinh thất bại trở về.

Tống Bi Phong chán nản nói: "Phương tổng không ngửi thấy mùi vị nào đặc biệt. Vật trong cái hòm ấy có thể là binh khí. Cung tiễn không có cái mùi vị đó."

Phương Hồng Sinh xấu hổ nói: "Ta thật là vô dụng."

Lưu Dụ không biểu lộ một thần sắc thất vọng nào: "Ta cần lập tức cử hành Chung Lâu hội nghị, quyết định chiến lược tổng quát. Hồ Lô đương gia cũng phải có mặt. Mỗi một người có tư cách đều phải tham gia."

Chúng nhân ngạc nhiên.

Thác Bạt Khuê ngồi một mình ngoài soái trướng, nghĩ đến Sở Vô Hạ.

Nữ nhân này rất đặc biệt, có một loại sức mạnh lợi hại rất tàn nhẫn cay độc, làm gã nghĩ tới con bò cạp dưới trạng thái giới bị, có thể vào bất cứ lúc nào dùng cái đuôi chứa chất độc của nó đột ngột tấn công địch thủ, đưa đối phương vào tử địa. Ắ có lẽ chất thiên sinh như vậy, khả năng dụ người đến cực điểm, có thể gọi là mỹ nhân rắn độc, tập hợp trên mình cả sự mỹ lệ và tà ác.

Thác Bạt Khuê tự tin khả năng nhìn người, cho nên tuyệt không lầm lẫn Sở Vô Hạ. Đó là một nữ nhân nguy hiểm, biến đổi phi thường, tùy lúc có thể vô tình trở mặt. Đó cũng có thể là điểm hấp dẫn gã nhất của ả. Chỉ có ả mới có đủ tư cách khiến gã tham gia vào trò chơi tình ái nguy hiểm, chỉ có thứ kích thích đó mới dụ hoặc con người phi thường.

Thác Bạt Khuê đúng là cần một sự kích thích, làm sự chú ý của gã chuyển đi, không cần phải cả ngày nghĩ đến làm thế nào để tranh hùng đấu thắng, có thể từ bạn thành nhân, thư giãn và cân bằng trong một lát.

Gã vốn chỉ định có thái độ vui chơi trong chốc lát với ả, lúc nào chán thì bỏ đi như thay áo, dù thế nào đi nữa, ả bất quá cũng chỉ là công cụ do Di Lạc giáo huấn luyện để mê hoặc nam nhân. Người sao ta vậy. Gã không thể mang bất cứ gánh nặng tâm lý nào, mà ả càng không thể để ý trong số nam nhân trong đời ả thêm hay

bớt đi một người. Đối với gã mà nói, trên đời này không có cái gì quan trọng hơn việc phục quốc hưng bang. Và vì điều đó gã có thể làm bất cứ chuyện gì, hy sinh bất cứ điều gì.

Gã không muốn bị kẹt giữa Sở Vô Hạ và Yến Phi, tiền thoái lưỡng nan. Đáng về phong tình động nhân của Sở Vô Hạ không thể so sánh với phân lượng của Yến Phi trong lòng gã. Nhưng sự lợi hại của nữ nhân đó là dường như có thể nhìn thấu tâm can gã, không thiết dùng nhục thể mê hoặc mà lại hiển bảo tàng của Di Lạc Giáo cho gã. Việc đó đối với sự nghiệp kiến quốc của gã tuyệt đối là sự giúp đỡ đúng lúc, làm gã có thể không làm dân tình rối loạn mà vẫn khuếch trương quân đội trên qui mô lớn, đem thủ đô di chuyển về Bình Thành, cùng Đại Yên quốc trường kì chiến đấu.

Có một nguyên nhân mà Thác Bạt Khuê không muốn thừa nhận, đó là niềm khao khát truy cầu thuật luyện đan của gã do Yến Phi dẫn khởi lại có thể thành hiện thực trên thân nữ nhân đó. Ấy không những là một chuyên gia trong thuật luyện đan, mà còn là một cao thủ trong thuật nam nữ thái bổ, bản thân giống như một kho tàng vô tận. Gã có thể khống chế được ả sao?

Gã không biết, một nửa thành cũng không nắm chắc. Bất quá, gã nguyện ý thử một phen.

Hồi 87

Biên Hoang Kính Lữ

Trong nghị đường lâm thời tại Phượng Hoàng hồ, hội nghị Chung Lâu lưu vong chính thức cử hành lần đầu tiên. Mọi người đều có cảm giác không tầm thường. Thứ nhất là bởi vì hành động phản công Biên Hoang tập có thể triển khai bất cứ lúc nào, thứ hai là việc họp này xảy ra rất đột nhiên.

Yến Phi ngồi ở nghị đường huyền náo tiếng người, trong lòng ẩn ước cảm thấy Lưu Dụ đã hoàn toàn gát bỏ mọi chuyện sang một bên để rảnh tay bày bố cuộc phản kích lần này. Lưu Dụ không chỉ nhìn vào sự thành bại của một tập, mà còn vì sự liên hệ đến cuộc đoạt quyền tranh bá của gã tại phương Nam.

Không ai có thể ngăn cản Lưu Dụ báo thù Hoàn Huyền và Lưu Dao Chi.

Tất cả những người có tư cách tham dự nghị hội, ngoại trừ Đồ Phụng Tam ra ngoài chưa về còn lại tất cả đều ở đây. Số người tham dự lại bị hạn chế nghiêm ngặt, đến cả Bàng Nghĩa cũng bị chặn ở ngoài cửa, chỉ có Cao Ngạn, Tịch Kính, Đinh Tuyên, Tống Bi Phong, Phương Hồng Sanh năm người tham gia, điều này càng nổi bật tính chất đặc thù của nghị hội lần này.

Trác Cuồng Sinh thân là chủ trì nghị hội ngồi một bên, bên kia là chủ soái hành động lần này Lưu Dụ, những người khác phân nhau ngồi ở hai bên. Trác Cuồng Sinh tuyên bố nghị hội bắt đầu, sau đó thỉnh Lưu Dụ phát ngôn. Trong đường lập tức lặng im không còn nghe tiếng động, mọi người đều lộ vẻ khẩn trương. Hoang nhân mặc dù sĩ khí rất cao, nhưng binh lực hiện tại của địch nhân đông hơn, lại chiếm lợi thế ung dung tại Biên Hoang tập chờ đợi lấy sức nhân đánh mỗi một, thêm nữa Hoang nhân lại bị nội gian quấy nhiễu, cho nên tuy rằng có tin tưởng nhưng thành bại cũng chưa ai dám chắc, lạnh dữ khó đoán.

Trận này Hoang nhân mà thua sẽ là thua không góc đầu dậy nổi, thua thì chẳng có hy vọng chuyển mình, bao nhiêu nỗ lực cố gắng, mồ hôi xương máu sẽ như đã trảng xe cát.

Lưu Dụ hai mắt sáng lấp lánh, thần thái thông dong tự tin, thật sự không thấy một chút gì cảm thấy hấn vừa trải qua cuộc đả kích trầm trọng vừa rồi, mỉm cười nói: "Trước khi vào vấn đề chính, có vài câu chuyện phiếm muốn nói cùng các vị, Biên Hoang đệ nhất cao thủ Yến Phi của chúng ta cùng với Cao thiếu tới Lương Hồ tìm tiểu Bạch Nhận, vừa vào đã bị Nhiếp Thiên Hoàn giăng lưới đón bắt, Cao thiếu còn bị lão Nhiếp nắm yết hầu uy hiếp mạng sống. May là Yến Phi dùng đồ ước cao mình vừa có thể cứu được Cao thiếu lại vừa bức lão Nhiếp đáp ứng từ nay về sau không được can thiệp vào mối kết giao giữa Cao thiếu và tiểu Bạch Nhận, đây là vinh quang của Hoang nhân chúng ta."

Trác Cuồng Sinh là người đầu tiên vỗ tay reo hò, mọi người đều hưởng ứng, nhất thời trong nội đường nghị hội tiếng hò hét vang dội, tâm tình hết sức hào hứng, bầu không khí khẩn trương hoài nghi vừa rồi mau chóng tan biến.

Yến Phi đưa mắt nhìn mọi người, thấy Trác Cuồng Sinh hướng về chàng gật đầu ý nói chiêu này của Lưu Dụ sử dụng rất hay, đã khích lệ tinh thần sĩ khí của mọi người, mỗi Hoang nhân hiện tại đều cảm thấy có thể biến chuyện không thể thành có thể. Cao Ngạn thần tình tươi rói phía sau Yến Phi đứng lên, ôm quyền đáp tạ mọi người ủng hộ, biểu thị rõ ràng Hoang nhân tính toán hành sự không theo tác phong quy củ nào cả.

Sau khi Cao Ngạn ngồi xuống, Lưu Dụ quay sang Hồ Lôi Phương nói: "Hồ Lôi đương gia thấy tình huống như thế nào? Có thể tham dự chiến sự được chưa?"

Ánh mắt của mọi người dừng ở Hồ Lôi Phương, thấy hần lộ sắc cảm kích trong ánh mắt nói: "Khí lực của ta đã khôi phục bảy, tám phần, tham chiến cũng không có chuyện gì, bất quá để tránh hiềm nghi, ta nguyện cùng thủ hạ phụ trách nhiệm vụ duy nhất là công tác hậu cần, mà cũng sẽ không trách Lưu soái ruồng rẫy chúng ta."

Trình Thương Cổ gật đầu nói: "Hồ Lôi đương gia thật là người minh bạch sự tình."

Lời này vừa nói ra, những kẻ lão luyện giang hồ hiểu ngay là Trình Thương Cổ rất lo lắng Hồ Lôi Phương và chiến sĩ Khương tộc của hần tham gia chiến sự.

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Về mặt này xin được thảo luận sau."

Đoạn chuyển hướng sang Cơ Biệt nói: "Nếu như người chế tạo một số độc hương để một thời gian sau mới có thể sử dụng thì sẽ xử lý như thế nào?"

Yến Phi và Tống Bi Phong nhìn nhau, đều thấy người kia lộ vẻ kinh dị. Lưu Dụ đã thay đổi, trở nên lợi hại hơn. Sự thật Lưu Dụ sớm đã có tính toán trong lòng, chỉ là thần nhiên không lộ về gì ra ngoài. Chỉ đến lúc này mới ở trước mặt mọi người để Cơ công tử chính miệng nói ra. Cơ Biệt vốn là người có thẩm quyền về mặt này nên hiệu quả đương nhiên hơn nhiều so với việc gã nói ra phỏng đoán của mình.

Phương Hồng Sanh "A" lên một tiếng. Phần lớn mọi người kể cả Hồ Lôi Phương, lúc này cũng chưa rõ vì sao ở lúc này Lưu Dụ lại hỏi ra câu này?

Cơ Biệt ngạc nhiên: "Bất cứ sản phẩm dược chế nào cũng đều cần phải phòng bị hơi nước ngấm vào để tránh công dụng suy giảm, thời gian càng lâu, vấn đề càng lớn, cho nên việc bảo quản cần có học vấn nhất định. Dùng bình gốm để chứa là tốt nhất, nhưng khi vận chuyển lại phải cẩn thận phi thường nếu không để bình vỡ sẽ gây ra hậu quả tai hại."

Trác Cuồng Sinh vỗ đùi nói: "Hiểu được rồi, khó trách việc vận chuyển phải cẩn thận đến như vậy, hóa ra là sợ vỡ đồ. Lưu gia giỏi thật, chuyện đó mà người cũng nghĩ ra."

Lưu Dụ hướng sang mọi người giải thích vấn đề một lượt.

Hồ Lôi Phương tịnh không vì thế mà kinh ngạc, bởi vì chuyện nội gián Lưu Dụ đã từng nói với hần, chính vì vậy Hồ Lôi Phương mới chủ động đề xuất nhiệm vụ tham dự và duy trì công tác hậu cần lần này để tránh mọi hiềm nghi.

Cơ Biệt nhớ lại rõ ràng nói: "Ta đã từng chế tạo cho một khách hàng ở phương Bắc ba trăm hỏa khí lợi hại, ta gọi chúng là "Vạn Hỏa Phi Sa Thần Pháo". Dùng rượu trắng sao luyện cùng vôi bột, mỏ hóng, tỷ sương và các thứ khác cả thảy mười bốn loại dược liệu mà thành Phi Sa dược, xong rồi cho vào bình gốm niêm kín lại, làm nắp mỏng, sau khi sao luyện nghiền nát thì đặt ngòi dẫn hỏa, khi dùng thì châm ngòi lửa từ trên cao quảng xuống, lửa cháy bình vỡ tung, độc khí tràn ngập, khiến địch nhân mất đi sức chiến đấu, là cơ hội tốt để quan thủ thành phản kích. Lần này nếu có thời gian xây dựng lò luyện thuốc ta cũng sẽ chế tạo một loạt."

Cao Ngạn nói: "Nếu đầu tiên ta ném Hỏa Du Đạn, sau đó cái hỏa pháo con mẹ gì đó người vừa nói, vào bình lửa, há chẳng phải uy lực cực kỳ khủng khiếp sao, thậm chí cả châm ngòi cũng không cần nữa phải không?"

Cơ Biệt gật đầu: "Bình thường các thứ khói độc chỉ có ảnh hưởng tới địch nhân trong thời gian ngắn ngủi, khiến địch nhân buộc phải bế khí lui bước, một hồi sau gió sẽ thổi tan đi, vì vậy cần phải kết hợp với các loại vũ khí sát thương hạng nặng như máy bắn đá và thạch tiễn. Bất qua Diêu Hưng lần này coi trọng "Đạo Nhật Phong", có thể thấy được loại độc hỏa khí này khác thường, chẳng những gây sát thương lớn mà còn có thể

giữ lâu không tan."

Giang Văn Thanh nhíu mày: "Dù chúng ta có đủ tài năng để đoạt được "Đạo Nhật Phong" trước khi địch nhân sử dụng, cũng không có cách gì mang đến Dạ Oa tử trợ công, nếu triển khai ở bên ngoài thì hiệu quả chỉ có hạn."

Yến Phi động tâm: "Giả thiết "Đạo Nhật Phong" đúng như Cơ đại thiếu nói, đã được bao kín trong bình, nhưng việc tồn trữ mấy hòm loại này cần bảo quản ở nơi bí mật, có cần phải chú ý đặc biệt đến địa phương nào không?"

Cơ Biệt nói: "Chỉ cần không đụng vào chúng là được, đương nhiên tốt nhất là đặt ở nơi nào khô ráo thoáng mát, thuận tiện để lấy đi."

Âm Kỳ nói: "Điều Hưng không tiếc công vận chuyển đường xa trăm dặm thứ này đến, đã mất rồi lại được, khẳng định sẽ giấu ở trong Dạ Oa tử cho thủ vệ canh phòng nghiêm mật nhất."

Phí Nhị Phiết cười nói: "Địa phương an toàn nhất đương nhiên là phòng ngủ của Điều Hưng, bắt quá e rằng không ai nguyện ý ngủ cùng với khối độc này cả!"

Yến Phi tiếp lời nói: "Cũng sẽ không để ở trên lầu, bởi vì còn phải dễ dàng vận chuyển và tránh khỏi đụng chạm."

Mọi người ánh mắt đều tập trung trên người Yến Phi.

Xưa nay Yến Phi không nói lời thừa bao giờ, lại không ngừng suy đoán nơi ẩn giấu Đạo Nhật Phong, hiển nhiên là đã có mục tiêu.

Lưu Dự hỏi: "Có phải người đã đoán được nơi mà địch nhân cất giấu Đạo Nhật Phong chăng? "

Yến Phi gật đầu: "Ta nghĩ đến chính là Thái Hoa cư, nằm ở bên cạnh quảng trường của Chung Lâu, là nơi lực lượng địch nhân phòng thủ dày đặc nhất. Hách Liên Bột Bột và lính của hắn vừa rút lui, cả căn lầu trống rất thích hợp để tàng chứa độc khí, các lầu phòng đều đã chật cứng người, Điều Hưng sẽ không tùy tiện để phí một chỗ tốt như Thái Hoa cư mà không đem độc khí đến cất giấu bên trong, không làm kinh động đến người khác vì loại chuyện này càng ít người biết càng tốt."

Hồng Tử Xuân cất tiếng cười dài nói: ""Nếu thật sự đặt ở trong Thái Hoa Cư thì chúng ta được cứu rồi!"

Mọi người đều ngạc nhiên.

Trác Cuồng Sinh neho mắt nhìn hắn nói "Thái Hoa cư cùng người có quan hệ gì? Lão chủ không phải là tên gia hỏa Mạc Tử Phương sao? Cái thứ không dám ngẩng mặt nhìn mọi người giờ này không biết trốn đi đâu."

Hồng Tử Xuân thần sắc hưng phấn đi vào giữa trung tâm nghị sảnh, vui vẻ nói: "Mạc Tử Phương vốn là thủ hạ của ta, do hai người ta và lão Cơ âm thầm hỗ trợ hắn, thủ pháp này tuyệt không phải do ta phát minh ra, giống như trước kia Phí Nhị Phiết và Hán Bang như là rắn với hang...Hắc! Ngấm ngấm cấu kết, xin thứ cho tiểu đệ dùng từ không chuẩn! Thái Hoa cư là một trong những sào huyệt của ta, khi cần có thể tiến vào hoặc có thể từ bí đạo mà đào tẩu."

Mọi người nghe được tinh thần đại chấn.

Tại Biên Hoang tập, tất cả các tổng đàn bang, hội đều có địa khổ, mật thất, địa đạo, chỉ bắt qua không ai tưởng đến Thái Hoa cư cũng có bí đạo chạy trốn cả.

Quân chiếm đóng khẳng định đã tìm ra mật thất và địa đạo của các tổng đàn bang hội, đặt biệt vì đã ném qua một lần bị Hoang nhân lợi dụng bí đạo phản công, duy chỉ có Thái Hoa cư là một chốn lầu xanh nên không ai nghĩ đến chuyện cũng có bí đạo cả.

Hồng Tử Xuân khuôn mặt hân diện nói "Ta thiết kế bí đạo này rất xảo diệu, trừ phi đào tung cả mặt đất dưới lầu lên, nếu không đừng hòng phát hiện ra bí đạo."

Trình Thương Cổ nói: "Mau nói ra xem ở nơi nào?"

Hồng Tử Xuân nói: "Cửa ra tại đường lớn bên ngoài Dạ Oa tử, kế bên quán Thịnh Phong Hải Vị chuyên bán hải sản, là cơ sở làm ăn ế ẩm nhất của ta."

Lưu Dụ thờ phào, vỗ đùi nói: "Như vậy đỡ cho chúng ta rất nhiều công sức."

Trác Cuồng Sinh sáng mắt, nói về mơ màng: "Các vị huynh đệ, chúng ta phải nghĩ tới tình huống ở dưới mặt đất... Kia! Không nên vui mừng quá sớm, đợi mọi chuyện rõ ràng đã hẳn nói."

Yến Phi quả quyết: "Ta lập tức khởi trình đi Biên Hoang tập, để xem dự đoán của ta đúng hay không, phần phối hợp còn lại do Cơ đại thiếu phụ trách."

Tất cả mọi người đều từng trải qua sóng gió, lập tức hiểu rằng chuyện phối hợp vừa nói là loại chuyện gì.

Tổng Bì Phong nói: "Ta cùng người đi một chuyến, thêm người canh chừng cũng là việc tốt."

Mặc dù lồi vào không phải bên trong Dạ Oa tử, nhưng địch nhân đã mở rộng tuyến phòng ngự ra khắp Biên Hoang tập, việc này không thể đánh rắn động cỏ, người không đủ cân lượng tuyệt không dám tham gia thử thách.

Lưu Dụ nói: "Thương lượng thêm một việc nữa, hai vị lập tức có thể khởi hành."

Hắn nói khiến mọi người chú ý, có chuyện gì quan trọng hơn việc tìm ra chỗ cất giấu "Đạo Nhật Phong" nữa đây?

Lưu Dụ chậm rãi nhìn quanh mọi người, đột nhiên dừng lại nơi Thác Bạt Nghi đứng, vẻ lơ đãng hỏi: "Một nhóm thủ hạ dưới quyền Thác Bạt đương gia ngày hôm qua đã lên đường về Bắc."

Thác Bạt Nghi như không có chuyện gì bình tĩnh nói: "Bọn họ phụ trách hộ tống chiến mã, việc đã hoàn thành, tộc ta lại đang lúc cần người, cho nên ta mới bảo bọn họ sớm trở về."

Yến Phi trong lòng thầm than, với sự tinh minh của Lưu Dụ, đối với việc này khẳng định nảy sinh cảm giác, đặc biệt trong đó có vài cao thủ, mà phải áp tải chiến mã thật là tài lớn mà dụng vào việc nhỏ.

Lưu Dụ thần sắc không thay đổi, gật đầu nói: "Hóa ra là như thế."

Tiếp theo nghiêm mặt nói: "Chúng ta hôm nay tại Phượng Hoàng hồ tụ nghĩa, chuẩn bị phản công Biên Hoang tập, chỉ có thành công, không được phép thất bại. Không có Biên Hoang tập chúng ta không còn gì cả, mất đi hết thảy, biến thành những người vô gia cư. Hoặc có một số ít là ngoại lệ như Lưu Dụ ta và Thác Bạt đương gia, bất quá nếu phản công thất bại, ta sẽ vĩnh viễn không thể trở về Bắc Phủ binh, tộc nhân của Thác Bạt đương gia phải một mình chống chọi với đại quân của Mộ Dung Thùy, hoàn toàn không được sự hỗ trợ của Biên Hoang tập."

Thác Bạt Nghi và Yến Phi cùng trao đổi ánh mắt, hai người đồng thời hiểu rằng Lưu Dụ đã khám phá ra thủ đoạn của Thác Bạt Khuê muốn đối phó với hắn, cho nên đặt biệt chỉ ra tình huống của Thác Bạt Nghi, nói rõ tính chất trọng yếu của Biên Hoang tập đối với Thác Bạt Khuê. Bất quá Lưu Dụ ngại sự có mặt của Yến Phi mà chỉ điểm tới là dừng chứ không nói quá, cũng không mượn chuyện này gây nên sóng gió.

Diêu Mãnh hai mắt bắn ra những tia cuồng nhiệt nói: "Chúng ta lần này tuyệt đối sẽ không thua."

Mộ Dung Chiến hừ lạnh một tiếng: "Một là toàn quân chúng ta chết trận tại Biên Hoang, một là phản công thành công chứ không thể có tình huống khác xảy ra."

Dưới tình huống thay đổi này, bọn Mộ Dung Chiến, Hô Lôi Phương sẽ "Có nhà để về", sinh sống tại Biên Hoang trở thành các Hoang nhân.

Tất cả mọi người đều hiểu được điều Lưu Dụ nói chỉ là khởi đầu, vấn đề chính tiếp theo mới là chuyện long

trời lở đất.

Lưu Dụ ngừng một lát, để mọi người suy nghĩ cẩn thận về những điều hắn vừa nói, sau đó trầm giọng: "Biên Hoang tập đã không còn là Biên Hoang tập trước đây, mà chúng ta phải tiếp tục duy trì sự đoàn kết, khiến Hoang nhân trở thành một nơi không những có thể bảo vệ được Biên Hoang tập, mà còn có thể khuynh Nam chuyển Bắc, giải cứu chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư."

Trác Cuồng Sinh quát to: "Tán thành! Sự thật ta đã sớm có ý này, bây giờ nhân Lưu gia nhắc đến, ta là người đầu tiên tán thành."

Giang Văn Thanh ôn nhu nói: "Lưu gia có đề nghị gì hay không?"

Lưu Dụ quay lại Yến Phi, hiện vẻ thâm tình sâu đậm nói: "Yến huynh có ý kiến gì về điều ta nói không?"

Thẳng thắn mà nói, cho đến giờ phút này, Yến Phi vẫn có điểm không rõ ràng lắm về tâm ý của Lưu Dụ. Đạo quân hùng mạnh của Biên Hoang này quả đang được hình thành từng ngày. Chẳng hiểu rõ Lưu Dụ đã tận lực với việc cứu mỹ nhân của mình, nhưng thái độ của mình sẽ có ảnh hưởng quyết định đối với toàn bộ sự kiện.

Lưu Dụ thân là chủ soái Hoang nhân, còn chính mình lại là người anh hùng trong lòng của tất cả bọn họ.

Chàng gật đầu nói: "Hoàn toàn đồng ý."

Phía trong nội đường nghị hội tịnh không có tiếng động, mọi người đều im lặng chờ Lưu Dụ trình bày chủ trương.

Lưu Dụ hai mắt lấp lánh kỳ quang lên tiếng: "Ta đề nghị trước khi phản công, thừa cơ hội này, dẹp bỏ mọi đối lập và hạn chế giữa các phái hệ, bang hội, hòa trộn với nhau thành lập một Dạ Oa tử mới, do Chung Lâu Nghị hội là tổ chức cao nhất ra các quyết sách, chiến lược, có thể quyết định bổ nhiệm từ thống soái như tiểu đệ trở xuống, cũng có thể quyết định ai là công địch, loại trừ hay tiếp nhận một người nào đó, cũng có thể hòa giải điều tiết, hết thảy đều vì lợi ích chung của Biên Hoang tập."

Trong nội đường Nghị hội mọi người đột nhiên trở nên ngậm miệng cứng lưỡi. Trước đây sớm đã có người đề xuất về việc mọi người đều tham gia Dạ Oa tộc, Biên Hoang tập sẽ vĩnh viễn trở thành một khối đoàn kết thống nhất, bất quá mọi người chỉ cho đó là một lý tưởng. Các bang phái đều có mục tiêu và lợi ích của riêng họ, đề nghị của Lưu Dụ giống như muốn lãnh tụ các phái hệ giao hết quyền lực cho Chung Lâu Nghị Hội.

Giang Văn Thanh là người phát ngôn đầu tiên: "Chuyện này có thể dễ thương lượng sau không?"

Không ai ngờ người đầu tiên phản đối Lưu Dụ lại chính là Giang Văn Thanh. Mặc dù nàng dùng lời lẽ rất khách khí, nhưng lại là một phương thức ôn hòa cực tuyệt Lưu Dụ, kéo dài sự việc này đến vô hạn. Sau khi giải phóng Biên Hoang tập Lưu Dụ buộc phải ly khai Tập, chuyện này cũng sẽ không kết thúc được.

Yến Phi trong lòng dâng lên cơn sóng gió động trời, hắn hiểu rõ tâm tính Lưu Dụ hơn bất kỳ kẻ nào, trong hành động này một nửa là vì sự ích lợi vĩnh viễn của Biên Hoang tập, một nửa còn lại là vì "Hành động cứu mỹ nhân" của chính mình mà ra, Biên Hoang nhân trở thành một đoàn quân hùng mạnh. Chàng chân thành cảm kích Lưu Dụ, nhưng cũng hiểu rõ rằng Lưu Dụ rất khó thuyết phục được Giang Văn Thanh.

Mộ Dung Chiến phụ họa: "Đề nghị của Lưu soái rất hay, bất quá việc này dính líu phức tạp phi thường đến lợi ích của các bên, ví như các bang hội phái hệ đều luôn luôn tự mình hoạt động, đều có nguồn thu vào và phát ra, cần phải bàn tính kỹ hơn."

Diêu Mãnh giọng điệu hưng phấn nói: "Ta lại có cái nhìn khác hẳn, có cái gì không ổn thì bây giờ bàn bạc cho thỏa đáng đi. Chuyện đáng tiếc tại Biên Hoang tập trước kia đều là do mâu thuẫn xung đột giữa các bang phái, tộc gây ra, chỉ có khi tất cả mọi người trở thành một tộc, Biên Hoang tộc cũng tốt, Dạ oa tộc cũng tốt, Biên Hoang tập mới có thể tránh được lần thứ ba bị đánh chiếm. Trác quán chủ nói lời gì đi?"

Trác Cuồng Sinh hỗn hển nói: "Ta căng thẳng quá, chẳng biết nói gì đây, chỉ rõ ràng rằng thành hay bại của Biên Hoang tập đang ở ngay trước mắt, bỏ qua rồi sẽ vĩnh viễn không nắm lại được nữa."

Cơ Biệt hạ giọng nói: "Có nên chờ lão Đồ trở về rồi mới thương lượng tiếp chuyện này không?"

Tình thế nhất thời bộc lộ rõ ràng, thân là lãnh tụ một bang hoặc trong tay đã có mối làm ăn tốt, đều không muốn thay đổi hiện trạng.

Âm Kỳ đại diện Đồ Phụng Tam phát biểu: "Ta có thể toàn quyền đại biểu Đồ gia trong bất cứ chuyện gì, đây là phân phó của Đồ gia."

Thác Bạt Nghi điềm đạm nói: "Đề nghị của Lưu soái can thiệp đến mọi tập đoàn quyền lực, vì vậy phải được tất cả thành viên trong Nghị hội nhất trí thông qua, mới có thể có hiệu lực."

Hồng Tử Xuân, Hồ Lô Phương, Phí Nhị Phiết, Trình Thương Cổ đều gật đầu đồng ý.

Yến Phi trong lòng cười khở, thì ra với uy vọng bây giờ của Lưu Dụ muốn thay đổi Biên Hoang tập mà lại khó đến thế.

Lưu Dụ thần thái vẫn thong dong, mỉm cười: "Đầu tiên các vị cần hiểu rõ, ta tuyệt không muốn các người phải giải tán bang hội hoặc từ bỏ lợi ích và sinh ý của mình, mà trọng yếu chỉ là mở rộng thêm Dạ Oa tử, quan trọng hơn là tinh thần Dạ Oa tử tràn khắp toàn Tập, toàn bộ lợi ích Biên Hoang tập đều thuộc về các hệ phái, hết thảy mọi chuyện quan trọng đều do Chung Lôu Nghị Hội quyết định, mà thành viên Nghị Hội phải là người của Dạ Oa tộc."

Tiếp theo gã đứng lên, bước đến trung tâm hội đường, hướng về Trác Cuồng Sinh nói: "Mọi người cần phải rõ Biên Hoang tập bây giờ đã thành nơi tất cả các thế lực trên thiên hạ dòm ngó, chúng ta đầu tiên hãy mong tồn tại đã, nếu không thì chẳng còn gì để nói. Có một sự thật chúng ta không thể không thừa nhận, chỉ bằng vào lực lượng của một bang hội hệ phái căn bản không đủ để đối phó với địch nhân khiêu chiến bên ngoài. Nhưng nếu kết thành một một toàn thể thống nhất, thì việc lại trở nên khác hẳn. Địch thủ trước mắt chúng ta, ngoài Mộ Dung Thùy còn có Hoàn Huyền, Diêu Trường, Nhiếp Thiên Hoàn, Tôn Ân, Tư Mã Đạo Tử và vô số kinh địch. Ai hiểu tình thế, thì sẽ mưu đồ chiếm Biên Hoang tập, đây là sự thật không thể tranh cãi, chúng ta phải có dũng khí đối mặt với sự thật."

Trác Cuồng Sinh động dung nói: "Nói rất hay!"

Lưu Dụ chuyển sang Thác Bạt Nghi nói: "Địch nhân lớn nhất của quý tộc là Mộ Dung Thùy, không thắng được hắn sẽ là đại họa vong quốc diệt tộc. Mộ Dung Thùy cũng là kẻ địch lớn nhất của Biên Hoang tập, bởi vì hắn đã đoạt đi Thiên Thiên tiểu thư tôn kính nhất của chúng ta. Nếu Biên Hoang tập vẫn ở cục diện như trước kia, chúng ta nào có thể phát động toàn Tập tiến hành trận ác đấu sanh tử với Mộ Dung Thùy? Mỗi một bang hội hệ phái trước tiên phải chiếu cố đến lợi ích của mình. Chỉ có thành lập mới Dạ oa tộc, mới là biện pháp giải quyết."

Thác Bạt Nghi làm như không biết đáp thế nào, lời Lưu Dụ một dao thấy máu, chỉ rõ đó là phương án có lợi nhất đối với Thác Bạt tộc, bản thân hắn cũng hiểu rõ điều Lưu Dụ nói hoàn toàn là sự thật, vấn đề là hắn không thể không băn khoăn thái độ của Thác Bạt Khuê đối với Lưu Dụ.

Yến Phi ngắt lời nói: "Xin hỏi Lưu soái một câu, trong Tân Dạ Oa Tử của Chung Lôu Nghị Hội, Lưu soái sẽ giữ vị trí gì đây?"

Các Chung Lôu Nghị Hội trước đây chỉ là đại biểu cho các thế lực rời rạc trong tộc, đối với đề nghị mới của Lưu Dụ trong nghị hội sẽ có khác biệt lớn lao và rõ ràng.

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Ta không có thân phận hoặc tư cách gì, trừ phi có một nửa thành viên đồng ý, nếu không ta ngay cả tư cách dự thỉnh cũng không có."

Mọi người đều ngạc nhiên.

Thác Bạt Nghi lập tức hiểu được lời của Yến Phi đã giải mở tâm kết lớn nhất của mình, đồng thời cũng nhìn ra Yến Phi ủng hộ Lưu Dụ, gã gật đầu nói: "Hiểu rõ rồi!"

Lưu Dụ chuyển sang hai người Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt nói: "Tình huống của hai vị lão bản so với trước kia không có gì khác biệt, sinh ý bao nhiêu thì hưởng bấy nhiêu. Nghị hội chỉ quản tầm nhìn lớn, sẽ không can thiệp vào việc phát triển buôn bán kinh doanh, hết thảy đều dựa trên nguyên tắc cạnh tranh công bằng, nhưng so với trước kia bảo đảm hơn nhiều, sẽ không có cái gọi là người phòng ta, ta phòng người nữa."

Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt cùng trao đổi ánh mắt, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, tất cả mọi người đều gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ giải thích của Lưu Dụ, loại trừ những hoài nghi quyền lợi của bọn họ bị tước giảm.

Mộ Dung Chiên thở dài: "Ta hiểu Lưu soái cũng vì suy nghĩ cho Biên Hoang tập, nhưng bất đồng dân tộc vẫn còn tồn tại, đó là điểm đặc sắc của Biên Hoang tập, mà ta và Hồ Lôi đương gia, hay Thác Bạt đương gia thu được lợi ích là bởi chúng ta có thể giành cho tộc nhân của mình sự bảo hộ, nên mới có sự đền bù, điều đó chẳng phải có sự mâu thuẫn với ý tưởng của Lưu soái không?"

Lưu Dụ nói: "Đối với Biên Hoang tập trước kia, mâu thuẫn đó quả thật tồn tại, bởi vì trong Tập do quan hệ huyết thống với các thế lực đồng tộc bên ngoài mà chịu ảnh hưởng, nhưng nếu tất cả các chủng tộc khác nhau, bây giờ đều có lý tưởng trở thành các Hoang nhân, đối lập chủng tộc sẽ không còn tồn tại, mỗi bên đều từ quản lý người đồng tộc trong Tập hoặc từ bên ngoài tới, đó là phương pháp hữu hiệu và khả thi nhất. Bang hội không phải là không tồn tại, chỉ biến thành một khối buôn bán, trải qua nhiều phen vào sinh ra tử, liệu còn ai còn đánh nhau đến người sống ta chết nữa không? Hết thảy mọi chuyện đều tuân theo quyết định của Nghị Hội. Nói cho cùng, hết thảy vẫn như cũ, chỉ là quy tắc tham dự có chút thay đổi, đặc biệt là trong tình huống đối phó với địch nhân bên ngoài, Biên Hoang tập sẽ hỗ trợ lẫn nhau mà sống."

Hồ Lôi Phương phát ngôn: "Đã là như vậy, với trước kia nào có gì phân biệt?"

Mọi người đều lộ thần sắc quan tâm, có thể thấy nghi vấn của Hồ Lôi Phương cũng là nghi vấn chung trong lòng đại đa số mọi người.

Lưu Dụ trở lại soái vị ngồi xuống, mỉm cười: "Phân biệt lớn nhất, là từ bị động trước kia nay biến thành chủ động. Biên Hoang tập sở dĩ trở thành địa phương hưng vượng nhất thế gian như hiện tại, là vì đầu mối mậu dịch duy nhất giữa Nam và Bắc. Muốn bảo trì mỹ danh là nơi kiếm tiền tốt nhất, nhất thiết phải có một đoàn quân ai ai cũng nể sợ, và thế nghênh đón chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư về Biên Hoang tập, lúc đó mới khiến người ta tôn trọng Biên Hoang tập, biểu hiện Hoang nhân trước tiên là vì đại nghĩa không sợ chết. Cũng chỉ có nghênh đón Thiên Thiên tiểu thư trở về mới có thể làm cho Hoang nhân đoàn kết không phân biệt chủng tộc phái hệ được."

Diêu Mãnh quát to: "Nói rất hay. Được ở Cổ Chung Trường nghe Thiên Thiên tiểu thư hòa cầm xướng khúc, là điều tâm nguyện của mỗi Oa tử trong Dạ oa tộc chúng ta, vì thế chúng ta nguyện sẵn sàng hy sinh, kể cả việc có phải táng mạng đi nữa."

Yến Phi trong lòng càng thêm cảm động. Tiên môn càng xa cách với chàng hơn.

Lưu Dụ đã dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng, đưa ra việc Kỷ Thiên Thiên, ai dám nói không, không có Kỷ Thiên Thiên, Hoang nhân làm sao có được ngày hôm nay.

Quả nhiên nghe Mộ Dung Chiên quát: "Lưu soái nói rất đúng, chí có như vậy mới biến từ thế bị động sang thế chủ động xuất kích, tiến hành công cuộc hành động cứu chủ tỳ Thiên Thiên."

Ánh mắt Yến Phi hướng về Giang Văn Thanh, nhìn thấy vẻ mặt của nàng, hiển nhiên là chưa bị thuyết phục, đương nhiên chàng hiểu tâm sự của nàng, càng hiểu hơn Lưu Dụ tất có phương pháp thuyết phục nàng.

Lưu Dụ trầm giọng: "Biên Hoang tập đã trở thành một toàn thể, Chung Lâu Nghị Hội lo lắng suy nghĩ đều là vì lợi ích toàn cục, chuyện gì bất lợi cho Biên Hoang đều không nhúng tay. Nhưng cần phải nhận định rõ địch nhân. Địch trước mắt, trừ Mộ Dung Thùy bên ngoài còn có Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn, Hoàn huyền tính cách cuồng vọng tự đại, chúng đã nhiều lần đánh lui quân Kinh Châu, kết thành cừ hận không thể cởi được, sẽ đến một ngày hấn cử đại quân tiến công Biên Hoang tập. Thay vì ngồi im chờ đợi, chúng ta phải chủ động xuất kích."

Tiếp theo vung quyền hét lớn: "Mọi người còn chưa tỉnh ngộ sao? Biên Hoang tập căn bản không thể phòng thủ, chỉ có lấy công làm thủ, phát triển ảnh hưởng của mình mở rộng ra hai miền Nam Bắc, mới là phương

pháp cầu tồn duy nhất."

Trác Cuồng Sinh bật dậy vung tay hô lớn: "Lưu gia lời lời vàng đá, chúng ta còn do dự gì nữa? Cơ hội duy nhất ngay trước mắt, để giải cứu Biên Hoang tập, chúng ta vẫn chỉ đi lại trên con đường cũ, đó chỉ là con đường chết. Lần này nếu địch nhân quay lại, Biên Hoang tập sẽ bị đập thành bình địa."

Hồ Lôi Phương vẻ mặt kiên quyết gật đầu nói: "Đúng, dùng công làm thủ là sách lược khả thi duy nhất, bắt đầu từ hôm nay ta sẽ gia nhập vào Dạ Oa tộc, vĩnh viễn không hối hận."

Hồng Tử Xuân nhiệt huyết sôi trào nói: "Lão Cơ ngươi thấy thế nào, ta cũng dứt khoát rồi. Mất đi Biên Hoang tập chúng cũng mất đi hết cả thấy."

Cơ Biệt nói: "Còn phải nói nữa sao, vì Thiên Thiên tiểu thư ta chuyện gì cũng làm."

Cuối cùng ánh mắt mọi người tập trung hết về phía Giang Văn Thanh, quyết định của nàng trực tiếp ảnh hưởng đến quyết định ý hướng của Phí Nhị Phiết và Trình Thương Cổ.

Yến Phi cùng lúc đó nói với Thác Bạt Nghi: "Tiểu Nghi quyết định như thế nào đây?"

Thác Bạt Nghi vẻ mặt hiện ra một tia khổ sở sau đó kiên quyết nói: "Thác Bạt tốc quyết định gia nhập, nhất thiết đặt lợi ích của Biên Hoang tập lên trước."

Diêu Mãnh, Cao Ngạn đồng thời kêu lớn hoan hô.

Phí Nhị Phiết vui vẻ nói: "Thỉnh Đại tiểu thư quyết định."

Giang Văn Thanh hai mắt dưng dưng nước cảm động, nàng rút cuộc đã hiểu rõ Lưu Dụ nhân thời cơ có một này, tạo cơ hội mở đường cho nàng hành động báo thù Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn. Mà từ lúc nàng gật đầu trở đi, Biên Hoang tập sẽ không còn là một đồng cát rã, ô hợp rời rạc mà đã trở thành một ảnh hưởng mạnh mẽ tới tình thế thiên hạ, một đoàn quân đầy rẫy hùng tài đảm lược.

"Gia nhập!"

Nghị đường bùng nổ tiếng reo hò rung cả trời đất.

Trong lòng Yến Phi cuộn dâng một tình cảm mãnh liệt như bão tố, Tạ Huyền quả thật không có nhìn lầm người, Lưu Dụ không những xóa bỏ mọi kết giải trong mọi người, lại còn khiến sĩ khí Hoang nhân trước đại chiến dâng cao như núi nhân, lại còn hoàn toàn thay đổi Biên Hoang tập, hóa giải hết mâu thuẫn giữa các hệ phái, làm cho lợi ích của mọi người giống nhau, củng cố tinh thần đoàn kết phải qua bao thăng trầm chìm nổi mới đạt được

Bắt đầu từ giờ khắc này, Biên Hoang tập như từ trong lửa đỏ hồi sinh, biến thành Hỏa Phượng Hoàng mỹ lệ.

Hồi 88

Biến Hóa Dĩ Dãi

Tiếng Phong nương bên ngoài trướng cất lên: "Hoàng thượng phái lão thân báo tin cho tiểu thư, sáng mai người sẽ đến dẫn tiểu thư đi Thái Hành Sơn."

Kỷ Thiên Thiên nháy nháy mắt với Tiểu Thi, trả lời: "Còn Thi Thi?"

Phong nương trầm mặc một lúc thở dài nói: "Tiểu Thi tiểu thư phải lưu lại trong doanh trại."

Lửa giận bùng lên trong lòng Kỷ Thiên Thiên, lập tức lại bị ép xuống, khẽ nói: "Phiền đại nương báo lại cho hoàng thượng, ta không đi!"

Sự cẩn thận của Mộ Dung Thùy cũng khiến nàng ngạc nhiên, thực tế là nàng đã có tính toán, thử xem Mộ

Dung Thủy có chịu mang chủ tỳ nang xuất du hay không, đã có một cơ hội tất nhiên sẽ có lần thứ hai. Vừa lúc nền tảng trăm ngày của nàng thành công, có thể trao đổi tâm linh với Yến Phi, nếu gặp lại một cơ hội như vậy nữa, thì có thể thông tri đến Yến Phi, thỉnh chàng dẫn cao thủ đến cứu chủ tỳ bọn nàng. Hiện tại hiển nhiên cách này không thể thực hiện, cảm giác thất vọng không kiềm được dâng đầy trong lòng.

Phong nương vén trướng đi vào, liếc qua tiểu Thi ở góc trướng một cái, ngồi xuống trước mặt Kỷ Thiên Thiên hỏi: "Tiểu thư khiến ta khó xử quá, ta làm sao mà nói rõ với hoàng thượng chứ?"

Kỷ Thiên Thiên nhún nhún vai tỏ ý nàng không có cách gì giúp thị, thuận miệng hỏi: "Hoàng thượng mấy ngày nay đã đi đâu?"

Phong nương nói: "Mỗi lần sắp có đại chiến, hoàng thượng đều muốn tuần sát hoàn cảnh chiến trường, nên chắc có liên quan với phương diện này!"

Tim Kỷ Thiên Thiên cứ như chìm xuống, Mộ Dung Thủy đến nay chưa thua một trận nào, không phải bởi vận may, mà là hẳn không bao giờ buông lời kinh địch, cho dù đối thủ có là Mộ Dung Vĩnh kẻ mà hẳn xem thường.

Nàng hờ hững trả lời: "Đại nương chỉ là người chuyển lời thôi! Cứ nói lại tất cả đúng sự thật với hoàng thượng, thì đại nương đã hoàn thành nhiệm vụ."

Phong nương cười khỏ nói: "Hoàng thượng sẽ hết sức thất vọng."

Trong lòng Kỷ Thiên Thiên thầm nghĩ hẳn thất vọng quả thực đáng đời, nàng và Tiểu Thi đã bị mất tự do, còn ném hết nỗi khổ tương tư cách biệt với Yến lang, món nợ này tính sao đây.

Trong lòng bỗng nhiên chợt máy động, hỏi: "Yến Phi có vẻ giống mẹ của chàng nhỉ?"

Đôi mắt Phong nương lộ vẻ đau thương cô độc, dường như nhớ lại câu chuyện bị quên đã lâu, nghĩ lại mà đau lòng, nhẹ nhàng đáp: "Nó có vẻ giống cha nó hơn."

Kỷ Thiên Thiên đầy hứng thú hỏi: "Cha của chàng?"

Phong nương như tỉnh mộng, khẽ rung mình bật dậy, gục đầu thốt: "Ta phải về báo lại cho hoàng thượng."

Nói xong vội vàng rời khỏi nơi ấy tựa như trốn tránh.

Yến Phi và Tống Bi Phong ẩn mình trên một nhánh cây ngang của một cây cổ thụ cành lá rậm rạp, nhìn mặt trời chiều lặn về phía tây, cách hai dặm phía sau chính là Biên Hoang tập.

Tống Bi Phong tán gẫu: "Nghe nói người dự định sau khi thu hồi Biên Hoang tập, sẽ lập tức lên bắc, trợ giúp huynh đệ của người Thác Bạt Khuê ứng phó Mộ Dung Thủy, có chỗ nào có thể dùng tới ta không?"

Yến Phi đáp: "Chuyến này chỉ là để giải quyết Mộ Dung Bảo, không cần lão ca người ra mặt. Ta đã quyết định một mình sát cánh chiến đấu cùng với Thác Bạt Khuê. Mộ Dung Thủy trong thời gian ngắn sẽ không thể xâm phạm Biên Hoang tập, các người nên dốc toàn lực kinh lược miền nam, làm cho chiến thuyền của Biên Hoang tập có thể thông suốt không trở ngại chạy khắp bất kỳ ngõ ngách nào ở miền nam."

Tống Bi Phong nói: "Trừ phi Lưu Dự thực sự lên làm đại thống lĩnh, nhưng ngày lành như thế vẫn còn xa mới đạt đến được. Sau khi khôi phục Biên Hoang tập, ta sẽ trở về Kiến Khang. Ta rất lo về tình huống của Tà gia."

Yến Phi nghe thế cảm thấy buồn bã trong lòng.

Chàng nhớ lại lúc trước khi Tà An, Tà Huyền còn tại thế. Giờ thì những ngày tháng phong lưu thơ rượu của Tà gia ở hẻm Ô Y đã theo cái chết của họ mà tan thành mây khói. Dưới tình thế mới, Ô Y hào môn vương gia hiển hách nhất lại do Tà nhị gia phải đứng mũi chịu sào.

Không có Tà An và Tà Huyền, Tà gia có phải vì thế mà đi đến suy vi chăng? Thời buổi rối ren loạn lạc ở

phương nam, con cháu Tạ gia sẽ có sự lựa chọn ra sao, thanh danh ngay thẳng của họ có thể may mắn miễn nhiễm huyết tanh hay không?

Tổng Bi Phong nói tiếp: "Trước khi khởi hành Lưu Dụ có cho ta biết, Tư Mã Đạo Tử đã bỏ nhiệm nhĩ thiếu gia thế chỗ Vương Cung, trở thành thượng ty trực tiếp của Lưu Lao Chi. Đòn này cực kỳ lợi hại, vì đã hạn chế quân quyền của Lưu Lao Chi. Lưu Lao Chi có thể không khách khí với bất kỳ ai, nhưng đối với nhĩ thiếu gia lại không thể không lưu lại vài phần thể diện, tướng lĩnh Bắc Phủ binh cũng không bao giờ để cho Lưu Lao Chi bài xích nhĩ thiếu gia."

Yến Phi chợt nghĩ đến Tạ Diễm, liền than thầm trong lòng. Tạ Diễm không những danh vọng bản lãnh kém xa Tạ Huyền, điểm chết người nhất chính là cái tật tự thị thân phận Kiến Khang vọng tộc, không tự biết mình, trận chiến Phì Thủy mang đến cho hắn chút vinh quang, nhưng chỉ tăng thêm tính kiêu căng tự cho rằng mình đã lập được công lớn.

Chàng có thể nói gì đây? Dù cho Yến Phi chàng với Tổng Bi Phong có cùng trở về Kiến Khang, vẫn không thể nhúng tay vào, chỉ có Lưu Dụ lật đổ địa vị của Lưu Lao Chi, mới có thể xoay chuyển vận mệnh bi thảm của Tạ gia.

Trong lòng bất giác lại hiện ra phong thái khiến người ngưỡng mộ của Tạ Đạo Uẩn, cũng nghĩ đến Tạ Chung Tú ái nữ của Tạ Huyền. Tạm thời không nói đến Tạ An và Tạ Huyền có ơn lớn đối với chàng, hiện tại Vương Đạm Chân đã ngọc nát hương tan, chàng sẽ không bao giờ để cho Tạ Chung Tú bị bất kỳ tổn thương nào.

Nhưng chàng có thể làm gì chứ? Đòi người chẳng phải luôn luôn khiến người ta bó tay chịu đau khổ thôi sao?

Tổng Bi Phong nói: "Nói về chuyện dùng thủ đoạn chính trị, không ai có thể hơn được Tư Mã Đạo Tử. Thủ đoạn đề tiện nhất của hắn chính là điều đại cô gia đi thủ Cối Kê, nếu Tôn Ân phát động chiến sự, đại cô gia sẽ phải cầm quân thủ Kỳ nhai. Hừ! Tư Mã Đạo Tử thật là nham hiểm, đại cô gia nếu có chuyện không may nào, nhĩ thiếu gia tất sẽ toàn lực thảo phạt Thiên Sư quân, ngay cả Lưu Lao Chi cũng phải đi theo, như vậy là Tư Mã Đạo Tử có thể tọa sơn xem hổ đấu, thừa thế tăng cường thực lực Kiến Khang quân."

Yến Phi chau mày hỏi: "Đại cô gia là ai nhỉ?"

Tổng Bi Phong đáp: "Thì là phu tế Vương Ngưng Chi của đại tiểu thư."

Yến Phi kinh ngạc hỏi: "Cái gì?"

Tổng Bi Phong thê lương đáp: "Theo đại cô gia xuất chinh còn có nhi tử của bọn họ và con cháu Tạ gia, việc này đại tiểu thư đã nói cho Lưu Dụ hay, bề ngoài xem ra hết sức náo nhiệt, sự thật lại là Tư Mã Đạo Tử muốn bọn họ đến tiền tuyến tự tìm đường chết, than ôi! Đại tiểu thư còn nói với Lưu Dụ, nàng cũng phải đến Cối Kê, nguyện cùng chết chung với trượng phu và nhi tử."

Trong lòng Yến Phi như có sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, nếu Tạ Đạo Uẩn có điều gì bất trắc, chàng sẽ không đội trời chung với Thiên Sư quân, tâm trạng này chàng vô phương giải thích với bất cứ ai, nếu bắt nguồn từ sự yêu mến của một đứa trẻ đối với mẹ, thì Tạ Đạo Uẩn chính là một hóa thân khác của mẹ ở trên đời này.

Tổng Bi Phong lại nói: "Sau khi về Kiến Khang, nếu chứng thực đại tiểu thư quả thật đã đến Cối Kê, ta sẽ đi bảo hộ nàng. Hiện tại, người đáng được tôn kính ở Tạ gia chỉ có nàng."

Yến Phi im lặng không nói gì. Sau một lúc lâu hỏi: "An tiểu thư vì sao gấp rút hỏi gia vậy?"

Tổng Bi Phong lắc đầu đáp: "Dù rằng ta cùng nàng làm việc chung mấy ngày, nhưng không có cách nào hiểu được nàng. An tiểu thư là một người rất đặc biệt, đối với sự vật có cách kiến giải riêng, tựa hồ không có việc thể nhân nào hiện nay đáng cho nàng để trong lòng. Đối với Tâm Bội cũng giữ một thái độ vô tư, chỉ cần không rơi vào tay của Nhậm yêu nữ là được. Có lẽ là nàng quá kiêu ngạo chăng. Bất quá nàng xác thực là người có đại trí tuệ, đối với sự vật nàng xem ra rất thông hiểu, thật không hợp với niên kỷ của nàng."

Đôi mắt mỹ lệ thần bí của An Ngọc Tình lại hiện ra trong bề lòng Yến Phi, nếu không phải ánh mắt nàng gây cho chàng ấn tượng sâu sắc cho mãi đến nay, chàng dám khẳng định ký ức đối với nàng sẽ dần trở nên mờ

hồ. Trong ánh mắt nàng dường như ẩn chứa một thế giới khác với mọi người. Nhiều lần gặp nhau, nàng toàn nói đi là đi. Tới một cách tiêu sái, đi một cách ung dung, tựa như Tống Bi Phong đã nhận xét, không việc thế nhân nào có thể khiến nàng bận tâm, mỗi lần tiếp xúc, nàng dù sao vẫn giữ một khoảng cách nào đó, không thân thiết mà cũng không thờ ơ.

Trong lòng Yến Phi chợt có cảm giác, ánh mắt hướng về phía Biên Hoang tập.

Tống Bi Phong cũng sinh ra cảnh giác, nhìn về hướng Biên Hoang tập.

Một đại đội nhân mã đi ra từ tây môn, giống như đang chuyển dọn vật gì đó.

Tống Bi Phong ngạc nhiên hỏi: "Bọn chúng đang làm cái gì vậy?"

Yến Phi vận tụ công lực vào song mục, chăm chú quan sát, chợt chấn động thốt: "Không hay rồi!"

Lúc này Tống Bi Phong nhìn một hồi cũng đã hiểu rõ là chuyện gì, biến sắc nói: "Không ngờ bọn chúng muốn bố phòng bên ngoài tập, chẳng lẽ bọn chúng hiểu được sương mù sắp bùng xuống ư?"

Ông lại hỏi Yến Phi: "Bọn chúng bố trí món đồ gì bên ngoài tập vậy?"

Yến Phi đáp: "Chắc là một loại khí giới dùng để ngăn cản giống như cự mã, đây là cách hữu hiệu nhất để phòng bọn ta dùng khoái mã xung kích, chính là phương pháp phòng ngự Biên Hoang tập vốn không có tường thành cao bảo vệ, phối hợp với cung dài tên cứng, có thể thủ Biên Hoang tập vững như bàn thạch."

Cự mã là dùng cây gỗ tròn đường kính vài thước làm trụ, thân cây được đục thành những cặp lỗ thẳng góc nhau, rồi lắp các khúc gỗ chiều dài độ một trượng vào, đầu vót nhọn, lại dùng cách ràng dây buộc cọc để giữ cố định trên mặt đất, ngăn trở nhân mã đi qua.

Nếu như địch nhân có đủ cự mã, để bố trí bắc, tây, nam ba hướng, sẽ tăng sức phòng ngự của Biên Hoang tập lên gấp bội, với binh lực của Hoang nhân, đến cả tư cách công tập cũng đã mất.

Yến Phi cấp tốc trèo lên ngọn cây, nhìn về khu Nam, Bắc Biên Hoang tập, sau khi trở xuống cười khỏ nói: "Địch nhân cũng đã bố phòng hai mặt Nam Bắc, chiều này hết sức lợi hại, bọn chúng hiểu rõ chúng ta trong thời gian ngắn sẽ phản công Biên Hoang tập, vì thế đã tiến thêm một bước mở rộng tuyến phòng ngự ra bên ngoài tập. Bất luận tình huống chiến tranh bên ngoài tập ra sao, chỉ cần địch nhân lui vào tập cố thủ, thì chúng ta sẽ không làm gì được chúng. Bởi chiến thuyền của chúng ta lại không cách nào vượt qua Biên Hoang tập, thêm vào binh lực của chúng ta lại không đủ để bao vây Biên Hoang tập, trên thực tế địch nhân đã lập cho chúng thế bất bại."

Tống Bi Phong cũng chán nản im lặng, địch nhân đã vận dụng địa lợi một cách hữu hiệu, đạt được ưu thế trước có thể thủ sau có thể công, lộ rõ sách lược quân sự siêu việt của Điều Hưng.

Vấn đề là cho dù có thể công chiếm Chung Lâu, nếu đại quân Hoang nhân bị kháng cự bên ngoài tập, quân đội chiếm lĩnh Chung Lâu sẽ rơi vào kết cục toàn quân bị diệt.

Khẳng định là có nội gián.

Yến Phi than: "Điểm ta yên tâm duy nhất chính là địch nhân không áp dụng phương pháp tiêu thổ. Ôi! Sợ rằng chúng ta phải đánh một vòng lớn, đổi lại theo Dĩnh Thủy mà đi, mới có cơ hội tiềm nhập vào trong tập."

Tống Bi Phong hỏi: "Làm sao tìm lại được "Đạo Nhật Phong" đây? Nếu không phá được cự mã trận của đối phương bên ngoài tập, thì quân đội tấn công Chung Lâu chỉ là tự tìm đường chết."

Yến Phi quả quyết nói: "Không có thành tập nào là công phá không được, chúng ta vào tập rồi hãy nói!"

Hai người nhảy từ trên cây xuống, đi về hướng bắc.

Long Tiềm Địch Tập

Lưu Dụ đứng ở khu đất trống phía tây hồ Phượng Hoàng xem Mộ Dung Chiến luyện binh, Diêu Mãnh đang làm trợ thủ cho y.

Lưu Dụ ngạc nhiên vì Mộ Dung Chiến tựa như trời sinh ra để xông pha trên chiến trường, nhưng giờ đây đối mặt với chiến sĩ y lại biến thành một con người khác. Mỗi cái đưa tay, nhắc chân đều mang phong phạm đại tướng. Có đủ mỹ lực khiến thủ hạ sẵn sàng theo hiệu lệnh sẵn sàng hy sinh.

Mộ Dung Chiến điều khiển thật khéo léo. Hàng nghìn chiến sĩ dưới hiệu lệnh của y tiến thoái thứ tự như bàn tay sai khiến ngón tay. Lưu Dụ tự thấy bản thân không làm được như thế. Điều này đương nhiên vì Lưu Dụ sở trường thiên nghệ nhất là làm thám tử, và hai phương diện tâm đắc nhất của gã là hình thế địa lý và quan sát sự mạnh yếu của địch nhân. Luyện binh không phải chuyên môn của gã. Lưu Dụ thầm nghĩ nếu như mời được Mộ Dung Chiến, một Hồ nhân có thiên tài quân sự giúp gã huấn luyện Bắc Phủ Binh thì tình trạng có thể hoàn toàn đổi khác không? Bất quá điều này chỉ là tưởng tượng trong đầu gã, nguyên nhân thứ nhất Bắc Phủ Binh còn chưa đến lượt gã cầm quyền, thứ nữa trong hàng ngũ tướng lĩnh Bắc Phủ Binh chưa có một người Hồ tộc nào.

Mặt trời xuống núi, đất trời chìm vào màn đêm dần buông. Mộ Dung Chiến giải tán thủ hạ sau gần hai thời thần huấn luyện, cùng Diêu Mãnh đến bên gã. Mộ Dung Chiến nói: "Bọn họ thật giỏi! Ta tự thấy ta thành thạo về mã chiến hơn, cũng may là chiến mã đầy đủ, nếu không ta thật vô phương phát huy."

Lưu Dụ hỏi: "Người đã từng công thành chưa?"

Mộ Dung Chiến nói: "Thời kỳ Phù Tần, ta đã từng qua một vài trận công thành, nhưng không thành nào có binh thủ thành đông hơn bọn ta cả."

Diêu Mãnh nói: "Trong chiến sĩ các tộc thuộc Phù Tần, Khương nhân bọn ta giữ thành tốt nhất, còn công thành thì Mộ Dung Tiên Ti tộc xưng bá."

Mộ Dung Chiến cười nói: "Như Trường An đấy, đã vào tay Diêu Trường thì chưa ai lấy lại được. Ngược lại, bây giờ hẳn chỉ đi công thành người khác, vì nếu không biết công thành thì không thể nào độc bá được Quan Trung."

Lưu Dụ chau mày suy nghĩ về vấn đề khó khăn này: "Trong chúng ta ai có sở trường công thành giỏi nhất đây?"

Mộ Dung Chiến vui vẻ bàn: "Nếu mục tiêu thành trì là đồ hội loại lớn như là Trường An, Lạc Dương và Kiến Khang thì ta mới không dám nói. Nhưng phải chỗ không có tường thành như Biên Hoang Tập bây giờ, ta dám đảm bảo nhân tuyển thích hợp nhất là lão Đồ. Y đã nhiều năm tác chiến đối đầu cùng Lưỡng Hồ Bang, bất luận thủy chiến, lục chiến đều đã trải qua thành thực, lại chủ yếu dĩ công vi chủ, khẳng định có thể giữ được trọng trách này."

Diêu Mãnh hưng phấn phụ họa: "Đúng! Hoang nhân chúng ta muốn nhân tài dạng gì là có nhân tài dạng đó, không ai qua được chúng ta."

Lưu Dụ hỏi: "Công phu thủ thành của Diêu Hưng thì thế nào?"

Diêu Mãnh đáp: "Về phương diện ấy bản lĩnh hẳn ra sao, ta không được rõ ràng. Bất quá lão già Diêu Trường cha hẳn và hẳn từng đã kinh qua vài trận thủ thành ác liệt, nếu không hẳn đã không được sai đến đây!"

Lưu Dụ cười khổ nói: "Nếu thế, có khả năng rất lớn hẳn sẽ không ra khỏi tập để nghênh đánh chúng ta mà đợi quân ta đến mới dùng sách lược "công phòng chiến" để đối phó."

Mộ Dung Chiến trở nên hồ đồ, hỏi: "Không phải chúng ta đã phân tích rõ ràng rồi sao? Đối phương sợ chúng ta dùng chiến thuật lập cứ điểm giữ ở ngoài tập cắt đường vận lương, nên phải chủ động xuất kích để ngăn

ngựa tình huống ấy."

Lưu Dụ nói: "Vấn đề ở chỗ bọn ta có nội gian. Diêu Hưng từng sai nội gian hiểu được chúng ta binh tình lương đủ, sỹ khí dâng cao, chiến mã sẵn sàng. Đối với một người thông soái thiện chiến mà nói, đương nhiên hiểu được một đội quân như vậy mặc dù binh lính ít hơn so với bên mình, cũng không nên đón đánh trực tiếp trên bình nguyên hoang dã vì thắng cũng chỉ là thắng thảm, hướng chi Biên Hoang Tập còn là chỗ của chúng ta. Càng quan trọng là đối phương có trên tay "Đạo Nhật Phong", nếu chúng ta nghĩ đến thiết lập doanh trại, thì sẽ đúng như ý mong muốn. Chúng ta nhân theo địa thế mà biến hóa, địch nhân cũng không ngừng tu chỉnh sách lược, là việc bình thường của binh gia."

Mộ Dung Chiến gật đầu nói: "Lo lắng của lão ca người rất có đạo lý. Xem vậy có khả năng rất cao là Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm cố thủ không ra. Đội sau khi chúng ta chiến ý mười phần tiêu tán, mới lấy "Đạo Nhật Phong" phối hợp với kỳ binh tập kích doanh trại, mưu tính của chúng ta sẽ khó có kết quả. Mặc chúng ta tự phụ như thế nào, vẫn không có năng lực đánh vào Biên Hoang tập, bởi binh lực đối phương so với chúng ta lớn hơn rất nhiều, lại còn dĩ dật đãi lao."

Diêu Mạnh biến sắc nói: "Vậy phải làm sao đây?"

Lưu Dụ hồi phục lại sự điềm tĩnh: "Đầu tiên phải xem Yến Phi và Tống lão ca chuyển đi này thu hoạch ra sao, nhưng chúng ta cũng phải tranh thủ chuẩn bị. Dù không có "Đạo Nhật Phong" cũng phải nghĩ biện pháp ứng phó."

Đúng lúc này thủ hạ lại báo Đồ Phụng Tam đã trở về.

Nhìn đến tình hình trên khu bến cảng Dĩnh Thủy cả hai đều chau mày.

Địch nhân thiết lập gần bờ hơn ba mươi tiễn lâu**, đại bộ phận ở bên bờ Tây, trong đó có mười hai tiễn lâu ở ven bờ Đông dựa vào địa thế trên cao mà kiến lập.

Dưới hạ du ở cách Biên Hoang Tập khoảng mười trượng, có hai hàng rào gỗ nặng ngăn ngang sông, trên bờ ven sông đều được dùng đá xếp thành lũy bảo vệ, phối hợp với hồ cản trở ngựa. Địch nhân đã phong bế hoàn toàn hai đường thủy lục. Lúc này khu bến cảng đèn đuốc sáng rực, hơn mười hai thuyền hàng đậu bên bờ Tây, phải đến hàng nghìn người đang bận rộn dỡ hàng hóa xuống đất, rồi dùng xe lừa chở vào Tiểu Kiến Khang.

Hai người ở trên khu đất cao bên bờ Tây quan sát tình hình, đều cảm thấy không thỏa đáng. Tống Bi Phong hít một hơi rồi nói: "Hai bờ thành bằng đá này mới được làm, trước khi ta rời khỏi vẫn chưa có."

Yến Phi nhận xét: "Địch nhân đã thay đổi sách lược, là vì mới nhận được nhiều tin tình báo từ nội gian, bởi vậy mới chuyển sang thế thủ. Nguyên nhân càng trọng yếu là tự tin binh lực nhiều hơn chúng ta gấp ba lần, lại có độc chiêu "Đạo Nhật Phong", tất nhiên không sợ chúng ta lập trại ngoài tập cùng chúng đối kháng."

Tống Bi Phong gật đầu: "Suy đoán của người thật hợp lý. A! Chúng ta biết dùng biện pháp nào cho tốt đây? Chiến thuật đánh chiếm Chung Lô đã không còn thực tế nữa."

Yến Phi kiên quyết: "Đánh chiếm Chung Lô là phương pháp duy nhất làm suy yếu lực lượng địch nhân, cũng là điểm yếu duy nhất của đối phương. Lần trước nếu không phải Mộ Dung Thùy dùng nước sông gây lụt tràn vào tập thì chắc gì đã phá tập thành công. Với binh lực chúng ta bây giờ kém xa liên quân Mộ Dung Thùy và Tôn Ân lúc đó, tấn công ở ạt Biên Hoang Tập chỉ là lấy trứng chọi đá."

Tống Bi Phong nói: "Địch nhân vận chuyển đến rất nhiều lương thực vật tư, rõ ràng đã tính đến việc trường kỳ cố thủ, chính là tình huống chúng ta sợ nhất."

Yến Phi bàn: "Trước hết hãy tìm chỗ giấu của "Đạo Nhật Phong" rồi bàn tiếp."

Tống Bi Phong than thở: "Địch nhân phòng bị nghiêm mật, con chim nhỏ cũng khó bay qua, chúng ta làm sao vào tập đây?"

Yến Phi nhìn về khu bến cảng cười nhẹ: "Biến thành một con cá nhỏ thì sao?"

Tổng Bi Phong giật mình: "Từ chỗ bến cảng này đến Tiểu Kiến Khang xa chừng một dặm lại còn phải xuyên qua hai hàng đào gỗ, lại không thể nổi lên mặt nước để đổi hơi, người có nắm chắc làm được không?"

Yến Phi trầm tư: "Chỉ nắm chắc được năm thành, nhưng nếu không nỗ lực, trận này khẳng định chúng ta ví như có làm mà không có ăn. Vả lại thời gian cấp bách, không thể đợi cơ hội nào khác."

Tổng Bi Phong cười khở nói: "Được rồi ! Bắt ta tại đây chờ người như thế sao?"

Yến Phi nói: "Nhập tập khó khăn, sau khi đi vào lại phải mạo hiểm trở ra, có đáng tiếc quá không? Tổng huynh hãy trở về Phượng Hoàng hồ trước, đem tình hình ở đây báo lại Lưu Dự. Nếu như ta thành công trốn vào trong tập, sẽ trốn lại ở đây cho đến thời khắc các người tấn công."

Tổng Bi Phong nói: "Chúng ta làm sao biết được tình hình của người đây?"

Ánh mắt Yến Phi đã sớm chuyển qua Dĩnh Thủy, sang bờ đối diện chỗ mười hai tiễn lâu, trả lời: "Sức phòng ngự của địch nhân ở bờ đối diện rất bạc nhược, là chỗ mà sức chúng ta có thể đánh thắng địch. Chỉ cần trang bị xe chống tên, chúng ta sẽ dễ dàng chiếm lĩnh được dải đất bờ Đông. Nhà lầu hai tầng bị hỏng ở trong vườn hoang của Lương Thị là tòa nhà cao nhất Tiểu Kiến Khang, cũng là lối bí đạo của chúng ta ra khỏi Biên Hoang Tập, hiện tại có lẽ đã bị địch nhân bịt lại. Sau khi các người chiếm được bờ Tây, ta có thể ở trên lầu cao dùng ám hiệu cùng các người trao đổi tin tức."

Tổng Bi Phong nói: "Trên thiên hạ thế gian này sợ chỉ có mỗi mình người có bản lĩnh đó. Được rồi! Tất cả theo kế hành sự."

Sau khi hai người ước hẹn phương pháp trao đổi ám hiệu, Yến Phi đem các đồ vật giữ trong người đưa cho Tổng Bi Phong, sau đó nhanh nhẹn lao ra bờ sông, trầm mình xuống nước vô thanh vô tức bơi đi.

Bên trong soái trường.

Lưu Dự nghe xong Đồ Phụng Tam kể qua chuyện đi, nói: "Hoàn Huyền táng tâm điên cuồng, phản trắc vô tình, xin Đồ huynh đề nén bi ai với điều đau buồn này."

Nhắc đến hoàn Huyền, gã hận không được xả thịt y thả vào vạc dầu, nhưng lại phải đem cảm xúc ấy giấu đi. Đồ Phụng Tam trầm lặng chốc lát rồi than: "Tuyệt không thể dùng lòng dạ đàn bà để cùng Hoàn Huyền giao thủ, tất phải lấy tàn nhẫn đối tàn nhẫn. Nếu không một khi sơ suất, hắn sẽ làm cho người vĩnh viễn không trở mình được."

Gã lại chuyển đề tài: "Lần này thu hoạch lớn nhất, là tranh thủ được Hầu Lượng Sinh gia nhập phe chúng ta. Không thể tìm đâu ra được nội ứng lý tưởng như y, người này kiến thức bất phàm, lại biết cân nhắc, y sẽ tìm ra được phương pháp khả thi."

Lưu Dự hỏi: "Y có tin tưởng được không?"

Đồ Phụng Tam nói: "Điều này phải đợi sự thật sau này chứng minh, nhưng khuynh hướng của ta là tín nhiệm y, người có biết người đã thành người nhận được lợi ích lớn nhất từ hiệu ứng của thiên thạch không?"

Trong lòng Lưu Dự cười khở, tự nhủ biết được chân tướng sự thật chưa chắc đã là việc tốt. Trừ Yến Phi, Tôn Ân và mình là ba người biết được tai họa trời giáng này đối với Lưu Dự gã hoàn toàn không có quan hệ gì đến thiên mệnh. Gã có nên nói cho Đồ Phụng Tam rõ chân tướng không?

Đồ Phụng Tam thắc mắc: "Thần sắc người vì sao trở nên cổ quái vậy?"

Lưu Dự gượng cười: "Hỏa thạch hiệu ứng? A! Chuyện này có thể không có chút gì quan hệ với ta!"

Đồ Phụng Tam cười nhẹ: "Chỉ cần người khác nhận có quan hệ là được rồi, thiên ý khó đoán, nhân tâm càng khó đoán hơn. Ít ra Hầu Lượng Sinh và đám cao môn ở Kiến Khang đều tin rằng người là người duy nhất có đủ dấu hiệu liên quan, có ai khác được hơn vậy đâu?"

Lưu Dụ chợt nhớ lại lời Yến Phi cũng giống với ý nghĩ này của Đồ Phụng Tam nên gã bỏ ý định nói rõ chân tướng cho Đồ Phụng Tam nghe. Gã hỏi: "Hầu Lượng Sinh có đề nghị thế nào?"

Đồ Phụng Tam nhìn gã, đáp: "Đối với cách nhìn của y, chúng ta những người thô lỗ thể này thật nghĩ không tới. Điều hứng khởi nhất là y nêu ra sự tranh giành giữa Vương Cung và Tư Mã Đạo Tử, hay thật ra, hai phái cải cách và bảo thủ tranh nhau mà hiện thời hai người là đại biểu cho hai hệ phái."

Vương Cung làm cho Lưu Dụ nghĩ đến Vương Đạm Chân. Lòng đau như cắt nhưng ngoài mặt lại không thể để lộ ra, mùi vị thật chẳng dễ chịu chút nào. Gã gật đầu: "Cách nhìn này ta đúng là lần đầu tiên được nghe, thế nào gọi là phái cải cách? Cái gì lại là phái bảo thủ đây?"

Đồ Phụng Tam nói: "Đây mới chính là lợi ích Hầu Lượng Sinh mang đến. Đánh nhau ở trên chiến trường là chuyên môn của chúng ta, nhưng về khái niệm trị quốc thì chúng ta lại không biết tới, đó cũng là nhược điểm lớn nhất của người giang hồ." Tiếp theo đó gã đem cách nhìn của Hầu Lượng Sinh nói hết ra.

Lưu Dụ đồng ý: "Xác thực là có đạo lý, tài của Hầu Lượng Sinh có thể dùng được, tương lai ... Hắc! Tương lai ..."

Đồ Phụng Tam nói: "Người như chưa được minh bạch! Sự việc này không phải tương lai mà là trước mắt. Từ khi Hán Mạt bắt đầu, chính trị chỉ là chính trị của cao môn đại tộc. Đến khi Tấn Thất rồi xuống phương Nam, không khí nói suông trở nên phổ biến, mọi người chỉ biết lú lo. Chỉ có ba người là Vương Đạo, Hoàn Ôn và Tạ Huyền có thể đem ra phương pháp trị quốc cụ thể, nên bọn họ đều thuộc phái cải cách. Vương Cung, Vương Tuấn và Ân Trọng Kham đều là những người chịu khái niệm trị quốc này. Người là Tạ gia tự tay chọn lựa, mà Tạ An đã gật đầu khẳng định sự kế thừa ấy, tự nhiên người là người thuộc phái cải cách. Chỉ cần người khẳng định kiên trì lý tưởng cải cách, chẳng những sẽ nhận được sự hỗ trợ của dân chúng, mà còn nhận được sự giúp đỡ của những nhân sĩ tiến bộ ở trong cao môn đại tộc, trực tiếp ảnh hưởng đến thành bại của người."

Lưu Dụ chau mày nói: "Nhưng ta vẫn không được rõ ràng."

Đồ Phụng Tam nói: "Không à? Hãy trả lời ta một vấn đề. Vì sao Hoang nhân vì Chủ soái người đây khẳng khái bán mệnh chứ?"

Lưu Dụ vỗ đùi nói: "Hiểu rồi! Bởi vì mọi người hiểu được ta làm việc vì lợi ích của mọi người. Tuy nhiên dưới tình huống những ngày này, dù cho ta nói vỡ họng biện minh ta là một người thuộc phái cải cách, sẽ cũng chỉ là một lời nói gây cười. A! Nói trắng ra! Ta thật không biết thế nào là trị quốc."

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Lão Hầu sẽ vì người thảo ra một cái đại cương trị quốc, đến lúc đó chỉ cần người đem ra nói là thành công."

Lưu Dụ nghi ngờ nói: "Đến đâu để nói đây?"

Đồ Phụng Tam mỉm cười nói: "Ta sẽ an bài thời gian để người gặp mặt hai người Ân Trọng Kham, Dương Toàn Kỳ trước."

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Người nói chơi à?"

Đồ Phụng Tam nói: "Không có chuyện gì là không khả năng, điều này chỉ là một đề nghị hữu ích của Hầu Lượng Sinh. Ai có thể rõ ràng hơn y về quan hệ giữa Hoàn Huyền và Ân, Dương hai người đây? Về mặt này người không phải phân tâm nghĩ nhiều, tất cả đợi sau khi thu phục xong Biên Hoang Tập hãy nói."

Lưu Dụ trầm nghĩ, giả sử có thể thông qua Ân, Dương hai người đối phó Hoàn Huyền, đương nhiên là lý tưởng, gã nguyện vì sớm có ngày được tự tay giết chết Hoàn Huyền nên chấp nhận bất kể giá nào, càng không ngại phải mạo hiểm đến đâu. Đồng thời cảm thấy lo lắng cho an nguy của Hầu Lượng Sinh, hỏi: "Nữ thích khách muốn sát Hầu Lượng Sinh là thần thánh phương nào?"

Đồ Phụng Tam nói: "Ta từng đã suy nghĩ qua vấn đề này, nữ thích khách này rõ ràng biết rõ tính quan trọng của Hầu Lượng Sinh đối với Hoàn Huyền, nên phải là người ở bên cạnh Hoàn Huyền, nhưng đối với thói quen sinh hoạt của Hầu Lượng Sinh lại chỉ hiểu biết lơ mơ, nếu không đã chọn lúc Hầu Lượng Sinh một mình

trên thuyền suy nghĩ mà tiến hành thích sát, chẳng phải ra tay ở Hầu phủ."

Hai mắt Lưu Dụ sáng lên. Đồ Phụng Tam liền hỏi: "Người nghĩ đến ai?"

Lưu Dụ đáp trả: "Chắc là Nhậm Thanh Thị! Rút cuộc thì sao?"

Đồ Phụng Tam lại hỏi: "Làm thế nào mà yêu nữ và Hoàn Huyền cấu kết được với nhau?"

Lưu Dụ tỉnh ngộ ra: "Đúng! Có lẽ Nhiếp Thiên Hoàn ở trong dẫn mối, tính kết hợp đôi cầu nam nữ đó."

Đồ Phụng Tam cười nói: "Nói đúng lắm! Hoàn Huyền cũng như Nhậm Thanh Thị đúng là đôi cầu nam nữ không hơn không kém."

Lưu Dụ cảm thấy quan hệ với Đồ Phụng Tam ngày càng gần gũi, bởi hai người có cùng một địch nhân, đều có thâm cừu đại hận với Hoàn Huyền, dù có lấy hết nước Đại Giang cũng rửa không sạch.

Đồ Phụng Tam nói: "Nhậm Thanh Thị là người đàn bà tâm độc như rắn, hoặc mới đầu có theo ý Hoàn Huyền, nhưng lại vì thất sủng bởi ghen thành hận, mới hạ thủ sát hại người đứng đầu đám mưu thần của Hoàn Huyền để tiết giận. Không ngờ lại ngẫu nhiên giúp chúng ta được một việc lớn. Ta mới đem phỏng đoán nói với Hầu Lượng Sinh để y đề phòng, y cũng đồng ý với phỏng đoán của ta."

Lưu Dụ nghe được hai từ "thất sủng" liền nghĩ ngay đến Vương Đạm Chân, trong lòng đau khổ, không dám hỏi tiếp. Gã nói lảng sang chuyện khác: "Tìm đâu ra được tội chứng Hoàn Huyền giết anh trai đây?"

Đồ Phụng Tam kể lại: "Theo Hầu Lượng Sinh phân tích, việc này chắc chắn có quan hệ với Khuông Sỹ Mưu mưu thần tâm phúc nhất của Hoàn Huyền. Người này võ công bình thường, nhưng y thuật cao minh, mà trước lúc Hoàn Xung qua đời, y tự nhiên mất tích, có lẽ đã bị Hoàn Huyền sát nhân diệt khẩu. Theo tác phong hành sự của Hoàn Huyền, chúng ta rất khó từ phương diện này nắm được đuôi hân. Tốt! Bây giờ nên đến lượt người nói cho ta nghe tình hình mới nhất về việc phản công Biên Hoang Tập đi."

Lưu Dụ không chút giấu diếm, đem tình hình hiện tại giải thích: "Bởi vì nội gian tiết lộ quân tình, người này lại là tâm phúc của Hô Lô Phương, có thể ngấm ngầm nắm được quân cơ bí mật. Bên Diêu Hưng bên cải biến chiến lược, đưa chúng ta rơi vào hoàn cảnh bất lợi."

Đồ Phụng Tam trầm ngâm chốc lát, truy hỏi: "Hô Lô Phương coi việc này như thế nào?"

Lưu Dụ trả lời: "Y cực kỳ phẫn nộ, nếu như không phải ta khuyên giải y, khẳng định y sẽ đem Lữ Minh ra ngũ mã phân thân."

Đồ Phụng Tam vui vẻ: "Khí số chúng ta vẫn chưa tuyệt, nên mới để Tống Bi Phong vô tình khám phá "Đạo Nhật Phong" của Diêu Hưng trở về. Tuyệt diệu nhất là y không biết được chúng ta đã biết rõ điều đó. Rút cuộc "Đạo Nhật Phong" là vũ khí lợi hại đặc biệt thế nào lại có thể làm cho Diêu Hưng bây giờ cải biến cả kế hoạch tác chiến hoàn chỉnh?"

Lưu Dụ nói: "Hy vọng Yên Phi có thể có tin tức tốt, nếu không tiến đánh Biên Hoang Tập sẽ là chiến dịch vô cùng gian khổ."

Đồ Phụng Tam bàn: "Nếu như Diêu Hưng đổi lại thế thủ, ngược lại đối với chúng ta có lợi, vì khi nào phát động tấn công do chúng ta quyết định. Nói thẳng ra, nếu không có sương mù, chúng ta chắc chắn sẽ thua không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng trong lúc sương mù dày đặc, mờ mờ ảo ảo chúng ta sẽ biến thành thiên binh thiên tướng. Có thể lấy cách hư hư thật thật, giả như tấn công từ bốn phương tám hướng, khiến cho địch nhân binh lực phân tán. Mà chúng ta thực ra lại tập trung trên một điểm công phá mãnh liệt, chỉ cần đột phá một cửa, mới có thể tấn công thần tốc vào Biên Hoang Tập không có tường thành bảo vệ. Dưới tình hình như thế thì việc đoạt được quyền khống chế Chung Lâu lại càng có hiệu dụng quan trọng hơn."

Lưu Dụ vui mừng: "Được người phân tích như vậy, như thổi tan đi sương mù che mắt, nên ta nhìn được rõ ràng. Đúng! Nếu thực sự địch nhân không dám ra khỏi tập nghênh chiến, chúng ta bên ngoài tập ổn định trận cước, đợi lúc sương mù lớn đến, tình thế chắc chắn trên tay chúng ta chủ động thao túng."

Đồ Phụng Tam lại hỏi: "Chúng ta còn hơn hai ngày để chuẩn bị mọi việc. Bên chúng ta có bao nhiêu máy bắn đá?"

Lưu Dụ vui vẻ đáp: "Lão Cơ vỗ ngực đảm bảo, đến lúc tấn công ít nhất cũng có ba mươi máy bắn đá có thể cung cấp để sử dụng. Máy này bắn xa đến trên hai nghìn bước, đầu đạn do y thiết kế mang khói độc và dầu lửa."

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Trong lúc sương mù dày đặc, có thể đẩy xe bắn đá đến ngoài năm trăm bước phát xạ, chỉ cần có xe chống tên là thành công. Lúc ấy địch nhân vì đã không dự đoán tình huống như vậy xuất hiện lại không thể phân biệt được gì nữa, có hối hận cũng đã muộn rồi."

Lưu Dụ thực lòng nói: "May mắn là người đã trở lại kịp thời."

Đồ Phụng Tam cười: "Ta là người bàng quang thì rõ ràng, Lưu Gia người chỉ là vì chấp nhứt, đầu óc nhất thời không suy nghĩ được. Để ta đi thương lượng cùng với Cơ đại thiếu gia của chúng ta, xem vũ khí tấn công có cần bổ sung thêm chỗ nào nữa. Lưu Gia người hãy nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng đủ tinh thần, sau này đại triển thần oai, lãnh đạo chúng ta đánh thắng Biên Hoang Tập, lập uy thiên hạ."

Sau khi Đồ Phụng Tam đi khỏi, Lưu Dụ cảm thấy cả người nhẹ nhàng, tài trí Đồ Phụng Tam thật không dưới mình. Y khẳng định toàn lực hỗ trợ gã, chính là phúc khí của gã.

Đồng thời nghĩ đến Nhậm Thanh Thị, đối với nàng như có một phần cảm tình mâu thuẫn. Hành vi của nàng càng khiến người ta khó hiểu, cảm thấy đau lòng. Có phải nàng đã thật sự lạc lối?

Hồi 90

Hồng Nhan Họa Thủy

Yến Phi lặn sát xuống đáy sông bơi ngược dòng đến khu bến thuyền Tiểu Kiến Khang ngoài Biên Hoang Tập. Từ dưới đáy sông nhìn lên hai bên bờ, ánh đuốc biến thành từng vòng từng vòng lung linh, cho người ta cảm giác như đang ở trong một cảnh tượng siêu thực. Mặc dù mới chớm sang xuân, nhưng nước sông thật trong suốt, mát mẻ và khoan khoái, dễ khiến người ưa thích. Chàng lại không sợ địch nhân có thể nhìn thấy mình vì đang bơi sâu dưới nước đến hai, ba trượng. Yến Phi mặc y phục dạ hành màu đen lại dựa vào bức lũy ven bờ, nên giống như hòa nhập vào với đất đá lồi lõm. Thú vị hơn nữa là ánh sáng chỉ có thể chiếu sâu xuống nước được một trượng, và nước sông như tấm gương chiếu xạ phản chiếu ánh lửa ngược lại, trở thành sự yểm hộ tốt nhất.

Yến Phi triển khai kỳ thuật thờ "Thai tức", và chỉ trong chốc lát phát hiện một khe hở từ giữa hàng rào và bức lũy đá ven bờ. Chàng vượt qua cửa ngăn, tiến đến đoạn sông địch nhân phòng vệ thâm nghiêm. Thân mình đang ở khu vực rất nguy hiểm mà lại có cảm giác tuyệt đối an toàn, xác thực phi thường cổ quái.

Lúc rời khỏi khu bến tàu Tiểu Kiến Khang chưa được hơn mười trượng, đột nhiên trong lòng Yến Phi hiện lên triệu chứng cảnh giác. Sự nguy hiểm không phải từ bên ngoài, mà vấn đề phát sinh ra từ bản thân. Yến Phi cảm thấy nội tức không được liên tục, lúc này không có thời gian để suy nghĩ tại sao trước đây lại có thể đoạn tuyệt hô hấp cả trăm ngày mà vẫn sống, còn hiện tại bất quá chỉ bế khí dưới nước bơi đi chưa đến nửa dặm cũng chống không nổi. Chàng phải vội vàng vận kinh vào hai tay, như cá linh hoạt nhanh nhẹn lao đi, chớp mắt đã vượt qua hai chiếc đày thuyền màu đen, sau đó mạo hiểm trôi khỏi mặt nước giữa một chiếc thuyền và cầu tàu.

Tiếng hò hét, lửa kêu, bánh xe lăn, sóng vỗ vào bờ và tiếng đuốc đang cháy, tất cả hợp tấu như thủy triều tràn vào tai. Yến Phi dùng lực hít hai hơi không khí trong lành mới tỉnh táo trở lại. Địch nhân đang bận rộn để dỡ hàng hóa, không một ai để ý đến sự xâm nhập của chàng. Phương pháp thờ "Thai tức" dùng để thi triển trên bộ hoặc vận hành dưới nước rõ ràng có sự khác biệt. Vấn đề là lúc ở trên mặt đất thi triển phương pháp thờ "Thai tức" thì da có thể thay thế mũi và miệng, còn thật tình như thế nào thì chỉ có lão thiên gia mới biết rõ ràng. Bất quá hiểu được bản thân mình chưa phải thật là thần tiên lại khiến cho chàng cảm thấy thống khoái an tâm làm người. Ngày nào vẫn còn ở trong chốn sinh tử thì căn bản chẳng phải là thần tiên. Yến Phi lại lặn xuống nước hướng về thượng du bơi đi. Bên trên, tại bờ đối diện đang có hơn mười chiếc thuyền đợi chỗ trống ở cầu tàu bên này, địch nhân cũng đang bận rộn tối tăm mặt mũi, tự nhiên buông lơ phòng bị, nên

cho chàng cơ hội để khai thác.

Khi đến vị trí chiếc thuyền cuối cùng trên thượng du phía bắc, rút cuộc chàng đã có được cơ hội. Chiếc thuyền này vừa mới hạ xong bẫy, tám xe lửa hàng hóa trên thuyền xuống khu bến tàu, chuẩn bị rời bến. Yên Phi trườn lên bờ, đồng thời phát ra hai cổ kính phong, làm cho hai ngọn đuốc gần đấy lập lòe sáng tỏ không đều, tình cảnh giống như bị gió lớn thổi tắt, bốn bên trở nên tối ám. Thừa lúc ánh sáng bị tắt, Yên Phi lẩn lên bến tàu và nhanh như quỷ mị chui xuống dưới một chiếc xe la và bám luôn vào gầm xe.

Bên ngoài vang lên một tràng chửi rủa, ngọn đuốc lại được đốt lên. Sau một chốc, xe lửa chuyển động. Yên Phi âm thầm thở dài một hơi, biết đã thành công một nửa. Chàng càng rõ ràng bằng vào thân thủ của mình, chỉ cần qua được cửa quan này ra ngoài, sẽ được tự do vào tập.

Trương Cồn được gọi đến lều chủ tướng gặp Thác Bạt Khuê. Người sau đang ngồi ngoài lều nhìn lửa trại, thần sắc như chìm vào suy tư.

Đây là thói quen bình thường của Thác Bạt Khuê. Mỗi khi trong lòng gã có nghi nan, thì lại thích trầm tư chăm chú nhìn ánh lửa lập lòe bất định. Sau khi chỉ thị cho y ngồi xuống bên cạnh, Thác Bạt Khuê vẫn không dời ánh mắt khỏi đồng lửa, hờ hững lên tiếng: "Nói cho ta biết tất cả mọi sự việc liên quan đến Sở Vô Hạ và Ba Cáp Mã Tư."

Trương Cồn rất ngạc nhiên và sau khi trầm ngâm một chút, trả lời: "Ba Cáp Mã Tư là hảo thủ đáng bậc tông sư từ Thiên Trúc lại. Đường lối võ công tâm pháp của y theo đường lối riêng biệt, vào thời kỳ Phù Tần đương quyền, y tìm đến Trường An. Lúc ban đầu Phù Kiên coi trọng, nhưng sau đó không lâu vì những người cạnh Phù Kiên bài xích, lại bị Phù Kiên bỏ rơi. Điều Trường bị mê hoặc đối với thuật chiêm tinh của gã, nên quan hệ của hai người mới từ đó phát triển đến nay. Về phương diện tại sao gã và Sở Vô Hạ trở thành đối địch, việc này còn đang được điều tra và xác định."

Thác Bạt Khuê giống như không nghe y nói chuyện, nói: "Xem này! Ngọn lửa thật lạ kỳ và mỹ lệ, biến đổi trong mọi thời khắc. Thiêu đốt là một loại hao tổn, chỉ là đem cảnh gỗ bình thường chuyển hóa thành một vật khác hoàn toàn bất đồng."

Gã nhìn sang y hỏi: "Vì sao ngươi không nói về Sở Vô Hạ trước?"

Trương Cồn ngậy ra rồi trả lời: "Bởi vì ta có chút không dám nhắc đến thị."

Thác Bạt Khuê mỉm cười: "Hãy trả lời thật với ta, có phải ngươi nghĩ ta không nên dính dáng đến nữ nhân này?"

Trương Cồn than: "Thị khiến ta nhớ đến câu nói 'Hồng nhan họa thủy'."

Thác Bạt Khuê hỏi đầy hứng thú: "Từ đâu ngươi có cái ý tưởng này?"

Trương Cồn nói: "Sở Vô Hạ là mỹ nữ Di Lạc Giáo nổi tiếng mỹ lệ tại Phương Bắc, nhưng tình trạng dư luận lại khác nhau. Có người nói thị là do ni cô Huệ Huy tuyển ra từ hàng ngàn hàng vạn nữ đồ, đem nghệ thuật dụ hoặc nam nhân truyền cho thị. Lại có người nói thị là nữ nhân của Trúc Pháp Khánh. Một số người lại nói thị là tình nhân của Trúc Bất Quy đã chết trên tay Tạ Huyền. Chân tướng e rằng tự mình thị mới rõ ràng."

Thác Bạt Khuê xác định: "Thị gọi Trúc Pháp Khánh là cha."

Trương Cồn ngạc nhiên: "Lại có vấn đề như thế à?"

Thác Bạt Khuê vắn eo ưỡn oải: "Xác thực như thế, thị còn nói muốn đi lấy lại những đồ vật của cha thị sau nhiều năm sưu tầm được từ các chùa chiền tặng cho ta. Chắc là nàng vừa ý ta!"

Trương Cồn chau mày, giọng lo lắng: "Di Lạc Giáo thủy trung vẫn là tà giáo, danh dự không được tốt đẹp. Nếu như Tộc chủ có dính dáng với nàng, sẽ ảnh hưởng đến uy danh Tộc chủ. Thuộc hạ lại sợ thị lòng lang dạ thú, nghĩ lợi dụng chúng ta trùng chấn Di Lạc Giáo, hoặc muốn làm tổn hại tình cảm huynh đệ giữa Tộc chủ với Yên Phi."

Thác Bạt Khuê gật đầu: "Di Lạc Giáo sớm kết thúc rồi, lại không còn hy vọng sẽ được trùng hưng. Nữ nhân này giống như một đồng lửa cháy, không ngừng phản phúc biến hóa. Tóm lại càng mỹ lệ bao nhiêu, lại càng nguy hiểm bấy nhiêu."

Gã chuyển đề tài khác: "Khi nào ta mới lập quốc xưng đế đây?"

Trương Cỗn hiểu rằng gã không thích thảo luận tiếp vấn đề Sở Vô Hạ, nên đáp: "Chúng tôi từng thương lượng qua vấn đề này, đang muốn mang ý tưởng bẩm lên Tộc chủ. Trước mắt chính là cơ hội tốt nhất, có thể khích lệ sỹ khí, phấn chấn nhân tâm."

Thác Bạt Khuê lại nhìn lên ngọn lửa đang không ngừng nhảy múa, thông thả nói: "Lập Quốc xưng đế là việc Mộ Dung Thủy rất khó bỏ qua. Hừ! Y một mực tự cho mình là cứu tinh của Tiên Ti Tộc, đã không dung cho Mộ Dung Tiên Ti phân ra, cũng không đồng ý cho Thác Bạt Tiên Ti chúng ta tự lập môn hộ. Hiện tại dùng chiêu này rất lãng phí, còn chưa phải lúc. Trở về nghỉ ngơi cho khỏe đi! Ngày mai chúng ta sẽ quay lại Thịnh Nhạc."

Trương Cỗn biết ý cáo lui.

Nghe theo tiếng bước chân Trương Cỗn rời đi, Thác Bạt Khuê đột nhiên nhớ đến Vương Mãnh. Bất quá gã không phải nghĩ đến công lao của Vương Mãnh trợ giúp Phù Kiên thống nhất phương Bắc, mà về việc Vương Mãnh từng tận lực khuyên cáo Phù Kiên giết chết Mộ Dung Thủy để tránh nuôi hổ sinh họa. Dự đoán của Vương Mãnh đã thành hiện thực rồi. Thất bại ở Phì Thủy nguyên nhân một phần là do Mộ Dung Thủy án binh bất động. Nếu như hấn khắng khái toàn lực hỗ trợ thì Phù Kiên đã không gặp thảm bại ở Phì Thủy. Sau đó Mộ Dung Thủy lại là Đại tướng dị tộc đầu tiên li khai Phù Kiên.

Vì sao đột nhiên gã lại nghĩ đến sự kiện này nhỉ? Sở Vô Hạ tuyệt không thể giống như Mộ Dung Thủy, ở trên tay thị không có thực lực. Chỉ cần vĩnh viễn không để cho thị cơ hội nắm quyền, thị chỉ có thể là người được sủng ái ở trong tư phòng. Thác Bạt Khuê gã không phải Phù Kiên, chỉ cần Sở Vô Hạ lộ ra ý phản bội, y sẽ tự tay xử quyết thị. Trương Cỗn thật quá lo rồi.

Lưu Dụ tiến vào doanh trướng của Trác Cuồng Sinh, vị danh sỹ sản sinh từ Biên Hoang đang múa bút như bay trên một cái bàn gỗ, nỗ lực làm việc vì gã. Lưu Dụ không hiểu tại sao y vẫn có được vẻ nhàn rỗi vô tư, nên rất ngạc nhiên.

Trác Cuồng Sinh dừng bút cười nói: "Lưu gia đến hay lắm! Ta đang viết về người, chương đầu tiên là "Nhất tiễn trầm Ân Long" Khắc! Lưu Dụ lấy ra cung thần nặng năm trăm cân, đặt "Phá long tiễn" lên trên, kéo ra thành hình như vành trăng tròn, tiếp theo hét lên một tiếng 'đi'. Âm thanh chấn động hai bờ Tân Nương hà. "Phá long tiễn" rời cung lao đi, âm thanh xé gió vang lên, gió mây cũng biến sắc, địch nhân trên thuyền đều kinh hãi thì ..."

Lưu Dụ cười khở ngồi xuống nói: "Đủ rồi Đủ rồi! Lại còn khoa trương nữa sao? Người tính viết sử gì đây?"

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Đương nhiên là Lịch sử Biên Hoang, lại là quyển sách lịch sử rất hứng thú. Sách lịch sử cũng có chia ra chính sử và dã sử. Bản thân ta đây kể chuyện là chuyên môn, tự nhiên lấy thú vị làm chủ, toàn là vì vui người vui ta, khoa trương sai sự thật một chút đâu có vấn đề. Trọng yếu nhất là tinh thần không thay đổi. Nếu như không ai muốn nghe những chuyện như vậy, thì lão tử đã phải bỏ đi mất đất. Dẹp chính sử cái con bà nó, cũng chỉ vì lợi ích của mọi người. Lão tử viết thiên thư của lão tử, người khác quyền gì mà quản cái con mẹ nó à. Minh bạch chưa? Không có người nào cưỡng bức người phải nghe những điều khổ sở ấy!"

Lưu Dụ phát giác mình càng ngày càng ưa thích Trác Cuồng Sinh, là một người chí tình chí nghĩa, yêu mến Biên Hoang Tập sâu sắc.

So ra bất luận người nào hiểu được thế nào là hưởng thụ cuộc sống thì họ sống thật sâu sắc làm người khác phải động lòng. Gã gật đầu: "Xác thực có chút méo lệch! Bất quá cái nỗ lớn không phải có sức thuyết phục hơn so với thần cung năm trăm cân sao?"

Trác Cuồng Sinh lắc đầu: "Hình tượng khác nhau mà! Làm sao có thể nói người ngồi lồi thoi ở trên mặt đất

dùng chân để kéo cung ra, lại cẩn thận đem "Phá long tiền" đặt cố định ở trên nỏ vì sợ làm sai, chứ?"

Lưu Dụ than: "Nói không lại người! Người muốn viết thế nào thì viết như thế đi!"

Trác Cuồng Sinh để bút lông xuống, hỏi: "Lưu Gia đại giá quang lâm, không biết có gì phân phó đây?"

Lưu Dụ chỉnh dung mạo: "Ta muốn cùng người thương lượng vấn đề tổ chức đội quân tinh nhuệ của Biên Hoang chúng ta, phân chia quyền hạn và trách nhiệm rõ ràng. Người đối với mọi người đều quen thuộc, bởi vậy mới nghĩ đến lão nhân gia người chỉ giáo."

Trác Cuồng Sinh không hiểu: "Không phải tất cả đều đã phân phối thỏa đáng rồi sao? Phí Nhị Phiết nắm tài chính, Trình Đồ Tiên phụ trách y dược, Bàng Lão bản chủ quản vật tư lương thảo, Phương Tổng Quản phụ trách trị an quy củ. Những sự việc nhỏ như thế đều phân phái kỹ lưỡng, còn có việc gì nữa đây?"

Lưu Dụ giải thích: "Kỳ thật ta muốn có một nghi nghi lễ chính thức cho Hoang nhân tham dự tuyên thệ trung thành với Biên Hoang Tập và lễ gia nhập Dạ Oa Tộc. Dùng để cổ vũ sĩ khí, tăng cường đoàn kết Hoang Nhân. Để cho mọi người đều biết trận đánh này là vì Biên Hoang Tập. Đồng thời tuyên bố chức vị các lãnh tụ, từ đây Biên Hoang chúng ta trở thành đội quân hùng mạnh vận hành có khuôn phép."

Trác Cuồng Sinh vui vẻ gật đầu: "Chủ ý tốt. Hoàn toàn là người có kinh nghiệm trị quân, ta lập tức chuẩn bị, về phương diện này ta rất quen tay. Ngày mai sẽ đem trình tự chi tiết Biên Hoang đại điển đơn giản mà long trọng vào lều Chủ Soái đưa cho người, để Lưu gia kiểm tra qua."

Lưu Dụ vui vẻ bỏ đi. Tinh thần gã đã tập trung trọn vẹn cho cuộc chiến phản công Biên Hoang Tập, lấy công tác để chống lại nỗi bi ai trong lòng. Gã sẽ không để cho mình được nhàn hạ, cho đến thời khắc Lưu Lao Chi và Hoàn Huyền sụp đổ táng mệnh.

Mộ Dung Thùy đi vào trong lều, Phong nương và Tiểu Thi vội vàng lui ra, chỉ còn lại mỗi Kỳ Thiên Thiên đơn độc đối mặt với vị Quân chủ Đại Yên Quốc.

Kỳ Thiên Thiên bình tĩnh ngồi trong màn che hình vuông rộng rãi thoáng mát, sạch sẽ như không nhuốm một chút tạp chất, lại thêm đôi mắt trong sáng thâm thúy mặc trắc, nghênh đón mục quang sắc bén của Mộ Dung Thùy một chút cũng không nhường, không có chút ý lùi bước.

Mộ Dung Thùy ngồi xuống đối diện nàng, than thở: "Trẫm có thỉnh cầu thế này, mong Thiên Thiên sẽ cải biến quyết định, để trẫm bồi Thiên Thiên đến Thái Hành Sơn cho khuây khỏa nhé?"

Kỳ Thiên Thiên thần sắc tựa như mặt cười chậm chậm lên tiếng: "Trừ phi Hoàng thượng dùng thủ đoạn cưỡng bức, nếu không ta tuyệt đối sẽ không bồi tiếp."

Mộ Dung Thùy hiện ra thần sắc ngạc nhiên, cười khổ: "Thiên Thiên đương nhiên rõ ràng Mộ Dung Thùy ta là một người như thế nào. Cường bách Thiên Thiên lưu lại bên cạnh thật tình bất đắc dĩ, sao đã sai một lần lại sai nữa, để cho bọn Thiên Thiên khinh miệt ta. Ngày mai Thi Thi có thể tùy hành, thẳng lên Thái Hành Sơn du ngoạn, như thế Thiên Thiên có phải hồi tâm chuyển ý không?"

Kỳ Thiên Thiên ngắt lời nói: "Ta đã quyết định rồi, không đi là không đi, khả dĩ không có gì để mặc cả hết."

Ánh mắt Mộ Dung Thùy biến thành sắc nhọn hơn, chăm chăm nhìn nàng, sau một chốc gật đầu: "Thiên Thiên tức giận rồi!"

Kỳ Thiên Thiên thần sắc chẳng lộ một chút dao động tâm tình, thản nhiên: "Ta không phải tức giận, mà chỉ là thất vọng thôi. Mộ Dung Thùy là hảo hán kiểu gì vậy? Cho Kỳ Thiên Thiên là chó để lĩnh thưởng hoặc thụ phạt sao? Người nên tự suy nghĩ lại!"

Mộ Dung Thùy bị mắng cho trở thành ngây ngốc, mặc nhiên không nói lại, tiếp theo đột nhiên cười phá lên, nói: "Mắng rất hay! Mắng thật sắc bén. Mộ Dung Thùy ta từ khi sa sút, không thể không đi theo dưới trướng Phù Kiên, bị đối xử lạnh nhạt và bỏ quên, nhưng chưa có ai từng dám trước mặt chửi ta. Huống hồ giờ đây đang là chủ Đại Yên, trong thiên hạ có người nào không sợ, lại bị Thiên Thiên trước mặt chỉ đích danh trách mắng, cảm giác thật là phi thường thống khoái. Đúng! Là ta không đúng! Xin Thiên Thiên rộng lượng."

Y từ từ đứng lên, hai mắt lộ ra yêu thương sâu sắc, nhẹ giọng nói: "Mong Thiên Thiên lượng xét cho tâm trạng có phần hơi gấp gáp thái quá nhưng thực lòng cầu xin của ta. Đợi qua vài ngày Thiên Thiên hết giận rồi, Mộ Dung Thùy sẽ lại thỉnh tội với Thiên Thiên."

Nói xong lùi ra khỏi lều.

Yến Phi nằm phục trên mái ngói Thái Hoa Cư, quan sát hoàn cảnh chung quanh. Điều đầu tiên đập vào mắt là tình hình khác biệt so với lần trước y đột nhập vào Dạ Oa Tử. Nơi nơi ánh đèn tỏa sáng như ban ngày. Cả trăm xe lừa được dùng để chở lương thảo vật tư mang đến các tòa nhà ở những khu vực khác nhau gần đây. Đây có lẽ là lần bổ sung vật tư cuối cùng trước khi đại chiến, bởi vậy địch nhân phải động viên toàn thể, muốn nội trong một đêm đem vật tư phân phối thỏa đáng. Chàng có thể cảm giác được sỹ khí địch nhân cao hơn so với lần trước, lương thảo đầy đủ. Nhu cầu cần thiết đã được giải quyết, càng khích lệ sỹ khí và đấu chí.

Hơn mười chiếc xe lừa đang đỗ trước Thái Hoa Cư và những tòa nhà bên phải, bên trái liền kề bên ngoài đại môn. Hàng hóa vừa dỡ xuống lập tức được mang vào trong bầy, tám tòa nhà vẫn do Hung Nô quân trú đóng, hiện tại trong tòa nhà lại trống không. Lý do chính là Hách Liên Bột Bột bị sai đi nên mới đổi thành tình trạng hiện tại. Mặt khác, Diêu Hưng không còn tín nhiệm Hách Liên Bột Bột, và trọng yếu hơn là có thể tích kiệm lượng lớn lương thực. Ngoài ra binh lực Diêu Hưng và Mộ Dung Liên liên hiệp cũng đã đủ để ứng phó sự phản công của Hoang nhân.

Yến Phi tại Tiểu Kiến Khang trốn dưới gầm xe lừa, không ngờ đi trúng vào trong một tòa nhà chuyên phát quân phục. Sau khi lấy trộm và mặc lên người xong một bộ quân phục Mộ Dung Tiên Ti, chàng dùng tuyệt thế thân pháp tung hoành ngang dọc để nắm rõ tình trạng địch nhân.

Tiểu Kiến Khang trở thành vựa lúa, đây là một lựa chọn sáng suốt. Tiểu Kiến Khang tạo thành một khối, dễ dàng phòng thủ, gồm Đông sát Dĩnh Thủy, Nam dựa Dạ Oa Tử, lại nằm ở khu vực Đông Bắc Biên Hoang Tập. Hoang nhân đến từ hướng Nam, tuyệt sẽ không đi một vòng lớn để tấn công Tiểu Kiến Khang trước. Chàng cũng đã tra xét qua khu vườn hoang của Lương Thị ở trong Tiểu Kiến Khang, bí đạo đã bị đá lớn bịt lại, không thể dùng thông đạo để xuất nhập nữa. Bất quá đây đúng như dự liệu nên Yến Phi chẳng vì thế mà thất vọng.

Điều khiến cho chàng thất vọng chính là "Đạo Nhật Phong" không phải được giấu ở trong Thái Hoa Cư. Bên trong cung tên được chất thành đống lớn, lại không thấy chút dấu vết "Đạo Nhật Phong". Lối vào bí đạo nằm ở chính giữa đại đường, bị một giỏ tre lớn dựng đây tên che lấp. Do có người qua lại nên chàng không dám đến gần chỗ giỏ tên để kiểm tra bí đạo. Rốt cuộc "Đạo Nhật Phong" đang ở đâu? Khẳng định không phải Thái Hoa Cư hoặc những tòa nhà gần đây, bởi vì chàng đã tìm lục soát khắp nơi.

Yến Phi cảm thấy rất đau đầu. Nhìn cách sắp xếp thì công tác vận lương sẽ kéo dài đến trời sáng. Đợi đến khi an trí xong vật tư, Biên Hoang Tập trở lại trạng thái bình thường, lúc ấy chàng không thể dùng kinh công phi lên nhảy xuống. Muốn tìm cho được "Đạo Nhật Phong" nhưng địch nhân lại giới bị sâm nghiêm thì khó mà động tay động chân. Bởi vậy tối nay là cơ hội duy nhất, nếu để qua đi thật khó có lại được tình hình có lợi như hiện tại.

Một đội nhân mã hấp dẫn sự chú ý của chàng, hơn mười chiếc xe lừa đi ngang qua quảng trường Chung Lâu, hướng Cổ Chung Lâu đi tới, sau đó dừng lại trước Cổ Chung Lâu dỡ hàng hóa. Yến Phi nhìn thấy thì ớn lạnh xương sống, vì hàng hóa không phải là vũ khí hoặc lương thảo được dỡ xuống mà là đồ gỗ và đất đá, chất thành một đống giống như một tòa núi nhỏ.

Yến Phi trong lòng kêu mẹ ời. Địch nhân đã hiểu rõ tính quan trọng của Chung Lâu trong "Công phòng chiến", dường như từ chỗ nội gian mà biết được bọn chàng có đại kế dùng kỳ binh đột tập để chiếm Cổ Chung Lâu.

Đất đá và đồ gỗ chính là để dựng bờ lũy bảo hộ Cổ Chung Lâu. Nếu dùng chiến sỹ cao thủ và thiện xạ để giữ, thì dù không có trở ngại nào khác, Hoang nhân có dùng hết lực lượng để công hãm tòa bảo kiên cổ này vẫn không dễ chút nào. May mắn hiện tại mình ở nơi này, nếu không đợi đến lúc đánh vào quảng trường đối diện mới biết, thật sẽ hối hận không kịp. Dưới tình hình này, tác dụng của "Đạo Nhật Phong" càng trở nên quan trọng. Nghĩ đến đây, lòng chợt động, chàng nhớ đến lời Phí Nhị Phiết nói đùa về địa phương an toàn

nhất phải là phòng ngủ của Diêu Hưng. Không biết Diêu Hưng có đem "Đạo Nhật Phong" giấu trong phòng ngủ của hắn không?"

Hồi 91

Cải Trương Dịch Điều

Lưu Dụ trên đường trở về soái trường gặp Giang Văn Thanh. Nàng chắc tới gặp riêng Lưu Dụ, không thấy gã ở soái trường nên đến thẳng đây tìm.

Giang Văn Thanh có điểm tựa như không dám chạm vào mục quang của gã, khẽ cúi đầu đến bên gã, thấp giọng: "Chúng ta tới bờ hồ được không?"

Lưu Dụ khẽ liếc nàng, nàng thân vận nam trang thật xinh tươi rung động lòng người, thần thái bình tĩnh có chút e lệ, đầy sức sống đáng yêu. Gật đầu đáp: "Phượng Hoàng hồ dưới bầu trời đầy sao đặc biệt mỹ lệ".

Giang Văn Thanh vui mừng ngược nhìn gã, hé môi cười nói: "Lần đầu tiên ở Biên Hoang tập khi nhìn thấy huynh, chẳng thể nghĩ được huynh là một người như vậy".

Lưu Dụ kinh ngạc hỏi: "Ta là một người như thế nào vậy?"

Giang Văn Thanh mỉm cười nói: "Là một kẻ sẵn lòng cùng Cao tiểu tử đi làm chuyện điên rồ. Không ngờ lại là loại người giàu tình cảm".

Lưu Dụ có điểm bối rối, nói không ra lời. Hai người rời khỏi doanh trại, đến thẳng bờ hồ, gió đêm từ trên mặt hồ thổi tới, làm tay áo họ tung bay phất phơ, cảm giác thoải mái thư giãn.

Giang Văn Thanh thấy bảy tám chiếc Song Đầu chiến thuyền đậu ở giữa hồ, thở dài một hơi nói: "Ta là tới gặp huynh là để nhận lỗi, đã hiểu lầm huynh".

Lưu Dụ nói: "Sự thật phản ứng của Văn Thanh là thỏa đáng, làm người khác không thể hoài nghi chúng ta đã chuẩn bị lời sẵn, như thế nói không chừng lại có hiệu quả ngược lại".

Giang Văn Thanh mắt thoáng hiện kì quang, lạ lùng nhìn gã, hỏi: "Huynh cố ý không cùng ta thương lượng trước?"

Lưu Dụ đáp: "Cũng không hoàn toàn là như thế. Trong đầu ta luôn muốn thành lập một đội quân Biên hoang tinh nhuệ, chỉ có dựa vào sức mạnh toàn tập, chúng ta mới có tư cách đo sức cùng đại địch Nam Bắc. Nhiếp Thiên Hoàn dưới sự hỗ trợ của Hoàn Huyền, thế lực bành trướng rất mạnh mẽ, thêm một ngày trôi qua là khả năng chúng ta đối phó được với hắn càng giảm. May là mỗi lần giao chiến trước đây, cuối cùng vẫn là Lưỡng Hồ bang gánh chịu thất bại nên hỗ trợ cho uy thế chúng ta thêm một ít nhưng vẫn chưa đủ để xoay chuyển lại tình thế. Hiện tại nếu nàng muốn trùngthể lực của Đại Giang bang, sẽ phải bỏ nhiều công sức mà kết quả chẳng là bao. Bang hội phương Nam, thậm chí không sợ Lưỡng Hồ bang nhưng không thể không cố kỵ Hoàn Huyền. Nên đại kế đánh bại Lưỡng Hồ bang, phải phân giai đoạn tiến hành, tuyệt không thể nóng vội hấp tấp".

Giang Văn Thanh vui sướng nói: "Nguyên lai huynh đã sớm có kế hoạch tổng thể?"

Lưu Dụ trong lòng thấy thương cảm.

Đại Giang bang thanh thế như mặt trời buổi trưa, từ lúc Giang Hải Lưu thất bại vong mạng, gần như lâm vào tuyệt cảnh toàn bộ sụp đổ, chỉ có thể lui về Biên Hoang tập, lại gặp phải đả kích trầm trọng, mất đi cứ điểm. Bây giờ việc phản công Biên Hoang tập, thành công hay thất bại, hoàn toàn phụ thuộc vào sự phát triển của tình huống trước mắt, không được sơ suất.

Vinh nhục của Đại Giang bang, cũng như thành bại của Lưu Dụ gã, xem ra tương lai của gã và Giang Văn Thanh khó thể tách rời.

Lưu Dụ nhẹ giọng: "Sau khi thu phục Biên Hoang tập, ta phải lập tức quay lại Bắc phủ binh, nếu không ta sẽ mất đi cơ hội duy nhất đó, sẽ trở thành người bị Lưu Lao Chi trục xuất".

Giang Văn Thanh cúi đầu: "Đó là một quyết định sáng suốt sao? Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử sẽ không từ thủ đoạn nào để bức hại huynh, cho đến thời khắc đầu huynh rơi xuống đất".

Lưu Dụ cười lạnh: "Muốn giết ta ư? Không dễ dàng như thế đâu. Đó cũng là phương pháp duy nhất để trùng chấn Đại Giang bang, nếu như ta không thể nắm được Bắc Phủ Binh trong tay trước khi Tấn thất sụp đổ thì mọi thứ đều kết thúc. Đó là hiện thực, ta và nàng đều không có lựa chọn nào khác".

Giang Văn Thanh nhẹ nhàng: "Sau khi huynh đi, Văn Thanh sẽ làm sao đây?"

Lưu Dụ thoáng chấn động, ánh mắt nhìn về phía nàng, lộ ra thần sắc khó có thể tin được, nói không ra lời.

Giang Văn Thanh mặt đỏ tận mang tai.

Lưu Dụ cố đè nén tình cảm đang đang cuộn sóng trong lòng xuống, trầm giọng: "Văn Thanh, nàng phải khôi phục lại lòng tin và đầu chí. Sau khi ta rời đi Đồ Phụng Tam sẽ toàn lực giúp nàng, không có gì phải sợ hãi. Nàng không phải đơn độc chiến đấu đâu, Biên Hoang tập sẽ làm hậu thuẫn cho nàng. Mục tiêu đầu tiên là làm Biên Hoang tập hưng vượng trở lại. Chỗ nào có lợi tự nhiên sẽ có người tới cùng nàng làm ăn, Khổng lão đại là một trong số đó. Biên Hoang tập càng hưng vượng, sức ảnh hưởng càng lớn, Đại Giang bang sẽ tùy ý khuếch trương thế lực. Đợi cho đến một ngày ta trở thành đại thống lĩnh của Bắc Phủ Binh, chúng ta sẽ có thể tay trong tay đến địch nhân đòi nợ".

Giang Văn Thanh thấp giọng: "Hiểu rồi".

Lưu Dụ nhìn lên bầu trời sao, thở ra một hơi: "Hãy tin ta. Ta và Văn Thanh sẽ cùng tồn vong, chỉ cần chúng ta kiên trì mà đi, nếu không chết thì cuối cùng sẽ có một ngày kẻ thù khom lưng uốn gối quì trước chúng ta, không ai có thể ngăn cản chúng ta".

Yến Phi đi vào "hành cung" lâm thời trong tập của Diêu Hưng một cách thông thạo, vừa vận nhìn thấy Diêu Hưng được vây quanh bởi hơn mười thân vệ cao thủ, thúc ngựa chạy ra tiền viện của Lạc Dương lâu.

Diêu Hưng muốn đi đâu?

Yến Phi không có thời gian để truy đến cùng, tranh thủ từng giây từng phút, lập tức tiến hành tìm kiếm. Đúng như dự đoán của chàng, Lạc Dương lâu to lớn như thế mà chỉ để lại bảy, tám Khương binh thủ vệ, những kẻ khác đã bị điều đi cả. Có thể tưởng tượng được địch nhân đã có một đêm cực khổ cấp phát lương thực vũ khí cho thoải mái, bố trí phòng ngự chu đáo rồi mới nghỉ ngơi lấy sức, dĩ dật đãi lao.

Chàng bắt đầu từ hậu viện, bằng thân pháp và linh cơ tuyệt thế, tránh khỏi tai mắt của thủ vệ, không đến thời gian nửa nén hương, tìm khắp năm căn phòng của Lạc Dương lâu, nhưng lại thất vọng phi thường vì không tìm được chút dấu vết nào của "Đạo Nhật Phong".

Khi chàng tiến vào mật thất dưới đất của tòa chủ lâu Lạc Dương, tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến, bên trong trống không, đối phương hiển nhiên còn chưa phát giác có nơi này.

Trong quá trình phản công đầu tiên, vì để vạch ra sách lược phản công, chàng đã đối với tình hình kiến trúc chủ yếu của Biên Hoang tập, kể cả mật thất và bí đạo, đều rõ như lòng bàn tay. Kiến thức về phương diện này đã phát huy tác dụng tại tình huống trước mắt, ít nhất có thể làm chàng khẳng định "Đạo Nhật Phong" không giấu trong Lạc Dương lâu. Yến Phi lại trở lên đình lâu.

"Đạo Nhật Phong" thực ra được giấu ở nơi nào?

Yến Phi càng lúc càng đau đầu. Vào lúc này, trong lòng đột nhiên hiện lên hình bóng của Tông Chính Lương, loé lên rồi biến mất, bèn cảnh giác nhìn về hướng Chung lâu. Một đội nhân mã đang vòng qua Chung lâu hướng về phía chàng chạy tới, chàng giật mình vội vàng núp ở một bên kia mái ngói, trong lòng kêu nguy hiểm.

Tông Chính Lương có ngoại hiệu "Tiểu Hậu Nghệ", tiền pháp danh chấn Bắc phương. Phàm người thiện xạ thì có nhãn lực đặc biệt tốt, nói không chừng sẽ bị y phát giác ra mình.

Thời gian không ngừng trôi qua, mỗi thời khắc trôi qua, đại kế trộm hương của chàng càng thêm phần khó khăn hơn. Yên Phi ngồi trên đỉnh mái ngói của tòa chủ lầu, trên cao nhìn xuống, đưa mắt nhìn bốn phía.

Diêu Hưng đã không chọn địa điểm thuận tiện nhất là Thái Hoa cư làm nơi cất giữ, đương nhiên do nghi ngờ Thái Hoa cư chưa đủ an toàn, lựa chọn tốt hơn là Lạc Dương lâu nhưng sự thật lại không phải như thế, vấn đề nằm ở đâu?

Đồ vật khẳng định là để trong Dạ Oa tử, cũng không thể cất giấu trong phạm vi thể lực của Mộ Dung Lân, nếu lấy đường lớn nối hai cửa Đông Tây làm ranh giới thì "Đạo Nhật Phong" phải ở một tòa lâu phòng nào đó phía Bắc Dạ Oa tử, bởi vì mặt Nam là nơi quân Mộ Dung Tiên Ti đồn trú.

Yên Phi dùng hết trí lực, khổ công suy tư.

Có địa phương nào an toàn hơn Lạc Dương lâu nhỉ?

Trong óc chàng hiện ra tổng đàn của Yết bang và Hung Nô bang trong tiểu Kiến Khang.

Cả hai tổng đàn này đều không ở trong Dạ Oa tử nhưng lại dễ phòng thủ nên có tác dụng làm kho lương.

Nghĩ đến đây, linh cơ Yên Phi đột nhiên hiện rõ, rốt cục nghĩ thông suốt nguyên nhân Diêu Hưng không đem "Đạo Nhật Phong" giấu ở Lạc Dương lâu hoặc Thái Hoa cư. Lý do cực kỳ đơn giản bởi vì Diêu Hưng không biết được bên trong có mật thất.

Địa điểm tốt nhất cất giữ "Đạo Nhật Phong" là trong mật thất dưới đất của một tòa nhà có sức phòng ngự mạnh mẽ. Chỉ cần lấy vật nặng phong kín lối ra, làm tắc nghẽn bí đạo qua lại, "Đạo Nhật Phong" có thể yên ổn nằm tại đó mà lại dễ dàng để mắt tới, vừa tiện canh giữ vừa không sợ bị gây rối, lúc sử dụng lại đem ra, đúng là tuyệt không sơ thất.

Tổng đàn của Hung nô bang hoặc Yết bang trong tiểu Kiến Khang, rất thích hợp với điều kiện này.

Lần đầu phản công Biên Hoang tập, mật thất địa đạo đã từng phát huy tác dụng, và toàn bộ đã bị lộ nên bí đạo thông tới Dĩnh Thủy ở khu vườn hoang của Lương thị đã bị địch nhân bịt lại. Diêu Hưng hiểu rõ mật thất bí đạo dưới tổng đàn lưỡng bang là chuyện đương nhiên. Y có thể biết được chuyện này từ Lữ Minh.

Nghĩ đến đây, Yên Phi thiếu chút nữa lập tức lên đi, rời khỏi Biên Hoang tập. Tìm được "Đạo Nhật Phong" thì sẽ như thế nào? Làm sao chàng có thể che dấu được con mắt của địch nhân, ăn trộm mấy cái thùng "Đạo Nhật Phong" công kênh rồi từ mật thất lên ra, lại còn chuyển đến cất giấu tại bí đạo của Thái Hoa cư? Việc này không thể làm được.

Với sự lưu tâm cẩn thận của Diêu Hưng, khẳng định sẽ phái người bắt kẻ ngày đêm luân phiên canh giữ lối vào ra của mật thất suốt mười hai canh giờ, như thế chàng sẽ chỉ có một cách là cướp lấy.

Yên Phi thầm thở dài một hơi, xua tan sự kích động, lập tức li khai, từ mái ngói nhảy xuống, lướt đi về phía tiểu Kiến Khang.

Lưu Dự trở lại doanh trướng. Đồ Phụng Tam ngồi ở ngoài trướng, chỉ nhìn gã gặt đầu chào hỏi, không nói gì.

Lưu Dự ngồi xuống bên cạnh y, thân mật hỏi: "Huynh đang suy nghĩ chuyện gì?"

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Đại tiểu thư tựa hồ rất có hảo cảm với người".

Lưu Dự cười khở lắc đầu, chẳng biết trả lời y như thế nào.

Đồ Phụng Tam trầm ngâm trong khoảnh khắc: "Ta không phải muốn can thiệp vào chuyện riêng của người, cũng không có tư cách hỏi đến, vấn đề là ở chỗ đó không chỉ là chuyện riêng".

Lưu Dụ thản nhiên: "Không có việc gì mà không thể nói được, ta và ngươi không chỉ là chiến hữu đồng sinh tử, mà còn là hảo huynh đệ".

Đồ Phụng Tam nói: "Ta hiểu rõ ngươi là người thế nào, nếu không sẽ không chọn đứng về phía ngươi. Ta là một kẻ đã quyết định việc gì thì sẽ không thay đổi, hy vọng ngươi thật sự hiểu được ta".

Lưu Dụ nói: "Tuyệt đối hiểu rõ."

Đồ Phụng Tam nói: "Thứ cho ta nói thẳng, việc công và việc tư không nên lẫn lộn với nhau. Cảm tình giữa nam nữ càng phức tạp đa dạng, một khi chuyện tình cảm xảy ra, sẽ xuất hiện những biến hóa không cách nào đoán được, trong tình thế trước mắt có hại mà không lợi. Đại Giang bang bây giờ là con cờ trọng yếu trong tay chúng ta, nên không được có sơ sót gì. Những việc khác ta không cần nói ngươi cũng nên biết".

Lưu Dụ gật đầu nói: "Ta hiểu rồi. Trong việc này ta sẽ có chừng mực để không làm ngươi thất vọng".

Đồ Phụng Tam nói: "Ta chỉ là thuận tiện nhắc nhở ngươi vài câu. Luận về mưu kế dũng khí, ngươi thật sự trên Hoàn Huyền. Chỉ có một điểm ngươi không bằng y là tác phong độc ác vô tình và không từ thủ đoạn. Để thành công, y có thể làm bất cứ chuyện gì. Cho nên chỉ cần ngươi rơi xuống hạ phong, y sẽ trăm thảo trừ căn, làm ngươi vĩnh viễn không có cơ hội ngóc đầu dậy".

Lưu Dụ khó hiểu hỏi: "Tư cách hành sự của Hoàn Huyền thiên hạ đều biết, vì sao Đồ huynh đột nhiên đề cập đến chuyện này?"

Đồ Phụng Tam nói: "Bởi vì sau khi quang phục Biên Hoang tập, ngươi sẽ phải trở về Bắc Phủ binh. Khi đó ngươi chỉ có thể dựa vào bản thân để đối mặt với bọn Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử. Cho nên ta phải nói cho ngươi biết ý nghĩ trong lòng ta, để ngươi chuẩn bị tâm lý".

Lưu Dụ hỏi: "Việc đó và Hoàn Huyền có quan hệ gì?"

Đồ Phụng Tam không đáp mà hỏi lại: "Với tính tình của Tư Mã Đạo Tử, ngươi cho rằng quan hệ của hắn và Lưu Lao Chi, sẽ có hướng phát triển gì?"

Lưu Dụ đáp: "Tư Mã Đạo Tử bổ nhiệm Tà Diễm thay thế Vương Cung ra nhậm chức thứ sử Cồn Châu, rõ ràng là muốn áp chế Lưu Lao Chi làm y không thể toàn diện khống chế Bắc phủ binh".

Đồ Phụng Tam nói: "Việc này đối với ngươi có lợi mà vô hại. Tà Diễm dù sao cũng đối với người mà cha và đường huynh đã chọn lựa nhìn bằng con mắt khác, cảm giác tương đối thân cận, chỉ cần ngươi sẵn lòng chịu được tác phong kiêu ngạo tự thị cao môn thế gia của y, trong tình huống không có ai để dùng, y khẳng định sẽ trọng dụng ngươi. Y muốn đề bạt ngươi, Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử cũng không có cách làm khó dễ y".

Tà Diễm là công thần còn lại trong cuộc chiến Phì Thủy của Tà gia, hơn nữa là nhân vật trọng yếu nhất của Tà gia mà thiên hạ đều ngưỡng mộ, được sự hỗ trợ của cao môn Kiến Khang, sức ảnh hưởng không thể coi nhẹ, thậm chí Tư Mã Đạo Tử quyền khuynh Tấn thất, cũng không muốn đắc tội với y. Lưu Lao Chi càng không cần phải nói, nếu hắn dám bất kính với Tà Diễm, sẽ làm cho tướng sĩ Bắc Phủ Binh bất mãn.

Lưu Dụ gật đầu nói: "Ta cũng có ý nghĩ này".

Đồ Phụng Tam tiếp lời: "Nếu ở tình huống thiên hạ thái bình, Tà Diễm sẽ nhìn ngươi như thế nào? Ngươi thủy chung sẽ không có cơ hội. May mắn là Tôn Ân sắp khởi binh, cơ hội của ngươi đã đến. Tư Mã Đạo Tử phái Vương Ngưng Chi đến thủ Hộ Kê, là một bước đi vô cùng lợi hại. Nếu Vương Ngưng Chi có xảy ra việc gì, Tà Diễm nhất định sẽ thỉnh mệnh xuất sư thảo phạt Thiên Sư quân, Lưu Lao Chi sẽ không thể thoát thác, biến thành cục diện Bắc Phủ Binh cùng Tôn Ân đối đầu, dưới tình huống như thế, ngươi sẽ có cơ hội quật khởi".

Lưu Dụ đồng ý: "Tư Mã Đạo Tử thật là đê tiện. Có một việc ta vẫn chưa nói cho ngươi biết, Tà gia đại tiểu thư Đạo Uẩn quyết định đến Hộ Kê cùng sinh tử với trượng phu và con trai. Ôi".

Đồ Phụng Tam nói: "Điều này sẽ làm cho Bắc Phủ Binh cùng Thiên Sư quân giao chiến tại các quận huyện

duyên hải phương Nam, Kiến Khang quân cùng Kinh Châu quân cũng thành cục diện đối mặt tại thượng hạ du Đại giang. Lúc đó, Hoàn Huyền sẽ không công đánh Kiến Khang, nếu như ta đoán không sai, y sẽ thừa cơ thu thập Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ. Đó cũng là nhận định của Hầu Lượng Sinh nên y mới đề nghị chúng ta liên kết với Ân, Dương hai người".

Lưu Dụ nói: "Phương diện này ta lại không có nghĩ tới. Đúng. Với tính tình của Hoàn Huyền, đứng bên giường há để người khác ngon giấc sao?"

Đồ Phụng Tam lãnh đạm nói: "Bởi vì Hoàn Huyền hiểu rõ bất luận là Vương Cung hoặc Ân Trọng Kham, đều sẽ không cam tâm thần phục y, chỉ là lợi dụng y để đả kích Tư Mã Đạo Tử. Vương Cung và Ân Trọng Kham vốn là kẻ hoạch chu toàn, chỉ là trời nghĩ vạn đường, không thể tưởng được Hoàn Huyền có độc chiêu mượn tay Mạn Diêu giết chết Tư Mã Diêu, làm Vương Cung và Ân Trọng Kham mất đi chỗ dựa vững chắc, lại là cười hổ khó xuống. Bất quá có lợi cũng có hại, nguyên nhân chính là Tư Mã Diêu chết đột ngột, làm Tư Mã Đạo Tử thừa cơ hội, xúi giục Lưu Lao Chi làm phản, khiến Hoàn Huyền sắp thành lại bại".

Lưu Dụ cố gắng không nghĩ đến Vương Đạm Chân: "Phân tích của Đồ huynh phi thường thấu triệt, nói hết tình cảnh trước mắt của Hoàn Huyền".

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Dương Toàn Kỳ gần đây cùng Ân Trọng Kham thân cận, lại biết rõ tính tình của Hoàn Huyền, cho nên chỉ cần có cơ hội, bọn họ sẽ liên thủ đối phó Hoàn Huyền. Chỉ tiếc hai người đó đều không phải người làm chuyện đại sự, trừ phi bọn họ sẵn lòng nương nhờ chúng ta không điều kiện, nếu không cuối cùng vẫn không là đối thủ của Hoàn Huyền".

Lưu Dụ cười khổ đáp: "Ta bây giờ là cái thá gì chứ? Bọn họ lại là danh sĩ đương triều lại quyền cao chức trọng, bọn họ sao có thể theo ta được?"

Đồ Phụng Tam nói: "Điều này sẽ khảo nghiệm lòng dạ và tầm nhìn của bọn họ. Mấu chốt thành bại của chúng ta là ở khả năng trì hoãn Hoàn Huyền được bao lâu. Y càng chậm thu thập Tư Mã Đạo Tử, đối với chúng ta càng có lợi. Chúng ta phải làm mọi cách vì chuyện này, cho nên tất phải tranh thủ Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ hai người hợp tác, làm bọn họ trở thành chương ngại lớn nhất cho việc Hoàn Huyền công nhập Kiến Khang. Đây cũng là kế hoãn binh của Hầu Lượng Sinh đề xuất".

Lưu Dụ bắt đầu có điểm hiểu được: "Những lời này của người đối với ta có gợi ý rất lớn, nếu ta chỉ cố phản đầu đột vây tại Bắc Phủ Bình, bỏ qua Hoàn Huyền, thì vẫn chỉ là con đường dẫn đến cái chết mà thôi".

Đồ Phụng Tam trầm mặc chốc lát, sau đó hỏi: "Người có nghe qua kẻ gọi là Can Quy chưa?"

Lưu Dụ nói: "Có chút quen tai, phải chăng là một kiếm thủ mới nổi lên tại Ba Thục?"

Đồ Phụng Tam nói: "Đúng là người này".

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Đồ huynh vì sao đột nhiên nhắc tới y?"

Đồ Phụng Tam nói: "Bởi vì y đã nương nhờ Hoàn Huyền, trở thành thủ hạ đắc lực của Hoàn Huyền. Người này ở Ba Thục không có địch thủ, rất thích khiêu chiến danh gia, dưới kiếm không ai sống sót, bởi vậy đã đắc tội với không ít người. Bây giờ đã tìm được chỗ nương cậy lớn, đương nhiên khỏi phải sợ người tầm cừu. Sự thật y từng nhiều lần bị vô lâm cao thủ Ba Thục liên hợp vây công nhưng vẫn an toàn thoát thân, bởi vậy thì biết được bản lĩnh của y thế nào".

Lưu Dụ cười nói: "Đề Yến Phi đi thủ tiêu y thì sao?"

Đồ Phụng Tam phá lên cười khanh khách, nói: "Ta cũng hy vọng sự tình có thể dễ dàng giải quyết như vậy, không bằng mời Yến Phi đi thủ tiêu Hoàn Huyền, thì sẽ kết thúc mọi việc".

Tiếp theo nghiêm mặt nói: "Hoàn Huyền muốn tìm y để thay thế ta".

Lưu Dụ lắc đầu nói: "Hoàn Huyền chỉ là si tâm vọng tưởng, Đồ Phụng Tam sao lại tùy tiện có người thay thế được".

Đồ Phụng Tam nhún vai nói: "Nhưng y ít nhất có thể thay ta, ở thủ đoạn chuyên đi thích sát người khác".

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Thích sát?"

Đồ Phụng Tam nói: "Đây là một kế hoạch trong lòng Hoàn Huyền. Sau khi y tiến chiếm Kiến Khang, sẽ giết hết toàn bộ tướng lĩnh đại thần phản đối y đoạt lấy Tấn thất. Cho nên Hoàn Huyền đã bí mật huấn luyện một đám thích khách tử sĩ, mà Can Quy là thủ lĩnh của đám thích khách đó. Bây giờ người đã minh bạch chưa? Đối phó Hoàn Huyền phải tàn nhẫn hơn y, nếu không sẽ là khoanh tay chờ chết, đến lúc tỉnh ra, chung quanh lại không có người có khả năng hỗ trợ người. Nghĩ về điều đó đi. Nếu những tướng lĩnh Bắc phủ Hồ Bân, Hà Vô Kỵ đứng ở bên người, đều bị giết chết, người bằng cái gì đối kháng với Hoàn Huyền?"

Lưu Dụ chán ngán thở dài một hơi: "Chiêu này của Hoàn Huyền quả nhiên độc ác mà cũng công hiệu".

Đồ Phụng Tam cười lạnh nói: "Hoàn Huyền vì vậy muốn giết ta, người bây giờ đã hiểu được là vì nguyên nhân nào chưa. Bất quá một ngày mà Đồ Phụng Tam ta còn, ta sẽ không để y thắng thế, Hoàn Huyền có đội thích khách của y, Biên Hoang tập chúng ta cũng có thích khách quán, để xem kiếm của ai sắc hơn".

Lưu Dụ đột nhiên hiểu rõ được hoàn cảnh của bản thân gã, nếu như gã không thể nắm trong tay Bắc Phủ Bình quyền trước lúc Hoàn Huyền quyền khuynh phương Nam, gã chẳng những không rửa sạch được nỗi nhục của Vương Đạm Chân mà còn phải chết thê thảm.

Hồi 92

Kính Tạ Bất Mãn

Yến Phi đề cao cảnh giác đến cực hạn, giám sát toàn bộ tình hình của tiểu Kiến Khang.

Tất cả dường như không có gì khác thường. Xe la vận chuyển hàng hóa vẫn qua lại không ngừng, chiến sĩ thì buông vũ khí làm phu khuân vác, đem lương thực hàng hoá xuống bố trí trong các ngôi nhà. Trong đó tổng đàn Yết bang và Hung Nô bang có sức phòng thủ rất cao nên hàng được gửi nhiều nhất. Nếu như hai nhà kho tạm thời này có thể chứa đầy lương hàng, thì sẽ đủ để hơn ba vạn đại quân địch ăn đủ trong nửa năm.

Thình thoảng có địch quân cưỡi ngựa tuần tiểu, lại không giống như đặc biệt gia tăng phòng bị, khác xa với bầu không khí khẩn trương bày trận chờ địch.

Nhưng trong lòng chàng có cảm giác bất an, không xua tan được.

Cảm giác này bắt đầu từ lúc trong lòng hiện lên hình bóng Tông Chính Lương. Lúc ấy trong chàng đã có dấu hiệu cảnh báo, trực giác phản ứng nhìn về phía Chung lâu, cứ nghĩ là hắn ở trong đội nhân mã hỗn độn đang từ Chung lâu chạy tới, càng làm bản thân sinh ra cảm ứng. Hốt hoảng nên chàng không dám dùng khinh công phóng đi trên cao, chỉ dám ngằm đi trong phố nhỏ ngõ hẹp.

Nhưng cảm giác bất an lại không giảm mà còn tăng lên mãnh liệt hơn. Hừ! Có thể chàng đã bị địch nhân phát hiện hành tung, và người đã thấy chàng chính là Tông Chính Lương.

Người này là thích khách nổi tiếng ở phương Bắc, chẳng những võ công cao cường, mà còn có mỹ danh "Tiểu Hạng Nghê". Kẻ thiện xạ nhãn lực đặc biệt tốt, hướng chỉ là tay thần tiễn như Tông Chính Lương. Nước cờ này của địch nhân đúng là cao minh, để gã Tông Chính Lương này ở nơi cao nhất của Chung lâu làm "Chung lâu quan viễn", đặt cả Biên Hoang tập dưới sự giám thị của cặp mắt sắc bén lão luyện của y, Yến Phi chàng cũng vì vậy mà bại lộ hành tung, thất bại vô cùng oan uổng, nhưng không thể không phục. May mắn là chàng còn có bản lĩnh linh ứng siêu phàm, nếu không đến chết cũng không hiểu đầu cua tai nheo tại sao.

Bây giờ chàng nên xoay sở thế nào? Chỉ cần để cho địch nhân chặn đường về trong tập, mười Yến Phi chàng cũng chết không sai, còn quyết liệt phá vây thì tuyệt đối ra không nổi.

Bí đạo của Thái Hoa cư có cũng như không, bởi vì lối ra vẫn ở trong tập, hơn nữa chàng không thể tiến vào bí động mà không kinh động người nào.

Còn bí thất dưới Lạc Dương lâu thì sao? Đi vào chẳng khác gì tự đưa mình vào tuyệt địa, rất trái ngược với bản ý chuyển đi này của chàng.

Tại thời khắc này, chàng nhớ tới phương pháp suy nghĩ đặt mình vào hoàn cảnh người khác của Lưu Dụ.

Giả như bản thân mình biến thành Tông Chính Lương, đột nhiên trên quan viễn đài phát hiện sự xâm nhập của Yến Phi, rồi lại mất đi tung ảnh của chàng, sẽ có hành động gì?

Y sẽ lập tức phi báo cho Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm, bí mật điều động nhân thủ, phong tỏa toàn Biên Hoang tập, đặc biệt là bến sông của Dĩnh Thủy, vì nơi này tình hình hỗn loạn nhất, là địa phương rất dễ dàng bị đột vây. Hành động của địch nhân phải im hơi lặng tiếng bí mật tiến hành. Khi bố trí xong, sẽ tới bắt ba ba trong rọ, chỉ cần bắt giết được Yến Phi, đả kích đối với Hoang nhân sẽ không thể tưởng tượng được.

Địch nhân sẽ tạo thành một đơn vị "Bộ Yến đội", giống như kiểu dùng đối phó Hoa Yêu để lòng bắt chàng. Đội ngũ cao thủ tinh nhuệ này, trước tiên sẽ suy đoán mục đích Yến Phi lên vào Biên Hoang tập, đương nhiên sẽ không tưởng tượng được chàng đến tìm "Đạo Nhật Phong", chỉ phỏng đoán ra hai loại nhiệm vụ là chàng đến để thích sát hoặc phá hoại mà thôi.

Mục tiêu thích sát không ngoài Diêu Hưng hoặc Mộ Dung Lâm hai người, còn phá hoại thì chẳng ngoài việc thiêu rụi kho chứa lương.

Nghĩ tới đây, Yến Phi biết lần này sống hay chết, hoàn toàn dựa vào việc có tìm thấy "Đạo Nhật Phong" hay không, đó là sinh lộ duy nhất của chàng. Lại phải tìm được trước khi địch nhân hoàn tất mọi thứ, nếu không chàng chỉ có thể ra sức đột vây, toàn lực liều mạng, giết một thì hòa vốn, giết hai thì có lời.

Yến Phi từ nơi ẩn mình chạy ra, lướt về phía hậu viện của tổng đàn Hung Nô bang, linh giác cảm ứng được đề cao đến trạng thái đỉnh điểm.

Nội đường Hoàn phủ, thành Giang Lăng. Hoàn Huyền ngồi trên chiếu, thần tình như được phủ bởi một màn sương.

Hầu Lượng Sinh ngồi hầu một bên, Hoàn Tu và Can Quy đều không dám lên tiếng.

Một lúc lâu sau Hoàn Huyền lên tiếng một cách hồ hững: "Cả lũ cùng trông một người cũng không xong, liệu có đáng chết hay không?"

Bọn ba người Hầu Lượng Sinh nghe xong, trong lòng đều sợ hãi, chẳng biết người mà Hoàn Huyền nói tới chỉ vào ai? Trong ba người bọn họ ai sẽ gặp đại nạn lâm đầu?

Người ta nói làm bạn vua như đánh đu với hổ, cảm giác của Hầu Lượng Sinh thì lại giống ngủ chung với độc xà, có trời mới hiểu được khi nào nó đón mình một phát.

Hoàn Huyền nói về mặt mỗi: "Theo lệnh ta đem tỳ nữ tùy tùng của Đạm Chân từng người một thất cổ cho chết hết, đó là trừng phạt mà bọn chúng đáng được hưởng".

Hoàn Tu lĩnh mệnh một tiếng, muốn mượn việc này thừa cơ thoát thân. Chợt Hoàn Huyền đưa tay ngăn cản gã, từ từ nói: "Việc này để Can Quy đi làm".

Hoàn Tu chỉ còn cách ngồi xuống, nhìn Can Quy rời đi.

Hầu Lượng Sinh sống lưng toát mồ hôi lạnh, hần kinh sợ ngửi điệu lạnh lùng điềm nhiên như không của Hoàn Huyền với thái độ xem mạng người như cỏ rác.

Cái chết của Vương Đạm Chân chỉ có thể oán trách Lưu Lao Chi, hoặc oán trách bản thân Hoàn Huyền, nhưng y lại trút giận lên đám tỳ nữ vô tội. Trong hành lý tùy thân của Vương Đạm Chân có giấu độc dược, hiển nhiên đã sớm có lòng tìm cái chết, có thể thấy được cái chết của Vương Đạm Chân, Hoàn Huyền phải chịu trách nhiệm lớn nhất.

Ánh mắt của Hoàn Huyền hướng về Hoàn Tu, giống như đã quên mất cái chết của Vương Đạm Chân, nhẹ nhàng: "Vừa rồi Dương Toàn Kỳ đến gặp ta, nói Ân Trọng Kham muốn dâng thư cho triều đình, yêu cầu khôi phục nguyên chức thứ sử Kinh Châu. Nói dễ nghe là muốn xin ý kiến của ta, nói khó nghe là bày tỏ thái độ với việc này. Người có ý kiến gì không?"

Hoàn Tu giờ mới biết nguyên nhân Hoàn Huyền muốn lưu hấn ở lại, vội đáp: "Mọi việc đều do Nam quận công tác chủ, thuộc hạ không có ý kiến".

Hoàn Huyền cười nói: "Không trở thành thứ sử Kinh Châu, người không tiếc sao?"

Hoàn Tu vẫn chỉ một câu như thế, đáp: "Mọi việc do Nam quận công quyết định".

Ánh mắt Hoàn Huyền dừng ở trên người Hầu Lượng Sinh, hỏi: "Ta nên làm thế nào? Nếu như ta không chịu gặt đầu, Ân Trọng Kham có dám dâng thư lên Kiến Khang không?"

Hầu Lượng Sinh cung kính đáp: "Đây là thủ đoạn phân hóa chúng ta của Tư Mã Đạo Tử, Nam quận công minh xét."

Hoàn Huyền cười lạnh nói: "Người nghĩ rằng ta không biết là âm mưu quỷ kế của Tư Mã Đạo Tử sao? Bất quá việc này ta lại muốn cảm tạ hấn, giúp ta dò xét ra tâm ý của Ân, Dương hai người, còn làm Toàn Kỳ lộ ra cái đuôi hồ ly của y. Hừ!"

Hai người không dám nói gì nữa.

Hoàn Huyền trầm ngâm: "Ta sẽ cùng dâng tấu chương yêu cầu khôi phục nguyên chức cho Ân Trọng Kham. Bắt đầu từ hôm nay, ta muốn các người giám thị chặt chẽ hai người bọn họ, không được có bất cứ sơ suất gì, hiểu chưa?"

Hai người vội vàng đáp ứng.

Thời gian đột nhiên trở nên trọng yếu, nếu chàng chọn nhầm, lại một lần nữa đoán sai nơi cất giữ "Đạo Nhật Phong" thì nhiệm vụ của chàng sẽ coi như hoàn toàn thất bại, thậm chí có thể vì thế mà mất mạng.

Nếu Diêu Hưng muốn đem "Đạo Nhật Phong" giấu ở trong địa khổ của một căn nhà nào đó trong tập, tổng đàn Thiết Phất bộ Hung Nô ở tiểu Kiến Khang là lựa chọn hàng đầu. Diêu Hưng có thể từ nơi Hách Liên Bột Bột biết rõ tình hình chuẩn xác của các tòa nhà, mới không cần lo lắng còn có bí thất và bí đạo chưa được phát hiện. Thí dụ Diêu Hưng không hiểu rõ Lạc Dương lâu mà mình đang ở cũng tồn tại bí thất.

Biên Hoang tập bị thất thủ dưới tay của Mộ Dung Thùy và Tôn Ân, tù binh Hoang nhân bị địch nhân tập trung tại tiểu Kiến Khang, cũng lấy tổng đàn của lưỡng bang làm chủ. Ngày đó bố trí phản công, bọn Yến Phi cũng thông qua bí đạo, đem vũ khí lương thực lên vận chuyển vào tiểu Kiến Khang, giấu trong bí thất dưới đất của lưỡng bang. Cho nên Yến Phi đối với tình hình dưới đất của tổng đàn Hung Nô bang, rõ như lòng bàn tay.

Nhô cao trong tường vườn, có hơn chục tòa nhà lớn nhỏ bất đồng, mặt của tòa nhà chính hướng về phía đường Kiến Khang, gồm ba nhà nối với nhau, quy mô to lớn, giống như tòa thành trì, cũng là kiến trúc kiên cố nhất của tổng đàn Hung Nô bang. Lần đầu phản công Biên Hoang tập thành công, Đồ Phụng Tam đã muốn đem nó làm tân thích khách quán của y.

Bí thất và bí đạo đều ở trong tòa nhà chính, giờ cũng là nơi bận rộn nhất, người qua kẻ lại, hàng hoá lương thực không ngừng được áp tải tới, sau đó phân ra an trí đến các phòng xá khác.

Mục tiêu của Yến Phi lại là căn nhà kho lẻ loi ở góc đông bắc của hậu viện, phía dưới nó có một kho lương, không có bí đạo nối liền, là nơi thích hợp nhất để cất giấu đồ vật.

Mượn sự yểm hộ của cây cối phòng xá, Yến Phi đi vào hoa viên bên ngoài kho, ngồi trong một bụi cỏ, quan sát tình hình.

Cả tổng đàn cũ của Hung Nô bang xôn xao náo nhiệt, duy chỉ có một góc lại yên lặng vô thanh, không ai đặt chân nửa bước tới. Yến Phi thiếu chút nữa quay lại nhà chính, đi tìm vận khí ở nơi khác. Nhưng chàng lại

quyết định vào xem một chút vì trên phương diện thời gian vẫn cho phép chàng chạy loạn xung quanh, quan trọng hơn là chàng nghĩ đến một mẩu chốt trong đó.

Nhìn bề ngoài, Diêu Hưng cùng Mộ Dung Lâm là hợp tác vui vẻ, sự thật thì giữa hai người khẳng định không khỏi nghi kỵ lẫn nhau. Trong chuyện "Đạo Nhật Phong" Diêu Hưng có nhiều khả năng giấu diếm Mộ Dung Lâm, loại độc hỏa khí này có thể giữ bí mật thì càng phát huy hiệu quả kỳ diệu. Có trời mới hiểu được Diêu Hưng sau khi thu thập Hoang nhân có quay mũi giáo đối phó Mộ Dung Lâm hay không. Lúc đó "Đạo Nhật Phong" sẽ phát huy tác dụng to lớn, làm Diêu Hưng có thể lấy ít thắng nhiều. Hoặc là Diêu Hưng sợ Mộ Dung Lâm có ý đồ độc chiếm Biên Hoang tập, cố ý lưu lại một nước cờ, tránh để có lúc không có lực hoàn thủ.

Bất luận từ góc độ nào mà nghĩ, Diêu Hưng che giấu chuyện "Đạo Nhật Phong" là hợp tình hợp lý, nên cố ý không phải người đến coi giữ, tránh làm cho người khác chú ý, lại bỏ qua Thái hoa cư và Lạc Dương lâu lấy kho lương làm nơi cất giấu "Đạo Nhật Phong".

Sau khi nghĩ thông suốt mọi chuyện, Yến Phi nào dám do dự, từ bóng tối chạy ra, đi vào cửa lớn nhà kho, rồi mở cánh cửa kho không bị khóa.

Những gì đập vào mắt làm chàng phải nhúu chặt mày.

Trong kho xếp chồng chất các bao gạo cao đến nóc kho chỉ cách có vài thước, gần cửa chỉ còn một khoảng hẹp đủ cho vài người đứng.

Đây có thể nói là cách phòng vệ tốt nhất, không di dời hàng trăm bao gạo, thì đừng hòng có thể vào bí đạo.

Yến Phi không kinh mà lại vui mừng, chàng bây giờ ít nhất có tám phần nắm chắc, xác định Diêu Hưng đem đồ vật giấu ở mật thất phía dưới.

Được cứu rồi. Yến Phi nhanh như chớp tiến vào, khép cửa kho lại.

Vân Long hạm đang chạy trên Động Đình hồ, Nhiếp Thiên Hoàn đứng tại đầu thuyền, chấp tay nhìn lên bầu trời sao, thần tình nghiêm túc.

Hách Trường Hanh đi tới phía sau y, chấp tay cung kính: "Bang chủ triệu Trường Hanh lại có chuyện gì phân phó?"

Nhiếp Thiên Hoàn hỏi: "Trường Hanh phải chăng đối với thất bại Hoài Thủy vẫn canh cánh trong lòng?"

Hách Trường Hanh chán nản: "Trường Hanh cảm thấy rất hổ thẹn đã có lỗi với bang chủ, phụ lòng hậu ái của bang chủ đối với Trường Hanh".

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Thắng bại là chuyện thường của binh gia, cái quan trọng nhất là đạt được thắng lợi cuối cùng. Xảy ra việc ngày đó, tịnh không phải do người, mà là bị Hoàn Huyền làm liên lụy, vì hấn quân không được Lưu Lao Chi mà để tình thế nghịch chuyển. Người và Nhã nhi có thể an toàn trở về là ta đã mãn ý lắm rồi".

Hách Trường Hanh thở dài: "Nhưng chuyện đánh mất lương thuyền, thuộc hạ lại khó tránh được tội".

Nhiếp Thiên Hoàn mỉm cười: "Đổi lại là ta, cũng sẽ phạm phải sai lầm như thế, cùng Diêu Hưng giao dịch là chính xác, vấn đề là tại chúng ta đã đánh giá thấp Hoang nhân. Biên Hoang là địa phương của bọn chúng, gió thổi cỏ lay đều không dấu được bọn chúng. Cho nên các người thất lợi tại Hoài Thủy, lương thuyền tự nhiên rơi vào trong tay bọn chúng, không có gì phải tự trách".

Hách Trường Hanh cảm động: "Bang chủ".

Nhiếp Thiên Hoàn vui vẻ hòa nhã: "Người cho ta là Hoàn Huyền sao? Có chuyện gì sai sót là đổ lên đầu người khác để trút giận, không xem xét là sai lầm như thế nào, vấn đề ở đâu. Nhiếp Thiên Hoàn ta tung hoành Lưỡng Hồ hơn chục năm, chưa có kẻ nào so được với ta, vì ta có nhiều bè bạn trung thành sẵn sàng chết thay vì ta, sẽ không ai phản bội ta".

Hách Trường Hanh nói với về trung thành: "Chỉ cần một câu của bang chủ, Trường Hanh nguyện phục vụ đến chết".

Nhiếp Thiên Hoàn thông dong: "Sự thật là Lương Hồ bang chúng ta, chưa bao giờ có tình thế tốt hơn hiện nay, Giang Hải Lưu đã chết, Đại Giang bang chỉ còn trên danh nghĩa, chỉ cần chúng ta gấp rút khống chế Đại Giang và các nhánh sông lớn nhỏ, Đại Giang bang sẽ vĩnh viễn không có hy vọng ngóc đầu dậy".

Y dừng một chút rồi lại tiếp: "Lần này Hoàn Huyền công đánh Kiến Khang vô công quay về, Tư Mã Nguyên Hiễn càng hiển lộ bản sắc của mãnh tướng, thật là ngoài ý liệu của mọi người, sợ rằng cả Tư Mã Đạo Tử cũng không nghĩ tới, người con trai ngày xưa mê đắm tửu sắc lại trở thành lẫm tử hồi đầu mà còn có được bản lĩnh như vậy".

Hách Trường Hanh tiếp lời y: "Hoàn Huyền sẽ bị bức bách phải dựa vào chúng ta, chúng ta có thể tiến từng bước một mở rộng thế lực, khống chế các bang hội hai bờ Đại Giang. Không có sự phê chuẩn của chúng ta, ai cũng không được cùng Đại Giang bang làm ăn".

Nhiếp Thiên Hoàn cắt ngang: "Đó chỉ là cách làm tiêu cực, các thành thị của khu vực Kiến Khang và hạ du Kiến Khang đều ở ngoài phạm vi thế lực của chúng ta. Ta phải công chiếm Biên Hoang tập mới có thể trăm thảo trừ căn, tiêu diệt dư nghiệt của Đại Giang bang. Trong chuyện này, ta phải cùng Hoàn Huyền hợp tác, chỉ bằng lực lượng của chúng ta thì không có cách gì làm được".

Hách Trường Hanh kinh ngạc hỏi: "Trong cuộc chiến phản công Biên Hoang tập lần này, bang chủ lại không xem trọng Diêu Hưng và Mộ Dung Lân sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn cười khò: "Liên quân của bọn Diêu Hưng gấp bội Hoang nhân, lại chiếm được địa lợi, có tập để thủ, lại dĩ dật đãi lao, nhưng ta coi Hoang nhân cao hơn một bậc. Nhìn Yến Phi xem, nhân tài như vậy, đến đâu mới tìm được? Dưới tình hình ác liệt như vậy, vẫn có thể xuất thủ, quấy loạn làm chúng ta nhếch nhác rồi ngênh ngang mang Cao Ngạn đi. Chúng ta không thể không thừa nhận Hoang nhân tập trung nhiều nhân tài tinh anh có sinh lực và tinh thần mạo hiểm nhất Nam Bắc, ai đánh giá thấp bọn chúng mà không chịu thiệt thòi chứ?"

Hách Trường Hanh chấn động: "Bang chủ".

Hai mắt Nhiếp Thiên Hoàn sát khí đại thịnh, chậm chậm nói: "Ta không phải là đề cao chí khí của người khác, mà muốn nói rằng tuyệt không thể đánh giá thấp Hoang nhân. Trận chiến phản công Biên Hoang tập lần thứ hai, thắng bại sắp rõ sẽ có thể minh chứng ta có nhìn lầm Hoang nhân hay không".

Hách Trường Hanh muốn nói nhưng không đủ lời.

Nhiếp Thiên Hoàn mỉm cười: "Hoang nhân càng lợi hại càng tốt, kẻ địch càng mạnh, càng có thể khích lệ lòng phấn đấu của chúng ta. Lúc trước chúng ta có Giang Hải Lưu, không phải cũng cúi đầu trước phi hoàn của bọn nhân hay sao? Cuộc sống phải có đối thủ tương đương mới có lạc thú, người mới biết coi trọng thành bại. Trường Hanh phải vĩnh viễn ghi nhớ lấy những lời này của ta".

Hách Trường Hanh nói: "Trường Hanh sẽ vĩnh viễn không quên".

Ánh mắt Nhiếp Thiên Hoàn biến đổi, hiện ra thần sắc từ ái: "Con nhỏ Nhã nhi ra sao rồi?"

Hách Trường Hanh cười khò: "Muội ấy lại nổi cáu, tự nhốt mình trong thương phòng. Ôi, chúng ta ép lên thuyền, muội muội sao có thể cao hứng chứ? May mắn là muội ấy vẫn chưa hiểu rõ chuyện của Cao Ngạn và Yến Phi, nếu không thật không biết nàng sẽ đập phá bao nhiêu đồ vật".

Nhiếp Thiên Hoàn lại nhẹ nhàng hỏi: "Người và nó gần đây có quan hệ tốt, theo người thấy, nó có thật sự thích tên tiểu tử Cao Ngạn đó không?"

Hách Trường Hanh cung kính trả lời: "Nếu như trước kia bang chủ hỏi thuộc hạ chuyện này, đáp án của thuộc hạ khẳng định là không thể. Cao Ngạn tiểu tử này cái gì cũng tệ, tham tài thích gái, miệng lưỡi ngon ngọt xảo trá, khoát lác mà không nháy mắt, chính là loại thiếu niên khinh bạc mà Thanh Nhã ghét nhất, không thường cho hấn vài cái bạt tai đã là rất khoan dung hấn rồi. Nhưng. Ôi! Lần này sau khi trở về

Lưỡng Hồ từ Biên Hoang, người mà nàng để ý, lại là một kẻ như Cao Ngạn, còn không chịu tiết lộ cùng Cao Ngạn lúc đó đã xảy ra chuyện gì. Thật làm người ta lo lắng."

Nhiếp Thiên Hoàn hỏi: "Người cưới Nhã nhi được không?"

Hách Trường Hanh thất thanh: "Cái gì?"

Nhiếp Thiên Hoàn thần nhiên: "Đây là biện pháp tốt nhất, đầu xuôi đuôi lọt. Nhã nhi thời gian qua đối với người có hảo cảm. Luận mỹ mạo nhan sắc, Nhã nhi khẳng định là đệ nhất mỹ nữ của Lưỡng Hồ bang, đợi nó thuần tính hơn một chút, sẽ là một hiền thê lương mẫu. Ôi. Hiền thê lương mẫu, ta thật sự hy vọng như thế, điều đó còn phải xem bản lĩnh dạy vợ của người."

Hách Trường Hanh thở gấp: "Bang chủ. A. Bang chủ. Thuộc hạ..."

Nhiếp Thiên Hoàn không vui hỏi: "Người ghét bỏ Nhã nhi sao?"

Hách Trường Hanh vội đáp: "Thuộc hạ sao dám có tư cách ghét bỏ muội ấy? Vấn đề là thuộc hạ thời gian qua xem nàng như muội tử, nàng cũng xem thuộc hạ thân như huynh đệ, chưa bao giờ đề cập tới tình ái nam nữ. A. Bang chủ có thể thu hồi mệnh lệnh được không? Theo thuộc hạ thấy nàng và Cao Ngạn chỉ là chơi đùa thôi, sẽ không lấy thế là thật".

Nhiếp Thiên Hoàn cười khanh khách: "Tiểu tử nhà người vừa nghe được phải cưới Nhã nhi, lập tức thay đổi cách nói, Nhã nhi đáng sợ như vậy sao? Yến Phi con mẹ nó, lần này thật sự đã hại ta thâm rồi. Nói tóm lại ai cưới Nhã nhi đều được, nhưng gã Cao Ngạn bẻm mép đó thì không thể được, người mau thay ta nghĩ ra biện pháp, nếu không người sẽ phải cưới Nhã nhi".

Hách Trường Hanh bàn: "Chỉ cần bang chủ nói rõ ý nghĩ trong lòng cho Thanh Nhã, Thanh Nhã sẽ nghe theo lời của bang chủ".

Nhiếp Thiên Hoàn nhíu mày: "Ta chẳng lẽ phải nói cho nó việc đánh cuộc với Yến Phi sao? Ai biết được nó sẽ phản ứng thế nào? Hơn nữa.. Hừ. Tính cách không nghe lời của nó thì ta và người đều rõ như nhau mà".

Hách Trường Hanh gật đầu nói: "Được. Thuộc hạ sẽ nghĩ cách".

Nhiếp Thiên Hoàn có vẻ hài lòng: "Bất luận dùng biện pháp gì cũng được, chỉ cần tên tiểu tử Cao Ngạn đó mộng đẹp không thành, nhưng cũng không thể để Nhã nhi không vui. Những thuyết thư kia có cái gì mà tỷ võ chiêu thân, nếu thực làm một lời đài luận võ, khẳng định ở hiệp thứ nhất Cao Ngạn sẽ sớm bị người khác hạ lời đài. Thật không rõ Cao Ngạn có cái gì để làm Nhã nhi để ý chứ".

Hách Trường Hanh lo lắng: "Thanh Nhã sao sẵn lòng để cho chúng ta bày bố chứ, nếu như nàng muốn làm chủ đài, sợ rằng không có bao nhiêu người dám thượng đài, vạn nhất nàng cố ý để thua Cao Ngạn, thì chúng ta xem như đã tự mua dây trói mình rồi".

Nhiếp Thiên Hoàn cười khò: "Ta chỉ nêu lên một thí dụ thôi, quan trọng nhất là nghĩ được biện pháp tốt, nếu nó thực muốn lấy Cao Ngạn, ta lại không thể rút lời được thì khẳng định sẽ giận đến hộc máu".

Hách Trường Hanh không có gì hay hơn để nói, vội gật đầu: "Thuộc hạ đã hiểu. Trường Hanh sẽ nghĩ ra biện pháp tốt thật toàn vẹn mỹ".

Hồi 93

Đại Hiền Thần Thông

Yến Phi ngồi trên đồng bao lương, đỉnh đầu gần như đụng vào nóc nhà. Bồi bạn cùng chàng còn có thêm mười sáu bình gốm cao chừng nửa xích, buộc bằng dây gân bò, chỉ cần dùng tay giật tung ra, sau khi mỗi lửa là có thể ném về phía địch nhân.

Chàng đã di chuyển hàng trăm bao lương xếp đầy khoảng trống cạnh cửa ra vào rồi mở được cửa địa thất,

cuối cùng cũng tìm thấy được bốn hòm Đạo Nhật Phong, liền mở hòm lấy đồ rồi leo lên đồng bao lương này bày sẵn trận thế chờ đợi địch nhân đại giá quang lâm. Mới đây nhóm tuần tra đã cố mở cửa nhưng phát giác không có cách nào vào được bèn ngay lập tức triển khai thiên la địa võng lục soát xung quanh. Hiện tại kho lương đã nằm trong vòng vây trùng trùng của địch nhân, đã vậy địch nhân còn không ngừng tăng cường thêm.

Dù vậy lúc này tinh thần Yến Phi vẫn nhẹ nhõm bởi chàng đã thử phương pháp do Cơ Biệt truyền thụ, đốt một ít Đạo Nhật Phong, ngay lập tức luồng khói đen tỏa ra dày đặc bao trùm địa thất ngưng tụ lại mà không phát tán. Bằng công lực của mình mà khi Yến Phi hít phải khói đen này cũng cảm thấy choáng váng, trong não bộ nóng như bị đốt cháy, quả thật khiến người ta phát cuồng, đúng là một vũ khí vô cùng lợi hại, hèn chi Diêu Hưng coi trọng thứ độc vật này đến thế.

Mười sáu bình gốm chứa đầy Đạo Nhật Phong. Mười bình đã bị tháo bỏ lớp bạc niêm phong ở ngoài, trên đó xuất hiện một lỗ nhỏ chừng ba thốn để dễ đốt lửa. Chàng không có một miếng sắt mài lửa nào, đành dùng miếng gỗ lấy ra từ hòm chứa đem ra mài lửa, may là cũng có hiệu quả như nhau. Yến Phi quán sáu bình còn lại với nhau bằng gân bò đeo phía sau lưng. Dĩ nhiên là không thể để bình nào lại cho địch nhân.

"Yến Phi!"

Yến Phi cười to: "Sau lần hội ngộ trước, Tông Chính Lương huynh vẫn khỏe chứ hả? Yến mỗ đi qua đây đột nhiên nhớ ra đã để quên mấy món đồ, chính vì thế quay lại để lấy, mong Tông huynh lượng thứ!"

Nói xong song chưởng đẩy về phía trước, Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp toàn lực thi triển.

Oành!

Kho lương không chịu nổi một kích của Yến Phi liền lung một lỗ lớn chu vi khoảng nửa trượng, mảnh vụn của gỗ bay tung tóe khắp nơi, khí thế thật kinh hồn đoạt phách.

Yến Phi từ trên đồng bao lương lộ nửa thân người ra bên ngoài, từ trên cao quan sát tình thế xung quanh kho lương. Bằng nhãn quang sắc bén, Yến Phi nhận thấy hàng trăm nhân ảnh lập lòe dưới ánh sáng của những bó đuốc. Gần xa kho lương đều dày đặc cung thủ. Khoảng trống còn lại là quân lính với thuẫn bài cùng vũ khí ngắn dài đủ cả, hình thành một thế trận bao vây vô cùng nghiêm ngặt đến nước cũng không lọt.

Nếu quả không có vũ khí bí mật Đạo Nhật Phong thì có lẽ trăm Yến Phi cũng không toàn mạng đột vây.

Yến Phi nhanh chóng tìm ra vị trí chỉ huy của địch nhân. Trong vòng cao thủ hộ vệ, Diêu Hưng, Mộ Dung Lâm, Tông Chính Lương, Địch Bá Hữu đứng sau trận thế ở phía Nam kho lương, mục quang nhìn Yến Phi như muốn giết chết chàng ngay lập tức.

Yến Phi đặc biệt chú ý đến thần sắc của Diêu Hưng đang rất kinh dị, hiển nhiên là vì thắc mắc đám Đạo Nhật Phong trong kho đã lọt vào tay Yến Phi hay chưa, hắn không biết có nên thông báo cho Mộ Dung Lâm chuyện này hay không. Bất quá dù hắn nghĩ như thế cũng vô pháp cải biến tình huống đang phát sinh hiện nay.

Địch nhân nhân số dù đông nhưng thật sự rất tề chỉnh, tất cả đều giữ nguyên trận thế sẵn sàng xông vào, không hề có tiếng động nào phát ra ngoại trừ tiếng lách tách từ những bó đuốc gây ra, cả không gian xung quanh kho lương sáng rực như ban ngày.

Yến Phi đột nhiên cười lớn: "Yến mỗ thật cảm thấy vinh hạnh vô cùng. Đêm đã khuya mà các vị lao sư khổ chúng bày ra trận thế như thế này để tiếp đón ta, thật là quá đề cao Yến mỗ rồi!"

Mộ Dung Lâm lớn tiếng quát: "Yến Phi nguoi chết đến nơi mà còn nói xàm vậy sao? Thúc thời thì buông tay chịu trói, ta sẽ chữa cho nguoi con đường sống."

Yến Phi lấy hỏa tập ra rồi điểm hỏa miếng gỗ nhỏ đã chuẩn bị sẵn. Thăm nghĩ nếu Mộ Dung Lâm có thể bắt mình đem đến trước mặt cha hắn là Mộ Dung Thùy, Mộ Dung Thùy khẳng định sẽ vô cùng hoan hỉ.

Yến Phi mỉm cười: "Sao Mộ Dung Thùy có đứa con ngu ngốc như nguoi nhỉ? Nếu cha nguoi có mặt tại đây thì đã không nói những lời thừa thãi như vừa rồi! Không tin nguoi hỏi Hưng thái tử bên cạnh sẽ minh bạch

thôi!"

Đầu tiên, khi nghe những lời này của Yến Phi, Mộ Dung Lâm nổi đại nộ, nhưng sau đó thì thần sắc hần lộ vẻ nghi hoặc hướng mục quang về phía Diêu Hưng.

Yến Phi biết thời cơ đã đến bèn cầm lấy một bình gốm đã mở sẵn.

Tông Chính Lương cười lạnh đáp: "Thật không ngờ Yến Phi kiếm khách đại danh鼎鼎 vậy mà phải dùng thủ đoạn ly gián sao? Ủa! Sao mặt thái tử lại biến sắc vậy?"

Diêu Hưng không thèm để ý đến thái độ của Mộ Dung Lâm lẫn Tông Chính Lương hét to : "Người đã làm gì trong kho lương ?"

Yến Phi vận Thái Dương chân hỏa truyền vào miếng gỗ trong tay, lập tức miếng gỗ bùng cháy, sau đó quăng miếng gỗ đang cháy vào bình gốm đựng đầy Đạo Nhật Phong, lúc này từ trong bình gốm phát ra âm thanh xì xì chỉ có mình chàng nghe thấy.

Yến Phi cười lớn đáp : "Thái tử bắt đầu nói năng lảm nhảm rồi, ta làm gì trong đó ư? Dĩ nhiên là tốn chút công phu khênh đồ đạc thôi!"

Hiện tại tất cả đều tập trung ánh mắt về phía Yến Phi, thấy từ ngườì chàng khói bắt đầu bốc lên, có điều khói không bay lên cao mà chỉ đến tầm nửa thân người Yến Phi rồi ngưng tụ, khói từ nhạt chuyển sang đậm, tình cảnh vô cùng nguy dị.

Diêu Hưng trong lòng kêu bất diệu, điên cuồng quát: "Tản ra! trên tay hấn có độc yên đạn!"

Mộ Dung Lâm, Tông Chính Lương đều trơ mắt nhìn nhau ngạc nhiên, trong tình huống này đâu phải muốn lui là lui!

Yến Phi thờ dãi: "Trễ quá rồi!"

Chúng nhân mở to mắt nhìn, chỉ thấy Yến Phi đưa tay lên là luồng khói đen kịt theo sau, chưa kể những tia lửa từ đó bắn ra xung quanh.

Đột nhiên Yến Phi vung tay một cái, quái cầu hóa thành hồng quang bắn về phía Diêu Hưng như lưu tinh, quỹ đạo bay của quái cầu tạo thành một cái đuôi dài màu đen ở phía sau.

Diêu Hưng lật đật thối lui nhưng quái cầu đã đập xuống đất rồi nổ tung, mảnh vỡ bắn đi khắp nơi, khói độc đen kịt nhanh chóng tỏa đi bốn phương tám hướng, ngay lập tức cả không gian rộng lớn phía nam kho lương hoàn toàn bị che phủ bởi làn khói độc kinh khủng.

Tiếng la thất thanh, tiếng ho hực hực vang lên khắp nơi, trận thế mới lập khi nãy bây giờ đã tán loạn, xung quanh mọi người kêu la đau mắt om xòm.

Ở ba phía kia, đội cung thủ không cần đợi lệnh liền xạ tiễn, hàng ngàn mũi tên bắn về nóc nhà nơi Yến Phi đang đứng. Yến Phi không nghĩ uy lực của Đạo Nhật Phong lại khủng khiếp như thế, thậm kê nguy hiểm liền chui xuống mái kho lương để tránh những mũi tên bay qua, tiện tay đốt thêm một bình gốm khác. Đồng thời Yến Phi triển khai thuật thai tức, khói độc lúc này không chỉ bao phủ toàn bộ nóc kho lương mà còn tràn vào trong nữa. Không gian lúc này dù Yến Phi có nhãn lực kinh người cũng vô pháp nhìn rõ vật gì.

Bình độc khí thứ hai được ném về phía Bắc của kho lương. Khói ở phía Nam đã lan sang hai phía đông, tây, cơ bản thiên la địa võng bao vây Yến Phi đã tiêu tán, địch nhân lúc này chỉ biết ôm đầu bỏ chạy tán loạn, hi vọng có thể thoát khỏi nạn tai trước mắt, nhất thời khiến tình hình trở nên hỗn loạn cực điểm.

Cục diện hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của Yến Phi. Nếu ở chiến trường Đạo Nhật Phong dù uy lực kinh người, tầm ảnh hưởng cũng ở mức giới hạn mà thôi. Nhưng ở nơi phòng ốc dày đặc như thế này thì Đạo Nhật Phong thật sự đã phát huy hết uy lực vốn có của mình.

Tùng bình, từng bình Đạo Nhật Phong được ném ra, từ gần cho đến xa, không lâu sau toàn bộ tổng đàn

Hung Nô bang đều bị bao phủ bởi màn khói độc, địch nhân lúc này đang cuống cuồng tranh nhau chạy thoát khỏi phạm vi của khói độc.

Sau khi ném được bảy, tám bình Đạo Nhật Phong, mục tiêu của Yến Phi chuyển từ tổng đàn Hung Nô bang sang khu tiểu Kiến Khang hướng về phía bên cảng.

Sau khi xốc lại 6 bình gôm sau lưng cho thật chặt, miệng cắn miếng gỗ đang cháy, Yến Phi hai tay cầm hai bình gôm rồi nhảy ra khỏi mái nhà tìm đường ra phía trước, tranh thủ địch nhân lúc tranh tối tranh sáng Yến Phi nhanh chóng xuyên qua màn khói đen hướng về phía bên cảng.

Phượng Hoàng hồ, nghị đường.

Tổng Bi Phong tiếp tục nói: "Yến Phi sau khi từ Dĩnh Thủy tiềm nhập Biên Hoang Tập, ta sợ hấn gặp chuyện nên không dám bỏ đi, thế nên phải ở lại để đợi hấn, có gì còn kịp tiếp ứng."

Lưu Dự, Mộ Dung Chiến, Đồ Phụng Tam, Trác Cuồng Sinh, Giang Văn Thanh đều cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Trác Cuồng Sinh cất giọng hân thưởng: "Quả xứng là đệ nhất cao thủ của Biên Hoang Tập, trong tình huống như vậy có thể tiềm nhập Biên Hoang Tập đến mức quỷ thần không hay thì quả là giỏi!"

Giang Văn Thanh tiếp lời: "Hiện tại ở phương Nam này, công phu dưới nước phải nói cao cường nhất là Nhiếp Thiên Hoàn, ngang hàng với Long Vương Lữ Quang ở Bắc phương, bất quá cả hai người này đều chưa thể không cần trời lên mặt nước hoá khí, còn bơi liền một mạch như Yến Phi thì thật không thể tin được."

Tổng Bi Phong gật đầu tán thành: "Ngày trước Đại thiếu gia cứu hấn về hẻm Ô Y, hấn từng tuyệt khẩu nín thở suốt một trăm ngày mà không chết. So ra thì nín thở một dặm đối với hấn chỉ là chuyện nhỏ."

Mô Dung Chiến nói: "Võ công Yến Phi ngày càng tiến bộ không ngừng, nếu không có bản lĩnh siêu phàm nhập thánh như thế thì làm sao có thể giết được cao thủ Hán tộc Trúc Pháp Khánh, người được xem là có võ công tương đương Mộ Dung Thủy, chưa kể là thủ hòa với Nam phương đệ nhất nhân, Tôn Ân nữa chứ. Yến Phi là niềm tự hào của hoang nhân, ta thật vô cùng bội phục hấn."

Lưu Dự tiếp: "Nghe những lời Tổng lão ca, tựa hồ còn gì ở phía sau nữa thì phải."

Tổng Bi Phong gật đầu đáp: "Ta luôn cảm thấy không an tâm, Yến Phi dù cao minh nhưng nhớ một khi bị địch nhân phát hiện, rất có thể phải một người chống vạn người. Dù có thêm ta cũng chẳng ăn thua gì nhưng ít ra cũng có thể giúp hấn khi cần kíp, chính vì thế ta tiếp tục ở lại Dĩnh Thủy mà không ly khai."

Trác Cuồng Sinh đưa ngón tay lên tán thưởng: "Hảo hán tử, hoàn toàn không để tâm đến sống chết!"

Tổng Bi Phong nói tiếp: "Đừng khen ta! Ta chỉ làm theo con tim mình mách bảo, đó là những gì ta học từ An Công mà ra cả."

Đồ Phụng Tam vô cùng hứng thú nói: "Thật sự đã xảy ra chuyện gì?"

Tổng Bi Phong hít vào một hơi rồi đáp: "Ta đợi hơn nửa canh giờ, đột nhiên thấy tiểu Kiến Khang vang lên tiếng la thất thanh, chiến mã hí vang trời. Khi đó ta nghĩ chắc Yến Phi ngộ nạn, rồi lại thấy ở đó bốc lên khói đen mù mịt, khói nhanh chóng tản ra khắp bên cảng, địch nhân la hét bỏ chạy, tình huống thật hỗn loạn."

Mọi người nghe xong đều chết lặng, không ai nghĩ tình hình có thể phát sinh đến như vậy.

Trác Cuồng Sinh thở một hơi dài: "Phải Đạo Nhật Phong không?"

Đồ Phụng Tam minh bạch vấn đề liền đáp: "Đúng, tiểu Phi đã tìm ra Đạo Nhật Phong rồi."

Tổng Bi Phong tiếp: "Ta cũng nghĩ như thế, ta còn nghĩ Yến Phi sẽ nhờ khói độc đó để đào thoát ra Dĩnh Thủy nên cố nán lại nhưng tới khi trời sáng chẳng thấy hấn đâu, lại lo địch nhân phát hiện nên nhanh chóng

quay về báo cáo cho các vị."

Lưu Dụ đột nhiên nhảy lên đi thẳng ra ngoài nghị đường, một lát sau thì quay trở lại. Thấy mục quang mọi người nhìn mình với vẻ nghi vấn liền cười đáp: "Ta nói thủ hạ đi kiểm Hồ Lô đương gia."

Đồ Phụng Tam vỗ đùi: "Đúng! Lưu gia quả thật chu đáo."

Mộ Dung Chiến vẫn chưa hiểu chuyện gì bèn hỏi: "Tại sao đột nhiên lại đi kiểm Hồ Lô Phương?"

Giang Văn Thanh giải thích: "Bởi Lưu gia phát hiện ra Yến Phi chỉ dàn cảnh trong cuộc trốn chạy của mình mà thôi, mục đích để đánh lừa địch nhân. Sự thực thì hắn đang nấp dưới địa đạo ở Thái Hoa cư. Để đề phòng nội gian biết tin tức Yến Phi chưa trở về nên Lưu gia mới đi kiểm Hồ Lô Phương để qua đó tìm cách mê hoặc nội gian, thậm chí lập tức xử quyết hắn."

Lưu Dụ gật đầu hân thưởng, luận về trí kế thì Giang Văn Thanh không hề thua kém Đồ Phụng Tam, mỗi người đều có sở trường riêng nhưng Giang Văn Thanh sau khi Giang Hải Lưu chết thảm, Đại Giang bang sụp đổ làm cho lòng tin bị dao động nhưng hiện tại nàng đã hồi phục lại rồi.

Trác Cuồng Sinh nhíu mày: "Độc hương đã sử dụng hết vậy sao còn mạo hiểm ở lại Biên Hoang Tập làm gì?"

Đồ Phụng Tam liền đáp: "Dĩ nhiên là không phải vậy! Có thể khẳng định Đạo Nhật Phong không đặt ở Thái Hoa cư, mà là ở trong tiểu Kiến Khang, có khả năng nó được đặt trong mật thất tổng đàn Hung Nô bang. Ta không biết tiểu Phi làm cách nào tìm ra nhưng ta chắc hẳn đã thủ đắc được Đạo Nhật Phong, dùng vật này dẫn dụ địch nhân, đến khi bị vây khốn dùng chính Đạo Nhật Phong đối phó địch nhân. Sau khi chứng kiến uy lực của Đạo Nhật Phong, mới chữa lại một số Đạo Nhật Phong rồi tìm cách ẩn thân ở bí đạo đợi chúng ta cùng hắn nội ứng ngoại hợp."

Trác Cuồng Sinh nói: "Có đảm lược như hắn, thế gian liệu được mấy người!"

Lưu Dụ hỏi Tống Bi Phong: "Sau bao lâu thì Đạo Nhật Phong mới tiêu tán hết?"

Tống Bi Phong đáp: "Nói ra người không tin. Khói đen đó ngưng tụ trong một canh giờ, sau đó mới từ từ tiêu tán. Theo ta quan sát, những kẻ hít phải khói đen đó phải nằm dài ra đất nghỉ ngơi, phải dùng nước rửa mắt, nếu chúng ta tận dụng tình huống này tấn công thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều."

Đồ Phụng Tam đập bàn: "Nếu vậy lần này chúng ta đại thắng rồi, chỉ cần chúng ta có thể tấn công Đông Đại Nhại, tiến chiếm Thịnh Phong Hải Vị, rồi hội hợp với Yến Phi, sau đó từ Thái Hoa Cư đánh vào Cổ Chung Lô tại trung tâm Dạ Oa Tử. Lúc ấy địch nhân có mạnh hơn chúng ta gấp ba lần cũng mau chóng sụp đổ thôi."

Mộ Dung Chiến nói: "Đây dĩ nhiên không phải là chuyện dễ dàng, hiện nay địch nhân ngoài tập bày binh bố trận là để chúng ta khó khăn khi tấn công ở ạt đó."

Đồ Phụng Tam cười lạnh: "Tường cao bảo hộ đại thành còn bị người ta công hạ, hà huống Biên Hoang tập không có bức tường nào. Sương mù dày đặc cộng với hỏa khí từ xa phóng tới, ta tin địch nhân không thể không thối lui về thủ ở Dạ Oa Tử. Lúc ấy quyền chủ động thuộc về chúng ta. Trong sương mù, bên nào chuẩn bị đầy đủ bên đó có thể chiếm tiện nghi nhưng địch nhân sẽ gặp khó khăn do phòng tuyến quá dài. Hừm! Ta không thể cho bọn chúng có cơ hội xoay chuyển tình thế đâu."

Mộ Dung Chiến hân hoan: "Chỉ cần Đồ Huynh đã phá được một vị trí hiểm yếu, ta có thể dẫn quân tiến vào chiếm lĩnh mục tiêu."

Lưu Dụ trầm giọng: "Sự tình không đơn giản như chúng ta nghĩ, Diêu Hưng là tên rất giỏi phòng thủ. Quan trọng là hắn biết rõ tình hình chúng ta thông qua tên nội gian, và từ đó sắp đặt sẵn các phương án ứng phó, giả như hắn bố phòng nghiêm ngặt ở Dạ Oa Tử, sau đó dùng quân tinh nhuệ cơ động chặn đánh các huynh đệ khi vào Tập khiến ta vào thì dễ mà ra thì khó. Nếu chúng ta để thất bại khó tránh sẽ ảnh hưởng đến toàn cục, quả là binh bại như núi đổ."

Đồ Phụng Tam nói: "Chúng ta có thể dựa vào hai lợi thế, đó là Yến Phi nội ứng ngoại hợp và đám sương mù

dày đặc hiện nay, do vậy nếu tận dụng hết tài năng của mọi người và những thứ chúng ta có, ta bảo đảm chúng ta có thể giành chiến thắng đẹp mắt. Hiện tại chúng ta không cần thủ tiêu Lữ Minh vội, cứ dùng hắn làm con cò để gạt Diêu Hưng, buộc hắn phải có những tính toán sai lầm."

Giang Văn Thanh nói: "Hiện tại đã tìm được Đạo Nhật Phong, Diêu Hưng dĩ nhiên không biết Tổng đại ca may mắn biết được. Hắn đoán Lữ Minh bị vạch trần thân phận rồi và bị nghiêm hình tra khảo nên buộc phải tiết lộ bí mật."

Đồ Phụng Tam tiếp lời: "Chính vì vậy mà Lưu gia mới tìm Hồ Lô đương gia gấp bởi Lữ Minh bây giờ hắn không còn giá trị lợi dụng. Nhưng nhờ vậy chúng ta đã đạt được mục đích khiến Diêu Hưng cho rằng chúng ta chuẩn bị tấn công toàn diện Biên Hoang Tập nên dùng kế dĩ dật đãi lao thủ thế chờ đợi, không như lo sợ của chúng ta rằng hắn sẽ xuất tập nghênh chiến. Hiện tại cho dù Diêu Hưng muốn cải biến chủ ý thì cũng quá trễ, làm như vậy e sẽ làm rối lòng quân."

Trách Cuồng Sinh cười nói: "Lòng quân không rối mới là lạ. Yển Phi đệ nhất nhân của chúng ta đã khiến chúng người nghiêng, ngựa ngã, rối tung cả lên, sĩ khí có thể nói là bị đả kích nghiêm trọng."

Rồi cảm thán nói tiếp: "Quyển Thiên Thư của ta chắc chắn ngày càng vĩ đại, từ xưa đến giờ có cuộc chiến nào như thế này không?"

Tổng Bì Phong hỏi chúng nhân: "Khi nào chúng ta khởi hành?"

Mục quang mọi người đổ dồn về phía Lưu Dụ, hắn là chủ soái, đương nhiên là người có quyết định cuối cùng. Lưu Dụ hướng ánh mắt về phía Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam hiểu ý nói: "Tối thiểu cần phải có một ngày để chúng ta chuẩn bị đầy đủ nhưng có thể phải phái một nhóm bộ đội tiên phong khiến đối phương cảm thấy áp lực thật sự không dám tùy ý thay đổi chiến lược."

Lưu Dụ gật đầu đáp: "Hảo chủ ý! Ngày mai Mộ Dung đương gia hãy dẫn năm ngàn quân tiên phong trực chỉ Biên Hoang Tập, Diêu Mãnh là phó tướng, Cao Ngạn phụ trách tình báo liên lạc cho nhóm tiên phong. Nên nhớ tránh chính diện giao phong với quân địch, thực hiện chiến thuật tác chiến đánh du kích, mục tiêu chiến lược chính là buộc đối thủ không thể không quay về cố thủ Biên Hoang Tập."

Mộ Dung Chiến vui mừng nhận lệnh, giọng tràn đầy tự tin: "Nếu ở địa phương khác thì ta không dám đại ngôn, chứ ở Biên Hoang ta đã quá quen thuộc, chắc chắn Mộ Dung Chiến ta không phụ sự ủy thác của mọi người."

Đồ Phụng Tam mỉm cười đáp: "Mục tiêu của Mộ Dung huynh chính là trấn Hoang Cương, đây là nơi dễ thủ khó công, tại đó thiết lập quân doanh cộng với uy lực hỏa khí của Cơ Biệt đủ để trấn nhiếp địch nhân không chế tình hình."

Mộ Dung Chiến nói: "Tất cả thi hành theo kế hoạch, ta sẽ giữ bình tĩnh, không vì tham công mà mạo hiểm."

Lưu Dụ hỏi Đồ Phụng Tam: "Để mê hoặc địch nhân, buộc chúng phân tán binh lực, chúng ta cũng cần hành động ở Đông ngạn Dĩnh Thủy. Chuyện này Đồ huynh thấy thế nào?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Chúng ta thật sự có thể dùng tổng số một vạn hai ngàn quân đánh trận, chính vì thế chỉ có thể phái một nhóm bộ đội năm trăm người phụ trách chuyện này, bất quá với sự hỗ trợ của hỏa khí, phòng tuyến của đối phương lại yếu ớt nên có thể tự tin thắng lợi. Ta đề nghị nhóm này do Âm Kỳ chỉ huy, hắn đặc biệt xuất sắc với loại chiến thuật này, nhất là kinh nghiệm tích lũy được từ những cuộc chiến với Lương Hồ bang, hắn là nhân tuyển thích hợp, không có người thứ hai đâu!"

Ngừng một hồi rồi tiếp tục: "Nhóm bộ đội khác, ba ngàn người gồm toàn kỵ binh bắt đầu khởi hành vào giờ Ngọ do Thác Bạt Nghi chỉ huy. Đầu tiên là chi viện cho nhóm bộ đội tiên phong của Mộ Dung Huynh, sau khi Mộ Dung Huynh ổn định trận cước có thể vượt qua Biên Hoang Tập để đến thượng du Dĩnh Thủy, cắt đứt liên hệ thủy lục phía bắc với Biên Hoang Tập."

Mọi người đều không có ý kiến nào sau lời Đồ Phụng Tam bởi ai cũng biết hai cánh quân của Mộ Dung Chiến

và Thác Bạc Nghi là những chiến sĩ người Hồ, họ đều là những kỵ sĩ thiện chiến, đối với nhiệm vụ như vậy, hai cánh quân này là thích hợp nhất.

Lưu Dự tiếp lời: "Số ba ngàn năm trăm chiến sĩ còn lại cùng với năm ngàn thợ thuyền, y sĩ, và khuôn vác sẽ hợp thành một tổ bộ đội chi viện. Tổng cộng là tám ngàn năm trăm người sẽ xuất phát vào sáng ngày kia. Đại kế phản công Biên Hoan Tập toàn diện triển khai!"

Chúng nhân tất cả đều dạ ran!

Lúc này Hồ Lô Phương cũng vừa đến.

Hồi 94

Tập Đề Ngọa Long

Yến Phi tỉnh lại trong địa đạo hắc ám, trong lòng có phần bình tĩnh.

Địa đạo không khí dơ bẩn, vách tường ẩm ướt, đầy cảm giác meo mốc. Ngoại trừ nhịp tim đập của chàng, địa đạo hoàn toàn chìm trong sự yên tĩnh. Yến Phi thử dùng Thai Tức chuyển thành hô hấp bên ngoài, nhưng lập tức đi đến thất vọng không khí mốc meo trong địa đạo, có thể gây tử vong cho những ai ngủ phải nó. Yến Phi không chút hoang mang, chàng dĩ nhiên hiểu giữa ban ngày mà ra khỏi địa đạo, nguy hiểm bị người khác phát giác sẽ gia tăng, nhưng chàng có thể nhân lúc Thịnh Phong Hải Vị không có quân địch lưu lại canh giữ lên ra, hít một hơi không khí trong lành.

Yến Phi cũng không chút lo lắng về việc sẽ làm sao báo tin khẩn này cho đồng bạn biết, bởi vì tối hôm qua dựa theo việc phát sinh, nhất định đã lọt vào mắt của thám tử Hoang nhân, và được báo lại cho Lưu Dự. Với tài trí của Lưu Dự, sẽ mười phần đoán ra được hoàn cảnh hiện nay của chàng, lại có thể phối hợp liên lạc với mình. Đây là thỏa thuận ngầm có được bởi bao lần vào sinh ra tử, kẻ vai tác chiến.

Nếu ở dưới tình huống bình thường, cho dù binh lực Hoang nhân có hơn gấp đôi địch nhân trong Tập, cũng vô phương công hãm Biên Hoang tập, huống chi hiện nay thực lực quân đội Hoang nhân không đạt tới một nửa của quân địch?

Nhưng Yến Phi hiểu thắng lợi đang ở trong tầm tay, điểm mấu chốt là ở chỗ tiếp tục sử dụng một bộ phận nhỏ Hoang nhân như quân đội tiến đánh tập và kỵ binh tấn công chiếm lĩnh Chung lâu, vấn đề nan giải và đau đầu là làm sao phối hợp hai toán này với nhau.

Kế hoạch hành động ban đầu là sau khi Hoang nhân cao thủ tiềm nhập chiếm lĩnh thành công Cổ Chung Lâu, quân đội bên ngoài tập đánh mạnh vào trong, nhưng nếu bị lực lượng quân địch chặn lại ngoài Dạ Oa, đoàn cao thủ sẽ trở thành cô lập, sau khi dùng hết hỏa khí cung tên, thì chỉ còn nằm chờ chết.

Hiện nay do tình hình đã đảo ngược, đại quân công tập có thể thông thả tấn công tập, chỉ cần có thể khống chế những con đường chính, thì có thể từ bí đạo Thịnh Phong Hải Vị trực chỉ khu trung tâm của Dạ Oa Tử, thêm vào uy lực kinh người của những binh "Đạo Nhật Phong", bất luận binh lực của quân địch có hùng mạnh ra sao đi nữa, chưa tiêu diệt xong đã phải cuốn gói bỏ chạy.

Yến Phi chậm chậm đứng dậy, hướng về phía Thịnh Phong Hải Vị đi tới, lúc này cần phải ra ngoài nơi thoáng khí, bằng không chàng có thể bị chết ngạt. Hiện tại, chắc phải là ban đêm! Cũng có lẽ đang lúc mặt trời lặn.

Trời vừa mới sập tối, chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên đã nhận được thông báo của Phong Nương, cần phải khởi hành ngay lập tức.

Tiểu Thi lo lắng hỏi: "Có phải quân địch đã đến không? Cưỡi ngựa buổi tối nguy hiểm lắm đấy."

Kỷ Thiên Thiên mỉm cười đáp: "Em chỉ cần đi theo ta là được, ta sẽ chiếu cố cho em mà! Bất kỳ việc gì cũng nên nhìn từ một khía cạnh khác, trái lại ta cảm thấy hành quân vào ban đêm, vừa phiêu lưu lại vừa thần bí, rất là thú vị."

Lại cười nói: "Em khỏi phải lo lắng thêm về chuyện an toàn, nếu có lo thì phải là người mà Mộ Dung Thùy muốn đối phó! Quyền chủ động toàn bộ đều nằm trong tay của y, đối phương đang bị y dắt mũi."

Nét mặt Tiểu Thi càng lo lắng hơn, khẽ nói: "Tiểu thư rất coi trọng Mộ Dung Thùy, chao ôi! Y đáng sợ như thế, ai có thể đánh bại y nhỉ?"

Kỷ Thiên Thiên nhún vai hờ hững đáp: "Tiếc là y có một khắc tinh thiên định, mà người đó lại chính là tiểu thư ta đây. Cuối cùng có một ngày em sẽ hiểu hai câu nói này của ta, đó tuyệt không phải chỉ là những lời nói để trút cảm phần ngoài miệng."

Tiểu Thi ngạc nhiên nói: "Thì ra Tiểu thư rất căm thù Mộ Dung Thùy."

Kỷ Thiên Thiên nhẹ nhàng nói: "Nếu như không phải vì hấn, thì Tiểu Thi của ta không phải chịu khổ, ta không tìm hấn tính sổ thì phải tìm ai đây?"

Tiểu Thi nói một cách cảm động: "Tiểu thư đối với em thật tốt."

Kỷ Thiên Thiên nói: "Hiện tại chúng ta sẽ đi đến Đài Bích, bởi vì Mộ Dung Vĩnh đã trúng kế, làm tưởng chúng ta phải qua đại đạo Thái Hành tiến đánh Trường Quảng. Hừm! Mộ Dung Thùy, lần này người đã bị ta nhìn thấu rồi."

Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến ngồi xuống bên bờ hồ, không hện mà cùng kêu lên: "Không khí có độ ẩm cao quá!"

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Mộ Dung Chiến cười phá lên nói: "Trên thực tế mỗi cá nhân đều thầm lo ngại, không biết sương mù sẽ buông xuống đúng như dự đoán của lão Hồng hay không, đáng sợ hơn là xuống sớm hơn khiến chúng ta lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan."

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu như Lưu Dụ xác thực là chân mệnh thiên tử ở phương nam, thì sương mù dày sẽ xuất hiện đúng lúc."

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên hỏi: "Sự tin tưởng này rốt cuộc là tốt hay xấu vậy? Nếu sai không phải là đã hại chính mình sao?"

Đồ Phụng Tam mỉm cười đáp: "Thiên mệnh tuy khó đoán, nhưng không phải là không vết để tìm, ta càng lúc càng tin Tạ An không nhìn lầm người, đến thiên tai hỏa thạch vừa qua, càng khiến ta tin tưởng tuyệt đối. Đáp án sắp được công bố, ta đang chờ xem sao."

Mộ Dung Chiến nói: "Lưu Dụ ở Tân Lang hà, tuyệt chiêu một tiễn phá vỡ "Ân Long" xác thực rất ngoạn mục, điều khiến người khác cảm động nhất là hấn đã chu toàn hảo sự của Cao Ngạn, có phải người đã quyết định toàn lực giúp hấn tranh thiên hạ ở phương nam không?"

Đồ Phụng Tam trả lời: "Hấn là hy vọng duy nhất của ta để trả thù Hoàn Huyền, ta còn có sự lựa chọn nào khác sao?"

Mộ Dung Chiến hỏi: ""Đoạn Ngọc Hàn" của Hoàn Huyền có thực lợi hại như lời kể lại không?"

Đồ Phụng Tam trầm giọng đáp: "Hoàn Huyền từ thời thơ ấu đã bộc lộ tài năng luyện võ thiên phú, đao pháp của hấn chuyên về khí thế, quả thật cực kỳ bá đạo và ác độc, nếu đơn đả độc đấu với hấn, ta tuyệt không chắc chắn thắng."

Mộ Dung Chiến nói: "Nghe người nói như thế, Hoàn Huyền quả thực có chân tài đúng như dự đoán."

Đồ Phụng Tam khẳng định: "Cao thủ cừu phẩm không phải dùng để dọa người, cứ xem Tạ Huyền có thể cùng Mộ Dung Thùy đồng cân đồng lượng, lại dễ dàng chém chết Trúc Bất Quy, có thể tưởng tượng Huyền kia chỉ xếp thứ hai dưới Tạ Huyền, đao pháp chắc không chênh lệch bao nhiêu."

Mộ Dung Chiến trầm ngâm một lúc hỏi: "Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề cá nhân, có được không?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Từ lâu ta đã coi ngươi là tri kỷ của mình, có vấn đề gì muốn hỏi, cứ nói thẳng ra đi!"

Mộ Dung Chiến tâm sự: "Ta và ngươi trên tác phong làm việc gần giống nhau, cũng không có mâu thuẫn quyền lợi, cho nên ngay từ đầu đã nói chuyện hợp ý nhau, Ôi! Trên thực tế chúng ta hiện nay trên rất nhiều phương diện là hai kẻ đồng bệnh tương lân."

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Ta chỉ nghĩ mỗi người đều có một nhóm binh sĩ đi theo, lại phải lấy Hoang tập làm nơi an cư lập nghiệp, vậy là hai phương diện."

Mộ Dung Chiến hỏi: "Còn Thiên Thiên như thế nào vậy?"

Đồ Phụng Tam hỏi lại: "Ngươi lại muốn hỏi đến vấn đề này?"

Trầm ngâm chốc lát, Đồ Phụng Tam nói: "Ta thật sự không đổ kỵ Yến Phi, tại sao ta có thể rộng lượng như vậy? Có lẽ ta đã bị tinh thần quên mình vì người khác của Kỳ Thiên Thiên cảm động, hoặc là chút tình cảm ẩn giấu bấy lâu trong lòng ta đã bị khuấy động. Biên Hoang tập là nơi của tự do, không cường quyền nào có thể độc chiếm, không có sự phân biệt huyết thống, Kỳ Thiên Thiên có sự tự do tuyển chọn của nàng, có quyền kén chọn đối tượng, mà Yến Phi xác thực là người được khâm phục hiện nay, kết hợp tất cả những nguyên nhân này lại, ta dễ dàng chấp nhận sự thật đã thành này."

Mộ Dung Chiến vui vẻ thốt: "Nói hay lắm! Cái gì đã trở thành hiện thực, đành phải chấp nhận thôi. Chân tình bất chấp sinh tử của Yến Phi đối với Thiên Thiên khiến người cảm động, làm cho người khác vứt bỏ tư tâm, chỉ cần Thiên Thiên được hạnh phúc, những việc khác đều không có gì quan trọng."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Tộc nhân của ngươi đã rời Trường An ra quan ngoại chính diện giao chiến cùng với Mộ Dung Thùy, ngươi có tính toán gì chưa?"

Mộ Dung Chiến than: "Kết quả sẽ như thế nào? Không cần đoán cũng biết được, Mộ Dung Thùy sẽ trở thành Hoàn Huyền của ta, mà Thác Bạt Khuê chính là Lưu Dụ, tình huống tuy không hoàn toàn giống nhau, tình hình cơ bản lại không có khác biệt. Hãy xem! Cái này không phải đồng bệnh tương lân à."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Thác Bạt Khuê là một người như thế nào?"

Mộ Dung Chiến đáp: "Theo như bọn ta biết, Thác Bạt Khuê là người Mộ Dung Thùy kiêng dè nhất, luôn muốn thu nhận y cho riêng mình. Thời còn làm mã tặc trước đây, Thác Bạt Khuê đã sớm lộ rõ hào quang của hắn, Phù Kiên đã phái người thảo phạt y, nhưng không lần nào chiếm được tiện nghi. Kỵ chiến của hắn ở phương bắc rất có tiếng, cứ xem Thác Bạt Nghi thì có thể biết được một ít bản lĩnh của hắn. Nếu để cho hắn ổn định thế trận, e rằng phương bắc chỉ có Mộ Dung Thùy mới có tư cách làm đối thủ của hắn."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Hắn là người có thể hợp tác không?"

Mộ Dung Chiến đáp: "Cái đó phải xem giao tình của hắn với Yến Phi. Người này khá tàn nhẫn, quyết chí khôi phục Đại quốc, là một người lấy dân tộc làm trọng."

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Nói như vậy, đến lúc trước khi tấn công Mộ Dung Thùy, hắn sẽ đồng tâm hiệp lực với chúng ta, về sau này thì rất khó đoán trước được."

Mộ Dung Chiến kiên quyết nói: "Chỉ cần có thể đánh bại Mộ Dung Thùy, cứu về chủ tỳ Thiên Thiên, những việc khác ta không để ở trong lòng."

Đồ Phụng Tam nói: "Chính vì nguyên nhân này mà Lưu Dụ đã lập sẵn một đội quân tinh nhuệ Biên Hoang Dạ Oa tộc, chỉ cần Biên Hoang tập khôi phục lại sự hưng thịnh trước đây, sức ảnh hưởng của chúng ta sẽ vượt qua Biên Hoang, đồng thời chi phối sự phồn vinh nam bắc, chỉ như thế chúng ta sống mới có ý nghĩa, sống mới oanh liệt. Tình huống này lại chưa bao giờ xuất hiện trong lịch sử, lịch sử Biên Hoang của lão Trác sẽ đúng như lão đã nói, càng miêu tả càng tuyệt. Đúng không?"

Hai người nhìn nhau mỉm cười, cùng cảm thấy thống khoái.

Thác Bạt Nghi vén màn trướng bước vào, Lưu Dụ đang để tâm nghiên cứu tấm địa đồ Biên Hoang trải ra trên thảm do Trác Cuồng Sinh chế tạo, Biên Hoang tập là một điểm hồng ở trung tâm địa đồ.

Lưu Dụ sau khi ngẩng đầu liếc Thác Bạt Nghi một cái, ánh mắt trở về trên địa đồ, cất giọng nhẹ nhàng: "Ta không quan tâm người dùng phương pháp gì, miễn phải kèm chế quân địch ở sát Hoang tập, bọn chúng hiện nay không dám mạo hiểm xuất tập chặn đánh chúng ta."

Thác Bạt Nghi ngồi xổm ở bên kia địa đồ đối diện Lưu Dụ, đôi mắt phát sáng lấp lánh hỏi: "Người cho ta bao nhiêu người?"

Lưu Dụ nhìn thẳng vào mắt hắn, mỉm cười đáp: "Ba ngàn kỵ binh thế nào? Lấy tộc nhân của người làm chủ chốt, phó soái tùy ý người chọn, nhưng tốt nhất là không phải thành viên của Chung Lâu hội nghị."

Thác Bạt Nghi chợt nhớ đến Thác Bạt Khuê, Lưu Dụ giống hệt với Thác Bạt Khuê ở phương diện này, một thần thái định liệu trước mọi việc, khiến người vô phương hoài nghi gã có lòng tin tất thắng hay không. Loại thần thái này hình thành một phong cách quyền rũ khiến người khác khó mà chống lại. Bọn họ đều là những linh tụ trời sinh, có tài tranh bá thiên hạ trời ban. Giả sử có một ngày đúng như Thác Bạt Khuê đã dự đoán, hai người giao phong trên chiến trường, rốt cuộc sẽ là loại tình cảnh ngoạn mục như thế nào nhỉ?

Thác Bạt Nghi điềm tĩnh đáp: "Nếu chúng ta từ nơi này gấp rút lên đường ngày đêm không dừng, hai ngày sau đến được Biên Hoang tập, đội ngũ sẽ mỏi mệt, làm sao thực hiện chiến thuật du kích để so tài với địch quân?"

Lưu Dụ đáp: "Người đã quên thủy lộ từ đây đến Hoang tập hoàn toàn bị chúng ta khống chế trong tay sao? Sự an toàn của thủy đạo do đại tiểu thư phụ trách, nên người có thể yên tâm. Chúng ta sẽ đưa người đi một đoạn đường, ở chỗ gần Biên Hoang tập nhất sẽ để ba ngàn tinh kỵ các người lên bờ."

Thác Bạt Nghi hỏi: "Bờ đông hay là bờ tây?"

Lưu Dụ đáp: "Lúc này năm ngàn khoái kỵ của Mộ Dung Chiến, chắc đã xuất phát theo đường bộ đến trấn Hoang cương, người từ bờ đông đổ bộ, toàn tốc tiến nhanh về phía thượng du Dĩnh thủy, cần phải gọi sự chú ý của quân địch, khiến chúng nghi thần nghi quỷ, không dám đánh đòn phủ đầu khi thế trận Mộ Dung Chiến chưa được ổn định."

Thác Bạt Nghi chau mày nói: "Quân địch có thể lấy được tình báo chính xác từ nơi nội gián, đối với binh lực của chúng ta rõ như lòng bàn tay, dùng phương pháp của người được ư! Giả như ta là Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm, chỉ cần phái một đội quân vạn người, chọn kẻ yếu mà đánh, ở tình huống ấy khẳng định sẽ lập tức qua sông truy kích tàn quân, đến lúc chúng ta bị tiêu diệt. Với quân đội bọn chúng đóng giữ, không những vẫn có đầy đủ binh lực thủ vững Biên Hoang tập, còn có thể chia binh xuất tập đột kích Mộ Dung Chiến."

Lưu Dụ không đáp hỏi lại: "Mộ Dung Lâm là người như thế nào?"

Thác Bạt Nghi đáp: "Mộ Dung Lâm là con trai nhỏ nhất của ái cơ Mộ Dung Thùy, từ nhỏ đã xảo trá hay thay đổi, Mộ Dung Thùy không hề ưa thích gã, vả lại một vài việc gã làm toàn khiến Mộ Dung Thùy rất tức giận, vì lẽ đó đối với gã luôn xa lánh, hiếm khi thấy hắn đi chung, vì vậy Mộ Dung Lâm lúc nào cũng cư xử thận trọng trông trước coi sau. Sau cuộc chiến Phì Thủy, Mộ Dung Thùy phản Tàn lập quốc, Mộ Dung Lâm trong chiến tranh phản Tàn lập được đại công, mới dần dần được sự tín nhiệm của Mộ Dung Thùy, được bổ nhiệm quân hiệu đại tướng quân. Sau khi Mộ Dung Thùy xưng đế, được phong thêm tước Triệu vương, danh vọng đột ngột tăng lên. Hiện tại xem gã được phái đến Biên Hoang tập, có thể hiểu Mộ Dung Thùy đang dùng lại gã."

Lưu Dụ hỏi: "Bản lĩnh dùng binh của gã ra sao?"

Thác Bạt Nghi đáp: "Mộ Dung Lâm dụng binh hơi có tác phong của phụ thân hắn, không dưới Mộ Dung Bảo, khẳng định hơn Mộ Dung Tường, thích tìm thắng lợi trong nguy hiểm, thiện dùng kỵ binh. Chính bởi ta rất biết tác phong hành sự của gã, cho nên ta biết gã sẽ không làm ngơ bỏ qua đối với con số ba ngàn người nhỏ nhoi của ta, mặc chúng ta phong tỏa thượng du, tiền hậu giáp công Biên Hoang tập."

Lưu Dụ nói: "Ta chính là sợ hắn không ra khỏi tập truy kích các người. Mà mục tiêu của người là phải khiến

quân địch tổn công vô ích, hiện nay bọn chúng không thể nhìn thấy bóng dáng các người đâu, thậm chí các người có thể trốn vào vùng đầm lầy Vu Nữ Khâu, khiến truy binh tiến thoái lưỡng nan. Chỉ cần cầm cự tới lúc sương mù dày buông xuống, thì người có thể tùy cơ ứng biến, hoặc phản kích truy binh, hoặc bỏ mặc quân địch vượt qua Dĩnh Thủy, từ hướng bắc kéo binh tới Biên Hoang tập."

Mắt Thác Bạt Nghi lóe ánh sáng kỳ lạ, chăm chú nhìn Lưu Dụ một lúc lâu, gật đầu thốt: "Hiểu rồi!"

Lưu Dụ mỉm cười hỏi: "Trước khi đánh bại Mộ Dung Thùy cứu về chủ tỳ Thiên Thiên, chúng ta nên hợp tác chặt chẽ đúng như hai chiến hữu, được chứ?"

Thác Bạt Nghi hiểu ngụ ý trong lời nói của gã, thăm thở dài một hơi, gật đầu ưng thuận.

Sau khi hai người thương lượng xong chi tiết các mặt giáp công Biên Hoang tập, Thác Bạt Nghi lãnh mệnh ly khai, đi chuẩn bị mọi việc. Lần này Đồ Phụng Tam, Giang Văn Thanh, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Âm Kỳ, Hồ Lôi Phương và Cao Ngạn cùng đến một lượt, bắt đầu một hội nghị quân sự khác.

Yến Phi hít mãi không khí trong lành trên mặt đất, lĩnh hội mùi vị "làm người."

Ở khoảnh khắc này dù có tồn tại tiên môn hay không, căn bản không đáng để chàng hao tâm tổn sức suy nghĩ đến.

Một đội kỵ binh lướt qua con đường chính phía đông ở bên ngoài, từ khe cửa Thịnh Phong Hải Vị nhìn ra, dù không thể thấy được quân địch thế nào, nhưng chàng vẫn cảm nhận được bầu không khí khẩn trương trước khi cơn giông bão sắp sửa ập đến Biên Hoang tập.

Đối với Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm mà nói, lần này tuyệt không được bại, thứ nhất rất khó mà giải thích với cha già của mình, hai là liên quan đến thể diện, quan trọng hơn nữa là mất Biên Hoang tập ngang như mất Biên Hoang, sẽ để mất mối liên hệ nam bắc.

Sức phản kích cùng quyết tâm của Hoang nhân đều vượt ngoài sự dự tính của các đại bá chủ nam bắc, nếu có thể đảo ngược lịch sử, có lẽ không ai muốn thay đổi Biên Hoang tập.

Hoang tập lúc này mặc sức cho các đại thế lực đối đầu kiểm chế, bất luận là Mộ Dung Thùy hoặc Diêu Trường, đều có thể thu lợi thông qua giao dịch công bằng. Thế nhưng, nếu lần này phản công Biên Hoang tập thành công, Mộ Dung Thùy và Diêu Trường không những khó mà thu được lợi ích từ Biên Hoang tập, lại còn mất thêm một căn cứ dừng chân ở vùng biên hoang, để một đội quân hùng mạnh có thể tùy thời đánh ra từ Biên Hoang tập.

Binh lực Biên Hoang còn kém xa so với đại quân của Mộ Dung Thùy hay Diêu Trường, nhưng lại có nền kinh tế mạnh mẽ cùng nhân tài xuất sắc nhất làm hậu thuẫn, uy lực có thể phát huy thật không thể lường được.

Yến Phi bị dừng khí kích thích, muốn nhân lúc địch nhân không phòng bị, phá vây ra khỏi Biên Hoang tập hội hợp với nhân mã bên mình. Nhưng lại từ bỏ ngay ý nghĩ ấy, không phải chàng không chắc chắn có thể xuất tập thành công, chỉ là sợ địch nhân sinh nghi, soát khắp khu vực chàng hiện thân, phát hiện nơi cất giấu "Đạo Nhật Phong," lúc đó lại lợi bất cập hại.

Vì thế chàng chỉ có thể kiên nhẫn yên lặng chờ đợi, đợi cho sương mù dày buông xuống, đó là tín hiệu "Động thủ" tốt nhất đã ước định.

Lúc sương mù kéo đến, hành động phản công của Biên Hoang tập sẽ triển khai toàn diện, mà bản thân ở trong tình huống này, lại có "Đạo Nhật Phong" trong tay, có thể phát huy sức mạnh kinh người, xoay chuyển toàn bộ tình hình chiến lược công thủ.

Lại một đội nhân mã phi đến từ phía Đông môn, vắng vắng nghe được tiếng hai người đối thoại.

Yến Phi vận công vào đôi tai, toàn thân lén nghe.

Cảm giác bí hơi trước đây đã không còn, ở dưới tình huống địch nhân tưởng rằng chàng đã rời khỏi tập trước giờ Tị, chàng có thể bằng thân pháp linh giác tuyệt thế, làm một thám tử thần kỳ, nắm bắt toàn bộ kế

hoạch tác chiến và tình huống của địch nhân hay không?

Chàng càng biết nhiều, càng hiểu rõ thêm về sự bố trí phòng ngự bên trong tập, thì lúc phản công sẽ chắc ăn hơn.

Hồi 95

Tây Qua Bì Pháo

Đồ Phụng Tam lên tiếng trước: "Đồ tiên kiêm Thần y của bọn ta theo dòng Dĩnh Thủy đi nhận vũ khí lẫn được phẩm do Khổng lão đại vận chuyển đến. Nhị Phiết gia dẫn một đội đi tuần tra, nhằm tiêu diệt bọn tình báo do địch nhân phái đến, vì thế nên vắng mặt."

Mộ Dung Chiến nói: "Diêu Mãnh đã chuẩn bị cho chuyến xuất phát vào sáng sớm mai. Mỗi người chỉ mang theo lương thực và nước uống đủ dùng trong mười ngày, tất cả đều do Bàn đầu bếp của chúng ta tinh chế. Còn tên và hỏa khí đủ để chất đầy năm trăm con la."

Lưu Dự hướng về Trác Cuồng Sinh hỏi: "Kết quả việc chế tác và thử nghiệm vụ đăng* như thế nào rồi?"

Trác Cuồng Sinh cười đáp: "Hai ngày trước đã chế xong gần trăm cái vụ đăng, phương thức truyền tin bằng ánh đèn ta đã thuật lại rõ ràng. Việc kiểm tra lại chúng trong sương mù cũng đã làm, bảo đảm vạn lần không sai. Chỉ có kẻ ngốc mới có thể nhìn lầm đèn hiệu. Chỗ đặc biệt nhất trong chuyện này là tất cả những người cầm đèn đều do những nữ tướng am hiểu võ công phụ trách. Về phương diện này bọn họ có biểu hiện xuất sắc hơn cả nam nhân bọn ta. Ít nhất là tư thế lúc đánh đèn hiệu cũng khiến người ta lóa cả mắt."

Mọi người nhin không nổi cười lớn. Trác Cuồng Sinh thực sự là một người luôn có những đề xuất lập dị mới mẻ. Bất quá chính điều này lại khiến cho người ta không khỏi không bội phục sự gan góc cùng sáng kiến của lão.

Lưu Dự nói: "Lão ca ngươi đã nói ra thì ai dám phản đối chứ. Việc phân phát người cầm đăng vụ và cất cử họ cho mỗi bộ đội đều do ngươi phụ trách."

Trác Cuồng Sinh nói: "Đã sớm hoàn thành rồi."

Hô Lô Phương thở dài: "Ta biết là các ngươi rất tín nhiệm ta. Nhưng sau sự kiện về Lữ Minh, ta đối với thuộc hạ của mình cũng chẳng còn có lòng tin như trước nữa, nếu để bọn ta trực tiếp tham gia chiến tranh, e sẽ sinh biến."

Giang Văn Thanh nói: "Chúng ta đã từng thảo luận vấn đề này rất nhiều lần và đi đến kết luận Lữ Minh chỉ là một trường hợp cá biệt. Những ai muốn đầu hàng thì đã nhân lúc Biên Hoang thất thủ mà quy hàng Diêu Hưng rồi. Trong tất cả mọi người ở đây, ai cũng đều kinh qua khảo nghiệm của thời gian rồi."

Trác Cuồng Sinh nói: "Trong thời đại chiến loạn như thế này, Biên Hoang Tập là địa phương tốt lành cuối cùng. Dạ Oa Tộc đã xóa đi ranh giới của các chủng tộc, là đại biểu cho một địa phương lý tưởng trong thời đại loạn. Mong tưởng đó chỉ có thể thực hiện ở Biên Hoang, bất kỳ một ai đến đây, đều bị điểm đặc biệt độc nhất vô nhị của nó làm cho mê đắm. Ai dám không đồng tình với lời nói này của ta?"

Mọi người trong trường đều im lặng không nói.

Lời nói của Trác Cuồng Sinh đã đánh động đến con tim của mỗi cá nhân.

Lưu Dự cất tiếng nói phá tan sự im lặng: "Đây là cơ hội của Hô Lô đương gia cùng tộc nhân, chứng minh sự trung thành với Biên Hoang Tập. Nếu không, sau khi Biên Hoang Tập quang phục trở lại, các ngươi tuyệt không có chỗ đứng đâu."

Hô Lô Phương gật đầu nói: "Hiểu rồi! Đa tạ các vị đã cho chúng tôi cơ hội này. Sau khi ta quay trở về sẽ trình bày rõ ràng mọi chuyện với tộc nhân của mình, rồi để bọn họ tự do lựa chọn là tham dự hay rút lui."

Lưu Dụ quay sang Cao Ngạn hỏi: "Nhiệm vụ mà ta phái người đi làm thế nào rồi?"

Cao Ngạn hãnh diện đáp: "Một trăm hai mươi thám tử thủ hạ của ta đã xuất động toàn thể, hình thành một mạng lưới trinh sát dày đặc lấy Biên Hoang làm trung tâm, bao phủ toàn bộ chu vi hàng trăm dặm. Dù là gió thổi hay cỏ lay đều không thể qua khỏi pháp nhãn của ta."

Lưu Dụ tiếp tục quay sang nói với Hồ Lô Phương: "Thỉnh Hồ Lô đương gia cứ về nói rõ ràng tình huống hiện tại với tộc nhân của mình. Ta muốn biết là sẽ có bao nhiêu người tham gia."

Hồ Lô Phương lĩnh mệnh lui ra.

Hồng Tử Xuân đối với cách xử lý này của Lưu Dụ tán thưởng phi thường, nói: "Vô luận chúng ta có tín nhiệm Hồ Lô Phương như thế nào đi nữa, nhưng việc này có liên hệ đến sinh tử tồn vong của Hoang nhân, cẩn thận như vậy đúng là sáng suốt."

Trác Cuồng Sinh xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau: "Đi vào chính đề thôi, qua đêm nay sợ là sẽ không còn tâm tư an tĩnh để suy xét cẩn thận cơ hội này nữa đâu."

Lưu Dụ mỉm cười: "Thỉnh Đồ quán chủ ban lệnh."

Đồ Phụng Tam vui vẻ đáp trả: "Quán chủ của chúng ta có họ Trác. Còn Thích Khách quán của ta đã giải tán rồi."

Vừa nói vừa lấy từ trong ngực ra một tấm bản đồ, bên trên có ghi Biên Hoang Đồ, hiển nhiên là bản đồ toàn bộ Biên Hoang Tập. Đây đương nhiên là tác phẩm do Trác Cuồng Sinh cẩn thận vẽ ra.

Đồ Phụng Tam đặt ngón tay vào vị trí lối vào của bí đạo ở Thịnh Phong Hải Vị phía đông đại nhai, mục quang bừng sáng nhìn vào mọi người, rồi trầm giọng nói: "Chỉ cần chúng ta có thể tấn công và chiếm lĩnh khu vực này, chúng ta sẽ có cơ hội đại thắng. Không chiến lược nào có thể tốt hơn."

Cơ Biệt nhận xét: "Gần Thịnh Phong Hải Vị là Dạ Oa Tử. Muốn tấn công đến đó tất phải không chỉ đột phá lớp lớp phòng ngự của địch nhân, mà còn phải ứng phó với những đợt phản kích có sức mạnh vượt xa chúng ta. Điều này tuyệt đối không dễ dàng gì."

Lúc này Tống Bi Phong cùng Bằng Nghĩa tiến đến, rồi cũng gia nhập vào buổi thảo luận.

Tống Bi Phong nói: "Nếu như chúng ta cường công Biên Hoang Tập, cho dù có hỏa khí hỗ trợ và thêm sự yểm hộ của sương mù dày đặc, nhưng binh lính tổn hại tất sẽ rất trầm trọng. Khi binh lực của chúng ta yếu kém hơn nhiều như thế thì dù có chiếm lĩnh được Chung Lâu đi chăng nữa, cũng không thể chế trụ được đợt phản công của địch nhân."

Cơ Biệt đề nghị: "Mấy ngày nay ta gấp rút chế tạo hỏa khí, nên chỉ có thể sử dụng để chiến đấu một lần. Một khi bị địch nhân mạnh mẽ đánh vỡ ra khỏi Tập, thì chúng ta sẽ không thể phát ra đợt tấn công thứ hai."

Cao Ngạn nói: "Chỗ kích thích chính là ở đó. Phải công thành một trận, không thành công thì cũng thành nhân. Bà nội nó chứ."

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu như bị địch nhân biết được mục tiêu quân sự của chúng ta, thì trận chiến này tất bại chứ không nghi ngờ gì nữa. Vì thế nên phải sử dụng thủ đoạn để lừa địch, bố trí nhân thủ ở nơi mà địch nhân không thể ngờ đến nhất. Chỉ như thế mới có khả năng đạt được mục tiêu quân sự. Thêm vào đó là sự phối hợp của quân cò lợi hại Yến Phi, tại vòng phòng ngự cường đại của địch nhân mở ra một khe hở. Sau đó bắt đầu khoét rộng ra, chia cắt bọn chúng."

Hồng Tử Xuân cau mày nói: "Nhân thủ ở nơi nào mà địch nhân không thể nghĩ đến?"

Mộ Dung Chiến kịch chấn nói: "Đương nhiên là nơi địch nhân có lực phòng ngự cường đại nhất rồi. Đó chính là nơi mà bọn chúng không ngờ đến nhất. Bất quá đó không phải là lấy cứng chọi cứng sao?"

Bằng Nghĩa nói: "Chiếu theo tình huống hiện thời, vòng phòng ngự của địch nhân mạnh mẽ đến không thể

phá. Bất luận là tấn công từ hướng đông, tây, nam hay bắc đều gian khổ phi thường."

Giang Văn Thanh nhìn sang Lưu Dụ, nhẹ nhàng nói: "Huynh chọn cách tiến công từ Đông môn à?"

Lưu Dụ cảm thấy nàng đang ngấm mình, đôi mắt chất chứa ma lực có khả năng nhiếp phách câu hồn. Lời nói vừa rồi cũng thể hiện trí tuệ cao siêu của nàng, đã phán đoán chính xác sách lược của gã và Đồ Phụng Tam.

Bàng Nghĩa thành thật đáp: "Tiến vào bằng Đông môn chẳng khác gì đưa đầu chịu chém. Một bên là Dĩnh Thủy hiểm trở, vùng ven bờ lại đầy rẫy ụ đất và tiền lâu, mặt nam thì có cự mã trận cùng những tiền thủ canh giữ. Nói không chừng còn có vài máy bắn đá. Chúng ta dù có dùng toàn lực cũng chưa chắc đến được Đông môn."

Mộ Dung Chiến nói: "Nhưng nếu như có thể công hãm Đông môn, chúng ta có khả năng trực tiếp tiến thẳng vào bên trong. Địch nhân tất nhiên sẽ trận cước đại loạn, vì không thể rõ chúng ta rốt cuộc lại tấn công vào Đông môn hay là Tiểu Kiến Khang."

Đồ Phụng Tam nói: "Vì thế bến cảng ở bờ Tây Dĩnh Thủy chính là mảnh đất cần phải phòng thủ của địch nhân. Ngược lại nếu như chúng ta tấn công vào ba cửa khác, địch nhân cũng có thể dụ chúng ta thâm nhập, sau đó từ Dạ Oa Tử xuất kích, đồng thời công kích chúng ta một cách mãnh liệt từ nhiều hướng."

Hồng Xuân Tử lo lắng hỏi: "Việc tấn công Đông môn có thể sẽ khiến chúng ta phải trả một cái giá rất đắt, như thế có đáng không?"

Lúc này Thác Bạt Nghi đã quay trở lại, hứng thú gia nhập hội nghị.

Lưu Dụ sau khi hướng sang Thác Bạt Nghi giải thích tất cả mọi chuyện, cười nói: "Lực phòng ngự của Biên Hoang Tập ở hai bờ Đông Tây Dĩnh Thủy trông có vẻ rất mạnh nhưng thực sự lại yếu. Với sức mạnh của chúng ta muốn công chiếm thì cần phải hoàn thành hai điều kiện."

Cơ Biệt hỏi: "Là điều kiện gì?"

Đồ Phụng Tam nói: "Chính là phá hủy tiền lâu ở phía bờ Đông và phá bỏ hàng rào đôi dùng để ngăn sông."

Thác Bạt Nghi la lớn: "Chủ ý tốt! Chúng ta ai cũng biết rõ hơn bất cứ người nào khác, Biên Hoang Tập không có tường thành nên rất khó khăn khi đồng thời ứng phó với tiền hậu giáp kích. Khi các người từ phía nam phát động thế công, ta có thể từ phía bắc gần Dĩnh Thủy áp bức địch nhân, khiến cho bọn chúng không thể tập trung lực lượng để chống lại các người."

Âm Kỳ nói: "Tiền lâu phía bờ Đông Dĩnh Thủy cứ giao cho ta. Có tiền xa lại thêm hỏa khí hỗ trợ, việc tiêu diệt bọn chúng đích xác là dễ dàng chẳng khác gì việc cắt thịt thái rau. Địch nhân khẳng định là sẽ không thể dòn đại quân sang bờ Đông đâu."

Lưu Dụ vui vẻ tiếp lời: "Chỉ tiền hậu giáp kích thì đã quá tiện nghi cho địch nhân rồi. Ta còn muốn lợi dụng sự yểm hộ của sương mù dày đặc mà từ bốn phương tám hướng cùng lúc tấn công địch nhân. Khi địch nhân đang bận rộn đối phó, thì chúng ta lại bất ngờ hướng sang vùng ven bờ phát động đợt tấn công mãnh liệt ngoài ý nghĩ của chúng. Việc này khiến cho đầu chí của chúng sẽ bị hạ thấp."

Giang Văn Thanh nhẹ nhàng hỏi: "Song Đầu thuyền của chúng ta có phải nhân tình huống ấy mà ra hết sức không?"

Đồ Phụng Tam quay sang đáp: "Có khả năng phá quan hay không, tất cả đều tùy thuộc vào sự tinh thông chiến thuật thủy chiến của đại tiểu thư đấy."

Lưu Dụ trong lòng hàng trăm tư vị, tùy theo tình thế biến hóa của địch ta, duyệt đi duyệt lại những kế hoạch tác chiến có khả năng, rồi phương án cuối cùng cũng đã định. Hồi tưởng lại lúc trước, khi bắt đầu thì có rất nhiều ý tưởng đều chưa thành thực. Thông qua quá trình điều tra và đánh giá chiến lược lần này, gã đã học được kinh nghiệm trân quý của một chủ soái, khiến gã có cảm nhận sâu sắc rằng mọi người đối với mình đã có tín nhiệm. Đó là thứ tín tâm đối với lãnh tụ. Chiến thắng Hoài Thủy khiến cho trên dưới một lòng, người

người đều vì mục tiêu chung của cộng đồng mà phấn đấu. Giả như có một ngày Bắc Phủ Bình xuất hiện tình huống giống như thế này, bất luận là Hoàn Huyền hay Tôn Ân, đều không có khả năng làm đối thủ của gã.

Giang Văn Thanh nói: "Minh bạch rồi! Ta căn bản không để tâm đến hàng rào đôi phòng vệ, chỉ cần lặn xuống đáy mà phá hoại. Sau đó ta có thể dùng đầu thuyền làm bằng sắt của Song Đầu thuyền tiến thẳng tới phá vỡ rào chắn, rồi trên mặt nước đánh cho địch nhân không kịp trở tay."

Hồng Xuân Tử đại hỉ hỏi: "Ngược dòng mà cũng vẫn làm được sao?"

Giang Văn Thanh đáp: "Nhân lực cộng thêm lực đẩy của gió, thêm vào đó hàng rào đã có bộ phận dưới nước âm thầm phá hủy, tuyệt đối không thành vấn đề. Còn làm thế nào để khiến cho địch nhân không kịp trở tay, thì còn phải tùy thuộc vào việc phối hợp của chúng ta có hoàn hảo hay không thôi."

Âm Kỳ tiếp lời: "Việc phá hủy rào phòng vệ do ta phụ trách. Trước đây khi Chấn Kinh hội bọn ta đối phó với Lương Hồ Bang, đã huấn luyện một số lượng lớn chân tay chuyên thực hiện việc phá hoại từ dưới nước. Vấn đề này sẽ do bọn họ tiến hành, chắc chắn là dư sức."

Giang Văn Thanh hân hoan cảm tạ: "Chúng ta hãy cùng kề vai tác chiến một lần nữa nào."

Lưu Dự trầm nghĩ chuyện này cũng lạ. Giang Văn Thanh và Âm Kỳ vốn khác nhau, dù là tính cách hay là tác phong đều tuyệt nhiên bất đồng. Nhưng do đã có lần cùng kề vai tác chiến đồng sinh cộng tử, nên đã kiến lập được giao tình sâu dày, cũng chính vì thế mà Âm Kỳ vui vẻ đề nghị hiệp trợ.

Lúc này gã tin tưởng sự phối hợp giữa Giang Văn Thanh và Đồ Phụng Tam sẽ có tác dụng. Nó hơn hẳn thực lực của hai bên cộng lại, bởi vì họ có thể bổ túc lẫn nhau. Vì điều nhất là hai hình tượng đối lập. Do Giang Văn Thanh là nữ nhi của Giang Hải Lưu, nên đã nhận được sự tôn kính của các bang hội phương Nam. Còn Đồ Phụng Tam lại có ác danh vang vọng gần xa, là nhân vật mà người người đều kinh sợ. Hai người hợp tác, đương nhiên khiến cho người ta vừa tôn kính vừa úy kỵ.

Đồ Phụng Tam nói: "Hiện tại mọi người đều đã nắm rõ những trọng điểm trong đợt tấn công lần này, chỉ còn vấn đề là làm sao để phối hợp ăn ý thôi. May mà chúng ta còn có một ngày một đêm, chúng ta có thể cân nhắc thêm nữa."

Trác Cuồng Sinh thêm vào: "Kế hoạch không cần phải quá chi li chặt chẽ, lâm trận thì cứ phát huy, có thể tùy cơ ứng biến. Đó mới là sách lược tốt nhất."

Đồ Phụng Tam cười nói: "Lời nói của Trác quán chủ rất hợp lý, chúng ta có thể bắt đầu được rồi."

"Hoang nhân thiện dùng hỏa khí, lần đầu tiên chúng ta tấn công Biên Hoang Tập đã từng ném không ít khổ đau. Vì thế ta đã đặc biệt phái người tại phương Bắc thu thập hỏa khí, dĩ độc công độc, khiến cho Hoang nhân phải kinh ngạc một phen. Hắc hắc..."

Yến Phi ngấm ngầm nhận ra giọng nói của Mộ Dung Lâm, trong lòng không khỏi băn khoăn là trong tay hắn ta rốt cuộc có hỏa khí lợi hại gì?

Biên Hoang tập là một thành trì không có tường và hào bảo vệ. Việc tấn công hay phòng thủ so với các thành trì khác đều bất đồng. Phải dựa vào hàm bầy diệt địch, phối hợp với hỏa khí có lực sát thương cực đại, may ra mới có khả năng phòng thủ ổn thỏa. Trường đại chiến đầu tiên ở Biên Hoang tập đã thể hiện sức sáng tạo của Hoang nhân, viết nên một trang mới về cách công và thủ thành trì. Đồng thời cũng soi sáng cho địch nhân.

Một người khác nói: "Thái tử không cần phải lo lắng thế. Mớ Tây Qua Bì Pháo này có uy lực kinh nhân, lại nhiều đến hàng ngàn cái. Nếu như chúng ta tiến hành kế dụ địch, dụ đội chủ lực của địch nhân thâm nhập, khẳng định có thể nhất cử đánh tan địch nhân. Tuyệt đối không thể nói là do may mắn."

Người đang nói là Tông Chính Lương.

Yến Phi cực kỳ kinh ngạc. Mộ Dung Lâm và Diêu Hưng tựa hồ "hòa hảo như trước" vậy, không còn có lòng giới bị vì chuyện "Đạo Nhật Phong" nữa.

Mộ Dung Lâm cao hứng nói: "Chính Lương! Vật đó là do người tìm và mang về, hãy giải thích cho thái tử cùng Địch tướng quân đây được rõ tác dụng cùng uy lực của Tây Qua Bì Pháo đi nào."

Bởi nhân mã càng lúc càng đến gần, nên thanh âm truyền đến càng lúc càng rõ ràng.

Tông Chính Lương nói: "Mớ hỏa khí này là do ta mua về từ xưởng hỏa khí Đông Lai. Hình dạng trông như một trái dưa hấu lớn, nên có tên là Tây Qua Bì Pháo. Bên ngoài được bao bọc bởi hai mươi lớp giấy, lại thêm hai lớp vải, bên trong thì có hỏa dược. Chỗ lợi hại của nó là mỗi cái đều chứa một trăm năm mươi cái thiết tạt lê nhỏ xíu, trên đầu lại có gắn dây dẫn hỏa. Khi châm ngòi ném pháo đi, xác giấy và tạt lê sẽ bắn tung tóe ra tứ phía, muốn phòng chống cũng không thể. Nếu địch nhân bị kích trúng mặt mũi, chúng có khả năng lập tức bị trọng thương."

Diêu Hưng cười lớn nói: "Như thế thì có thể bỏ tức cho nhục điểm của "Đạo Nhật Phong" rồi."

Diêu Hưng, Mộ Dung Lâm, Tông Chính Lương, Địch Bá Hữu cùng hơn mười tướng lĩnh tiến vào vùng phụ cận Thịnh Phong Hải Vị ở phía đông đại nhai. Bọn chúng hãm ngựa dừng lại, rồi chuyển đầu ngựa, quay sang nhìn về phía Đông môn.

Có tiếng bánh xe từ xa tiến lại gần.

Yến Phi gạt bỏ ý định thích sát Diêu Hưng cùng Mộ Dung Lâm của mình. Lý do là chàng chưa nắm chắc được sẽ đắc thủ. Trừ phi có khả năng đồng thời sát tử được Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm, nếu không thì tác dụng sẽ không lớn lắm. Nhưng điều này quả thực không có khả năng. Sợ nhất là đối phương sinh ra ý muốn rút lui, rồi triệt thoái toàn bộ theo sách lược tiêu thổ**. Như thế không phải là khéo quá hóa vụng hay sao.

Đồng thời trong lòng cũng tự hỏi, địch nhân đích xác là đã dùng hết tâm lực để đối phó với đợt tấn công này của Hoang nhân. Chỉ nói đến sự lợi hại của hỏa khí thôi cũng đủ để phá tan mỹ mộng phản công của họ rồi. Nếu như sương mù dày đặc không buông xuống như dự đoán, thì lúc này đúng là điểm kết thúc của toàn quân Hoang nhân.

Bất quá cho dù sương mù dày đặc có buông xuống, nhưng địch nhân có hỏa khí trợ trận, lại thêm những lầu canh Dạ Oa Tử cao ngút được bày bố một cách dày đặc, bọn chúng cũng đủ để chiếm thượng phong rồi.

Mộ Dung Lâm nói: "Bình lực của Hoang nhân thua xa chúng ta, vì thế bọn chúng chỉ có kế sách dụ địch thôi. Bọn chúng sẽ giả vờ như muốn công phá chúng ta từ khắp các phía, nhưng sự thật lại tập trung lực lượng ở một số điểm trong phòng tuyến của chúng ta mà tiến hành đột phá. Vì thế Chính Lương cứ vờ như bị hãm nhập vào trong kế dụ địch của chúng, đó mới đúng là kế sách cực hay. "

Tông Chính Lương được Mộ Dung Lâm khen thưởng, hưng phấn nói: "Ta hiểu rất rõ Hoang nhân. Bọn chúng phải nói là "ngữ bất kinh nhân tử bất hưu"***, lại hành sự không theo quy tắc thường tình, muốn phán đoán chiến lược của chúng thế nào, chẳng khác gì phán đoán hành vi của bọn điên khùng. Ta nghĩ phương pháp của bọn chúng là sử dụng sự ứng biến của các bộ đội Dạ Oa Tử. Nên bất luận là Hoang nhân có tấn công dữ dội như thế nào đi chăng nữa, thì chúng ta cũng có thể tàn bạo phản công. Đó chính là chiến thuật dụ chủ lực của địch thâm nhập vào hiểm địa."

Mộ Dung Lâm vui vẻ nói: "Thái tử có cao kiến gì không?"

Diêu Hưng đi đầu kéo cương cho ngựa rẽ sang bên lề đường đối diện, nhường đường cho những xe hàng đang chất đầy Tây Qua Bì Pháo đi qua. Nhất thời trên con đường, thanh âm của bánh xe ma sát với mặt đất cùng tiếng vó ngựa của chiến mã đi theo bảo hộ vang lên dồn dập.

Những tạp âm hỗn loạn đó chẳng có chút ảnh hưởng nào đến khả năng nghe ngóng của đôi linh nhĩ của Yến Phi. Lòng chàng không khỏi trầm xuống, chiến thuật công kích của địch nhân đích xác là vững vàng không gì có thể lay chuyển, càng không thể phá giải. Vấn đề lớn nhất là binh lực của địch nhân nhiều hơn gấp nhiều lần binh lực của Hoang nhân, lại có chỗ hiểm dễ thủ, phòng ngự trùng trùng. Bên ta ngoại trừ dựa vào sương mù dày đặc ra thì rất nhiều phương diện đều không thể sánh với địch nhân.

Diêu Hưng nói: "Nếu như địch nhân thủy lục hai đường giáp kích Biên Hoang Tập thì thế nào? Trên thủy lộ

thì chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ của mười hai chiếc Song Đầu thuyền với sức chiến đấu cường thịnh của Đại Giang Bang."

Mộ Dung Lâm nói: "Ta thì một điểm cũng không hề lo lắng, còn mong bọn chúng dùng thủy lộ mà công đến. Phía bờ Tây của Dĩnh Thủy không chỉ có trọng binh của chúng ta, mà còn có ụ đất cùng tiền lâu làm tăng thêm sức mạnh phòng ngự rất nhiều. Nếu như thái tử không yên tâm, thì tại Tiểu Kiến Khang và Đông môn chúng ta có thể phân ra hai cánh binh lực mang giáp nhẹ, phối hợp với việc phóng đá và bắn tên lửa, nhất định sẽ có khả năng sát địch khiến cho thuyền hủy nhân vong."

Tông Chính Lương cũng nói: "Chúng ta chiếm hữu cái lợi trên thượng du, có thể xuôi theo dòng phóng ra hỏa thuyền mang theo vật dễ cháy tẩm dầu phá địch. Dù cho Song Đầu thuyền của bọn chúng có lợi hại đến thế nào đi chăng nữa, cũng khó lòng chống đỡ."

Diêu Hưng trầm giọng nói: "Bá Hữu nghĩ phương pháp này của chúng ta có thể phòng thủ được bến cảng không?"

Địch Bá Hữu trầm ngâm một lúc rồi nói: "Binh lực của địch nhân thua xa chúng ta, dùng mạnh đánh mạnh, địch nhân tất bại chẳng sai. Còn nếu bọn chúng phân ra thủy lục hai đường tấn công đến, tất phải dùng chủ lực chiến đấu ở bờ Tây. Nếu thế thì chúng ta có thể dùng Tây Qua Bì Pháo cùng tinh binh để khắc địch. Đề nghị hỏa thuyền tuyệt diệu phi thường, chỉ cần địch nhân phá rào cản thành công, sau đó chúng ta dùng kế hỏa thuyền, phối hợp với sự tấn công ác liệt. Trận chiến này chúng ta tất thắng chứ không còn nghi ngờ gì nữa."

Diêu Hưng nói: "Cứ quyết định như thế đi."

Đợt xe vận hàng cuối cùng cũng đi qua, bọn Diêu Hưng điều khiển ngựa đi theo phía sau xa đội, đi vào Dạ Oa Tử.

Yến Phi thở một hơi dài, khiến cho đầu óc trở nên bình tĩnh trở lại.

Hiện tại vẫn chưa phải là lúc ly khai, bởi vì chàng còn có chuyện khẩn cần phải giải quyết. Đó là việc cần phải phá hủy toàn bộ mớ hỏa khí này.

Trước tiên, chàng ta cần phải tìm ra nơi địch nhân cất giấu Tây Qua Bì Pháo. Còn việc cần phải phá hủy như thế nào, rồi sẽ từ từ nghĩ cách.

Đợt phản công lần này vào Biên Hoang Tập tuyệt không dễ dàng, bởi địch nhân toàn là những chiến sĩ phong phú kinh nghiệm trên chiến trường, kế hoạch phòng thủ lại kín như bưng. Thêm vào đó là suy nghĩ chu đáo, một kẻ hờ cũng không có. Hoang nhân không phải đến đây phản công mà đến để chịu chết.

Nghĩ đến đây, Yến Phi liền quay trở lại địa đạo.

* Vụ đăng: Đèn dùng trong sương mù

** Sách lược tiêu thổ: phá hủy bất cứ cái gì có thể có ích cho quân địch đang tiến lên.

*** Ngữ bất kinh nhân tử bất huy: Đây là một câu thơ của Đỗ Phủ, ý nói "Câu thơ không làm người kinh hồn thì chết không yên". Ở đây Tông Chính Lương muốn nói Hoang nhân không làm bọn hán kinh hồn thì họ chết cũng không yên.

Hồi 96

Thiên Ý Nan Trắc

Thác Bạt Khuê có một bí mật chưa từng thổ lộ cho ai biết, bao gồm cả Yến Phi. Gã sợ đi vào thành thị.

Gã tuyệt không hề sợ thành thị đông người, mà là sợ cảm giác bị thành tường vây quanh. Chỉ có tại thảo nguyên hoang dã mệnh mông bát ngát gã mới cảm thấy an nhàn tự nhiên. Vả lại, khắp nơi trong thành thị

đều lộ rõ, khiến gã có cảm giác bất an như thể bị đầu mũi tên nhọn hoắt nhắm trúng vào.

Từ lúc hiểu việc đến nay, gã luôn trải qua cuộc sống bôn ba tứ xứ, đã nuôi thành thói quen không bị địch nhân bó buộc. Sau khi trở thành mã tặc, chiến lược loại này càng được gã phát huy đến mức tinh tế sâu sắc. Nếu là ai khác thì đã không nguyện lòng buông bỏ hai thành trì quân sự quan trọng như Bình Thành, Nhận Môn này, còn gã lại không hề hối hận khi làm vậy.

Hiện giờ cách Thịnh Nhạc chỉ có hai dặm đường, nhưng gã vẫn chọn lập doanh trại ngoài thành, nhất là trong thời khắc khẩn trương chưa biết Mộ Dung Bảo liệu có trúng kế hay không này.

Từ nhỏ gã đã là một người có sức tưởng tượng phong phú, mỗi tối nằm trong trướng, đều phải say sưa đắm chìm trong một quốc gia ảo tưởng. Gã tưởng tượng đang phi ngựa rong ruổi ở những địa phương kỳ thú, gặp được các sự vật vô cùng quái lạ, cho đến việc làm sao xây dựng lại được Đại quốc, thành vị bá chủ không kẻ nào có thể cùng tranh phong. Kể cả đêm đêm khó chìm được vào giấc ngủ, vẫn cảm thấy trong khổ có sướng.

Sức liên tưởng quá độ cũng có cái giá của nó. Gã nghĩ được những tình huống mà phần lớn kẻ khác không nghĩ tới được, nhưng cũng nhiều nỗi sợ hãi cùng lo ngại không cần thiết? Người bên cạnh gã hay địch nhân chỉ nhìn thấy mặt kiên cường của gã, sự thật thì gã cũng có mặt yếu nhược.

Giọng nói của Trương Cỗn truyền vào từ ngoài trướng: "Tộc chủ! Có tin tức hết sức tốt lành."

Thác Bạt Khuê đứng dậy, vén trướng đi ra.

Hơn mười tướng lĩnh thân tín đang tụ tập bên ngoài trướng, người người đều mang vẻ mặt vui sướng.

Thác Bạt Khuê trầm giọng nói: "'Có phải Mộ Dung Bảo đã trúng kế hay không?'"

Toàn thể tướng sĩ đều quỳ gối xuống.

Trương Cỗn lớn tiếng đáp: "Kính bẩm tộc chủ, Mộ Dung Bảo tập kết thuyền bè tại Lê Dương, toán đầu tiên gồm hơn hai chục chiếc từ hai ngày trước đã ngược dòng nhằm hướng Thịnh Nhạc mà tới."

Thác Bạt Khuê trong lòng nổi sóng, trào dâng nổi háo hức mãnh liệt mà ngay cả bản thân gã cũng không cách nào hiểu được, máu nóng xông thẳng tới óc, toàn thân hừng hực sức sôi.

Mộ Dung Bảo đã trúng kế. Bao nhiêu năm qua, Thác Bạt tộc luôn ở ranh giới giữa sống và chết, vật lộn đấu tranh sinh tồn, từ lúc không thể không thành mã tặc, đến khi đoạt lại được Thịnh Nhạc, quá trình trong đó ảm lạnh tự biết tự chịu, không thể nói được với ai. Nhiều năm kiên trì bền bỉ, gian khổ phấn đấu, tài tình bố trí, hiện tại rốt cục đã đạt được một cơ hội tốt khó mong cầu không cho phép thất bại.

Thác Bạt Khuê tạm thời bỏ được gánh nặng ngàn cân đang đè trên vai xuống, như tự nghe được bản thân lâm bẩm: "Chúng ta lập tức quay trở lại Thịnh Nhạc."

Bắt đầu từ thời khắc công chiếm Bình Thành ấy, gã đã biết được mình đang đánh một canh bạc lớn. Từ sau khi Tạ Huyền qua đời, đối thủ của gã đã là bá chủ thiên hạ không ai có thể địch lại, Mộ Dung Thủy, và món hàng được đem ra đánh cược chính là vinh nhục tồn vong của Thác Bạt Tiên Ti tộc gã.

Đến tận lúc Mộ Dung Thủy phái con trai thống lĩnh tám vạn hùng binh đến thảo phạt gã, Thác Bạt Khuê vẫn cẩn trọng rón rén như bước trên lớp băng mỏng dễ vỡ. Bởi vì chỉ cần Mộ Dung Bảo biết cách vững vàng tiến tới và hành quân thật chắc chắn để cùng gã so ráp thực lực, đồng thời tiến hành một cuộc chiến trường kỳ mà không cầu lập công, chỉ cầu không phạm lỗi lầm, và từng phân từng tấc lần tới cốt để làm yếu nhược sức chiến đấu của Thác Bạt tộc, giành từng tấc đất, xâm chiếm đất đai của gã, thì trận chiến đó gã tất bại không chút hoài nghi.

Hiện tại Mộ Dung Bảo rốt cục đã trúng kế, lấy thế ỷ mạnh hiếp yếu, tốc thẳng vào Thịnh Nhạc, đặt ra lời thề biến Thịnh Nhạc thành bình địa, như thế sẽ biến thành đám quân cô lập thâm nhập vào đất của Thác Bạt Khuê ta, khó có thể giữ được ưu thế nghiêng hẳn về phía y như trước đây nữa.

Thành quả trước mắt, có phải dễ dàng mà đạt được đâu?

Sau khi công chiếm Bình Thành, gã mỗi ngày đều hy vọng thời khắc này xảy đến, gã đã luôn luôn đợi chờ mong ngóng, đợi bất kỳ dấu hiệu cho việc sự tình sẽ theo phương hướng này mà phát triển. Cảm giác loại này giống như tiếp nhận thử thách của số mệnh, xem rốt cục trời già liệu có quan tâm đến gã hay không, hay lại cùng gã chơi trò bốn cọt có thể khiến người ta muốn khóc cũng không ra nước mắt.

Mộng tưởng cuối cùng đã biến thành hiện thực.

"Tộc chủ! Tộc chủ!"

Thác Bạt Khuê như tỉnh mộng, bối rối quay đầu lại, mới phát hiện ra bản thân đang vén trướng, chuẩn bị bước vào trong trướng.

"Có chuyện gì?"

Trương Cổn hạ giọng nói: "Công Dương Tín và thủ hạ của hắn vừa quay trở về từ Biên Hoang tập."

Thác Bạt Khuê kinh hãi hỏi: "Cái gì?"

Trương Cổn nhắc lại một lần nữa.

Thác Bạt Khuê trong một lúc vẫn không sao nắm được lời Trương Cổn nói: Công Dương Tín? Biên Hoang tập? Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng mới nhớ lại đã phái Công Dương Tín đến Biên Hoang tập thực hiện sứ mệnh bí mật. Tuy nhiên mọi việc đều đã trở nên hết sức xa xôi, so với việc Mộ Dung Bảo hành sự lỗ mãng, thì việc gì cũng đều không đáng quan tâm.

Sau một lúc lâu, Thác Bạt Khuê mới nói: "Bảo Công Dương Tín tới gặp ta!"

Được bao bọc xung quanh bởi các nữ kỵ sĩ tộc Tiên Ti, Kỷ Thiên Thiên cùng Tiểu Thi thúc ngựa phi nhanh, Phong Nương theo sát sau lưng không rời, xuyên rừng vượt đồng.

Quân Đại Yên giống như cơn hồng thủy nhấn chìm mặt đất, theo hướng Tây Nam tiến thẳng lên trước, lửa đuốc chiếu sáng rực cả một vùng rừng đồng gần xa.

Kỷ Thiên Thiên trầm nghĩ trong lòng, nếu quả không phải Mộ Dung Thùy đã từng cùng nàng thảo luận về chiến lược đối phó với Mộ Dung Vĩnh, thì thời khắc này sẽ như trong mộng, không biết được đã phát sinh sự việc gì.

Rốt cục là muốn đến đâu? Hoặc là đi làm cái gì? Lúc nào cũng phải khoác trên mình trang phục dạ hành như vậy, nghĩa là sao? Binh pháp của Mộ Dung Thùy kỳ dị khó lường, trong thiên hạ quả khó có người có thể cùng hắn tranh phong. Bản thân thực sự có thể góp một phần sức lực trong việc đánh bại hắn ư?

Nhất là khi địch nhân biến thành Yến lang và Thác Bạt Khuê, Mộ Dung Thùy đương nhiên sẽ không cùng nàng thảo luận, còn có thể tìm trăm phương ngàn kế để ẩn giấu sự tình. Trong tình huống đó, việc nàng có thể phát huy khả năng của mình sẽ càng trở nên hữu hạn.

Vì vậy khi Mộ Dung Thùy vẫn chưa có tâm đề phòng đối với nàng, nàng nhất định phải cố gắng hết sức để hiểu rõ con người hắn, nắm rõ thực lực quân đội của hắn, đạt đến mức chỉ nhìn cũng có thể biết được sự tình, khiến cho Mộ Dung Thùy không cách nào giấu diếm được nàng.

Tiếng tù và vang lên tại tiền phương, tiết tấu nhanh rõ, cảm giác như đang tràn ngập không gian.

Kỷ Thiên Thiên trong lòng máy động, trầm nghĩ dựa vào tài nghệ về âm luật của nàng, bắt đầu từ tiếng tù và của Yên nhân, trước là nắm rõ toàn bộ phương pháp truyền đạt tin tức bằng tù và của đối phương: cứ tích góp lại từng chút một như vậy, sau cùng sẽ có một ngày, nàng sẽ nắm rõ phương pháp hành quân của Yên quân như lòng bàn tay.

Trên mặt đất truyền lại âm thanh di động của đối tượng.

Yến Phi vui mừng ra mặt, lại vừa lo được lo mất, trong lòng thầm nghĩ trời già lại quan tâm đến mình như vậy. Địch nhân rốt cuộc đã đem các quả đạn pháo Tây Qua Bì dòi đến đại đường của Thái Hoa Cư nơi có lối ra của địa đạo. Lại cũng sợ chỉ là hiểu lầm, địch nhân chỉ dòi vật gì đó khác, khiến chàng vượt mất cơ hội tốt từ trong bí đạo ra ngoài truy tìm nơi cất giấu của đạn pháo Tây Qua Bì.

Nhưng chàng liệu còn có thể làm gì được nữa? Chỉ có cách khốn khổ ngồi ngóng chờ địch nhân đang chuyển đồ vật trong đại đường rời khỏi.

Ngồi dí ở một chỗ cũng buồn chán, Yến Phi quảng đi tất cả hoài nghi lo lắng, toàn tâm chăm chú lắng nghe động tĩnh trên đại đường.

Bỗng có tiếng người truyền lại. Với bản lĩnh của Yến Phi, vẫn không cách nào nghe được đối phương đang nói cái gì. Chàng vội vàng đứng dậy, đi đến bậc thềm đá trên cùng, ghé lỗ tai sát vào cửa hầm bằng đá vốn dùng che chắn cửa ra vào địa đạo.

"Yến Phi liệu có thực là đã rời đi hay không?"

Do cách một lớp đá dày, nên thanh âm trống rỗng kỳ quái. Song Yến Phi vẫn nhận ra thanh âm của Tông Chính Lương, thầm hô tạ trời tạ đất, cất đi được gánh nặng trong lòng.

Đạn pháo Tây Qua Bì quả thực đã được vận chuyển đến đây, sau khi bố trí ổn thỏa, thủ lĩnh của địch nhân bèn tiến thể tiếp tục thương nghị tại nơi này.

Có giọng của Địch Bá Hữu vang lên: "Sau khi sự việc xảy ra chúng ta đã từng lục tìm khắp Biên Hoang tập, bao gồm tất cả các địa khổ bí thất, vẫn không thấy bóng dáng Yến Phi, có lẽ hắn đã sớm rời đi."

Mộ Dung Luân than thở: "Đổi lại là kẻ khác, ta dám khẳng định đã sớm quắp đuôi chạy càng xa càng tốt. Nhưng đây lại là Yến Phi! Thực rất khó có thể nói được. Hắn quả là một thích khách đáng sợ."

Tông Chính Lương nói: "Hoang nhân hành sự không theo quy luật thông thường. Chỉ riêng việc Yến Phi bị vây hãm ở Biên Hoang tập, vẫn có bản lĩnh chém chết Trúc Pháp Khánh, cũng có thể khiến người ta không dám lơ là mất cảnh giác với hắn. Sự thực thì chưa một ai tận mắt nhìn thấy hắn rời đi cả."

Mộ Dung Luân hỏi: "Thái tử đang nghĩ điều gì vậy?"

Diêu Hưng đáp: "Ta đang nghĩ Biên Hoang tập nhiều nhà lầu trống rỗng hoang tàn thế này, nói không chừng còn có bí thất hay bí đạo vẫn chưa bị chúng ta phát hiện ra, khiến Yến Phi có thể dễ dàng tìm được một chỗ để ẩn thân, vấn đề này hết sức nghiêm trọng."

Yến Phi thầm hô không ổn, nếu đối phương bắt đầu từ Thái Hoa cư mà truy tìm bí thất bí đạo, bản thân lúc ấy chỉ còn nước mở đường máu chạy khỏi Biên Hoang tập.

Tông Chính Lương nói: "Nếu hắn trốn tại đồng đồ nát bên ngoài Dạ Oa, chúng ta ngược lại có thể dễ dàng đối phó. Chúng ta sẽ nắm chắc cao điểm của các nhà lầu chính ở Dạ Oa Tử, phái người luân phiên canh gác tuần tra. Bất kể hắn thân pháp cao minh thế nào, vẫn khó thoát khỏi tay mắt của phe ta."

Địch Bá Hữu tức giận: "Tên Yến Phi này quả là làm phiền người không ít, làm liên lụy chúng ta hao phí hết cả thời gian lẫn sinh lực, đến hiện giờ vẫn còn hơn ba trăm người chưa hồi phục lại được như thường."

Y lại thờ dài một tiếng: "Còn như chuyện bí đạo bí thất, càng khiến người ta phải nhức đầu. Chúng ta chẳng lẽ lại phải tìm khắp vài trăm nhà lầu của Dạ Oa Tử hay sao?"

Mộ Dung Luân tiếp: "Không tìm kỹ càng thì sao có thể yên tâm được. Nói không chừng ngay dưới chân chúng ta cũng có bí thất bí đạo. Nếu như vậy thì đúng là gay go đến cực điểm."

Yến Phi ở bên dưới nghe được kinh hãi giật nảy người, trong lòng thầm kêu không ổn. Cửa vào của bí đạo này, tuy thiết kế tinh xảo, nhưng nếu đối phương phái ra thợ lành nghề, khẳng định khó có thể giấu hình ảnh tích được nữa.

Diêu Hưng nói: "Điều này trái lại có thể an tâm, tòa lâu này trước đây là kỹ viện trú danh Thái Hoa Cư, chỉ là một chốn phong hoa tuyết nguyệt, không ai lại xây bí thất hay mở thông đạo bí mật. Ngược lại, Lạc Dương lâu, chỗ ta cư ngụ, trước đây là đại bản doanh của danh nhân Biên Hoang tập, Hồng Tử Xuân, nhất định phải tra xét tử tế."

Tông Chính Lương hưởng ứng: "Đúng! Chúng ta chỉ cần chọn riêng ra chỗ cư trú của những hoang nhân có máu mặt ở Biên Hoang tập mà tra xét tìm kiếm, lúc đó có thể không cần hao phí hết nhân lực."

Mộ Dung Lâm chửi rủa: "Nếu để ta tìm được Yến Phi, ta sẽ sẻ thịt hán thành từng miếng một, chỉ có thể mới có thể tiết mỗi hận trong lòng ta."

Diêu Hưng nói: "Việc này không thể chậm trễ, chúng ta lập tức đi tiến hành. Hy vọng bạn rộn thêm một tối nữa, coi như một lần vất vả mà có thể được cả đời nhàn hạ. Ta có thể tóm được con mẹ nó tên Yến Phi."

Tiếng chân đi xa dần, sau đó hồi phục lại sự yên tĩnh.

Yến Phi ngồi xuống bậc thềm đá, ngâm lau mồ hôi lạnh.

Địch nhân rồi sẽ bận bịu cả đêm, bản thân chàng lại ngồi yên một chỗ sao? Ha!

Hội nghị quân sự lần cuối cùng trước khi phản công Biên Hoang tập đã kết thúc tốt đẹp, Lưu Dụ cảnh tỉnh mọi người: "Trước bình minh ngày mai, toàn thể chúng ta sẽ tập hợp tại luyện binh trường phía Tây hồ. Khi tia sáng ban mai đầu tiên xuất hiện thì cũng là lúc cử hành đại lễ tuyên thệ trước khi xuất chinh. Đây là ngày lành giờ tốt do Trác danh sĩ của chúng ta lựa chọn."

Mọi người hưởng ứng rền vang, không khí sôi nổi.

Cao Ngạn nói: "Xin thứ lỗi cho tiểu đệ phải vắng mặt, bởi vì lão tử ta nhất định phải lập tức rời đi ngay trong đêm để đến tiền tuyến, trinh sát tình hình của địch."

Bàng Nghĩa cười nhạo: "Người rót cuộc là tiểu đệ hay là lão tử?"

Đồ Phụng Tam nói: "Không quan tâm người trẻ hay già, nhất định phải đặc biệt lưu ý đến tình huống bờ Đông Dĩnh Thủy, tra xét cho rõ ràng xem ngoại trừ lâu tên và tường lũy đá ra thì liệu có thêm phục binh hay không. Việc này là cực kỳ quan trọng và khẩn cấp."

Âm Kỳ cười nói: "Nếu người làm không xong thì lão tử của người là ta sẽ đối phó với người trước hết."

Mọi người cao giọng cười lớn, Âm Kỳ hiếm khi nói chuyện bông đùa với người khác. Vì vậy khi đột nhiên nói chuyện gây cười, đặc biệt thú vị và thân thiết.

Thác Bạt Nghi động dung nói: "Đúng! Với một Diêu Hưng giỏi về phòng thủ, một Mộ Dung Lâm giáo hoạt, nhất định sẽ không để cho bờ Đông dễ dàng rơi vào tay chúng ta như vậy, tất phải có phòng bị."

Hồng Tử Xuân cười nói: "Ngày phòng đêm phòng, sương mù thì khó mà phòng được, phục binh cũng hữu dụng như rắm thôi mà thôi!"

Mấy lời của y lại gây nên một trận cười lớn.

Cao Ngạn kêu lên một tiếng quái dị, lộn một vòng ra khỏi trường.

Trác Cuồng Sinh đi theo gã ra khỏi trường, lắc đầu than vãn: "Tiểu tử này càng ngày càng thích làm trò khỉ. Chắc là vì theo đuổi Tiểu Bạch Nhạn không thành, càng ngày càng nóng nảy như khỉ, lộ rõ bản tính khỉ."

Trong tiếng cười, mọi người lần lượt rời đi.

Lưu Dụ nói: "Đồ huynh, Văn Thanh xin dừng bước."

Đội trong trường chỉ còn ba người bọn họ, Giang Văn Thanh hỏi: "Còn có việc gì cần thương lượng hay sao?"

Đồ Phụng Tam nói: "Thành bại hiện tại của trận chiến này, có quan hệ với cuộc chiến tranh đoạt Dĩnh Thủy: địch nhân trước sau vẫn chiếm giữ lợi thế thượng du, bất chước chúng ta trước đây dùng phương pháp sử dụng lôi mộc để đối phó thuyền địch. Vì vậy kế hoạch nhất định phải chu toàn, mới có thể đoạt được quyền khống chế Dĩnh Thủy."

Giang Văn Thanh trầm ngâm giây lát, nói: "Thủ đoạn lợi hại nhất trong thủy chiến, đầu tiên phải kể đến hỏa công. Địch nhân thiết lập lầu tên gần bờ, lại đặt máy bắn đá, chính là muốn dùng hỏa tiễn và đá bắn để đối phó chiến thuyền xông vào tấn công quan ải của chúng ta. Nếu như chúng ta không có phối hợp trên bộ, thì so với việc tự tìm đường chết cũng không hề khác biệt."

Lưu Dụ nói: "Theo dự đoán của Hồng lão bản, trước khi sương mù xảy đến sẽ có một trận mưa to."

Giang Văn Thanh vui mừng: "Nếu vậy địch nhân sẽ không thể dùng hỏa công để đối phó chúng ta?"

Đồ Phụng Tam nói: "Ta dám khẳng định, đúng ngày đã định địch nhân sẽ chọn khu rừng rậm bên bờ mà ẩn giấu phục binh. Với binh lực hùng hậu của quân địch, không làm như vậy thì sẽ quá là ngu ngốc. Vì vậy chúng ta nhất định phải thu thập cánh quân này trước khi mưa to đổ xuống, bằng không số hỏa đạn chất độc do Cơ Thái Thiếu của chúng ta tinh chế sẽ không có đất mà dụng võ."

Lưu Dụ đáp: "Cánh quân mai phục này uy hiếp rất lớn đến kế hoạch của chúng ta mặc dù theo thám tử hồi báo, khu rừng rậm bờ Đông Dĩnh Thủy không thấy có bóng dáng quân địch. Nhưng việc này cũng hợp lý thôi, bố trí sớm quá sẽ chỉ làm bại lộ hành tung. Theo ta phán đoán thì hơn hai chục thuyền hàng chở lương thực tiêu dùng đến Biên Hoang tập, cũng có thể dễ dàng vận chuyển một lượng lớn binh mã tới một chỗ xa trên thượng du mới đổ bộ, lại âm thầm quay trở lại, mai phục tại chỗ bí mật đã được tuyển chọn và ẩn định từ trước."

Giang Văn Thanh động dung: "Nếu mỗi thuyền có thể chở trăm chiến sĩ gồm cả người và ngựa, thì cánh quân này cũng có tới con số ba ngàn."

Đồ Phụng Tam tiếp: "Nhóm xuất phát đầu tiên không phải là năm ngàn quân tiên phong của Mộ Dung Chiến, mà là đội đột kích năm trăm quân của Âm Kỳ. Cao Ngạn sẽ cùng đi chung đường với bọn họ, ngồi trên ba chiến hạm do Tư Mã Đạo Tử chuyển giao, cách Biên Hoang tập tầm dăm sẽ đổ bộ lên bờ Đông, sau đó vòng qua mặt Bắc của phục binh địch. Bằng vào bản lĩnh phong mô của Cao tiểu tử, nhất định có thể lần mò ra tình hình của phục binh địch một cách rõ ràng."

Lưu Dụ bổ sung: "Năm trăm người này toàn là huynh đệ của Chấn Kinh hội ngày trước, sở trường nhất về đánh đột kích dạng này, phối hợp với hỏa khí, lại tập kích bất ngờ, khẳng định có thể đảm nhiệm được việc."

Giang Văn Thanh ngạc nhiên hỏi: "Việc quan trọng này, vì sao vừa rồi lại không đề xuất ra để thảo luận?"

Lưu Dụ mỉm cười: "Tình huống của hoang nhân chúng ta rất đặc biệt, tại một số điểm quan trọng không thể không lưu lại một chước."

Giang Văn Thanh thông cảm gật đầu, biểu thị đã minh bạch chỗ khó xử của Lưu Dụ. Sau đó khẽ cau đôi mày xinh đẹp: "Phục binh của quân địch ắt sẽ không tụ lại ở một chỗ, mà phân tán ra để bố trí canh phòng, tác dụng mà hỏa công có thể tạo ra trước sau cũng chỉ có hạn."

Đồ Phụng Tam thần nhiên đáp: "Khi địch nhân tụ họp lại để ra, truy kích quân Thác Bạt Nghi chạy lên thượng du thì thế nào?"

Giang Văn Thanh thốt: "Hóa ra là hai người đã sớm có định đoạt."

Đồ Phụng Tam đáp: "Kế hoạch tấn công vào Đông Đại Nhai sẽ phân ra mấy bước để tiến hành. Trước tiên ắt phải chiếm lĩnh bờ Đông. Nếu như thời gian được sử dụng tốt, đại tiểu thư sẽ nhân lúc mưa to tầm tã như trút nước, phá cửa ải chặn đường thủy, giết địch nhân trở tay không kịp."

Giang Văn Thanh lắc đầu: "Ta thực lòng vẫn chưa hiểu rõ. Mưa to vừa ảnh hưởng đến địch nhân, vừa đồng thời ảnh hưởng đến chúng ta. Lúc đó độc hỏa khí của chúng ta cũng không cách nào phát huy được uy lực, thì chúng ta có thể phá quan như thế nào?"

Lưu Dụ cười nói: "Đây chính là chỗ tinh tế nhất. Sau khi phá quan Văn Thanh chỉ cần đưa đội thuyền lên thẳng thượng du, để có thể nắm chắc quyền khống chế Dĩnh Thủy."

Đồ Phụng Tam tiếp lời: "Sau khi đến được thượng du, đại tiểu thư tự hợp với quân của Thác Bạt Nghi, thì sẽ có thể từ hai đường thủy và bộ phối hợp với chúng ta, ngay lúc sương bay mù trời, giáp công bờ Tây Dĩnh Thủy. Khi đó đại tiểu thư đã chiếm được lợi thế thượng du, càng như hổ mọc cánh, lúc ấy địch nhân sẽ khó mà ngăn cản nổi."

Dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Chiến tuyến mà địch nhân muốn phòng thủ dài tầm một dặm, cửa Đông và Tiểu Kiến Khang càng không được để mất. Mà chúng ta lại tập trung toàn lực, chỉ cần tấn công vào cửa Đông, thì cũng coi như thành công quá nửa rồi."

Giang Văn Thanh nghĩ đến bốn chữ "Lão mưu thâm toán". Trước đây không lâu nàng đã cùng thảo luận với Lưu Dụ về chiến lược phản công, nhưng đều còn xa mới hơn được đại kế phản công mới nhất này, có thể thấy trợ lực của Đồ Phụng Tam đối với Lưu Dụ rất là to lớn.

Đồ Phụng Tam đã tác chiến với Lưỡng Hồ bang trong một thời gian dài, hiện tại thế lực của Nhiếp Thiên Hoàn không cách nào mở rộng ra khỏi Lưỡng Hồ nửa bước, đương nhiên có đủ chân tài thực lực. May mà đã cùng y hóa địch thành bạn, bằng không y khẳng định sẽ là kình địch đáng sợ.

Lại nghĩ đến việc Lưu Dụ gọi nàng ở lại, nói lại chuyện này, tuyệt không phải hành động tùy tiện, mà biểu thị nàng là chiến hữu thân cận nhất của bọn họ, vinh nhục cùng chung.

Giang Văn Thanh ầm áp tới tận đáy lòng, cảm động sâu sắc. Nàng dịu dàng nói: "Nếu như mưa to mãi lâu không tới, hoặc là sau trận mưa to lại không có sương mù thì thế nào?"

Lưu Dụ nói: "Nếu vậy chúng ta sẽ thua đứt phen này."

Giang Văn Thanh nghĩ không ra gã lại thẳng thắn như vậy, kinh ngạc không nói nên lời.

Đồ Phụng Tam cười nói: "Mưa sương nối tiếp nhau mà tới là chuyện tất nhiên. Chúng ta dựa vào phúc khí của Lưu gia, hoang nhân cũng được hưởng hào quang của Lưu gia. Đây gọi là vận mệnh đã an bài, sức người sao có thể ngăn cản nổi."

Giang Văn Thanh mừng rỡ nói: "Nói hay lắm! Bằng không đã không có tại họa hỏa thạch từ trên trời giáng xuống."

Lưu Dụ lại lần nữa cảm nhận được uy lực của "hiệu ứng hỏa thạch", chỉ có thể cười khở ở trong lòng. Gã đứng dậy nói: "Ta phải đến tìm Thác Bạt Nghi để bàn bạc, vừa rồi Đồ huynh đề cập đến chuyện phục binh ở bờ Đông, có lẽ cũng khiến gã phát sinh nghi vấn trong lòng."

Đồ Phụng Tam cũng đứng dậy đáp: "Ta cũng phải đi tìm Mộ Dung Chiến, để gã biết rõ được tổng thể kế hoạch."

Giang Văn Thanh cũng theo bọn họ đứng dậy, hài lòng hỏi: "Còn ta thì nên làm gì?"

Lưu Dụ vừa cười vừa bước ra khỏi trướng, nói: "Văn Thanh tốt nhất nên ngủ một giấc, qua đêm nay, sợ rằng muốn ngủ một giấc ngon lành cũng sẽ rất khó đó!"

Ngửa mặt nhìn trời đêm, chỉ thấy lấm chấm ánh sao đêm, thầm nghĩ nếu quả hai ngày sau trời đêm vẫn tươi đẹp, sáng lạn thế này, thì Lưu Dụ gã khẳng định không phải chân mệnh thiên tử, mà là một kẻ đáng thương chờ chết trận của Biên Hoang tập.

Đại Chiến Chi Tiên

Ngoài bí đạo tối đen như mực, cửa nẻo đã đóng chặt. Phía ngoài lầu được bảo vệ nghiêm ngặt, trong lầu không có chút phòng vệ.

Nào ai nghĩ có người khoét đất chui ra?

Các giỏ lớn đựng đầy nhóc các mũi tên được chuyển sang một bên gần quảng trường, nhường chỗ cho hai mươi hộp gỗ lớn. Lối ra của bí đạo như ngẫu nhiên nằm giữa hai đồng này, như thể trời chiều lòng người.

Trước tiên Yến Phi di chuyển đến bên cạnh cửa sổ, quan sát bên ngoài.

Hàng trăm thợ thủ công cùng nhau dùng bùn đá xây lên một dãy tường cao vây quanh Chung Lâu. Khi công trình hoàn thành, Chung Lâu sẽ trở thành một tòa thạch bảo* có sức phòng ngự cường đại, lợi hại nhất là có lỗ bắn tên. Vì trong thạch bảo có tên nổ chống địch, nên khi phối hợp với lầu cao, có thể trở thành một nơi bất khả chiến bại.

Yến Phi thầm nghĩ nếu có thể đoạt được Cổ Chung lâu, phòng thủ tám hay chín ngày tuyệt không phải là vấn đề.

Trong tình huống bình thường, thậm chí với thân thủ của chàng, nằm mơ cũng không thể công nhập một tòa thạch bảo như vậy. Trừ phi sau khi khống chế quảng trường, dùng các loại vũ khí công thành hạng nặng như lôi mộc**, may ra mới có thể đạt được mục đích. Nhưng nếu có sương mù dày đặc, cộng thêm "Đạo Nhật Phong", thì lại là một chuyện hoàn toàn khác. Chỉ cần chàng có thể tiếp cận Chung Lâu, địch nhân chẳng những không thể nhìn rõ mà còn bị "Đạo Nhật Phong" gây nhiễu loạn thần trí, như thế sẽ không thể ngăn cản chàng tiến công chiếm đài quan sát. Sau đó sẽ lần lượt đánh giết từng tầng xuống.

Suy nghĩ ấy khiến chàng trân trọng vị trí hiện tại, cho rằng mình thật là may mắn, đã không vì kích động mà bỏ đi. Bóng tối trong lầu đối với chàng không có chút ảnh hưởng. Sau khi hiểu rõ tình huống bên ngoài, Yến Phi đến trước hòm lớn, nơi chứa Tây Qua Bì pháo. Hòm cao tầm ngang ngực, mỗi cái chứa năm mươi quả, mỗi quả thực sự to bằng một nửa quả dưa hấu. Điều đó là hợp lý, nếu quá nặng thì sẽ không tiện để quảng ném.

Yến Phi cảm thấy thật đau đầu, không phải vì có quá nhiều hòm, mà vì chúng chẳng những bị khóa lại, mà còn bị dán giấy niêm phong bên trên, làm chàng không thể xuống tay.

Với việc làm thế nào để phá hủy những hỏa pháo này, chàng đã có kế hoạch tốt, đó là tháo gỡ kíp nổ. Bởi vì hỏa dược chứa bên trong, sẽ không thể dùng sắt nung đỏ để châm ngòi được nữa, như thế địch nhân có vật nhưng không sử dụng được. Chế tạo kíp nổ mới tuy không phải việc khó, nhưng khi hai bên giao chiến, làm gì có thời gian mà đi làm. Lúc xảy ra việc mới đi kiểm vật liệu cũng là một việc cực khó.

Rốt cuộc, cần làm cái gì nhỉ?

Địch nhân đã xem trọng bì pháo như vậy, chắc hẳn sẽ thường xuyên phái người đến kiểm tra. Nếu phát giác niêm phong bị phá hủy, bản thân sẽ bị bại lộ hành tung, thật không bỏ công sức.

Bất quá, nếu Yến Phi chàng có thể lừa địch nhân bí mật phá hủy hai mươi hòm pháo. Đến lúc địch nhân đưa tới chiến trường mở ra chuẩn bị sử dụng, thì phát giác quả pháo bị "phế diệu vô công" ***. Lúc đó, có thể tưởng tượng được sự đả kích đột nhiên mà tới khiến chúng hoảng loạn.

Yến Phi lấy tay nhẹ vuốt giấy niêm phong, trong lòng đột nhiên có sáng kiến, nghĩ ra một biện pháp.

Lập tức Thoái Âm Phù, Thái Dương chân hỏa theo thủ chưởng xuất ra. Theo di động của thủ chưởng, niêm phong lập tức nóng lên.

Yến Phi dồn tinh thần làm thử, chậm chậm tăng dần nhiệt độ, quan trọng nhất là đề phòng niêm phong nóng quá mà cháy mất.

Keo dính giữa niêm phong và hòm gỗ gặp nhiệt bắt đầu nóng chảy, Yến Phi thấy hiệu quả liền dừng lại, thành công bóc toàn bộ giấy niêm phong ra.

Yến Phi thở phào một hơi, giải quyết niêm phong là một chuyện khó, khóa thì chỉ là chuyện nhỏ, phải động thủ cước ngay thôi.

Công Dương Tín thần thái cung kính giải thích nguyên nhân của việc trở về, tức giận không yên nói: "Chúng thuộc hạ toàn tâm toàn ý vì tộc chủ hành sự, không ngại sinh tử. Nhưng Nghi gia không có nửa lời giải thích, bắt chúng thuộc hạ trở về."

Thác Bạt Khuê thái độ bình tĩnh lạ kỳ: "Người nói sau khi Thác Bạt Nghi cùng Yến Phi mật đàm trong trường, đột nhiên thay đổi thái độ, lệnh cho các người lập tức trở về Thịnh Nhạc, phải vậy không?"

Công Dương Tín gật đầu đáp: "Chính là vậy, xin tộc chủ tác chủ cho chúng thuộc hạ."

Thác Bạt Khuê trầm ngâm chốc lát rồi hỏi: "Người có nói chuyện với Yến Phi không? Tuyệt không được che giấu ta điều gì, nếu không người biết rõ hậu quả rồi đấy."

Công Dương Tín bị dọa phủ phục trên thảm nói: "Làm sao tiểu nhân dám che giấu tộc chủ. Thật sự thuộc hạ không có cùng Yến Phi nói chuyện, dù chỉ là nửa câu. Bất quá..."

Thác Bạt Khuê không nhin được nói: "Bất quá cái gì? Ta rất không thích người nói chuyện ấp a ấp úng."

Công Dương Tín không dám ngẩng đầu, dè dặt nói: "Khi Yến Phi đến tìm Nghi gia thì thuộc hạ đang ở trong trường của Nghi gia. Lúc rời khỏi có mặt đối mặt với Yến Phi."

Thác Bạt Khuê thấy nhẹ cả người, nói: "Người mau chóng nói rõ tình huống khi ấy xem nào."

Công Dương Tín đáp: "Lúc ấy hần cẩn thận dò xét thuộc hạ, nhãn thần sắc bén phi thường, khiến thuộc hạ cảm giác như là hần định động thủ. Thuộc hạ không thể không âm thầm phòng bị, sau đó thuộc hạ gật đầu chào hỏi rồi bước đi."

Thác Bạt Khuê cười khanh khách thốt lên: "Yến Phi đúng là Yến Phi."

Công Dương Tín cứng lưỡi không nói được gì nữa.

Thác Bạt Khuê thờ dãi: "Người bị Yến Phi soi thấu rồi."

Công Dương Tín thề thốt: "Thuộc hạ quả thực chưa nói lấy nửa lời."

Thác Bạt Khuê nhẹ giọng nói: "Chính là như vậy mới xảy ra chuyện."

Lại nói: "Ngồi xuống đi, ta tịnh không trách cứ người, chỉ là muốn hiểu rõ chân tướng mà thôi."

Công Dương Tín theo lời y ngồi xuống. Không dám đối mặt với Thác Bạt Khuê nên ngồi né sang một bên và cúi đầu xuống. Ở Thác Bạt tộc, tuy hần là nhất lưu cao thủ nhưng đối với quyền uy ngày một tăng của Thác Bạt Khuê, trong lòng cũng không khỏi kính sợ. Hần phát giác tối nay tâm tình Thác Bạt Khuê cực tốt, tựa hồ không thêm lưu tâm chuyện hành thích Lưu Dụ thất bại.

Trong mắt Thác Bạt Khuê lộ ra vẻ xúc động mãnh liệt, y nói: "Ta hiểu rõ Yến Phi. Từ nhỏ hần đã có xúc giác vượt xa người thường. Người vì ấp ủ chuyện mờ ám mà không dám cùng hần nói chuyện, thần thái lộ rõ vẻ đề phòng, làm sao mà qua được mắt hần? Ài! Tiểu tử ấy hiểu ta quá rõ mà! Người lộ ra sơ hở lớn như vậy, hần lại từ thần sắc mâu thuẫn từ trong ra ngoài của Tiểu Nghi mà tìm ra chứng cứ, tổng hợp sự tình lại, lập tức đoán ra tâm ý của ta."

Công Dương Tín hoảng sợ nói: "Tiểu nhân đáng chết!"

Thác Bạt Khuê cười khở nói: "Thuật xem người đoán mạng của Tà An thật sự lợi hại như vậy sao? Nếu ông

ta còn sống, ta thực sự hy vọng được xem một phen, để coi ông ấy bình luận thế nào."

Công Dương Tín lộ ra vẻ muốn nói điều gì mà không dám.

Thác Bạt Khuê nói: "Người muốn nói gì vậy?"

Công Dương Tín cúi gằm mặt xuống, hạ giọng nói: "Như vậy Yến Phi đứng về phía người Hán, rốt cuộc khiến tộc chủ..."

Thác Bạt Khuê cắt ngang lời hắn, hét lớn: "Câm mồm!"

Công Dương Tín kinh hãi chần động, trong mắt lộ ra thần sắc khó hiểu.

Thác Bạt Khuê lộ ra vẻ giận dữ nói: "Không ai có thể trước mặt Thác Bạt Khuê ta nói xấu Yến Phi. Hắn vĩnh viễn là huynh đệ tốt nhất của ta. Bây giờ mau rút ra ngoài cho ta và hãy tự vấn lại mình. Rút mau!"

Công Dương Tín ngậm thở dài một hơi, đứng lên cúi người đi ra khỏi trường.

Còn lại Thác Bạt Khuê một mình, đột nhiên nở nụ cười, lắc đầu thở dài: "Ài! Hảo huynh đệ của ta, vì sao người không thể vì ta mà thay đổi một chút mà lại cố chấp mãi thế?"

Yến Phi sức cùng lực cạn đứng cạnh vách đá trước địa đạo nghỉ ngơi, bầu bạn với chàng chỉ có sáu lọ "Đạo Nhặt Phong". Chàng đột nhiên có cảm giác khổ tâm vì kiệt lực.

Nội khí của chàng có thể sản sinh không ngừng, nhưng lại bị sự hạn chế của thể năng, quá độ sinh ra mệt mỏi. Điều đó khiến thân thể chàng không thể chịu được sự quá tải, phản tác dụng ảnh hưởng đến cường độ chân khí của chàng. Chân khí giống như tuần mã kéo xe, thân thể là xe ngựa. Nếu chạy nhanh trên đường núi gồ ghề, bánh xe sẽ bị va đập mà hỏng, dù cho ngựa có chạy như bay, cũng không thể kéo đi.

Trải qua một buổi tối, khiến chàng nhận thức sâu sắc tình huống của bản thân. May mắn là đã xong việc.

Chàng từng nghĩ đến việc trộm một vài Bì pháo giấu trong địa đạo, lại vì cảm thấy sử dụng Bì pháo quá âm độc, không phải tác phong của chàng, rốt cuộc loại bỏ ý nghĩ này. Tưởng tượng Bì pháo phát nổ giữa đám địch nhân, các thiết tặc lè nhỏ bắn tung ra các phía, găm đầy mắt mũi mặt mày địch nhân, tình cảnh khiến chàng không rét mà run.

Thác Bạt Khuê thường nói mình quá mềm lòng, chàng cũng biết sự thật là như thế, nhưng liệu có cách nào thay đổi không?

Hiện tại là lúc tờ mờ sáng, bọn Diêu Hưng sau khi bắt lực tìm kiếm trên quy mô lớn, có lẽ nhận định chàng đã rời Tập và an tâm rồi chăng?

Chàng nghe thấy tiếng thở gấp của mình đã dần dần chậm lại, người phải mùi vị ẩm mốc của địa đạo có thể khiến người ta ngột ngạt khó thở. Nén cảm giác buồn nôn lại, chàng nghĩ tới Kỳ Thiên Thiên.

Yến Phi nhắm mắt lại. Thiên Thiên bây giờ thế nào nhỉ? Bách Nhật Trúc Cơ của nàng liệu có dần dần hoàn thành không? Sau khi Trúc Cơ thành công, phải chăng có thể chủ động thông qua tâm linh cảm ứng mà làm dịu bớt nỗi tương tư sầu khổ? Tất cả vẫn là ẩn số chưa biết.

Chàng nhớ lại tình cảnh mẹ mình trút hơi thở cuối cùng, từ lúc đó trở đi, chàng luôn sống trong cừu hận. Soi sáng cho cuộc đời chàng chỉ có lời mẹ trong lúc lâm chung, dặn chàng phải kiên cường sống sót. Thời khắc hạ thủ địch nhân dưới kiếm, chàng cảm thấy rõ ràng như kết thúc sinh mệnh, từ nay về sau sẽ không có chuyện gì khiến chàng lại phải lưu tâm.

Sau đó chàng đến Biên Hoang tập, nhụt chí mà tối ngày chìm trong hơi men. Đến khi gặp Thiên Thiên, cuộc sống của chàng lại có bước ngoặt mới, khiến chàng hoàn toàn thay đổi.

Rồi Tiên môn xuất hiện. A! Con bà cái Tiên môn! Rốt cuộc thì sinh mệnh là cái gì? Là lực lượng gì mà khiến bản thân mình phải chịu sinh tử, ném trái hết vui buồn hợp tan của nhân thế, rồi sinh lão bệnh tử.

Rốt cuộc có thể nói tất cả có ý nghĩa gì? Tách rời nhân thể trọn một năm ở Biên Hoang tập, chàng đã chứng kiến hết nhân tính cao thượng lẫn xấu xa. Cường quyền là tất cả, một phần con người lấy việc giẫm đạp lên người khác làm thống khoái. Đấu tranh và xung đột giữa người và người tựa hồ không thể tránh được, bởi vì trên thế gian con người có quan hệ với các sự vật, luôn luôn không phải là tuyệt đối hoàn mỹ. Đổi lại khi nhìn ở một góc độ khác, có thể thấy bất đồng hoàn toàn, thậm chí kết quả là ngược lại. Điều đó tuyệt không phải là "không đen thì trắng". Muốn mọi thứ rõ ràng, đưa mọi việc ra soi sáng là một chuyện không có khả năng. Vì mọi người đều khẳng khái bảo vệ quan điểm của mình, nên có thể trở thành một cuộc tranh luận đơn thuần dựa trên cảm giác cá nhân. Đối với mọi việc, chàng cảm thấy uể oải vô cùng, thấy cuộc sống không thể thay đổi, chỉ muốn bằng cái thứ trong chén mà đơn giản sống qua ngày.

Lúc ấy, làm chàng chán nản nhất là cách nhìn vào thành bại. Cuối cùng, một chén đất vàng cũng sẽ chôn vùi tất cả. Sinh và tử là thứ mà bất kỳ lực lượng nào cũng không thể thay đổi. Không ai hiểu được chàng, kể cả Bàng Nghĩa hay Cao Ngạn.

Chỉ có Kỷ Thiên Thiên như một ánh thái dương xán lạn, xuyên qua bầu trời đầy mây đen u ám tiến thẳng đến tâm khảm chàng, vỗ về an ủi con tim mong manh dễ vỡ do chuyện mẹ chàng tử vong và vết thương trên đường ái tình của chàng.

Từ lúc gặp Kỷ Thiên Thiên, một Yên Phi chán nản thất vọng trước đây đã không còn nữa. Cuộc đời bắt đầu một giai đoạn khác, một lộ trình đa dạng và đầy màu sắc.

Phía trên truyền xuống thanh âm của vật nặng chuyển động. Yên Phi đang theo dòng suy tư giật mình tỉnh lại, thầm nhủ thật nguy hiểm. Chắc chắn địch nhân đang chuyển đi Bì pháo, phân phối đến các điểm chiến lược trọng yếu, nhằm ứng phó lại Hoang nhân phản công,

Đồng thời chàng hiểu địch nhân đã nhận được tin tức tình báo, biết rằng Hoang nhân bắt đầu phát động thế công, đang bố trí những thứ cuối cùng.

Yên Phi lấy tay vỗ về Diệp Luyến Hoa bên người, kiểm xuất ra khỏi vỏ sẽ uống no nê máu địch nhân. Việc giết chóc bắt đầu dĩ tựa hồ không bao giờ kết thúc. Rốt cuộc, bao giờ mới kết thúc đây?

Dưới ánh bình minh, Hoang nhân bắt luận nam nữ lão ấu, là chiến sĩ ra sa trường hay nhân viên chi viện, hàng vạn người tề tập tại mảnh đất rộng mênh mông phía tây Phượng Hoàng hồ, cử hành thệ sư đại điển**** do Trác Cuồng Sinh chủ trì, nghi thức trang nghiêm long trọng.

Tiếp theo, Mộ Dung Chiến suất lĩnh đội quân tiên phong gồm năm ngàn kỵ sĩ, rời khỏi Phượng Hoàng hồ, thẳng hướng chiến trường.

Ăn xong bữa trưa, mười hai chiếc Song Đầu thuyền cùng tám chiếc thuyền buồm rời khỏi Phượng Hoàng hồ, chờ theo Thác Bạt Nghi cùng ba ngàn chiến sĩ và ngựa, ngược dòng Dĩnh Thủy, thẳng tới Biên Hoang tập.

Đến lúc sẩm tối, dưới sự giám sát của Cơ Biệt, bọn thợ thủ công cuối cùng đã dựng lên ba mươi đài bắn đá với tính năng ưu việt.

Lúc này hỏa khí, dược vật, lương thảo, binh khí và cung tên dự trữ, cả máy bắn đá, bắt đầu được đưa lên hơn hai mươi thuyền hàng lớn nhỏ đậu sẵn ở cầu tàu để chuyển đi. Trong khu vực hồ, ánh đuốc chiếu sáng như ban ngày.

Nữ binh toàn thể đi ra, nhường cho chiến sĩ có thể nhập trường nghỉ ngơi trước. Vì Biên Hoang tập, bất luận khó khăn thế nào, không một ai có nửa câu oán thán.

Vào lúc canh một, ba trăm xe la chứa đầy vật tư lương thảo do Bàng Nghĩa chỉ huy theo đường bộ dọc bờ Dĩnh Thủy tiến lên phía bắc, chi viện cho đại quân tiền tuyến. Tất cả đều được an bài có trật tự. Mỗi một cá nhân đều hiểu rõ nhiệm vụ, vị trí của mình.

Trước trận Phì Thủy, nếu có người cho rằng Hoang nhân có thể đồng tâm hợp lực, chung tay hợp tác như thế này, khẳng định sẽ bị cho là đầu óc người đó có vấn đề.

Trời chưa sáng thì Lưu Dụ đã dẫn theo bọn người Đồ Phụng Tam, Trác Cuồng Sinh, Tống Bi Phong, Trình Thương Cổ, Phí Nhị Phiết, Cơ Biệt, Hồ Lô Phương và Hồng Tử Xuân đứng tại một chỗ cao bên sườn Hồ Bắc sơn, chờ đợi thuyền đội Giang Văn Thanh hoàn thành nhiệm vụ trở về.

Cơ Biệt thấy Hồng Tử Xuân không ngừng nhìn trời, lo lắng nói: "Đừng nói cho ta biết là người đã xem lầm thời tiết nhé."

Phí Nhị Thiết cũng cau mày tiếp lời: "Con bà nhà nó! Thời tiết tốt kỳ lạ, nếu nói chẳng có một chút mây cũng không phải là ngoa."

Trình Thương Cổ thở dài: "Tốt hơn hết là ta không dùng thủ đoạn bịp bợm đánh cược với người một ván. A! Hôm nay có vẻ là một ngày đặc biệt nóng."

Hồng Tử Xuân hừ lạnh nói: "Chế binh khí hỏa khí ta không bằng Cơ đại thiếu gia người, kỹ thuật võ mông ngựa thua kém lão Phí, đánh bạc tuyệt không lại Trình Đồ tiên của bọn ta. Nhưng xem khí trời à! Mời các người toàn thể dẹp sang một bên. Đã không mây lại đặc biệt nóng, chính là hiện tượng mưa rào sắp tới. Đó là theo cổ thánh hiền nhân nói cái con mẹ "vật cực tất phản" gì ấy. Ta bây giờ có thể chuẩn xác mà đoán nội trong hai ngày sẽ có một trận mưa rào. Nếu như không đúng, ta sẽ đâm cổ tự vẫn để chuộc lỗi lầm. He he! Bất quá nếu thật sự trời mưa, ba tên các người phải khao một chén rượu ở Dạ Oa Tử tạ tội với ta."

Hồ Lô Phương cười nói: "Đừng nói đến chuyện nhỏ đãi rượu đền tội, từ nay về sau, mỗi khi nhìn thấy người sẽ cúi mình kính phục, châm trà rót nước, làm lễ đệ tử, người thấy thế nào?"

Trác Cuồng Sinh đột nhiên giơ tay kêu lạ, dọa mọi người một vố.

Trác Cuồng Sinh thấy mọi người nhìn mình, điềm nhiên như không, vui vẻ nói: "Phải chăng tất cả mọi người đều rất hưng phấn kích động? Rốt cuộc, ngày huy hoàng mà mọi người trông đợi cũng sẽ đến. Tiếp theo đó là các ngày vui. Thật lòng mà nói, ngày đó ta bị bức phải tuyên bố từ bỏ Biên Hoang tập, lời nói phát ra, trái tim nhói đau tưởng như muốn khóc, những muốn lưu lại chết theo Tập."

Cơ Biệt cười nói: "Vì sao người chưa chết?"

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười nhẹ đáp: "Nhân vì trước đó ta không nhận ra khát vọng sống cao đẹp. Con mẹ nó! Ta không muốn Thiên thư của ta có kết cục bi thảm khi gác bút. Con bà nhà người chứ! Người hiểu không? Ở thời đại thiên hạ đại loạn này, thì thế gian còn thiếu thảm sự sao? Những người đến nghe đọc sách, đều muốn thư giãn giải trí, nào ai hy vọng cuối cùng thấy một tấn bi kịch. Muốn chịu gian khổ à? Rời khỏi Thuyết Thư Quán của ta, đảm bảo kỳ vọng của người sẽ có ngay. Cho nên ta quyết định tiếp tục sống, phấn đấu vì một kết cục viên mãn cho Biên Hoang tập. Thành công hay thất bại không thành vấn đề, quan trọng nhất là ta đã từng cố gắng."

Đồ Phụng Tam nhớ tới Hoàn Huyền, gật đầu nói: "Đúng! Thế nào là thành công? Thế nào là thất bại? Quan trọng nhất là có tinh thần phấn đấu, chỉ khi đó cuộc sống mới có ý nghĩa."

Lưu Dụ nhìn mặt trời ló ra từ ngọn núi phía đông, chênh chếch chiếu xuống mặt hồ, kim quang lấp lánh, hít vào một hơi dài nói: "Thế gian không có chuyện gì tuyệt đối. Đã không có thành công tuyệt đối, cũng chẳng có thất bại tuyệt đối. Có lúc thậm chí giới tuyến giữa thành công và thất bại cũng rất khó mà phân định. Nói không chừng, phía sau thành công, lại là thất bại."

Nếu như Yến Phi ở đây, có thể hiểu được lời nói của gã. Nhưng bây giờ kể cả người hiểu gã nhất là Đồ Phụng Tam, cũng chẳng rõ gã nói cái gì.

Trác Cuồng Sinh nói: "Đối với ta mà nói, giành lại Biên Hoang tập là thành công tuyệt đối, không hề mơ hồ."

Hồ Lô Phương liền hỏi: "Thật sự là thắng lợi tuyệt đối à? Chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư còn ở trong tay Mộ Dung Thủy. Giành lại Biên Hoang tập chỉ là một khởi điểm, khoảng cách đến thành công còn xa."

Trác Cuồng Sinh nhớ tới chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, trầm mặc không nói.

Hồ Lô Phương bị gọi lên tâm sự, cảm xúc tràn trề: "Cho tới nay, ta đối với bốn tộc hết mực trung thành,

không có dị tâm. Nhưng Thiên Thiên tiểu thư đã tự hy sinh, tinh thần coi các tộc như người một nhà, khiến ta xúc động mãnh liệt. Không có nàng, chúng ta đã sớm bỏ mạng ở Biên Hoang tập, chẳng có cuộc sống tốt đẹp hôm nay. Phụ tử Diêu Trường bức tử Phù Kiên, cũng là chuyện mà ta không tán đồng. Nói cho cùng, Phù Kiên tịnh không có nửa điểm bạc đãi bọn họ, như thế là lấy oán báo ân, khiến người trong thiên hạ khinh bỉ. Loại việc thế này có thể làm được sao? Mộ Dung Thủy so với chúng thông minh hơn, rõ ràng có cơ hội giết Phù Kiên, nhưng đã khôn ngoan buông tha. Hiện tại Diêu Trường ở quan nội gặp phải phản kháng kịch liệt, chính là "tự trồng trái đắng". Bởi vậy có thể khiến ta thấy rõ ràng bản chất phụ tử bọn chúng, căn bản không xứng là người đứng đầu Khương tộc bọn ta. Diêu Hưng ép ta làm chuyện tiểu nhân bỉ ổi, lại càng khiến ta bất mãn vô cùng. Có thể dùng vũ lực chiếm Biên Hoang tập như thế sao? Ta còn có thể diện của một hảo hán nữa không?"

Trác Cuồng Sinh giờ ngón cái tán thưởng: "Chúng ta đã không nhìn lầm người, hảo hán tử vĩnh viễn là hảo hán tử."

Cơ Biệt nói: "Thật thà mà nói, cuộc sống trước kia của ta cũng thật tẻ nhạt, liều mạng kiếm tiền, liều mạng tiêu tiền, ngày ngày phong hoa tuyết nguyệt chỉ mong tình huống trước mắt vĩnh viễn không thay đổi. Như vậy có phải là thống khoái không? Không phải như thế, trong lòng luôn cảm thấy không đủ. Khi đại quân Mộ Dung Thủy và Tôn Ân liên thủ giáp công Tập, ta như đột nhiên như bừng tỉnh lại từ giấc mộng mê man. Mấy ngày nay bề bộn thật đau đầu nhức óc, phải theo dõi tiến độ công việc khẩn cấp, lại phải sai người đi Thọ Dương thu thập vật liệu. Cả đời ta chưa từng phải khổ cực như vậy, nhưng cảm thấy cuộc sống thật có ý nghĩa, thật là thống khoái, máu và mồ hôi đổ xuống đã không bị lãng phí. Tối qua, vào lúc hoàn thiện sản phẩm đưa lên thuyền, dù khẳng định ta không lười bằng nửa lúc trước, nhưng nhận được cảm giác thỏa mãn chưa từng có. Các người nói có kỳ quái không?"

Hồng Tử Xuân nói: "Kỳ quái hay không, tốt nhất thỉnh giáo Trác danh sĩ của chúng ta. Kiến Khang đã mất đi một thiên hạ đệ nhất danh sĩ Tạ An. May sao chúng ta còn có Trác danh sĩ đặc biệt của mình."

Trác Cuồng Sinh tỏ vẻ "danh sĩ" nói: "Chuyện này chỉ có ta là chuyên gia, hiểu thấu nhân tình thế thái, mới có thể giải đáp được. Con người luôn cần sự biến đổi. Nếu ngày ngày người ăn thịt to cá lớn, tối tối ca hát nhưng mỗi ngày đều lặp lại như hôm qua, người an phận nhất cũng trở nên chán nản. Biên Hoang tập hai lần thất thủ, chính là đã nếm vào cuộc sống những gia vị kích thích và biến hóa nhất. Gia vị đó gọi là mất sau khi có. Giành lại cái đã mất là cảm giác thích thú nhất. Nói cho ta hay, nếu người là một người sinh ra trong phú quý đại gia, so với một người chẳng có gì cả, nhưng lại từ tay trắng mà có mọi thứ, sáng nghiệp lập bang, thì ai khoái lạc đây? Ai thỏa mãn đây?"

Lưu Dụ trong lòng ngập tràn cảm khái. Gã chính là từ chẳng có gì trở thành người có một chút thành tựu. Bất hạnh là cái gã đạt được vĩnh viễn không thể bù đắp cái đã mất. Đối với thành công và thất bại, so với bất kỳ ai, gã cũng có nhận thức sâu sắc và đau đớn hơn.

Phí Nhị Thiết nói: "Lão Trác nói thật có đạo lý. Ta cũng xuất thân hàn hèn, lúc có lượng vàng đầu tiên, loại vui mừng đó quả thật khó tả. Nhưng nếu không cần chút cố gắng, chỉ vì là con cháu của gia đình quyền quý, ngồi ôm kim khố cha ông để lại mà nói, thì một trăm lượng, một ngàn lượng liệu có ý nghĩa gì?"

Tổng Bi Phong thư thái thờ ra một hơi nói: "Kế hoạch tiến hành thuận lợi, thuyền đội bình yên trở về kìa!"

Nhìn thần khí thuyền đội tiến vào Phượng Hoàng hồ, mọi người như cưỡi được tảng đá trong lòng, hiểu rằng ít nhất kế hoạch phản công sơ bộ không có chút khiếm khuyết.

Bọn họ giống như người mất đi hết thảy, bây giờ lấy lại một số thứ nhỏ nhoi cũng khiến họ hết sức vui mừng.

* Thạch bảo: Thành lũy bằng đá.

** Lôi mộc: Những khúc gỗ lớn, thời xưa dùng để giữ thành (lăn từ trên cao xuống) hoặc công thành (thúc vào cửa).

*** Phế diệu võ công: Ý nói bị phá hủy không sử dụng được.

**** Thệ sư đại điển: Nghi lễ tuyên thệ (thề) để tăng tinh thần cho quân sĩ trước khi ra trận.

Trực Chỉ Biên Tập

Yến Phi quan sát tình hình bên ngoài qua khe cửa Thịnh Phong Hải Vị, một đội kỵ binh bên địch vừa mới đi qua.

Từ hôm qua, địch quân đã bắt đầu di chuyển liên tục. Chàng sợ đã thảo kinh xà, thất bại trong gang tấc, nên không dám rời khỏi Thịnh Phong Hải Vị để ra ngoài trinh sát. Nhưng có thể khẳng định một điều, ít nhất địch nhân chưa phát giác chàng đã động tay động chân vào Tây Qua Bì pháo. Nếu không đã sớm bới tung Thái Hoa Cư tìm chàng tính sổ.

Âm thanh tiếng bánh xe vang lên.

Yến Phi chăm chú quan sát. Một cỗ máy bắn đá xuất hiện, tiếp theo là một chiếc khác. Kể từ đó về sau là hai mươi chiếc máy bắn tên, xếp thành một hàng dài đi về hướng cổng thành phía đông.

Yến Phi ngồi xuống tựa lưng vào bức tường cạnh cửa. Chuyện gì đang xảy ra đây? Địch nhân đang đem dụng cụ phòng ngự từ các nơi khác đến khu bến tàu ở cổng phía đông, nhằm tăng cường khả năng phòng ngự trên bờ. Có thể nào bọn chúng lần theo dấu vết, biết bên ta sẽ tấn công từ con đường phía đông không? Bằng vào trí tuệ của hai người Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam, sao có thể sơ suất như thế được. Hoặc là tài trí của bọn Diêu Hưng cao minh đến độ có thể nhìn ra kế sách dụ địch của quân ta.

Bất quá lòng tin của chàng đối với Lưu Dụ vẫn không thay đổi. Có thể gã cố tình để cho địch nhân tưởng lầm hướng tấn công chính là từ cổng phía đông, nhưng thực ra đó chỉ là kế dương đông kích tây. Trong bất cứ tình huống nào, chàng vẫn phải thủ yên tại đây, học tập tính nhẫn nại của Thác Bạt Khuê, mặc dù cũng không dễ dàng gì. Đồng thời trong lòng như có tiếng nói thúc giục chàng rời khỏi Biên Hoang Tập gặp Lưu Dụ, đem tình hình thực hư ở đây nói cho bọn họ biết.

Chao ôi! Việc chờ đợi thực khiến người ta phải hao tổn tinh thần, may mà tiểu tử Thác Bạt Khuê kia thiện nghệ trong việc này. Hôm nay ánh mặt trời đặc biệt chói chang, nóng hơn bình thường, lại thêm không khí ẩm ướt, khiến chàng càng không muốn quay trở lại địa đạo. Chính lúc này, chàng nghe được một loạt âm thanh lạ, không phải xuất phát từ cửa lớn của Thịnh Phong Hải Vị, mà là từ cửa hàng gần đó.

Trong lòng thầm rửa một tiếng, nhanh chóng quay trở lại địa đạo, vừa đóng nắp cửa hầm thì cửa vào Thịnh Phong Hải Vị bật tung ra. Yến Phi trong lòng đã minh bạch, địch nhân chính là đang bố trí tuyến phòng ngự cuối cùng. Các cửa hàng trên bốn con phố chính đều được trưng dụng làm chiến tuyến. Có thể tưởng tượng cuộc chiến tranh đoạt từng con đường, góc phố vào lúc đó sẽ kịch liệt như thế nào.

Chàng sẽ không hạ thủ lưu tình đối với địch nhân, không có chỗ cho bất cứ tình cảm ủy mị nào. Một nửa dòng máu đang chảy trong cơ thể chàng là dòng máu anh dũng thiện chiến của Thác Bạt Tiên Ti tộc. Địch nhân càng mạnh càng kích khởi chiến ý không quản sống chết của chàng.

Bầu trời đầy sao hai bờ dòng Dĩnh Thủy đặc biệt mê hoặc lòng người. Lưu Dụ một mình đứng tại mũi thuyền, để mặc cho gió sông thổi tung bay tay áo. Còn cách Biên Hoang tập chưa đến bốn mươi dặm. Trải qua hành trình một ngày nửa đêm, cuộc chiến phản công Biên Hoang tập không còn xa. Địch nhân đáng lẽ phải nâng cao cảnh giác, tận lực tăng cường phòng vệ dòng Dĩnh Thủy.

Đây cũng chính là điểm tuyệt vời nhất trong chiến lược của Đồ Phụng Tam. Bởi binh lực của địch nhân nhiều gấp ba lần bọn họ, bất luận có tấn công mãnh liệt thế nào, cuối cùng kẻ chịu thiệt chỉ là bọn họ. Phương pháp duy nhất là trước tiên làm dao động lòng quân đối phương, giảm thấp đầu chí của địch nhân, khiến cho đối phương có lực mà không sử dụng được. Điều này vốn là hoang đường, nhưng Biên Hoang tập chính là môi trường lý tưởng cho việc đó.

Chiến lược chính sớm đã được vạch ra. Chỉ cần thêm sự ứng biến linh hoạt khi lâm trận là có thể tiến hành từng bước một cho đến khi đánh đến con đường chính phía đông nơi Yến Phi tiềm phục. Yến Phi là phép màu của Biên Hoang tập, dũng cảm cẩn thận, có thể làm những điều không thể, tất có thể cùng bọn họ phối hợp liền mạch. Đối với Hoang nhân mà nói, có thể khôi phục lại Biên Hoang tập là một thành tựu hết sức kì

diệu. Nhưng đối với Lưu Dụ, chỉ mới là điểm khởi đầu, con đường tương lai vẫn còn dài và đầy chông gai, chất chứa nhiều thay đổi bất trắc. Đã có lúc gã cảm thấy trọng trách trên vai không thể gánh nổi. Nhưng khi nghĩ đến Tạ Huyền, nghĩ đến các huynh đệ đang bắt lức ở Bắc Phủ Bình, nghĩ đến Đồ Phụng Tam, Giang Văn Thanh, và cả Đạm Chân, gã lại lập tức gạt bỏ mọi lo âu, phục hồi đầu chí, kiên trì tiếp tục.

Bao giờ thì thắng lợi cuối cùng mới đến với Lưu Dụ gã đây? Đó không phải là việc có thể ước đoán được. Nhưng gã tuyệt không mang nhục mà sống, ngay cả khi gã còn có Biên Hoang tập làm lối thoát. Thà chết trận chứ gã nhất quyết không làm một tên đào binh, nếu không làm sao có thể ngẩng cao đầu mà đối diện với người khác. Huống chi đã mất Vương Đạm Chân, chỉ có từng bước đi trên con đường phục cừu rửa hận thì cuộc sống mới có ý nghĩa.

Trước mắt đang đợi gã là trận chiến phản công Biên Hoang tập. Gã không thể thoái lui, cần phải chiến đấu cho đến binh tướng cuối cùng. Thà chết oanh oanh liệt liệt trên chiến trường còn hơn sống mà mang nhục ôm hận. Tuy nhiên một khi thu phục được Biên Hoang tập, đại nghiệp tranh bá thiên hạ của gã sẽ toàn diện triển khai. Gã sẽ loại bỏ tất cả những kẻ cản đường, cho đến khi cầm chắc thắng lợi cuối cùng.

Hồi 99

Khuyhnh Thổ Trung Khúc

Khi Mộ Dung Thùy tới, Phong Nương đang chỉ huy các nữ binh dựng doanh trường để chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên vào nghỉ ngơi.

Kỷ Thiên Thiên mặt không chút biểu tình, nhìn Mộ Dung Thùy đi đến bên cạnh, chẳng nói một lời.

Tiểu Thi thi lễ thoái lui đến bên Phong Nương.

Mộ Dung Thùy cười: "Thiên Thiên vẫn chưa hết giận sao?"

Kỷ Thiên Thiên lãnh đạm đáp: "Giận chuyện gì cơ chứ? Hoàng thượng không mệt ư?"

Mộ Dung Thùy dùng mắt ra hiệu cho Phong Nương, đợi sau khi bà ta dẫn Tiểu Thi ra xa mới cười khỏ: "Ta đến để tặng Thiên Thiên một món quà đền tội đây."

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên nhìn Mộ Dung Thùy, nhẹ cau đôi mày xinh hỏi lại: "Tặng quà ư?"

Mộ Dung Thùy lộ vẻ thành khẩn, thở dài: "Món quà đền tội của ta rất khác biệt, chính là thông tin mới nhất về Biên Hoang tập."

Kỷ Thiên Thiên yêu kiều kêu "A" lên một tiếng.

Mộ Dung Thùy hô lớn: "Dẫn ngựa vào!"

Bọn cận vệ nhanh chóng dẫn hai con chiến mã đến trước mặt họ. Kỷ Thiên Thiên lên ngựa theo Mộ Dung Thùy rời khỏi doanh trại, băng qua con đường cạnh con sông nhỏ gần đó, rồi theo bờ sông chạy dọc lên thượng du. Sau khi xuyên qua một khoảng rừng, phía trước đột nhiên hiện ra một cái hồ nhỏ, vừa đúng thời khắc tia nắng đầu tiên ló dạng. Cây cối rậm rạp xanh tươi bên bờ soi bóng xuống mặt hồ. Cảnh sắc đặc biệt yên tĩnh và thanh tịnh.

Sau một đêm bồn ba, bất ngờ trước mặt nhìn thấy ánh nắng nhảy múa trên mặt hồ lăn tăn gợn sóng, cảnh sắc thật rung động lòng người, làm cho tinh thần sáng khoái, quên đi mệt nhọc.

Mộ Dung Thùy để ngựa thông thả bước, ra hiệu cho cận vệ ở phía sau tản ra bốn phía bảo vệ. Sau đó cùng Kỷ Thiên Thiên xuống ngựa đến bên bờ hồ.

Gió nhè nhè thổi qua hồ nhỏ, làm lay động y phục hai người.

Mộ Dung Thùy thở dài một hơi.

Kỷ Thiên Thiên đến bên một tảng đá bằng phẳng nhô lên khỏi mặt hồ ngồi xuống, vươn vai nói: "Hoàng thượng dường như đang nặng trĩu tâm sự."

Mộ Dung Thùy đến ngồi xuống bên trái nàng, cười khở đáp: "Nếu ta có khả năng phân thân làm hai, thì sẽ không có bất cứ phiền não nào."

Kỷ Thiên Thiên nhìn xuống hồ nước, một đàn cá tung tăng đùa giỡn, vô lo vô nghĩ, khiến nàng không khỏi nhớ đến câu "Tử phi ngư, yên tri ngư chi nhạc". Trong lòng tuy không biết cá có vui thực sự hay không, nhưng sự tự do tự tại của chúng chính là thứ mà bản thân nàng mong muốn nhất.

Nàng lên tiếng hỏi: "Trận chiến Biên Hoang tập đã có kết quả hay chưa?"

Mộ Dung Thùy lắc đầu đáp: "Chiến sự tuy chưa bắt đầu, nhưng đã có những biến hóa mới."

Kỷ Thiên Thiên hỏi lại: "Biến hóa mới ư?"

Mộ Dung Thùy hướng về phía hồ trầm mặc không nói. Kỷ Thiên Thiên có thể khẳng định y không phải đang nhìn các vật phù du trong nước, mà là đang chìm vào suy nghĩ.

Nàng có thể tưởng tượng ra nội tâm Mộ Dung Thùy mâu thuẫn và khó xử như thế nào. Bởi vì bọn họ đang ở thế đối lập nhau hoàn toàn. Thông tin tốt đối với nàng cũng là tin tức xấu đối với Mộ Dung Thùy. Tuy vậy nàng hiểu rõ tâm ý của Mộ Dung Thùy, nếu không hoàn toàn đối gạt nàng, thì hẳn sẽ thành khẩn nói ra. Đồng thời trong lòng thấy kỳ quái, thiên hạ có việc gì mà Mộ Dung Thùy không giải quyết được. Hoang nhân sau kiếp nạn thứ hai vẫn có đủ lực phản kích làm Mộ Dung Thùy phải lo lắng ư?

Mộ Dung Thùy tâm tình nặng trĩu đáp: "Gần đây ở Biên Hoang tập đã phát sinh một sự kiện làm chấn động Nam Bắc."

Kỷ Thiên Thiên quay đầu lại nhìn y. Mộ Dung Thùy ngẩng đầu lên nhìn bầu trời quang đãng. Dưới ánh bình minh, gương mặt hắn đặc biệt hiện rõ, đường nét như núi non trùng điệp. Trông hắn như ngọn núi cao tồn tại qua thời gian, đã nếm trải và chịu đựng nhiều cơn phong ba bão táp.

Mộ Dung Thùy đón ánh mắt nàng, bộc lộ thâm tình khiến người khác phải động tâm.

Kỷ Thiên Thiên trầm thờ dài một hơi, tránh ánh mắt say đắm của Mộ Dung Thùy, nhẹ nhàng hỏi: "Có chuyện gì mà có thể làm Hoàng thượng lo âu?"

Mộ Dung Thùy đáp: "Tại mặt đông nam Biên Hoang tập, trong khu núi phía đông Dĩnh Thủy, có khối hỏa thạch từ trên trời rơi xuống một ngôi chùa hoang phế, làm nó hóa thành tro bụi, tạo nên một hố to rộng hơn mười trượng. Điều này làm cả Biên Hoang chấn động. Ánh lửa dâng lên thấu trời, uy thế kinh nhân đến cực độ."

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên nói: "Có chuyện như vậy xảy ra sao? Trời sập là điềm xấu, nhân gian có tai kiếp, thật không phải là một dấu hiệu tốt."

Mộ Dung Thùy lại nói: "Hoàng đế mới nhà Tấn nhân chuyện này mà hạ chiếu nhận trách nhiệm."

Kỷ Thiên Thiên cau mày hỏi: "Hoàng thượng vì việc này mà lo lắng ư?"

Mộ Dung Thùy thờ dài nói: "Thời gian và địa điểm phát sinh chuyện này đều khiến người ta phải suy nghĩ. Lúc đó Hoang nhân dưới sự chỉ huy của Lưu Dự, đang cùng Kinh Châu và Lương Hồ liên quân giao tranh toàn diện trên hai mặt thủy bộ tại Hoài Thủy và bờ Bắc của nó. Cuối cùng kết quả là Hoang nhân đại thắng. Thiên Thiên đối với việc này có liên tưởng gì không?"

Kỷ Thiên Thiên nghe vậy trong lòng không yên, không đáp một lời.

Mộ Dung Thùy giục: "Thiên Thiên?"

Kỷ Thiên Thiên nhẹ nhàng đáp: "Thiên Thiên nên trả lời Hoàng thượng như thế nào đây? Thiên ý khó dò, bất cứ ai cũng không thể nói rõ đây là chuyện gì được."

Mộ Dung Thùy hiện xuất tiểu ý: "Thiên Thiên là con gái nuôi của đệ nhất danh sĩ phương Nam, có đủ tư cách hơn bất cứ ai để đàm luận về việc này. Lưu Dụ không phải là người mà Tà An nhìn trúng ư?"

Kỷ Thiên Thiên dõi mắt nhìn phía bên kia hồ. Ven bờ sừng sững một cây cổ thụ già cao lớn khác thường hòa lẫn với đám cỏ thơm hoa dại. Trong tiết chớm xuân, mặt hồ phản chiếu cỏ cây hoa lá, trông như chúng đang duyên dáng khoe sắc giữa hồ. Sắc núi, bóng cây, mây trắng, trời xanh phản chiếu trên mặt nước thật là một cảnh đẹp thiên đường.

Kỷ Thiên Thiên quay đầu, đôi mắt đẹp ngheh đón nhận thần chói lợi bức nhân của Mộ Dung Thùy, không chút sợ hãi, thông thả hỏi: "Hoàng thượng tin có thiên ý trong việc này sao?"

Mộ Dung Thùy hai mắt tinh quang chớp lên, hừ lạnh đáp: "Lịch sử là do con người tạo nên. Còn việc có hay không ý trời trong bóng tối chỉ phôi việc thay đổi triều đại nằm ngoài kế hoạch của ta, cũng không làm ta lo lắng. Tuy nhiên, việc này có ảnh hưởng mang tính quyết định đối với trận chiến Biên Hoang tập. Ta giờ đây không dám lơ là cảnh giác."

Kỷ Thiên Thiên lắc đầu: "Thiên Thiên không hiểu rõ lắm."

Mộ Dung Thùy ngấm nhìn dung nhan khuynh quốc khuynh thành, như hoa như ngọc của nàng, đột nhiên lại thờ dãi: "Có một điều rất lạ. Thời khắc khi hỏa thạch rơi xuống, cũng chính là sát na Lưu Dụ "nhất tiễn trầm Ân Long"**. Điều này ứng với truyền thuyết khi trời sập tại kiếp chính là lúc một triều đại mới quật khởi. Sự kiện ấy như tấm áo choàng ma quái được Lưu Dụ khoác lên mình hắn. Lại thêm thuật "Cửu phẩm quan nhân" của cha nuôi nàng, nhận định hắn là người kế thừa Tà Huyền. Việc này giúp thanh thế của Lưu Dụ tăng vô cùng, thực sự không thể đo lường."

Kỷ Thiên Thiên nhin không được, trong lòng cảm thấy vui sướng, tràn ngập phấn khích hỏi: "Cái gì mà "nhất tiễn trầm Ân Long"? Hoàng thượng có thể giải thích rõ điểm này không?"

Mộ Dung Thùy đáp: "Đó là từ của bọn Hoang nhân tự nghĩ ra. Do dễ nhớ dễ đọc cho nên đã truyền miệng đi khắp nơi. "Ân Long" là tên con thuyền của nhân vật số một Lưỡng Hồ bang Hác Trường Hanh. Bề ngoài nhìn không có gì khác biệt so với các thuyền buôn khác, nhưng tính năng trình thám rất tốt. Nó cùng với soái hạm "Vân Long" của bang chủ Lưỡng Hồ bang Nhiếp Thiên Hoàn đều là những chiến thuyền siêu cấp xưng bá trên mặt nước. Lúc trước "Ân Long" đã đại hiển thần uy trên Đại Giang ở Kiến Khang. Dưới trùng trùng vây bọc của thủy sư Kiến Khang, vẫn dễ dàng tẩu thoát, chấn động cả phương Nam. Hiện tại đã bị hỏa tiễn đặc chế của Lưu Dụ một phát bắn chìm, nhất cử làm loạn động quân viễn chinh Lưỡng Hồ bang. Thêm vào đó, chuyện tai kiếp bất thường được đồn thổi khắp nơi, làm cho bây giờ Lưu Dụ đột nhiên trở thành anh hùng trong lòng Hoang nhân. Việc này có ảnh hưởng rất lớn và sâu sắc, trong tương lai dần dần sẽ rõ. Ta dám khẳng định bây giờ ở phương Nam không một ai không hiểu ý đồ của Lưu Dụ."

Kỷ Thiên Thiên cố đè nén niềm hưng phấn trong lòng, giả vờ không quan tâm hỏi: "Hoang nhân làm thế nào giao chiến với quân Kinh Châu và quân Lưỡng Hồ tại Hoài Thủy?"

Mộ Dung Thùy nói rõ nguồn cơn, rồi tiếp lời: "Hiện giờ Hoang nhân đang tập kết tại hai bờ phía nam Dĩnh Thủy, chuẩn bị tấn công Biên Hoang tập. Thứ cho ta nói thẳng, hiện tại qua phân tích tình huống bên ngoài, Hoang nhân trận này tất bại chẳng nghi. Bởi vì bất luận về thực lực hay địa thế, Hoang nhân đều ở thế hạ phong."

Kỷ Thiên Thiên nói: "Hoàng thượng nói đến tình huống bên ngoài, ý là so sánh về binh lực và ưu thế có Biên Hoang tập để thủ thế của bên các người. Tuy nhiên Hoàng thượng trong lòng lại lo lắng Lưu Dụ chính là chân mệnh thiên tử, cho nên vì chuyện thành bại mà trong lòng cảm thấy không yên, có đúng vậy không?"

Mộ Dung Thùy bật cười: "Thiên ý thật giả khó dò, ai dám khẳng định? Huống chi đó chỉ là câu chuyện do Hoang nhân thêu dệt, mà ta căn bản không tin vào chuyện đó. Tuy nhiên ta không thể đánh giá thấp ảnh hưởng của nó đối với các chiến sĩ Hoang nhân. Giống như Di Lạc giáo đồ mù quáng tin rằng Trúc Pháp Khánh là Hoạt Phật tái thế, Hoang nhân hiện tại cũng hoàn toàn tuyệt đối tin tưởng Lưu Dụ, cho rằng hắn có thể lãnh đạo bọn họ giành lại Biên Hoang tập. Loại niềm tin này không có chút gì dựa vào lý trí. Hiện nay đầu

chí của Hoang nhân đang ở trạng thái cực điểm, nếu Lưu Dụ biết tranh thủ lợi dụng, sẽ phát huy được chiến lược kinh người của Hoang nhân. Đó mới là vấn đề mà ta quan tâm."

Kỷ Thiên Thiên ra sức đè nén sự kinh hãi trong lòng. Mộ Dung Thùy một lần nữa bày tỏ nhận thức của y về con người, thể hiện năng lực siêu phàm nắm rõ trạng thái tâm lý của đối thủ. Dưới chỉ thị của y, liên quân thủ vệ Biên Hoang tập sẽ nhằm vào việc này mà bố trí. Trừ phi Lưu Dụ đúng là chân mệnh thiên tử theo ý trời, nếu không Hoang nhân thật sự rủi nhiều lắm rồi.

Mộ Dung Thùy khẳng khái nói: "Việc này đối với Hoang nhân lợi bất cập hại. Nó làm cho Hoang nhân bất kể sống chết, toàn lực phản kích Biên Hoang tập. Chỉ cần chúng ta trụ lại được đợt tấn công mãnh liệt thứ nhất của bọn họ, Hoang nhân sẽ không có cách nào vượt qua được sự chênh lệch quá lớn về binh lực. Trong quân sự, đó là hành vi đánh cược mạo hiểm, một thắng một thua."

Kỷ Thiên Thiên trong lòng chùng xuống. Hoang nhân có thể lập kì tích một lần nữa không? Kỷ Thiên Thiên ngàn lời không biết nói thế nào, cuối cùng chỉ im lặng.

Mộ Dung Thùy dăm dăm nhìn phía trước, đột nhiên như nén lại một hơi thở dài, trầm giọng nói: "Còn một tin tức nữa, Thiên Thiên có muốn nghe không?"

Kỷ Thiên Thiên liếc y một cái: "Hoàng thượng đã biết câu trả lời của Thiên Thiên rồi, sao còn hỏi nhiều?"

Với công phu tu dưỡng và sự lão luyện của Mộ Dung Thùy mà cũng gần như bị ánh mắt kiêu mị của Kỷ Thiên Thiên câu mất hồn phách, y cũng không muốn tranh luận với nàng, lúc này chỉ có nói về chủ đề Hoang nhân y mới khôi phục lại "trạng thái bình thường" được, tim y đập mạnh như muốn thoát khỏi lồng ngực: "Là chuyện liên quan đến Yến Phi."

Thân thể mềm mại của Kỷ Thiên Thiên không cách gì khống chế run lên, lòng không nhịn được kêu lên: "Yến Phi?"

Mộ Dung Thùy thần sắc không đổi: "Yến Phi đã hai lần quyết chiến Tôn Ân, từ phương Nam đánh về Biên Hoang. Kết quả cuối cùng là bất phân thắng bại. Trận chiến đó không những giúp Yến Phi rửa mối nhục trước kia, mà còn làm cho hắc ngòi yên ở ghế Biên Hoang đệ nhất cao thủ. Trừ phi cuối cùng Tôn Ân có thể đánh bại hắn, nếu không thiên hạ cao thủ không một ai có thể làm lu mờ hào quang của hắn. Mộ Dung Thùy ta cũng rất lấy làm vinh hạnh có một đối thủ siêu việt như vậy."

Kỷ Thiên Thiên hai mắt ánh lên niềm hân hoan rực rỡ, không nói nên lời. Nhưng bất kỳ ai cũng có thể thấy rõ tâm tình đang trào dâng như sóng trong lòng nàng.

Mộ Dung Thùy chuyển ánh mắt, nhìn lên bầu trời quang đãng, từ từ nói: "Kết quả trận chiến Biên Hoang sẽ sớm được thông báo. Ta sẽ cho nàng biết kết quả thật sự, tuyệt không che giấu."

Lang Nha Vương Phủ tại Kiến Khang.

Tư Mã Nguyên Hiển bước vào sảnh đường. Tư Mã Đạo Tử đang đứng chấp tay trước cửa sổ, ngưng thần nhìn cảnh xuân trong khu vườn bên cạnh, trầm mặc suy nghĩ. Nghe tiếng bước chân mà y cũng không có phản ứng gì.

Tư Mã Nguyên Hiển bước tới sau lưng Tư Mã Đạo Tử, cung kính hỏi: "Cha triệu hài nhi đến có chuyện gì phân phó không ạ?"

Tư Mã Đạo Tử lạnh lùng hỏi: "Người ngày ngày trời chưa sáng đã ra khỏi cổng, thực chất là đi đâu?"

Tư Mã Nguyên Hiển đáp: "Hài nhi bắt đầu huấn luyện đợt tân binh thứ nhất! Do đó dậy sớm hơn bình thường."

Tư Mã Đạo Tử gật đầu biểu lộ sự tán thưởng hỏi tiếp: "Tổ chất thế nào?"

Tư Mã Nguyên Hiển đáp: "Tổ chất không tệ, nhưng sĩ khí xuống thấp. Đến khi hài nhi tuyên bố tăng bổng lộc, bọn họ mới phấn khởi lên một chút. Cái thứ sĩ khí ấy rất khó có thể cải thiện trong một thời gian ngắn, hài nhi

sẽ dồn sức lực và thời gian về phương diện này."

Tư Mã Đạo Tử xoay người lại, ngạc nhiên hỏi: "Người biết chú ý đến sĩ khí quân đội sao?"

Tư Mã Nguyên Hiển đỏ mặt, cúi đầu đáp: "Con học được từ Hoang nhân điều này. Đấu chí của bọn họ cứng như sắt đá. Trong tình huống ác liệt như thế nào, bọn họ cũng không nhụt chí. Đó mới chính là sĩ khí."

Tư Mã Đạo Tử cười khỏ nói: "Hoang nhân đúng là thầy giỏi bạn tốt của người. Đã bao lâu rồi người không đến thanh lâu. Con người đôi khi cũng nên thoải mái một chút."

Nói đến đây, trong lòng lại hiện lên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy dụ hoặc và động lòng người của Sở Vô Hạ. Từ sau khi thị bỏ đi, hắn cũng có qua lại với vài nữ nhân, nhưng chẳng đâu vào đâu cả.

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Cũng đã có lúc hài nhi định đến sông Tần Hoài giải sầu. Ài! Không biết tại sao? Không còn Kỷ Thiên Thiên, lại nghĩ đến tình huống trước mắt, cuối cùng mất hết cả hứng thú."

Tư Mã Đạo Tử gật đầu: "Nghỉ ngơi một thời gian cũng tốt. Ta lần này triệu người tới là muốn báo cho người hai tin tốt, nhưng cũng có thể là tin xấu."

Tư Mã Nguyên Hiển ngạc nhiên: "Cha làm hài nhi tò mò quá! Cuối cùng thì nó là tin tức loại nào?"

Tư Mã Đạo Tử mỉm cười nói: "Có chút mơ hồ, đúng không? Nhưng người nghe rồi sẽ hiểu. Tin thứ nhất là ta vừa nhận được tấu chương của Ân Trọng Kham, yêu cầu khôi phục lại chức thứ sử Kinh Châu. Hoàn Huyền, Hoàn Tu và Dương Toàn Kỳ đều ký tên vào tấu chương."

Tư Mã Nguyên Hiển chấn động: "Bọn chúng lại liên kết với nhau! Kế sách phân hóa của cha xem ra đối với tình đoàn kết của chúng không ảnh hưởng chút nào."

Tư Mã Đạo Tử thông thả: "Đó xem ra chỉ là biểu hiện bề ngoài. Hoàn Huyền tuy thể hiện rõ ràng ủng hộ yêu cầu của Ân Trọng Kham, sự thật là không có cách nào khác. Đó chỉ là kế tạm thời trong tình thế bức bách. Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ quả là những nhân vật có thực lực, tuy nhiên bất luận là binh pháp hay võ công đều thua xa Hoàn Huyền. Một chọi một tất nhiên không phải là đối thủ của Hoàn Huyền. Liên thủ lại thì cũng có khả năng nhưng vẫn là bại nhiều thắng ít. Tuy nhiên, Hoàn Huyền vẫn phải cố kỵ lực lượng liên thủ của chúng ta và Bắc Phủ binh. Một ngày hắn cùng với Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ quyết liệt khai chiến, nếu chúng ta đứng về phía Ân, Dương hai người, Hoàn Huyền sẽ nguy to. Cho nên hiện tại là lúc Hoàn Huyền kiên nhẫn chờ đợi thời cơ chín muồi để lại thu thập Ân, Dương hai người."

Tư Mã Nguyên Hiển đã minh bạch, đồng ý nói: "Cha phân tích rất thấu triệt, chuyện này đúng là lợi hại bất phân."

Hắn lại nói thêm: "Như vậy đối với chúng ta lợi nhiều hơn hại. Ba người Hoàn, Ân, Dương không có khả năng tái hợp tác nào."

Tư Mã Đạo Tử nói: "Người cần phải biết thêm tin tức thứ hai nữa để xem xét. Thiên Sư quân đã tập kết hoàn toàn. Tổng binh lực đạt mười vạn quân, chiến thuyền lớn nhỏ gần một ngàn chiếc. Theo báo cáo là sẽ sắp vượt biển tiến vào Cối Kê. Đây chính là thời cơ mà Hoàn Huyền đang chờ đợi. Chỉ cần Thiên Sư quân kìm hãm được chúng ta, hắn sẽ chuyển mũi dùi vào Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ."

Tư Mã Nguyên Hiển chung quy cũng không lão luyện bằng cha hắn, biến sắc hỏi: "Chúng ta không phải là hai mặt thụ địch sao?"

Tư Mã Đạo Tử nở một nụ cười đầy âm hiểm đáp: "Cha nếu không sớm tính sẽ có tình huống như ngày hôm nay, làm sao đủ tư cách quản lý Tư Mã hoàng triều? Thủ Cối Kê chính là Vương Ngưng Chi. Năm ngày trước, Vương phu nhân Đạo Uẩn vừa mới khởi trình đi Cối Kê gặp chồng. Nếu cả nhà họ Vương gặp bất trắc gì, người nói xem sẽ dẫn tới hậu quả ra sao?"

Tư Mã Nguyên Hiển ngây người đáp: "Cái này! Ôi! Ngăn chặn bằng cách như vậy ư?"

Tư Mã Đạo Tử thở dài nói: "Người nghĩ chúng ta còn có sự lựa chọn khác sao? Kẻ làm đại sự há còn suy

nghĩ theo kiểu đàn bà. Chỉ có cách đó mới có thể kéo Tạ Diễm cùng Lưu Lao Chi vào vũng bùn này. Mà chúng ta cũng có khả năng bảo trì thực lực để còn đối phó với lũ chó săn Lưỡng Hồ bang của Hoàn Huyền. Việc đó còn liên quan đến sự tồn vong của nhà Đại Tấn ta, Hiền nhi phải hiểu rõ điểm này."

Tư Mã Nguyên Hiền xanh mặt, vội vàng hít vào một hơi, gật đầu đáp: "Hài nhi minh bạch rồi."

Tư Mã Đạo Tử chấp tay sau lưng, thông thả đi tới đi lui, biểu lộ thần tình suy nghĩ sâu xa.

Tư Mã Nguyên Hiền không dám quấy rầy, thông tay đứng im.

Tư Mã Đạo Tử đột nhiên dừng lại, chăm chú nhìn nhi tử hỏi: "Người có hảo cảm với Lưu Dụ, đúng không?"

Tư Mã Nguyên Hiền thần nhiên đáp: "Con dù sao cũng đã từng kề vai tác chiến với hần. A! Chỉ tiếc..."

Tư Mã Đạo Tử trầm giọng: "Bất luận người đối với hần có ấn tượng thế nào, Lưu Dụ đã trở thành một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, cần phải trừ khử. Gần đây, trong dân gian đồn đại khắp nơi, lời nào cũng liên quan đến hần, rất lố bịch, cái gì mà 'Lưu Dụ nhất tiến trăm Ân Long', chính là 'sấm ngôn' lúc hỏa thạch trên trời rơi xuống."

Tư Mã Nguyên Hiền nói: "Đó chỉ là lời đồn thổi của đám loạn dân, sau một thời gian lại phai nhạt đi thôi."

Tư Mã Đạo Tử hỏi: "Giả sử sau này Lưu Dụ thường lập đại công, tại Bắc Phủ binh sẽ thăng tiến đều đặn như thế nào?"

Tư Mã Nguyên Hiền không thể không thừa nhận: "Như vậy hần sẽ trở thành mối uy hiếp nghiêm trọng đối với hoàng triều."

Tư Mã Đạo Tử dõng dạc ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: "Chúng ta tuyệt không thể để Lưu Dụ có một ngày như vậy. Nhưng việc này cũng không thể hấp tấp được. Cần phải thi kế mượn dao giết người. Tốt nhất là làm cho hần vong mạng ở Biên Hoang tập. Như vậy là gọn gàng và sạch sẽ nhất. Nếu không cứ giao cho Lưu Lao Chi. Vào lúc chiến tranh loạn lạc này, giết một vài người cũng không phải là quá khó. Chỉ cần cho Tôn Ân một cơ hội, đảm bảo hần sẽ giải quyết thỏa đáng."

Tư Mã Nguyên Hiền đáp: "Hài nhi rõ rồi! Lưu Dụ nếu còn sống sót từ Biên Hoang tập trở về, cái mạng nhỏ của hần cũng không còn được bao lâu."

Tư Mã Đạo Tử cười đầy tự tin, tựa hồ như mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay hần.

* "Tử phi ngư, yên tri ngư chi nhạc": Nghĩa là "Không phải cá, làm sao biết cá vui." Xin kể lại xuất xứ câu nói cho các bạn hiểu thêm, câu chuyện rất vui, trích trong "Trang tử thu thủy".

Huệ Tử là một người bạn thân của Trang Tử. Một hôm họ cùng nhau đi du ngoạn trên cầu mương. Bỗng nhiên Trang Tử chỉ xuống mương bảo: "Đàn cá tự nhiên bơi lội thành thoi, như vậy cá sung sướng lắm thay." Huệ Tử hỏi: "Người chẳng là cá sao biết được cá nó sung sướng?" Trang Tử hỏi ngược lại: "Người chẳng là ta, sao biết ta không hiểu được cá đang sung sướng?" Huệ Tử đáp: "Ta không là người, cố nhiên chẳng hiểu nổi người, nhưng người vốn không là cá, chắc chắn là chẳng hiểu được cá rồi." Cuối cùng Trang Tử bảo: "Thôi, chúng ta nên trở lại với câu đầu tiên lúc nãy đi. Người hỏi ta làm sao ta biết cá sung sướng, vậy là người đã khẳng định là ta biết cá sung sướng rồi còn gì?"

Để hiểu thêm tư tưởng Trang Tử xin tìm đọc các sách viết về ông.

** "nhất tiến trăm Ân Long": Một mũi tên hạ chìm Ân Long.

Hồi 100

Thao Kỳ Kế Doanh

Tổng Bi Phong đến bên Lưu Dụ, thấp giọng hỏi: "Người đang nghĩ gì vậy?"

Lưu Dụ đang đắm chìm trong trầm tư liền quay trở lại thế giới hiện tại. Song Đầu thuyền đang chạy hết tốc lực trên sông, ngược dòng tiến về Biên Hoang tập. Trời không một gợn mây, trong xanh sâu thẳm, thời tiết nóng nực khác thường, làm người ta phải phiền muộn nóng nảy.

Gã hiểu rõ tính cách Tống Bi Phong. Không có việc thì lão đã không đến tìm mình nói chuyện chơi, bèn đáp: "Tiểu điệt chỉ đang suy nghĩ lung tung thôi mà! Nói không khản trương chỉ là dối Tống thúc thôi."

Tống Bi Phong nói: "Ta có một yêu cầu là lúc trên chiến trường được ở bên tả hữu, theo bên mình người. À! Con người ta chẳng có bản lĩnh gì đặc biệt, chỉ có một việc vẫn thường làm là gia tướng bảo phiêu* thôi."

Lưu Dụ bất chợt nhớ tới Tạ An. Tống Bi Phong bây giờ đề nghị như vậy chính là đã coi gã như Tạ An nên lão mới sẵn lòng ở sát cạnh bảo vệ cho gã. Tống Bi Phong tuyệt đối là một cao thủ nhất lưu, kể cả thích khách là loại Tôn Ân, Nhiếp Thiên Hoàn thì lão cũng có năng lực hoàn kích tương đương. Nếu quả thực lão chịu chỉ huy thân binh đoàn tương lai của gã thì có thể giải quyết ổn thỏa vấn đề an ninh của bản thân.

Lưu Dụ đáp: "Đó thật là vinh hạnh của tiểu điệt. Chỉ ngại là uỷ khuất thúc quá nhiều rồi."

Tống Bi Phong lộ thần sắc thương cảm, không nhịn được nói: "Bất kể là An công hay là nhị thiếu gia, trong mắt người ngoài, người thì tiêu sái phiêu dật, người thì bát diện uy phong. Nhưng thật ra, trong lòng họ cũng có những lúc thống khổ và tư lự. Ta vẫn nhớ trước trận chiến Phì Thủy, ta theo An công đến Vũ Bình đài gặp Thiên Thiên tiểu thư, An công lúc đó tràn đầy cảm xúc hỏi ta phải chăng đã già rồi. Đối với chuyện sống chết của mình, An công tự biết rõ hơn người khác nhiều."

Lưu Dụ trong lòng chợt động, hỏi: "Trong lòng tiểu điệt vẫn luôn có một nghi vấn là với trí tuệ siêu phàm của An Công, tại sao lại để Huyền soái biết sẽ mất trong lúc còn tráng niên như thế? Đó là một gánh nặng tâm lý mà không một người nào có thể chịu đựng nổi."

Tống Bi Phong trả lời: "Người hỏi đúng người rồi. Việc đó, trừ An công, đại thiếu gia và ta ra, không có người thứ tư biết rõ. An công tuyệt không hề đề cập việc đó với đại thiếu gia, chỉ giữ chặt trong lòng. Cho đến một hôm, đại thiếu gia thỉnh giáo An công về mệnh cục của mình thì An công mới không có cách nào giấu được nữa."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Mệnh cục?"

Tống Bi Phong đáp: "Đó là bản mệnh dựa trên ngày tháng năm sinh**. Đại thiếu gia bản mệnh Bính Hỏa, sinh vào tháng Ngọ, là Càn dương chí tôn gặp Vương Thủy tọa lạc tại địa chi bản mệnh. Mệnh cục như thế là vô cùng hãn hữu. Người giải mệnh gọi là: "Dương nhận giá sát". Bất luận là Bính Hỏa hay Nhâm Thủy đều ở mức tối cao. Nhâm Thủy là khắc tinh của Bính Hỏa. Thủy hỏa giao chiến, luôn luôn ở trạng thái đánh nhau làm cho mệnh cục ở vào tình huống cực đoan. Nhân sinh như thế, người bình thường không thể chịu nổi. Khi thân thể bản thân thịnh vượng, uy quyền áp đảo thiên hạ cũng là lúc sát thế chuyển thịnh rồi sẽ bị chết dưới đao kiếm."

Lưu Dụ hít một hơi khí lạnh hỏi: "Quả thật có chuyện vận mệnh như vậy thật sao?"

Tống Bi Phong cười khổ: "Chỉ sợ An công cũng không thể trả lời được câu hỏi này của người. Trong cuộc sống con người, rốt cuộc người ta tự quyết được bao nhiêu việc? Còn bao nhiêu việc khác đã được định sẵn trong vận mệnh? Hay là tất cả đều do mệnh vận bày bố? Ai có thể hiểu rõ được?"

Lưu Dụ nghĩ lại những tao ngộ của Tạ Huyền rồi so với mệnh cục cực đoan "Dương nhận giá sát" của ngài, trong lòng cảm khái muôn vàn.

Nếu như quả thật tất cả đều do thiên định thì ông trời đã quá độc ác đối với Vương Đạm Chân. Vận mệnh của gã sẽ ra sao? Nếu quả thực gã có thể lựa chọn thì sẽ chọn làm một người bình thường, trà nhạt cơm rau sống cho hết đời. Còn như bây giờ, tính toán thế nào đây? Tương lai dù có thống nhất được thiên hạ nhưng bản thân gã còn có gì là khoái lạc nữa không?

Nhưng gã thực sự không còn đường khác để đi, chỉ còn cách tiếp tục kiên trì tiến lên cho tới lúc Hoàn Huyền thăm tử dưới đao của gã. Đó có thể chính là vận mệnh của gã.

Sau khi Mộ Dung Thuý tiễn Kỷ Thiên Thiên về trướng, Phong Nương đến bên hấn nói: "Thần đã thử điều tra bọn họ."

Mộ Dung Thuý hỏi: "Kết quả thế nào?"

Phong Nương đáp: "Yến Phi chưa từng gặp qua Thiên Thiên tiểu thư vì phản ứng của Tiểu Thi cho thấy nàng ta không hề biết gì. Nếu như Yến Phi đã gặp Thiên Thiên tiểu thư rồi thì Tiểu Thi đương nhiên phải biết."

Mộ Dung Thuý đình bộ trước doanh trướng, nhíu mày nói: "Hoặc là Yến Phi cố ý không kinh động Tiểu Thi. Với tính cách của Yến Phi tuyệt sẽ không tự thối phòng mình lên bằng những việc không thể làm được. Hoang nhân cũng không có tính cách đó."

Phong Nương nói: "Có lẽ đó là do người hữu tâm trong Hoang nhân cố ý phao truyền để kích lệ sỹ khí của bọn chúng. Lòng yêu mến và bao bọc của Thiên Thiên tiểu thư đối với Tiểu Thi là không thể nghi ngờ. Nếu như Yến Phi quả thực đã gặp nàng thì tin tức tốt lành đó sao nàng lại phải giấu Tiểu Thi?"

Rõ ràng Mộ Dung Thuý vô cùng tôn trọng ý kiến của Phong Nương. Hấn gật đầu nói: "Có đạo lý."

Rồi hấn lại cười khổ: "Ôi! Tin tức tốt."

Phong Nương tỉnh ngộ, vội nói: "Xin Hoàng thượng thứ cho Phong Nương lỡ lời."

Mộ Dung Thuý ngửa mặt nhìn trời, mặt lộ vẻ buồn bã bất lực nói: "Người không hề lỡ lời, chỉ là nói thật mà thôi. Nếu vì thế mà trăm quở trách người thì làm sao xứng với trách nhiệm của bậc Quân vương bình định xã tắc được."

Phong Nương cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Có những việc không thể miễn cưỡng. Chim muốn bay, cá muốn được vùng vẫy, đó chính là bản tính của chúng. Hoàng thượng hiểu ý tứ Phong Nương chứ?"

Mộ Dung Thuý nhạt giọng hỏi: "Người đã từng trải qua tư vị bụng dạ nôn nao, mộng mỵ luân quần thần hồn vương vấn bao giờ chưa?"

Sắc mặt Phong Nương ảm đạm nói: "Phong Nương có thể không trả lời Hoàng thượng vấn đề này được không?"

Mộ Dung Thuý ngạc nhiên nhìn bà, tựa hồ chưa từng nghĩ bà ta cũng có một đoạn thương tâm vắng sự.

Kể từ khi còn bé, hấn đã biết rõ Phong Nương luôn tuyệt đối tín nhiệm hấn và khâm phục hấn. Bây giờ trong số những tâm phúc thân cận, chỉ có bà ta mới có đảm lượng uyển chuyển khuyên hấn tha cho Kỷ Thiên Thiên.

Ngây người nhìn Phong Nương một lát, Mộ Dung Thuý nói: "Ta chưa từng trải qua cảm giác đó cho tới khi gặp được Thiên Thiên."

Tiếp đó mục quang hấn lấp lánh, lộ thần sắc kiên quyết không thay đổi, từng chữ từng chữ từ từ nói: "Đối với Thiên Thiên, ta vĩnh viễn không bao giờ buông bỏ nàng. Nàng phải thuộc về ta. Mất nàng, sinh mệnh ta sẽ mất hết ý nghĩa, không có thứ gì có thể bổ khuyết được khoảng trống mà nàng lưu lại, bao gồm cả việc thống nhất được thiên hạ. Ta tình nguyện tự tay mình huỷ diệt nàng, chứ tuyệt không cho nàng ở trong vòng tay của bất cứ nam nhân nào khác."

Nói xong, hấn phất tay áo đi vào trong trướng.

Yến Phi đang nghĩ tới Kỷ Thiên Thiên. Chàng không hề tịch mịch. Bởi bạn với chàng là Diệp Luyến Hoa. Từ lần đầu tiên Diệp Luyến Hoa cảnh báo chàng tại sông Tần Hoài, cho thấy linh tính của nó thì chàng cảm thấy giữa chàng và nó đã phát sinh quan hệ gắn bó máu thịt với nhau.

Chàng không có cách nào điều tra tình hình Đông môn đại nhai từ cửa ra của Thịnh Phong Hải Vị. Chỉ còn cách nấp ở dưới cửa ra Thái Hoa Cư của Dạ Oa Tử này, tai nghe tiếng các vật nặng liên miên di động.

Chàng không thể không tập trung tinh thần lưu tâm tới những hoạt động càng lúc càng nhộn nhịp của địch nhân vì chỉ cần địch nhân mở thùng phát hiện đã có người động thủ động cước vào Tây Qua Bì Pháo thì mũi mâu sẽ nhanh chóng tiến vào chỗ địa đạo mà chàng đang ẩn nấp.

Trong hoàn cảnh địa đạo ẩm mốc vô cùng khó chịu, chỉ có nghĩ về Kỳ Thiên Thiên thì mới có thể cảm nhận được sắc thái mỹ lệ của không gian đen tối này. Khi Hồng Tử Xuân kiến tạo đường bí đạo này, khẳng định lão chưa từng nấp một thời gian dài ở đây, chỉ dùng nó khi đào tẩu nên không hề có thiết bị thông khí. Tình hình này giống như ở dưới nước, Thái Túc pháp của chàng không có cách gì kéo dài. Trong lúc đầu óc mê man, chỉ có thể mượn độc môn tâm pháp là nghĩ tới Kỳ Thiên Thiên chàng mới giữ được đầu óc thanh tỉnh, tránh không bị hôn mê rồi chết ngạt.

Nhưng chàng cũng không thể chịu đựng được lâu hơn nữa. Đúng lúc đó, tiếng động phía trên ngừng lại, rồi có tiếng đóng cửa. Yển Phi ngậm kêu tạ ơn trời đất, vội mở cửa địa đạo chạy lên trên.

Thác Bạt Nghi đứng ở bìa rừng, mục quang đảo qua khu vực hoang dã bên ngoài. Đinh Tuyên đứng cạnh nói: "Hôm nay quả không bình thường, nóng nực đến nỗi làm người ta khó chịu. Lão Hồng quả có thủ đoạn xem sắc trời."

Khu rừng mà họ đang đứng nằm ở bờ đông Dĩnh Thủy, phía đông bắc dãy Bạch Vân Sơn, cách Biên Hoang tập chỉ chừng năm dặm. Ba nghìn kỵ binh đang ẩn trong rừng nghỉ ngơi, di dưỡng tinh thần, chờ đợi thời gian hành động. Thác Bạt Nghi thở ra một hơi cho tỉnh táo tinh thần, trầm giọng hỏi: "Người đang lo lắng sao?"

Đinh Tuyên than: "Không thể không lo lắng được. Kế hoạch của bọn ta tầng tầng lớp lớp, rất can đảm lại xảo diệu. Tuy nhiên có một nhược điểm trí mệnh là nếu có bất kỳ chỗ nào sai sót thì sẽ ảnh hưởng đến toàn cục, dẫn tới thất bại. Nguy hiểm nhất là bọn ta căn bản không có năng lực tổ chức lại một chiến dịch công kích khác, nên phải tập trung toàn bộ vào lần này, không thành công cũng thành nhân."

Thác Bạt Nghi phục hồi vẻ lạnh lùng nói: "Đó chính là đánh bạc trên chiến trường. Bọn ta chỉ đủ tiền để đổ một ván.Ồ! Đến rồi!"

Một điểm đen xuất hiện trên khu đất bằng bên ngoài, rồi mau chóng tiến lại gần.

Đinh Tuyên vui mừng: "Khinh công của tên tiểu tử này tiến bộ không ít."

Thác Bạt Nghi cười nhẹ: "Cao tiểu tử là một thám tử siêu cấp mà bất kỳ chủ soái nào cũng mơ có được. Hắn tựa hồ có xúc giác mãnh liệt bản năng từ khi sinh ra vậy, khiến hắn có thể vượt lên trên tất cả những tay phong mai đông đảo trong Biên Hoang tập mà trở thành một thủ tịch phong mai không ai dám hoài nghi khả năng. Phán đoán của hắn rất ít khi sai lầm. Hy vọng lần này cũng không ngoại lệ."

Chớp mắt, Cao Ngạn đã đến trước hai người, thờ hớn hển thốt: "Con bà nó! Lần này không tốt rồi."

Thác Bạt Nghi, Đinh Tuyên và hơn mười chiến sỹ tùy tùng nghe thế liền biến sắc. Cao Ngạn ha ha cười rộ một tràng, thờ hớn hển nói: "Ta nói không tốt tức là không tốt cho địch nhân thôi."

Mọi người đồng thanh chửi lớn.

Thác Bạt Nghi nổi giận dưng dưng quát: "Tên ngu ngốc nhà ngươi, giờ phút này mà còn tâm tình nói đùa nữa ư."

Cao Ngạn chỉnh lại bộ dạng nói: "Suýt nữa một chết lão tử rồi. Nếu không nói cười một tý để giải tỏa bớt thì sao chịu nổi. Báo cáo Nghi soái, Âm đại tướng và năm trăm huynh đệ đã thành công mai phục tại thượng du Biên Hoang Tập. Vị trí phục binh của địch nhân hoàn toàn nằm trong bàn tay lão tử. Bọn chúng đang ngoan ngoãn nằm đợi chúng ta đến làm thịt. Ta đảm bảo đám dê non đó sẽ chui vào miệng hùm của bọn ta."

Tiếp đó gã lấy trong bọc ra một quyển địa đồ, trải rộng ra trên mặt đất. Mọi người xúm lại quanh gã, vừa xem bản đồ vừa nghe gã giải thích. Ngón tay Cao Ngạn chỉ vào điểm hồng giữa bản đồ nói: "Đây là Biên Hoang Tập. Bên cạnh là Dĩnh Thủy chảy từ bắc xuống nam qua Biên Hoang tập".

Thác Bạt Nghi nhú mày: "Bọn ta biết rồi! Không cần ngươi giải thích. Nói ít lời thừa đi được không?"

Vài người nói: "Cái bản đồ này của lão Trác bọn ta ít nhất đã xem đến một trăm lần rồi."

Cao Ngạn cười hi hi đáp: "Đó là ta cố ý nói những lời thừa đó cho các người có cơ hội chửi ta, tiết bớt khí tức trong lòng ra, để mọi người khỏi khấn trương như là cây cung căng hết cỡ. Con bà nó! Địch nhân ở hai bờ Dĩnh Thủy không ngừng tăng cường sức phòng ngự. Chỉ riêng bờ đông đã có hai mươi lăm toà tiền lâu, tám toà địa lũy, lại đào năm hố lớn. Địch nhân phòng thủ chiến tuyến ở bờ đông đạt tới hai nghìn. Có thể thấy địch nhân đã đoán bọn ta sẽ hạ thủ từ nơi đó."

Mọi người nghe thấy trong lòng bất an. Phòng thủ ở bờ đông đã nghiêm mật như thế thì khu vực bên cạnh Đông môn phía tây Biên Hoang tập càng không cần phải nói. Cao Ngạn nói tiếp: "Địch nhân lại dựng lên bốn chiếc cầu nối liền tiếp nối liền hai bờ, tùy thời có thể tăng viện cho bờ đông. Âm đại tướng nhận thấy chỉ bằng năm trăm người bọn ta thì không có cách gì đánh chiếm bờ đông. Đương nhiên điều đó là dưới tình hình bình thường thôi. Hắc! Ví dụ như dưới thời tiết tốt như bây giờ."

Thác Bạt Nghi trầm giọng hỏi: "Phục binh ở đâu?"

Ngón tay Cao Ngạn di chuyển trên bản đồ đến chỗ cách Dĩnh Thủy năm, sáu dặm, đến một khu sơn dã phía đông Dĩnh Thủy nói: "Một cánh khoảng năm nghìn quân, phân bố trên hơn mười chỗ cao của khu đồi núi. Tất cả là kỵ binh, không lập doanh trại mà nghỉ ngơi chờ thời, có thể xuất kích bất cứ lúc nào."

Đinh Tuyên nói: "Đồ Phụng Tam đoán thật chuẩn."

Thác Bạt Nghi hỏi: "Phía Mộ Dung Chiến tình hình thế nào?"

Cao Ngạn đáp: "Một giờ trước, bộ đội của Mộ Dung Chiến đã đến Trấn Hoang Cương. Địch nhân nghe tiếng liền phái hai nghìn quân bày trận cách phía nam thành hai dặm, thể hiện chúng không sợ bọn ta. Con mẹ nó! Chúng ta sẽ dạy cho Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm phải hối hận."

Đinh Tuyên nhíu mày: "Nếu như địch nhân rời Tập nghênh kích bộ đội tiên phong của Mộ Dung Chiến thì sẽ là một việc rất đau đầu đó."

Thác Bạt Nghi nói: "Người sợ ta, ta sợ người, đó là thường tình của con người. Địch nhân chính là đang huy trương thanh thế. Ta cho rằng bọn chúng cũng không dám khinh cử vọng động vì ai dám khẳng định việc bọn ta tiến chiếm Trấn Hoang Cương không phải là kế dụ địch? Địch nhân chỉ xuất tập nghênh chiến dưới một tình huống duy nhất. Đó là sau khi chúng hiểu rõ bố trí của bọn ta. Dưới tình hình bình thường thì việc đó có thể làm được, nhưng nếu trời đổ mưa lớn, rồi sương mù dày đặc buông xuống thì địch nhân sẽ mất cơ hội nắm quyền chủ động. Đó là chỗ tinh tế nhất trong kế hoạch của bọn ta."

Đinh Tuyên đồng ý: "Như bố trí hiện tại của địch nhân chắc chắn là chúng dùng chiến lược trước hết là giữ vững, sau đó mới đột kích."

Cao Ngạn cười: "Trong tình huống này thì đó đúng là sách lược tốt nhất. Hà! Tiếp theo nên làm thế nào? Xin Nghi soái chỉ thị. Ta còn phải về báo cho Âm đại tướng."

Thác Bạt Nghi hỏi: "Người khẳng định Âm Kỳ và thủ hạ của hắn có thể qua được tai mắt địch nhân không?"

Cao Ngạn vỗ ngực bảo chứng: "Việc đó người có thể yên tâm. Tối qua do người quen thuộc Biên Hoang nhất là lão tử đây tự thân dẫn đường, đi trọn một đêm, vòng một vòng lớn, toàn đi trong rừng rậm hoang dã, chuyên tìm những lối mòn, suối nhỏ mà đi. Người càng có thể yên tâm hơn vì thám tử giám sát địch nhân của bọn ta báo cáo về là tình hình không có gì bất thường. Nếu như địch nhân lại có thể giả vờ cao minh đến mức như thế thì Hoang nhân bọn ta chỉ còn cách oán hận mình mệnh khổ mà thôi."

Thác Bạt Nghi trầm ngâm một lúc rồi nói: "Giả sử người là Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm, đột nhiên phát giác ba ngàn nhân mã của bọn ta xuất hiện ở bờ đông, ra vẻ sẽ tấn công chiến tuyến của địch nhân ở Dĩnh Thủy thì người sẽ làm gì?"

Cao Ngạn không suy nghĩ trả lời ngay: "Ta sẽ cho là các người đã phát điên, không muốn sống nữa."

Đinh Tuyên gật đầu nói: "Nhưng địch nhân đương nhiên biết bọn ta không phải là những kẻ ngu không muốn sống nữa. Chúng sẽ cho rằng đó là bước đầu của cuộc tấn công toàn diện của bọn ta. Một mặt chúng sẽ nghiêm trận chờ đợi, mặt khác điều động phục binh, đem ba ngàn quân đơn độc của bọn ta tiêu diệt toàn thể để tăng quân công của chúng."

Thác Bạt Nghi nhìn Cao Ngạn hỏi: "Nghe thấy chưa? Thành bại của bọn ta là dựa vào người đó."

Cao Ngạn nhảy dựng lên thốt: "Không cần nói đến mức nghiêm trọng thế chứ? Lão tử tuy rằng dũng mãnh hơn người, tài cao như trời, nhưng vẫn sợ không gánh vác nổi trọng trách đó."

Thác Bạt Nghi không thềm để ý đến lời hồ ngôn loạn ngữ của gã, trầm ngâm nói: "Giả sử bọn ta làm đúng như Lưu gia phân phó, ruổi ngựa qua bờ đông, Diêu Hưng và Mộ Dung Luân sẽ khẳng định là bọn ta biết phía đông có phục binh, càng làm tăng khả năng làm thất bại kế dụ địch. Đúng không?"

Cao Ngạn cuối cùng cũng hiểu rõ suy nghĩ của hắn, biến sắc nói: "Ta sớm lúc nãy hãy còn làm cho người sợ mà. Người không thật sự muốn tấn công địch nhân ở phòng tuyến Dĩnh Thủy đấy chứ?"

Đinh Tuyên trả lời: "Tấn công giả thì sao?"

Cao Ngạn nói như chém đinh chặt sắt: "Tấn công giả càng không được. Vì địch nhân bố trí trên bờ sông, có ưu thế không lo mặt sau sẽ làm bọn ta không tiến lên được. Hơn nữa viện quân của địch nhân có thể không ngừng tới viện trợ qua bốn chiếc phù kiều***. Đến lúc địch nhân mai phục ở mặt tây kéo đến. Đông tây giáp kích thì bọn ta muốn chạy cũng không nổi."

Thác Bạt Nghi cười nhẹ: "Nói về thuật thám tử nếu Cao thiếu gia người nhận là đệ nhị thì không ai dám nhận đệ nhất. Nhưng nếu nói về hành động quân sự trên chiến trường thì người chỉ là một người ngồi nghe mà thôi. Lưu gia giao nhiệm vụ cho ta, ta phải nghiên cứu tình hình thực tế, linh hoạt biến hoá mới có thể hoàn thành mục tiêu quân sự đã định. Chỉ cần bọn ta nắm vững được thời gian, chỗ nào có địch thì có thể thành công thì triển kế dụ địch, rồi đánh cho quân địch truy theo một trận con bà nó lạc hoa lưu thủy. Ta tuyệt không phải tham công, mà dưới tình hình biết hết động tĩnh địch nhân thì bọn ta đã chiếm được rất nhiều tiện nghi. Nếu không thì đi sai một quân là hỏng cả bàn. Không dám mạo hiểm thì làm sao ba ngàn người có thể đánh bại phục binh của địch lên tới năm ngàn? Nếu như có mỗi một cánh quân mai phục cũng không thể giải quyết thì trận này không cần phải đánh nữa."

Cao Ngạn căng thẳng hít vài hơi, không có cách gì khác đành phải đồng ý, hỏi: "Ta có thể làm gì?"

Thác Bạt Nghi hỏi: "Địch nhân mai phục ở đó là Khương nhân hay là người Mộ Dung Tiên Ti tộc vậy?"

Cao Ngạn đáp: "Tất cả là Khương binh."

Thác Bạt Nghi hỏi: "Người có hiểu cờ hiệu Khương nhân không?"

Cao Ngạn kiêu ngạo trả lời: "Rõ như lòng bàn tay. Bọn chúng chỉ cần đánh rầm một cái là ta cũng biết chúng định làm gì."

Thác Bạt Nghi nói: "Thế thì được rồi. Bây giờ người lập tức đi báo cho Âm Kỳ biết kế ứng biến của bọn ta."

Cao Ngạn gãi đầu hỏi: "Kế ứng biến thế nào?"

Mọi người cười phá lên. Họ là những người đã theo Thác Bạt Nghi nhiều năm, là những mã tặc có tập quán đi lại như gió. Họ đã biết rõ tình hình, lại hoàn toàn tin tưởng Thác Bạt Nghi. Chỉ cần ngồi trên chiến mã thì dù gặp tình hình hung hiểm thế nào cũng có thể ứng phó được.

Thác Bạt Nghi cười nói: "Người lưu ý nghe cho rõ đây! Nghe thiếu một câu cũng không được. Hiểu không?"

Cao Ngạn cười khò: "Người cứ yên tâm. Ta không nghĩ cho các người thì cũng phải nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình. Ài! Ta còn phải đến Lương Hồ đón Tiểu Bạch Nhạn của ta nữa chứ."

Mọi người lại cười lớn, sỹ khí dâng cao đến cực điểm.